

Nữ Phụ Báo Thù

Contents

Nữ Phụ Báo Thù	3
1. Chương 1: Bị Bắt	3
2. Chương 2: Sống Lại	6
3. Chương 3: Chân Tướng	9
4. Chương 4: Quen Biết Nhau	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6: Nhà Họ Lý	18
7. Chương 7: Giám Định	21
8. Chương 8: Lấy Lòng	24
9. Chương 9: Bàn Tay Gây Tội Ác (bảng Thành Viên Nhà Họ Lý)	27
10. Chương 10: Phản Kích	30
11. Chương 11: Diễn Trò	33
12. Chương 12: Chống Trước	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14: Bắt Cóc	43
15. Chương 15: Thất Bại	46
16. Chương 16: Cổ Phiếu	50
17. Chương 17: Đánh Nhau	53
18. Chương 18: Thân Phận	56
19. Chương 19: Tình Yêu Chân Thành	59
20. Chương 20: Ngoại Truyện	62
21. Chương 21: Ngoại Truyện (hai)	65
22. Chương 22: Mối Tình Đầu	68
23. Chương 23: Số Mạng Trùng Hợp	71
24. Chương 24: Tiệc Sinh Nhật	74
25. Chương 25: Theo Đuổi	78
26. Chương 26: Cầm Kỵ	81
27. Chương 27: Giăng Co	84
28. Chương 28: Hòa Thuận	88
29. Chương 29: Kẻ Thù Giao Chiến	91
30. Chương 30: Đối Tượng Hôn Nhân	95
31. Chương 31: Động Lòng	99
32. Chương 32: Đùa Giỡn	103
33. Chương 33: Cướp Người	106
34. Chương 34: Bỏ Thuốc	110
35. Chương 35: Bắt Kẻ Gian Dâm	114
36. Chương 36: Tình Táo	118
37. Chương 37: Đối Đáp	123
38. Chương 38: Đề Nghị	127
39. Chương 39: Yêu Anh	132
40. Chương 40: Rạp Chiếu Phim	136
41. Chương 41: Trả Thù	140

42. Chương 42: Người Đàn Ông Thần Bí	145
43. Chương 43: Bạn Gái	149
44. Chương 44: Biết Được	153
45. Chương 45: Chuyện Làm Ăn	156
46. Chương 46: Gặp Chuyện Không May	160
47. Chương 47: Phản Ứng	164
48. Chương 48: Âm Mưu	169
49. Chương 49: Dạ Tiệc	174
50. Chương 50: Thằng Thẩn	178
51. Chương 51: Thăm Dò Lốp	182
52. Chương 52: Cứu Người Đẹp	186
53. Chương 53: Thổ Lộ Tình Yêu	190
54. Chương 54: Như Tuyết Trở Về Nước	194
55. Chương 55: Mạn Dao Thông Minh	198
56. Chương 56: Hiểu Lâm Liên Tiếp	203
57. Chương 57: Cái Gọi Là Nghiệt Duyên	207
58. Chương 58: Sóng Gió Di Chúc	211
59. Chương 59: Chân Tướng Rõ Ràng	216
60. Chương 60: Nói Rõ Chân Tướng	221
61. Chương 62: Khảo Nghiệm Cuối Cùng	225
62. Chương 63: Vạn Sơn Chết	230
63. Chương 64: Mọi Người Trò Hề	235
64. Chương 65: Tuyên Bố Di Chúc	239
65. Chương 66: Loại Theo Đuổi Khác	243
66. Chương 67: Chương 67	248
67. Chương 67: Cầu Hôn	251
68. Chương 68: Chương 68	255
69. Chương 68: Bữa Ăn Tối Ấm Áp	258
70. Chương 69: Chương 69	261
71. Chương 69: Âm Mưu Dưới Lời Đường Mật	264
72. Chương 70: Chương 70	267
73. Chương 70: Thầm Mến, Yêu Công Khai	270
74. Chương 71: Chương 71	274
75. Chương 71: Dương Quang Bại Lộ	277
76. Chương 72: Chương 72	280
77. Chương 72: Tình Địch Gặp Mặt	283
78. Chương 73: Chương 73	287
79. Chương 73: Tranh Đấu Lẫn Nhau	290
80. Chương 74: Chương 74	293
81. Chương 74: Ý Nghĩ Của Nhà Họ Lâm	296
82. Chương 75: Chương 75	299
83. Chương 75: Trắc Trở Liên Tục	302
84. Chương 76: Chương 76	306
85. Chương 76: Bảo Táp Nhà Họ Lý	309
86. Chương 77: Chương 77	313
87. Chương 77: Hối Hôn (hủy Bỏ Hôn Ước)	316
88. Chương 78: Chương 78	320
89. Chương 78: Nhà Họ Lý Nội Chiến	323
90. Chương 79: Chương 79	327
91. Chương 79	330
92. Chương 80: Chương 80	332
93. Chương 80: Tính Toán	335
94. Chương 81: Chương 81	339
95. Chương 81: Chân Tướng	342

96. Chương 82: Chương 82	346
97. Chương 82: Hôn Nhân Tính Toán	351
98. Chương 83: Chương 83	357
99. Chương 83: Âm Áp Ngọt Ngào	363

Nữ Phụ Báo Thù



Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trùng sinh Nguồn + Converter: ngocquynh520 Editor: Trang bubble Số chương: 84

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-bao-thu>

1. Chương 1: Bị Bắt

Chim sẻ vĩnh viễn cũng không biến thành Phượng Hoàng, đây chính là khắc họa chân thật cuộc sống của Lý Mạn Dao.

Lý Mạn Dao, một con cưng của thượng đế trong mắt mọi người, xuất thân nhà họ Lý nhà giàu nhất thành phố S, là cháu gái mà Lý Vạn Sơn, người đang nắm quyền nhà họ Lý, cưng chiều nhất, ở Nhà họ Lý nói một không hai, càng thêm đạt được ước muốn tiến hành hôn lễ thể kỷ với người thừa kế tập đoàn Trương thị thành phố S, người đàn ông độc thân gạch đá (người ta thì kim cương, ở đây lại gạch đá @@) xếp hạng thứ nhất.

Cho dù hôm nay đã qua thật nhiều năm, hôn lễ năm đó vẫn được vô số người bàn tán say sưa. Trời cao chính là không công bằng như vậy, giống như lấy tất cả đồ tốt nhất trên đời đều cho Lý Mạn Dao. Dung mạo xinh đẹp, dáng người ma quỷ, gia thế hiển hách, hơn nữa là một người chồng khiến người ta thèm thuồng.

“Ly miêu hoá thành quỷ, đã từng thiên chi kiêu nữ lại là đồ giả mạo.”

“Chủ tịch tập đoàn Trương thị và cô gái thần bí thân mật đi dạo phố, cô gái rất giống tinh linh âm nhạc, Lý Như Tuyết.”

“Nhà họ Lý phát biểu tuyên bố, phủ nhận thân phận Lý Mạn Dao.”

Nhìn một phần tờ báo, Lý Mạn Dao không biết cô vẫn còn có khuynh hướng tự làm khổ, lần này thì Lý Như Tuyết đạt được ước muốn, không chỉ thành người thừa kế của nhà họ Lý, còn thay thế vị trí của cô, ở chung một chỗ với Trương Hạo Đình. Nhìn cử chỉ thân mật của hai người trên báo chí, Lý Mạn Dao cảm thấy rất hận thật hận. Nếu không phải là Lý Như Tuyết, cô sẽ không lưu lạc tới mức bị ép ra khỏi nước, sẽ không mất đi tất cả.

Nghĩ đến cô đã từng quang vinh chói lọi, nhìn lại một chút người phụ nữ trong gương, Lý Mạn Dao cảm giác tất cả đều giống như là một trò cười, nếu như sớm biết trả giá những thứ này để đổi lấy là cái này, lúc trước liệu mình sẽ làm ra lựa chọn như vậy hay không.

Quán bar nơi đất khách quê người, đương nhiên không có ai nhận ra người phụ nữ trước mắt chính là người phụ nữ đã từng giàu sang quyền thế bị chồng ruồng bỏ, đối với người đẹp phương đông yên lặng uống rượu này, người Mỹ nhiệt tình chuẩn bị tiến lên đến gần, lại bị chủ quán rượu bên cạnh ngăn cản. Người phụ nữ phương đông này là khách quen của nơi này, mỗi ngày đều một mình ở chỗ này, không để ý tới bất kỳ người nào đến gần.

Chủ quán rượu suy đoán người phụ nữ này cũng có chuyện xưa đặc biệt gì đó, người ở trước mắt này có chút quen thuộc với chủ quán rượu, chủ quán rượu không hy vọng anh cũng đi bị chửi mắng té tát. Quà tặng hai ly rượu, Lý Mạn Dao đi ra ngoài từ trong quán rượu, những năm nay ở nhà họ Lý đã luyện ra được tử lượng tốt, gần xem như là “Ngàn chén không say”, loại địa phương như quán bar này vàng thau lẫn lộn, thân là phụ nữ một mình ở chỗ này rất dễ gặp chuyện không may. Cho dù trước đó Lý Mạn Dao mất đi tất cả, cô vẫn sẽ không buông thả mình mua say ở cái chỗ này.

Ra khỏi quán bar, không khí bên ngoài rét lạnh, thổi tan một chút men say mới vừa rồi. Đưa tay nâng cổ áo lên, chuẩn bị duỗi tay mở cửa xe, lại nghe được điện thoại di động trên tay reo. Cúi đầu liếc nhìn tên trên điện thoại di động một cái, Lý Mạn Dao có chút kinh ngạc, ngày ly hôn đó tất cả đều đã kết thúc, người kia cũng thấy rõ ràng bộ mặt thật của cô, đã mập mờ đi cùng với bản chính Lý Như Tuyết, sao hôm nay đột nhiên nghĩ tới người đã từng là vợ trước như cô.

Đối với người đàn ông đã từng thân mật nhất này, Lý Mạn Dao không biết lúc được nghe lại lời chất vấn nổi giận trách mắng của anh ta ngày đó, bản thân là tâm tình gì, có điều tất cả mọi chuyện đều đi qua. Bên này Lý Mạn Dao do dự có muốn nhận cú điện thoại này hay không, bên kia điện thoại cũng là kiên nhẫn một lần tiếp một lần gọi tới.

“Em khỏe không?” Lúc bên đầu điện thoại kia lại nói thông, lặng im thật lâu, mới nói ra 99% lời kịch cũ nhất trong điện thoại.

“Anh cứ nói đi?” “Ai, a!”

Lúc Lý Mạn Dao tỉnh lại lần nữa thì hai tay hai chân đều bị trói lại, vừa nãy xảy ra cái gì. Cô đang gọi điện thoại, tiếp theo giống như có người nào sau lưng nặng nề đánh cô một phát, tiếp đó thì cô không còn biết được gì nữa. Nơi này là ở đâu, những người này bắt cô là vì cái gì.

“Lão đại, người phụ nữ kia tỉnh, cô gái thật là đẹp, lần này chúng ta lại tìm được một đứa còn sống khỏe mạnh, không bằng trước hết lão đại tiện nghi thăng em một lần, thăng em còn chưa từng ném người phụ

nữ xinh đẹp như vậy. Hai phía trước kia xem chừng 36D.” Một người đàn ông mắt nhìn chăm chăm trước ngực Lý Mạn Dao, hận không thể dùng cặp mắt trực tiếp cưỡng hiếp Lý Mạn Dao.

“Mày đang hoàng một chút cho tao, đây chính là buôn bán lớn. Nhưng mà lần này cũng tiện nghi thăng nhóc mày, đợi khi bố mày hưởng thụ rồi, sẽ để cho mày ném thử một chút mùi vị người người phụ nữ này.” Gã vạm vỡ đầu trọc cầm đầu đập người đàn ông lên tiếng mới vừa rồi một phát, cũng dùng ánh mắt thêm thường nhìn Lý Mạn Dao. Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, nếu có thể mà nói, hẳn ta thật hy vọng có thể giam lỏng cô cả đời, dạy dỗ cô trở thành nô lệ tình dục của hắn.

Có điều bên kia nói lại muốn thi thể người phụ nữ này, cũng chỉ có thể uất ức anh em, sau khi hưởng thụ mùi vị người người phụ nữ này, sẽ phải hung hăng rạch một dao ở trên cổ thon dài này, cũng không biết tại sao người phụ nữ bên kia độc ác! Người đàn ông nhắc đầu Lý Mạn Dao, liền hôn lên về phía miệng Lý Mạn Dao. Cho dù hai tay hai chân bị cản trở, Lý Mạn Dao cũng không thể cứ như vậy bị người trước mắt nhục nhã, cô phải biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao những người này bắt cô.

“Buông tôi ra, van cầu ông buông tôi ra trước!” Đầu Lý Mạn Dao liều mạng giãy giụa, chọc giận gã đàn ông to lớn, bóp bóp gã đàn ông chính là đánh hai bạt tai về phía mặt của cô. Máu tươi chảy ra từ khóe miệng Mạn Dao, trên mặt đau rát cũng cho Mạn Dao cơ hội nói chuyện. Cô không dám chọc giận những người đàn ông này, kinh nghiệm nhiều năm đã để cô có kế hoạch cuối cùng ở trong lòng, chỉ cần biết chân tướng sau đó cô sẽ tự mình kết thúc, sẽ không bị những người này chà đạp vô ích.

“Nói!” Người đàn ông đã có thể đoán được Lý Mạn Dao muốn hỏi chính là cái gì, người phụ nữ này nhất định phải chết, hẳn ta cũng tốt bụng không để cho cô trở thành một quỷ hồ đồ.

“Vì sao các người bắt tôi, nếu như là vì tiền, chỗ của tôi còn có mấy cái thẻ, chỉ cần các người dẫn tôi trở về, tôi sẽ nói mật mã cho các người biết.” Hít sâu một lần, mạnh mẽ để cho giọng nói của mình không quá run rẩy hỏi lên nghi ngờ lớn nhất trong lòng.

“Quả nhiên bố mày không đoán sai, mày hỏi chính là việc này, có điều mày bình tĩnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bố mày, bố mày làm nghề này lâu như vậy, mày là người đầu tiên không có khóc lóc sụt sùi. Hôm nay bố mày vui vẻ, sẽ thành toàn cho mày một lần, nhớ một lát bồi thường ân tình của bố mày thật tốt.” Người đàn ông nói đưa tay ôm Lý Mạn Dao vào trong ngực, bàn tay dạo khắp nơi ở trên người của cô, một phát xé ra áo khoác, trong nháy mắt da thịt trắng nõn ở trong mắt của người đàn ông.

“Ngực thật là trắng, lần này đại ca thật là diễm phúc!” Hung ác nhìn Lý Mạn Dao, một người đàn ông không ngừng nuốt nước miếng. Mạn Dao khổng chế mình không cho phép giãy giụa, cho dù tay của đàn ông nắm bộ ngực sữa của cô, tay của đàn ông không chút thương tiếc, bầu ngực kia ở trên tay của đàn ông biến ảo ra hình dáng khác nhau, người đàn ông rất hài lòng bộ dáng dụ dỗ của Mạn Dao.

“Người phụ nữ kia cho rằng làm ngụy trang thì tao không nhận ra thân phận của cô ta, nhưng lại không biết bố mày cũng đã từng thích nhạc cổ điển chó má đó. Tinh linh âm nhạc, lúc trước bố mày đúng là tuốc sùng bao nhiêu lần đối với trình diễn của cô ta. Ngày đó người đàn ông kia vừa tiến đến bố mày đã nhận ra là cô ta, nhưng không biết là làm sao mày đắc tội người phụ nữ kia. Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, lần này bố mày xem như biết rồi.”

Chịu đựng người đàn ông nhục nhã rồi cuộc biết bàn tay đen sau màn, Mạn Dao đương nhiên sẽ không nhẫn nhịn thêm loại khuất nhục này nữa, dục - vọng của người đàn ông càng ngày càng mãnh liệt, đã cõng quăn ra, Mạn Dao nhắm mắt lại, sử dụng hơi sức toàn thân cắn răng về phía đầu lưỡi của mình.

2. Chương 2: Sống Lại

“Xúi xẻo, thật con mẹ nó xúi xẻo, gái điếm thúi, lại dám đùa bỡn bố mày, điếm, đồ ti tiện!” Người đàn ông đầu gối được Mạn Dao dụ ngoạn vậy mà sau khi biết rõ chân tướng sẽ cắn lưỡi tự sát. - thúi dường như có quyết tâm quyết chết, người đàn ông nhìn khuôn mặt Mạn Dao dữ tợn bởi vì đau đớn, con người không ngừng phóng to, cho dù trên tay đã có vài mạng người thì người đàn ông cũng có chút hoảng sợ tàn nhẫn đoạn tuyệt của Mạn Dao.

Trước đó bọn họ cũng bắt không ít người, cũng không phải là không có ai muốn cắn lưỡi, nhưng Mạn Dao cũng là một người duy nhất đầu lưỡi bị cắn đứt mà chết. Đừng thấy trên ti vi cắn lưỡi tự sát dường như rất đơn giản, nhưng lúc tự sát thật sự, bản năng tự vệ của thân thể con người lại thành trở ngại cho tự sát, đây cũng là nguyên nhân người đàn ông không có chặn lại miệng Mạn Dao.

“Lão đại, thi thể gái điếm thúi này là hiện tại xử lý hay là chờ một chút?” Một thuộc hạ đã bắn súng ngắn (*thủ dâm) về phía thân thể Mạn Dao trước đó thấy người đàn ông đá một phát vào thi thể Mạn Dao, trong lòng âm thầm kêu một tiếng đáng tiếc.

Người phụ nữ này thật sự hợp sở thích của hắn quá mức, cho dù chết rồi, người đàn ông cũng không nỡ lòng cứ buông tha như vậy. Nếu cứ như vậy ném cô vào trong biển lớn thì quá mức đáng tiếc, không bằng thừa dịp thi thể vẫn còn độ ấm, hưởng thụ một chút nơi đó của người phụ nữ.

Gã đàn ông to lớn hừ lạnh một tiếng, lại đập một phát vào trên người thuộc hạ mở miệng, “Thằng nhóc, mày con mẹ nó có thể tiến bộ một chút hay không, thời này mày đã có hứng thú thì giao cho mày được rồi, bố mày còn muốn tìm chỗ đi chữa lửa, con mẹ nó nếu biết thời này vậy mà lại tự sát, bố mày nhất định phải chặn lại miệng của ả ta, sáng khoái trước lại nói!”

Nhấc quần lên, nơi đó của người đàn ông đã phồng lên một cái lều vải, dục vọng không chiếm được giải quyết thì người đàn ông nóng nảy nhất, mắng thuộc hạ mấy câu thì vội vã đi tìm chỗ chữa lửa, nếu người đã chết rồi, mấy người đàn ông khác cũng theo lão đại cùng rời khỏi, chỉ còn lại người đàn ông mở miệng mới bắt đầu và một tên béo khác ở lại.

Người đã chết thật sự có linh hồn sao, đây là một đáp án không người nào biết. Nhưng khoảnh khắc này, Lý Mạn Dao lại thật sự tin chuyện linh hồn này. Nếu không cô là xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng lơ lửng trong không trung, nhìn ở dưới kia người đàn ông không ngừng chuyển động rút ra ở trong thân thể cô, không cần, dùng tay, Lý Mạn Dao muốn ngăn cản bọn họ nhưng bản thân đập đánh bọn họ, người đàn ông chuyển động rút ra ở trên người của cô hoàn toàn không có phản ứng nào.

“Thật con mẹ nó đã nghiền, con bà nó, bố không thể ngờ có một ngày sẽ chơi lên gian thi (cường gian thi thể). Người phụ nữ này thật là đủ vị, cho dù đã chết, nơi đó còn kẹp bố thật chặt.” Người đàn ông rút ra

thứ ở trong cơ thể Mạn Dao, phun ra từng dòng dịch đục về phía mặt của Mạn Dao.

“Lần này lão đại là có mắt không trông, người đẹp như vậy thật là sai mù rồi, hai chúng ta cũng mau mau xử lý xong ả ta, về nhà dùng lá bưởi tắm rửa thật sạch một cái.” Tên béo vẫn chưa thỏa mãn quan sát xanh tím loang lổ trên người Mạn Dao, nâng lên đồng bạn còn muốn tới thêm một trận thúc giục trong quần. So với đồng bạn thì hắn cũng không phải kẻ háo sắc lắm, nếu như hôm nay không phải Mạn Dao mà là những người khác, có lẽ hắn cũng cáo từ cùng rồi đi với những người trước đó. Nhưng người hôm nay lại là Mạn Dao, nhớ lại một màn chuyện cũ mấy năm trước, thân thể tên béo không khỏi có chút lạnh run.

“Được rồi giục cái gì mà giục, đi rồi!”

Trên không trung, Mạn Dao đau buồn phát hiện cô lại không cách nào thoát khỏi thân thể của mình, vào lúc người đàn ông cường hiếp thân thể cô không cách nào phản kháng, Mạn Dao đã từng muốn rời đi, nhưng lại không thể ra sức. Cô đã chết rồi, tại sao ông trời còn phải tàn nhẫn để cô tận mắt thấy sau khi chết thê thảm như vậy. Lý Như Tuyết, nhớ lại người đàn ông nói ra chân tướng vào trước khi cô chết, ý hận ngập trời khiến hai người nhắc thi thể Mạn Dao lần lượt rụng mình.

“Thật là tà môn, sao đột nhiên lại lạnh.” Lịch bịch hai tiếng Mạn Dao bị bỏ vào bao bố ném vào trong nước sông, bên bờ hai người nhìn bao bố chìm vào đáy sông, xoay người rời khỏi nơi này.

Lạnh quá, buồn ngủ quá, vốn nên không có cảm giác, Mạn Dao đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ rất buồn ngủ, cô không thể ngủ, cô còn chưa báo thù rửa hận, không khiến Lý Như Tuyết nợ máu trả bằng máu, cô muốn báo thù, cô muốn đòi công bằng từ những người mắc nợ của cô kia, cô không thể ngủ.

“Tháng Tư, sao cậu bị bệnh vào lúc này, hai ngày nay sẽ có người có tiền tới chỗ chúng ta, nếu như chúng ta có thể được người có tiền nhận nuôi, thì không cần sống ở chỗ này.” Căn phòng mờ tối, trên một giường nhỏ kê ở cạnh cửa, một cô gái thoát nhìn mười lăm mười sáu tuổi nhìn người hôn mê không tỉnh trên giường, liên miên cắn nhai nói gì đó.

Không phải là mình chết rồi, đây lại là ở nơi nào, Tháng Tư, Mạn Dao đã bao nhiêu năm không nghe lại cái tên này, trong âm thanh xa lạ bên tai lại lộ ra quen thuộc, Mạn Dao gắng gượng mở mắt, cũng còn may ánh sáng của căn phòng cũng không phải sáng lắm mới có thể để cho Mạn Dao liếc mắt liền thấy rõ cô gái ngồi ở bên người cô kia.

“Mai Lan, làm sao cậu?” Mạn Dao không biết phải hỏi thăm câu nói kế tiếp như thế nào, người đối diện đã từng là bạn tốt nhất của cô, họ cùng nhau lớn lên ở trong cô nhi viện, sau này cô được nhà họ Lý tìm được trở thành đại tiểu thư nhà họ Lý, sau đó cũng không quên người bạn tốt này.

Năm nỉ Lý Vạn Sơn, khi đó đối với cô muốn gì được đó, cũng nhận Mai Lan vào nhà họ Lý, Mạn Dao vốn cho rằng cô và Mai Lan sẽ là bạn bè cả đời, nhưng càng về sau Mai Lan lại ngã về phía Lý Như Tuyết, ở sau lưng vì Lý Như Tuyết làm nhiều chuyện như vậy, nếu không phải có người gọi là bạn như Mai Lan, Lý Mạn Dao cũng sẽ không thua hai bàn tay trắng.

Hôm nay nhìn quan tâm trong mắt Mai Lan mười lăm tuổi, Mạn Dao chỉ cảm thấy cổ họng ẽ ẩm từng cơn,

nước mắt không khống chế được từng giọt chảy ra.

“Tháng Tư, cậu đã tỉnh, thật tốt quá. Cậu rút cuộc tỉnh rồi, mấy ngày nay bọn họ đều nói cậu không thể khỏe lại, viện trưởng nói nếu cậu không khỏe nữa, cũng không để cho cậu lãng phí thuốc. Cảm ơn trời đất, Tháng Tư cuối cùng cậu cũng coi như ổn rồi.”

Thiếu nữ Mai Lan thấy Mạn Dao mở mắt, hung hăng bấm bấm bắp đùi của mình, kêu thảm a một tiếng, nước mắt cũng chảy ra theo.

Xì, nhìn bộ dáng Mai Lan vừa khóc vừa cười trước mắt, Mạn Dao thật không cách nào hợp lại cùng nhau với Mai Lan tương lai phản bội cô đó, không cách nào đối xử lạnh nhạt thiếu nữ trước mắt chân thành quan tâm cô này.

“Mai Lan, tớ hơi khát, cậu giúp tớ rót ly nước.” Mới vừa tỉnh lại, cả người Mạn Dao yếu ớt, giọng nói đau đớn giống như là lửa đốt.

“Mạn Dao, cậu đừng nhúc nhích, tớ đi ngay.” Nghe được Mạn Dao mở miệng, Mai Lan lấy tay lau nước mắt trên mặt một cái, xoay người đến một đầu khác trong phòng rót một chén nước sôi từ trong một phích nước nóng thiếu mất nắp bình.

“Mạn Dao, cậu cẩn thận một chút, cậu mới khỏe, tuyệt đối không nên mệt ngã. Cũng may hôm nay những người đó đều bị viện trưởng gọi đi rồi, nếu không bọn họ đều ở nơi đây, cậu cũng không có cách nào nghỉ ngơi thật tốt.” Mạn Dao được Mai Lan đỡ nửa ngồi dậy, sau lưng dựa vào trên gối đầu, Mai Lan ghét bỏ gối đầu không đủ mềm mại, lại cầm chăn của mình tới, lót vào phía sau gối.

“Được rồi, Mai Lan, mới vừa rồi tớ nghe cậu nói người có tiền nhận nuôi gì đó, cô nhi viện chúng ta hoang vu như vậy sao người có tiền gì đó có thể tới?” Nắm trong tay chén nước, nhìn tất cả xa lạ lại quen thuộc, không ngờ ông trời thật sự cho cô cơ hội sống lại một lần, Lý Mạn Dao cô lại trở về rồi, trở lại cô nhi viện lúc đầu, trở lại lúc còn chưa được nhà họ Lý nhận tổ quy tông. Lý Mạn Dao nhớ trong ký ức của cô cũng bị một đợt bệnh nặng vào trước khi Lý Vạn Sơn đến.

Trẻ con lớn lên ở cô nhi viện này thì không có quyền bị bệnh, phải biết ở một chỗ ngay cả bụng cũng ăn không đủ no thì ngã bệnh chờ đợi nó là cái gì, tất cả trẻ con của cô nhi viện đều rất rõ ràng. Những năm gần đây có bao nhiêu người đã từng là anh chị em bởi vì một chút phát sốt cảm cúm mà rời khỏi nhân thế. Lần đó, Mạn Dao nhớ rất rõ ràng sau khi bắt chắp mưa cổ lấy quần áo của tất cả mọi người mới cảm mạo nóng sốt.

Cũng là Mạn Dao may mắn, sức đề kháng tuổi mười lăm mạnh hơn trẻ con không dậy nổi rất nhiều, sau khi viện trưởng cho Mạn Dao uống hai viên thuốc hạ sốt không có hiệu quả gì, thì viện trưởng cũng không tới nơi này. Mạn Dao hôn mê mấy ngày nay đều là một mình Mai Lan chăm sóc Mạn Dao, cũng là ân tình lần này mới khiến sau này Mạn Dao chưa từng nghi ngờ Mai Lan, cho dù rất nhiều chứng cứ đều chỉ về phía Mai Lan, Mạn Dao cũng kiên định không dời đứng ở bên Mai Lan.

Ở cái nhìn của Mạn Dao nếu không phải là lúc trước Mai Lan ngày đêm chăm sóc cô bị bệnh, cô cũng

không có cơ hội quen biết với Lý Vạn Sơn, sẽ không có cuộc sống sau đó.

3. Chương 3: Chân Tướng

“Tớ cũng không rõ ràng lắm cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, chỉ là ít ngày trước Thằng Sáu bọn họ nghe nói từ chỗ viện trưởng. Cậu cũng biết đó, Thằng Sáu được viện trưởng yêu thích nhất, Thằng Sáu nói chắc là thật.”

Có rất nhiều đứa trẻ trong cô nhi viện là dựa theo mùa để đặt tên. Giống như Lý Mạn Dao gọi là Thằng Tư, thời gian cô bị nhốt được chính là Tháng Tư. Có rất nhiều đứa dựa theo Mai Lan Trúc Cúc, Xuân Hạ Thu Đông để đặt tên, ví dụ như Mai Lan.

Thằng Sáu lớn hơn Lý Mạn Dao một tuổi, là một người biết làm cho viện trưởng vui vẻ nhất trong cô nhi viện, tin tức có người có tiền tới cô nhi viện lần này, mới bắt đầu chính là nghe nói từ chỗ Thằng Sáu. Cô nhi viện này nằm ở tuyến thành thị bốn năm kinh tế không phát triển, dân cư của trấn nhỏ vừa đạt tới trình độ ấm no, cũng có rất ít nhân sĩ có tình thương mà lại quan tâm cô nhi viện duy nhất trong trấn nhỏ.

Chuyện trẻ con trong cô nhi viện mong đợi nhất là có người tới nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi này, chỉ có một ngày đó, dù là người nào được người tốt bụng chọn trúng, bọn họ cũng có thể ăn xong một bữa cơm no. Thời gian đời trước, Mạn Dao cũng không có hy vọng quá lớn đối với cái gọi là người có tiền tới lần này, tuổi của cô đã lớn hơn, người muốn chọn lựa đều là đứa trẻ 5, 6 tuổi, mà không phải Mạn Dao đã mười lăm tuổi.

Lần đó Mạn Dao còn nhớ rõ lúc Lý Vạn Sơn tới, thân thể của cô mới vừa vạm vỡ hơn một chút, với Mai Lan hai người đứng cuối cùng ở trong một đám người. Ngày đó cô từ Thằng Tư biến thành Lý Mạn Dao, từ một đứa mồ côi nhỏ nhẻ biến thành cháu gái của Lý Vạn Sơn. Hôm nay hồi tưởng lại một màn lúc trước, trên mặt Mạn Dao nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt thương tiếc, nước mắt trên mặt Lý Vạn Sơn, hôm nay xem ra đều là buồn cười như vậy.

Ông ta biết rõ mình không phải là cháu gái của ông ta, lại là đơn độc chọn trúng mình, tiếp đó bằng mọi cách bồi thường sủng ái với cô. Khi đó lần đầu tiên mình thấy có người sẽ đối xử cô tốt như vậy, Lý Vạn Sơn mua quần áo cho cô, ăn thức ăn, thậm chí dù Mạn Dao nằm mơ cũng không mơ thấy. Cảnh trong mơ bắt nguồn từ tưởng tượng, bắt nguồn từ đồ vật đã từng thấy, lớn lên từ nhỏ ở cô nhi viện, làm sao Mạn Dao lại có thể thấy được cuộc sống xã hội thượng lưu chân chính. Mặc quần áo đắt giá, Mạn Dao thật sự tin tưởng mình chính là cháu gái để ở lại bên ngoài của Lý Vạn Sơn, Lý Vạn Sơn là người thân duy nhất của cô ở trên đời, vì cuộc sống như thế, cô nhất định không thể để cho Lý Vạn Sơn thất vọng, cô muốn làm tốt nhất, trở thành niềm tự hào của nhà họ Lý.

Nghĩ đến tất cả đã từng xảy ra, tay cầm ly trà của Mạn Dao càng ngày càng chặt. Mình thật sự rất là ngu, nhà họ Lý đó nào có đơn giản như trong tưởng tượng của mình vậy, Mạn Dao cũng không muốn nhớ lại tất cả xảy ra ở Nhà họ Lý, vì không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của Lý Vạn Sơn, không có ai biết ở sau lưng Mạn Dao đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, chỉ hy vọng có thể đổi lấy tán thành của Lý Vạn Sơn với cô, khẳng định của mọi người với cô.

“Mạn Dao, tay của cậu, làm sao cậu không cẩn thận như vậy, cũng may không để cho những người khác thấy, tớ lấy ít thứ bao lên tay cậu.” Bên này, Mai Lan nói với Mạn Dao chuyện đã xảy ra sau khi cô hôn mê, lúc đang nói hăng say, đột nhiên phát hiện ly thủy tinh trên tay Mạn Dao vậy mà lại bể, máu tươi từ trên tay Mạn Dao rơi từng giọt một trên mặt đất, nhưng mà Mạn Dao dường như cũng không có cảm giác hãy còn ở chỗ này trên mặt cười mỉm nghe cô nói chuyện.

Bị Mai Lan đoạt đi cái ly từ trên tay, Mạn Dao mới chú ý tới mình đắm chìm trong trong ký ức vậy mà bóp nát ly thủy tinh, mảnh kiếng bể cắt ngón tay, lòng bàn tay của Mạn Dao, máu tươi theo những vết cắt này nhỏ giọt xuống.

“A, đau quá, Mai Lan, cậu nhẹ một chút, thật là đau.”

“Cậu còn biết đau, mới này tớ cho rằng cậu ngã bệnh trúng tà đấy, còn may bây giờ biết đau đớn, nếu không cậu chính là sốt cao nóng đầu rồi. Cậu là muốn làm đại lực sĩ (Hercules) hay là làm gì, đây chính là ly thủy tinh, vậy mà cậu có thể bóp nát nó, một chút cũng không nhìn ra là người mới vừa sốt cao khỏe lại.” Thấy Mạn Dao bị cô băng bó không ngừng kêu đau, chút kinh ngạc trong lòng Mai Lan cũng tan thành mây khói, dùng ngón tay chỉ đầu Mạn Dao một cái, mở miệng oán trách nói.

“A, không phải tới quá nhớ cậu, đột nhiên hưng phấn, trước đó ly thủy tinh của tớ đã có một lỗ hổng, vốn là tớ cũng dùng rất cẩn thận, lần này mới vừa khỏi bệnh đã quên mất chuyện này, ai biết tay của tớ lại gặp họa.” Mạn Dao nghe được Mai Lan oán trách, trong lòng thở dài, cố gắng nhớ lại cá tính lúc này trong trí nhớ không để cho Mai Lan nhìn ra được cái gì ngoài ý muốn.

Kể từ khi nhận được tài liệu của thám tử tư điều tra, một mình Lý Vạn Sơn đang ngồi cả buổi chiều ở trong phòng sách. Mọi người đều biết chuyện xưa làm giàu của Lý Vạn Sơn ở thành phố S, nhưng lại có rất ít người biết trước đây lúc Lý Vạn Sơn chưa cưới vị bà xã hiện tại này, đã từng đón một lần kết hôn, vợ trước rất cuộc đã sinh ra một đứa con trai cho ông. Từ lúc trước rời khỏi thôn cá nhỏ đó, thề không xông xáo ra thành thị thì sẽ không trở lại, Lý Vạn Sơn vừa đi chính là hai mươi năm, trong thời gian này ông cũng từng nghĩ tới phái người đi điều tra tung tích của vợ trước và con trai của ông, thế nhưng lúc ấy thế lực nhà mẹ vợ đương nhiệm của ông đang to lớn, Lý Vạn Sơn có thể làm giàu đều dựa vào nhà mẹ vợ trợ giúp.

Vì không làm cho vợ con nghi ngờ và hiểu lầm, Lý Vạn Sơn cũng đã giấu ý nghĩ này ở trong lòng. Đợi đến rốt cuộc có thể không cần nhìn sắc mặt nhà bố mẹ vợ nữa, lúc phái người trở lại thôn cá nhỏ trước đây chuẩn bị đón vợ trước và con trai về, Lý Vạn Sơn mới phát hiện thì ra cái giá đó đã người đi nhà trống rồi, không có ai biết vợ trước và con trai đi nơi nào. Nghe nói rất nhiều năm trước, từ đồng hương trong miệng nghe nói vợ trước tự mình đi tới vùng phía tây, bèn dẫn theo con trai bán đi nhà cũ đi tìm mình, đi lần này thì lại chưa từng trở về nữa. Đối với vợ trước và con trai, Lý Vạn Sơn đương nhiên có áy náy, những năm nay phái không ít thám tử tư cầm một tấm hình chụp chung duy nhất trước đây, tìm kiếm tung tích người thân ở cả nước.

Từ lần tìm được đó tới bây giờ đã trôi qua sắp xỉ mười năm, rốt cuộc Lý Vạn Sơn có được tung tích cháu gái, nhìn nội dung điều tra trên giấy, Lý Vạn Sơn hận không thể trực tiếp theo địa chỉ trên giấy đi đón cháu gái lưu lạc chịu khổ ở bên ngoài trở về.

“Một đứa con gái riêng cũng muốn thừa kế gia sản của cha, cha ông ấy đã hồ đồ rồi, vậy mà muốn đón nó trở về, có điều như vậy cũng tốt, làm chủ cái nhà này vẫn luôn là mẹ.”

“Chị cả nói rất đúng, một con bé đến nhà họ Lý, muốn biến thành hình dáng gì, tất cả còn không phải xem ý của mẹ.”

Đây là đối thoại Lý Vạn Sơn nghe được trong lúc vô tình, nếu không có lần đối thoại này, có lẽ tháng trước cháu gái lưu lạc ở bên ngoài của mình đã đến bên cạnh ông, nhưng hôm nay, Lý Vạn Sơn cũng không dám trực tiếp dẫn cháu gái tới bên cạnh nữa. Mình già rồi, cho dù Lý Vạn Sơn không muốn thừa nhận, *d&d#l@q^d<.com> nhưng số liệu thân thể trên báo cáo đã chứng minh tất cả, hơn nữa chính ông cũng thấy tinh thần và thể lực càng ngày càng tệ. Cháu gái còn là một đứa bé, cho dù có ông che chở cũng không cách nào sinh hoạt ở trong đại viện nhà họ Lý.

Lý Vạn Sơn không thể để cho huyết thống duy nhất của con cả để lại cho ông có bất kỳ nguy hiểm nào, vào lúc chưa được xác định cháu gái đủ an toàn thì Lý Vạn Sơn sẽ không để người ngoài biết được cháu gái của ông rốt cuộc là ai. Trấn nhỏ Tây Bắc, chỗ vợ trước và con cả của Lý Vạn Sơn trải qua cuộc sống cuối cùng, mười ngày trước Lý Vạn Sơn đã bảo thư ký lấy được liên lạc với một nhà cô nhi viện duy nhất trong trấn nhỏ, chuẩn bị quyên góp một số tiền lớn cho nơi này, nhận nuôi một đứa bé. Đối với cô nhi viện ở trấn nhỏ mà nói, Lý Vạn Sơn là người quyên góp nhiều nhất cho cô nhi viện từ thành lập tới nay, nghe được mấy ngày nữa Lý Vạn Sơn sẽ đích thân chọn trẻ mồ côi, viện trưởng xuất huyết lớn một lần mua một bộ quần áo mới cho mỗi một cô nhi trong cô nhi viện.

Buổi sáng ngày đó, tất cả đứa bé của cô nhi viện đều dậy thật sớm tắm sơ mặc số trên quần áo mới phát xuống, ở trong lòng thầm cầu xin người tốt bụng đến đây nhận nuôi có thể nhìn trúng mình, mình có thể rời khỏi cái chỗ cô nhi viện này. Đứng ở trong đám người, Mạn Dao mắt lạnh nhìn những người khác khẩn trương và mong đợi bên cạnh, đời trước mặc dù cô biết mình hi vọng không lớn, nhưng mà cũng giống với những đồng bạn này, hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích, khi đó biết người tốt bụng kia vậy mà chọn trúng mình, Mạn Dao cảm thấy ông trời đã thật sự nghe được lời cầu nguyện của cô, mình mới sẽ may mắn như vậy.

Sau này biết rõ chân tướng, Mạn Dao vẫn luôn không hiểu tại sao cụ già lại chọn trúng mình ở trong nhiều người như vậy, làm bia đỡ đạn của Lý Như Tuyết. Phải biết Mạn Dao đứng cuối cùng ở trong cô nhi viện là một người rất tầm thường, mặc dù tuổi tác đã mười lăm tuổi, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt ở cô nhi viện như vậy, Mạn Dao cũng không tiến vào thời kỳ dậy thì giống với đứa bé cùng lứa, thoát nhìn vẫn gầy teo nhỏ nhỏ, cũng không đáng yêu.

Lý Vạn Sơn cáo già cũng không để ở trong lòng với việc viện trưởng lấy lòng, cháu gái ruột rất là may mắn, sau khi con cả và vợ xảy ra tai nạn xe cộ đã được trong nhà anh em tốt của con cả nhận nuôi, cuộc sống những năm gần đây tuy nói có chút kham khổ, nhưng vợ chồng nhận nuôi con bé đối với cháu gái cũng coi như con đẻ, trước đó vài ngày ông đã để thuộc hạ cũ năm đó cùng gây dựng sự nghiệp với ông, bây giờ đã về hưu vinh dương ra mặt đón cháu gái kia về thành phố S, mà ông lại phải ở trong trấn nhỏ này tìm ra một đứa bé để thay thế cháu gái ông trở về nhà họ Lý.

4. Chương 4: Quen Biết Nhau

Mang về một thứ giả mạo không chỉ xuất phát từ sự bảo vệ đối với cháu gái mình, cũng là một thử thách mà Lý Vạn Sơn dành cho con cái hiện nay. Trừ vợ trước sinh ra con trai chỉ để lại một cháu gái ra, Lý Vạn Sơn và vợ sau còn sinh ra hai trai hai gái, cháu trai cháu gái, cháu ngoại trai, cháu ngoại gái, hàng con cháu

tất cả lớn nhỏ tổng cộng có chín đứa.

Sau khi hai con gái của Lý Vạn Sơn tốt nghiệp đại học sẽ vào làm việc ở tập đoàn tài chính nhà họ Lý, bao gồm hai người chồng của bọn họ cũng đều đảm nhiệm cấp cao ở tập đoàn. Vốn ở cách nhìn của Lý Vạn Sơn, tuy rằng trong ngày thường trên cá tính của mấy đứa con này bị mẹ bọn họ dạy dỗ có chút khuyết điểm nhỏ, nhưng cũng là con cái ngoan của Lý Vạn Sơn. Nhưng loại mộng đẹp này lại bị lời nói nghe được trong lúc vô tình phá vỡ, ngay cả quyền thừa kế tối thiểu mà hai đứa con gái cũng không tha cho cháu gái của mình, huống chi là con trai của mình.

Mình tay trắng dựng nghiệp, để có dạng sản nghiệp ngày hôm nay, Lý Vạn Sơn đã trả giá bao nhiêu chỉ có một mình ông biết. Tương lai rời nhà tuyệt đối sẽ không chôn vùi như vậy, Lý Vạn Sơn chuẩn bị lợi dụng cháu gái sắp lập tức dẫn về để chọn ra một người thừa kế hợp lệ của nhà họ Lý. Về phần cháu gái này đến nhà họ Lý có thể đổi mặt cái gì thì có quan hệ gì với ông. Một đứa bé mồ côi thôi, có thể để cho nó rời khỏi cô nhi viện, cho nó cuộc sống ngay cả nó tưởng tượng cũng không nghĩ ra được đã là ân huệ lớn nhất đối với đứa bé mồ côi này.

“Lý tiên sinh, những đứa bé này của chúng tôi đều rất hiểu chuyện, tuy nói điều kiện nơi này của chúng tôi không phải là tốt lắm, nhưng mấy đứa bé này cũng là tôi và những giáo viên khác hao tổn rất nhiều công sức bồi dưỡng ra được.” Viện trưởng ân cần mở miệng với Lý Vạn Sơn, giới thiệu từng đứa mình cho là đứa bé tốt nhất. Ở trên đường tới, trong lòng Lý Vạn Sơn đã có một phạm vi chọn lựa, mắt nhìn cũng không nhìn mấy đứa bé nhỏ tuổi, mà dừng lại đến hai hàng cô bé lớn tuổi hơn phía sau cùng.

“Ồ?” Khi mắt nhìn đến cô bé phía sau nhất kia, Lý Vạn Sơn trợn to hai mắt, trên đời thậm chí có người giống đến như vậy, nếu không phải đã tìm được cháu gái của mình, đã làm kiểm tra DNA, có lẽ Lý Vạn Sơn sẽ nghi ngờ cô gái trước mắt này là cháu gái thất lạc nhiều năm của ông, phải biết vẻ ngoài của cô gái trước mắt này có bảy tám phần tương tự với người phụ nữ trên ảnh trắng đen kia. Ảnh trắng đen đó là tấm hình chung duy nhất của Lý Vạn Sơn và vợ trước, nhiều năm được Lý Vạn Sơn cất giấu kỹ như vậy, lúc tâm trạng buồn bực, Lý Vạn Sơn đều sẽ lấy tấm hình kia ra, yên lặng ngắm nhìn người phụ nữ trong hình.

Nhiều năm như vậy, vẻ ngoài người phụ nữ trong hình đã khắc ở trong lòng Lý Vạn Sơn, lúc xúc động không kịp đề phòng thấy một thiếu nữ giống với trong hình như vậy, lại vào lúc này, Lý Vạn Sơn cảm thấy đây chính là ông trời gợi ý cho ông.

“Cô gái nhỏ, con tên là gì, bao lớn?” Đời này, Mạn Dao không còn khấn trương như đời trước. Lần này, Mạn Dao chú ý tới lúc Lý Vạn Sơn nhìn lại cô lần nữa, trong ánh mắt chợt lóe lên kinh ngạc và sửng sốt.

“Lý tiên sinh, con bé gọi là Thảng Tư, là lúc Thảng Tư được cô nhi viện chúng tôi nhận nuôi, đứa bé này mệnh rất khổ, vào lúc con bé còn rất nhỏ thì cha mẹ đã không còn, lúc con bé đến đây còn ở trong tã lót, chỉ chớp mắt Thảng Tư đã sinh hoạt ở trong cô nhi viện của chúng tôi mười lăm năm rồi. Thảng Tư, đây là Lý tiên sinh, còn không mau chào người?”

Viện trưởng thấy Lý Vạn Sơn dừng bước lại hỏi thăm Mạn Dao, còn không đợi Mạn Dao mở miệng đã giành trước mở miệng trả lời thay Mạn Dao, chỉ sợ Mạn Dao không biết lễ phép làm mất lòng núi vàng lớn Lý Vạn Sơn này.

“Chào Lý tiên sinh, con tên là Thảng Tư, năm nay mười lăm tuổi.”

Bản thân Mạn Dao cũng rất khâm phục vậy mà mình có thể bình tĩnh nói chuyện với người trước mắt. Nếu nói người cô hận nhất trên đời là Lý Như Tuyết, vậy Lý Vạn Sơn trước mắt chính là người tổn thương Mạn Dao sâu nhất. Người này cô vốn cho là người thân duy nhất, cứu giúp trong cuộc đời, lại lừa gạt cô từ đầu đến cuối.

Ở nhà họ nhiều năm như vậy, Lý Mạn Dao đã trải qua cái gì, cô vẫn luôn cho rằng Lý Vạn Sơn cũng không rõ ràng. Còn trẻ hiểu chuyện, cô chưa từng oán trách những thứ này với Lý Vạn Sơn, ngược lại luôn nỗ lực yêu cầu bản thân, tranh thủ làm được càng tốt hơn, không để cho những người đó thấy chuyện cười của cô.

“Viện trưởng, Lý tiên sinh của chúng tôi đã chọn trúng tiểu thư Thảng Tư, nếu như có thể, tôi hi vọng có thể mau chóng làm xong công việc liên quan tới thủ tục nhận nuôi.”

Sau đó lại hỏi thăm mấy vấn đề của Thảng Tư, Lý Vạn Sơn hài lòng gật đầu một cái, cô gái nhỏ này mặc dù nhút nhát nhưng lại có mấy phần lanh lợi, chủ yếu nhất là vẻ ngoài như vậy sẽ không khiến cho người có lòng nghi ngờ, phải biết, tất cả mọi người nhà họ Lý đã xem tấm hình kia rồi, hôm nay dẫn theo Thảng Tư giống nhau đến bảy tám phần với vợ trước, chắc là không có người sẽ chất vấn thân phận của Thảng Tư. Sau khi có quyết định, Lý Vạn Sơn cũng không muốn làm trễ nãi thời gian ở chỗ này, trực tiếp dọn đồ thư ký bên cạnh để đi nói một chút chuyện nhận nuôi với viện trưởng, mà ông cũng nên liên lạc một tý tình thân với Thảng Tư. Dù sao tương lai cô gái này sẽ là cháu gái thất lạc nhiều năm của Lý Vạn Sơn ông. Những đứa bé khác thấy Thảng Tư vậy mà lấy được sự chú ý của vị tốt bụng trước mắt này, trong mắt nhìn Mạn Dao tràn đầy hâm mộ và ghen tỵ, theo bản năng Mạn Dao quay đầu lại, vẻ mặt chị em tốt Mai Lan có cô đơn không nói ra được.

Mạn Dao biết Mai Lan hi vọng rất lớn đối với lần báo nhận nuôi này, những đứa trẻ mồ côi như bọn họ, trừ sau chín năm giáo dục bắt buộc miễn phí thì sẽ không còn cơ hội đi học, dù thành tích của bọn họ như thế nào, cô nhi viện cũng sẽ không gánh vác tiếp học phí của bọn họ. Mai Lan rất thích đi học, Mạn Dao nhớ vừa nhắc tới đi học thì trên mặt Mai Lan đầy hạnh phúc, lần nuôi dưỡng này là cơ hội cuối cùng của Mai Lan, nếu như bỏ lỡ lần này, Mai Lan đã mười lăm tuổi sẽ phải tạm biệt trường học, không còn cơ hội đi học. Đời trước so với Mai Lan, tuy nói Mạn Dao ngóng trông đối với đi học, nhưng cũng không phải là không thể thiếu.

So với đi học, Mạn Dao càng hy vọng có thể lớn lên nhanh một chút làm việc, có thể rời khỏi cô nhi viện này nuôi sống mình. Một lần kia, bản thân bị Lý Vạn Sơn chọn trúng, cô mừng rỡ như điên nhưng cũng không chú ý tới Mai Lan mắt mếu bên cạnh, trang ## bubble ngoan ngoãn rời đi theo Lý Vạn Sơn. Có lẽ đợi đến lúc mình thuyết phục Lý Vạn Sơn đón Mai Lan từ cô nhi viện ra đó, tình chị em của các cô đã phát sinh biến hóa, không còn thuần túy như trước.

“Thảng Tư, con nhìn cái này một chút?” Trong phòng khách của cô nhi viện, Lý Vạn Sơn ngồi ở trên ghế nhìn cô gái thận trọng đối diện, lấy ra hình và văn kiện mang theo ở trên người.

“Lý tiên sinh, người này là ai, vẻ ngoài của bà ấy và con thật là giống? Chẳng lẽ là bà ấy người thân của con?” Nhìn hình, tài liệu giống với đời trước, Mạn Dao cố gắng nhớ lại phản ứng đời trước, giả bộ vẻ mặt kinh ngạc.

”Nói đến hình này, trong này còn có một câu chuyện cũ. Đó là xảy ra vào năm mươi năm trước, có một người đàn ông không cam lòng cả đời này đều trôi qua bình thường ở một cái thôn cá nhỏ, ông ta rời khỏi quê nhà, rời khỏi vợ và con trai, một mình đi ra bên ngoài đánh liều cuộc sống. Chỉ chớp mắt rất nhiều năm đã qua, rốt cuộc người đàn ông kia có một sự nghiệp, nhưng không bao giờ tìm được vợ và con trai của ông nữa.

Ông ta không cam lòng phải rất nhiều người đi tìm, tìm rất nhiều địa phương, rốt cuộc tìm được tin tức của bọn họ ở một trấn nhỏ, nhưng thật bất hạnh, từ lúc hai mươi năm trước vợ của ông cũng đã bệnh qua đời, con của ông ta và vợ xảy ra một tai nạn xe cộ, chỉ để lại con gái nhỏ vẫn ở tởm còn sống ở trên đời này. Mà đứa con gái nhỏ đó bị đưa đến một nhà cô nhi viện duy nhất trong trấn nhỏ, lúc con của ông ta và vợ xảy ra tai nạn xe cộ vừa vặn là Tháng Tư.....”

Đời trước chính là chuyện xưa này và nước mắt trên mặt Lý Vạn Sơn khiến Mạn Dao tin ông ta thật lòng và trong lòng áy náy đối với vợ trước, có lẽ những thứ này cũng không phải là giả, có điều tất cả thứ này đều không phải là hướng về phía cô thôi, mà cô lại ngây ngốc bỏ qua tất cả, vì ích lợi của nhà họ Lý gả cho đối thủ của nhà họ Lý, Trương Hạo Đình.

Nghĩ đến Trương Hạo Đình, Mạn Dao nghĩ đến cú điện thoại trước khi chết ở đời trước kia, không biết Trương Hạo Đình nghe được khác thường phía bên cô, có thể nhìn ở trên phần tình vợ chồng của bọn họ phải người đi tìm tung tích của cô, thay cô đòi lại công bằng hay không.

Lấy lại công bằng, làm sao sau khi sống lại mình còn mơ hồ, lúc đời trước, mình nghe nói mập mờ giữa Trương Hạo Đình và Lý Như Tuyết bao nhiêu lần, thậm chí thêm một lần chính mắt thấy hai người hôn môi nóng bỏng. Sau chuyện đó, Trương Hạo Đình đến cả mặt cô cũng không nhìn, chỉ phải luật sư bàn bạc thỏa thuận li hôn với cô, mà tất cả tin tức trên báo chí đều đưa tin chuyện tốt sắp tới của anh và Lý Như Tuyết.

Nếu như Trương Hạo Đình thật sự phải người đi điều tra chuyện cô bị bắt cóc chết đi, cho dù ông trời có mắt để anh tra đến trên người của Lý Như Tuyết, chuyện cũng nhất định là không giải quyết được gì, với yêu thích của anh với cô ta, đương nhiên sẽ không vì người vợ trước lòng dạ độc ác làm khó dễ với niềm vui mới đầm ấm đáng yêu trong lòng anh.

“Đây chính là câu chuyện giữa người đàn ông và người phụ nữ, hôm nay người đàn ông này rốt cuộc tìm được cháu gái của ông ta. Tháng Tư, con là cháu gái Lý Vạn Sơn ông, ông là ông nội của con.” Lý Vạn Sơn thấy Tháng Tư theo chuyện xưa của ông giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trước tiên biến thành trắng bệch, tiếp đó lại bắt đầu đỏ lên, lúc không kìm lòng được nói ra, nói ra ông, con, Lý Vạn Sơn biết thời cơ đã đến, nên là lúc nói ra chân tướng với cô bé trước mắt.

“Ông nội, ông là ông nội của con, con có ông nội, rốt cuộc con có người thân rồi, ông nội, ông nội.” Mạn Dao vui mừng ở trước ngực Lý Vạn Sơn, không để cho người đối diện thấy căm thù trên mặt cô, biết rất rõ phải giấu giếm cảm xúc, nhưng vào lúc Lý Vạn Sơn nói ra câu nói kia, Mạn Dao thật không cách nào không chế bản thân, chỉ có thể dùng động tác này để che giấu.

5. Chương 5

“Tháng Tư, sau này con chính là cháu gái của Lý Vạn Sơn ông, ông nội giúp con đặt tên lại lần nữa có được hay không?”

“Tên mới, ông nội, có phải con là cháu gái của ông thì sẽ rời khỏi nơi này, đi với ông nội đến thành phố S hay không.” Lý Vạn Sơn nhìn nước mắt trên mặt Mạn Dao, giơ khăn tay lên tự mình lau cho Mạn Dao. Lý Vạn Sơn là một thương nhân đạt tiêu chuẩn, rất hiểu bỏ ra mới có thu hoạch, vào hôm nay sẽ không tiếc rẻ một chút quan tâm và đồng tình với Mạn Dao.

“Ông nội, Tháng Tư sẽ nghe lời. Ông nội, đến nhà họ Lý rồi có phải là Tháng Tư có thể ăn cơm no hay không, con sẽ cố gắng làm việc, việc gì con cũng sẽ làm, chỉ cần có thể ăn cơm no Tháng Tư đã vừa lòng rồi. Ông nội, ông tuyệt đối đừng vứt bỏ Tháng Tư nữa, Tháng Tư cũng chỉ có một mình ông là người thân, ông nội!” Mạn Dao cầm tay Lý Vạn Sơn nước mắt giống như điều đứt dây, làm sao cũng không ngừng được.

“Ông nội, sẽ không rời khỏi con, con là cháu gái của ông nội, là cháu gái mà ông nội coi trọng nhất, chỉ cần ông nội còn sống một ngày, ông nội sẽ cho con cuộc sống giống như công chúa. Sau này, con sẽ không còn một mình nữa, con có ông nội, ông nội sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn cùng với con.” Lúc mới bắt đầu, Lý Vạn Sơn trả giá là hư tình giả ý, nhưng nhìn ánh mắt trong suốt của cô bé đối diện, khát vọng trong mắt kia, lúc này trước mắt Lý Vạn Sơn xuất hiện một gương mặt khác, trong lời nói ra cũng chứa mấy phần tình nghĩa.

Lý Vạn Sơn không ngờ cuộc sống ở cô nhi viện lại sẽ khổ như vậy, đứa bé trước mắt cũng chỉ hi vọng có được một bữa cơm no. Nếu như đứa bé này hiểu chuyện thì có lẽ tương lai có thể cho đứa bé này một khoản tiền, ít nhất tương lai để cho nó không lo cơm áo.

“Chủ tịch, chuyện đã làm xong, ngài có thể dẫn theo Tôn tiểu thư rời đi.” Sau tiếng gõ cửa cộc cộc, hai người thư ký và viện trưởng đi vào, Tôn tiểu thư, viện trưởng nghe được người đàm phán với bà mới này vậy mà biểu cảm cung kính với Mạn Dao, trợn to hai mắt. Mặc dù biết lần này là Mạn Dao phát lên thành Phượng Hoàng, nhưng viện trưởng cũng cho rằng Mạn Dao chỉ là loại đi theo với con cái nhà người có tiền, làm bạn chơi cho con cái nhà người có tiền, đâu ngờ được là con nhóc này vậy mà lại trở thành cháu gái người có tiền trước mắt này, nếu sớm biết những thứ này, mới vừa rồi bà nhất định sẽ không chỉ muốn chút tiền đó.

“Ông nội, vậy chúng ta sắp rời khỏi, ông nội, ông có thể đồng ý con một chuyện hay không?” Mạn Dao nhớ thời gian đời trước chính là lúc này cô theo Lý Vạn Sơn rời đi, khi đó cô không dám đưa ra yêu cầu gì, chỉ sợ Lý Vạn Sơn nổi lên phản cảm đối với cô. Nhưng hôm nay, Mạn Dao đã có trí nhớ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cho dù tương lai cô và Mai Lan còn có thể đi tới đối lập, nhưng cô vẫn không đành lòng hôm nay Mai Lan cứ rời khỏi trường học mà cô ấy mến yêu như vậy. Dù sao nếu không có Mai Lan chăm sóc mấy ngày nay, có lẽ cô hoàn toàn không có cơ hội gặp gỡ Lý Vạn Sơn, cũng không có câu chuyện sau đó.

“Tháng Tư, làm sao con có thể nói chuyện với Lý tiên sinh như vậy. Lý tiên sinh, đứa bé Tháng Tư này chính là như vậy, ngài tuyệt đối đừng để ở trong lòng. Đứa bé không hiểu chuyện, sau này ngài vẫn còn phải tốn nhiều công sức giáo dục tốt.” Viện trưởng nghe thấy Mạn Dao vậy mà mở miệng đưa ra yêu cầu, hung hăng trợn mắt nhìn một cái Mạn Dao bên cạnh, Lý Vạn Sơn, tiếp theo ngẩng đầu tươi cười đầy mặt lấy lòng với Lý Vạn Sơn. Lý Vạn Sơn nhìn tuyệt kỹ trở mặt của viện trưởng biểu diễn kịch hát Tứ Xuyên hàng năm ở trước mặt ông, trên mặt thoáng qua một chút không kiên nhẫn.

Những năm gần đây lẫn lộn lâu với những lão cáo già trên thương trường, Lý Vạn Sơn đã rất lâu chưa từng thấy người không hiểu về mặt như trước mắt vậy. Thảng Tư đã là cháu gái của Lý Vạn Sơn ông, ngay cả thư ký của ông cũng thay thành Tôn tiểu thư của ông, thân phận như vậy là một viện trưởng nho nhỏ như bà ta có thể rần rạy quả mướp à.

“Trưởng viện trưởng, Thảng Tư là cháu gái của tôi, chuyện giữa người ông là tôi không cần viện trưởng ngại nhọc lòng, Trưởng viện trưởng đoán chừng ngài còn có rất nhiều công việc cần bận rộn, chỗ chúng tôi cũng không cần ngài nhọc lòng chăm sóc. Thư ký Vương còn không tiễn viện trưởng đi ra.” Thư ký Vương đi theo bên cạnh Lý Vạn Sơn hai mươi năm, là thân tín trong thân tín của Lý Vạn Sơn, tiếp tục nghe lời viện trưởng mở miệng cũng biết chuyện sẽ hỏng bét, vội vàng mở miệng dẫn viện trưởng đi ra ngoài.

“Ông nội, có phải là con nói sai rồi không, con không dám nhắc tới yêu cầu nữa, ông nội đừng không cần con... Con biết sai rồi.” Lại nói có một chuyện hạnh phúc nhất trong ký ức đời trước, chính là Mạn Dao rất rõ ràng yêu thích của Lý Vạn Sơn, nội dung đối thoại đời này, Mạn Dao chính là hoàn toàn thiết lập trong phạm vi dự liệu theo yêu thích của Lý Vạn Sơn. Quả nhiên Lý Vạn Sơn nghe được lời Mạn Dao nói, mở miệng an ủi khuyên giải, liên tục bảo đảm dù Mạn Dao đưa ra cái gì, ông cũng sẽ đáp ứng.

“Thảng Tư, con đã không bỏ được Mai Lan, không bằng ông nội cũng đón Mai Lan đến thành phố S, như vậy cũng có thể làm bạn với con, đỡ cho một mình con cô đơn ở nhà họ Lý.” Lý Vạn Sơn nghe thấy Mạn Dao nhắc tới muốn để cho ông bỏ tiền giúp đỡ một cô bé cùng cô nhi viện đi học, trong lòng có một chủ ý, mở miệng thử đưa ra một đề nghị. Mạn Dao nghe lời Lý Vạn Sơn nói cũng sốt một chút, đời trước lúc cô nhắc tới nhận Mai Lan, cho dù cầu xin đủ cách, Lý Vạn Sơn cũng mới đồng ý giúp đỡ Mai Lan, đón Mai Lan đến thành phố S, nhưng không cho phép Mai Lan ở tại nhà họ Lý.

Vậy mà hôm nay, Lý Vạn Sơn lại chủ động đưa ra việc này, trong một lúc Mạn Dao không biết là nên gật đầu đồng ý theo ý Lý Vạn Sơn, hay dựa theo dự định ban đầu. Lý Vạn Sơn thấy trên mặt Mạn Dao đối diện nghe được lời của ông đầu tiên là vui mừng, tiếp đó giống như sức nhớ ra gì đó rồi trở nên chần chừ, cuối cùng thở ra một hơi, giống như đã làm ra quyết định.

“Ông nội, nếu mà con dẫn theo Mai Lan cùng đi, bà nội trong nhà sẽ có ý kiến gì hay không, vẫn là thôi đi. Nếu như ông nội có thể thì xin nhờ ông nội đón Mai Lan từ nơi này ra ngoài, thành tích của Mai Lan rất tốt, tương lai cậu ấy cũng sẽ thi lên thành phố S, đến lúc đó chúng con sẽ có thể ở cùng một chỗ.”

“Được, Thảng Tư yên tâm, chuyện cứ giao cho ông nội được rồi. Thảng Tư, con tạm biệt với mấy người bạn kia một lúc đi, một lát chúng ta còn phải đi máy bay, đi suốt đêm trở về thành phố S.” Lý Vạn Sơn nghe được lời Mạn Dao nói, vỗ vỗ đầu Mạn Dao, miệng hoàn toàn đồng ý.

Đợi đến Mạn Dao đẩy cửa ra ngoài, biến mất ở trong tầm mắt của Lý Vạn Sơn, Lý Vạn Sơn mới bắt đầu suy tính tới tất cả đã xảy ra ngày hôm nay. Mai Lan chắc là cô bé đứng ở bên cạnh Lý Vạn Sơn lúc đó, nếu cháu gái đã đưa ra yêu cầu này, ông nội tốt như ông đương nhiên sẽ không phản đối, có điều không bằng phái người điều tra cẩn thận Mai Lan này một chút, có lẽ sẽ có chỗ dùng tốt hơn.

Từ sau khi Mạn Dao bị Lý Vạn Sơn dẫn đi, Mai Lan vẫn trầm mặc không nói đối mặt với ánh mắt giấu cợt, lời nói ghen tỵ của chị em khác. Thảng Tư là bạn tốt nhất của cô, mình không nên ghen tỵ cô ấy, cô ấy có thể có kết quả tốt, thân là bạn tốt của cô ấy, nên vui mừng cho cô ấy mới đúng. Nhưng mà, dù thế nào Mai Lan cũng không vui mừng nổi. Nếu như hôm nay không phải là Thảng Tư bị chọn trúng, đổi thành

những người khác, mình sẽ không phản ứng như vậy. Vừa nghĩ tới Thảng Tư sẽ sắp lập tức trở thành người của hai thế giới với cô, rời khỏi cô nhi viện này không cần nghỉ học nữa, trong lòng Mai Lan lại không thể không chế sinh ra ngọn lửa ghen tỵ.

“Mai Lan, cậu xem lúc này Thảng Tư trở thành Phượng Hoàng rồi. Nếu không phải là trước đó vài ngày cậu chăm sóc cậu ấy, hôm nay được chọn trúng có khả năng là cậu. Trong chúng ta ai không biết cậu là một người ưu tú nhất, có điều đáng tiếc lại hơi cho Thảng Tư.”

“Đúng nha, Mai Lan, thành tích của cậu sang năm nhất định có thể thi đậu trường chuyên cấp 3, trời sinh cậu chính là hạt giống đi học, không giống người như chúng tớ vậy. Nếu lần này chọn trúng cậu, cậu cũng không cần rời khỏi trường học đi làm việc kiếm tiền giống như chúng tớ rồi.”

Hai cô gái lớn như nhau cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu với Mai Lan, ở bên cạnh Mai Lan bắt đầu không đáng cho cô. Trước kia, Mai Lan nghe thấy mấy lời này, nhất định sẽ mở miệng giải thích cho Thảng Tư, nhưng hôm nay Mai Lan há hốc mồm, lại trở nên trầm mặc, không nói một lời nghe những người này oán giận vì cô.

“Thảng Tư, sao cậu không đi vào, có phải cậu sắp đi hay không?” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kinh ngạc của một bé gái, 0di33xn0dafnl330fys0doon người trong phòng vốn còn ba hoa khoác lác nghe được tiếng nói này, lập tức yên lặng như tờ, vội vã đi về vị trí của mình.

Mai Lan thấy Mạn Dao đẩy cửa đi vào, trên mặt thoáng qua một tý xấu hổ, cô không biết Thảng Tư ngày người bao lâu ở cửa ra vào, có phải những người đó cũng nghe được hay không, có thể hiểu lầm cô hay không, cô không có ghen tỵ đối với Thảng Tư, chỉ là trong lòng có chút không cam lòng mới có thể vào lúc những người kia chửi bới Thảng Tư không có giải thích cho Thảng Tư.

“Mai Lan, Mai Lan, nói cho cậu biết một tin tức tốt, mới vừa rồi ông nội đã đồng ý tớ, lần này sẽ đón cậu rời cô nhi viện. Hơn nữa, ông nội sẽ thu xếp chỗ ở cho cậu, còn có ông nội cũng sẽ phụ trách chi phí đọc sách của cậu nữa. Mai Lan, tớ biết rõ cậu thích đi học nhất, lúc này vừa vặn, đừng nói là cậu học cấp 3, chính là học đại học, học thạc sĩ, bác sĩ, ông nội cũng sẽ phụ trách.” Mạn Dao đi nhanh mấy bước, đầy mặt hưng phấn kéo tay Mai Lan báo tin tức tốt này cho đối phương.

“Thảng Tư, cậu nói là thật, tớ thật sự có thể tiếp tục đọc sách?” Mai Lan không ngờ Thảng Tư vậy mà lại nói cho cô biết một niềm vui mừng to lớn như vậy, hoàn toàn không dám tin vào tai của mình. Đối với Mai Lan mà nói, đây là chuyện hy vọng xa vời nhất mà đời này cô tha thiết ước mơ, hôm nay lại đột nhiên trở thành hiện thực, có phải là cô đang nằm mơ không, đều là ảo tưởng của mình.

“Là thật, là thật, tớ nói với ông nội cậu là bạn tốt nhất của tớ, nói tất cả chuyện của chúng ta với ông nội rồi, ông nội đã đồng ý. Mai Lan, tớ phải đi, sau này một mình cậu phải chăm sóc mình thật tốt, chờ tớ đến nơi sẽ gọi điện thoại, viết thư cho cậu.”

Mạn Dao chú ý tới khi cô nói ra những lời này, trong phòng ánh mắt của những người khác nhìn Mai Lan và mình tràn đầy hâm mộ, có vài người còn giống như muốn nói gì đó. Mình đã phải đi, ở trong cô nhi viện này cũng chỉ có một người bạn như Mai Lan, những người khác có quan hệ gì với cô.

6. Chương 6: Nhà Họ Lý

Mạn Dao không ngờ vốn là muốn cho Mai Lan một niềm vui bất ngờ, nhưng ai biết Mai Lan cũng cho cô một niềm vui bất ngờ như vậy. Người trong phòng không chút kiêng dè giọng nói, cho dù cách rất xa, Mạn Dao cũng nghe được tên của mình. Những người này nói gì, Mạn Dao cũng không để ý, cũng không để ở trong lòng, nhưng sự trầm mặc của chị em tốt Mai Lan lại khiến Mạn Dao cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Thì ra là lúc này Mai Lan đã có ý kiến đối với cô, ngay lúc đó cô hưng phấn quá mức quên mất tạm biệt với Mai Lan. Đợi đến lúc đón Mai Lan đến thành phố S, Mai Lan đã không còn Mai Lan lúc trước kia, mà cô lại ngu ngốc chưa bao giờ phát hiện ra sự thay đổi của đối phương. Hôm nay cô sớm để cho Mai Lan rời khỏi cô nhi viện, có thể để cho cô ấy hoàn thành giấc mơ của cô ấy, cũng đã có thể báo đáp sự chăm sóc của cô ấy trước đó. Mai Lan không ngờ Mạn Dao vậy mà sắp phải đi như thế, ôm Mạn Dao không ngừng chảy nước mắt.

“Được rồi, đừng khóc, sau này cậu phải cố gắng, Mai Lan, cậu là người bạn tốt nhất cuộc đời tớ.” Thấy bóng dáng của Lý Vạn Sơn đi tới phía họ, Mạn Dao xoa xoa nước mắt trên mặt đối phương, đứng dậy vẫy vẫy tay tạm biệt với Mai Lan.

“Tháng Tư, chúng ta phải đi rồi. Chẳng mấy chốc, máy bay sẽ cất cánh, chúng ta không nên tới trễ.” Lý Vạn Sơn kéo tay Mạn Dao, mở miệng dặn dò.

“Tháng Tư, tạm biệt, hẹn gặp lại.” Mai Lan nhìn bóng dáng Mạn Dao dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt cô, muốn xông tới nói với Mạn Dao đừng đi nhưng cô không thể làm như vậy, Mạn Dao rời khỏi cô nhi viện là khát vọng của tất cả đứa bé. Cô sẽ cố gắng đọc sách, tương lai thi đậu đại học thành phố S, đến lúc đó, cô sẽ có thể đoàn tụ với Mạn Dao, giống như Mạn Dao nói các cô là bạn tốt cả đời.

Nhà lớn họ Lý, hôm nay là hiếm khi tất cả người chủ từ trên xuống dưới nhà họ Lý đều đến nhà lớn đứng giờ, chờ đợi Lý Vạn Sơn dẫn theo cô bé mồ côi đó trở lại.

“Cha rốt cuộc là muốn làm cái gì, mẹ ở với cha nhiều năm như vậy, còn có bốn anh em chúng con, làm sao còn nhớ mãi không quên đứa con riêng kia, bây giờ còn muốn dẫn con bé mồ côi mà đứa con riêng kia để lại về nhà họ Lý chúng ta, còn muốn những trưởng bối như chúng ta ở chỗ này chờ con bé mồ côi đó, cha thật là hồ đồ.” Ngọc Nhu, con gái lớn của Lý Vạn Sơn hừ lạnh một tiếng.

“Chị cả nói đúng lắm, chỗ này cha đã có cháu trai cháu gái, cháu ngoại trai cháu ngoại gái cũng thiếu gì một con bé mồ côi như vậy. Nghe nói mới vừa đầy tháng cha mẹ nó đã xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi, vừa nhìn đã biết là đứa mệnh cứng rắn. Tương lai đến nhà họ Lý chúng ta, cũng đừng gây ra rắc rối gì mới tốt.” Ngọc Lam, con gái thứ hai của nhà họ Lý giống như sức nhớ ra gì đó, trên mặt có chút hoảng sợ.

“Được rồi đừng nói những thứ này nữa, hôm nay cũng may mà cha các con không ở đây, cha con là không tin những thứ này nhất. Nếu con bé đến nhà chúng ta, chính là người của nhà họ Lý chúng ta, tuổi tác của con bé này tương đương với Tình Xu, chờ lúc lão gia trở lại biết rõ cụ thể tuổi tác, đến lúc đó cũng tiện để cho tiểu bối sắp xếp thứ tự lại lần nữa, rốt cuộc đều là máu mủ của lão gia, tuổi còn nhỏ đã mất đi người

thân, cũng là mệnh khổ một chút.”

Lão phu nhân trừng mắt liếc hai đứa con gái còn có chút không cam lòng, dùng khăn tay xoa xoa nước mắt trên mặt.

“Mẹ con chính là Bồ Tát sống, mẹ nói đúng lắm, đây đều là máu mủ của cha, đợi đến lúc cô bé kia tới, con bảo Tĩnh Xu nhà con chăm sóc con bé thật tốt, mọi người cũng biết tính tình Tĩnh Xu, ưa thích náo nhiệt nhất, hôm nay nghe nói một vị chị em tới, nhất định muốn đi theo con tới chỗ mẹ đây.”

Mở miệng là con dâu lớn của Lý Vạn Sơn, Đồng Xuân Hoa.

“Đúng đây, bà nội, bà yên tâm con sẽ chăm sóc thật tốt chị em đó, qua ít ngày, ông nội cũng sẽ giúp em ấy chuyển trường, có lẽ là em ấy có thể cùng trường học với con rồi.” Nghe thấy mẹ nhắc tới tên của mình, đứa bé còn nhỏ tuổi bên kia, một cô bé đi tới bên cạnh lão phu nhân, vịn bả vai lão phu nhân mở miệng bảo đảm nói.

“Tĩnh Xu thật là hiểu chuyện, có điều cũng không nên làm trễ nãi bài tập, năm nay con sắp phải thi trung học rồi, con cũng biết ông nội con coi trọng nhất bài tập của các con. Ông nội con là khổ luyện nhiều, quan tâm nhất chính là việc học của bọn tiểu bối các con, không chỉ có Tĩnh Xu, còn có mỗi một người các con cũng không nên để cho bà lo lắng. Kính Ngôn, năm nay nghỉ hè con sẽ đi thực tập trong công ty, bà sẽ nói với ông nội con, trực tiếp sắp xếp một công việc ở tầng dưới chót cho con. Đến lúc đó, con đừng để cho người ta biết được thân phận của con, cố gắng làm ra thành tích, tương lai tập đoàn Lý thị sẽ giao cho các con. Bà và ông nội của con đã già rồi, về sau nhà họ Lý cũng trông cậy vào các con đây.”

“Bà nội, bà yên tâm, Tĩnh Xu sẽ không để cho bà thất vọng, đợi đến khi Tĩnh Xu kết thúc thi cấp ba lần này, có thể cũng đến công ty thực tập như anh cả hay không. Thầy giáo nói muốn chúng con học được làm việc ngoài giờ, bà nội, con có thể đến công ty làm một thực tập sinh hay không?” Lão phu nhân bị cháu gái thương yêu nhất lắc lắc cánh tay, nhìn ánh mắt cháu gái khao khát, đâu chịu từ chối.

“Bé ngoan, đến lúc đó chỉ cần con không chê khổ cực là được, tương lai nếu thực tập chịu uất ức, lại không được nổi tính tình tiểu thư, khóc nhè với bà đây.”

“Bà nội, bà nói gì, Tĩnh Xu mới sẽ không đâu, đến lúc đó Tĩnh Xu sẽ cố gắng, còn lâu mới để cho bà nội xem thường.”

“Mẹ, nếu Tĩnh Xu cũng có thể được thực tập, không bằng tiện thể mượn cơ hội này, cũng để cho mấy người đứa nhỏ Kính Đào, Tĩnh Quân cũng đến công ty thực tập một chút. Trước đó vài ngày, Kính Quân mới nói với con muốn đến công ty học tập một chút, gần đây bận nghiệp vụ trên tay, nên cũng tạm thời không có cơ hội nói một chút với mẹ, lần này đúng là trùng hợp. Kính Đào, Tĩnh Quân còn không nói một chút với bà nội các con, bỏ qua thôn này có thể sẽ không còn có cơ hội tốt như vậy.”

Ngọc Nhu nhìn bộ dáng Tĩnh Xu đang làm nũng thân thiết lão phu nhân, trong mắt lóe lên một tia ảo não, hung hăng trừng mắt nhìn con trai nhà mình còn ngồi ngốc ở chỗ đó chơi điện thoại di động một cái, mở miệng tranh thủ nhận chuyện đến công ty thực tập cho con nhà mình.

“Được rồi được rồi, mấy đứa các con đều có ý định này, một người làm trưởng bối như bà cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, chờ ông nội con trở lại bà và ông ấy bàn bạc một chút, sắp xếp cho các con một vị trí thích hợp. Thím Trương, thím đi hỏi một chút lão gia đã đến nơi nào, lúc này đáng ra trở về tới rồi.”

Lão phu nhân nhìn theo con gái lớn mở miệng, cháu ngoại trai và cháu gái có chút không bằng lòng không muốn, yên lặng thở dài, đồng ý.

“Lão phu nhân, bên lão gia đã gọi điện thoại rồi, đã xuống máy bay, thêm nửa giờ nữa là có thể trở lại. Mới vừa rồi, trong điện thoại lão gia hỏi thăm có phải đã thu dọn phòng thỏa đáng cho tiểu thư hay không, còn bảo chúng tôi cơm tối làm thêm mấy món đặc sắc vùng phía tây.”

Cúp điện thoại, thím Trương có chút khó xử, bà giúp việc ở nhà họ Lý nhiều năm như vậy, bà không thể quen thuộc hơn với cá tính lão phu nhân. Ngoài mặt, lão phu nhân giống như đã tiếp nhận cháu gái của vợ trước lão gia để lại, nhưng thím Trương lại biết sự tồn tại của cô bé này chính là một cây gai lớn nhất trong lòng lão phu nhân. Lão gia cũng không biết là nghĩ như thế nào, lão phu nhân ở với lão gia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, lão gia đây không phải là hung hăng tát bạt tay lão phu nhân. Còn có cô bé lập tức sẽ tới đó, tuy nói có lão gia chăm sóc, nhưng dù sao lão gia còn có chuyện của công ty, chuyện trong nhà vẫn còn cần lão phu nhân gặt đầu mới được, lão gia thật là hồ đồ rồi.

“Vậy là lão gia sắp trở về rồi, thím Trương, thím dọn dọn phòng bếp thêm mấy món ăn theo ý lão gia, lại nói cũng là ta sơ sót, quên mất cháu gái lão gia dẫn về không phải người chỗ chúng ta, có thể không hợp với khẩu vị của chúng ta. Còn có chuyện căn phòng, Xuân Hoa, con tự mình đi xem, có chỗ nào cần chỉnh sửa hay không.”

“Mẹ, mẹ xem cha, sắp trở về cũng không hỏi một chút thân thể của mẹ, không phải ông ấy không biết vài ngày trước đó mẹ vừa mới trở về từ bệnh viện, chỉ nhớ tới con bé mồ côi đó, đoán chừng con bé này vừa vào cửa, phiền như vậy thì sẽ không còn vị trí của các cháu trai này cháu gái bọn nhỏ rồi.” Con gái cả Ngọc Nhu của lão phu nhân không cam lòng mở miệng oán trách.

“Cái cả, con lớn như vậy rồi, sao con nói chuyện cũng không biết đúng mực vậy. Nhớ hôm nay là cháu gái con vào cửa, con dù không muốn đi nữa cũng phải tươi cười cho ta. Nếu hôm nay con vẫn mặt u ám, nói chuyện quái gở như vậy, cha con trách cứ xuống, chớ có trách người mẹ này không nể tình, không cầu xin cho con.”

Lão phu nhân đã không ôm ấp hy vọng xa vời gì đối với con gái cả hồ đồ này, con gái cả này không biết tính tình giống ai, bụng dạ thẳng thắn, nếu như cô không phải con gái của Lý Vạn Sơn, có người mẹ như bà chăm sóc, sao cô có thể có cuộc sống xa hoa ngày hôm nay.

“Tháng Tư, tới đây, đây là bà nội con, đây là bác cả của con, bác hai, cô cả cô hai.” Lý Vạn Sơn kéo tay Mạn Dao giới thiệu từng người một trong nhà họ Lý cho Mạn Dao. Mạn Dao vừa bước vào nhà họ Lý, nhìn mặt mũi quen thuộc ở chỗ này, thở ra một hơi thật sâu, cố gắng duy trì vẻ mặt đứa bé mười lăm tuổi nên có.

Mạn Dao quá quen thuộc những người này, chỉ là lão phu nhân nhà họ Lý, lão phu nhân thoát nhìn hòa ái dễ gần cũng là kẻ đầu sỏ thiếu chút nữa hại chết của cô. Lúc trước, tại sao mình có thể ngây thơ như

thế, cho rằng lão thái thái này thật sự coi cô như cháu gái, còn tốt hơn so với cháu gái ruột của mình. Nếu không phải là sau đó trùng hợp, có lẽ không tới phiên Lý Như Tuyết ra tay, ngay từ lúc mấy năm trước Mạn Dao cũng đã rời khỏi nhân thế.

7. Chương 7: Giám Định

Còn có em gái tốt Tĩnh Xu thân thiết kéo tay của cô, nói chuyện với cô. Cô ta và cô chỉ kém hơn hai tháng, sau khi vào cửa em gái ngoan này vẫn là người đầu tiên trong anh chị em cùng lứa mang ý tốt đối với cô, lôi kéo tay của cô, muốn làm bạn với cô. Khi đó, cô vừa mới rời khỏi cô nhi viện cái gì cũng không biết, rất may mắn nhà họ Lý có một chị em gái như vậy, móc tim móc phổi nói ra rất nhiều ý nghĩ với Tĩnh Xu, lại không ngờ sau lưng Tĩnh Xu đã cười nhạo mình như thế nào.

Mấy năm đi học này, Mạn Dao và chị em tốt này vẫn luôn cùng một tuổi, Mạn Dao không hiểu tại sao trong trường học cô bị bắt nạt xa lánh, chịu nhiều chê cười như vậy, hôm nay nhớ lại đều là được em gái tốt này ban tặng. Khi đó mình mới vừa rời cô nhi viện ra ngoài, giọng địa phương trần nhố hoàn toàn đậm đặc, lúc ấy tới trường học, lần đầu tiên mở miệng cũng chỉ nghe được mọi người cười âm lên.

Khi đó là em gái cùng lớp với cô này đứng lên ra mặt cho mình, thời gian sau đó, Mạn Dao đều nhớ năm đó Tĩnh Xu đã kéo tay của cô, mở miệng an ủi cô, thay cô khiển trách những người cười nhạo cô kia, giới thiệu cô cho bạn bè của Tĩnh Xu. Bạn bè của Tĩnh Xu, Mạn Dao không ngờ được vậy mà mình lại ngu như vậy, đám bạn bè kia của em gái lúc trước mặt em gái thì chuyện trò vui vẻ với cô, đợi đến lúc em gái vừa đi ra, những người này lại chê cười về phía cô, trong lời nói sỉ nhục đủ kiểu. Những việc đã trải qua này, lúc trước Mạn Dao tốt bụng sợ Tĩnh Xu lại vì chuyện của cô mà làm rách lòng một đám bạn bè tốt nhất của cô ta, chỉ có thể len lén những giấu tất cả tủi thân này ở trong lòng, lại kiên cường cười vui với Tĩnh Xu.

Tĩnh Xu ba phen mấy bận muốn dẫn theo cô đi tham gia gặp gỡ những bạn bè kia, Mạn Dao muốn từ chối, nhưng đối mặt với Tĩnh Xu chân thành yêu cầu, không đành lòng từ chối em gái đối với cô tốt nhất này. Cũng chỉ có thể đi theo vào những cuộc gặp gỡ kia, tiếp đó chuyện có thể tưởng tượng được. Hôm nay nhìn nụ cười giả dối trên mặt tất cả mọi người từ trên xuống dưới nhà họ Lý, Mạn Dao cảm thấy trong lòng càng nặng nề. Đời trước nghĩ sống lại phải trả thù những người thiếu nợ cô trước kia, nhưng hôm nay, Mạn Dao lại phát hiện muốn trả thù những người này, nói dễ vậy sao.

Giống như là lần đối mặt với giả tình giả ý kia của Lý Vạn Sơn ở cô nhi viện, Mạn Dao thật sự muốn làm chính là trực tiếp cầu xé mặt nạ trên mặt Lý Vạn Sơn, có cốt khí từ chối Lý Vạn Sơn. Nhưng việc này quả thật chỉ có thể thầm nghĩ ở trong lòng thôi, nếu không có Lý Vạn Sơn, Mạn Dao sẽ giống với những đứa bé khác của cô nhi viện, tốt nghiệp trung học cơ sở thì sẽ ra xã hội đi làm, như vậy làm sao mình có thể đi trả thù những người thiếu nợ cô kia chứ! Vì tương lai của mình, Mạn Dao có thể làm chính là cố nén sự thù hận trong lòng hành động theo sở thích của Lý Vạn Sơn.

Vậy mà hôm nay đến nhà họ Lý, thân phận của mình nhất định sẽ bị những người nhà họ Lý này gây khó dễ, có trí nhớ của đời trước, Mạn Dao rất dễ dàng đối phó những âm mưu ở đời trước, có điều đối phó những âm mưu kia thì như thế nào? Mình không phải là cháu gái của Lý Vạn Sơn, cô không có bất kỳ giúp đỡ gì ở nhà họ Lý, chỉ có thể một mình chiến đấu hăng hái. Lý Vạn Sơn muốn cô làm chính là trở thành

một cái bia ngấm, dùng cô để lựa chọn ra một người thừa kế thích hợp cho nhà họ Lý. Vậy mình đối mặt với cái gì ở nhà họ Lý, Lý Vạn Sơn sẽ hoàn toàn không quan tâm, ngược lại sẽ vui vẻ khi thấy việc thành, dùng những việc này để khảo sát ra ứng cử viên nào mới là người thích hợp nhất thừa kế của nhà họ Lý.

“Tháng Tư, ném thử một chút cái này, cái này là bà nội của em cố ý dẫn dò làm cho chị. Bà nội, hôm nay chị Tháng Tư tới, bà cũng không quan tâm tới cháu gái là con rồi.” Trên bàn, nhà họ Lý đứng là không có thói quen cơm không nói ngủ không nói, Tĩnh Xu rất là sẵn sàng, kể Mạn Dao không quen, tự mình gấp vài món ăn đặc sắc vùng phía tây đến trong chén Mạn Dao.

“Lão gia, ông xem con bé ngọc này, còn ăn giấm chị của mình. Thím Trương, đến phòng bếp lấy giấm trong cho Tĩnh Xu, để cho Tĩnh Xu của chúng ta ném thử một chút.” Lý lão phu nhân nghe lời Tĩnh Xu nói, vừa cười vừa trêu ghẹo nói.

“Ông nội, ông xem bà nội bắt nạt người như vậy. Chị Tháng Tư, chị xem bà nội cũng bắt nạt em.” Tĩnh Xu không nghe theo kéo quần áo Mạn Dao, oán trách với Mạn Dao. “Hừ” Mạn Dao vừa muốn mở miệng, thì nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh, ngồi bên kia chính là con gái cô hai, Tĩnh Quân. Tĩnh Quân này không có sở trường làm bản lãnh mặt ngoài giống như là Tĩnh Xu vậy, sượng vui đau buồn đều biểu hiện ở trên mặt. Từ lần đầu tiên gặp mặt, Mạn Dao đã có thể cảm thấy thái độ thù địch của Tĩnh Quân này với cô. Đây cũng là nguyên nhân khiến Mạn Dao tìm tới phía Tĩnh Xu.

Phải biết vào lúc ban đầu, lúc Tĩnh Quân gây khó dễ cho mình đều là Tĩnh Xu ở bên cạnh mở miệng giải thích cho cô. Đời này, Tĩnh Quân ghét nhất chính là Tĩnh Xu trong nhà bác cả, tuổi tác Tĩnh Xu rất gần với Tĩnh Quân, từ nhỏ đến lớn vẫn bị mọi người đem ra so sánh với nhau, loại này tương đối mang đến cho Tĩnh Quân áp lực rất lớn. Cuộc sống của Tĩnh Quân có thể nói đó là sống ở trong bóng ma của Tĩnh Xu. Hôm nay thấy Tĩnh Xu giả mù sa mưa biểu hiện đáng về thân thiết ở trước mặt con bé mồ côi kia, Tĩnh Quân chỉ cảm thấy một đợt ghê tởm.

Đã sớm nghe mẹ nhắc tới trong nhà có thể sẽ tới một con bé mồ côi, nhưng mà những thứ này lại không có quan hệ gì với cô, hôm nay gặp mặt lại thấy con bé mồ côi này quả nhiên không ra hồn, bộ dáng không phóng khoáng, người ta cho cô một khuôn mặt tươi cười thì đã bị con bé Tĩnh Xu chán ghét đó thu mua, sau này còn không biết sẽ bị con bé này trêu đùa thành dạng gì, đoán chừng mấy ngày nữa nhà họ Lý bọn họ sắp có chuyện cười rồi.

“Lão gia, ông xem mấy đứa bé này đều lớn rồi lần trước ông còn nhắc tới mùa hè này Kính Ngôn có thể đến công ty thực tập. Hôm nay, mấy đứa bé cũng nói với tôi muốn đi tìm hiểu công ty sớm một chút, tôi thấy đây cũng là một chuyện tốt, dù sao tương lai nhà họ Lý cũng sẽ giao cho mấy đứa bé này, nhà họ Lý chúng ta cũng không phải là gia đình trọng nam khinh nữ, lão gia ông xem sắp xếp cho bọn họ một vị trí nào đó?”

Dùng xong cơm tối, Mạn Dao do Tĩnh Xu chủ động đề nghị đến lầu ba xem phòng của Tĩnh Xu một chút. Mà những người khác cũng là mỗi người đi làm chuyện của mình, lão phu nhân mới thảo luận với Lý Vạn Sơn chuyện mấy đứa bé đi thực tập.

“Chuyện này tôi biết rồi, qua ít ngày tôi để thằng cả đi sắp xếp một chút. Sau này, đứa bé Tháng Tư thì giao cho bà. Con bé là lớn lên ở trấn nhỏ bên kia, mới vừa đến chỗ chúng ta có thể có rất nhiều chuyện đều không thích ứng, tôi có quá nhiều thua thiệt đối với đứa bé này, sau này thì xin bà cố gắng chăm sóc Tháng Tư một chút.”

“Lão gia, Tháng Tư là cháu gái của ông, cũng là cháu gái của tôi, ta đương nhiên sẽ chăm sóc thật tốt đứa bé này. Chỉ là lão gia, có đôi lời tôi không biết có nên nói hay không?”

“Vợ chồng già rồi còn có cái gì có nên nói hay không, có phải liên quan tới đứa bé Tháng Tư này.” Lý Vạn Sơn thấy vợ mình muốn nói lại thôi, thì biết vợ sắp nói những gì.

“Lão gia thật ra thì cũng không có gì, có điều lão gia ngại mau sớm làm một xét nghiệm DNA với Tháng Tư, dù sao đã nhiều năm như vậy, nếu là nhận lầm sẽ không tốt.” Xét nghiệm DNA, Lý Vạn Sơn nghe được lời của chính mình, trong lòng có chút cười lạnh, vô duyên vô cớ nhắc tới xét nghiệm DNA, nếu như không phải là nghe được lời của hai đứa con gái, ông cũng không nghĩ ra vợ mình muốn làm gì, kết quả lần làm giám định ADN này đoán chừng làm ra, Lý Vạn Sơn đã có thể tưởng tượng được. Dù thân phận của Tháng Tư là thật hay giả, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một chính là ông và Tháng Tư không có bất kỳ quan hệ thân thuộc nào.

“Giám định DNA, việc này tôi đã bảo thư ký Vương bàn bạc với chỗ Đồng viện trưởng thỏa đáng, ngày mai tôi sẽ dẫn Tháng Tư đi bệnh viện một chuyến. Bà cũng biết rõ Đồng viện trưởng, chúng ta bạn bè nhiều năm, lần này phó thác ông ấy làm, chắc vài ngày sau sẽ có thể lấy được kết quả. Có điều bà xem hình này một chút, khoảnh khắc tôi thấy mặt mày Tháng Tư kia, cũng đã biết nó chính là cháu gái của tôi, không có bất kỳ bất ngờ nào.”

Lý Vạn Sơn vừa nói vừa lấy tấm hình cũ kỹ ra ngoài. Lão phu nhân nhìn cô gái trẻ tuổi trong hình, ngẫm lại mặt mày Tháng Tư mới vừa gặp kia, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng mặt mày hai người này tương tự như vậy, làm sao mà có thể không có quan hệ. Huống chi Lý Vạn Sơn là ai, lão mưu tinh thôi, lúc dẫn con bé mồ côi này trở lại nhất định là có thể xác nhận thân phận của đối phương, như vậy vốn là suy nghĩ muốn làm giả ở trên giám định DNA, e rằng có thể bỏ đi. Lại nói con bé mồ côi này nhìn cũng rất dễ dàng thu mua, không có bố trí cơ mưu nào, người như vậy ở lại bên người bà đối với lão phu nhân mà nói là lựa chọn tốt hơn so với đi tìm đứa bé khác gì đó.

Ở bệnh viện rút máu, trên mặt Mạn Dao có chút trắng bệch ngồi ở trên ghế, cũng đang thấy một bóng người ở hành lang bên kia, trong nháy mắt thân thể run lên, bóng người kia quá mức quen thuộc đối với Mạn Dao, chính là cô ta hóa thành tro, Mạn Dao đói cũng có thể nhận ra được, hung thủ hại chết cô, Lý Như Tuyết. Sao cô ta cũng đến nơi này, nhìn một chút Lý Vạn Sơn vẫn còn nói chuyện với Đồng viện trưởng ở bên trong, Mạn Dao gần như có thể đoán được Lý Như Tuyết phỏng chừng cũng là đến làm giám định ADN.

Dù sao người cẩn thận như Lý Vạn Sơn, làm sao có thể không làm giám định ADN đã tin tưởng thân phận của Lý Như Tuyết. Trong phòng làm việc của viện trưởng, Lý Vạn Sơn nhìn hai ống tiêm máu trong tay Đồng viện trưởng, mở miệng xin nhờ Đồng viện trưởng sớm đưa ra kết quả giám định.

“Chấn Hoa, chuyện này sẽ thoát khỏi ông. Giám định ra được kết quả, trước tiên đừng nói với bên ngoài, trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, có một số việc còn cần cầu xin ông một tý, kết quả giám định DNA ra của con bé bên ngoài kia nhất định là sẽ có liên hệ máu mủ với tôi.”

Tuy rằng Đồng viện trưởng có chút khó hiểu sao bạn tốt dẫn đến hai cô gái để làm giám định DNA, nếu như không thể xác định thân phận của các cô, tại sao lại muốn một người trong đó nhất định là cháu gái của ông, có phải trong này có ẩn tình gì hay không. Có điều, ông và Lý Vạn Sơn là tình bạn bao nhiêu

năm, nếu Lý Vạn Sơn mở miệng, đây cũng không phải là chuyện lớn, Đồng viện trưởng một lời đáp ứng, nói xấp xỉ ba ngày sau đó sẽ có kết quả.

8. Chương 8: Lấy Lòng

Editor: trang bubble ^^

Mạn Dao ngồi ở bên ngoài, ở trong đầu suy nghĩ nếu như cô cũng len lén thay đổi nhân hai dòng máu trong ống tiêm, hoặc là mua chuộc y tá để làm sai nhân, có phải là cuộc sống của cô sẽ biến thành một loại bộ dáng khác hay không. Nhưng việc này cũng là ảo tưởng của Mặc Dao, cô chỉ là một cô gái mới vừa đến thành phố S, không có bất kỳ quan hệ giao thiệp và tư cách để cho mình đạt tới mục đích này, thậm chí không thể tự mình hành động dẫn tới Lý Vạn Sơn nghi ngờ.

Có điều Mặc Dao rất khó hiểu, theo sự cẩn thận của Lý Vạn Sơn, trước khi lại dẫn theo Lý Như Tuyết đến thành phố S cũng đã làm giám định DNA, như vậy tại sao lại làm một lần như vậy. Sau khi thoát khỏi Đồng viện trưởng, Lý Vạn Sơn đứng dậy rời đi, bệnh viện lớn như vậy, Đồng viện trưởng cũng như ông mỗi ngày có rất nhiều chuyện cần xử lý, ra khỏi phòng viện trưởng, Lý Vạn Sơn bảo thư ký bên cạnh đưa Mặc Dao về nhà, mình thì đến công ty.

Gần đây bận chuyện này, đã vài ngày không đi xem một chút, gần đây công ty và bên nước Mỹ có một hạng mục lớn cần thảo luận, không biết ra sao tiến triển thế nào.

Trên xe, thư ký Vương nhìn Lý Mặc Dao khéo léo ngồi ở một bên, chủ động mở miệng hỏi thăm Lý Mặc Dao ở nhà họ Lý có quen hay không. Nghe cô gái bên cạnh cố gắng muốn nói ra tiếng phổ thông, nhưng lại không cách nào che giấu giọng địa phương nặng nề, trong lòng thư ký Vương thầm thở dài.

Không biết đứa bé có lần cơ duyên này là tốt hay xấu, nhà họ Lý cũng không phải là nhà họ Lý lúc trước kia. Từ lúc Lý Vạn Sơn lập nghiệp, thư ký Vương đã ở bên cạnh Lý Vạn Sơn, cũng rất rõ ràng đối với chuyện nhà họ Lý, nhà họ Lý hiện nay mặt ngoài thấy yên bình, nhưng bên trong lại là sóng lớn mãnh liệt. Nhiều năm như vậy, nhà họ Lý đều dựa vào Lý Vạn Sơn chống đỡ, nếu như Lý Vạn Sơn ngã xuống, vậy nhà họ Lý sẽ lập tức gặp phải một đợt chém giết quyền lợi, vậy cô gái này chính là vật hy sinh đầu tiên.

“Ông nội Vương, cho tới bây giờ con cũng không ngờ con lại sẽ có một căn phòng đơn độc, con chỉ từng thấy những thứ bên trong phòng đó ở trên TV. Tối hôm qua, em Tĩnh Xu kéo con nói thật là nhiều, em Tĩnh Xu thật là thân thiết, kéo tay của con nói để cho con coi nơi này là nhà của mình. Sau khi em Tĩnh Xu rời đi, con lại hối hận, con cũng không biết dùng những thứ trong phòng đó, lo lắng ngại đi xin em Tĩnh Xu chỉ bảo, sợ em ấy cười nhạo, sợ em ấy xem thường con.”

Vốn là Mặc Dao còn hưng phấn nói chuyện hôm qua ở nhà họ Lý, nhưng kế tiếp âm thanh càng ngày càng nhỏ, ngồi ở chỗ tài xế, thư ký Vương không biết làm sao an ủi cô gái này. Tất cả cô trải qua trước mắt vẫn là mới bắt đầu, qua ít ngày nhà họ Lý sẽ sắp xếp cô đến trung học cơ sở quý tộc, đến lúc đó gặp phải lúng túng và nhục nhã sẽ càng ngày càng nhiều, có phải cô gái nhút nhát này sẽ chịu đựng được những thứ này hay không? Thư ký Vương cũng không biết, nghĩ tới đây, quay về phía Mặc Dao, thư ký Vương thêm mấy

phần thương tiếc, nếu như có thể, ông hi vọng cô gái này có thể chịu ít sĩ nhục một chút.

“Những thứ đó, tiểu thư, cô cũng không cần làm phiền tiểu thư Tĩnh Xu, chờ lúc tôi đưa tiểu thư trở về, tiểu thư có chỗ nào không rõ, tôi đều sẽ giúp tiểu thư giảng giải từng cái. Còn có tiểu thư, đừng kêu tôi là ông nội Vương nữa, tôi là thư ký của chủ tịch, cô cứ gọi tôi là thư ký Vương như những người khác là được rồi.”

“Ông nội Vương, là ông và ông nội dẫn con từ trong cô nhi viện về, lúc ấy con bị viện trưởng khiển trách, là ông giải vây cho con. Ông nội Vương, ông đối với con tốt như vậy, con không giống với em Tĩnh Xu bọn họ, ông đối với con tốt như vậy, con không muốn cùng gọi ông là thư ký Vương như những người khác, con muốn gọi ông là ông nội Vương, như vậy con ở trong lòng ông nội Vương, cũng khác biệt với em Tĩnh Xu bọn họ.”

Thư ký Vương thấy gương mặt mong đợi và ao ước của Mạn Dao từ trong kính chiếu hậu, ông phục vụ ở nhà họ Lý nhiều năm như vậy, Mạn Dao là người đầu tiên mở miệng gọi ông là ông nội Vương. Lý Vạn Sơn này có lẽ là người xuất thân nhà nghèo sau đó giàu có, rất chú ý thân phận tôn ti, đứa bé được Lý Vạn Sơn giáo dục lớn lên cũng tương tự đều là như vậy. Hôm nay, cháu gái của Lý Vạn Sơn gọi ông là ông nội Vương, thật ra khiến trong lòng thư ký Vương dâng lên cảm giác thành tựu không tên.

“Ông nội Vương, ông không cần gọi con là tiểu thư nữa, con không xứng với danh xưng này, con cái gì cũng không hiểu. Tuy rằng mọi người đều đối đãi với con rất tốt, nhưng con vẫn sợ làm gì sai, khiến người khác chê cười. Chỉ có ở trước mặt ông nội Vương, con mới có thể không căng thẳng như vậy, con biết rõ ông sẽ không chế nhạo con, sẽ thông cảm cho con.”

“Tại sao khóc, con là cháu gái của chủ tịch, sau này không nên nói khác biệt gì đó với những người khác nữa, hôm nay thế nào để người ngoài nghe được sẽ dẫn tới hiểu lầm không cần thiết. Sau này nếu lúc không có người, con cứ kêu ông là ông nội Vương, vậy sẽ coi như là bí mật giữa hai người ông và Tiểu Thằng Tư.” Nghe được lời Mạn Dao có ghen ngạo, thư ký Vương ngừng xe lại, cũng may hôm nay tài xế chở chủ tịch trở về công ty, trên xe chỉ có hai người bọn họ. Nếu không để chủ tịch nghe thấy giọng điệu của tiểu thư như vậy, ấn tượng đối với tiểu thư tất nhiên là tuột dốc không phanh.

“Ông nội Vương, Thằng Tư biết.” Mạn Dao nghe được lời của đối phương, dùng mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt, hì hì một tiếng bật cười. “Thật là một đứa bé.” Thư ký Vương nhìn Mạn Dao mới mấy câu nói đã qua khóc đến cười, trên mặt cũng lộ ra nụ cười yêu mến.

Thư ký Vương, đời trước ở trong lúc lơ đãng người này luôn nhắc nhở mình mấy câu, nhưng lúc đó mình quá ngu rồi, không nghe rõ ràng ý ngoài lời nói của thư ký Vương, không chỉ không có cảm ơn Thư ký Vương có ý tốt, ngược lại còn bị Tĩnh Xu bọn họ giáo dục, rất là coi thường những lời tốt như thư ký Vương này. Tĩnh Xu nói đúng, cô đã không phải là Thằng Tư lúc trước kia, cô nhất định phải thường xuyên nhớ tới thân phận của mình, không thể để cho người ngoài chê cười. Bây giờ nghĩ lại, người kia vốn có thể quan tâm mình, chính là dưới cái mà cô gọi là kiêu ngạo và tự ái dần dần xa cách quan hệ với ông.

Đời trước, lúc ban đầu thư ký Vương thương tiếc cô, là bởi vì biết thân phận bí ẩn của cô, mới chăm sóc cô nhiều hơn mấy phần. Đời này, cô không thể thay đổi những chuyện khác, chỉ hy vọng có thể dựa vào thời cơ này, kéo gần lại quan hệ giữa thư ký Vương. Phải biết thư ký Vương ở bên cạnh Lý Vạn Sơn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải một người thư ký bình thường có thể hình dung được. Lại nói,

dưới gối thư ký Vương có hai đứa con trai, hai đứa con trai này lại sinh ra hai cháu trai cho ông, từ tuổi trẻ đến tuổi già, bên cạnh ông đều bị những thăng khi con nghịch ngợm này ồn ào nhưc đầu, ông và bạn già chỉ hy vọng bên cạnh có thể có một cháu gái khéo léo hiểu chuyện, hôm nay nghe Mạn Dao kêu mình là ông nội, lòng của thư ký Vương cũng là mềm nhũn ra.

“Hai đứa giầy thối các con, làm sao lại một chút năng lực phân biệt cũng không có, bỗng dưng để Tĩnh Xu kia làm ông cụ bà cụ vui vẻ. Nếu hai người các con học được một phần bản lãnh của con nhóc Tĩnh Xu chết tiết kia, mẹ đây làm mẹ cũng không cần ở đây hao hết lòng dạ tính toán cho các con như vậy.” Rồi khỏi nhà lớn họ Lý, ngồi lên xe về nhà, Lý Ngọc Nhu nhìn hai đứa con trai không hăng hái tranh giành, lửa giận cũng không phát đến một chỗ.

Mạng của mình đúng là thật khổ, cha có trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, cũng may mà mẹ đối với cô rất là thương yêu. Sau khi trưởng thành, mình lại bị người đàn ông hèn nhất trước mắt làm cho mê hoặc, không để ý cha mẹ phản đối kết hôn với người đàn ông này có hai đứa con trai. Khi đó mình tưởng tượng tương lai tốt đẹp như vậy, cam kết của người đàn ông này cũng là hoa ngô rơi nát. Chỉ chớp mắt đã nhiều năm như vậy, sự nghiệp của người đàn ông này không có bất kỳ khởi sắc nào, tất cả nhà này đều dựa vào cô cố gắng chống đỡ.

Hai đứa con trai này cũng không hăng hái tranh giành, cô đã sáng tạo nhiều cơ hội cho bọn họ như vậy, để lấy lòng cha mẹ, hi vọng tương lai bọn họ có thể đến tập đoàn Lý thị công tác, mà bọn họ rõ ràng là con trai nhưng không bằng con bé Tĩnh Xu chết tiết kia biết làm các cụ vui vẻ. Nếu lại tiếp tục như vậy, đợi đến khi cha mẹ già rồi, hai đứa bé này kể cả nhà mình, chính là chỗ tốt gì cũng không vớt được rồi. Kính Quân nhú mày một cái, từ nhỏ đến lớn luôn nghe mẹ của mình lẩm bẩm chuyện bản thân, tại sao gia đình của mình không giống như gia đình mấy bạn học kia, trong nhà vô cùng ấm áp.

Mà mỗi ngày từ sáng đến tối, mẹ nhà mình hung hăng chỉ trích cha, chỉ trích bọn họ. Kính Đào rất ghét đi chỗ ông ngoại, chỉ cần đi về thì nhất định sẽ bị mẹ hung hăng trách cứ một lần. Cậu là con trai, làm sao có thể giống như là con nhóc Tĩnh Xu kia, nói những lời làm người buồn nôn kia. Ông ngoại và bà ngoại cũng rất tốt với cậu, cậu còn trẻ, đợi đến sau khi lớn lên, đương nhiên trở về tập đoàn Lý thị công tác, đến lúc đó mình là một người đàn ông làm sao có thể không sánh được con nhóc Tĩnh Xu kia. Chồng Ngọc Nhu không nói câu nào trầm mặc nghe vợ mình oán trách.

Nhiều năm như vậy, ông đã quen vợ mình hung hăng, mình tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nhiều năm như vậy không phải là vì giàu sang của nhà họ Lý. Từ một nông thôn nhỏ đi tới thành thị lớn, nếu như không phải là lúc trước ông dựa thế tổn thương đại tiểu thư nhà họ Lý, làm sao ông có thể có tất cả ngày hôm nay. Cho dù tất cả mọi người cho rằng ông bám váy đàn bà thì thế nào, ít nhất cha mẹ ông, em trai em gái của ông tất cả đều đến thành thị lớn, trước có nghĩ cũng không nghĩ tới tất cả.

“Chồng à, cha dẫn con bé mồ côi đó đi làm giám định DNA, có phải chúng ta đi bệnh viện một chuyến hay không? Ai nói Đồng viện trưởng đúng là bạn bè tốt của cha, nhưng giám định lại là những bác sĩ khác, chỉ cần chúng ta hơi cho bọn họ một vài chỗ tốt, vậy con bé mồ côi sẽ không vào được cửa chính nhà họ Lý chúng ta.” Vợ anh cả bưng một ly trà đưa đến trong tay con trai cả của Lý Vạn Sơn xem công văn.

“Một con bé mồ côi cái gì cũng không hiểu, cũng chỉ là nhiều hơn một chén cơm thôi, cũng không cần kiểm chuyện nữa. Gần đây, tôi đang bận chuyện làm ăn bên nước Mỹ, chuyện này trước hết ngừng một chút, chúng ta không cần phải gấp, có rất nhiều người càng gấp gấp hơn so với chúng ta.” Anh cả nhận lấy ly trà, bỏ công văn cầm trên tay lên bàn, đẩy khung kiếng trên lỗ mũi một cái, cân nhắc một chút mở miệng nói.

”Chồng à, tôi thấy con bé mồ côi này cũng không đơn giản, ông suy nghĩ một chút cha vốn là thêm mấy phần áy náy với người đàn bà bên ngoài kia, tương lai cũng không biết sẽ chia bao nhiêu tài sản của nhà họ Lý đến tay con bé mồ côi đó. Ông là con trai cả nhà họ Lý, là Tổng giám đốc của công ty, nhiều năm qua, công ty có thể có hôm nay đều dựa vào ông ngày đêm cực khổ dốc sức làm ra.

Nhà họ Lý vốn là nuôi một đám sâu mọt như vậy, hôm nay lại thêm một đứa như vậy, đợi đến tương lai con bé mồ côi này đã có thành tựu, thì chúng ta thật sự sẽ nuôi hổ thành họa rồi.”

9. Chương 9: Bàn Tay Gây Tội Ác (bảng Thành Viên Nhà Họ Lý)

Tác giả có lời muốn nói: Thư ký Vương này là bàn tay tội ác ẩn náu ở phía sau màn, lão phu nhân dùng mưu kế đối phủng sát với Thắc Tư.

Bảng quan hệ nhà họ Lý

Gia trưởng: Lý Vạn Sơn (75 tuổi), vợ Trương Minh Phượng (68 tuổi)

Nhà con trai cả: Lý Kiến Nghiệp (48 tuổi), vợ Đồng Xuân Hoa (40 tuổi)

Con gái Lý Tĩnh Xu (15 tuổi), con trai Lý Kính Phong (10 tuổi)

Nhà con trai nhỏ: Lý Thủ Thành (40 tuổi), vợ Chu Vân (27 tuổi)

Con trai Lý Kính Vũ (3 tuổi)

Nhà con gái lớn: Lý Ngọc Nhu (49 tuổi), chồng Thôi Bình (52 tuổi)

Con trai lớn: Lý Kính Dân (22 tuổi) con trai nhỏ: Lý Kính Đào (18 tuổi)

Nhà con gái nhỏ: Lý Ngọc Lam (43 tuổi), chồng Tống Hòa Bình (45 tuổi)

Con trai Lý Kính Ngôn (22 tuổi), con gái Lý Tĩnh Quân (14 tuổi)

Góc độ phụ nữ nhìn chuyện khác biệt với đàn ông, cho dù con bé mồ côi này có một chút uy hiếp, thì phải thừa dịp khi con bé mồ côi còn nhỏ yếu hoàn toàn diệt trừ uy hiếp này.

“Được rồi, chuyện này sẽ giao cho bà là được, cẩn thận một chút đừng để chỗ cha nhìn ra kỳ lạ gì. Tuần này, tôi phải đi nước Mĩ bên kia một chuyến, bàn bạc với bọn họ chuyện hợp tác, chuyện trong nhà sẽ giao cho bà.” Anh cả nghe thấy vợ nói như vậy, gật đầu đồng ý.

“Tiểu Lý, cậu ở đây làm cái gì?” Đồng viện trưởng vốn muốn đi hỏi thăm một chút báo cáo của bác sĩ kiểm tra kia ra chưa, ai biết vậy mà phát hiện Tiểu Lý lại cất đi thứ gì đó, Đồng viện trưởng nhú mày, nghĩ đến một khả năng, trực tiếp tìm được một cục giấy vụn bị Tiểu Lý vò nhàu ở từ trong ngăn kéo của Tiểu Lý, mở giấy tờ ra, quả nhiên là phần giám định DNA kia.

“Viện trưởng, tôi chỉ là hồ đồ nhất thời, nhận tiền làm ra chuyện như vậy. Viện trưởng, ông tha cho tôi một lần, tôi không dám có lần sau nữa. Viện trưởng.” Khi Tiểu Lý nghe tiếng Đồng viện trưởng, trong nháy mắt vẻ mặt liền trắng bệch, đã biết chuyện không ổn, đương nhiên bắt đầu đau khổ cầu xin.

Tiểu Lý không phải bác sĩ bình thường trong bệnh viện, mà là học sinh đặc ý của Đồng viện trưởng, lại là vị hôn phu của con gái nhỏ Đồng viện trưởng. Vì danh tiếng con gái nhỏ, Đồng viện trưởng cũng không thể lộ chuyện ra ngoài, hung hăng trách mắng Tiểu Lý một hồi, Đồng viện trưởng bèn mang theo giám định DNA này rời đi, gọi điện thoại cho Lý Vạn Sơn.

“Đồng viện trưởng, chuyện này tôi biết rồi, bên nước Mĩ xảy ra một ít chuyện, hôm qua chủ tịch đi suốt đêm đến nước Mĩ xử lý việc công. Phần báo cáo kia, chủ tịch bảo tôi tới xin, Đồng viện trưởng đã rời bệnh viện vậy thì xin đưa báo cáo trở lại.”

Thư ký Vương cắt đứt điện thoại của chủ tịch, dựa vào ghế nhắm mắt lại, suy nghĩ tin tức lấy được mới vừa rồi, không ngờ chuyện lại sẽ chơi vui như vậy. Hai cô gái tự mình giám định đều là cháu gái của Lý Vạn Sơn, trong này có phải có gì kỳ lạ hay không, tại sao thám tử tư kia không nói năm đó có hai bé gái, nếu như chân tướng này để cho Lý Vạn Sơn biết chuyện sẽ là như thế nào, có phải là ông ta sẽ hối hận hành động trước kia hay không. Thư ký Vương mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, chuẩn bị đi bệnh viện thương lượng với Đồng viện trưởng một chút lời sau này phải nói như thế nào.

“Chủ tịch, kết quả giám định đã ra rồi. Lại nói nếu như không phải là Đồng viện trưởng nơi đó cẩn thận một chút, thiếu chút nữa thì sẽ phá hư kế hoạch của ngài chủ tịch.” Đầu bên kia điện thoại, Lý Vạn Sơn nghe được lời thư ký Vương nói, vội vàng mở miệng hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. “Chủ tịch, chuyện đã xử lý tốt, bằng của báo cáo tiểu thư Thảng Tư khiến người có lòng phái người đi đã thấy là có quan hệ thân thuộc với ngài, về phần tiểu thư Như Tuyết đúng là cháu gái của ngài. Hai phần kết quả giám định cũng đã ở trên tay của tôi, đợi đến lúc ngài chủ tịch trở lại chính tôi sẽ giao đến trên tay của ngài.”

“Thư ký Vương, ông đến chỗ lão Đồng hỏi một chút, có biết là ai phái người đến bệnh viện nhìn lén báo cáo giám định hay không, xem mục đích của bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì?” Nghe được lời thư ký Vương nói, Lý Vạn Sơn thở dài một hơi, cũng may mà chỗ lão Đồng không có xảy ra sự cố, mới không để cho những người đó thấy kết quả giám định chân thật. Về phần đến bệnh viện là người nào trong nhà, trong đầu Lý Vạn Sơn xuất hiện vài đối tượng hoài nghi, từng người xem ra đều có động cơ hành động.

“Chủ tịch, tôi sẽ xử lý, chẳng qua có thể cần một ít thời gian.” Thư ký Vương nghe được một tiếng tút ở đầu kia, mới đặt điện thoại xuống. Thảng Tư, tại sao cô gái ngọt ngào kêu ông là ông nội Vương kia lại là cháu gái ruột của Lý Vạn Sơn. Nếu như cô và Lý Vạn Sơn không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, ông sẽ lại có thể có chỗ trông nom cô.

Vậy mà hôm nay lại phải oan ức cô, nhưng mà hay ông nội tốt như ông đây cũng sẽ trợ giúp cô, đứng vững gót chân ở nhà họ Lý, tranh thủ để cho cô đoạt được quyền hành của nhà họ Lý. Lý Vạn Sơn, ông có nằm mơ cũng không ngờ tương lai của ông sẽ chờ đợi cuộc chém giết ở giữa những người ông quan tâm nhất. Thư ký Vương nghĩ đến một màn tương lai kia, hừ lạnh một tiếng, làm cho người ta thấy không khỏi cảm thấy lạnh lẽo từng cơn.

Nhà lớn họ Lý, Mạn Dao nhìn quyển sách mới tinh trên tay, chau mày, dẩu môi lên, nghe Tĩnh Xu đối diện đang giảng giải bài tập đó cho cô. “Chị Thảng Tư, vấn đề này rất đơn giản, chính là như vậy như vậy, chị thử tiếp đi.” Ngực trên mặt Tĩnh Xu đã rất khó chịu đựng tiếp nữa khi đối mặt Mạn Dao gỗ mục cũng không thể dẻo. Chỉ có một vấn đề, cô cũng đã không nề hà phiền phức nói sáu bảy lần, từ buổi sáng bắt đầu giảng giải bài tập, nhưng bây giờ ròng rã thời gian ba tiếng, cô ngay cả một ngụm nước cũng không được uống, trong đầu người ở địa phương nhỏ này là chứa cái gì, không phải là thành tích rất tốt, tại sao có thể dần như vậy, chuyện đơn giản như vậy cũng không thể hiểu.

”Em Tĩnh Xu, chị biết chị thêm phiền phức cho em rồi, nhưng mà em nói cái này chị vẫn thấy hơi khó hiểu. Cũng may mà em Tĩnh Xu tốt bụng, tới giúp chị bỏ tức bài học. Chị nghe bà nội nói em Tĩnh Xu là học sinh tư chất nổi trội trong trường học, những vấn đề này em Tĩnh Xu nhất định có thể giảng cho chị hiểu rõ. Qua ít ngày chị sẽ sắp đến cùng một trường học với em Tĩnh Xu, nghe nói trường học đó là trường học quý tộc, chị tới đó nhất định không theo kịp bài học. Cũng may mà có em Tĩnh Xu ở đây, ở trước mặt ông nội đồng ý giúp chị bỏ tức bài học.

Vào trước khi ông nội đi, chính chị đã bảo đảm ở trước mặt ông nội, có em Tĩnh Xu học sinh tư chất nổi trội này ở đây, chỉ cần em chịu tốn công sức giúp chị học bỏ tức, bài học khi chị tới trường nhất định sẽ không để cho mọi người phải mất mặt.”

Lần này, Tĩnh Xu đã triệt để cảm nhận được ái gì gọi là bê đá tự đập vào chân của mình, cô gái tới từ địa phương nhỏ trước mắt này, rốt cuộc thật sự là đứa đàn hay là giả dạng thành như vậy, nhắc tới vấn đề bài học ngay trước mặt ông nội, cô là em gái tốt của đứa ngu dần này đương nhiên phải xung phong mở miệng đề nghị bỏ tức cho cô ta. Vốn tưởng rằng chỉ là làm ra vẻ một chút, ai biết cô ta lại thuận theo leo lên cột, lập xuống Quân Lệnh Trạng (giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh) cho cô ở trước mặt ông nội.

Khiến hôm nay tình thế cô khó xử không muốn làm cho ông nội thất vọng, chỉ có thể nén tính tình bỏ tức bài học cho đứa ngu ngốc này. Đứa ngu ngốc này rốt cuộc có biết ông nội ra nước ngoài là làm cái gì hay không, mỗi ngày đều trò chuyện với ông nội ở mặt cô, nói với ông nội tiến độ bỏ tức hôm nay, khiến phía cô cũng không có một chút cơ hội lười biếng. Chỉ bằng căn bản của đứa ngu ngốc trước mắt này, lần này thì cô thật sự phải tốn sức lực mới có thể nghĩ biện pháp khiến đứa ngu ngốc này không cần mất mặt xấu hổ ở trên cuộc thi chuyển trường. Mạn Dao nhìn vẻ mặt Tĩnh Xu buồn bực, trong lòng có sự sáng khoái không nói ra được.

Trước kia là mình ngu, mới không phát hiện nhược điểm này của Tĩnh Xu, đời này mình sẽ cố gắng lợi dụng nhược điểm Tĩnh Xu thích ngụy trang, sĩ diện hảo này. Tuy rằng không thể ở chỗ lớn đá kích Tĩnh Xu, nhưng lại có thể ở chỗ nhỏ khiến Tĩnh Xu không thoải mái, có thể thấy đáng về cô gái này buồn bực không chịu nổi. Hơn nữa lần này là cô cột mình và cô gái này vào trên một cái thuyền, cô gái này vì có thể khiến Lý Vạn Sơn coi trọng một chút, khiến Lý Vạn Sơn tin tưởng cô ta mà kiên nhẫn dạy cô bài học, cuộc thi lên lớp lần này đương nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp để cho cô thông qua phân cao, sẽ không để cho cô trở thành chuyện cười trong mắt của mọi người giống như là đời trước vậy.

“Kiến Nghiệp, mới vừa rồi bên thư ký Vương điện thoại tới, giám định DNA đã có kết quả, Thảng Tư quả thật có liên hệ máu mủ với cha, là người của nhà họ Lý chúng ta. Sau này con là bác cả, cũng giúp đỡ cha chăm sóc thật tốt cô cháu gái này, con là con trai cả của cha, tuyệt đối không được để cha thất vọng.” Đối với con trai cả của mình, Lý Vạn Sơn vẫn tương đối hài lòng, mặc dù đứa con trai cả này của mình không có tự mình phấn đấu xông lên mạnh mẽ, nhưng cá tính trầm ổn, nếu như có người thích hợp giúp đỡ, chờ lúc ông không còn ở đây, bảo vệ nhà họ Lý vẫn không có vấn đề gì.

“Cha, con biết rồi. Con cũng đã gặp đứa bé Thảng Tư kia, rất là hiểu chuyện, con đã nói với Xuân Hoa, sẽ bảo Xuân Hoa giúp chăm sóc Thảng Tư, còn có con bé Tĩnh Xu kia, hôm nay như hình với bóng với Thảng Tư, há mầm ngậm miệng đều là tên Thảng Tư.”

Tại sao có thể như vậy, nếu như biết rõ người phụ nữ này làm việc không ổn thỏa như vậy, trước kia còn không bằng dừng nhúng tay vào chuyện này, hôm nay đoán chừng cha đã nghi ngờ là bọn họ, cũng không biết cha có thể tra ra chuyện có liên quan tới ông, dẫn tới hiểu lầm gì hay không. Phải biết vị trí Tổng giám đốc này của ông lại bị những người khác dán mắt nhìn chăm chăm, nếu như ông bị cha chán ghét, vậy tương lai gia chủ nhà họ Lý có lẽ sẽ phải đổi người rồi. Nghe được con trai cả nhắc tới cháu gái Tĩnh Xu này, khóe miệng Lý Vạn Sơn cũng gợi lên nụ cười.

Anh cả lập gia đình rất sớm, nhưng phương diện con cháu cũng rất là khó khăn, kết hôn rất nhiều năm mới có một đứa con gái như Tĩnh Xu vậy, không chỉ là vợ chồng anh cả yêu thích như trân bảo, chính là ở trong hàng con cháu, ông cũng thương yêu cháu gái này nhất.

“Thảng Tư, học tập tuy nói quan trọng, nhưng đừng mệt hổng thân thể. Thím Trương, thím đi bưng lên cháo tổ yến nấu đặc biệt cho Thảng Tư, cháo tổ yến này là bổ dưỡng nhất rồi.”

“Bà nội, bà chỉ thương chị Thảng Tư, con cũng muốn ăn cháo tổ yến.” Trên bàn ăn, bộ dạng Tĩnh Xu thấy lão phu nhân thiên vị, mở miệng làm nũng nói.

“Cảm ơn bà nội, con chỉ thấy cháo tổ yến này ở trên ti vi, không ngờ hôm nay vậy mà có thể tự mình ăn được, con thật sự là quá hạnh phúc.” Mạn Dao nhận lấy cháo tổ yến thím Trương bưng tới, nhìn trái nhìn phải cảm động đầy mặt.

“Đứa nhỏ ngốc, sau này con muốn cái gì thì nói với bà nội, chỉ cần Thảng Tư muốn, bà nội đều sẽ đồng ý. Thím Trương, tổ yến còn dư lại trong nhà sau này đều lấy ra nấu cháo cho Thảng Tư. Hiện nay là lúc Thảng Tư đang dậy thì, cần dinh dưỡng nhất.” Lão phu nhân sờ sờ tay Thảng Tư, nụ cười rất là từ ái.

10. Chương 10: Phản Kích

Từ lúc Lý Vạn Sơn nghèo khổ, lão phu nhân cũng không để ý cha mẹ phản đối gả cho cho Lý Vạn Sơn, chính là nhìn ra tiềm lực tương lai của Lý Vạn Sơn. Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão phu nhân, dưới sự giúp đỡ của nhà bà, sự nghiệp Lý Vạn Sơn bừng bừng như mặt trời lên cao. Vốn cho là cả đời mình đều sẽ hạnh phúc như vậy, ai biết vào lúc con cháu đầy nhà hôm nay, vậy mà Lý Vạn Sơn dẫn về một con nhóc như vậy tới vướng mắt của bà, đến nhắc nhở sự nhục nhã của bà.

Lý Vạn Sơn trước mắt đã không phải là Lý Vạn Sơn năm đó cần dựa vào nhà bà. Nhà bà kể từ cha qua đời, quan hệ của nhà bọn họ và nhà họ Lý đã xảy ra đảo lộn, rất nhiều nơi trên con đường làm quan của các anh bà cần quan hệ của Lý Vạn Sơn, vì nhà mẹ, lão phu nhân cũng chỉ có thể kiên cường cười vui tiếp nhận cô gái này. Nếu Lý Vạn Sơn thương yêu đứa cháu gái này, bà sẽ tăng gấp bội thương yêu con bé này, chỉ cần nó muốn, bất kể cái gì bà đều thỏa mãn yêu cầu của nó. Bài học lễ tiết gì, những thứ đó cũng chỉ là một hình thức, biết hay không lại có quan trọng gì.

Đời trước đời này, lão phu nhân vẫn dùng thủ đoạn phùng sát với cô. Từ khi vào cửa lớn nhà họ Lý, chi phí ăn mặc của Mạn Dao đều là tốt nhất ở nhà họ Lý, chỉ cần đồ mà cô để mắt tới, cũng không quan tâm tới không hợp lễ nghi, thậm chí không nên, lão phu nhân cũng sẽ bảo người ta đưa đến trên tay của cô. Nếu không phải là sau này Lý Vạn Sơn phát hiện tính tình của mình sau đó quản giáo, có lẽ ngay từ lúc dưới sự cưng chiều của lão phu nhân mình đã hoàn toàn bị phá hủy trong chốc lát rồi. Có điều, Lý Vạn Sơn vẫn là phát hiện trễ rồi, cho dù khi đó nghĩ hết biện pháp muốn Mạn Dao thay đổi, nhưng đã tạo thành ấn tượng trong mắt ở bên ngoài thì làm sao có thể thay đổi. Đây cũng là một nguyên nhân mà tương lai sau khi thân phận Mạn Dao bại lộ không có người nào đồng tình. Đời này, Mạn Dao đương nhiên sẽ không để xảy ra chuyện như vậy. Trước mắt, cô không cách nào phản kháng lão phu nhân, cũng chỉ có thể theo ý lão phu nhân, không để cho bà ta nghi ngờ thôi.

“Kết quả giám định DNA của Thảng Tư ra rồi, đúng là người của nhà họ Lý chúng ta. Sau này, đừng để cho tôi nghe thấy một số lời không nên nghe thấy.” Ngày hôm sau, Lý Vạn Sơn trở về nhà họ Lý, trừ con trai cả nhà họ Lý ra, tất cả mọi người tụ tập đến nhà họ Lý.

“Thảng Tư, đến bên ông nội này.” Lý Vạn Sơn cảnh cáo mọi người ở đây, vẫy vẫy tay về phía Mạn Dao đứng ở bên cạnh Tĩnh Xu, “Thảng Tư, nếu con đã là người của nhà họ Lý, cũng đừng gọi tên trước nữa. Mấy ngày nay, ông nội giúp con lấy một cái tên, con sẽ gọi là Mạn Dao, Lý Mạn Dao.”

“Mạn Dao, Lý Mạn Dao rất êm tai, cảm ơn ông nội.” Tất cả con cái của nhà họ Lý đều là lấy chữ Tĩnh làm thế hệ, dù là cháu gái còn là cháu ngoại cháu đều có một chữ Tĩnh, một mình cô khác loại đặt tên là Mạn Dao. Đời trước, cô không để ý đến những thứ này, vẫn còn gật gù đắc ý vì mình không giống với bọn Tĩnh Xu, cho là ưu đãi của nhà họ Lý đối với mình, mới để cho mình vượt qua khuôn sáo cũ, khác biệt với những người đó.

Dù sao mình là đứa bé mà vợ đầu của ông nội để lại, tự nhiên không thể giống với con cái chi thứ hai (vợ sau), nhưng hôm nay nghĩ lại, lại cảm thấy cái tên này có giễu cợt không nói ra được. Từ đầu đến cuối, Lý Vạn Sơn cũng không xem cô thành một thành viên của nhà họ Lý, đến cả công sức ngoài mặt cũng không muốn làm.

Nhớ từ trên truyền hình biết được Lý Như Tuyết vừa xác định quan hệ với Lý Vạn Sơn, lập tức được Lý Vạn Sơn sửa lại tên, chính thức trở thành một thành viên của nhà họ Lý.

“Mạn Dao thích là tốt rồi. Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật cha 75 tuổi, cha dự định ngày nay chính thức giới thiệu Mạn Dao cho bạn bè trên chỗ làm ăn. Ngọc Lam, mấy ngày nay con hãy dẫn Mạn Dao đi mua mấy bộ quần áo, mua thêm một số đồ trang sức. Mạn Dao chưa từng gặp gỡ trường hợp đó, con tiện thể nói một chút chuyện chú ý cho cháu nó, đừng để ngày hôm đó xảy ra tình trạng hỗn loạn.”

“Cha, con biết rồi. Ngày mai, con sẽ dẫn Mạn Dao đi mua quần áo, cô gái lớn như Mạn Dao chính là lúc

muốn trang điểm, cũng nên mua thêm vài món quần áo vừa người. Lần này coi như là một chút tấm lòng của người cô như con cho cháu gái.” So với chị gái lỗ mãng, Ngọc Lam càng biết ẩn giấu cảm xúc, mấy bộ quần áo, nếu như có thể đổi lấy khen ngợi của cha, đối với Ngọc Lam mà nói là cuộc mua bán rất đáng giá.

Lý Vạn Sơn mừng thọ, đây là lần đầu tiên cô lấy tư cách cháu gái Lý Vạn Sơn xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng kết quả lại khiến cô biến thành cô gái phóng đảng không biết tự ái trong mắt mọi người. Tuy rằng bên trong xã hội thượng lưu lén lút nam trộm nữ kỹ, nhưng ngoài mặt lại đều là bộ dáng đạo mạo nghiêm trang. Sau khi xảy ra chuyện kia, cô gái hơi biết một chút tự ái cũng không muốn lui tới với Mạn Dao, mà cô đối mặt với sự giận dữ lời đình của Lý Vạn Sơn lại không hiểu chỉ là một cái váy thôi mà, đáng là gì.

“Mẹ, tại sao mẹ đồng ý mua quần áo cho con bé mồ côi đó, con bé mồ côi đó có quần áo hay không mặc mớ gì tới chúng ta. Tháng sau mừng thọ ông nội, tại sao để con bé mồ côi đó nổi hết danh tiếng, thật là không công bằng.” Ngồi ở trên xe về nhà, Tĩnh Quân kéo cánh tay mẹ mình oán hận nói.

“Tĩnh Quân, cái con bé chết tiệt này sao con lại không di truyền nửa phần thông minh của mẹ. Nếu không phải là lúc ấy trong bệnh viện chỉ có một bé gái là con, mẹ gần như đã cho rằng ôm nhầm con rồi. Hôm nay nhiều người đều ở đây như vậy, con nói cho mẹ nghe một chút sao ông nội lại nhắc đến tên của mẹ con chứ?”

Lòng dạ con của mình quá thành thật rồi, lúc nhỏ còn không tính là cái gì, nhưng so với Tĩnh Xu lớn lên cùng một cặp, trong lòng Ngọc Lam cũng có chút chán nản chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Mặc dù mình không hy vọng con mình cấu kết mưu tính giống như là Tĩnh Xu vậy, không có một chút đáng yêu nũng nịu mà bé gái cần có, nhưng cũng không thể dần dần bị người coi như sủng dùng như hôm nay vậy, cũng nên bắt đầu giáo dục con gái một chút chuyện nên biết. “Tại sao chỉ gọi mình mẹ, đó không phải là ông nội thấy mẹ thì kêu, việc này còn có thể có cái gì.” Tĩnh Quân không chút nghĩ ngợi bật thốt lên đáp án, khiến chân mày Ngọc Lam càng ngày càng nhíu chặt.....

“Chị Mạn Dao, chị thay quần áo xong chưa?” Bên ngoài, Tĩnh Xu đẩy cửa đi vào thì thấy Mạn Dao mặc áo đầm ngắn màu trắng, soi gương chải tóc, trong mắt lóe lên một tý ghen tỵ. Thời gian mới mấy ngày, cô hai đã ăn mặc cho đứa nhà quê này giống như thay đổi cả bộ dáng, nếu như hôm nay để cho cô ta cứ như vậy đi ra ngoài, vậy tất cả bọn họ sẽ trở thành vật làm nền đứa nhà quê này.

Trước kia mỗi lần ngày sinh của ông nội bà nội, ông nội đều kéo tay của cô, cô mới là tiêu điểm trong mắt mọi người, nhưng hôm nay lại phải tặng vị trí này cho đứa nhà quê này, làm sao Tĩnh Xu có thể cam tâm như thế. Lần trước, trong lúc vô tình em họ Tĩnh Quân mặc một bộ quần áo, khiến Tĩnh Xu nghĩ tới một biện pháp tốt một mũi tên bắn hai chim.

“Hôm nay, chị Mạn Dao thật là xinh đẹp, em giúp chị sửa sang tóc một chút, a!” Tĩnh Xu giống như bị cái gì vấp ngã, sấm banh trên tay bay thẳng ra ngoài, trực tiếp hất tới mặt váy trên người Mạn Dao. Áo đầm màu trắng dính vào một mảng vết bẩn lớn như vậy, dù thế nào thì cái váy này cũng không mặc ra ngoài được.

“Tại sao có thể như vậy, cái này là cô đặc biệt chọn lựa ra cho chị hôm nay mặc. Bây giờ váy hỏng rồi, đáng về chị như vậy đi ra ngoài nhất định sẽ bị mọi người chê cười. Bên ngoài nhiều người đều chờ đợi như vậy, Tĩnh Xu, em mau nghĩ biện pháp đi!” Mạn Dao nhìn váy bị hỏng, nôn nóng xoay vòng tròn ở trong phòng.

“Việc này, chị đừng sợ. Nếu không chị đến chỗ của em, em tìm một cái váy cho chị, em có một cái váy là cao cấp ở bên Italy làm riêng, vẫn chưa có mặc, hôm nay sẽ cho chị mượn mặc.” Tình Xu nói tới chỗ này, trong mắt còn có chút không muốn, kéo Mạn Dao chạy đến căn phòng sát vách của cô, lấy ra một cái hộp bằng giấy đưa tới tay Mạn Dao. Mạn Dao nhìn váy trong hộp giấy này, cổ áo chữ V thấp ngực màu máu đỏ, sau lưng toàn bộ khoét trống thẳng đến hông, eo cao xẻ tà khiến hông bắp đùi thoát ẩn thoát hiện.....

“Cái này không phải là quá lộ liễu rồi, ngực này cũng sắp lộ ra rồi. Tình Xu, chị vẫn là không mặc cái này đâu.” Cái váy này tuy đẹp dễ nhưng tuyệt đối không thích hợp với một cô gái mười lăm tuổi mặc lên ở lễ mừng thọ ông nội, huống chi, hôm nay Mạn Dao còn là nhân vật chính. Đời trước, Tình Xu chính là lợi dụng cái váy này, khiến cô lên sân khấu thành trò cười trong mắt mọi người.

“Chị nói gì? Chỗ chúng ta chính là thịnh hành cái này, chị xem một số minh tinh trên tivi không phải đều mặc dạng này à. Nếu như chị không phải là chị em, em cũng không nỡ cho chị mượn váy đẹp như vậy. Hôm nay, nếu không phải là mẹ giúp em chuẩn bị bộ váy này, có lẽ là em có thể mặc cái váy này rồi.”

Thấy Mạn Dao chần chờ, Tình Xu bắt đầu bận rộn tự nhiên lừa bịp khen ngợi cái váy này, “Chị, chị xem chị trắng như vậy, mặc cái váy này nhất định rất đẹp.” Tình Xu mặc kệ của giầy giụa của Mạn Dao, kéo Mạn Dao muốn cô tới mặc thử cái váy này.

Xoạt, “Tình Xu, váy của em!”

Hai người lôi kéo thì nghe được một tiếng xoạt, tiếp đó Mạn Dao chỉ vào váy của Tình Xu hoảng sợ đầy mặt. Tình Xu cúi đầu vừa nhìn, theo hai người lôi kéo váy của mình vậy mà rách ra một cái lỗ hổng lớn từ bên hông, cái váy này đã không có cách nào mặc đi ra ngoài rồi.

“Tình Xu, lần này làm thế nào, váy của em cũng hỏng rồi. Có điều không sao, em thích cái váy này như vậy, em mặc đi, chỗ của chị cô còn mua cho chị một số quần áo khác, chị chọn lựa một cái mặc là được. Cái váy này vốn là làm theo vóc người của em, chị mặc lên nhất định không đẹp mắt như em mặc. Em thích như vậy, tới đây, chị giúp em thay váy một tý.” Mạn Dao nói rồi bèn bắt tay vào kéo xuống khóa kéo trên người Tình Xu, giúp đỡ Tình Xu thay váy lên.

Từ lúc váy bị xé rách, Tình Xu cũng hơi sững sờ, cái váy này là đặc biệt làm riêng từ bên nước Pháp làm sao lại đến tình trạng bỏ đi này. Căn phòng này tuy là phòng của cô, nhưng trong ngày thường cô không thường xuyên ở nơi này, nơi này chỉ có một số quần áo bình thường, hoàn toàn không thể có lẽ phục thay thế. Nếu như muốn phái người mua một bộ lễ phục lại lần nữa, thời gian đã không kịp nữa rồi. Trong một lúc, Tình Xu thông minh cũng không nghĩ ra phương pháp gì tốt để giải quyết, đang lúc sững sờ, lại phát hiện trên người mình đã mặc xong quần áo cô đặc biệt chuẩn bị tốt cho Mạn Dao.

11. Chương 11: Diễn Trò

“Sao quần áo này lại mặc ở trên người của em? Em không muốn, em không thể mặc cái này.” Nhìn mình trong gương, Tình Xu kinh hoảng muốn cởi quần áo trên người xuống, nhưng bị Mạn Dao ngăn lại.

“Em họ Tĩnh Xu, em mặc cái này đẹp mắt hơn nhiều so với chị mặc lên. Đừng lộn xộn, nếu như cái váy này lại xuất hiện ngoài ý muốn thì thật sự sẽ hỏng việc rồi.”

Mạn Dao mới vừa đề tay Tĩnh Xu lại, thì nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, vừa mở cửa thấy người ngoài cửa, Mạn Dao cũng cảm thấy là ông trời đang giúp cô. Lúc này, Tĩnh Quân lại xuất hiện ở nơi đây, không biết có phải là Tĩnh Xu cố ý sắp xếp hay không? Chẳng qua những thứ này không quan trọng, chỉ cần có Tĩnh Quân ở đây thì quần áo trên người Tĩnh Xu sẽ đỡ không xong rồi.

Đẩy cửa ra, Tĩnh Quân thấy quần áo trên người Tĩnh Xu, kêu lên a sợ hãi. Bộ quần áo này không phải chuẩn bị cho con bé mồ côi đó, sao lại đến trên người của Tĩnh Xu.

“Tĩnh Quân, cũng may mà em đến rồi, váy Tĩnh Xu bị hỏng, mới đổi cái này. Có phải ông nội thúc giục chúng ta hay không? Trước tiên, em dẫn Tĩnh Xu đi xuống, chị thay một bộ quần áo sẽ tới.” Lời nói của Mạn Dao giống như vô tâm, lại khiến trong mắt Tĩnh Quân sáng lên.

So sánh với khiến con bé mồ côi mất mặt, Tĩnh Quân lại càng hy vọng thấy trò hề của Tĩnh Xu. Hôm nay thật sự là cơ hội tốt ngàn năm một thuở đối với Tĩnh Quân. Cho dù Tĩnh Xu mất mặt, chuyện truy xét tiếp cũng không có quan hệ gì với cô, dù sao cũng là Tĩnh Xu tự làm tự chịu. Thấy Mạn Dao rời đi, Tĩnh Xu muốn cởi quần áo ra, Tĩnh Quân vội vàng ngăn cản, mạnh mẽ kéo Tĩnh Xu đi ngay ra ngoài, chỉ cần Tĩnh Xu đi tới vị trí thang lầu, phòng khách lầu một đã có rất nhiều khách, Tĩnh Xu chính là muốn trở về cũng không kịp rồi.

“Không được, Tĩnh Quân, chị không thể.” Hiểu rõ Tĩnh Quân muốn làm những gì, Tĩnh Xu đương nhiên muốn phản kháng. Nhưng mặc quần áo quây ngực, Tĩnh Xu không dám có động tác lớn gì, thì làm sao chống lại Tĩnh Quân bên cạnh.

“Chị gái tốt à, thời gian đã không còn sớm. Ông nội đã tới thúc giục, chúng ta mau chóng đi xuống, nếu không để khách chờ lâu sẽ không tốt.” Vừa nói vừa đẩy Tĩnh Xu từ bên trong phòng đi ra, phòng của Tĩnh Xu vốn cách cầu thang tương đối gần, hai người giãy giụa vài cái, Tĩnh Xu cũng đã có thể thấy khách khứa ở phòng khách lầu một.

Cầu thang của nhà họ Lý là kiểu xoắn ốc, tiểu thư nhà họ Lý thích nhất chính là mặc quần áo hoa lệ, nâng váy từ phía trên chậm rãi đi xuống ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người bên dưới. Hôm nay là ngày gì, mọi người vốn trông mong mà chờ đợi vị con gái riêng thân bí kia của nhà họ Lý, vừa nghe thấy cầu thang truyền đến tiếng giày cao gót, vội ngẩng đầu nhìn lại, Tĩnh Xu cứ như thế đột ngột xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

“Chị Tĩnh Xu, chúng ta mau đi xuống đi!” Ồn ào đến như vậy, khóe miệng Tĩnh Quân nhếch lên một nụ cười, bước chân nhẹ nhàng kéo tay Tĩnh Xu đi xuống. Chuyện ồn ào như vậy, Tĩnh Xu không thể giãy giụa ở trước mặt mọi người, chỉ có thể mạnh mẽ duy trì nụ cười bắt đầu chào hỏi với mọi người dưới lầu.

“Các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia ngày mừng thọ của tôi. Hôm nay, tôi muốn tuyên bố một chuyện trước mặt của mọi người, cháu gái Mạn Dao thất lạc nhiều năm của tôi rốt cuộc một lần nữa trở lại bên cạnh tôi. Mạn Dao, mau tới chào mọi người một chút.” Đứng ở trước đài, Lý Vạn Sơn mở miệng nói về phía Mạn Dao theo phía sau ông.

Trước đó, ông đã dẫn Mạn Dao giới thiệu cho một vài khách khứa quan trọng, mà biểu hiện của Mạn Dao cũng làm cho Lý Vạn Sơn rất là hài lòng. Dù quần áo hay là lời nói cử chỉ đều tự nhiên trang nhã, nhìn ra được Ngọc Lam đã tiêu tốn suy nghĩ ở trên người của Mạn Dao. Hôm nay, tất cả đều là thuận lợi như vậy ngoại trừ sự bất ngờ kia.

Thời gian trôi qua bởi vì vấn đề quần áo, Lý Vạn Sơn thất vọng mãi đối với cô, hoàn toàn không có cơ hội trực tiếp được Lý Vạn Sơn giới thiệu cho mọi người như đời này. Nói chuyện ở trước mặt nhiều người như vậy, nếu như quả thật là cô bé mồ côi mười lăm tuổi ở trấn nhỏ, Mạn Dao có lẽ sẽ khấn trương sợ sệt. Nhưng cô không phải, nghe được lời Lý Vạn Sơn nói, sau lúc đầu có chút hoảng hốt, Mạn Dao cũng bình tĩnh lại ngay, đi lên.

“Lão gia, đứa bé Tĩnh Xu này đã biết sai rồi, hôm nay nhất định có chút chuyện chúng ta không biết. Tĩnh Xu, con còn một lời giải thích cho ông nội, tại sao có thể mặc quần áo như thế ra ngoài, con có còn muốn mặt mũi nhà họ Lý chúng ta hay không?” Bữa tiệc vừa kết thúc, cơn tức giận của Lý Vạn Sơn liền không nén được nữa, trực tiếp bùng nổ ra về phía Tĩnh Xu. Tĩnh Xu là cháu gái của Lý Vạn Sơn ông, ông hao tốn nhiều công sức bồi dưỡng cô như vậy, chính là vì tương lai có thể sử dụng cô để lấy lợi ích lớn hơn nữa.

Người tới hôm nay, tất cả đều là Lý Vạn Sơn tỉ mỉ chọn lựa ra, lần này không chỉ là vì chính thức đẩy Mạn Dao ra, cũng là chuẩn bị chính thức đẩy mấy đứa bé nhà họ Lý ra. Mặc dù, tuổi của đám Tĩnh Xu cũng không lớn, nhưng gia đình có thể môn đăng hộ đối với bọn họ vốn cũng không nhiều, đương nhiên phải ra tay trước chiếm được lợi thế. Nhưng hôm nay tất cả tính toán hết thảy đều thành bọt nước, bộ áo không lên được trên mặt bàn kia của Tĩnh Xu khiến nhà họ Lý bọn họ thành trò cười của tất cả mọi người.

“Tĩnh Xu, mẹ chuẩn bị áo đầm màu trắng cho con đâu rồi, sao đổi thành cái này, là có người hãm hại con phải không? Tĩnh Xu, con mau nói với mọi người một chút, ông nội con sẽ làm chủ cho con.” Đồng Xuân Hoa rất hiểu rõ con gái mình, nhất định là có người ép con gái của bà. Hôm nay, Tĩnh Xu đã kéo tay Tĩnh Quân, nhất định là Tĩnh Quân kia, con bé đó vốn ghen tỵ Tĩnh Xu mới có thể gây ra chuyện như vậy.

“Ông nội, con là bị người hãm hại. Chị Mạn Dao, em họ Tĩnh Quân, tôi đối với hai người tốt như vậy, vì sao hai người phải hãm hại tôi, tại sao?” Đối mặt với trách mắng của mọi người, Tĩnh Xu chỉ yên lặng chảy nước mắt. Bây giờ nghe được lời của mẹ, Tĩnh Xu cũng không khống chế nổi nữa, nhào tới trong lòng của mẹ gào khóc lớn lên, trực tiếp nhắm ngay mũi nhọn tới trên người hai người Mạn Dao và Tĩnh Quân.

“Em họ Tĩnh Xu, em đang nói gì vậy, sao chị không hiểu rõ được? Sao chị và em họ Tĩnh Quân hãm hại em, hôm nay rốt cuộc xảy ra cái gì? Ông nội, em họ Tĩnh Xu mặc quần áo này xinh đẹp như vậy, tại sao mọi người thoát nhìn đều không đúng lắm. Em họ Tĩnh Xu, đây không phải là quần áo em thích nhất, không phải là em nói chúng ta là minh tinh trên tivi cũng mặc như vậy?”

Lúc Mạn Dao thấy mọi người dời ánh mắt đến trên người mình và Tĩnh Quân theo lời Tĩnh Xu nói, vẻ mặt nghi ngờ không hiểu, giống như căn bản không biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mạn Dao hãm hại, Lý Vạn Sơn cũng không tin một cô gái mồ côi ở trấn nhỏ có khả năng hãm hại Tĩnh Xu như vậy. Phải biết, ví bằng Mạn Dao hoàn toàn không có năng lực để mua thêm bộ áo đầm này, trừ phi là, Lý Vạn Sơn liếc mắt nhìn con gái thứ của mình, chuyện này không thoát khỏi có quan hệ với nó.

Ngọc Lam, con gái thứ của Lý Vạn Sơn, cũng không ngờ vốn kế hoạch của bà là muốn mượn tay Tĩnh Xu tính toán Mạn Dao, nhưng sao cuối cùng lại dính líu con gái của mình ở trong đó, mà người bị hại lại biến thành Tĩnh Xu. Tuy so sánh với Mạn Dao thì tính uy hiếp của Tĩnh Xu lớn hơn, nhưng vốn là mình có thể tự làm sạch sẽ, mà bây giờ lại trở thành đối tượng hoài nghi của mọi người.

“Tĩnh Quân, con xem Tĩnh Xu cũng đã khóc thành bộ dáng này, ngay cả lời cũng không nói được rõ ràng, con ác ý với Tĩnh Xu giờ nói rõ một chút trước đó xảy ra chuyện gì, cũng có thể rửa sạch hiểu lầm của Tĩnh Xu đối với con.” Đẩy Tĩnh Quân bên cạnh một cái, sau lúc Mạn Dao giải thích, Ngọc Lam cũng mở miệng nói theo.

“Con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thời gian không còn sớm, ông nội muốn con đi gọi họ. Con đến phòng của Tĩnh Xu thì thấy Tĩnh Xu đã mặc quần áo trên người, mà chị ấy nói muốn đổi một bộ quần áo rồi đi. Sau đó, con thấy thời gian không kịp rồi, bèn cùng với Tĩnh Xu xuống lầu.” Minh làm cái gì ở trên lầu, chỉ có hai người cô và Tĩnh Xu, chỉ cần mình không thừa nhận, Tĩnh Xu hoàn toàn không có chứng cứ.

“Ông nội, bà nội, đừng hỏi nữa, là lỗi của con. Tất cả là con sai rồi, không có ai ép con, quần áo này là tự con mặc vào, không liên quan tới chị Mạn Dao, em họ Tĩnh Quân. Đều là con sai rồi, chuyện đã như vậy truy xét những thứ kia nữa lại có tác dụng gì. Chúng ta là người thân máu tan vào nước, cho dù bọn họ làm những gì, con cũng sẽ thông cảm bao dung. Bà nội, con mệt mỏi, có thể để con đi nghỉ ngơi một chút hay không.”

Tĩnh Xu nghe được lời Mạn Dao và Tĩnh Quân nói, trợn to hai mắt, vẻ mặt đau thương không thể tin từng cái xuất hiện ở trên mặt Tĩnh Xu. Vốn là gào khóc lớn, Tĩnh Xu cũng đã trở thành yên lặng rơi nước mắt, hai mắt đỏ bừng tiếng nghẹn ngào cũng kéo dài tất cả trách nhiệm tới trên người của mình.

“Tĩnh Xu, con là đứa bé ngoan, con bị oan ức bà nội biết. Bây giờ đã khuya lắm rồi, tất cả mọi người mệt nhọc cả ngày, cũng nên về đi. Xuân Hoa, con dẫn Tĩnh Xu về nhà, đừng làm khó con bé nữa, chuyện đã qua rồi.” Lão phu nhân nhìn bộ dáng này của Tĩnh Xu, cũng không muốn truy hỏi gì nữa, cho dù truy xét ra thì có chỗ ích lợi gì. Đứa bé Tĩnh Xu này rất rõ ràng là bị người lập kế, không có chứng cứ gì chỉ có thể nuốt nước đắng vào trong bụng, mà họ cũng không cần liên tiếp gặp tai nạn nữa.

“Lão gia, chuyện ngày hôm nay cứ coi là như vậy được rồi. Đều là người một nhà, đứa bé Tĩnh Xu này cũng hiểu chuyện. Lần này bỗng dưng làm hỏng danh tiếng, sau này tôi sẽ nghĩ biện pháp để những phu nhân kia thay đổi ấn tượng đối với Tĩnh Xu.” Sau khi mọi người rời đi, thấy Lý Vạn Sơn xanh mặt, lão phu nhân mở miệng khuyên giải.

Đối với lão phu nhân mà nói là môi hở răng lạnh, chuyện này vẫn tiếp tục truy xét tiếp, duy nhất có thể liên lụy đến chính là con gái thứ của bà. Lão phu nhân đương nhiên không muốn thấy một màn như vậy.

“Mai Lan, may mà gặp được cậu, nếu không một mình tớ ở chỗ này, thật sự rất hiu quạnh.” Trong quán cà phê, cô gái mặc áo đầm màu xanh dương nhạt mở miệng oán trách nói với cô gái quần áo mộc mạc bên kia.

“Như Tuyết, tớ cũng không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được cậu, chính tớ cũng không quen cuộc sống ở đây, chỉ có một bạn tốt lại không có cơ hội gặp cô ấy.” Nói đến bạn tốt, Mai Lan thở dài, không biết Thảng Tư có khỏe hay không, không ngờ vậy mà mình cũng có thể đến thành phố S, không biết Thảng Tư không tìm được mình có thể sốt ruột hay không? Có điều, bên kia không cho phép mình tự đi tìm Thảng Tư, Thảng Tư tìm được người thân có lẽ đã sớm quên mất người từng là bạn tốt như cô.

12. Chương 12: Chồng Trước

Vào sau khi Mạn Dao rời khỏi cô nhi viện, Mai Lan bị thư ký Vương hỏi thăm mấy vấn đề sau đó cũng dẫn đến thành phố S, có điều lại bị yêu cầu không cho phép liên lạc với Mạn Dao. Một thân một mình sinh hoạt ở chỗ này, cho dù không có áp lực sinh hoạt, nhưng Mai Lan cũng rất cô độc. Mà lúc này đây, Lý Như Tuyết đã xâm nhập thế giới của Mai Lan, thành một người bạn tốt nhất của Mai Lan ở chỗ này.

Mới vừa đến nơi này giống với Mai Lan, tuy nói Lý Như Tuyết được đến trong nhà có muôn vàn cưng chiều, nhưng trong lòng vẫn có tự ti. Có lẽ chỉ vào lúc đối mặt với Mai Lan cũng đến từ một chỗ, Lý Như Tuyết mới có thể bỏ xuống loại tự ti đó. Ngược lại so sánh với Mai Lan, Lý Như Tuyết có một loại đặc ý và tự hào khó nói nên lời.

Vậy mà hôm nay lại nghe thấy bạn tốt kia trong miệng Mai Lan, Lý Như Tuyết có vẻ bất mãn với Thảng Tư mới quen biết này. Đều là được người có tiền nhận nhau, tại sao cô ta là cháu gái của Lý Vạn Sơn, mà cô lại chỉ có thể là cháu gái cấp dưới của Lý Vạn Sơn. Ngẫm lại ngày ấy nghe được ông nội nhắc tới náo nhiệt lúc Lý Vạn Sơn mừng thọ, trong mắt Lý Như Tuyết lóe lên một tia hâm mộ. Trước đó có thể từ trần nhỏ tới đây, Lý Như Tuyết cho là mình đủ may mắn, nhưng tại sao ông trời lại thêm một người Thảng Tư, rõ ràng chưa từng thấy mặt, lại làm nhiều chuyện làm cho người ta bực mình như vậy.

Nhà họ Trương, bà Trương nhớ lại một màn tiệc mừng thọ của nhà họ Lý hôm nay, bật cười hì hì một tiếng. Nhà họ Trương bọn họ đang kinh doanh đất đai ở thành phố S, trước khi Lý Vạn Sơn chưa làm giàu, nhà họ Trương bọn họ vẫn luôn là đầu rỗng nơi này. Chỉ là chồng mình tin nhầm bạn bè, mới khiến nhà họ Trương bọn họ xuống dốc không phanh, chồng uống thuốc tự sát.

Khi đó Hạo Đình mới mười tuổi, phải là thời gian không buồn không lo, lại sớm tiếp nhận thói đời dễ thay đổi lòng người lạnh ấm. Chỉ chớp mắt đã qua mười lăm năm, ai có thể nghĩ tới nhà họ Trương đã thất bại thảm hại trước đây cuối cùng lại đứng lên lần nữa.

“Hạo Đình, con có thấy sắc mặt xanh mét của lão cáo già nhà họ Lý kia hay không, đứa cháu gái cưng chiều nhất kia đã làm cho ông ta mất mặt lớn. Những phu nhân qua lại thân thiết với mẹ luôn luôn nhìn chường mắt đối với nhà họ Lý không có gia giáo này. Nhà họ Lý này là một nhà giàu mới nổi thôi, còn muốn giả bộ dáng vẻ quý tộc. Hôm nay rốt cuộc đã gây ra trò cười, xem làm sao đứa con gái nào của nhà họ Lý gả đến trong những gia đình có uy tín như chúng ta.”

Nhà họ Lý làm trò cười là bà thích thấy nhất. Lý Vạn Sơn đã già, chỉ là con cạp một không răng. Những năm này, nhà họ Lý dựa vào uy phong của Lý Vạn Sơn lâu như vậy, cũng đến lúc nhà họ Lý nên xui xẻo rồi, thiếu nhà họ Trương bọn họ nhiều năm như vậy cũng có thể trả về rồi.

Trương Hạo Đình nhận lấy cà phê người làm thay tới, nhàn nhả nếm thử một miếng, có lẽ là tâm tình tốt, ly cà phê này uống ngon hơn rất nhiều so với trước kia. Kể từ sau khi cha hèn yếu tự sát, cả nhà đổ sụp xuống trong nháy mắt, anh niên thiếu bị buộc một đêm trưởng thành lên. Nhiều năm như vậy, anh có rất ít khi có thể ngủ thẳng sáu tiếng, từ năm mười lăm tuổi ấy đã dùng thủ đoạn cầm đến trong tay đồ vốn thuộc về cha từ chú hai, thời gian liên tục mười năm, để nhà họ Trương lần nữa chiếm được đỉnh thành phố này.

“Mẹ, Lý Vạn Sơn nợ chúng ta trước kia, con trai sẽ giúp mẹ đòi lại từng chút một. Nhà họ Lý xuất hiện một đứa con gái riêng như vậy, đoán chừng những năm này sẽ náo nhiệt không ngừng.” Trương Hạo Đình nghĩ đến ở dưới đài thấy cô gái cười yếu ớt nhẹ nhàng, khéo léo đứng ở bên cạnh Lý Vạn Sơn, giọng nói nhiều thêm mấy phần hứng thú.

Thân là đối thủ một mất một còn với nhà họ Lý, anh đương nhiên chú ý nhà họ Lý nhiều hơn vài phần, vào ngày thứ năm khi cô gái này được dẫn về đã biết được thân phận của cô gái này. Những năm gần đây, đời thứ hai của nhà họ Lý chỉ dựa vào Lý Vạn Sơn mới duy trì hài hòa mặt ngoài, mà loại hài hòa này lại bị một đứa cháu gái như vậy đánh vỡ. Biết được thân phận của cô gái này, trên bữa tiệc tầm mắt của Trương Hạo Đình vẫn luôn quan sát cháu gái đi theo bên cạnh Lý Vạn Sơn, cũng đã phát hiện một màn thú vị mà những người khác không nhìn thấy, còn nhỏ tuổi đã giỏi về nguy trang, rõ ràng tràn đầy thù hận đối với nhà này lại giả vờ làm ra bộ dáng ngây thơ. Thật là thú vị, quá thú vị rồi.

“Hạo Đình, không phải mẹ nói con, chuyện của công ty đã lên quỹ đạo, con cũng nên nghĩ một chút chuyện lớn cả đời của con. Trước đây, con luôn nói lấy công việc làm chủ, mẹ cũng không tiện nói gì. Nhưng hôm nay còn trẻ nữa, những tiểu thư dòng dõi thích hợp, điều kiện xứng đôi đối với chúng ta sẽ bị những người khác chọn đi rồi. Mẹ cũng không hy vọng tương lai con tìm được mấy người không đứng đắn vào cửa. Phụ nhân quản lý việc nhà họ Trương không phải người bình thường có thể đảm nhiệm.”

Bà Trương nghĩ đến gần đây có rất nhiều con cái của gia đình qua lại thân thiết với bọn họ truyền ra scandal với những minh tinh nhỏ kia, thậm chí không để ý trong nhà phản đối kết hôn với bọn họ, dư luận xôn xao ầm ĩ, nhìn đứa con nhà mình trong lòng lại có thêm mấy phần lo lắng. Những đứa ầm ĩ ở chung với minh tinh bình thường đều không phải là người trong nhà coi trọng nhất. Hạo Đình khác biệt với bọn họ, nhà họ Trương bọn họ cũng chỉ có một mình Hạo Đình, tuyệt đối không thể để cho Hạo Đình bị những thứ oanh oanh yến yến kia mê hoặc, vợ của nó nhất định phải xứng với Hạo Đình mới được.

Nghe được mẹ mình lại bắt đầu nhắc tới việc kết hôn, Trương Hạo Đình nháy mắt ra hiệu cho quản gia bên cạnh, tìm cơ đứng dậy rời đi. Anh còn trẻ, cũng không hy vọng sớm đã cản chân mình như vậy, kết hôn cái gì, đương nhiên phải cẩn thận lại thận trọng.

—Sau khi chuyện lần đó ầm ĩ qua đi, ánh mắt Tĩnh Xu nhìn Mạn Dao tràn đầy nghi ngờ, cô gặp phải những thứ này vốn là tất cả nên là của cô ta. Người này rốt cuộc là lơ mơ thật, hay là có mưu mô khác, chuyện ngày đó rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Kể từ hôm đó về sau, ở trong giọng nói thất vọng của mẹ, Tĩnh Xu mới hiểu chính xác rốt cuộc cô mất đi cái gì. Cô muốn biết rõ chân tướng, lại bị bà nội ngăn lại. Tĩnh Xu nhìn Mạn Dao trước mắt nghĩ đến lời mẹ dặn dò cô.

“Con gái đáng thương, tất cả chuyện này đều là cô hai của con làm hại con. Bà nội con chính là vì bảo vệ cô hai con mới không để cho chuyện lộ ra. Con suy nghĩ một chút, một con bé mồ côi lại nào có bản lĩnh kia, ngay từ khi bắt đầu là cô hai con thiết kế bẫy rập cho con, chính là muốn phá hủy con. Đến lúc đó, cùng lứa cũng chỉ còn sót lại hai đứa con bé mồ côi đó và Tĩnh Quân. Con bé mồ côi kia ở bên cạnh bà nội con sẽ biến thành hình dáng gì. Tương lai đối tượng duy nhất có thể thông gia của ông nội con cũng chỉ

còn sót lại Tĩnh Quân.”

Bữa tiệc kết thúc nhìn cặp mắt sưng đỏ của con gái, Đồng Xuân Hoa kéo tay Tĩnh Xu, tức giận bất bình nói ra không cam chịu trong lòng.

“Chị Mạn Dao, một lát em giới thiệu bạn bè của em cho chị, vốn là ông nội dự định để chúng ta ở một lớp học, ai biết bên trường học kia có vấn đề. Có điều không quan trọng, em cũng biết một chút bạn học ở chỗ của chị, em sẽ bảo họ giúp đỡ chăm sóc chị.”

Hôm nay là ngày đầu tiên trường học khai giảng, Tĩnh Xu dẫn Mạn Dao ngồi lên xe nhà họ Lý, chuẩn bị đến trường học báo cáo.

Không phải một lớp, ngược lại Mạn Dao không ngờ sau sự trả thù lần trước lại mang đến cho cô một tin tức tốt như thế, vốn là mình còn lo lắng một năm sau phải ở một lớp học với Tĩnh Xu, sớm chiều tương đối làm cho cô ta nhìn ra một chút khác thường. Đầu gối, ông trời vậy mà lại giúp cô, để cho cô có thể cách xa tầm mắt Tĩnh Xu. Về phần, Tĩnh Xu sắp xếp mấy cái đình ở bên cạnh cô, Mạn Dao cũng không để ở trong lòng.

Dù sao Tĩnh Xu trước mắt hãy còn mười lăm tuổi, kém quá xa so với cô ta tương lai, cũng là mảnh khỏe của một vài đứa bé mới có, từ nhỏ cẩn thận một chút, đối phó cũng không tính là vấn đề khó khăn gì.

Tĩnh Xu vừa nói chuyện, vừa chú ý phản ứng của Mạn Dao nghe được lời của cô, nhưng thấy trên mặt Mạn Dao xuất hiện chỉ có lo âu và tiếc nuối, Tĩnh Xu mới thả lỏng cảnh giác. Kế hoạch trước đó của cô là để Mạn Dao cùng với cô, nói chuyện cũng thuận tiện trên cột Mạn Dao, hoàn toàn nắm giữ tình huống của Mạn Dao.

Nhưng hôm nay cô có đối thủ quan trọng hơn so với Mạn Dao, có qua có lại mới toại lòng nhau, nếu cô hai tặng một phần hậu lễ lớn như vậy, cô đương nhiên phải nghĩ biện pháp cẩn thận tặng trở lại một món quà lớn cho em họ Tĩnh Quân. Về phần con bé mồ côi trước mắt này, cần gì phải đặt ở bên cạnh mình để vướng hai mắt của mình. Phải biết, nếu như ở một lớp học với cô ta, đến lúc đó ông nội thấy thành tích của cô ta thậm chí không nở nhìn, mình cũng không hy vọng lại phải làm gia sư miễn phí của cô ta. Sơ tam (tương đương lớp

chín) lại là thời gian rất mấu chốt, mình có nhiều chuyện phải bận rộn như vậy, cũng không có thời gian nghị lực lãng phí ở trên người một đứa ngu ngốc như vậy.

“Giới thiệu cho các cậu một chút, đây là Lý Mạn Dao, là chị của tớ, sau này sẽ là bạn học của các cậu rồi. Các cậu phải giúp tớ chăm sóc thật tốt chị ấy một chút, chị ấy là tới từ địa phương nhỏ. Nếu như có nơi nào làm thiếu, các cậu phải giúp nhắc nhở chị ấy một chút, làm ơn.” Vừa xuống xe, Tĩnh Xu thấy ba nữ hai nam đứng ngoài cửa lớn lôi kéo Mạn Dao đi tới phía bọn họ.

“Chị Mạn Dao, mấy người này đều là bạn học cùng lớp của chị, đều là bạn của em, sau này bọn họ sẽ chăm sóc chị. Phải vào lớp rồi, bọn họ sẽ dẫn chị đến lớp học.” Tĩnh Xu ra hiệu bằng mắt cho cô gái bên kia, cô gái chãi đầu búp bê bên kia tiến lên tay kéo Mạn Dao, cười chào hỏi với Mạn Dao.

“Em tên là Khương Lạc, lúc tiểu học đã ở cùng nhau với Tĩnh Xu, tuyệt đối bạn bè, chị là chị của Tĩnh Xu chính là chị em. Chị Mạn Dao, chúng ta mau trở lại lớp học đi, thuận tiện em giới thiệu một chút tình huống chỗ chúng em cho chị.” Mạn Dao nhìn Khương Lạc như quen thuộc, cố gắng kiềm chế mình chớ hất ra cánh tay của mình, hung hăng tát một phát cho đồ hèn hạ này. Khương Lạc không hổ là bạn bè Tĩnh Xu, chính là cô ta sắp đặt sỉ nhục lớn nhất của cô ở cao trung, khiến cô trở thành trò cười của cả cao trung (tương đương cấp ba).

Đời trước cô không cùng một lớp học với Khương Lạc, nhưng có quan hệ của Tĩnh Xu, cũng không xa lạ với Khương Lạc, so với nhục nhã chê cười của những bạn bè khác Tĩnh Xu với cô, Khương Lạc lại đối với cô tốt hơn rất nhiều. Sau khi lên cao trung về sau, thành tích của Tĩnh Xu đương nhiên đến lớp một tốt nhất, mà cô quả thật dựa vào quan hệ của Lý Vạn Sơn mới đến cao trung giống như Tĩnh Xu. Dựa vào quan hệ tiến vào đó như cô cũng bị phân đến một lớp học giống vậy, ở trong lớp xa lạ đó, Mạn Dao quen thuộc duy nhất cũng chỉ có người bạn tốt Khương Lạc này của Tĩnh Xu.

13. Chương 13

Vừa tới cao trung, trừ vài người thiểu số không còn có người biết chuyện cười mình gây ra lúc sơ trung (tương đương cấp 2). Thời gian hơn một năm ở nhà họ Lý cũng làm cho thân thể Mạn Dao bắt đầu trở mã, có đường cong thiếu nữ, có lẽ là tác dụng của tổ yến, cho dù mặc đồng phục học sinh như nhau, cũng không ngăn được Mạn Dao bắt đầu thay đổi đáng người có lỗi có lỗi. Vóc người vẻ ngoài thay đổi khiến Mạn Dao không còn là con gái nông thôn bị người giàu có ở quá khứ kia nữa. Nếu không phải là chuyện kia, có lẽ ba năm cao trung sẽ là thời gian cô hạnh phúc nhất.

“Mạn Dao, tớ nghe Tĩnh Xu nói văn nói của cậu rất tốt, mỗi ngày chỗ chúng ta đều phải có một tổ bạn học đi lên diễn thuyết, không bằng ngày mai cậu và tớ một tổ, tớ sẽ chăm sóc cậu.”

Nhà họ Khương và nhà họ Lý vẫn có chuyện làm ăn lui tới, từ nhỏ đến lớn Khương Lạc đều bám vào bên cạnh Tĩnh Xu. Trước đó vài ngày Tĩnh Xu gây nên chuyện cười lớn như vậy, những người như họ tuy là cười trên nỗi đau của người khác, nhưng cũng phải làm ra vẻ bộ dáng cảm động lấy. Hôm nay nhà họ Khương bọn họ có chuyện nhờ tới cha của Tĩnh Xu, người bạn tốt như cô ta đương nhiên phải cố gắng lấy lòng Tĩnh Xu, thay cô trút giận trước đó.

Văn nói, Mạn Dao nhớ tới bộ dáng mình lấp ba lấp bắp lúc từng bị Tĩnh Xu phụ đạo đó, trên mặt lộ ra một chút sợ sệt, “Khương Lạc, việc này.....”

“Được rồi, quyết định như vậy. Tớ đã giúp các cậu báo tên lên.” Mấy người ở đây thấy Mạn Dao phản ứng như vậy, đương nhiên sẽ không cho Mạn Dao cơ hội từ chối, một nam sinh trong đó bèn trực tiếp đi tới ở trước mặt một bạn học cùng lớp đăng ký cho hai người. “Được rồi, Mạn Dao, chúng ta đi vào nhanh một chút thôi.” Đạt được mong muốn, Khương Lạc rất là hài lòng những bạn học thân thiết này, kéo tay Mạn Dao đi vào phòng học.

Giáo viên chủ nhiệm lớp của Mạn Dao cũng nghe nói Mạn Dao, học sinh chuyển trường này có thể chuyển từ địa phương hẻo lánh như vậy đến loại trường học quý tộc này của bọn họ, có thể tưởng tượng được bối cảnh của Mạn Dao. Cũng may nhìn phiếu điểm đã từng của Mạn Dao trên tay, giáo viên nhíu mày thoải

mái hơn một chút. Mạn Dao vốn cho rằng dựa theo ham muốn khổng chế của Tĩnh Xu, người mình ngồi cùng bàn chỉ có thể là năm người gặp mặt hôm nay, ai biết giáo viên chủ nhiệm lớp gặp mặt lần đầu tiên này lại một lần nữa sắp xếp cho cô một người ngồi cùng bàn, mà thấy người ngồi cùng bàn này là ai, lần đầu tiên đi tới nơi này Mạn Dao lộ ra nụ cười thật lòng.

Đối với người bên cạnh ngồi cùng bàn đột nhiên thay đổi một người khác, Lâm Tử Tô chẳng thèm ngẩng đầu lên một chút, hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú gì, đầy trông kính thật dày trên mũi một cái, bắt đầu chiến đấu hăng hái với sách bài tập trên bàn. Mạn Dao đã có chuẩn bị trong lòng đối với sự lạnh nhạt này, nếu người này thật sự ngẩng đầu, thì Mạn Dao lại sắp thật sự xui xẻo rồi.

Trên đời này trừ sách vở, không còn có gì có thể khiến một sách này cảm thấy hứng thú nữa, mà nếu như thật sự bị cô ấy cảm thấy hứng thú, Mạn Dao theo bản năng rung mình một cái, vậy thật sự có thể là chuyện đáng sợ nhất trên đời. Đời trước, đoạn thời gian tối tăm nhất cao trung kia, an ủi duy nhất cho cô chính là Lâm Tử Tô trước mắt không hề quen biết gì với cô này. Mạn Dao còn nhớ rõ lúc cô mất hết ý chí muốn nhảy sông tự sát, là cô nữ sinh ác miệng này cứu Mạn Dao từ trong đường chết ra.

Lúc chưa biết Lâm Tử Tô này, Mạn Dao không biết mình lại có khuynh hướng M, sau đó thành bạn bè với cô gái này. Suy nghĩ một chút, sau đó họ dần dần xa lánh, hình như là bởi vì Mai Lan đến. Khi đó cô vốn muốn một người từng là bạn tốt ở chung thật tốt với bạn bè hiện tại, nhưng có lẽ là hai người khí thể bất hòa, mỗi lần đều là tan rã trong không vui.....

Sau đó, Tử Tô đến sở nghiên cứu của nước ngoài vào hai năm trước khi Mạn Dao xảy ra chuyện, cũng đã cắt đứt liên lạc. Nếu như lúc ấy mình không vì Mai Lan xa lánh với cô ấy, có lẽ đời trước lúc chúng bạn xa lánh, bên cạnh còn có một người bạn như vậy. Mạn Dao cố gắng kiềm chế, không để cho mình ghen ngào ra tiếng, tất cả đều đã qua, ông trời cho cô cơ hội sống lại, để cho cô sớm biết người bạn tốt này, lần này cô sẽ cẩn thận quý trọng hết thảy thật không dễ dàng mới đến này.

Lâm Tử Tô xoay bút, người bên cạnh ngồi cùng bàn này sẽ không phải vì cô không chào hỏi với cô ấy, mà lại khóc lên. Nếu như bên cạnh thêm một người ngồi cùng bàn như em gái Lâm vậy, Lâm Tử Tô không dám nghĩ cuộc sống tương lai của cô là nước sôi lửa bỏng như thế nào nữa. Đối với trong lớp có thêm một bạn học mới, cũng không có dẫn tới chú ý gì, bọn họ đã đến Sơ Tam, việc học mới là quan trọng nhất.

Đời trước, Mạn Dao sở dĩ lại từng trải nhiều như vậy, cũng bởi vì Tĩnh Xu đặc biệt chăm sóc đối với cô. Mà hôm nay, Khương Lạc không có thể lực của Tĩnh Xu, Mạn Dao đương nhiên sẽ không có dãi ngộ đời trước. Sau khi lau lau nước mắt, Mạn Dao lấy quyển sách ra bắt đầu chuẩn bị bài học, đối với làm sao tạo mối quan hệ với Lâm Tử Tô, trong lòng Mạn Dao đã có đối sách của mình. Một bài giảng hai tiết học, đảo mắt nửa ngày đã qua, Lâm Tử Tô rót cuộc ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn người mới tới ngồi bên cạnh cùng bàn.

“Cho cậu!” Có lẽ là đời trước đã thành thói quen, thấy được Lâm Tử Tô ngẩng đầu, phản xạ có điều kiện của Mạn Dao là lấy ra sữa tươi trong ba lô đưa tới trên tay Lâm Tử Tô. “Cảm ơn.” Nhìn khuôn mặt tươi cười ngồi cùng bàn tĩnh lại đối diện, lại nhìn một chút chai sữa tươi trên tay này, Lâm Tử Tô phát hiện ngồi cùng bàn mới đối lại cũng có chút chỗ có thể tiếp thu. Cô là sinh ra thiếu tháng, dạ dày ruột cũng không tốt lắm, mỗi lần sau khi dùng não quá độ đều cần uống sữa tươi để bổ sung dinh dưỡng, mà sữa tươi lại chỉ uống một loại nhãn hiệu như vậy.

Sáng sớm hôm nay đi vội vàng cũng quên bỏ sữa tươi vào trong ba lô. Mới vừa cảm thấy trong bụng đau

đón từng cơn, Lâm Tử Tô biết chuyện không ổn, vốn định cưỡng ép nhấn nại qua, nhưng người ngồi cùng bàn này lại đưa tới cái này cho cô. Đẩy khung kiếng một cái, Lâm Tử Tô nhếch miệng lên tươi cười. “Mạn Dao, đi thôi, đi ăn cơm. Tình Xu bọn họ đoán chừng đã đến phòng ăn rồi.” Buổi trưa vừa tan học, Khương Lạc rời khỏi chỗ ngồi bèn muốn kéo Mạn Dao rời đi.

“Không cần, bà nội chuẩn bị cơm trưa cho tớ rồi, tớ sẽ dùng cơm ở chỗ này được rồi. Ngày mai không phải muốn lên đài diễn thuyết, tớ định thừa dịp buổi trưa cố gắng luyện tập một chút.” Thân thể Mạn Dao nhẹ nhàng tránh một chút, khiến Khương Lạc đưa tay ra rơi chỗ không. Vốn còn định đối phó tính toán nhỏ nhặt của Tình Xu họ, nhưng bây giờ Mạn Dao cũng không có tính nhấn nại đó. Nếu họ muốn chơi, cô sẽ cố gắng vui đùa với các cô một chút, trường học quý tộc này đúng là chỗ thuận tiện tích góp mạng giao thiệp từng tí một.

Khương Lạc không ngờ Mạn Dao lại sẽ nói ra có từ chối như vậy, có chút sững sờ, mà Mạn Dao thừa dịp lúc Khương Lạc ngẩn ngơ, trực tiếp lấy sách tiếng Anh ra, bắt đầu ôn tập bài học.

“Vậy Mạn Dao, chúng tớ đi trước đây. Cậu tốt nhất xem một chút nội dung diễn thuyết ngày mai, cái này rất đơn giản, cậu nhất định có thể làm được.” Nghĩ đến mình giao cho Mạn Dao tờ nội dung diễn thuyết kia, Khương Lạc cũng hiểu hành động bây giờ của Mạn Dao. Nội tình Mạn Dao là cái dạng gì, dĩ nhiên Tình Xu không ít lấy cái này làm chuyện cười kể cho các cô nghe, phần nội dung diễn thuyết này là phần quà tặng đầu tiên Khương Lạc bọn họ chuẩn bị cho Mạn Dao nhập học, không biết Mạn Dao trước mắt rốt cuộc biết ý mấy từ đơn phía trên.

Thơm quá, từng mùi hương cơm mè người khiến bút trên tay Lâm Tử Tô ngừng lại, ngẩng đầu nhìn một chút chỗ món ăn ngon đơn giản nấu nướng tỉ mỉ đối diện Mạn Dao. Lâm Tử Tô ảo não trừng mắt liếc người ngồi bên cạnh cùng bàn này. Trước khi người ngồi cùng bàn chưa đến, buổi trưa cô chỉ cần uống bình sữa tươi là có thể, buổi trưa khắp nơi trong phòng học cũng chỉ có một mình cô, cô có thể chăm chú toàn bộ tinh thần đi nghiên cứu bài tập của cô. Mà Lý Mạn Dao này lại mở ra món ăn ngon đơn giản ở trước mặt cô như vậy, khiến bụng cô chưa bao giờ ăn cơm trưa cũng có chút đói bụng.

“Ném thử một chút đi, một mình tớ cũng ăn không hết.” Mạn Dao thấy bút của Lâm Tử Tô ngừng lại, cũng biết đối phương đã mắc câu, trực tiếp cầm bút từ trên tay của cô xuống, tiếp đặt một đôi đũa dự bị khác vào trên tay của cô. Đối với cá tính như Lâm Tử Tô, nhất định không thể đi con đường bình thường để chung đụng, mà là phải trực tiếp đánh chiếm xương sườn mềm của cô ấy. Đời trước, cô cũng là tiếp xúc lâu mới phát hiện ở lời nói ác độc bình tĩnh chỉ là nguy trang mặt ngoài của Lâm Tử Tô, trên thực chất cô thử kẻ tham ăn này một chút thì vừa thấy món ăn ngon là không bước chân ra được.

“Cái này chính là nội dung ngày mai cậu phải diễn thuyết, trước đọc vừa cho tớ nghe một chút.” Sau khi ném một bữa trưa phong phú như vậy, Lâm Tử Tô tùy ý Mạn Dao dọn dẹp cái bàn, mà cô trực tiếp cầm lấy tờ bản thảo diễn thuyết kia, sau khi liếc mấy cái, ánh mắt nhìn về Mạn Dao có chút nghi ngờ. Mạn Dao hiểu đối phương đã phát hiện nội dung phía trên bản thảo diễn thuyết này hoàn toàn vượt qua trình độ họ nên hiểu rõ, mặt lộ ra một nụ cười khổ, bắt đầu đọc lắp ba lắp bắp theo trình độ vốn là Mạn Dao nên hiểu.

“Nếu như cậu không muốn ngày mai bị muôn người chú ý, cậu cứ trực tiếp mượn có từ chối. Bản thảo này hoàn toàn không phải là thứ cậu có thể ứng phó.”

Lâm Tử Tô càng nghe càng là cau mày, chuyện trên lớp học vốn không có quan hệ gì với cô, nếu như không

phải là chai sữa tươi kia, phần cơm trưa vừa này, vậy ngày mai Lý Mạn Dao xấu mặt có quan hệ gì với cô. Nhưng trước mắt nếu cô ăn đồ của Lý Mạn Dao, cũng nên nhắc nhở cô ấy một chút, về phần cô ấy ứng đối ra sao, vậy thì không hề ở trong phạm vi lo nghĩ của cô nữa.

“Khương Lạc, ngày mai tớ không thể cùng diễn thuyết với cậu, tớ là mới chuyển tới gì cũng không hiểu rõ đối với diễn thuyết. Không bằng ngày mai tự cậu lên đi, tớ đã tìm được người cộng tác mới, Tử Tô đã đồng ý một tổ với tớ rồi.”

Thời gian ăn một bữa cơm, Mạn Dao lại đột nhiên mở miệng từ chối, sao Khương Lạc có thể dễ dàng đồng ý như vậy, “Mạn Dao, danh sách này đã báo lên rồi, cậu lại nói không tham gia như vậy. Vậy một mình tớ phải làm sao. Lại nói cậu và tớ một tổ, tớ cũng có thể chăm sóc cậu... Cậu là mới tới có lẽ không biết Lâm Tử Tô là nổi tiếng hạng nhất chỗ chúng ta, sao cậu cùng diễn thuyết với cô ấy.....”

Câu nói kế tiếp, Khương Lạc cũng không tiếp tục nói hết, có mấy lời cần chính là loại cảm giác im bất đi này, dưới tình huống bình thường đối phương đều hiểu ngầm có vẻ biết. Nhưng Mạn Dao lại là thẳng thắn, hoàn toàn không nghe rõ tầng ý sâu sắc trong lời nói của Khương Lạc, sau khi lên tiếng chào hỏi với Khương Lạc, bèn đứng dậy đến chỗ ban đại biểu đó, bàn bạc với cô ấy một chút chuyện diễn thuyết ngày mai.

Từ đầu đến cuối đối thoại của Mạn Dao và Khương Lạc, Lâm Tử Tô cũng không ngắt đầu, chỉ đợi đến khi Khương Lạc thở phà phò rời đi, Mạn Dao đạt được ước muốn trở lại từ chỗ ban đại biểu đó, Lâm Tử Tô mới dừng bút lại, lạnh giọng mở miệng về phía Mạn Dao, “Cơm trưa sau này làm thù lao.”

14. Chương 14: Bắt Cóc

Mạn Dao lại dám từ chối đề nghị của Khương Lạc, hơn nữa nói lên quan hệ với Lâm Tử Tô, Tình Xu nghe được việc này, một tiếng bộp một phát nhắc lên ghế bên cạnh. Lý Mạn Dao này thật là chó không sửa ác nhất, vừa mới đi học đã trèo lên cành cao, kéo lên quan hệ với Lâm Tử Tô đó.

Rất nhiều người không rõ ràng lắm thân phận của Lâm Tử Tô, nhưng Tình Xu lại là biết được trong lúc vô tình ở trên một tiệc rượu, Lâm Tử Tô có cha là bí thư thị ủy của bọn họ. Nhà họ Lý tuy nói là đầu rồng giới thương mại, nhưng cũng sẽ không mong muốn đắc tội người giới chính trị. Sau khi biết được bối cảnh Lâm Tử Tô, Tình Xu đã từng phí hết suy nghĩ muốn quan hệ gần hơn với Lâm Tử Tô, lại đụng phải một cái mũi xám xịt.

Lại ba phen mấy bận, Tình Xu cũng đã bỏ qua ý nghĩ này, nhưng hôm nay nghe được Mạn Dao có quan hệ với Lâm Tử Tô mà mình không cách nào lấy lòng này, chẳng khác gì là một cái tát hung hăng vỗ đến trên mặt cô. Cái gì gọi là một bước sai, từng bước sai, trong vòng thời gian một năm sau đó thì Tình Xu hoàn toàn cảm nhận được hàm nghĩa câu nói biết vậy chẳng làm này. Kể từ sau khi Lý Mạn Dao kéo lên quan hệ với Lâm Tử Tô, vận may của Lý Mạn Dao giống như lập tức tốt lên. Tình Xu vốn định sử dụng con cờ Khương Lạc này để ngáng chân cho Mạn Dao, không chỉ bị cô gái kia đối phó từng cái, càng thêm giầy vò đến trên người Khương Lạc.

Một năm này, Khương Lạc đã mất hết danh tiếng ở trong lớp, nếu không phải là trong nhà Khương Lạc còn có chút bối cảnh, có lẽ Khương Lạc đã sớm không chịu nổi chuyện trường rồi đi. Chính là những người bạn của Khương Lạc, bọn họ thấy bộ dáng này của Khương Lạc, cũng không tiện trực tiếp ra tay trợ giúp, dù sao vì Khương Lạc đắc tội nhiều người như vậy, quá uống phí rồi. Chỗ trường học không có tiến triển, Tĩnh Xu bèn đặt ý định vào trong nhà, nhưng kết quả thật là khiến Tĩnh Xu hết sức thất vọng, bởi vì liên lụy mình không chỉ là mình mất đi thương yêu của ông nội, chính là cha cũng bị ông nội trách mắng theo.

Mạn Dao nhìn Tĩnh Xu cảm hận đầy mặt về phía cô, hơi nghiêng đầu, lúc đời trước Tĩnh Xu vẫn luôn sử dụng âm mưu đối phó cô, Tĩnh Xu thuận buồm xuôi gió rất am hiểu che giấu tâm tình của mình, cố gắng giả trang ra một bộ dáng em gái ngoan ngoãn ở trước mặt mọi người. Nhưng hiện nay, đầu tiên là đã kích trên quần áo ngày mừng thọ, kế tiếp trong trường học cô khiến Tĩnh Xu gãy rớt hai cánh tay, những hành động này đã khiến Tĩnh Xu rối loạn trong lòng, mới có thể hoảng hốt chạy bừa lựa chọn phương pháp ngu xuẩn nhất đi đối phó cô.

Khương Lạc đó cũng không có thủ đoạn gì, tất cả đều là một chút thủ đoạn nhỏ người không muốn nhìn, muốn cách ly nhằm vào cô, nhưng không biết cô rất nhanh sẽ quan hệ thành một đám với người không hợp Khương Lạc. Lớp học bình thường đều có đoàn thể nhỏ riêng phần mình, chỉ cần không bị tất cả đoàn thể cách ly, đương nhiên sẽ không cô lập bất lực. Ngược lại Khương Lạc, đầu tiên là bị người ta bắt gian lận cuộc thi quan trọng, kế tiếp Khương Lạc nói xấu nữ sinh nào đó bị người mật báo, trực tiếp bị nữ sinh kia và bạn học dạy dỗ một trận.

Nữ sinh kia có bối cảnh hắc đạo, đời trước cũng bị những người này hãm hại, Mặc Dao mới vô ý đụng chạm tới chỗ hiểm của cô nữ sinh này, mà đời này, Mặc Dao sẽ dâng tặng cơ hội miễn phí này cho Khương Lạc.

“Ông nội, ông có thể phái người len lén đi theo con hay không? Gần đây, không biết có phải là con quá nhạy cảm hay không? Con luôn luôn cảm thấy hình như có người đang đi theo ở đằng sau con, nhưng con vừa quay đầu lại lại không thấy. Còn có trong trường học, Khương Lạc, bạn tốt của Tĩnh Xu, cũng có ý kiến đối với con. Con đã xin Tĩnh Xu giúp con giải thích một chút với Khương Lạc, nhưng Khương Lạc hình như còn chưa hiểu và bỏ qua cho con. Mấy ngày nay, Khương Lạc còn mở miệng cáo con phải cẩn thận một chút. Trong trường học thì may mà con và một sách hai người như hình với bóng, rời khỏi trường học con là muốn cùng một chỗ với Tĩnh Xu, có điều Tĩnh Xu và con không cùng lớp, lúc một mình con sẽ bắt đầu có chút hoảng sợ.”

Mặc Dao rất cảnh giác, hai ngày nay, Mặc Dao đã phát hiện hình như có người đi theo mình, lúc đời trước mặc dù cô chưa từng gặp phải bất cóc, thế nhưng Lý Như Tuyết lại từng gặp phải một lần, cũng chính là lần đó Lý Như Tuyết mới kéo quan hệ gần lại với Trương Hạo Đình. Lần này sau khi có cảnh giác này, Mặc Dao duy nhất có thể làm chính là xin Lý Vạn Sơn giúp đỡ.

Thời gian hơn nửa năm ở trường học, tuy nói cô kết thân vài người bạn, nhưng mấy việc này cũng không đủ để tự vệ. Nếu chỉ là thủ đoạn một mình Tĩnh Xu không tính là gì, nhưng nếu như sử dụng sức mạnh không thuộc về bản thân bọn họ, Mặc Dao lại không cách nào đi ứng đối.

Lý Vạn Sơn cũng không có hứng thú gì đối với chuyện trong trường học Mặc Dao. Thời gian hơn nửa năm, trừ chuyện trên công ty, ông đặt càng nhiều tinh lực ở trên người cháu gái chân chính của mình. Kể từ cháu gái này đến trong nhà cấp dưới cũ, Lý Vạn Sơn sợ một mình cô hui quạnh, đầu tiên là sắp xếp cho cô vô tình gặp gỡ với Mai Lan, tiếp đó lại tìm giáo viên chuyên môn phụ đạo bài học cho cô, bảo đảm lúc một năm sau nhập học, Lý Như Tuyết có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

Trước mắt nghe thấy Mạn Dao nhắc tới bị người theo dõi, Lý Vạn Sơn nghĩ tới đầu tiên chính là âm mưu, là người kia của nhà họ Lý đã không tha cho Mạn Dao, không chỉ muốn diệt trừ cô, một bút sóng biển dọa dẫm nhà họ Lý. Cũng còn may, Lý Vạn Sơn nhìn về mặt khấn trương của Mạn Dao, trong lòng âm thầm vui vẻ, nhờ có lúc trước làm quyết định này, nếu không đối mặt với tất cả chính là Như Tuyết. Nếu Như Tuyết bị những người đó bắt cóc, vậy sẽ xảy ra cái gì, Lý Vạn Sơn không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

“Ừ, ngày mai ông sẽ phái người âm thầm bảo vệ con. Con còn thời gian một tháng nữa sẽ phải thi cấp ba, con có thể qua lại thân thiết với con gái của bí thư Lâm là may mắn của con. Con gái của bí thư Lâm chính là một thiên tài, con đi theo bên cạnh cô ấy có thể học được năm phần bản lãnh của cô ấy, ông đã hài lòng.”

Lúc trước, Lý Vạn Sơn ngược lại không ngờ Mạn Dao lại có thể kết giao bạn bè với con gái bí thư Lâm. Bí thư Lâm này là từ trong kinh thành cổ ý đặt xuống ba năm trước đây, những năm nay, Lý Vạn Sơn không thiếu nghĩ biện pháp muốn kéo lên quan hệ với bí thư Lâm này, nhưng vẫn luôn không tìm được phương pháp. Vậy mà hôm nay, đồ giả mạo này trong lúc trời xui đất khiến lại chế tạo một cơ hội cho Lý Vạn Sơn, Lý Vạn Sơn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Được Lý Vạn Sơn chấp nhận chắc chắn, Mạn Dao thở dài một hơi, có Lý Vạn Sơn phái tới người, cũng sẽ không có vấn đề gì nữa.

Chuyện cho tới bây giờ là thật thú vị, cô chỉ phải cố gắng chờ một màn kịch hay trình diễn.

Sau khi liên tiếp không thành công ở trường học, Tĩnh Xu và Khương Lạc nghĩ tới một diệu kế chấm dứt tai hoạ về sau, lúc Tĩnh Xu nghe được đề nghị này từ trong miệng Khương Lạc, cũng có chút kinh hoảng, phải biết tuy là cô hận con bé mồ côi đó, nhưng cũng không muốn tính mạng của con bé mồ côi kia. Làm như vậy thật sự đáng giá sao? Nếu để cho người biết, vậy thì cả đời cô sẽ thật sự bị hủy, cho dù không cần đi ngồi tù, vậy cũng phải triệt để mất đi tất cả của nhà họ Lý.

Thấy Tĩnh Xu chần chờ, Khương Lạc vội mở miệng bắt đầu cáng dỡ, theo lời Khương Lạc nói, Tĩnh Xu từ từ kiên định ý nghĩ, đồng ý chuyện diệt trừ Mạn Dao.

“Tĩnh Xu, cậu yên tâm, tớ sẽ theo ý của cậu là bắt cóc con dê tiện kia. Đến lúc tối ngày đó nó đi ra, tớ phái người trực tiếp trói con dê tiện kia đi, tất cả thần không biết quỷ không hay là có thể diệt trừ con dê tiện kia.”

Khương Lạc len lén bấm nút ghi âm ở trong túi quần áo, “Khương Lạc, chuyện này sẽ giao cho cậu, các cậu bắt cóc con dê tiện kia, trực tiếp giết cô ta đừng để lại người sống. Nhớ tìm một vài người có kinh nghiệm, chuyện làm được sạch gọn hơn, tuyệt đối đừng xuất hiện bất kỳ chỗ sai sót gì. Đợi đến sau khi chuyện giải quyết, tớ sẽ không bạc đãi cậu.”

Như đã quyết định, câu nhất định phải làm sạch gọn.

“Tĩnh Xu, cậu yên tâm, tớ sẽ giải quyết theo ý của cậu.” Đạt được thứ muốn lấy, Khương Lạc hơi cúi đầu, che lại khóe miệng không ngừng giương lên nụ cười.

“Cha, con đã nắm được ghi âm Lý Tĩnh Xu chính miệng nói ra phải diệt trừ Lý Mạn Dao. Cha, chúng ta

thật sự phải vì thay Lý Tĩnh Xu trút giận mà mang Lý Mạn Dao đi, nếu như bị nhà họ Lý biết, nhà họ Khương chúng ta cũng chưa chắc có thể chịu đựng được lửa giận của nhà họ Lý.” Khương Lạc nhìn người đàn ông trung niên ngồi ở trên ghế bành nói ra sự nghi ngờ của mình.

Mặc dù cô ghi hận Lý Mạn Dao khiến cô nhận hết khuất nhục ở trường học, nhưng nghe thấy cha đề nghị việc này, trong lòng Khương Lạc còn có chút sợ sệt. Lý Mạn Dao lại là cháu gái Lý Vạn Sơn thương yêu nhất, thực lực nhà họ Lý không phải là thứ nhà họ Khương bọn họ có thể rung chuyển.

”Lạc Nhi, mặc dù con là một cô gái, nhưng cha coi trọng năng lực của con hơn anh con. Lần trước, nhà họ Khương chúng ta quyết sách sai lầm, trên chuỗi tiền bạc xuất hiện lỗ hổng, thời gian hơn một năm này đều dựa vào dỡ tường đông bù tường tây, mới miễn cưỡng hoạt động tiếp. Đến lúc, nếu không có khoản tiền vốn lớn rót vào, bên công ty sẽ có khả năng tan rã. Con cũng biết, vị trí chủ tịch này của cha ngồi cũng không vững chắc, nếu như một khi chuyện này bị công khai, vị trí chủ tịch này sẽ phải đổi thành những người khác.

Lý Mạn Dao là cháu gái Lý Vạn Sơn cưng chiều nhất, lần này chúng ta có thể mượn cơ hội này lấy được một khoản tiền vốn từ nhà họ Lý để bù vào lỗ hổng của chúng ta. Cho dù nhà họ Lý phát hiện chuyện này thì còn có chứng cứ trên tay chúng ta.”

Trước đó nghe được chuyện Lý Mạn Dao từ trong miệng con gái, cha Khương Lạc đã nghĩ đến ý này. Phải biết, Lý Kiến Nghiệp đứng đầu chỉ có một trai một gái như vậy, chỉ cần chứng cứ này ở trên tay ông, thì ông có thể lấy được rất nhiều thứ ông muốn từ trên tay Lý Kiến Nghiệp.

Mạn Dao đứng ở cửa trường học chờ tài xế nhà họ Lý, bình thường tài xế nhà họ Lý rất đúng giờ hôm nay không biết là xảy ra chuyện gì, vào lúc Mạn Dao ra cửa trường cũng không đậu xe ở nơi này. Nhìn học sinh trường học đã dần dần rời đi, lại nhìn một chút Lý Tĩnh Xu vẫn chưa ra ngoài, và tài xế không đến, trong lòng Mạn Dao có một loại suy đoán không ổn, có lẽ hôm nay chính là lúc bọn họ muốn ra tay.

Nghĩ đến đây, Mạn Dao theo bản năng đi tới phía bên cạnh, hai người bên kia làm bộ như gọi điện thoại chính là người Lý Vạn Sơn phái tới bảo vệ Mạn Dao. Hai người kia đều là quân nhân giải ngũ mà Lý Vạn Sơn tốn giá tiền lớn mới tới, vốn là đặc biệt bảo vệ an toàn của Lý Vạn Sơn. Lần này, Lý Vạn Sơn cũng muốn biết rõ ràng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, mới không tiếc tạm thời đưa hai người kia cho Mạn Dao mượn.

15. Chương 15: Thất Bại

Hai vệ sĩ chuyên nghiệp thấy vẻ mặt Lý Mạn Dao khẩn trương đi tới phía bọn họ, trong lòng cũng nâng cao cảnh giác, không để lại dấu vết vừa làm bộ như gọi điện thoại vừa đánh giá bốn phía, nhưng mắt thấy được một xe hơi màu đen lái về phía bọn họ, hai người liếc nhìn nhau, tiến độ trên chân tăng nhanh hơn.

Xe hơi màu đen kia vẫn dừng sát ở vị trí khúc quanh, thấy người ở cửa trường học càng tới càng ít, lúc chỉ còn lại mấy người lẻ loi dừng lại ở cửa, đạp cần ga trực tiếp lái về phía Mạn Dao. Mạn Dao thấy xe hơi màu đen lái về phía chỗ cô, phản ứng đầu tiên chính là chạy ra sau, nhưng tốc độ của con người đâu có so

được với xe hơi.

Lúc xe hơi này đang đến gần Mạn Dao đưa ra một cái tay, bèn muốn mạnh mẽ kéo Mạn Dao đến trên xe. Nhưng hai người trên xe không ngờ vốn là việc rất đơn giản vậy mà tự nhiên đâm ngang, cái tay kia không chỉ không kéo được Mạn Dao, ngược lại bị người bên ngoài lôi ra ngoài từ trong xe. Người phụ trách bảo vệ Mạn Dao đều là xuất thân quân nhân giải ngũ, tố chất bản thân vốn là mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Hơn nữa đột nhiên toát ra, lấy cố ý tính vô tình, mới có thể thuận lợi kéo người trên xe ra như vậy. Một tài xế khác trên xe kia thấy một màn như vậy, phản ứng đầu tiên chính là đạp chân ga một phát, không để ý tới đồng bạn đã rơi xuống trong tay đối phương, trực tiếp một mình chạy trốn chết.

“Tiểu thư, nơi này có nguy hiểm, tôi đưa tiểu thư trở về trước, Hồ Tử sẽ dẫn người này tới chỗ chủ tịch.” Thấy Mạn Dao còn chưa tỉnh hồn, một vệ sĩ sợ lại xuất hiện tai vạ gì, trực tiếp nói lên muốn dẫn Mạn Dao rời đi trước. Về phần tài xế chưa tới đó, và một vị tiểu thư khác của nhà họ Lý, không có bất kỳ quan hệ gì với vệ sĩ.

Tình cảnh lúc trước đối với Mạn Dao mà nói là quá nhanh, nếu như cô không nhắc tới việc này với Lý Vạn Sơn trước đó, có phải là cô lại sẽ gặp phải tất cả những việc trải qua cuối cùng đời trước hay không. Một màn chết thảm đời trước vĩnh viễn là cơn ác mộng trong lòng Mạn Dao, cô không chỉ một lần lúc nhắm mắt lại liền lọt vào trong cơn ác mộng kia. Trong mơ, Mạn Dao lần lượt tái diễn tất cả trải qua đời trước, cô muốn tỉnh lại, muốn nói cho mình đều là mơ, cô đã sống lại, thế nhưng cảnh trong mơ miêu tả quá mức chân thật, đợi đến lúc Mạn Dao không chịu nổi tỉnh lại, trên áo gối đã hoàn toàn ướt át.

“Ông chủ, không xong bên cạnh con bé kia có người đi theo, Lại Cầu đã bị những người đó bắt được. Ông chủ, ông phải nghĩ biện pháp cứu tôi, tôi cần ngay một số tiền lớn dùng để chạy trốn.” Sau khi xe hơi màu đen trốn chạy từ cửa trường học, người trên xe hơi bèn rời đi gọi điện thoại di động cho người dặn dò bọn họ.

“Cái gì, anh lặp lại lần nữa, đồ ăn hại, các anh dám ăn hại này. Anh nán lại chỗ nào cho tôi, tôi sẽ nhanh chóng cho anh một khoản tiền.” Bên kia điện thoại, người đàn ông không thể tin được mình nghe thấy tất cả này, chuyện này ở cái nhìn của người đàn ông là việc rất đơn giản. Phải biết, ông ta thuê hai người này rất có kinh nghiệm đối với bắt cóc tổng tiền, nhưng hôm nay đối phó một cô gái nhỏ cũng lật thuyền trong cồng ngằm. Không chỉ không bắt được Lý Mạn Dao, còn bị người ta bắt tới, không biết Lại Cầu kia có biết thân phận của ông hay không.

“Lạc Nhi, chuyện không ổn, người bên kia phái đi đã bại lộ, con mau liên lạc một chút với con bé nhà họ Lý kia, bảo nó đi thăm dò tin tức một chút, xem chuyện cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông bên kia điện thoại chính là cha Khương Lạc, sau khi cúp điện thoại tên bắt cóc, người đàn ông yên tĩnh một chút nhấn mấy cái ở trên điện thoại di động, trực tiếp gọi điện thoại tới chỗ con gái Khương Lạc.

“Bị bắt, tại sao có thể như vậy? Cha, con biết rồi, Tĩnh Xu đang ở bên cạnh con, con lập tức nói với cô ấy.” Khương Lạc chỉ cảm thấy tim càng đập càng nhanh, tay cầm điện thoại di động không ngừng run rẩy, đợi đến sau khi nghe được tiếng tút tút bên kia điện thoại, Khương Lạc mới xoay người, mặt không chút máu nhìn Tĩnh Xu.

Chuyện hôm nay lớn như vậy, Tĩnh Xu đã nghĩ đến viện có cố ý ở lại trong trường học, bên tài xế cũng là Tĩnh Xu sắp xếp mới không đúng giờ đến trường học đón bọn họ. Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, Tĩnh Xu đoán chừng Mạn Dao đã rơi vào trên tay bọn bắt cóc, cũng định bụng chờ bên mẹ Khương Lạc truyền đến tin tức tốt. Nghe được chuông điện thoại của Khương Lạc, Tĩnh Xu vội tai chuẩn bị nghe một chút tin tức tốt sắp tới ngay, nhưng kế tiếp thấy sắc mặt Khương Lạc trắng bệch trong nháy mắt, nội dung trong lời nói, Tĩnh Xu đã biết chuyện đoán chừng hỏng bét rồi. Khương Lạc vừa cúp điện thoại, thì vội tới thúc giục hỏi thăm Khương Lạc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Chị Mạn Dao, em đã về, mới vừa rồi em gọi điện thoại cho chị sao chị không nhận?” Lúc Tĩnh Xu trở về nhà họ Lý, gương mặt cố ý ung dung, vừa thấy Mạn Dao ngồi ở bên cạnh Lý Vạn Sơn trong phòng khách, trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

“Mạn Dao, con lên lầu nghỉ ngơi trước, ông có chút lời muốn hỏi Tĩnh Xu một chút.” Lý Vạn Sơn nhận được điện thoại của vệ sĩ, ném một phát võ vụn ly trà trên tay, dặn dò thư ký bên cạnh một chút, bèn trực tiếp bảo tài xế đưa ông trở về nhà lớn họ Lý.

Lão phu nhân thấy vẻ mặt Lý Vạn Sơn u ám, cho Tĩnh Xu một ánh mắt bảo cô nói chuyện cẩn thận. Trước đó Lý Vạn Sơn tự mình hỏi thăm mỗi một chi tiết nhỏ đối với Mạn Dao, bà ngồi ở bên cạnh càng nghe càng là hoảng hốt. Ở trong lời nói của Mạn Dao, hành động của đứa bé Tĩnh Xu này quá mức kỳ lạ, ông Lý phục vụ ở nhà bọn họ hơn hai mươi năm, nếu như không phải là tình huống bất ngờ, ông Lý tuyệt đối sẽ không đến trễ.

Mà ngay vào lúc đến trễ lại xuất hiện chuyện Mạn Dao bị bắt cóc, việc này không thể không khiến người ta nghi ngờ. Lão phu nhân nghe đến mấy việc này, muốn gọi điện thoại cho con trai cả của mình, lại bị Lý Vạn Sơn mở miệng ngăn lại. Hết cách rồi, lão phu nhân chỉ đành lại nháy mắt hi vọng thím Trương có thể hiểu được ý của bà.

“Ông nội, sắc mặt chị Mạn Dao không phải tốt lắm, hôm nay trường học con có một số việc phải làm, vốn đã nói xong với chị Mạn Dao, để chị ấy chờ con một lát. Ai biết lúc đi ra, lại không thấy bóng dáng chị Mạn Dao, con điện thoại cho chị ấy cũng không có ai nhận. Con còn nghĩ có phải là chị Mạn Dao giận con hay không, định trở về từ từ dao động chị ấy cố gắng giải thích một chút.” Tĩnh Xu thấy Lý Vạn Sơn gọi Mạn Dao rồi đi, bèn nói ra đối thoại nghi kỹ trên đường về.

“A, con còn không biết, hôm nay nếu không phải là ông từng phái người bảo vệ Mạn Dao, có lẽ cháu gái Lý Vạn Sơn ông đã bị người ta bắt cóc. Tĩnh Xu, con đã hiểu cá tính của ông, nếu mà ông biết chuyện này là ai làm, sẽ làm ra phản ứng gì, con đã có thể tưởng tượng được.” Lý Vạn Sơn nhìn Tĩnh Xu từ trên xuống dưới, lời nói ra khiến thân thể Tĩnh Xu không tự chủ được run lên một chút. Nhiều năm ở trên vị trí cao như vậy, Lý Vạn Sơn đã sớm bồi dưỡng thành một loại khí thế không giận mà uy, hôm nay loại khí thế này dùng đến trên người Tĩnh Xu lòng mang ý xấu, Tĩnh Xu còn chưa có bao nhiêu sức chịu đựng rất khó không chế tâm tình của mình không bị Lý Vạn Sơn áp đảo thật sự.

“Chị Mạn Dao bị bắt cóc, ông nội, là ai làm? Ông nội nhất định phải làm chủ cho chị Mạn Dao, không thể tiện nghi bọn người xấu kia.” Vừa nói xong, Tĩnh Xu giống như nhớ ra gì đó nghĩ lại mà sợ một hồi, “Sao lại là hôm nay, nếu không phải là con có việc, có phải là đối tượng bọn họ bắt cóc chính là con hay không, cảm ơn trời đất.” Giọng nói Tĩnh Xu rất nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, thở dài.

“Bọn cướp này đã giao cho cảnh sát, đoán chừng hai ngày nay sẽ có kết quả. Tình Xu, con đi lên an ủi Mạn Dao một chút, hôm nay con bé đã bị hoảng sợ rồi.” Lý Vạn Sơn phất phất tay bảo Tình Xu rời đi. Lão phu nhân nhìn ánh mắt Lý Vạn Sơn quan sát bóng dáng Tình Xu rời đi, trong lòng lại càng lo lắng.

Vợ chồng nhiều năm như vậy, lão phu nhân biết phản ứng vừa nãy của Tình Xu cũng không loại bỏ nghi ngờ của Lý Vạn Sơn, ngược lại có thể khiến Lý Vạn Sơn càng ngày càng nghi ngờ đến trên người của Tình Xu. Rốt cuộc là một đứa bé, không có ngạc nhiên thú vị gì, không biết giải thích của mình vừa nãy giấu đầu hở đuôi, ở cái nhìn của người sáng suốt là trăm ngàn chỗ hở. Làm sao đứa bé Tình Xu này ngu như vậy, muốn diệt trừ Lý Mạn Dao không tính là gì, bắt cóc cũng không tính là gì, duy nhất không thể chính là lộ ra sơ sót, tự hoại nghi đến trên người mình.

“Cha, Tình Xu chỉ là một lúc hồ đồ, bị người ta lừa gạt mới có thể làm ra chuyện sai lầm như vậy. Cha, Tình Xu là con gái duy nhất của con, là cháu gái của cha, cha hãy tha thứ Tình Xu lần này. Cảm ơn trời đất, cháu gái Mạn Dao cũng không có chuyện gì. Cha, Tình Xu thật sự không thể ngồi tù, nếu không danh tiếng nhà họ Lý chúng ta sẽ thật sự bị hủy, sẽ trở thành trò cười lớn nhất của xã hội thượng lưu.”

Tình Xu là hòn ngọc quý trên tay Lý Kiến Nghiệp, biết rõ chân tướng, Lý Kiến Nghiệp không thể phá hủy cả đời Tình Xu, khổ sở cầu xin cha mình ngồi ở trên ghế bành không nói một lời.

Lý Vạn Sơn nhìn con trai cả nước mắt đầy mặt, hừ lạnh một tiếng, “Nghiệp chương, sinh ra thứ nhần tâm như vậy. Nếu như không phải là nhìn ở mặt mũi nhà họ Lý, Lý Vạn Sơn tôi nhất định Đại Nghĩa Diệt Thân đưa nó vào trong nhà giam, để cho nó được dạy dỗ dài dài.” Đối với Lý Vạn Sơn mà nói, Mạn Dao không bị bắt cóc, chính là thật sự bị bắt cóc, Lý Vạn Sơn cũng không thể vì một người không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào hy sinh cháu gái của mình, nhưng lần này Lý Tình Xu lại thật sự khiến Lý Vạn Sơn thất vọng.

Đã bao nhiêu năm, không người nào dám uy hiếp ông, nhưng Lý Tình Xu lại ngu xuẩn để bị người nắm được chứng cứ ghi âm, nếu muốn xử lý những người này, phần ghi âm kia sẽ có thể bị phơi bày ra, như vậy danh tiếng của nhà họ Lý sẽ thật sự bị hủy. Nghĩ đến những thứ này, cho dù Lý Vạn Sơn tràn đầy tức giận cũng chỉ có thể mạnh mẽ nhịn ở trong lòng. Lý Vạn Sơn không cách nào phát tiết về phía nhà họ Khương, tất cả lửa giận đều nhắm về phía con trai cả của mình.

Nuôi không dạy là lỗi của cha, có thể dạy dỗ con gái ác độc ngu xuẩn như vậy, tất cả đều là sai lầm của con trai mình. Trong phòng sách chỉ có hai cha con Lý Vạn Sơn, thật ra thì Lý Kiến Nghiệp rất rõ ràng cha không thể nào thật sự làm lớn chuyện, nhưng ông cũng không thể phớt lờ, phải làm ra thái độ đáng vẻ để cha có đối tượng phát tiết lửa giận, mới có thể bảo đảm chuyện này sẽ không đưa tới phiền toái lớn hơn nữa ở tương lai.

“Học kỳ sau đưa Tình Xu ra nước ngoài, trừ học phí ra không cho phép cho nó một xu tiền, để cho nó cố gắng tự kiếm điểm một chút ở nước ngoài cho tôi. Nếu như tự kiếm điểm không rõ ràng lắm, thì vĩnh viễn cũng đừng trở lại nữa.” Cho dù không thể truy cứu Tình Xu, Lý Vạn Sơn cũng không muốn để cho Tình Xu ở lại trong nước nữa. Chuyện này từ lúc bắt đầu điều tra được đến ra kết quả hôm nay, Lý Vạn Sơn cũng không lộ ra, trước mắt biết chân tướng chuyện này cũng chỉ có mấy người vợ chồng Lý Vạn Sơn và vợ chồng Lý Kiến Nghiệp.

Mấy đứa bé của mình không hòa thuận, Lý Vạn Sơn rất rõ nếu để cho những người khác biết Tình Xu làm cái gì, trong nhà bình tĩnh bề ngoài cũng sẽ bị phá vỡ, mấy người kia vì có thể kéo con trai cả từ vị trí tổng

giám đốc đi xuống, cho dù hy sinh danh tiếng nhà họ Lý bọn họ cũng sẽ không tiếc. Khụ khụ, lại ho sặc sụa một hồi, Lý Kiến Nghiệp thấy cha che ngực, vội vàng đứng dậy đi lấy thuốc cho cha.

16. Chương 16: Cổ Phiếu

Lúc đón Mạn Dao trở lại, Lý Vạn Sơn đã biết thân thể mình không chịu đựng được kích thích quá lớn từ chỗ Đồng viện trưởng, phải chú ý cẩn thận điều dưỡng. Nhưng mà chuyện Tĩnh Xu lần này cũng cho Lý Vạn Sơn một đả kích nặng nề, khiến bệnh cũ trên người Lý Vạn Sơn tái phát, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi ở trước mặt Lý Kiến Nghiệp.

“Cha, con lập tức gọi bác sĩ Vương. Cha, đều là con bé Tĩnh Xu này không hiểu chuyện. Cha khỏe lại một chút chưa?” Lý Kiến Nghiệp lấy tay vỗ vỗ ở sau lưng của Lý Vạn Sơn, thấy hơi thở Lý Vạn Sơn bình phục một chút, mới đứng dậy định gọi điện thoại kêu bác sĩ tới.

“Kiến Nghiệp, không cần làm phiền bác sĩ Vương. Đây là bệnh cũ của tôi, không có việc gì lớn, chỉ cần các người đừng chọc giận tôi, tôi sẽ không chết được.” Lý Vạn Sơn phát phát tay, ngăn lại hành động của Lý Kiến Nghiệp.

Mọi người nhà họ Lý đối với Tĩnh Xu đột nhiên đưa ra hành động muốn xuất ngoại du học, tất cả đều rất là kinh ngạc. Tĩnh Xu không phải xuất ngoại học đại học, mà là kể cả cấp ba cả thấy, đi lần này nhanh nhất cũng phải thời gian bảy năm mới có thể trở về, thời gian bảy năm là sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, theo cá tính vợ chồng anh cả, làm sao sẽ không có dấu hiệu nào lại có quyết định này, có phải trong đó có kỳ lạ gì hay không? Nghĩ tới đây, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là màn bắt cóc Mạn Dao chưa đạt kia, ánh mắt nhìn Tĩnh Xu cũng phát sinh biến hóa.

“Chị họ Tĩnh Xu, sao chị lại đi như thế, lúc nghỉ hè chúng ta đã đồng ý là muốn đi công ty thực tập, chị không đợi đến kết thúc thực tập lại đi. Lúc đầu, chúng ta có thể thực tập vẫn là dựa vào mặt mũi của chị Tĩnh Xu giờ thì tốt rồi, ngược lại là chị Tĩnh Xu muốn bỏ qua cơ hội này.” Tĩnh Quân hả hê dùng âm thanh các bề trên không nghe được mở miệng giễu cợt Tĩnh Xu nói.

“Tôi cũng không ngờ thì ra là cha vẫn luôn có tính toán này, người giống như là nhà chúng ta xuất ngoại lâu dài quen mặt cũng là tốt đẹp. Năm năm qua, tôi hiện tại chỉ là quen thuộc tình huống nước ngoài, đợi đến lúc em họ Tĩnh Quân xuất ngoại, cũng tiện có người chăm sóc ở bên kia, rốt cuộc là chị em mình nhất định phải là cùng nhau trông coi, không thể để cho người có lòng chê cười.”

Tĩnh Xu cố nén lửa giận trong lòng, chủ động kéo cánh tay Tĩnh Quân lại, cố gắng hòa thuận với Tĩnh Quân. Hôm nay, lần này là cô thất bại thảm hại, chỉ có thể lánh nạn chạy trốn tới nước ngoài, để Lý Mạn Dao đó chiếm hết tiện nghi. Có điều đừng tưởng rằng cô đi lần này, Lý Mạn Dao đã thật sự thắng rồi. Ngày nay, Tĩnh Xu tự trách từng lần một, nếu không phải là cô quá mức tự phụ, cô tin lắm người, cũng sẽ không rơi vào kết quả hôm nay.

Lý Mạn Dao kia thật là thâm tàng bất lộ, cô ta vậy mà nghĩ tới tương kế tựu kế, chủ động đưa mình tới chỗ nguy hiểm, loại gan dạ sáng suốt và quyết đoán này thì không phải là Tĩnh Xu cô có thể làm được.

Đối với Tĩnh Xu mà nói, trên một mức độ nào đó lần đả kích này cũng không phải một chuyện xấu, đã âm ỉ thành bộ dáng này, rời khỏi trong nước, tránh né đầu ngọn gió là lựa chọn tốt nhất đối với cô hôm nay. Tĩnh Quân muốn đẩy tay Tĩnh Xu ra, nhưng lại bị Tĩnh Xu níu thật chặt lại, dò xét mấy lần, sợ làm cho đám người lớn chú ý, cũng chỉ có thể để Tĩnh Xu cứ kéo cánh tay của cô như vậy.

“Đi công ty thực tập? Ông nội, đây là sự thật?” Mạn Dao có chút không dám tin vào tai của mình. Vốn là chuyện bất cớ có thể diệt trừ Tĩnh Xu, Mạn Dao đã thỏa mãn, hôm nay lại có một niềm vui ngoài ý muốn, Mạn Dao có thể nói là mừng rỡ. Phải biết, nếu như đến công ty nhà họ Lý, có một số việc sẽ có thể sắp xếp sớm một chút. Mặc dù chỉ là một thực tập sinh, nhưng cô lại có thể tiên tri không ngả bả về phía trước, có thể nhắm tới những nhân tài mà nhà họ Lý còn chưa coi trọng thu vào trong tầm tay mình.

Để Mạn Dao đến nhà họ Lý thực tập, là bồi thường của Lý Vạn Sơn đối với Mạn Dao. Tại sao Tĩnh Xu xuất ngoại, mấy đứa bé này cũng đã nhìn thấu kỳ lạ, vì không để cho những người này nghi ngờ thương yêu của ông đối với Mạn Dao, Lý Vạn Sơn cố ý cho Mạn Dao một khoản tiền tiêu vặt trước mặt của mọi người, khiến lớp người nhỏ đỏ mắt.

“Đầu tư Vĩnh Sinh, bất động sản Trung Phong, ngành công nghiệp Phương Hoàng . . .” Mạn Dao mở ra laptop vẫn giấu ở chỗ bí mật trong phòng, lấy tay vuốt lên trên mỗi một cái tên. Vào sau khi sống lại, Mạn Dao sợ dần dần quên lãng trí nhớ của đời trước, cố ý viết toàn bộ thứ quan trọng, thứ tương lai có thể có ích tất cả đều dùng ngôn ngữ chỉ có mình xem hiểu ở trên laptop này. Mà trước mắt, Mạn Dao nhìn phía trên ghi lại rất rõ ràng tên kỳ hạn bán ra của cổ phiếu, với xu thế tương lai, bật cười khúc khích.

Mạn Dao thật sự rất may mắn đời trước vì Lý Vạn Sơn học kinh tế học, đặc biệt tiến hành nghiên cứu đối với cổ phiếu, cũng là như thế, cô mới có thể đi ra bước đầu tiên bản kế hoạch thành lập sự nghiệp của mình. Phòng giao dịch cổ phiếu, Mạn Dao và người chơi cổ phiếu cùng đứng ở đại sảnh nhìn màn hình xu thế ngay chính giữa một lát, sau đó dùng thẻ căn cước thành lập một tài khoản, tiếp theo thăm dò tính lấy ra một phần tiền tham gia vào trên một cổ phiếu khả quan.

Đại sảnh, nhân viên phụ trách giao dịch thấy Mạn Dao lại mua chỉ cổ phiếu này, trong lòng có chút tiếc hận thay bé gái trước mắt này, nhưng giới hạn nghề nghiệp khiến nhân viên giao dịch không thể tiến hành bất kỳ ám hiệu gì đối với người mua. Nhìn tuổi cô gái nhỏ này cũng không lớn, cả người hàng hiệu, đoán chừng cũng là đứa bé nhà người có tiền, nghe nói cổ phiếu kiếm tiền, mới đến chơi một lúc, chỉ là không có ánh mắt, lại chọn trúng cái này.

Cổ phiếu này thoát nhìn dường như xu hướng tăng cũng không tệ lắm, nhưng những người lấy được tin tức như bọn họ cũng đã nghe nói công ty này sắp đối mặt với việc tổ chức lại đợi đến khi tin tức này công bố, giá cổ phiếu sẽ đi xuống một mạch, xem ra là tiền của cô gái nhỏ này sắp đổ xuống sông xuống biển rồi. Mạn Dao chú ý tới trên mặt nhân viên làm việc chột lóe lên kinh ngạc và tiếc hận, hỏi thăm được trình tự có thể mua cổ phiếu trên internet, mới tạm biệt rời khỏi nơi này. Trước mắt nhìn cảnh tượng này, tin tức nhanh nhạy gần như đều nhận được tin tức giả kia, mà cô sẽ phải thừa dịp này mua vào tất cả cổ phiếu của công ty này, thuận tiện kiếm được một món tiền.

“Tổ trưởng, sao phòng thị trường của chúng ta lại bắt đầu thuê lao động trẻ em, em gái nhỏ này hình như còn chưa trưởng thành, chúng ta cũng không nên phạm pháp?” Cô gái tóc dài mặc áo sơ mi trắng quan sát Mạn Dao đi theo phía sau tổ trưởng vào, mở miệng trên ghẹo nói.

“Tô San, đây là thực tập sinh mới tới của chúng ta, sau này cô nhân tiện giúp chăm sóc một chút. Cô bé còn nhỏ tuổi, cô làm chị chăm sóc nhiều hơn chút.” Tổ trưởng không để ý trêu ghẹo của Tô San, trực tiếp giao Mạn Dao cho Tô San chăm sóc.

Cô gái nhỏ này là lai lịch gì, lấy quyền hạn của tổ trưởng nhỏ ông như cũng không rõ ràng, chỉ biết là thân thích của người nào đó phía trên, đang liên tưởng đến họ của cô gái nhỏ, cũng rất dễ dàng nghĩ đến lai lịch gốc gác của cô gái nhỏ. Nghe nói năm nay không chỉ là chi nhánh này ở công ty của bọn họ, chính là tổng bộ cũng có thêm mấy thực tập sinh như vậy. Vị con cháu bề trên này không ở lại trong tổng công ty hưởng phúc, lại đến công ty nhỏ tầm thường này của bọn họ, còn là bộ phận tiêu thụ mệt người nhất, thật sự là rất có tính cách.

“Xin chào, em tên là Lý Mạn Dao, là thực tập sinh mới tới, xin các anh chị về sau chăm sóc nhiều hơn.” Mạn Dao không có sự kiêu ngạo của con cháu bề trên (thái tử nữ) nên có, dựa theo thái độ chức vụ của người mới chào hỏi mấy tiền bối (người thế hệ đi trước) ở đây.

Lần này rơi đến chi nhánh công ty thực tập, là Mạn Dao chủ động xin. Trước khi Tĩnh Xu đi không biết nói cái gì với những người này, Mạn Dao rất rõ ràng cảm thấy từ sau khi Lý Vạn Sơn nhắc tới để cho mình cũng đi công ty, thái độ của người cùng thế hệ với cô nhằm về phía cô xảy ra thay đổi rất lớn, bắt đầu từ không đáng ngoảnh lại nhìn, đến trước mắt mơ hồ đối địch đối với cô.

Lần này cô chủ động nhắc tới đi chi nhánh công ty chính là không muốn mâu thuẫn trở nên gay gắt với những người này, phải biết ngoại trừ cô bên ngoài, những người khác đều đến tổng công ty chuẩn bị làm lớn lên một hồi.

“Mạn Dao, sau này em có thể gọi chị là chị Tô San, chị giới thiệu cho em một chút tổ tiêu thụ của chúng ta. Chỗ chúng ta cộng thêm em tổng cộng có sáu người, em là mới tới, không cần đi bên ngoài chạy nghiệp vụ, sau này em sẽ phụ trách một ít chuyện của phòng làm việc. Những việc này đều là việc sau này em phải làm, nghe rõ chưa?” Đừng xem chi nhánh công ty cũng không lớn, nhưng chuyện của tổ tiêu thụ cũng rất nhiều, sau khi giới thiệu ngắn ngủi, Tô San bèn bắt đầu trực tiếp phân công công việc cho Mạn Dao.

“Dạ, chị Tô San, em hiểu.” Tuy rằng Tô San nói không nhanh, nhưng chuyện cũng rất nhiều, rất phức tạp, Mạn Dao nhanh chóng dùng bút ghi lại kỹ trọng điểm Tô San nói ở trên sổ, nếu muốn làm, cá tính của Mạn Dao sẽ phải làm được tốt nhất.

“Ba ly trà sữa dưa Ha-Mi, hai phần cơm sườn lợn rán, ba phần cơm thịt bò, hai ly cà phê, không thêm đường.” Từ mới bắt đầu khẩn trương bận rộn, ngày đầu tiên có chút bối rối đi qua về sau, Mạn Dao đã dần dần thích ứng tiết tấu khẩn trương bộ phận tiêu thụ. Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, Mạn Dao dựa theo dặn dò buổi sáng của đồng nghiệp, đi xuống lầu mua về cơm trưa ở một con đường bên cạnh.

“Được rồi, cứ nói như vậy là được. Ngày mai tớ phái xe đi đón cậu, đến lúc đó cậu tới nghe một chút bài hát tớ mới vừa học được.” Trong tay xách lên bốn túi, Mạn Dao xem thời gian, tăng nhanh bước chân. Hôm nay quá nhiều người mua cơm trưa, lãng phí quá nhiều thời gian ở đó, nếu không nhanh hơn chút nữa, bọn họ sẽ sắp trở lại rồi.

Nghĩ đến những thứ này, bước chân của Mạn Dao càng lúc càng nhanh, nhưng không chú ý tới, từ bên kia

khúc quanh đột nhiên đuối ra một cô gái mặc váy dài màu đỏ, cô bé kia tóc rối bù, hết sức chăm chú gọi điện thoại, vì vậy bị kịch xuất hiện, Mạn Dao và cô gái kia trực tiếp đụng vào nhau. Bốn túi trên tay Mạn Dao bay ra ngoài từ trên tay Mạn Dao, nắp hộp cơm này cũng mở ra theo, thức ăn với cả nước canh không xiêu không vẹo trực tiếp nhảm về trên người cô gái va chạm với Mạn Dao. Mạn Dao nhìn thức ăn bay ra ngoài, đầu tiên là thân thể tránh qua bên cạnh một chút, tiếp đó nhắm mắt lại không đành lòng thấy thảm trạng của cô gái xui xẻo đối diện này.

“A, quần áo của tôi, quần áo tôi mới mua, cô cái đồ không có mắt này, cô đền quần áo cho tôi.” Mạn Dao nhắm mắt lại, khi nghe giọng cô gái đối diện, thân thể không tự chủ được run lên, lập tức mở mắt, lúc thấy vẻ ngoài của cô gái đối diện cực kỳ tức giận, Mạn Dao đã không còn áy náy như trước, ngược lại cũng là cố kiềm chế xúc động muốn cười ha ha của mình.

17. Chương 17: Đánh Nhau

Sống lại tới nay, Mạn Dao nghĩ tới các loại khả năng đối với việc gặp gỡ Lý Như Tuyết, nhưng lại không đoán được sẽ đơn độc gặp gỡ ở dưới tình huống này. Nhìn Lý Như Tuyết cực kỳ tức giận đến khuôn mặt có chút vẻ dữ tợn, nhìn lại một chút từng vết từng vết dầu bị hộp cơm dính phải trên người cô ta, khóe miệng Mạn Dao nhếch lên độ cong càng lúc càng lớn.

Đời trước đời này, đây là lúc Mạn Dao gặp Lý Như Tuyết chặt vật nhất. Ở trong trí nhớ của Mạn Dao, dù là Lý Như Tuyết chịu oan ức, đối mặt với sự bất nạt của cô, khóc đỏ cặp mắt đều là thủy mị như nước vậy, chọc cho những người khác ở đây thương tiếc đau lòng. Mạn Dao rất là tò mò đối với điểm Lý Như Tuyết dù khóc thút thít như thế nào trang điểm trên mặt cũng chưa từng mất hết. Lúc đời trước, bởi vì nước mắt này của Lý Như Tuyết, dù là người cô đã từng cho rằng người nhà của mình, hay là bạn bè của cô, cũng không phân tốt xấu đã trực tiếp muốn cô đừng bắt nạt Lý Như Tuyết, nói xin lỗi với Lý Như Tuyết.

Khi đó cô còn ngu đần muốn giải thích, nhưng lại hoàn toàn không có người nghe lời giải thích của cô, những người đó hình như là trúng ma vậy, trong hai mắt cũng chỉ có đôi mắt sừng đỏ của Lý Như Tuyết. Sau một lần lại một lần không cách nào giải thích, Mạn Dao cũng từng muốn học tập tuyệt kỹ của Lý Như Tuyết có thể vô duyên vô cớ liền yên lặng rơi nước mắt. Nhưng loại tuyệt kỹ này có lẽ thật sự cần năng khiếu, cho dù hôm nay Mạn Dao đã sống lại, cũng không cách nào làm được hoàn toàn tự nhiên như Lý Như Tuyết vậy. Ở cái nhìn của Mạn Dao, Lý Như Tuyết hoàn toàn không nên lựa chọn đánh đàn, mà nên lựa chọn trở thành diễn viên, nếu như cô ta trở thành diễn viên, nước Hoa bọn họ có lẽ sắp xuất hiện vai nữ chính xuất sắc nhất đầu tiên ở Oscar.

Bộ váy này là Lý Như Tuyết mới vừa mua, là nhãn hiệu nổi tiếng ở nước Pháp mới vừa vào, tốn gần hai tháng tiền tiêu vặt mới mua được cái váy này. Trước mắt mới vừa mặc lên người, lại đã bị kẻ đưa cơm hộp này làm hỏng, nhìn một chút nước canh không ngừng chảy xuống váy, Lý Như Tuyết quên mất mình phải nguy trang dịu dàng lương thiện, bèn trực tiếp trút hết tức giận nổi lên trong lòng về phía Mạn Dao. Kể từ khi tới nơi này, Lý Như Tuyết vẫn đề nén bản tính, cố gắng tạo hình tượng ở trước mặt mọi người, áp chế cá tính vốn có của mình.

Áp chế như vậy đối với cô mà nói cũng là một loại đau khổ, hôm nay ở trên đường cái, không có ai biết cô, Lý Như Tuyết chuẩn bị phát tiết hết một hồi buồn bực trong lòng về phía Mạn Dao đưa cơm hộp phá hủy quần áo của cô.

“Cô có phải mù hay không? Cô phá hỏng quần áo này chính là bán cô đi, cô cũng không bồi thường nổi. Trên thế giới sao lại có thứ không có mắt này tồn tại, cô dứt khoát chết đi coi như xong rồi, sống trên thế giới này đều là.”

Trong miệng Lý Như Tuyết nói ra từng câu lời nói ác độc, Lý Như Tuyết đang nói thỏa thuê, thì thấy kẻ đưa cơm hộp đối diện đột nhiên vung cánh tay lên. Lý Như Tuyết thấy động tác của cô, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, vẫn còn tiếp tục trách mắng cô lại chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng đau đớn. Kẻ đưa cơm hộp đối diện vậy mà tát một phát vào trên mặt của cô, cô ta lại dám đánh cô, một kẻ đưa cơm hộp nhỏ nhỏ lại dám đánh cô. Lý Như Tuyết che má trái sưng đỏ, sững sờ ở nơi đó.

Đã ra tay rồi, đương nhiên không phải một cái tát coi như xong, hãy còn mấy ngày thực tập cũng sắp kết thúc, Mạn Dao cũng không sợ quây lớn chuyện, dứt khoát thừa dịp cơ hội khó có này cố gắng trút cơn giận, coi như là đòi lại một chút lợi tức xưa giờ. Nghĩ đến đây, Mạn Dao đi lên lại là một cái tát. Vị trí của hai người bọn họ ở khúc quanh của hai tòa Offices, người lui tới không phải rất nhiều, cho dù có người chú ý đến, nhưng nắm chắc thái độ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng chỉ là liếc mắt nhìn liền vội vã rời đi.

Một cái tát, hai bàn tay, sau khi trái phải giáp công (đánh từ hai mặt) của Mạn Dao liên tục cho Lý Như Tuyết sáu bạt tai, cuối cùng Lý Như Tuyết phản ứng lại từ dưới tình huống đỡ đỡ, đưa tay muốn tách ra cánh tay Mạn Dao còn muốn tới, hai người quẩn lầy nhau với Mạn Dao. Lớn lên ở cô nhi viện, phương diện thể lực của Mạn Dao không phải là Lý Như Tuyết ăn sung mặc sướng từ nhỏ có thể so sánh vượt qua được. Hơn nữa, trước đó Lý Như Tuyết đã mất cơ hội trước tiên, muốn bù lại cục diện vốn là chuyện không thể nào.

Hung hăng đá Lý Như Tuyết đến trên mặt đất, Mạn Dao chú ý đã có người bàn tán xôn xao về phía họ, nhìn hành động của những người này sắp đi tới chỗ họ, Mạn Dao sợ chuyện âm ỉ lớn, lại đá một phát về phía Lý Như Tuyết, xoay người bước nhanh rời khỏi chỗ rắc rối này. Trên đất, Lý Như Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân đều là đau đớn nóng bỏng, cô muốn ngồi dậy, nhưng hai chân như nhũn ra, mới vừa đứng lên thân thể lại dùng một cái té lăn trên đất. Một chàng trai tuổi còn trẻ đi ngang qua thấy đáng về Lý Như Tuyết nhếch nhếch, đi lên vài bước đưa tay dìu Lý Như Tuyết đứng lên.

“Vị tiểu thư này, cô không sao chứ, không bằng chúng ta đến bệnh viện xem một chút, nếu như cô có cần, tôi có thể đi với cô gặp bác sĩ.” Thấy người tốt, theo bản năng Lý Như Tuyết quen nếp giống như nở nụ cười với đối phương, nhưng trong mắt đối phương lại không có bất kỳ kinh ngạc nào. Phải biết, bây giờ Lý Như Tuyết không chỉ có hai má sưng đỏ, còn có mấy vết cào màu máu, hơn nữa trên người từng vết bầm một, bộ dáng giống đầu heo như thế làm sao có thể khiến lòng người thương tiếc.

“Đầu của tôi thật là đau, trên người cũng rất đau, cảm ơn anh, có thể giúp tôi gọi một cú điện thoại, tôi gọi người nhà tôi tới đón tôi hay không.” Lý Như Tuyết theo thói quen giả dạng làm người yếu, nhờ giúp đỡ với chàng trai xa lạ bên cạnh. “Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, tôi đưa cô đi bệnh viện trước.”

Lúc hai người đánh nhau vừa nãy, anh ở ngay cách đó không xa, vẫn tự hỏi có phải muốn tiến lên hay không, nhưng người trước mắt đánh người nghênh ngang rồi đi kia, chàng trai suy tư một chút đi lên. Lý Như Tuyết vừa gọi điện thoại cho ông nội trên danh nghĩa, rồi lại gọi sang cho Lý Vạn Sơn.

“Cái gì? Như Tuyết bị người đánh ở trên đường, có gì đáng ngại hay không? Ở bệnh viện nào? Được, tôi

sẽ đến đó ngay, dieenddafnleequysddoon ông ở nơi đó chờ tôi, đến lúc đó chúng ta gặp ở cửa bệnh viện.” Khi Lý Vạn Sơn nghe được nội dung bên đầu điện thoại kia, chỉ cảm thấy tim đập một tiếng, trực tiếp thông báo một chút với thư ký Vương, rồi bảo tài xế chở ông chạy tới chỗ ở bệnh viện Lý Như Tuyết. Thư ký Vương thấy bộ dáng Lý Vạn Sơn lo lắng, rũ xuống về mặt khinh bỉ lộ ra trên mặt.

Chỉ là một kẻ bị đánh không có gì đáng ngại, đã có thể khiến Lý Vạn Sơn bỏ đi hội nghị mở trước mắt của bọn họ, phải biết tuy lần hội nghị này chỉ có mấy người ở đây, nhưng nội dung bàn bạc lại là tiến độ phát triển sang năm của công ty. Lý Vạn Sơn đột nhiên nhận một cú điện thoại thì rời đi, thế nhưng lại để mấy chủ quản bộ ngành công ty sững sờ tại chỗ một hồi, ánh mắt nghi hoặc nhìn mình.

“Như Tuyết, con làm sao vậy, để ông nội xem một chút?” Lý Vạn Sơn và ông nội Lý Như Tuyết chân trước chân sau đến cửa chính bệnh viện, hai người tụ hợp trực tiếp chạy tới giường bệnh của Lý Như Tuyết. Vừa vào cửa, ông nội Lý Như Tuyết thấy trên mặt Lý Như Tuyết từng mảng một tím bầm, kéo tay Lý Như Tuyết đau lòng mở miệng nói.

“Ông nội, cuối cùng ông tới rồi, thiếu chút nữa con không gặp được ông rồi.” Lý Như Tuyết vừa nhìn thấy ông nội mình, trực tiếp nhào vào trong ngực đối phương, không cảm được nước mắt chảy xuống. Đứng ở phía sau, Lý Vạn Sơn nhìn ông cháu ôm nhau trước mắt, trong lòng buồn phiền không nói ra được. Rõ ràng là cháu gái của mình lại gọi người khác là ông nội, mình muốn gặp cháu, còn cần tìm đủ loại cớ. Lý Vạn Sơn rất không quen loại cảm giác này, nhũn mỳ một chút, ho khan mấy tiếng khụ khụ.

“Ôi, Như Tuyết, con xem một chút ai tới thăm con. Ông Lý của con nghe nói con bị thương, cố ý cùng đi với ông nội thăm con, cô bé ngốc đừng khóc, để ông Lý của con chế giễu.” Nghe được Lý Vạn Sơn ho khan, ông nội Như Tuyết đẩy Như Tuyết trong ngực ra, nhường vị trí cho Lý Vạn Sơn đứng ở bên cạnh. Ông Lý, Lý Như Tuyết cũng không xa lạ đối với Lý Vạn Sơn, người đã từng cấp trên của ông nội này, từ khi cô được nhận đến bên cạnh ông nội, Lý Như Tuyết từng gặp Lý Vạn Sơn rất nhiều lần ở trong nhà.

Ở cái nhìn của Lý Như Tuyết, Lý Vạn Sơn rất là hiền lành với cô, tặng cô rất nhiều thứ, lần sinh nhật trước, ông Lý này nghe nói cô muốn học đàn, cũng để người ta đưa tới piano làm riêng từ nước ngoài về.

“Như Tuyết, là ai dám bắt nạt con, nói với ông nội Lý, ông nội sẽ đòi công bằng cho con, tuyệt đối sẽ không để con cứ bị oan ức vô ích như vậy.” Lý Vạn Sơn nhìn tím bầm mà giật mình, trong mắt lóe lên một đợt giết chóc. Thật ra thì trên mặt trên người Lý Như Tuyết cũng chỉ là trầy ngoài da, nhưng thoa thuốc mỡ ngoài da cũng khiến trên mặt Lý Như Tuyết thoát nhìn tương đối kinh khủng mà thôi. Lý Vạn Sơn không biết những cái này, hận không thể lập tức tìm được hung thủ dám tổn thương Lý Như Tuyết, để cho ông trả lại gấp mười gấp trăm lần.

“Ông nội Lý, là như vậy.” Lý Như Tuyết nghe được lời Lý Vạn Sơn nói, nghẹn ngào nói ra chuyện đã xảy ra hôm nay, đương nhiên ở trong miệng Lý Như Tuyết tuyệt đối sẽ không có chuyện cô tức miệng mất to, bèn trực tiếp miêu tả mình thành người bị hại vô tội đáng thương.

“Thật quá đáng rồi, quá không ra gì rồi. Con yên tâm chuyện ngày hôm nay, ông nội nhất định sẽ đòi công bằng cho con. Ông sẽ gọi điện thoại cho cục trưởng Tôn, để ông ấy tự mình phái người đi điều tra chuyện này.” Lý Vạn Sơn nghe xong Lý Như Tuyết kể lại chuyện đã xảy ra, an ủi vỗ vỗ tay Lý Như Tuyết, cầm điện thoại lên nhấn mấy phím.

So với Lý Như Tuyết, Mạn Dao chỉ là quần áo có chút xốc xếch, trên cánh tay thêm mấy vết cào, những chỗ khác tất cả cũng không có đáng ngại. Chuyện ẩm ỉ như vậy vừa xảy ra, Mạn Dao vừa rời khỏi hiện trường thì gọi điện thoại cho chị Tô San phụ trách cô, tùy ý bịa một cái cớ, xin nghỉ nửa ngày. Tuy là Tô San có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới bối cảnh có thể tồn tại sau lưng Lý Mạn Dao, rất thoải mái đồng ý.

Thấy chỗ Tô San đã đồng ý, Mạn Dao không thể cứ áo xốc xếch như vậy trở lại nhà họ Lý, định đến cửa hàng gần đây mua một bộ quần áo trước, tiếp đó đi xử lý một chút vết cào trên cánh tay. Có lẽ hôm nay vận may của Mạn Dao đã đến cuối, vừa mới định băng qua đường cắt ngang cho người đi bộ, xe RV màu đen sáng ngời giống như không bị khổng chế phóng tới phía Mạn Dao.

18. Chương 18: Thân Phận

Tài xế của xe RV màu đen thấy Mạn Dao trên lối người đi bộ, vốn muốn chậm lại, nhưng vào lúc này xe cũng không biết làm sao lại mất tác dụng, không chỉ không có chậm lại ngược lại lái về phía Mạn Dao, Mạn Dao ngẩng đầu nhìn xe RV cách cô càng ngày càng gần, duy nhất có thể làm chính là dùng hết tất cả hơi sức thân thể chạy đến phía bên cạnh.

Bộp một tiếng, chân trượt, Mạn Dao té lăn trên đất, mà ở trong nháy mắt Mạn Dao ngã xuống, xe kia ngừng lại xoay một cái ở chỗ Mạn Dao mới vừa đứng yên.

“Tiểu Lý, xảy ra chuyện gì? Có phải đụng vào người rồi hay không, còn không đi ra xem một chút?” Ngồi ở phía sau xe RV, Trương Hạo Đình vốn xem tài liệu, nhưng xe đột nhiên dừng lại như vậy, Trương Hạo Đình nhìn một chút về phía ngoài cửa sổ, vừa vặn chú ý tới Mạn Dao ngã ở bên cạnh xe xa hai, ba bước, cau mày, lạnh giọng mở miệng nói.

“Chủ tịch, mới vừa rồi xe không nhảy, mới sẽ xuất hiện ngoài ý muốn này, tôi vốn muốn mau chóng đưa chủ tịch về công ty, ai biết trên đường đột nhiên lại xuất hiện một người. Tôi đã cố gắng tránh ra, tôi cảm giác không có đụng phải cô ấy.”

Người tài xế này là vừa mới đổi đến bên cạnh Trương Hạo Đình, cũng chẳng quen thuộc tính tình Trương Hạo Đình, gây ra chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên ở thời cơ này chính là mở miệng giải thích, trốn tránh trách nhiệm của mình một chút, nhưng không biết lời không chịu trách nhiệm như vậy, làm cho anh đã không có phần công tác này. Trương Hạo Đình ngẩng đầu liếc nhìn tài xế còn đang riu rít giải thích không ngừng ở chỗ này, trực tiếp đẩy cửa xe ra đi xuống, định xem một chút cô gái còn ngã xuống đất này.

Mạn Dao chỉ khẩn trương quá mức mới có thể trượt chân té lăn trên đất, đợi cô phản ứng kịp, nhẹ nhàng thở một hơi, nếu không phải là cô phản ứng nhanh, cũng sẽ không chỉ là ngã nhào một cái, thế nào cũng phải ở lại bệnh viện mấy ngày. Vừa nghĩ tới nằm viện, Mạn Dao bò dậy từ dưới đất sinh ra mấy phần chán nản về phía xe RV không biết tên kia, nếu mà nằm viện, chuyện cô và Lý Như Tuyết sẽ có thể bị những người khác biết được, nghĩ đến thái độ của Lý Vạn Sơn đối với Lý Như Tuyết, Mạn Dao không muốn lại tiếp tục dây dưa với cỗ xe trước mắt này, chỉ muốn nhanh rời khỏi chỗ rắc rối này.

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Nếu không tôi bảo người ta đưa cô đến bệnh viện, đây là danh thiếp của tôi.”

Trương Hạo Đình thấy cô bé kia bò dậy từ dưới đất, đưa lưng về phía anh, chủ động mở miệng hỏi thăm.

“Tôi không sao, lần sau các anh lái xe cẩn thận một chút, hôm nay nếu không phải là tôi phản ứng nhanh, nếu đổi thành một người già, thì thật sự sẽ gay go rồi.”

Mạn Dao vừa vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, vừa xoay người quay đầu lại, khi thấy đứng ở chỗ dưới ánh mặt trời chính là bóng dáng ấy, giọng nói của Mạn Dao lập tức kẹt ở nơi đó, há miệng, vốn là muốn nói, tất cả đều vào khoảnh khắc này không nói ra được. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, đầu tiên là thấy được kẻ thù lớn nhất, Lý Như Tuyết, tiếp đó lại gặp phải chồng đời trước. Ông trời, có phải ông muốn khảo nghiệm trái tim của mình hay không, mới có thể kích thích cô lặp đi lặp lại nhiều lần vào hôm nay.

Trương Hạo Đình vào lúc cô gái quay đầu, thấy vẻ ngoài của cô gái, trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc, không nghĩ đến lại là người quen, mặc dù chỉ vờn vện gặp một lần, nhưng lần đó cô gái này đã để lại ấn tượng thật sâu cho Trương Hạo Đình. Hôm nay, mặc dù đối phương rất là nhếch nhác, nhưng chỉ một cái liếc mắt, Trương Hạo Đình đã nhận ra thân phận của đối phương, cháu gái thất lạc ở bên ngoài của Lý Vạn Sơn, Lý Mạn Dao.

“Lý tiểu thư, không ngờ lại là cô, không bằng tôi dẫn cô đi bệnh viện trước, sau đó sẽ gọi điện thoại cho trong nhà của cô.” Nếu là cháu gái của Lý Vạn Sơn, tự nhiên không thể đối xử như là những người khác vậy. Trương Hạo Đình cũng định gọi điện thoại cho thư ký, đẩy hội nghị buổi chiều về sau. “Anh biết tôi, không cần. Lần sau anh bảo tài xế của anh cẩn thận một chút.”

Mạn Dao nghe được Trương Hạo Đình lại gọi ra thân phận của mình, trong lòng giống như có chút kinh ngạc. Sống lại tới nay, cô và Trương Hạo Đình chỉ gặp một lần ở trên lần tụ hội đó, thế nhưng đối phương còn nhớ mình. Sau khi từ chối, Mạn Dao không muốn tiếp tục ở đây dây dưa với người trước mắt nữa, có kinh nghiệm đời trước, Mạn Dao rất khó bình tĩnh đối mặt với đối phương, chỉ muốn rời khỏi nơi này mau một chút.

Thấy đối phương lại từ chối, Trương Hạo Đình cũng không kiên trì nữa, nhìn bóng dáng Mạn Dao khập khễnh chạy tới bên kia đường cái, không biết suy tư điều gì. Cho đến khi thấy Mạn Dao ngồi lên một chiếc tắc xi, mới một lần nữa tự mình trở lại trong xe.

Đến bệnh viện, bôi thuốc ở trên vết thương xong rồi, trở về căn phòng của mình ở nhà họ Lý, Mạn Dao bắt đầu nhìn tình huống thị trường chứng khoán hôm nay ở trong máy vi tính. Không tới thời gian 1 tháng, cổ phiếu trên tay Mạn Dao giống như là xe cáp treo vậy, kinh hãi cả thị trường chứng khoán. Mà Mạn Dao mua vào từ vị trí thấp nhất bán ra ở vị trí cao, dựa vào cổ phiếu này hung hăng đụng vào một khoản, nhìn sổ tiết kiệm lên con số bảy chữ số, đóng lại máy vi tính, Mạn Dao thoải mái nằm trên giường, bắt đầu suy tư bước kế tiếp phải làm những gì.

Sở dĩ mình đến nhà họ Lý, không thể thích làm gì thì làm trả thù những người đời trước có lỗi với cô kia, là bởi vì mình quá mức nhỏ yếu, mới không có năng lực chống lại những người này. Tính Xu phái người bắt cóc mình, Lý Vạn Sơn lại chỉ vì vậy để Tính Xu ra khỏi nước làm đánh đổi liền bỏ qua chuyện này. Đây chính là suýt chút nữa đã bắt cóc tính mạng cô, nếu lúc đầu mình không phát hiện khả nghi, mình đã sớm không còn ở nhân thế. Lúc Mạn Dao biết kết quả xử lý của Lý Vạn Sơn rõ ràng hạn cần rằng nghiêng lợi, lại phải cố gắng để cho mình giả bộ dáng vẻ hoàn toàn không biết chuyện, chị em thâm tình với Tính Xu. Những thứ này đều là hành hạ đối với Mạn Dao.

Mình phải nhẫn nại như vậy tới khi nào, Mạn Dao không biết, hôm nay cô muốn làm chính là cố gắng làm phong phú bản thân, tranh thủ ở thời gian càng ngắn có tư cách chống lại nhà họ Lý, đến lúc đó cô mới có thể theo mong muốn đi làm việc mình muốn làm.

Vậy mà hôm nay, số tiền này trên tay chính là khoản đầu tư đầu tiên trong đời Mạn Dao, Mạn Dao bắt đầu suy nghĩ phải dùng số tiền kia như thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, số tiền kia rốt cuộc quá ít, cho dù mở một công ty, mình lại phải đi học, căn bản không có tinh lực đi thu xếp. Phương pháp tốt nhất vẫn là dùng số tiền kia đầu tư vào trên thị trường kỳ hạn, còn có cá độ bóng đá, nghĩ đến lập tức sắp tới World Cup, vậy vượt ra ngoài mấy trận lớn ít chú ý mà mọi người không ngờ, Mạn Dao đã có chút không thể chờ đợi.

“Làm thẻ căn cước, vậy chắc phải sử dụng quan hệ chỗ cha tớ, cậu nghĩ kỹ chưa?” Lâm Tử Tô buông xuống chiếc đĩa trong tay, dò xét Mạn Dao cẩn thận, hi vọng Mạn Dao cho cô một lời giải thích hợp lý. Nếu bảo cô làm một cái thẻ căn cước, đương nhiên không phải là chứng nhận giả, mà là thân phận thật.

Chuyện này cũng không quá khó khăn đối với Lâm Tử Tô, nhưng ý nghĩa phía sau cũng để cho cô phải biết rõ. Chung đụng một năm, trong lòng Lâm Tử Tô đã đồng ý người bạn Mạn Dao này, nếu như Mạn Dao giải thích hợp lý, cô không ngại vì người bạn này mở miệng cầu cạnh với cha.

Vào sau khi mở miệng với Lâm Tử Tô, Mạn Dao cũng đã nghĩ xong giải thích, mặc dù không thể nói ra mình có năng lực biết trước, nhưng Mạn Dao cũng không mong muốn giấu giếm người bạn tốt này những tính toán khác. Phải biết nói ra một lời nói dối, cần hàng trăm hàng ngàn lời nói dối để đền bù. Nếu chung đụng với bạn bè thật lòng như vậy, Mạn Dao cảm thấy đối với hai bên đều là một loại nhục nhã và tổn thương. Lâm Tử Tô cũng hiểu một chút tình huống Mạn Dao ở nhà họ Lý, hành động Lý lão phu nhân phúng sát về phía Mạn Dao, lần bắt cóc Mạn Dao thất bại nửa đường đó, Lâm Tử Tô gật đầu nhận lời.

“Nhà họ Lý là một chỗ rắc rối, nếu có thể lựa chọn, cậu có thể xuất ngoại sớm một chút, như vậy cuộc sống tương lai cũng có thể khá hơn một chút.” Xuất ngoại, Mạn Dao nhếch miệng lên một nụ cười khổ, làm sao Lý Vạn Sơn có thể dễ dàng để cho bìa đỡ đạn như cô ra khỏi nước, nếu không có cô thì làm sao bảo vệ Lý Như Tuyết giấu ở phía sau. Thấy Mạn Dao nghe được lời của cô, vẻ mặt cười khổ, Lâm Tử Tô cũng không có biện pháp khuyên tiếp nữa, mỗi nhà đều có một quyển kinh khó đọc, Mạn Dao tuy nhìn từ bề ngoài hạnh phúc, nhưng trên thực tế cũng chỉ có người bạn tốt như cô mới nhìn ra cô đơn và đau thương giấu ở trong mắt Mạn Dao.

“Nghỉ hè nhanh như vậy đã kết thúc, tớ đã nghe ngóng, khai giảng chúng ta vẫn ở trong một lớp.” Không muốn nói thêm những chuyện phiền lòng này, Lâm Tử Tô nói cho Mạn Dao một tin vui.

“Thật à, thật tốt quá, vậy học tập của tớ không lo rồi.” Đối với có thể vẫn ở một lớp học với Lâm Tử Tô, Mạn Dao cũng mừng rỡ.

Có kinh nghiệm học tập đời trước, cộng thêm đời này một thiếu nữ thiên tài như vậy chỉ bảo, thành tích thi cấp ba của Mạn Dao rất là nổi trội, vượt qua tưởng tượng của mọi người thi vào lớp chọn của trường chuyên cấp ba. Sau khi công bố thành tích thi cấp ba, Mạn Dao chú ý tới trong ánh mắt của Lý Vạn Sơn nhìn cô nhiều hơn mấy phần hứng thú không tên.

Thực tập ngắn ngủi kết thúc, Mạn Dao một lần nữa đeo lên cặp sách trở thành tiểu thư nhà họ Lý, ngồi

lên xe dành riêng của nhà họ Lý, chuẩn bị chào đón ngày đầu tiên ở cấp ba. Lý Vạn Sơn rất là bất mãn đối với hiệu suất của cảnh sát, những người này đều là ăn cơm chùa, từ Như Tuyết gặp chuyện không may đến bây giờ đã qua thời gian hơn một tuần lễ, nhưng chỗ cảnh sát lại hoàn toàn không có bất kỳ tiến triển nào. Lý Vạn Sơn rất là bất mãn đối với kết quả này, phái ra đội ngũ của mình đi tiếp tục điều tra, nhưng hôm nay đợi đến lúc Như Tuyết khai giảng, vẫn không có bất kỳ tin tức nào. Mỗi lần nhìn ánh mắt mong đợi của Như Tuyết, Lý Vạn Sơn đều có một chút đau lòng, hận không thể bồi thường cho Lý Như Tuyết càng tốt hơn ở phương diện khác.

“Tháng Tư, là cậu sao?” Mai Lan nhìn bóng dáng phía trước mặt có chút quen thuộc, có chút không dám tin vào hai mắt của mình, không xác định mở miệng. Lâm Tử Tô thấy Mạn Dao đột nhiên dừng bước, cũng xoay người sang chỗ khác theo, thấy một cô gái mặc đồng phục học sinh kinh ngạc đầy mặt nhìn họ.

Mai Lan, vốn tưởng rằng đời này sẽ không còn có người cùng xuất hiện thậm chí đột nhiên xâm nhập cuộc sống của cô như thế, trong lúc nhất thời Mạn Dao không biết đối mặt như thế nào với Mai Lan trước mắt này. Thời gian mới một năm ngắn ngủn, Mai Lan đã không giống với cô gái trong trí nhớ Mạn Dao kia, mặc dù nụ cười thân thiết giống nhau, nhưng có nhiều chỗ lại cảm giác là xa lạ như vậy.

Thấy người trước mặt xoay người lại, Mai Lan đã xác định người thiếu nữ trước mắt này chính là Tháng Tư. Vậy mà Tháng Tư cũng đến cấp ba này, Mai Lan có chút kinh ngạc, dựa theo thành tích của Tháng Tư đoán chừng là tốn tiền đến nơi này, mà không phải giống như cô học hành trong nghèo khó mỗi đêm ngày.

19. Chương 19: Tình Yêu Chân Thành

Cuộc sống ở thành phố S một năm này, Mai Lan đã không còn là cô bé trần nhố không có bất kỳ kiến thức nào trước đó, thành phố lớn phồn hoa rất dễ dàng làm cho người ta mê muội, trong lúc vô tình mất đi thứ quan trọng nhất. Làm bạn với Lý Như Tuyết, Mai Lan biết thì ra là còn có một loại cuộc sống như vậy. Nếu như lúc ấy không phải Tháng Tư mà là mình được vị phú hào kia chọn trúng, có phải mình cũng có thể giống với Lý Như Tuyết, mặc quần áo nhãn hiệu xinh đẹp cao cấp nhất, học tập nhạc cụ ở đó hay không.

“Tháng Tư, thật sự là cậu, tớ cho rằng tớ nhận lầm người. Tớ rất nhớ cậu.” Mạn Dao nhìn Mai Lan xúc động đầy mặt kéo tay của cô, không để lại dấu vết rút tay ra.

“Mai Lan, cậu đến nơi này tại sao không liên lạc với tớ. Nếu không phải là hôm nay gặp phải, có phải là cậu vĩnh viễn sẽ không liên lạc với tớ, không nhận người bạn là tớ hay không?” Mạn Dao quen thuộc cá tính của Mai Lan, sau khi xúc động, bèn giả bộ tủi thân đầy mặt.

“Việc này, sau này tớ sẽ giải thích với cậu. Đây là điện thoại của tớ, chờ tan học chúng ta lại sum vầy thật tốt.” Mai Lan nghe được chất vấn của Mạn Dao, cũng không tiện giải thích ẩn tình trong này với Mạn Dao ở ngay trước mặt của nhiều bạn học như vậy, mà là trao đổi điện thoại với Mạn Dao trước, định đợi đến lúc hai người một chỗ sẽ kể với Mạn Dao một chút chuyện đã xảy ra một năm qua.

“Tháng Tư, không ngờ cậu còn có một cái tên như vậy.” Nhìn bóng dáng Mai Lan rời đi, vẫn ở bên cạnh làm cảnh nền, Tử Tô mở miệng nói, mờ ám của Mạn Dao không lừa gạt được ánh mắt của cô, đồng hương

này của Mạn Dao quan hệ với Mạn Dao cũng không có biểu hiện ra bạn thân như vậy.

“Tùng là tên ở cô nhi viện, loại đứa bé ở cô nhi viện như chúng tớ, tên đều là viện trưởng tùy tiện lấy, lúc ấy thời gian nhật được tớ là tháng tư, tên của tớ cũng liền kêu Tháng Tư. Mai Lan đó và tớ là cùng một cô nhi viện, vốn cho là đời này cũng không gặp gỡ, có điều không ngờ ông trời chính là như vậy, rốt cuộc lại để cho chúng tớ lại gặp gỡ cùng nhau nữa.”

Mạn Dao nghĩ đến một màn kế đó của Mai Lan ở đời trước, số mạng thật khó mà thay đổi như vậy, cho dù cô không đi làm, nhưng ông trời vẫn để cho cô lại lần nữa trở về trên quỹ đạo đó.

“Cái gì? Cậu gặp Tháng Tư kia, cậu ta cũng ở trường học này, chờ lúc các cậu gặp mặt, tớ cùng đi với cậu có được hay không, cũng đi gặp một chút bạn tốt cậu vẫn giắt mép.” Bởi vì là chuyển trường mới, Lý Như Tuyết cũng không đến lớp chọn, mà là được Lý Vạn Sơn nhờ quan hệ phân tới trong một lớp với Mai Lan. Vừa đến phòng học, thì nghe thấy Mai Lan lại gặp được bạn tốt nhớ mãi không quên đó, trong mắt Lý Như Tuyết lóe lên một chút buồn bực, kéo tay Mai Lan, bắt đầu vui mừng thay Mai Lan.

“Lần trước cậu nói với tớ, lúc trước người kia đồng ý dẫn cậu tới đây, điều kiện chính là không lui tới với Tháng Tư, nếu như Tháng Tư nói ra chuyện gặp phải cậu, hoặc là để cho người ta thấy, có tính là làm trái giao hẹn hay không.” Sau khi vui mừng, Lý Như Tuyết giống như nhớ ra gì đó, trên mặt xuất hiện một tỷ ngượng ngịu.

Mới bắt đầu gặp Tháng Tư quá vui mừng, Mai Lan mới phát hiện ra mình lại lơ là việc này, cũng may mà Như Tuyết nhắc nhở mình, nếu để cho người kia biết được, vậy cô có thể sẽ phải rời khỏi nơi này, một lần nữa trở lại trong cô nhi viện kia. Không, không được, thật vất vả mới ra khỏi nơi đó, chính là đánh chết Mai Lan cũng không muốn trở lại chỗ đó nữa. Hôm nay, quen biết nhau với Tháng Tư có lẽ chính là một sai lầm của mình, nhìn một chút số điện thoại trên điện thoại di động, tay Mai Lan nâng lên lại trả về, sau khi giãy dụa bốn năm lần, nhấn mấy cái ở trên điện thoại di động.

Sau khi tan lớp nhìn dãy số trên điện thoại di động, Mạn Dao ấn xuống, chỉ nghe được đầu kia vang lên mấy tiếng tút tút, nhưng vẫn không có người nghe.

Từ lần trước gặp nhau với Mai Lan tới hôm nay, chỉ chớp mắt đã qua hai tháng, có lẽ là trùng hợp hay là cái khác, Mạn Dao gọi điện thoại cho Mai Lan hơn mười lần tất cả đều là không người nào nhận máy, mà ở trong trường học trừ lần đầu tiên không hẹn mà gặp, thì cũng không thấy bóng dáng của Mai Lan.

Dựa theo quan hệ Mạn Dao, nếu như thật sự muốn tìm kiếm Mai Lan ở giữa đám học sinh mới cũng không xem là chuyện phức tạp gì, chẳng qua có trí nhớ của đời trước, nếu như có thể, Mạn Dao không hy vọng có bất kỳ tiếp xúc nào với Mai Lan, cũng sẽ cắt đứt ý nghĩ gặp mặt với Mai Lan, hỏi thăm ra cô ta tới đây như thế nào. Vốn là đang muốn đi tới phòng ăn với Mai Lan, đột nhiên bị Mai Lan chột kéo đến bên cạnh, Lý Như Tuyết vừa muốn mở miệng chất vấn, thì thấy hai bóng dáng đi tới từ đối diện.

Gương mặt bên trái kia nghiêng mặt nói chuyện với người ta, nhìn rất là quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào, rốt cuộc ở nơi nào, Lý Như Tuyết quả thật có chút nghĩ không rõ lắm. Điều này cũng không thể trách Lý Như Tuyết trí nhớ kém, lúc gặp mặt lần trước, Mạn Dao ăn mặc quần áo ở cái nhìn của Lý Như Tuyết chính là một kẻ đưa thức ăn, cho dù mặt mũi rất là tương tự, nhưng không thể nghĩ đến một chỗ với

học sinh trường chuyên cấp ba này.

“Hai người mới vừa này là ai, hình như tớ đã gặp qua ở nơi nào? Mai Lan, không phải là cậu đang trốn tránh họ, mới có thể đột nhiên kéo tớ ra.” Vốn còn đang suy nghĩ nữ sinh đối diện là ai, nhưng lại thấy ánh mắt của Mai Lan vẫn nhìn bóng dáng biến mất kia, trong lòng Lý Như Tuyết mơ hồ có một suy đoán. Lần trước, Mai Lan cũng bởi vì lời của cô, để dây số của Thảng Tư kia vào trong danh sách đen, sau đó thì không còn liên lạc với Thảng Tư kia.

Lúc mới vừa đến thành phố S, Mai Lan là người bạn đầu tiên của cô, cho dù hiện tại bên cạnh cô đã có rất nhiều bạn bè người ủng hộ, cô không còn coi trọng đối với Mai Lan như vậy. Chẳng qua là bạn bè đã từng thuộc về cô, cho dù cô đã không hiếm lạ gì, cũng chỉ có thể làm người hầu của cô. Mai Lan nghe được lời Như Tuyết nói, vội vàng mở miệng giải thích. Kể từ sau khi Như Tuyết đến cấp ba thì hoà mình với bạn học rất nhanh, trong thời gian mới hơn một tháng cũng đã có chút danh tiếng ở giữa đám học sinh mới.

Thế này, Lý Như Tuyết không hề giống như hình với bóng với cô trước kia nữa, mà là lựa chọn chơi đùa cùng nhau với những người thân phận gia thế tương đương kia. Tuy rằng cô ấy luôn không quên giới thiệu bạn mới của cô ấy cho mình, thế nhưng chi phí tiêu dùng của những người này cũng không phải là một cô gái mồ côi được người tiếp tế như cô có thể tiếp nhận được. Nhìn quần áo trên người mình, đây là hàng hiệu từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, mà tất cả những thứ này đều là Lý Như Tuyết đưa cho cô, nếu Lý Như Tuyết không cần cô nữa, vậy tất cả có bấy giờ thì hết thảy đều sẽ trở thành bọt nước.

“Đây là thẻ căn cước cậu muốn, mới vừa làm xong.” Lúc ăn cơm buổi trưa, Lâm Tử Tô ném tới trong lòng Mạn Dao. “Nhanh như vậy, Lâm Tử Mạn.” Vốn đang uống nước, Mạn Dao thấy được tên trên thẻ căn cước, phụt một tiếng tất cả nước trong miệng đều phun ra ngoài, trực tiếp phun đến trên người Tử Tô đối diện.

“Lâm Tử Mạn, mình lại biến thành em gái của Tử Tô,” Nhìn bức hình quen thuộc và tên phía trên thẻ căn cước, sau khi cười xong, mắt Mạn Dao bắt đầu đỏ lên, hơi cúi thấp đầu xuống.

“Nhớ kỹ, cơm nước hai tháng cậu bao, còn có bài tập sau này của tớ, cậu cũng giúp tớ làm, tại sao giáo viên luôn để ý những vấn đề ấu trĩ kia.” Thân là thiên tài, Lâm Tử Tô hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú nào đối với loại giáo dục dự thi này, nếu không phải là cha mẹ nỗ lực cưỡng ép yêu cầu cô phải học xong cấp ba ở trong nước, có lẽ cô tốt nghiệp tiểu học sẽ xuất ngoại đi học rồi.

Từ khi biết Mạn Dao về sau, những bài tập khiến cô chán ngán trước kia đã có một người xứng chức làm thay, lúc thích hợp cô chỉ cần chỉ bảo bài học của đối phương một chút, thì sẽ không cần phiền não vì những thứ bài tập kia, có thể đặt tất cả tinh lực ở trên chuyện mình cảm thấy hứng thú. Sau khi có thẻ căn cước, tất cả mọi chuyện sẽ bắt đầu dễ làm, ngày hôm sau Mạn Dao bèn chuyển tất cả tiền danh nghĩa của mình vào trong tài khoản lấy tên Lâm Tử Mạn mở.

Đầu tiên là kỳ hạn bán ra, gần đây mua cổ phiếu, lãi mẹ đẻ lãi con tiếp, tiền vốn của Mạn Dao đã đến gần ba trăm vạn. Mà World Cup cũng sắp tới ngay, dựa theo tin tức tra tìm trong máy vi tính, Mạn Dao lựa chọn một nhà uy tín tốt nhất từ trong đó, theo trí nhớ của đời trước ném toàn bộ tiền mình có vào trong cá độ bóng đá.

“Không ngờ em vậy mà cũng say mê bóng đá, trận bóng này không thú vị gì, nước A tác chiến sân nhà, lại đội mạnh uy tín lâu năm, thắng bại hoàn toàn không cần phải suy nghĩ nhiều.” Hôm nay nhà họ Lý không có người nào, Mạn Dao cũng không xem bóng đá ở phòng của mình, mà là lựa chọn trong phòng nghe nhìn ở lầu hai, ai biết trận bóng này vừa mới bắt đầu, thì nghe thấy phía sau có người nói chuyện. Vừa quay đầu lại, thì thấy con trai nhỏ nhà cô cả, Lý Kính Đào, đứng ở phía sau cô, mở miệng phê bình trận bóng này.

Từ lúc đầu đến nhà họ Lý, số lần Mạn Dao và Lý Kính Đào gặp mặt cũng không nhiều, mấy lần ít ỏi còn là trên nhà họ Lý tụ họp. Lại nói đây cũng là một lần đơn độc chung đụng với Lý Kính Đào. Nhìn Lý Kính Đào trước mặt, trước mắt Mạn Dao hiện lên một khuôn mặt khác, hiện tại người gọi là anh họ còn đang thảo luận trận bóng với cô này, vào sau khi biết Lý Như Tuyết sẽ hoàn toàn biến thành người khác, vì làm cho Lý Như Tuyết vui vẻ, thiếu chút nữa phá hủy cả đời của Mạn Dao. Yêu một người thật sự có thể vĩ đại như vậy, đi giúp người yêu đối phó người cô ấy chán ghét, tự tay đẩy trái tim người yêu tới trong lòng người đàn ông khác, mình tình nguyện yên lặng bảo vệ ở phía sau, chỉ cần có thể thấy đối phương, bản thân đã hài lòng.

Mạn Dao còn nhớ rõ người đàn ông trước mắt này ngôn từ chính nghĩa nói về phía cô, tình yêu không phải đoạt lấy mà là buông tay, nếu như anh thật lòng yêu cô, thì sẽ thành toàn hạnh phúc của cô. Khi đó nhìn bộ dáng thâm tình của người đàn ông này, cô đang trải qua ly hôn cũng bị lời nói của người đàn ông này làm cho mê muội, thậm chí trong nháy mắt lại bị người đàn ông này thuyết phục.

Hôm nay hồi tưởng lại tất cả trước kia, nhìn Lý Kính Đào đang chăm chú xem bóng đá, Mạn Dao suy tư, mới mở miệng nói: “Bóng đá gì đó, em cũng không hiểu nhiều lắm, chỉ là nghe nói trước mắt là World Cup, vừa vặn có thời gian thì xem một trận, em cũng không biết rõ gì cả đối với mấy đội ngũ này.” Lý Kính Đào đã không quan tâm đang nghe Mạn Dao nói gì đó, nhưng anh là fan bóng đá ngoan cố, lần World Cup này, anh cũng đã mua không ít tiền đánh cược trận thi đấu, trận trước mắt này vốn thoát nhìn là trận thi đấu không hồi hộp chút nào, nhưng vào lúc mới vừa mở màn lại xuất hiện biến cố.

20. Chương 20: Ngoại Truyện

Tôi tên là Lý Như Tuyết, lúc nhỏ đời sống huyện thành mặc dù rất nghèo, nhưng ba mẹ cũng coi tôi như hòn ngọc quý trên tay, nếu không phải là ngày đó một nhóm người đột nhiên đi tới trong nhà của chúng tôi, có phải là cuộc sống của tôi sẽ trôi qua giống với những cô gái bình thường trong trấn nhỏ kia hay không. Bị giam giữ một mình ở trong bệnh viện tâm thần, mới vừa bị bỏ thuốc an thần, ý thức của Lý Như Tuyết khôi phục một chút tỉnh táo, trong lúc vô tình trước mắt xuất hiện khuôn mặt xa lạ một chút, sau khi rời khỏi trấn nhỏ, Lý Như Tuyết cũng đã không còn nhớ tới những khuôn mặt kia.

Hôm nay sau khi đã trải qua những đau đớn thê thảm kia, cô tiếc nuối nhất chính là cái ôm ấm áp của người đã từng là mẹ. Lý Như Tuyết không ngờ mình lại không phải là con của cha mẹ, lại được nghe ông nội kia nói có thể dẫn cô đến thành phố lớn, trải qua cuộc sống người thượng đẳng (cao quý). Mười lăm tuổi, cô không do dự chút nào lựa chọn rời đi với người kia.

Từ biết rõ chân tướng đến chọn rời đi, chỉ dùng thời gian một ngày, từ đầu đến cuối khi đó cô cũng chưa từng suy nghĩ ý của cha mẹ nuôi, hết sức phấn khởi rời đi, không để ý đến tiếng khóc nghẹn ngào của mẹ ở phía sau. Thành phố S quá mức xa lạ đối với một người tới từ trấn nhỏ như cô, ở chỗ này vừa có ông nội thương yêu đủ điều, tất cả chi phí áo cơm đều chưa từng thấy từ trước trước tới nay, chưa từng nghĩ tới,

nhưng cô vẫn cảm thấy quanh quẽ, cũng là vào lúc đó cô biết Mai Lan cũng tới từ trấn nhỏ.

Trong cuộc sống một năm kế tiếp, không chỉ có ông nội thương yêu mình, ngay cả ông nội Lý cấp trên trước kia của ông nội đối với mình cũng là muốn gì được đó. Ông nội Lý là nhà giàu nhất thành phố S, tuy là mình chưa từng đến nhà của ông, nhưng từ trong miệng ông nội biết vị ông nội Lý này là giàu có như thế nào, có quyền thế như thế nào.

Tại sao, Lý Mạn Dao kia lại may mắn như vậy, cũng là trẻ mồ côi, cô ta lại có thể là cháu gái của ông nội Lý, mà không phải là mình. Mình và ông nội Lý không có bất cứ quan hệ gì, ông nội Lý cũng đã đối với mình như vậy, nếu như cô là cháu gái của ông nội Lý, có phải hết thấy tất cả của nhà họ Lý sẽ đều trở thành của mình hết hay không. Rốt cuộc, mình gặp mặt với Lý Mạn Dao bị mình ghen tỵ kia, trong nháy mắt thấy Lý Mạn Dao kia, mặc dù Lý Như Tuyết có chút kinh ngạc sự xinh đẹp của đối phương. Nhưng sau khi thấy hình thức chung sống của người nhà họ Lý, những thứ ghen tỵ vốn ở trong lòng kia hoàn toàn tan thành mây khói, Lý Mạn Dao này căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào đối với mình.

Nhìn một chút Lý Mạn Dao này, vừa vặn có thể trở thành đại biểu tôn lên tốt đẹp của mình. Trong những ngày kế tiếp, có ông nội Lý đặc biệt sắp xếp, mình rất nhanh sẽ trở nên quen thuộc với người trên dưới nhà họ Lý. Nhà họ Lý mặt ngoài thoát nhìn hài hòa, nhưng nội bộ quả thật đấu tranh không ngừng. Những điều này lại không có bất kỳ quan hệ nào với một người ngoài như mình, mình duy nhất phải làm là ở thời điểm thích hợp chỉ mũi nhọn vào Lý Mạn Dao này, khiến cô ta càng ngày càng mất đi tin tưởng của mọi người. Nước mắt của phụ nữ là vũ khí tốt nhất, cô cũng đã hiểu được điểm này vào lúc cô còn rất nhỏ, cũng dùng thành thực trôi chảy vũ khí này.

Vì càng khiến mình thoát nhìn diêm dâm đáng yêu hơn, từ nhỏ Lý Như Tuyết đã luyện tập rơi nước mắt như thế nào mới có thể càng làm cho người thương tiếc bảo vệ hơn. Nước mắt đối với cô mà nói chỉ cần muốn cũng có thể chảy xuống bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Lý Kính Đào, sau khi Lý Như Tuyết lại tạo mối quan hệ với người nhà họ Lý, thì phát hiện ánh mắt của anh ta nhìn mình có mấy phần vẻ bỏ ngõ, không ngừng ân cần lấy lòng đối với mình.

Từ lúc đến cấp ba, mình đã được phong làm hoa khôi của trường, người ủng hộ bên cạnh có thể xếp thành một đại đội tăng cường. Đối với chuyện nam nữ, Lý Như Tuyết cũng không xa lạ nhưng loại tình cảm này, nhất là mối tình đầu, mình nhất định phải chọn lựa cẩn thận. Những nam sinh lấy lòng cô này nếu thích cô, cô cũng không keo kiệt duy trì quan hệ mập mờ với bọn họ, khi bọn họ lùi bước cho bọn họ một chút hi vọng. Lý Kính Đào vì muốn lấy lòng cô, không chỉ một lần đối phó Lý Mạn Dao kia theo ý của cô. Nói đến việc này, Lý Mạn Dao cũng có mấy phần bản lĩnh, ở một nơi tàn bạo như vậy, dưới nhiều lần đả kích như vậy, Lý Mạn Dao lại từ từ trở nên thành thực duyên dáng. Những ánh mắt say đắm vốn dĩ nhìn cô kia, rất nhiều chuyển sang đến trên người của Lý Mạn Dao.

Chuyện như vậy, làm sao mình có thể tha thứ bỏ qua, hôm nay có Lý Kính Đào, mình cũng phải lợi dụng thật tốt. Về phần tương lai, cô cũng từng cân nhắc có muốn tiếp nhận người đàn ông có điều kiện không tệ này hay không, nhưng chuyện của tương lai người nào lại nói được chính xác, có lẽ mình sẽ gặp được người tốt hơn! Tình yêu lại tới nhanh như vậy, đột nhiên như vậy, mình chưa từng nghĩ tới vừa thấy đã yêu vậy mà xảy ra ở trên người của mình, vào phút chốc không hẹn mà gặp gỡ Trương Hạo Đình kia, mình đã quyết tâm xác định người đàn ông này. Sau đó vào lúc mình bị bắt cóc, cũng là người đàn ông này lại cứu mình, anh hùng cứu mỹ nhân, cô đương nhiên là muốn lấy thân báo đáp. Nhưng ông trời lại không công bằng như thế, Lý Mạn Dao mà cô chưa bao giờ để ở trong mắt lại thành vị hôn thê của người đàn ông này, cũng chỉ bởi vì Lý Mạn Dao là cháu gái của Lý Vạn Sơn, mà cô không phải. Người mình thích thế nhưng đi cưới người khác, Lý Mạn Dao, cô đã cướp đàn ông của tôi, cũng đừng trách tôi phá hủy cô. Trong thời gian sau

đó, mình làm nhiều chuyện như vậy, rõ ràng đã hủy diệt danh tiếng của Mạn Dao nhưng Hạo Đình lại vẫn cứ bị đồ đệ tiện này mê hoặc, đã cưới cô ta ở trước mắt bao người.

Ở trong hôn lễ, mình nhìn áo cưới trắng noãn bày ở nơi đó, len lén dùng một cây kéo cắt áo cưới thành mảnh vụn. Cho dù Hạo Đình đã trở thành chồng của người khác, nhưng mình vẫn không khống chế được cảm giác động lòng, mấy lần cố ý tạo cơ hội ở chung với Hạo Đình, lại lợi dụng ái mộ của Kính Đào đối với mình, động tay động chân, trong lúc vô tình khiến Hạo Đình bất gian tại trận, khiến con đồ đệ tiện kia trăm miệng cũng không thể bào chữa. Có điều tại sao Hạo Đình thấy một màn không chịu nổi như vậy, còn không ly hôn với con đồ đệ tiện kia, có phải là mình còn cần làm những gì hay không.

Hoá ra là như vậy, mình mới là cháu gái của nhà họ Lý gia, Lý Mạn Dao kia lại là một vật thay thế, thì ra tất cả đều phải là của mình. Lý Như Tuyết nhìn Lý Mạn Dao tê liệt ngã xuống trên đất, ánh mắt thoáng qua vẻ khinh thường. Hạo Đình lại muốn nâng đồ đệ tiện này, mình thấy Hạo Đình mới vừa đưa tay ra, ở bên cạnh len lén kéo. Ngày hôm sau, mọi người của nhà họ Lý ở dưới sự cố ý sắp xếp của mình thấy được chuyện mình và Hạo Đình nằm ở trên cùng một cái giường, có ông nội ở đây, Hạo Đình tự nhiên phải ly hôn với con đồ đệ tiện kia. Mình sợ trong lòng Hạo Đình không muốn, lại cố ý tạo ra một màn con đồ đệ tiện kia mua người giết mình. Chuyện kể tiếp thì có thể tưởng tượng được, mình từ bỏ khởi tố con đồ đệ tiện kia. Nhưng đồ đệ tiện đã mất đi tất cả, cũng chỉ có thể xám xịt rời khỏi nước.

Nhưng tại sao con đồ đệ tiện kia đi rồi, chuyện phát triển lại không giống như trong tưởng tượng của mình. Cho dù ông nội lần lượt thúc giục cưới, mình đã phải người thừa ra tin tức đám cưới hai nhà Trương Lý sắp tới ở tin thời sự trên TV, nhưng chỗ Hạo Đình lại vẫn không có bất kỳ tin tức nào. Trong thời gian chờ đợi sốt ruột, chuyện làm ăn của nhà họ Lý xuất hiện vấn đề to lớn, ông nội cũng ngã xuống vào lúc này. Trong gia tộc, tất cả mọi người đang tranh đoạt quyền lợi của nhà họ Lý, mà cô, đứa cháu gái được ông nội cưng chiều nhất trở thành mục tiêu đầu tiên của những người này. Mới vừa nhận tổ quy tông, mình đâu có mạng lưới giao thiệp để đối phó những thứ này, duy nhất có thể làm chính là cầu cứu Hạo Đình. Sau khi Hạo Đình biết tình cảnh của mình, ngược lại với hờ hững trước đó, chủ động đề nghị dẫn mình ra nước ngoài tránh né khó khăn, giá phải trả chính là giao cổ phần ông nội để lại trên tay mình đến trên tay của anh bảo đảm.

Mọi thứ ban đầu cũng rất tốt, cô sẽ cố gắng lúc sống một mình với Hạo Đình ở nước ngoài, khiến Hạo Đình cầu hôn với mình, nhưng vào một ngày trước lúc xuất ngoại nói lời tạm biệt với ông nội, len lén nghe được một tin tức sấm sét giữa trời quang, con đồ đệ tiện kia vậy mà mới là cháu gái của ông nội, mà mình..... Cô ngừng thở nghe lên ở ngoài cửa, nhưng lầu dưới lại có y tá đi lên, mình lại không dám tiếp tục nghe trộm nữa, vội vàng hấp tấp rời khỏi nơi này. Nhưng cho dù cô không nghe được liên quan tới mình, Như Tuyết cũng có thể nghĩ được thư ký Vương nói rốt cuộc là cái gì. Mình có thể có ngày hôm nay, Hạo Đình đồng ý xuất ngoại với mình, tất cả đều dựa vào mình là cháu gái của Lý Vạn Sơn mới đối lấy, chuyện này không thể để cho bất kỳ người nào biết, mình tuyệt đối không thể để điều bí mật này tiết lộ.

Nhìn chén thuốc trên tay y tá, trong lòng Như Tuyết âm thầm quyết định. Trong cuộc sống kế tiếp ở nước ngoài, mình sử dụng đủ loại thủ đoạn hi vọng Hạo Đình có thể đăng ký kết hôn với mình. Nhưng Hạo Đình nhưng vẫn không có chút tiếp cận, mà lúc cô đang buồn bực một mình đi dạo phố thấy một bóng dáng không nên thấy. Lý Mạn Dao thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa mày lại xông vào. Hơi làm một chút nguy trang mình bèn vội vàng liên lạc một hắc bang người Hoa từng nghe nói tới, bảo bọn họ ra mặt giải quyết con đồ đệ tiện này. Lúc thấy được tấm hình điện thoại bên kia truyền tới, mình nhếch miệng lên một nụ cười hài lòng, tùy ý ấn xuống một cái ở trên điện thoại di động, loại bỏ tấm hình này. Lý Mạn Dao đã hoàn toàn biến mất ở nhân gian, trên đời không còn có người có thể cướp đi Hạo Đình từ bên cạnh mình.

Ha ha, trong phòng bệnh ở bệnh viện tâm thần, Lý Như Tuyết hồi tưởng qua lại, rõ ràng là đang cười to nhưng nước mắt cũng không cầm được chảy xuống. Chuyện sau đó hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của Như Tuyết (raw là Hạo Đình nhưng mình nghĩ là Như Tuyết), không biết là xảy ra vấn đề ở nơi nào, Hạo Đình lại biết chân tướng, mà cô mất đi sự của che chở nhà họ Lý, làm sao đối mặt được sự phẫn nộ của Hạo Đình. Nghĩ đến tất cả đã từng xảy ra ở trên người mình, thân thể Lý Như Tuyết run rẩy từng cơn, những ngày tối tăm không ánh mặt trời kia kéo dài suốt cả một năm, vô số đàn ông phát tiết ở trên người của mình, bản thân từng nghĩ tới tự sát, nhưng căn bản không có bất kỳ khả năng nào. Loại ghiền ma túy phát tác kia hành hạ khiến cô sống không bằng chết, khi đó mình đã hoàn toàn bỏ qua nhân cách, tình nguyện làm một kẻ đê tiện nhất mà bất kỳ kẻ nào cũng có thể chà đạp .

Lúc nào thì mình bắt đầu nổi điên, Lý Như Tuyết cũng không rõ ràng, hình như là hai năm sau khi mình trở thành gái điếm, sau đó mình đã đến nơi này, tại sao anh không để cho mình chết đi, lại cứ khiến tinh thần mình rõ ràng, để cho mình bị những ký ức này hành hạ, căn phòng nhỏ hẹp đưa tay không thấy năm ngón này chính là thuộc về mình cả đời này, ở chỗ này mặc dù không có mấy người đàn ông chán ghét kia, nhưng lại là vắng vẻ sợ hãi mãi mãi.....

21. Chương 21: Ngoại Truyện (hai)

Bắt đầu tất cả đều bắt nguồn từ một lựa chọn của cuộc đời. Nếu lúc đầu ông không cố ý đi tìm cháu gái thất lạc, có phải mình cũng sẽ không bị cháu gái của mình tự tay kết thúc tính mạng hay không. Sau khi uống thuốc, Lý Vạn Sơn chỉ cảm thấy thân thể co giật từng đợt, nhịp tim càng lúc càng nhanh, ông muốn kéo chuông báo động bên cạnh, nhưng đôi tay như nhũn ra. Ông dùng hết hơi sức toàn thân nhưng mà uống công vô ích, rõ ràng vền vẹn chỉ có gang tấc, nhưng đối với ông mà nói lại thành chân trời.

Đau đớn khiến Lý Vạn Sơn té xuống từ trên giường, không ngừng kêu rên trên mặt đất, giãy giụa muốn đứng dậy, lại ngã dùng trên mặt đất, che ngực, không cam lòng nhắm hai mắt lại. Vậy mà lại chết như vậy, Lý Vạn Sơn nhìn người nhà không ngừng cãi vã ở trước mặt thi thể của ông. Những người này hoàn toàn không kiêng kỵ hải cốt mình chưa lạnh, đã không kịp chờ đợi muốn luật sư tuyên đọc di chúc của mình, mưu tính lợi ích lớn hơn nữa thuộc về mình.

Từ đầu chí cuối không có bất kỳ người nào thật lòng đau khổ vì mình, ngay cả người vợ sớm chiều làm bạn mình hơn bốn mươi năm, cũng chỉ lạnh lùng nhìn thi thể của mình, ngay cả nước mắt cũng không chảy xuống một giọt.

“Lão phu nhân, bà đừng đau khổ, thân thể lão gia vốn đã không xong rồi.” Thím Trương đỡ lão phu nhân muốn đến bên cạnh nghĩ ngơi.

“Đau khổ, làm sao tôi có thể đau khổ, tôi đã sớm tuyệt vọng đối với người đàn ông kia rồi. Lúc đầu, tôi thật sự là mù mắt mới nhận định một người đàn ông lòng lang dạ sói như vậy. Lúc trước dựa vào nhà chúng ta mới có thể làm giàu, một khi có quyền thế sau đó lại quên hết thủy tất cả ân tình của nhà chúng ta đến sau đầu, ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài thì tôi không muốn nói gì, còn dẫn một đứa con hoang như vậy trở về, hoàn toàn không quan tâm tình cảm vợ chồng nhiều năm như vậy. Phải biết, coi như là đứa con hoang này khiến tôi mất hết mặt mũi ở trước mặt thế giao (quan hệ nhiều đời). Thím Trương, thím đi ra ngoài trước, tôi muốn một thân một mình ở lại một lát.”

Lý Vạn Sơn đã chết, lão phu nhân rốt cuộc không cần phải nguy trang nữa, cũng thổ lộ hết ra tất cả oán hận tích tụ trong lòng nhiều năm qua ngay ở trước mặt thím Trương. “Được, lão phu nhân, tôi sẽ ở dưới lầu, bà có chuyện gọi tôi.” Thím Trương trả lời một tiếng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

”Lý Vạn Sơn, ông có nằm mơ cũng không ngờ, ông lại sẽ bị cháu gái ruột của mình độc chết, ha ha, ông thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời. Nghĩ ra được tìm một kẻ giả mạo để thay thế cháu gái của ông tới ứng phó tất cả.

Nhớ lại, con bé kia cũng đáng thương, vô duyên vô cớ chịu nhiều oan ức như vậy. Chỉ vì dã tâm của ông đến nhà họ Trương, tiếp đó ông lại vì cháu gái của ông ép buộc nó ly hôn. Chẳng lẽ ông thật sự không rõ chân tướng chuyện này, ông làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì cháu gái của ông, vào lúc ông bệnh sắp chết, cô ta lại len lén động tay động chân ở trong thuốc của ông, tự tay chấm dứt tính mạng của ông. Lý Vạn Sơn, tôi thật sự vô cùng muốn thấy được phản ứng của ông sau khi biết tất cả chân tướng này, ha ha ha ha!”

Lão phu nhân nghĩ đến bà lơ đãng thấy một màn, một mình cất tiếng cười to lên ở trong phòng. Ngày đó trong lúc vô tình bà thấy động tác vô cùng thần bí của Lý Như Tuyết, bà lén lút núp ở phía sau, thấy sau khi Lý Như Tuyết nhìn chung quanh, nhanh chóng móc ra một bình thuốc từ trong quần áo, thay thế cái vốn có, tiếp đó vội vã rời đi. Sau khi Lý Như Tuyết rời đi, mình cũng đi vào, vào lúc Lý Như Tuyết thay thế thuốc trong bình đổi mấy vỏ con nhộng ra ngoài, lại bỏ cái này lại chỗ cũ.

Lý Vạn Sơn không biết người sau khi chết, linh hồn lại vẫn có thể tồn tại, khi nghe thấy vợ mình nói ra nguyên nhân cái chết của mình, cho dù đã biến thành quỷ hồn, Lý Vạn Sơn cũng cảm thấy trên người rét run từng đợt, trái tim đau đớn giống như xé rách vậy. Lại là Lý Như Tuyết, đứa cháu gái mình thương yêu nhất hại chết mình, đây là Lý Vạn Sơn có nằm mơ cũng chẳng ngờ thực tế không thể tiếp nhận này.

Trên đời này, ông thương yêu nhất chính là Lý Như Tuyết, ông làm quá nhiều chuyện vì Lý Như Tuyết. Lý Như Tuyết cũng không biểu hiện ngậy thơ lương thiện ở trước mặt ông, cô đã từng làm gì đối với Mạn Dao, mình cũng rất rõ ràng tất cả, thậm chí len lén dọn dẹp tàn cuộc ở phía sau cho cô, cũng là có trợ giúp của mình, những trò vặt vicia của Lý Như Tuyết mới có thể trở thành sự thật. Đối với hành động lúc trước của mình, Lý Vạn Sơn cũng không biết được cái gì không ổn, Lý Mạn Dao vốn chỉ là một vật thay thế, cho dù vứt bỏ cũng không tính là gì đối với ông.

Lúc trước, khi biết Như Tuyết có ý đối với thằng nhóc nhà họ Trương, mình cũng đã từng nghĩ muốn thành toàn cho bọn họ, nhưng thằng nhóc nhà họ Trương lại nhận định là vật thay thế, Mạn Dao kia. Khi đó, mình lại cần nhà họ Trương gia này trợ giúp, chỉ có thể oan ức cháu gái thương yêu, thúc đẩy việc kết hôn của Mạn Dao và nhà họ Trương. Nhưng kết hôn lại coi là cái gì, bản thân hiểu rõ hơn hết thứ đàn ông kia, trang@d#d#l#q#d@bubble không có được mới là tốt nhất. Lúc đầu, thằng nhóc nhà họ Trương cũng chỉ là bị vẻ thù mị của Mạn Dao vui thích mê hoặc, đợi đến nếm thử mùi vị sau đó mới so sánh với Như Tuyết, thằng nhóc nhà họ Trương sẽ biết cái gì mới là lựa chọn tốt hơn.

Trong những ngày kế tiếp, có ông trợ giúp trong bóng tối, quả nhiên thằng nhóc nhà họ Trương rất nhanh trở nên thân thiết với Như Tuyết. Như Tuyết vì khiến thằng nhóc nhà họ Trương hết hy vọng đối với Mạn Dao, dùng tiết mục cũ bắt gian tại giường. Nhưng con bé rốt cuộc còn rất trẻ tuổi, chuyện tính toán không đủ chu đáo, cũng may mà ông sớm biết hành động của bọn họ, mới có thể không làm cho nhà họ Trương nghi ngờ sau đó lại là chuyện mua hành vi giết người. Kế tiếp, thân phận của Mạn Dao lộ ra ánh sáng, Như Tuyết và thằng nhóc nhà họ Trương bị người ta phát hiện ở trên cùng một cái giường, mọi chuyện liền

thuận nước đẩy thuyền tiến hành tiếp, Mạn Dao ly hôn xuất ngoại, tất cả đều hợp ý của ông.

Nhưng Lý Vạn Sơn nghĩ đến lời thư ký Vương nói với ông vào lúc ông bệnh nặng, ông đã trở thành quỷ hồn lại chảy ra nước mắt hối hận. Thư ký Vương đã ở bên ông gian khổ hơn 30 năm, Lý Vạn Sơn tự nhận là đối với thư ký Vương không tệ, tại sao ông ta lại đối với ông như vậy? Ngày đó thấy thư ký Vương lấy ra kết quả giám định DNA, ông còn nghi ngờ đầy bụng, nhưng nghe được đáp án kia từ trong miệng thư ký Vương, lại được Đồng viện trưởng chính miệng chứng thật, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng Lý Vạn Sơn.

Sinh đôi, lại là sinh đôi, sinh đôi khác trứng, Lý Vạn Sơn không ngờ trên đời thậm chí có chuyện buồn cười như vậy, ông vẫn cho là vật thay thế, đồ dỏm, thật ra lại chính là cháu gái thật sự của ông. Vậy mà ông vì một cháu gái tự tay hủy hoại một cháu gái khác. Từ ngày đó Mạn Dao đến bên cạnh Lý Vạn Sơn đến Mạn Dao đoạn tuyệt rời khỏi nhà họ Lý, từng màn một qua lại đều hiện lên tất cả ở trước mắt Lý Vạn Sơn, trái tim của Lý Vạn Sơn càng ngày càng đau, che ngực ai u kêu rên lên thư ký Vương thấy một màn như vậy, khinh thường liếc mắt nhìn Lý Vạn Sơn ngênh ngang rời khỏi nơi này.

Hôm nay, nhà họ Lý đã triệt để xong rồi, ông cũng có thật nhiều tài sản, nên đến lúc hưởng thụ cuộc sống thật tốt. Lý Vạn Sơn, ông có thể quên thù hận giữa chúng ta, lúc trước nếu không phải là vì ông, con của tôi sẽ không có khả năng chết thảm, đứa bé còn nhỏ như thế cứ như vậy mà rời khỏi nhân thế. Lý Vạn Sơn, đây là ông nợ tôi, hôm nay rốt cuộc tôi có cơ hội đòi lại tất cả lúc trước với ông. Nước mắt chảy ra từng giọt từ trong mắt thư ký Vương, lúc đầu tuổi trẻ nóng tính ông một lòng phục vụ cho Lý Vạn Sơn, ngày đó vốn là ông nghỉ ở nhà với con, nhưng Lý Vạn Sơn lại gọi điện thoại cho ông.

Nhận được điện thoại, ông đã làm quyết định khiến đời này ông hối hận cả đời, để con một thân một mình ở trong nhà. Vào sau khi trước mắt thư ký Vương xuất hiện thì thể lạnh lẽo máu tươi khắp người. Ngay vào lúc mình rời đi không lâu, đi đón Lý Vạn Sơn uống say, con của mình rớt xuống từ trên lầu, rời khỏi nhân thế.

Biết chân tướng từ chỗ thư ký Vương, Lý Vạn Sơn gắng gượng muốn bù đắp lại, nhưng lại không biết phải bù đắp như thế nào. Sau khi Mạn Dao rời khỏi nhà họ Lý đi nơi nào, chuyện đời sau tiến triển tới đây, ông có thể làm những gì cho Mạn Dao, làm cái gì lại có chỗ ích lợi gì. Kể từ sau khi bị bệnh, mình đã bắt đầu bị người trong nhà theo dõi, Lý Vạn Sơn đã rất khó lấy được liên lạc với bên ngoài, mà người trong nhà thì làm sao sẽ thay ông tìm kiếm Mạn Dao. Mạn Dao, Mạn Dao.....

Lý Vạn Sơn làm linh hồn trôi nổi bồng bềnh thật lâu, ông thấy nhà họ Lý sau khi ông mất đi sụp đổ, những đứa con này trở mặt thành thù, nhà họ Lý to như vậy rất nhanh suy tàn xuống. Trương Hạo Đình, Lý Vạn Sơn nhìn Trương Hạo Đình ngồi trên vị trí vốn là của ông ở cao ốc nhà họ Lý, Lý Vạn Sơn đã không có bất kỳ cảm giác gì.

Mình rốt cuộc coi thường đối phương, từ đầu chí cuối người đàn ông này đều vẫn luôn mưu tính nhà họ Lý, vào lúc nhà họ Lý nội loạn, mua vào số nhiều cổ phần nhà họ Lý, lại thêm cổ phần mình vốn cho Như Tuyết, một lần trở thành cổ đông lớn nhất tập đoàn. Nhà họ Lý, thế giới chính tay ông gây dựng cứ như vậy rơi xuống trên tay Trương Hạo Đình.

Như Tuyết, mặc dù cô lấy đi tính mạng của mình, nhưng Lý Vạn Sơn vẫn hy vọng biết rõ tình trạng gần đây của đối phương. Có điều tại sao có thể như vậy, Lý Vạn Sơn nhìn Lý Như Tuyết người không giống

người quý không giống quý, muốn đẩy người đàn ông ở trên người cô ra, nhưng thân là quý hồn vậy mà ông lại là cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu gái mến yêu bị đàn ông lần lượt chà đạp.

Lý Vạn Sơn không muốn thấy tất cả những thứ này nữa, ông muốn rời khỏi, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, ông sợ hãi phát hiện mình lại không cách nào rời khỏi thân phận của Lý Như Tuyết, chỉ có thể bị ép buộc mỗi ngày nhìn một màn khiến ông đau lòng tới cực điểm, nhìn cô bán rẻ tiếng cười mà sống, nhìn cơn ghiền của cô phát tác, nhìn bộ dáng cô nổi điên, cùng với cô sống ở trong phòng nhỏ duỗi tay không thấy được năm ngón đó...

Mình lại là chết đi như thế, vào trong khi Lý Như Tuyết nổi điên làm bầm lều bầu, mình rốt cuộc biết tại sao Lý Như Tuyết muốn đầu độc mình. Ha ha, nghĩ tới nguyên nhân trong đó, Lý Vạn Sơn không biết là cảm giác gì, vèn vèn chỉ một câu không nghe được lại chôn vùi tính mạng của mình, cũng chôn vùi cả đời Lý Như Tuyết.

Hai đứa cháu gái của mình, một đứa bị người chết thăm, một đứa trở thành kẻ điên, đây tất cả đều là một tay mình tạo thành. Nếu như lúc trước ông không kiên trì muốn đi tìm hai đứa cháu gái này, có lẽ họ và cuộc sống của mình cũng sẽ là một dáng vẻ khác.

22. Chương 22: Mối Tình Đầu

Lý Kính Đào, cha của anh họ Thôi, theo lẽ thường mà nói anh phải gọi là Thôi Kính Đào, nhưng bởi vì mẹ là con gái của Lý Vạn Sơn, đứa cháu ngoại như anh cũng chỉ có thể theo họ Lý, bị mẹ yêu cầu cùng tranh đoạt tất cả nhà họ Lý với cháu trai thật sự của ông ngoại.

Đó cũng không phải cuộc sống anh muốn, tất cả người trong nhà đều khiến anh cảm thấy nặng nề ngột thở, nụ cười giả dối trên mặt những người này khiến anh chán ghét, không thấy được một chút ánh mặt trời. Nếu không phải là yêu cầu của mẹ, hôm nay anh sẽ không đến nhà lớn họ Lý, có điều không ngờ lại chỉ đụng phải người em họ chỉ gặp qua vài lần. Đối với người em họ gọi là Lý Mạn Dao này, Lý Kính Đào cũng không để ở trong lòng, cho dù vào lúc Tĩnh Xu đi cố ý dận dò bọn họ phải cẩn thận Lý Mạn Dao thủ đoạn này, nhưng những chuyện này có quan hệ gì với anh.

Tất cả đều là chuyện tranh thủ tình cảm giữa cô gái nhỏ, làm sao một cô bé mồ côi tới từ trấn nhỏ xa xôi có thể đấu thắng Tĩnh Xu được cưng chiều nhất, từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Lý. Nhìn bóng dáng mặc váy dài trắng lười biếng dựa vào ghế sa lon, trước mắt Lý Kính Đào xuất hiện một khuôn mặt khác. Cùng là váy dài màu trắng, tóc dài sỏa vai, trên mặt lớn chừng bàn tay chảy xuống nước mắt y hệt trần châu.

“Hôm nay thật sự tà môn rồi, trận đấu này lại sẽ như vậy!” Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Lý Kính Đào nghĩ đến một chuyện, mở miệng cố ý tán gẫu với Mạn Dao.

“Mạn Dao, đến cấp ba cảm thấy quen thuộc không, trong trường bạn học chung sống có hoà hợp không?”

Mạn Dao nghe được Lý Kính Đào vậy mà mở miệng hỏi chuyện trường học cô, bỏ gối ôm qua một bên,

“Còn tốt, em và bạn học cấp hai cùng một lớp, bạn học trong lớp ở chung cũng rất tốt. Cảm ơn anh Kính Đào quan tâm.”

“Anh vốn cũng là tốt nghiệp trường của các em, nên cũng có thể nói là học trưởng của các em. Lúc học sinh mới các em khai giảng, anh mới trở về một lần. Vốn là muốn đi xem em, nhưng mà sắp xếp thời gian quá eo hẹp mới không nhín chút thời gian, hội trưởng hội học sinh của các em là học đệ trước kia của anh, anh sẽ chào hỏi với cậu ấy, để cậu ấy chăm sóc em.”

Sau khi tự làm nền trước, Lý Kính Đào chuẩn bị đi vào chủ đề, ngày đó cô gái một thoáng kinh hồng chỉ biết là Lý Như Tuyết, những thứ khác đều không rõ ràng lắm. Mạn Dao và cô ấy cùng một trường, vừa vặn có thể biết một chút cô gái kia từ chỗ Mạn Dao. Lý Như Tuyết là loại hình Lý Kính Đào chưa từng gặp. Ngày đó đến trường học của bọn họ hướng dẫn đội tuyển bóng đá, trong lúc lơ đãng trái banh đó từ dưới chân anh bay đi, vừa vặn đập trúng quần áo trên người Lý Như Tuyết ôm quyển sách từ nơi đó đi qua.

Đập trúng người, kẻ cầm đầu là anh đương nhiên phải tiến lên đi hỏi tình huống, nhìn cô gái bởi vì đau đón sắc mặt tái nhợt, nước mắt trong suốt, cắn môi môi thật chặt, lại cố ý giả vờ bộ dáng kiên cường, lời nhỏ nhẹ dịu dàng nói không sao, từ chối anh đỡ. Hai hàng lông mày nhíu chặt, nhặt lên từng quyển sách từ trên mặt đất, tiếp theo biến mất ở trong tầm mắt của anh. Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh Lý Kính Đào không thiếu đủ loại nữ sinh, nhưng cô bé này quả thật là loại hình Lý Kính Đào hoàn toàn chưa từng thấy. Không giống với những tiểu thư làm bộ làm tịch môn đăng hộ đối kia, cô bé này giống như là đóa hoa sen mới nở lại biến mất ở trong thời gian anh nháy mắt, bản thân cảm thấy tim đập rộn lên trước nay chưa có, anh biết mình hoàn toàn bị cô gái này bắt làm tù binh rồi.

Lý Như Tuyết, thấy được cái tên này từ trên sách vở dưới đất, Lý Kính Đào ghi nhớ ở trong đầu anh. Vốn cho rằng sau lần gặp mặt này, không còn cùng xuất hiện nữa mình cũng sẽ từ từ quên lãng cô, nhưng không biết là tại sao, nhìn tới nữ sinh xoay quanh đối với mình trong đại học, anh luôn không nhin được so sánh với Lý Như Tuyết.

“Anh họ Kính Đào, không cần làm phiền. Học trưởng bọn họ ở lớp mười hai nên lấy việc học làm trọng, chỗ em tất cả đều rất tốt, cũng không cần phiền học trưởng bọn họ chăm sóc.” Lời của Lý Kính Đào khiến trong mắt Mạn Dao lóe lên kinh ngạc một lần. Thời gian đời trước, Lý Kính Đào chưa từng chủ động lấy lòng đối với cô, lần này đột nhiên hỏi cô chuyện ở trường học, có phải trong đó có gì kỳ lạ hay không.

Không phải Mạn Dao quá nhạy cảm, mà là trong lời nói của Lý Kính Đào quá nhiều chỗ sơ hở, nếu quả thật để cô em họ này của mình ở trong lòng, lúc đến trường học mình, cho dù không có thời gian, cũng có thể sớm chào hỏi với mình, mà không phải lại nhắc đến việc này vào lúc chuyện đã qua hơn một tháng. “Trong học sinh mới các em có phải có một người gọi là Lý Như Tuyết hay không? Lần trước lúc anh đến trường học các em, không cẩn thận còn đá bóng vào trên người của cô ấy, lúc ấy đi quá vội vàng, cũng không biết rốt cuộc cô ấy có bị thương không?” Đối với sự từ chối của Mạn Dao, Lý Kính Đào không để ý lắm, vốn là lời khách sáo mà thôi.

“Lý Như Tuyết, người này hình như em chưa từng nghe nói, chắc không phải là lớp chúng em. Khóa này, học sinh mới chúng em số người quá nhiều, hầu hết thời gian em đều ở chung một chỗ với bạn học, cũng không rõ ràng lắm đối với học sinh các lớp khác.” Mạn Dao nghe được tên Lý Như Tuyết, cố ý suy nghĩ một chút, tiếp đó lắc đầu bày tỏ mình không có ấn tượng gì.

“À, vậy coi như xong. Vốn cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là còn quên nói tiếng xin lỗi với cô ấy. Mạn Dao, không bằng chờ lúc em đi học, giúp anh hỏi thăm một chút, nói cho cùng lúc đầu là anh không cẩn thận mới xảy ra tai nạn.” Mặc dù Lý Kính Đào nói như là chẳng hề để ý, nhưng Mạn Dao lại biết lúc này Lý Kính Đào đã đặt Lý Như Tuyết ở trong lòng. Thời gian đời trước, Mạn Dao cũng không rõ ràng làm sao mà bọn họ quen biết, Mạn Dao là vào lúc Lý Như Tuyết cố ý hãm hại cô mà Lý Kính Đào không hỏi đúng sai phải trái đã đứng ở bên cạnh Lý Như Tuyết, mới biết bọn họ đã sớm quen biết. “Ừm, anh Kính Đào, em biết rồi, em sẽ giúp anh lưu ý.”

“Đám mê trai này.” Lâm Tử Tô nhìn nữ sinh trong lớp đang ở đó thảo luận nam sinh mới vừa chuyển trường tới, khinh bỉ giật giật miệng, một cái gối thêu hoa đáng để những người này thét chói tai vì cậu ta. Âu Dương Vũ mới chuyển trường.

“Mạn Dao, có phải cậu có lời muốn nói với tớ hay không?” Chàng trai mặc đồng phục học sinh ở bờ hồ nhìn nữ sinh mặt thẹn thùng bên cạnh, hơi cúi thấp đầu xuống, mắt nhìn chăm chú ánh mắt của đối phương. Nữ sinh trong giây thường to gan bị nam sinh mình thích sâu sắc nhìn chăm chú thâm tình như vậy, trên mặt đỏ bừng một loạt, ngượng ngùng dời đi tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt với nam sinh.

“Tớ, tớ,” Vốn đã thì thầm vô số lần lời nói ở trong lòng, nhìn 999 ngôi sao bị ôm vào trong ngực, nữ sinh rốt cuộc lấy hết can đảm. Âu Dương Vũ chắc cũng thích mình, ở trong trường học này có nhiều nữ sinh si mê anh như vậy, nhưng anh vẫn một mình chú ý tới bản thân không hề bắt mắt chút nào, kiên nhẫn nói chuyện với cô, cùng dùng cơm với cô, dù cô nói gì, làm gì, vĩnh viễn đều dịu dàng cười về phía cô.

Âu Dương Vũ là người đầu tiên ngoại trừ ông nội đối với cô tốt như vậy ở đời này của nữ sinh, ông nội có quá nhiều công việc bận rộn, không cách nào rút ra quá nhiều tinh lực đặt ở trên người của cô. Minh cũng không hy vọng bị ông nội xem thường, khiến ông nội lo lắng cho mình, chỉ có thể giấu tất cả những uất ức này ở trong lòng. Mà Âu Dương Vũ là người đầu tiên kiên nhẫn nói chuyện với cô, vào lúc cô xấu mặt giải vây cho cô, nghe cô nói hết bí mật của mình mở miệng an ủi cô là giỏi nhất. Khương Lạc cũng nói cậu ấy nhất định là thích mình.

Minh tự tay gấp cho cậu nhiều sao như vậy, chuẩn bị lâu như vậy, chính là hi vọng vào ngày sinh nhật đó của cô thổ lộ với cậu, xem như quà sinh nhật tốt nhất.

“Âu Dương Vũ, bắt đầu từ ngày đầu tiên biết cậu tớ đã thích cậu, hôm nay là sinh nhật của tớ, tớ hi vọng cậu có thể nhận lấy ngôi sao tớ tự tay gấp cho cậu, đồng thời tiếp nhận tấm lòng của tớ, để tớ làm bạn gái của cậu.”

Cô gái lấy gan cảm duỗi hai tay ra nâng bình thủy tinh ở trên tay. Ngay lúc nói ra câu nói này, cô gái nhút nhát nhắm hai mắt lại, không để ý đến vào trước khi cô gái mở miệng trong khu rừng phía sau lộ ra năm sáu cái đầu, khuôn mặt giễu cợt và hả hê ở đó.

“Ha ha, Vũ, cậu thật là khá lắm, mới không tới thời gian hai tháng mà đã bắt tiểu thư nhà họ Lý lại rồi. Vũ, nhiều sao như vậy lại đều là tấm lòng của tiểu thư nhà họ Lý, cậu cũng đừng lãng phí.” Vào sau khi thổ lộ, cô gái khẩn trương mong đợi kết quả nhưng cũng chỉ nghe được bộp một tiếng, nam sinh đối diện chợt vung mở cánh tay cô gái, bình thủy tinh trên tay cô gái theo tiếng rơi trên mặt đất, rơi thành mảnh vụn. Trong bình tràn đầy ngôi sao cũng rơi xuống đất như vậy, giống như lòng của cô bé.

“Lý Mạn Dao, không phải là cậu thật sự cho là tớ thích cậu, sao tớ có thể vừa ý cậu. Cậu ngoại trừ là tiểu thư nhà họ Lý, chỗ nào hơn được Tĩnh Xu, tớ thích chính là nữ sinh nhân phẩm học vấn đều ưu tú như Tĩnh Xu vậy, làm sao có thể để ý đồ thiếu năng như cậu. Tớ là xem ở mặt mũi của Tĩnh Xu, mới thỉnh thoảng nói thêm mấy câu với cậu, không ngờ cậu lại cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, vậy mà cho rằng tớ sẽ thích cậu. Đầu cậu có phải bị bệnh hay không, tớ có thể lấy tiền cho cậu đi bệnh viện tâm thần khám một chút.”

Bộp một cái 100 đồng lại là tiền mặt trực tiếp từ trên người nữ sinh, làm nam nam nữ nữ bên cạnh cười vang. “Mạn Dao, Tĩnh Xu vẫn coi cậu là chị họ tốt, không ngờ cậu lại làm ra chuyện thật có lỗi với cậu ấy. Cái trường học này, người nào không biết Tĩnh Xu và Âu Dương Vũ là một đôi, cậu là chị họ của Tĩnh Xu vậy mà đi qua quyền rũ em rể của mình, thật là quá không biết liêm sỉ, làm sao cậu xứng đáng với Tĩnh Xu.” Mạn Dao giống như nghe được tiếng Khương Lạc, kế tiếp một cái tát bốp đánh vào trên mặt của cô.

“Bạt tai này là tớ đánh thay Tĩnh Xu, bạt tai này là tớ đánh cho mình, tớ cũng không có người bạn như cậu vậy, sau này chúng ta cắt đứt.” Bôm bốp một trái một phải hai cái bạt tai đánh vào trên mặt nữ sinh.

Nữ sinh sững sờ che hai mắt, đôi mắt đỏ đẫm nhìn về phía trước, giống như hoàn toàn không làm rõ được tại sao chuyện lại phát triển thành bộ dáng này, tất cả đều là một cơn ác mộng, chỉ cần tỉnh mộng tất cả đều sẽ đi qua. Khương Lạc, rõ ràng là cô ấy khích lệ mình để mình thổ lộ với Âu Dương Vũ, cũng là cô ấy dạy mình gấp sao, sao hôm nay trong miệng cô ấy Tĩnh Xu lại là bạn gái của Âu Dương Vũ, vậy trước kia Khương Lạc nói với mình lại đều là cái gì.....

23. Chương 23: Số Mạng Trùng Hợp

“Mạn Dao, cậu làm sao vậy?” Lúc Tử Tô ngẩng đầu thấy vành mắt Mạn Dao ửng đỏ, có chút lo lắng mở miệng, sợ trên người Mạn Dao khó chịu chỗ nào.

“À, không có việc gì, mới vừa rồi hạt cát vào trong mắt, mắt có chút không thoải mái, hiện tại thì tốt hơn nhiều rồi.”

Nghe được lời Tử Tô nói, Mạn Dao mới phát hiện ra mình lại rơi vào trong trầm tư đối với quá khứ. Sống lại tới nay, những người đó trải qua đời trước lại từng người lại một lần nữa đi tới trước mặt mình, vốn cho rằng mình có thể đối mặt kẻ thù hại chết mình cũng đã có thể không sợ hãi gì, nhưng khi nghe được tên của người đàn ông kia, mình vẫn còn có chút luống cuống.

Lần đó trải qua cũng không tính là gì với chuyện sau này, ít nhất mình còn vào lần đó biết người bạn quan trọng nhất trong đời, thấy nụ cười ân cần của Tử Tô, Mạn Dao không kiềm lòng được nhéo gương mặt Tử Tô, thật trơn, đã sớm muốn làm như vậy rồi, ở trước mặt mình luôn là một bộ mặt đơ, việc Mạn Dao thích làm chính là khiến cho Tử Tô mặt đơ này giật chân.

Quả nhiên Mạn Dao nhéo một cái như vậy, Tử Tô trực tiếp nhảy lên từ trên ghế, trái phải đánh gong kiềm cũng hung hăng nhéo tới trên mặt Mạn Dao, “Đừng, cứu mạng, tớ biết sai rồi, đừng mà, Tử Tô, tớ sai rồi, sai rồi!”

Cái gì gọi là rước họa vào thân, mua dây buộc mình lần này Mạn Dao đúng là tiếp thu được rồi, đôi tay che hai má của mình, mở miệng đầu hàng xin tha.

“Xin lỗi có ích cần cảnh sát làm gì!” Tử Tô hoàn toàn không tiếp nhận lời xin lỗi không hề có thành ý của Mạn Dao, chuẩn bị khiến Mạn Dao lần này có bài học tốt, trong một lúc hai người âm ỉ thành một cục. Không để ý đến một nam sinh bên ngoài cách cửa sổ như có điều suy nghĩ nhìn hai cô gái tươi cười tràn trề bên trong phòng học.

“Vũ, nhìn cái gì chứ, những nữ sinh kia còn chờ chúng ta đấy, nơi này có cái gì đáng nhìn.” Một nam sinh vỗ một cái nam sinh đứng ở nơi đó, nam sinh theo bản năng thân thể tránh một chút, tránh thoát tay nam sinh rơi vào vai cậu, “Ừ, chúng ta đi thôi!” Nhìn một màn bên trong, Âu Dương Vũ phát hiện chuyển trường tới nơi này, cũng không có nhàm chán như trong tưởng tượng. Nhà họ Âu Dương là lập nghiệp từ kim cương châu báu, buôn bán của nhà bọn họ chủ yếu là ở nước ngoài, cũng là mấy năm nay trong nước phát triển kinh tế, phụ huynh nhà Âu Dương mới có suy nghĩ muốn chuyển dời buôn bán đến bên trong nước.

Cha của Âu Dương Vũ là con thứ trong nhà, trước mắt anh cả có khả năng đảm nhiệm thừa kế phần lớn buôn bán trong nhà, ở lại tổng bộ châu Âu quản lý một chút. Nếu như không có cơ hội thị trường trong nước này, cha của Âu Dương Vũ có lẽ cũng như những con thứ trong nhà khác đợi đến khi cha qua đời chỉ có thể trở thành cổ đông nhờ cổ phần danh nghĩa không có bất kỳ quyền nói chuyện nào. Đây không phải là có một người đàn ông có tham vọng mong muốn, mượn suy nghĩ này của cha, cha của Âu Dương Vũ chủ động đề ra làm tiên phong tới khảo sát mở ra thị trường trong nước, cũng nghĩ rằng bằng cách này Âu Dương Vũ mới một lần nữa trở về nước, đến ngôi trường này đọc sách.

“Vũ, cậu thật là quá diễm phúc (may mắn), mới đến trường học mấy ngày đã nhận được nhiều thư tình thổ lộ như vậy, lại nói mấy mỹ nữ kia ở trường của chúng ta cũng có chút ý đối với cậu.” Đề tài nam sinh cao trung bàn tán tất cả đều là nữ sinh trong trường, mặc dù Âu Dương Vũ hấp dẫn nhiều nữ sinh ái mộ như vậy, nhưng bởi vì am hiểu làm người, cũng không dẫn tới nam sinh căm giận chung, ngược lại cũng rất được hoan nghênh ở chỗ nam sinh.

“Lại nói, chất lượng học sinh mới khóa này thật không tệ, trong đó có hai người tuyệt đối là mỹ nữ trong mỹ nữ. Vũ, không bằng suy tính một chút học mọi mặt mới tới khóa này.” Mặc dù thời gian khai giảng mới nửa năm, Mạn Dao và Như Tuyết bởi vì mặt mày đã có chút danh tiếng ở trường học.

“Hôm nay cậu đi ngang qua phòng học thấy người đó gọi là Lý Mạn Dao, dáng người ma quỷ mặt mũi thiên sứ, tuyệt đối là báu vật. Từ khi cô ấy nhập học thì bắt đầu không biết bao nhiêu nam sinh bày tỏ cảm tình đối với cô ấy, có điều đáng tiếc là một người đẹp núi băng, hoàn toàn không để ý tới bất kỳ cái gì.” Lý Mạn Dao, vốn chỉ là qua loa lấy lệ ở nơi nào lúc Âu Dương Vũ nghe đến cái tên này, trong đầu cũng hiện ra nụ cười sáng lạn kia, người đẹp núi băng, cậu thích.

Như Tuyết cũng có mấy phần hứng thú đối với Âu Dương Vũ trong miệng mấy người bạn này. Trang ## bubble Từ khai giảng về sau không còn có người biết thân phận cô tới từ trấn nhỏ, cô rất nhanh sẽ trở thành nhân vật quan trọng của trường học. Chỉ là đáng tiếc, tại sao khóa này còn nhiều thêm một Lý Mạn Dao. Mỗi khi nghe được những người khác đặt cô và Lý Mạn Dao chung một chỗ, mặc dù ngoài mặt Như Tuyết thoát nhìn gió nhẹ nước chảy, nhưng trên thực tế lại là ghi nhớ Lý Mạn Dao này ở trong đầu.

Từ trong miệng Mai Lan, Lý Như Tuyết đã biết Lý Mạn Dao này chính là Thằng Tư trước kia, cũng là đối tượng cô vẫn hâm mộ ghen tỵ. Ký sinh du hà sinh lượng (Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng), trên thế giới đã có một Lý Như Tuyết, tại sao còn phải sinh ra một Lý Mạn Dao đẹp hơn cô. “Như Tuyết, cậu xem người chơi bóng rổ đó đúng là Âu Dương Vũ.” Nhìn theo hướng bạn bên cạnh chỉ, ở trong một đám nam sinh, Âu Dương Vũ lại có thể khiến người ta liếc nhìn đã chú ý tới trên người của cậu, tướng mạo vóc người đều không tệ, nhưng cũng không phải loại cảm giác có thể khiến Như Tuyết động lòng đó. Nơi này cũng không gì thú vị, còn không bằng trở về cố gắng ôn tập bài học một chút, cuộc thi lần này không thể để cho Lý Mạn Dao rơi xuống nữa. Như Tuyết không có bất kỳ cảm giác gì đối với Âu Dương Vũ, nhưng người hầu nhỏ Mai Lan bên cạnh lại cảm giác cả trái tim càng đập càng nhanh, ở trong nháy mắt Âu Dương Vũ lơ đãng quay đầu lại bốn mắt nhìn nhau với cậu, hai gò má đỏ lên một hồi.

Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Mai Lan cảm giác được cái gì gọi là động lòng. Chính là giống nhau như đúc với những hình dung trong sách đã từng len lén nhìn ở chỗ Như Tuyết. Ở trong nháy mắt gặp phải đúng người đó, thì đồng nghĩa với có toàn bộ thế giới. Lúc đầu Như Tuyết cũng không phát hiện sự khác thường của Mai Lan. Hôm nay, Mai Lan ở bên cạnh cô đã là một nhân vật có cũng được không có cũng được, dẫn theo nhân vật như vậy bên người cũng đã thể hiện cô có tình có nghĩa, như vậy làm sao cô có thể chú ý tới biến hóa nhỏ của Mai Lan giống như quá khứ.

“Mai Lan, mặt của cậu sao thế?” Như Tuyết chú ý tới đầu tóc Mai Lan rối bời, hai mắt sưng đỏ, nhú mày, mở miệng dò hỏi. Mấy ngày này gần đây, mình quá bận rộn, đúng là không để ý đến hành động của Mai Lan có chút vô cùng thần bí, nếu không phải là những bạn bè khác của cô nhắc nhở, cô cũng không ngờ Mai Lan vốn thoát nhìn một sách lại cũng có suy nghĩ kia, còn bị người ta hung hăng dạy dỗ một trận.

Tuy nơi này là trường chuyên cấp 3, nhưng tương tự có một đám người học tập không tốt có bối cảnh tới đây đi học, người giống như là Mai Lan không có bối cảnh gì dựa vào đọc sách thi đậu vốn là nước giếng không phạm nước sông với những người có bối cảnh kia, nhưng Mai Lan lại ghé con không sợ cọp chủ động đến gần Âu Dương Vũ, cũng dẫn tới sự chú ý của Âu Dương Vũ. Hành động như vậy hoàn toàn chọc giận những quý tiểu thư lấy lòng Âu Dương Vũ mà không kết quả kia, hôm nay sau khi Mai Lan đi đưa bữa cơm tình yêu mới vừa làm xong cho Âu Dương Vũ thì bị người ta kéo vào trong nhà vệ sinh.....

“Tớ không sao, là không cẩn thận té ngã. Như Tuyết, tớ không sao, đừng hỏi nữa mà.” Bị đánh trong nhà vệ sinh cũng không tính là gì đối với Mai Lan, khi còn bé ở trong cô nhi viện, những đứa bé như họ không thiếu bị những đứa bé lớn hơn kia trả thù lại, so sánh với những thứ trải qua ở cô nhi viện kia, Mai Lan đều có thể chịu đựng được những hành hạ trên thân thể này. Thật sự khiến Mai Lan gặp khó khăn chính là lời nói của những người đó, những sự thật mà Mai Lan vẫn không muốn thừa nhận kia.

“À, vậy tớ đi với cậu tới chỗ bác sĩ trưởng xem một chút, tớ vừa vẫn muốn nói vài lời với cậu.” Như Tuyết nhìn Mai Lan, nghĩ đến trong lúc vô tình thấy một màn của bạn tốt, trong lòng có một chủ ý một mũi tên bắn hai chim.

“Mai Lan, có phải cậu thích Âu Dương Vũ hay không? Tớ nghe người ta nói mỗi ngày cậu đều đi đưa cơm cho Âu Dương Vũ? Hôm nay như vậy có phải những người đó bắt nạt cậu hay không? Cậu nói với tớ, tớ đi tìm các cô ấy, dù cho các cô ấy là học tỷ cũng không thể bắt nạt cậu như vậy.” Trên đường đến bệnh viện của trường học, Như Tuyết dừng bước lại kéo tay Mai Lan, gương mặt thân thiết.

“Như Tuyết, cậu đừng nói nữa. Tớ đã nghĩ rõ rồi, tớ và Âu Dương Vũ vốn là người của hai thế giới. Cậu ấy là người thừa kế của tập đoàn, mà tớ chỉ là một cô bé mồ côi dựa vào người ta cứu tế, cho dù Âu Dương

Vũ yêu thích tớ, trong nhà của cậu ấy cũng sẽ không tiếp nhận tớ đâu. Giác mộng này đến bây giờ cũng đến lúc nên tỉnh táo rồi.”

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra từ trong mắt Mai Lan, mặc dù ngoài miệng nói buông tay, nhưng lòng của Mai Lan lại thật hận, tại sao lần đầu tiên mình động lòng lại nhất định là kết thúc thể thảm như vậy. Nếu như Âu Dương Vũ đối xử với mình cũng hờ hững như đối xử với những nữ sinh khác, có lẽ mình sẽ không đau lòng giống như hôm nay vậy. Nhưng cậu ấy rõ ràng đối xử với cô khác biệt với những người khác, mỗi lần lúc mình đưa cơm cho cậu ấy, cậu ấy đều là dịu dàng cười với mình. Âu Dương Vũ đối với Mai Lan mà nói chính là hoàn mỹ, là Mai Lan chưa bao giờ gặp trước kia.

Lúc ở với cậu ấy, Mai Lan dường như là công chúa thật sự hưởng thụ sự quan tâm của hoàng tử, vậy mà hôm nay tiếng chuông mười hai giờ đến, cô lại lần nữa biến trở về cô bé lọ lem mặc váy xám xịt. Hưởng thụ đối xử công chúa, làm cô bé lọ lem lại trở nên thật là khó quá khó rồi.

“Mai Lan ngốc, đời người đều là bình đẳng, cũng không có phân chia cao thấp gì, chỉ cần hai người các cậu là thật lòng yêu nhau, vậy thì không gì có thể ngăn cản các cậu ở chung một chỗ. Mai Lan, cậu đã thích Âu Dương Vũ cũng đừng từ bỏ, tớ sẽ ủng hộ cậu. Những người đó cũng chỉ là ghen tỵ cậu, mới có thể làm như vậy, hy vọng có thể khiến người ta lui bước, nếu như cậu thật sự cứ dễ dàng bị họ đánh bại như vậy, thì thật sự khiến ý nguyện của bọn họ thực hiện được.” Làm sao Như Tuyết có thể để Mai Lan cứ từ bỏ như vậy, vội mở miệng động viên cho Mai Lan.

“Lại nói, Âu Dương Vũ đối với cậu cũng có chỗ không giống, nếu không nhiều người tặng đồ cho cậu ấy như vậy, cậu ấy lại nhận của một mình cậu. Mai Lan, chỉ cần cậu còn thích cậu ấy, cũng đừng từ bỏ, tin tưởng tớ, tớ sẽ giúp cậu.” Vốn là ý chí cũng không kiên định, Mai Lan lại bị mấy câu nói của Lý Như Tuyết, ngọn lửa vốn tắt lại nhen nhóm lên. Giống như là Như Tuyết nói, nếu như thật sự ở chung một chỗ với Âu Dương Vũ, cô cũng sẽ không tiếp tục là cô bé mồ côi bị người tiếp tế nữa, có thể đi vào trong giới vốn không vào được, cũng không tiếp tục từng làm người hầu nhỏ của Như Tuyết. Đối với cậu ấy là không thể từ bỏ, Mai Lan, may không thể bị ngăn ấy ngăn trở đánh bại.

“Lý Như Tuyết, không ngờ lại gặp được em, em vẫn khỏe chứ?” Bên này đạt thành suy nghĩ nhất trí, hai người đang đi tới phía bệnh viện của trường học, gặp thoáng qua với mấy nam sinh lớp lớn bên kia, trong lúc lơ đãng một người dẫn đầu quay đầu lại chú ý tới Lý Như Tuyết, trên mặt thoáng qua một chút vui mừng, dừng bước lại bắt chuyện với Lý Như Tuyết.

24. Chương 24: Tiệc Sinh Nhật

“Anh là?” Đối với một nam sinh có thể gọi ra tên của cô, Lý Như Tuyết cũng không cảm thấy bất ngờ, có điều cô đúng là không có ký ức nào với nam sinh này, ngược lại Lý Như Tuyết biết hai người bên cạnh, là học trưởng lớp 12.

“Em không nhớ anh, lần trước anh đá banh không cẩn thận nện vào em. Chuyện lần trước còn chưa kịp nói xin lỗi với em, các em đây là muốn đi bệnh viện của trường học, có phải làm ăn gì không thoải mái hay không, không bằng anh cùng đi với em?” Lần này trường học nghỉ, Lý Kính Đào cố ý tìm cơ hội lại tới nơi này, cùng đã từng hỏi thăm học đệ tin tức của Lý Như Tuyết.

So với Mạn Dao mà nói, tin tức của học đệ có lẽ tới nhanh chóng hơn nhiều, mới vừa nói ra tên Lý Như Tuyết, đã biết tình huống cơ bản của Lý Như Tuyết từ trong miệng học đệ. Quả nhiên không hổ là nữ sinh mình động lòng. Nghe học đệ giới thiệu, Lý Kính Đào càng ngày càng động lòng đối với Lý Như Tuyết, chuẩn bị nghĩ biện pháp tiếp cận Lý Như Tuyết.

Nào biết ông trời đã vậy còn giúp một tay, bọn họ nơi này còn đang nói Lý Như Tuyết, cô cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của anh, mình đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chủ động chào hỏi với Lý Như Tuyết, có điều không ngờ trong mắt của đối phương hoàn toàn không nhớ mình, khuôn mặt bờ ngõ đang nhìn mình.

“Vậy thì không cần rồi, chuyện lần trước đã qua, lần sau lúc các anh đá banh cẩn thận một chút.” Đối với sự vồn vã của nam sinh láu táu này, Lý Như Tuyết cũng không muốn tiếp nhận, trực tiếp mở miệng từ chối bèn cáo từ rời đi, lại bị học trưởng bên cạnh mở miệng giữ lại.

“Bạn học Lý, học trưởng Lý cũng tốt nghiệp ở trường học của chúng ta, lại nói lúc đầu học trưởng Lý cũng là nhân vật nổi tiếng ở chỗ chúng ta. Chẳng qua là học sinh mới các em đáng tiếc không nhận thức được phong thái trước đây của học trưởng. Đúng lúc, anh cũng có một số chuyện muốn nói chuyện một chút với bạn học Lý, không bằng chúng ta cùng đi với em.” Lý Như Tuyết không tiện từ chối lời nói của hội trưởng hội học sinh, chỉ có thể đành chịu gật đầu.

“Lần trước sau khi không cẩn thận đập vào em, anh vẫn muốn tìm cơ hội nói tiếng xin lỗi với em, còn nhờ em họ anh đi hỏi thăm. Em họ anh với em là cùng khóa, Lý Mạn Dao, em đã từng nghe nói chưa?” Lý Mạn Dao, vốn chỉ là miễn cưỡng nghe lời quỷ láu táu nói, khi nghe tới ba chữ Lý Mạn Dao, thân thể Lý Như Tuyết chấn động, cả người trở nên hoạt bát.

Quỷ láu táu này lại là anh họ của Lý Mạn Dao, vậy cũng chính là cháu trai hoặc là cháu ngoại trai của nhà họ Lý gia. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Mai Lan còn vẻ hốt hoảng, Lý Như Tuyết nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, gò má bên trái vừa vặn quay về phía Lý Kính Đào.

“Lý Mạn Dao, em biết cậu ấy, học sinh khá giỏi lớp một, em gặp cậu ấy xa xa mấy lần, anh và Mạn Dao hỏi thăm em, có thể là Mạn Dao bạn học tập, quên mất chuyện này rồi. Em giới thiệu cho anh một chút, Mai Lan, đây là anh họ của Mạn Dao.” Lý Như Tuyết rất biết bày ra ưu điểm của mình, 45 độ bên trái mặt là mê người nhất.

“Thì ra anh là anh họ của Lý Mạn Dao. Chào học trưởng, không bằng anh gọi điện thoại cho em họ anh, chúng ta xem ở trên mặt người học trưởng là anh, cũng sẽ chăm sóc em họ của anh.” Không giống với Lý Như Tuyết đi con đường nhà bên cạnh, đối với bất kỳ người nào cũng đối xử như nhau, mỉm cười thân thiết. Nhưng ngoại trừ bạn bè nhận biết, Mạn Dao luôn giữ khoảng cách với những người khác, trong lời nói cử chỉ đều có khách sáo xa cách. Nhưng càng là như thế, loại xa cách thần bí này cũng khiến Mạn Dao càng ngày càng nổi tiếng ở trong phạm vi nam sinh, có lẽ đàn ông trời sinh đều có khuynh hướng m, Mạn Dao như vậy càng phù hợp hình tượng nữ thần trong lòng bọn họ tưởng tượng ra được kia.

“Học muội, em làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?” Lý Kính Đào gật đầu một cái, mới vừa muốn lấy điện thoại di động ra, lại chú ý tới sắc mặt của Lý Như Tuyết trở nên có chút trắng bệch, thân thể lung lay, vội vươn tay đỡ Lý Như Tuyết, ân cần mở miệng hỏi thăm.

“Học trưởng, em không sao, đầu có chút choáng, em đến bệnh viện của trường học mua bao thuốc là được rồi.” Lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, Như Tuyết dường như khá hơn một chút.

“Chúng ta đi ngay đi.”

“Học trưởng, lớp chúng em còn có việc cần hoàn thành, đi về trước, anh cũng biết bệnh viện của trường học.” Thấy động tác hai bên giữa Lý Kính Đào và Lý Như Tuyết, hai tên nam sinh khác không muốn đi làm kỳ đà cản mũi tìm một cái cớ để ra rồi đi.

Trong bệnh viện của trường học, ở trong lời nói khách sáo có ý vô tình của Lý Như Tuyết, đề tài của bọn họ vô tình chuyển sang trên người của Lý Mạn Dao, cũng không có để ở trong lòng đối với Lý Kính Đào này. Hai người bọn họ không quen, duy nhất gặp nhau cũng chỉ là Lý Mạn Dao, vì lẽ đó hai bên lúng túng, cũng vì có cùng chung đề tài, Lý Kính Đào chủ động nghĩ lại tất cả liên quan tới Lý Mạn Dao.

“Như Tuyết, thứ bảy này là sinh nhật của anh, anh muốn mời rất nhiều bạn bè gặp gỡ ở nhà anh, không bằng em cũng cùng đi, đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt. Còn có Mai Lan, em cũng cùng đi!” Thời gian hai tiếng, vào lúc Mai Lan truyền nước biển, Lý Kính Đào đã rèn sắt khi còn nóng xưng hô đối với Lý Như Tuyết, từ bạn học Lý đến Như Tuyết phía trên.

“Vậy không tốt đâu, em và Mai Lan cũng không quen với đám bạn của anh kia, đến lúc đó đi đâu cũng sẽ rất lúng túng hay không.” Nghe được đối phương muốn mời mình đi dự tiệc sinh nhật, trên mặt Lý Như Tuyết có chút khó xử, chần chờ mở miệng nói.

“Như Tuyết nói gì đó, trước kia là anh không biết em là cháu gái của ông Lý, ông Lý và ông ngoại là bạn bè nhiều năm. Chúng ta còn không biết thì ra là ông ấy còn có một cháu gái vẫn nuôi dưỡng ở nước ngoài như vậy, thật vất vả em mới trở về nước từ nước ngoài, cũng nên chính thức gặp mặt một lần đám bạn bè chúng ta, đến lúc đó anh chính thức giới thiệu em cho bọn họ. Nếu như lúc trước Kính Thư không xuất ngoại, hai người các em nhất định hợp nhau.” Nghe được Như Tuyết muốn từ chối, Lý Kính Đào vội tiếp tục thuyết phục nói, anh và Như Tuyết không cùng một trường nữa, không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào. Chỉ là không ngờ Như Tuyết lại là cháu gái ông Lý, có tầng quan hệ này, anh cũng có thể tìm được cớ gần gũi hơn một chút với Như Tuyết, tối thiểu biến gọi từ học muội thành Như Tuyết thân mật hơn chút.

Đến nhà Lý Kính Đào, biết bạn bè của Lý Kính Đào, Như Tuyết có chút động lòng đối với việc này, ngượng ngùng gật đầu một cái. Sinh nhật của Lý Kính Đào, Mạn Dao thân là em họ đương nhiên cũng ở trong phạm vi mời này, cho dù Mạn Dao cũng không muốn dự náo nhiệt kia, nhưng cũng không tiện vì vài chuyện nhỏ nhặt này trở mặt với Lý Kính Đào.

Lần đó sau khi đánh cược bóng đá, Lý Kính Đào hỏi thăm hai lần về chuyện Lý Như Tuyết, cũng bị Mạn Dao tùy tiện mượn cớ lấp liếm cho qua, sau đó Lý Kính Đào cũng không còn hỏi nữa, Mạn Dao vốn tưởng rằng Lý Kính Đào đã để chuyện này xuống, ai biết thì ra là anh đã cấu kết với Lý Như Tuyết đến cùng một nơi. Nhìn Lý Như Tuyết mặc áo đầm màu trắng chải kiểu tóc công chúa kéo tay Lý Kính Đào đi vào phòng khách, Mạn Dao đứng ở lầu hai khinh miệt hừ một tiếng, xoay người uống một hớp sâm banh trong tay.

“Không phóng khoáng, thứ gì. Thì ra anh Kính Đào chính là vì đợi cô ta mới từ chối chị Uyển Nhược, thật là mất bị mù rồi.” Bên cạnh vang lên một giọng nói chanh chua, Mạn Dao theo bản năng quay đầu lại thì

thấy Tình Quân vốn là ở phòng khách lầu một, không biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh cô. Tình Quân thấy ánh mắt Mạn Dao nghi ngờ.

Uống một hớp hết sạch rượu đổ trên tay, người bao lớn rồi còn uống sâm banh đều không lên được trên mặt bàn. Đối với Mạn Dao, Tình Quân cũng không có cảm tình gì, chuyện lần đó thiết kế Tinh Xu xấu mặt, sau đó ở dưới yêu cầu của mẹ, Tình Quân nhớ lại tất cả xảy ra trước đó, cũng thêm mấy phần hoài nghi đối với Mạn Dao. Có phải là trong lúc vô tình cô đã làm tay súng của Mạn Dao hay không?

Nhưng dù nghi ngờ những thứ này, cô và Mạn Dao đã trở thành châu chấu trên cùng một sợi dây, Tình Quân trừ tự nhận xui xẻo cũng không thể làm gì. Sau đó, Tinh Xu không biết làm sao xuất ngoại, không có Tinh Xu chướng ngại vật này, cuộc sống Tình Quân vô cùng tự nhiên tự tại, chán ngán đối với Mạn Dao cũng ít đi rất nhiều, hơn nữa là coi thường nhìn mà như không thấy.

Chỉ cần Mạn Dao không chủ động trêu chọc mình, Tình Quân cũng sẽ không tự tìm phiền phức. Có điều hôm nay người ở chỗ này trừ Mạn Dao, Tình Quân không tìm được người thứ hai có thể cùng chung mối thù với cô, không có biện pháp mới đi tới bên cạnh Mạn Dao.

“Đó là Lý Như Tuyết, nghe nói là trở về từ nước ngoài, ở một trường học với chị, hình như là anh Kính Đào biết trong lúc vô tình đá banh, lần trước vẫn hỏi thăm tin tức của cô ấy với chị, chẳng qua chị và cô ấy không quen, cũng không biết gì. Ngược lại không ngờ thì ra là anh Kính Đào vậy mà đã quen với cô ấy như vậy, tiệc sinh nhật lần này cũng muốn mời cô ấy tới.”

Thấy Tình Quân, Mạn Dao nhớ tới đời trước trong lúc vô tình phát hiện một bí mật, có điều lúc phát hiện điều bí mật này quá muộn, rất nhiều chuyện cũng đã thành ngã ngũ, không có ai nghe lời của cô nữa, cô cũng chỉ có thể giấu bí mật này ở trong lòng. “Lý Như Tuyết, Lý Như Tuyết!” Tình Quân thấy mấy cô gái đi tới ở dưới lầu, ly rượu đỏ cầm trên tay thuận tay ném tới một bên, nâng váy bước nhanh đi xuống từ cầu thang, tiến lên vài bước khoác lên tay của một cô gái trong đó.

“Chị Uyển Nhược, sao chị muộn như vậy mới đến. Anh, anh xem ai tới?” Kéo tay của cô bé gọi là Uyển Nhược đó, Tình Quân hoàn toàn không phải là đáng vẻ phản nghịch ở trước mặt những người khác.

“Kính Đào, đã lâu không gặp, sinh nhật vui vẻ, vị này là?” Uyển Nhược vỗ vỗ tay Tình Quân, chờ thấy Lý Như Tuyết bên cạnh Kính Đào, nụ cười trên mặt cứng ở nơi đó.

“Uyển Nhược, sao em lại tới đây, không phải là em du học ở nước ngoài, sao đột nhiên trở lại?” Lúc Lý Kính Đào thấy Uyển Nhược, trên mặt cũng thêm mấy phần lúng túng, theo bản năng muốn hất cánh tay Như Tuyết ra, “Xin chào, em tên là Lý Như Tuyết, hôm nay là tới tham gia tiệc sinh nhật của học trưởng. Chị là bạn của học trưởng nhỉ?”

Lý Như Tuyết cảm thấy chàng trai bên cạnh thấy người tới thân thể cứng đờ, trước tiên vượt lên trước một bước tự giới thiệu mình.

“Em là học muội của Kính Đào, chị tên là Lâm Uyển Nhược, là bạn nối khố của Kính Đào, không ngờ mới hơn một năm không gặp Kính Đào anh lại biết học muội xinh đẹp như vậy. Học muội thật là rất lạnh lợi,

chị vẫn chỉ hy vọng có một em gái xinh đẹp giống như em vậy, không giống như là cô nhóc này dường như làm cho người ta không bớt lo.”

Uyển Nhược nói rồi chỉ chỉ Tĩnh Quân, Tĩnh Quân bị Uyển Nhược vừa nói như thế, gương mặt oan ức, không nghe theo lắc lắc cánh tay Uyển Nhược.

“Em Như Tuyết, chúng ta đến bên kia tán gẫu một chút đề tài con gái. Kính Đào, anh không ngại em mượn học muộn nhỏ đáng yêu của anh trước một lát chứ?” Uyển Nhược nghe Như Tuyết giới thiệu, trực tiếp kéo tay Như Tuyết giống như vừa gặp đã quen vậy.

Từ khi thấy Uyển Nhược đột nhiên xuất hiện ở nơi này, Lý Kính Đào chính là sững sờ, hoàn toàn không nghe rõ Uyển Nhược nói gì, cũng không chú ý tới ánh mắt Như Tuyết cầu cứu, chỉ là bản năng gạt đầu một cái. Đến lúc phản ứng lại, Uyển Nhược đã kéo Như Tuyết đến góc đó, mà bên cạnh anh cũng bị một đám bạn bè vây lại.

25. Chương 25: Theo Dõi

Editor: trang bubble

“Em gái Như Tuyết, trước kia em sinh sống ở nước ngoài, mới vừa trở về nước còn thích ứng không, thật ra thì nước ngoài không có gì hay, nếu không phải là cha mẹ yêu cầu, chị cũng không muốn rời nơi này đến nước ngoài du học, dù sao nơi này lại tương đối quen thuộc, còn có một số người đặc biệt.” Vừa nói chuyện, ánh mắt của Uyển Nhược liếc nhìn về phía Kính Đào.

“Chị Uyển Nhược, chị không biết kể từ sau khi chị đi rồi, anh em trà không nhớ cơm không nghĩ vì người ấy biến mất mà tiêu tụy. Chị Uyển Nhược, không bằng chị nói một chút với chú để cho chị trở về được không, như vậy anh em cũng không cần ngày nhớ đêm mong, mỗi ngày ở bên cạnh em nhớ tới chị, đầu của em cũng sắp lớn hơn rồi.” Liếc mắt nhìn Lý Như Tuyết, Tĩnh Quân cố ý mở miệng làm rõ quan hệ giữa Uyển Nhược và Lý Kính Đào.

“Em nói cái gì đấy, chị và Kính Đào chỉ là bạn tốt, mặc dù cha mẹ hai nhà có ý muốn tác hợp hai người chúng ta, nhưng dù sao hiện tại tuổi còn nhỏ, xem hai chúng ta, nói những thứ này ở trước mặt người bạn nhỏ làm gì. Như Tuyết, chúng ta đi đến bên kia ăn bánh ngọt.” Lý Như Tuyết hơi cúi đầu xuống không muốn để hai người ở đây nhìn ra cô lúng túng.

Từ khi đến thành phố S, trừ lần gặp phải bà diên đưa thực phẩm đó ra, Như Tuyết chưa từng lúng túng giống như là bây giờ, hai người kia một xướng một họa ngoài sáng trong tối để cho cô nhận rõ ràng tình thế, không nên có ý nghĩ đụng vào Lý Kính Đào. Rõ ràng là Lý Kính Đào theo dõi mình trước, mình cũng không có ý gì đối với anh ta, nếu không phải là nhìn ở trên thân phận của anh, căn bản sẽ không tới tham gia tiệc sinh nhật này.

Nào biết cho Lý Kính Đào mặt mũi, đổi lấy lại là hôm nay bị hai người nhục nhã như vậy, Lâm Uyển

Nhược, Lý Tĩnh Quân, Lý Như Tuyết yên lặng lắng bầm tên hai người này ở trong lòng. Mai Lan vốn là cùng đi với Lý Như Tuyết, nhưng vừa vào cửa, Lý Như Tuyết đã bị Lý Kính Đào kéo đi, chỉ để lại một mình cô ai cũng không biết đứng lẻ loi ở một cái góc nhỏ phòng khách. Vì không để người ta nhìn ra cô lúng túng, Mai Lan cố ý đi đến chỗ bàn ăn nào đấy lấy một chút đồ ăn, mùi vị những thức ăn này rất là ngon, Mai Lan bèn dứt khoát đứng ở nơi đó bắt đầu hưởng dụng không chú ý tới Lý Như Tuyết ném tới ánh mắt cầu cứu với cô.

“Thật xin lỗi, em tới trễ.” Giọng nói quen thuộc vang lên, Mai Lan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đến bóng người tiến vào từ bên ngoài, vội để đĩa trong tay xuống, nâng lên nụ cười khéo léo nhất, đi tới phía chàng trai mới vừa tiến vào đó. Âu Dương Vũ, vậy mà anh ấy cũng tới nơi này, không biết đáng về cô ăn đồ ăn mới vừa rồi có để cho anh ấy thấy hay không, có thể hiểu lầm mình hay không.

Âu Dương Vũ cũng không chú ý tới Mai Lan ăn năn hối hận ở chỗ này, lúc vừa tiến đến tầm mắt của anh đã bị bóng dáng xinh đẹp trên hành lang lầu hai hấp dẫn toàn bộ ánh mắt. Sau khi lại có hứng thú đối với Mạn Dao, Âu Dương Vũ đã phái người đi tìm hiểu lai lịch của Mạn Dao, sau khi biết được Mạn Dao là cháu gái của Lý Vạn Sơn mới vừa nhận về, Âu Dương Vũ sẽ càng ngày càng không buông tay.

“Âu Dương Vũ, không ngờ gặp lại anh ở nơi này, em cũng không biết ai ở nơi này, cũng may mà anh cũng tới.” Bên này, Âu Dương Vũ đang chuẩn bị đến lầu hai chào hỏi với Mạn Dao, ai biết lại bị một người cản lại bước chân, lúc ngẩng đầu chú ý tới là Mai Lan, Âu Dương Vũ nhíu mày.

Lúc trước ở trường học Mai Lan ân cần với cậu, cậu xem ở trên phần đồ ăn Mai Lan làm mùi vị ngon, nên cũng tùy tiện cho cô vài vé mặt tươi cười, không ngờ vậy mà cô thật sự tin là thật, hôm nay còn tưởng là trước mặt cô gái cậu cảm thấy hứng thú làm ra hành động như vậy.

“Mai Lan, sao em cũng ở nơi đây. Nơi này hình như không phải là chỗ em nên tới, tôi còn không biết em lại quen thuộc với Lý Kính Đào?” Mai Lan nghe được lạnh nhạt trong giọng nói của Âu Dương Vũ, sắc mặt có chút đỏ lên, sợ Âu Dương Vũ có hiểu lầm không nên có đối với cô, vội mở miệng giải thích. Âu Dương Vũ nào có lòng dạ nghe cô nữ sinh lải nhải giải thích dông dài ở chỗ này.

Chẳng qua là trước mặt nhiều người như vậy, anh lại không tiện có động tác quá lớn, chỉ có thể bất đắc dĩ định qua loa mấy câu với Mai Lan, sau khi thật vất vả bỏ rơi Mai Lan, Âu Dương Vũ cũng đã không tìm được bóng dáng của Mạn Dao ở lầu hai. Mai Lan vậy mà thích Âu Dương Vũ, nhưng đời trước không có đoạn câu này. Cũng là thời gian đời trước, Mai Lan còn chưa tới nơi này, mà đợi đến lúc Mai Lan tới, gây ra rắc rối kia, Âu Dương Vũ rất nhanh sẽ chuyển trường rồi đi, cũng sẽ không có cơ hội chạm mặt với Mai Lan.

Đời này Mai Lan tới sớm, lại trở nên say đắm Âu Dương Vũ giống như cô đời trước. Đứng ở lầu hai Mạn Dao chú ý tới không kiên nhẫn trong mắt Âu Dương Vũ đối mặt Mai Lan, y hết với biểu hiện lừa gạt cô đời trước, thậm chí lúc lừa gạt cô còn bằng lòng giả bộ mấy phần, lúc đối mặt Mai Lan cả mấy phần kia cũng không có.

“Học muội, anh có thể mời em nhảy một điệu không?” Đắm chìm trong hồi ức, Mạn Dao không để ý đến thức ăn trên bữa tiệc đã lui xuống, ánh đèn tối xuống, trong góc bắt đầu mở lên nhạc khúc. “Em dường như không biết anh, xin lỗi, em không có hứng thú.” Ngẩng đầu thấy người muốn mời cô lại là Âu Dương Vũ, sắc mặt của Mạn Dao âm u xuống, trực tiếp mở miệng từ chối.

Đối với sự từ chối của Mạn Dao, Âu Dương Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ, như vậy mới phù hợp cá tính của Mạn Dao mà mình biết.

“Anh tên là Âu Dương Vũ, cùng trường với em, trang #ddlqd# bubble cao hơn em một khoá. Trước đó anh đã từng thấy em, không ngờ hôm nay lại gặp được em ở chỗ này. Không bằng để anh tới đoán một chút quan hệ của em và chủ nhân nơi này?” Mạn Dao không có bất kỳ hứng thú gì đối với sự bất chuyện của Âu Dương Vũ, không để ý tới Âu Dương Vũ vẫn còn đang nói chuyện, trực tiếp xoay người rời đi, chỉ còn lại Âu Dương Vũ lúng túng đứng ở nơi đó không biết nên đi theo phía sau Mạn Dao hay không.

“Âu Dương Vũ, chúng ta đi khiêu vũ được chứ, anh xem tất cả mọi người đang khiêu vũ?” Ánh mắt của Mai Lan vẫn đi theo Âu Dương Vũ, vào lúc vũ hội vừa mở màn, Mai Lan đã muốn mời Âu Dương Vũ, nhưng thấy anh đi tới phía Mạn Dao, không muốn chạm mặt với Mạn Dao, Mai Lan nhin xuống xúc động trong lòng đứng ở chỗ cũ, thấp thỏm lo âu chờ đợi.

Thật vất vả thấy Mạn Dao rời đi, Mai Lan vội thừa dịp mở miệng mời ở trước mặt người khác.

“Anh không biết khiêu vũ, em tìm những người khác đi!” Thấy không người chú ý tới chỗ bọn họ, Âu Dương Vũ cũng sẽ không cho Mai Lan sắc mặt tốt, trực tiếp hất tay Mai Lan ra, định đi tìm Mạn Dao.

“Âu Dương Vũ, em và Mạn Dao là bạn tốt, nếu như anh muốn biết chuyện của Mạn Dao không bằng hỏi em là được rồi?” Ngay khi bị Âu Dương Vũ hất cánh tay ra, vẫn không muốn thừa nhận sự thật, Mai Lan không thể phủ nhận Âu Dương Vũ lại thích Mạn Dao, từ lúc tiến vào, ánh mắt của Âu Dương Vũ cũng chưa từng rời khỏi Mạn Dao, giống như là ánh mắt của cô không hề rời khỏi anh vậy.

Tại sao là Mạn Dao, nếu như là những người khác, Mai Lan cũng có thể chịu được nhưng độc một mình Mạn Dao là khác biệt, Mạn Dao nơi nào so ra vượt hơn cô, nhưng kể từ sau lần đó được người có tiền nhận nuôi, cô ấy lại từ Tháng Tư biến thành Mạn Dao cô cần ngưỡng mộ. Lúc ban đầu, Mai Lan còn có thể chịu được loại biến hóa này, nhưng hôm nay tất cả cũng đã hoàn toàn khiến dây cung giương căng của Mai Lan căng pắc một tiếng đứt đoạn mất, hoàn toàn lọt vào trong vực sâu vô tận.

“Em và Lý Mạn Dao là bạn tốt, vậy anh ngược lại có chuyện muốn hỏi em, đây là của sổ điện thoại di động của em, em gọi cho anh trước, chờ anh có thời gian sẽ liên lạc với em.” Nghe được lời Mai Lan nói, Âu Dương Vũ cũng có một chút tò mò, thuận tay trao đổi sổ điện thoại di động với Mai Lan, không để ý tới hành động kế tiếp của Mai Lan, trực tiếp học dáng vẻ nhắc chân rời đi của Mạn Dao đối với anh trước đó.

Vào trước khi Uyển Nhược chưa trở về, Lý Kính Đào đã tính toán tốt muốn mời Lý Như Tuyết điệu vũ thứ nhất, nhưng hôm nay Uyển Nhược xuất hiện cũng đã phá vỡ toàn bộ kế hoạch của Lý Kính Đào. Dù sao mấy năm qua, chỉ cần hai người xuất hiện cùng lúc, bạn nhảy sẽ vĩnh viễn chỉ có đối phương. Nhìn bóng dáng của Lý Kính Đào đi tới phía bên này, trong lòng Như Tuyết âm thầm có vẻ mong đợi, hai gò má có chút đỏ lên một đôi đôi mắt đẹp ẩn tình nhìn Lý Kính Đào.

Đối diện ánh mắt mong đợi của Như Tuyết, trong lòng Lý Kính Đào âm thầm hạ quyết tâm, đã thích Như Tuyết thì sớm muộn cũng phải nói rõ ràng với Uyển Nhược, hành động trước kia có lẽ đã khiến Uyển Nhược hiểu lầm, nhưng anh không thể sai tiếp nữa, hôm nay vừa vận thừa cơ hội này, dùng hành động để thuyết phục tất cả. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Lý Kính Đào, trong nháy mắt Uyển Nhược thấy Lý Kính Đào

kéo Lý Như Tuyết kia cũng biết lần này cô đã thật sự gặp phải đối thủ, rất có thể Lý Kính Đào sẽ muốn dứt khoát rời khỏi cô.

Đối với Lý Kính Đào, có lẽ giữa bọn họ cũng không có tình yêu gì, nhưng nhiều năm qua ở cái nhìn của Uyển Nhược thì bọn họ đã nhận định lẫn nhau, cho dù có lẽ bọn họ đã từng có những người khác, nhưng cuối cùng cũng là hai người bọn họ đi vào cung điện hôn nhân.

Đây là sự thật Uyển Nhược đã nhận định từ nhỏ, nhưng mới xuất ngoại một năm, hôm nay vốn muốn cho Lý Kính Đào một niềm vui bất ngờ, nhưng dường như Lý Kính Đào lại cho cô một sự khiếp sợ như vậy. Ví bằng đi đến ngay ở trước mặt nhiều bạn bè như vậy, Lý Kính Đào và Lý Như Tuyết nhảy điệu vũ thứ nhất, Uyển Nhược không dám nghĩ tới mọi người ở đây sẽ nghĩ như thế nào, cô tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra, cho dù muốn chia tay với Lý Kính Đào, cũng phải là cô bỏ rơi Lý Kính Đào, mà không phải người đàn ông này bỏ rơi mình, Uyển Nhược đâu thể mất mặt như vậy.

“Kính Đào, chúng ta mở màn đi mọi người đều chờ đấy!” Thấy Lý Kính Đào đã cách bọn họ càng ngày càng gần, lập tức sắp đưa tay ra, Uyển Nhược như là cười một tiếng trực tiếp đưa tay kéo tay Kính Đào lại, tiếp đó nhẹ nhàng lôi kéo, đi vòng quanh chỗ sàn nhảy.

“Kính Đào, nhiều người ở đây như vậy, có một số việc chờ một chút hãy nói.” Cảm thấy Lý Kính Đào cứng ngắc, thân thể Uyển Nhược xoay một chút, theo bước khiêu vũ nói thì thầm ở bên tai Kính Đào. Lý Kính Đào nhìn mọi người hoan hô ở đây, cũng không tiện đẩy Uyển Nhược ra, không thể làm gì khác hơn là xin lỗi nhìn Lý Như Tuyết, hi vọng cô có thể biết sự bất đắc dĩ của mình, đang nhắm mắt bắt đầu phối hợp bước khiêu vũ của Uyển Nhược.

”Qua mấy năm chị Uyển Nhược và anh kính Đào sẽ sắp kết hôn, cô chính là hết hy vọng đi, nên làm gì thì làm cái đó sớm

26. Chương 26: Cẩm Ky

“Đồ đệ tiện, nếu như cô dám có suy nghĩ, cẩn thận tôi hủy khuôn mặt của cô. Không phải là cô dựa vào gương mặt này để quyến rũ người, tôi lại muốn xem nếu như cô biến thành xấu xí, có phải sẽ còn có người thích cô hay không?” Uyển Nhược là chỗ hiểm của Tĩnh Quân, khi nghe thấy Lý Như Tuyết lại dám uy hiếp mình, Tĩnh Quân nhỏ giọng uy hiếp nói ở bên tai Lý Như Tuyết, tay trái sờ sờ gương mặt bóng loáng của Lý Như Tuyết, động tác này khiến thân thể Lý Như Tuyết theo bản năng run lên.

“Mai Lan, lúc tiệc sinh nhật lần trước em nói em và Lý Mạn Dao rất quen, các em là quen biết như thế nào?” Ba ngày sau đó, Mai Lan nhận được điện thoại của Âu Dương Vũ, khi thấy hiển thị tên trên mặt điện thoại, tuy rằng đoán được đối phương có thể gọi mình là vì cái gì, nhưng trong lòng Mai Lan vẫn ôm một tia hi vọng, ngừng thở nhận nghe điện thoại.

Bên kia điện thoại, Âu Dương Vũ cũng không nhắc tới Mạn Dao, mà là nói xin lỗi với Mai Lan vì chuyện bữa tiệc lần trước, để biểu đạt áy náy mời Mai Lan ăn cơm xin lỗi. Cúp điện thoại hai gò má Mai Lan thoáng vọt lên màu hồng nhạt, lấy ra toàn bộ quần áo từ trong tủ treo quần áo, tiến hành lựa chọn trang

phục một hồi mới vô cùng phấn khởi đi đến địa điểm hẹn với Âu Dương Vũ, chuẩn bị đi hưởng thụ thời gian hẹn hò một chỗ khó được của hai người.

Vốn hết thấy đều là tốt đẹp như vậy, nhà hàng tây hạng sang, tiếng đàn violin tao nhã, bữa tiệc lớn nước Pháp tinh tế, đây tất cả đều giống như đúc với cuộc hẹn mà Mai Lan đã từng ảo tưởng. Nhưng tại sao sau khi ăn cần một hồi, Âu Dương Vũ vậy mà rốt cuộc nhắc tới cái tên đó, cái tên khiến Mai Lan vẫn lo lắng đề phòng, nĩa trên tay bộp một tiếng rơi trên mặt đất, tiếng vang lạnh lạnh rước lấy rất nhiều người nhìn chăm chú.

“Sao không cẩn thận như vậy chứ? Không sao, anh bảo người ta đổi lại một bộ cho em.” Âu Dương Vũ như không nhìn ra Mai Lan luống cuống, vẫn là bộ dáng ăn cần đầy mặt thay Mai Lan giải vây. “Em hơi mệt, chúng ta rời đi thôi.” Mai Lan cố gắng không chế mình không để cho nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Âu Dương Vũ chú ý tới ghen ngào trong giọng nói Mai Lan, gật đầu một cái, đứng dậy dẫn Mai Lan rời đi.

“Tất cả xảy ra ngày hôm nay đối với em mà nói là giống như giấc mơ, nhưng vào lúc em vui vẻ nhất tại sao anh đột nhiên nhắc tới tên Mạn Dao, khiến giấc mơ đẹp này của em hoàn toàn tan nát. Anh biết rõ em thích anh...Anh là chàng trai đầu tiên mà em thích, tại sao anh phải đối với em như vậy, tại sao?” Trên xe Âu Dương Vũ, Mai Lan không thể tiếp tục che giấu tâm tình của mình, từng giọt nước mắt trượt qua trên mặt.

“Mai Lan, chuyện yêu đương là không thể miễn cưỡng. Em là một cô gái tốt, anh vẫn luôn xem em là bạn tốt. Nhưng tương quan giữa anh và em thật sự không có cảm giác động lòng. Có lẽ hành động trước đây của anh đã khiến em có cái gì hiểu lầm không tốt, vậy anh thật xin lỗi, anh thật sự không phải cố ý.” Âu Dương Vũ thở dài, đưa qua một miếng khăn giấy cho Mai Lan.

“Bạn bè, bạn học tốt, nếu là như vậy tại sao lại đối với em khác với đối xử những người khác, em thật là ngốc thật sự là rất ngốc, biết rõ là chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng hết lần này tới lần khác muốn tiếp tục. Anh đã muốn biết chuyện Mạn Dao, em sẽ nói cho anh biết, nếu như anh và cô ấy ở chung một chỗ, em cũng có thể hoàn toàn hết hy vọng, rốt cuộc bại bởi chị em tốt của mình so với để người khác có được anh, lòng của em sẽ dễ chịu hơn một chút.” Dùng khăn giấy lau nước mắt trên mặt, Mai Lan dường như đã cam chịu số phận.

“Lý Mạn Dao vốn không gọi là Lý Mạn Dao mà gọi là Thảng Tư, em và cô ấy từ nhỏ lớn lên ở trong một cô nhi viện.....” Đối diện Âu Dương Vũ, Mai Lan nói tất cả mình biết ra từng cái. “Thì ra trước kia là các em lớn lên ở trong cô nhi viện, cuộc sống nơi đó nhất định rất khổ nhĩ, em có thể ở trong hoàn cảnh như vậy thì đầu nơi này, so với những người như chúng ta thì mạnh hơn nhiều lắm, Mai Lan.”

Cô nhi viện, khi công tử nhà giàu như Âu Dương Vũ nghe Mai Lan kể lại tất cả trước kia, trong lòng cư xử với Mạn Dao đã có một nhận thức hoàn toàn mới, trong đầu cũng suy nghĩ ra thủ đoạn theo đuổi Mạn Dao. Cô gái như là Mạn Dao tuy mặt ngoài thoát nhìn lạnh như núi băng nhưng trên thực tế nội tâm cũng là nhiệt tình y hệt ngọn lửa, có điều phần lớn mọi người bị bề ngoài của cô lừa gạt, không có ai có đầy đủ dũng khí và kiên nhẫn đến gần cô sưởi ấm cô, khiến cô thả ra nhiệt tình của cô.

Người thiếu hụt ấm áp như là Mạn Dao, một khi mở ra nội tâm, đó chính là bỏ ra từ đầu đến cuối, loại

niệt tình đó chỉ là tưởng tượng đã khiến Âu Dương Vũ có chút nóng máu sôi trào. Thù hận trong mắt Mai Lan nhìn Âu Dương Vũ căn bản không cách nào che giấu, có điều Âu Dương Vũ đắm chìm trong suy nghĩ của mình không để ý đến khác thường của Mai Lan ở nơi này.

Đối với đứa bé lớn lên ở cô nhi viện, đồ họ có thể có được quá ít, mà đồ tới tay họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ, nếu quả như thật phải từ bỏ, 0di33xn0dafnl330fys0doon chẳng bằng phá hủy nó trước. Nhìn Âu Dương Vũ hết như với Mai Lan từng được nhân sĩ hảo tâm tặng cho búp bê khi còn bé kia, khi đó món đồ chơi đầu tiên từ nhỏ đến lớn của Mai Lan, cô tự nhiên coi như trân bảo, yêu thích không buông tay. Có điều con búp bê này lại mang đến không ít phiền phức cho Mai Lan ở trong cô nhi viện. Mai Lan nho nhỏ ôm thật chặt con búp bê đối mặt với trẻ con lớn nhỏ bao bọc vây quanh cô, nếu là những vật khác cô cũng sẽ chọn từ bỏ, nhưng nhìn vẻ mặt vênh vang hả hê của người trước mắt, Mai Lan sinh ra cảm phần trước nay chưa từng có, không biết dùng khí từ nơi nào, để cho cô sử dụng hơi sức toàn thân, chỉ nghe được phì xoạt một tiếng, con búp bê vải này bị Mai Lan xé thành hai nửa, mà mọi người thấy con mắt Mai Lan đỏ ngầu, trong lòng cũng run lên, nhìn nhau, rồi đi từ bên cạnh Mai Lan.

Biết rõ chuyện Mạn Dao, sau khi Âu Dương Vũ dùng xe đưa Mai Lan trở về thì bắt đầu chuẩn bị hành động tiếp theo.

“Đừng đi, đừng.” Trong giấc mơ, chàng trai nhìn cô gái chậm rãi xoay người, anh muốn mở miệng, nhưng lại gì cũng không nói được, chỉ có thể nhìn cô gái này càng lúc càng xa với mình, từ từ đi khỏi tầm mắt của mình. Lại là một cơn ác mộng, cho dù tỉnh táo lại, Trương Hạo Đình vẫn giống như là có thể cảm nhận được loại đau đớn thấu tim gan này trong giấc mơ.

Tỉnh táo một lúc, mới đứng dậy lấy một ly cà phê cho mình, đây đã là bao nhiêu lần mơ lại cùng một cơn ác mộng. Trong mơ mình lặp lại chuyện xưa như nhau, cùng một cô gái không thấy rõ lắm từ ở chung ngọt ngào đến cuối cùng kết thúc thê lương. Chỉ một giấc mơ nhưng lại thực tế như vậy, thực tế khiến Trương Hạo Đình không thể nào tin nổi đây chỉ đơn giản là trong mơ. Bắt đầu từ lần thứ năm mơ một cảnh giống nhau, Trương Hạo Đình đã từng nghĩ rất nhiều phương pháp muốn giải thích hợp lý chuyện này, nhưng từ đầu đến cuối đã qua thời gian hơn hai năm, Trương Hạo Đình hoàn toàn không cách nào biết rõ nguyên do trong đó.

Trong mơ người đàn ông kia rất rõ ràng là mình, chỉ là tuổi lại lớn hơn mấy tuổi so với anh bây giờ, thể nhưng không thấy rõ vẻ ngoài người phụ nữ là người nào, nhìn trong giấc mơ trải qua, phải là vợ của mình, nhưng mình còn chưa có kết hôn, mơ một giấc như vậy lại có nghĩa là như thế nào. Bị cơn ác mộng thức tỉnh, cũng không cách nào đi vào giấc ngủ, uống cà phê, anh cầm lên tài liệu công ty từ trên tủ đầu giường bắt đầu làm việc, nếu là chuyện qua mấy năm thì tất cả cũng còn tới kịp, có cảnh trong mơ nhắc nhở, anh tuyệt đối sẽ không lặp lại bị kịch trong giấc mơ.

Hôm đó sau tiệc sinh nhật, Lý Kính Đào bèn dự định nói chuyện thật tốt với Uyển Nhược, nhưng còn chưa đợi đến Lý Kính Đào mở miệng, Uyển Nhược đã trực tiếp nhắc tới chia tay với mình ở trước mặt người nhà. Lời của Uyển Nhược làm cho mọi người nhà họ Lý đầy khiếp sợ, nhất là mẹ Lý Kính Đào. Uyển Nhược là con dâu môn đăng hộ đối bà rất vất vả mới chọn lựa tìm ra, chỉ cần Lý Kính Đào cưới Uyển Nhược thì đồng nghĩa với có thể lực nhà mẹ Uyển Nhược, như vậy về sau có trợ lực rất lớn đối với địa vị của bọn họ ở nhà họ Lý.

Rõ ràng tất cả đều rất tốt, sao đột nhiên lại ầm ĩ thành ra như vậy! Mặc dù đối với quyết định Uyển Nhược chia tay với mình này có chút tổn thương tự ái đàn ông của anh, nhưng Uyển Nhược nói cũng là anh muốn

nói, anh cũng không tiện tiếp tục nói cái gì nữa. Nếu để cho người trong nhà đặc biệt là mẹ biết nguyên nhân anh bởi vì Như Tuyết mới chia tay với Uyển Nhược, vậy thì tương lai mẹ tuyệt đối sẽ không tiếp nhận Như Tuyết. Lý Kính Đào tự nhiên sẽ không cam lòng để cho Như Tuyết chịu đựng bất kỳ khả năng nào đối mặt hoạch họa, anh chỉ có thể giữ vững trầm mặc khi mẹ chất vấn, nghe mẹ hoàn toàn không chú ý bất kỳ dáng vẻ gì nói đủ loại chữ bới lời của Uyển Nhược ở nơi đó.

“Tôi nghiệp chị Uyển Nhược, vậy mà lại bị hai kẻ đề tiện kia tổn thương như vậy, hôm nay chị Uyển Nhược nói ra những lời này ở trước mặt mọi người, không biết sau lưng rơi bao nhiêu nước mắt, nếu không phải là chị Uyển Nhược không để cho em nói, em tuyệt đối phải nói ra chân tướng, không thể để những người đó làm mất danh tiếng chị Uyển Nhược như vậy, thật là tức chết em rồi.”

Đùng một cái Tình Quân một phát đá bay cái ghế trước mặt, Mạn Dao trầm mặc đứng ở bên cạnh mặc cho Tình Quân trút ra cảm xúc tức giận ở chỗ này. Tình Quân thích phụ nữ, đây là chuyện đời trước đến lúc cuối cùng Mạn Dao mới phát hiện trong lúc vô tình, nhưng lúc đó Tình Quân đã đối tượng thích từ Uyển Nhược biến thành Như Tuyết, nghe nói là lúc trước trong quá trình đối phó Lý Như Tuyết dần dần từ hận chậm rãi biến thành yêu. Vậy mà hôm nay lúc này Tình Quân vẫn còn tình sâu ý nặng đối với Uyển Nhược, tự nhiên không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Yêu thích của Tình Quân càng lớn hơn trình độ tình yêu kiểu chán thương Platonian, từ đầu tới cuối Tình Quân không có thổ lộ đối với bất kỳ một người yêu mến nào, chỉ yên lặng ở sau lưng vì cô làm đủ chuyện, giống như là trước mắt, vẫn cố gắng tác hợp Uyển Nhược và Lý Kính Đào. “Chị nghĩ chị Uyển Nhược chắc cũng đã có tính toán của mình, dù sao dựa vào sự kiêu ngạo của chị Uyển Nhược cũng không muốn cho người ta biết mình lại không hơn một con nhóc, đây không phải thứ chị Uyển Nhược có thể tiếp nhận, cho nên chị Uyển Nhược mới không công khai việc này, chúng ta nên tôn trọng lựa chọn của chị Uyển Nhược.

Về phần Lý Như Tuyết, nếu em tức giận trong lòng, quan trọng không để cho người ta phát hiện, một chút mờ ám vẫn có thể làm.” Lúc đời trước, Lý Tình Quân chính là vì chuyện này ước chừng tìm Lý Như Tuyết làm phiền hơn hai năm, có điều đáng tiếc thủ đoạn của Lý Tình Quân quá mức xoàng, không có mấy lần thật sự dạy dỗ được Lý Như Tuyết ngược lại còn chọc cả người phiền phức, sau đó càng là cả người cũng hôm vào.

Đời này, Mạn Dao sẽ không để xảy ra chuyện như vậy, bây giờ tuy cô không cách nào làm gì với Lý Như Tuyết, nhưng mặt ngắm ngắm chỉ bảo Lý Tình Quân mấy lần, cũng không phải là việc gì khó đối với mình.

27. Chương 27: Giảng Co

“Học muội, chủ nhật này có rảnh rồi không? Anh nghe nói em thích ca kịch nhất, trên tay anh vừa vặn có hai tấm vé, không bằng anh với học muội cùng đi?” Đang ăn cơm, Mạn Dao cảm thấy bên cạnh đột nhiên tĩnh lặng không tiếng động, vừa ngẩng đầu thì thấy Âu Dương Vũ đi tới về phía bọn họ.

Nhìn vé trên tay Âu Dương Vũ phiếu, chú ý tới vẻ mặt mong đợi đối phương, Mạn Dao vốn đã muốn trực tiếp từ chối, lại bỏ đi ý nghĩ. Đời trước, Âu Dương Vũ đối với mình như vậy, đời này nếu hai người bọn họ không còn cùng xuất hiện, cô cũng không muốn làm gì, nhưng bản thân Âu Dương Vũ lại dây dưa cô, vậy thì phải để cho anh cũng nếm thử một chút mùi vị bị người trêu đùa. Đối với ca kịch, Mạn Dao cũng không

có hứng thú gì, chỉ là đời trước vì có chung một ít hứng thú với Trương Hạo Đình, mới bắt đầu buộc bản thân đi thưởng thức những thứ ca kịch khiến cô buồn ngủ kia.

Có lẽ âm nhạc thật sự có sức hấp dẫn thuộc về nó, sau này nghe vài năm, Mạn Dao bắt đầu cũng thấy hứng thú với ca kịch. Buổi ca kịch chủ nhật trận kia là một buổi diễn xuất duy nhất của bậc thầy cấp thế giới ở thành phố S, không sử dụng thể lực nhà họ cho dù Lý Mạn Dao xếp hàng cũng không mua được vé kịch ngày đó, hôm nay thấy vé trên tay Âu Dương Vũ, Mạn Dao gật đầu một cái, coi như là đồng ý.

“Vậy chúng ta đã nói xong rồi, chủ nhật này anh đến nhà em tìm em, không bằng chúng ta trao đổi số điện thoại di động, đến lúc đó anh cũng có thể gọi điện thoại cho em, hẹn thời gian xuất phát.” Thấy Mạn Dao gật đầu, Âu Dương Vũ vội vàng rền sắt khi còn nóng muốn trao đổi dãy số với Mạn Dao.

“Vậy không cần, đến lúc đó chúng ta gặp mặt ở cửa sân khấu kịch là được rồi, nếu như anh sợ chúng ta đi lạc, không bằng hiện tại đưa vé cho em, đến lúc đó hai chúng ta trực tiếp gặp mặt ở chỗ là được.” Mạn Dao kiên định từ chối, trong nháy mắt phá tan cảm xúc tự mãn mới dâng lên của Âu Dương Vũ. Vốn là nghe thấy Lý Mạn Dao dễ dàng đồng ý cuộc hẹn của mình như vậy, Âu Dương Vũ còn có chút vênh vang tự đắc, về sau nếu nói mỹ nhân núi băng cũng chỉ như thế, rốt cuộc chạy không khỏi Ngũ Chỉ Sơn của anh. (Ai coi Tây Du ký bí nè)

Nhưng hôm nay nhìn hai mắt Mạn Dao trong suốt, đôi mắt ngóng nhìn thâm tình của mình không có bất kỳ ngưng ngừng và tránh né, loại ánh mắt này có nghĩa là gì, Âu Dương Vũ trà trộn buổi hoa nhiều năm rất rõ ràng, từ đầu đến cuối cô bé trước mắt cũng không có bất kỳ động lòng nào đối với anh.

Lâm Tử Tô đối với tại sao Mạn Dao đồng ý Âu Dương Vũ theo đuổi không dám bắt kỳ hứng thú gì, ở chung với Mạn Dao thời gian dài như vậy, Lâm Tử Tô đã sớm biết lòng phòng bị của Mạn Dao rất nặng, lại từ cái nhìn đầu tiên với Âu Dương Vũ này, Lâm Tử Tô cũng biết anh ta và Mạn Dao không có bất kỳ cơ hội nào. Nếu không có khả năng, Mạn Dao lại không đối xử với anh như với người theo đuổi trước kia, đây cũng không phải là chuyện gì tốt đối với Âu Dương Vũ, Lâm Tử Tô có chút đã bắt đầu mong đợi, biểu hiện sau này của Mạn Dao.

Đổi thoại của Mạn Dao và Âu Dương Vũ là ở trong phòng ăn trường học, hai người đồng thời là nhân vật nổi tiếng của trường học, mới một buổi chiều, Âu Dương Vũ theo đuổi Lý Mạn Dao, chuyện chủ nhật hẹn hò cũng đã truyền khắp tất cả các góc sân trường.

“Mai Lan, Lý Mạn Dao này cũng bạn chí cốt quá rồi, cô ấy biết rất rõ ràng cậu thích Âu Dương Vũ, tại sao có thể hoành đào đoạt ái, chẳng lẽ cô ấy quên năm đó lúc ở cô nhi viện, nếu không phải là cậu chăm sóc, biết đâu cô ấy cũng không còn ở nhân thế nữa, nếu nói như vậy, cũng không có chuyện ngày hôm nay rồi.”

Lý Như Tuyết thấy Mai Lan kể từ nghe được lời đồn đãi kia thì mặt vẫn âm u, đứng dậy kéo Mai Lan đến bên ngoài.

“Con người không phải đều là như vậy, chỉ có thể cùng chung hoạn nạn không thể chung giàu sang, hôm nay cô ấy đã là đại tiểu thư nhà họ Lý, đâu còn là Thằng Tư tở biết đó. Như Tuyết, chúng ta không nên nhắc lại người kia, những chuyện này đã không có bất kỳ quan hệ gì với tớ.”

Khi nghe Lý Như Tuyết nói đến nếu không phải là mình cứu cô ấy, cô ấy cũng đã chết thời điểm, Mai Lan nội tâm có chút tán thành những lời này, nếu như lúc trước không có Lý Mạn Dao, vậy hiện tại tất cả mà cô có sẽ đều là của mình. Nghĩ đến tất cả Lý Mạn Dao có hôm nay khiến cô hâm mộ, từ trước tới nay Mai Lan sinh ra chưa từng hối hận, những thứ này vốn đều phải là của cô, nếu như cô có những thứ này, sao Âu Dương Vũ có thể thích những người khác.

Kể từ sau tiệc sinh nhật lần đó, cuộc sống của Lý Như Tuyết đã không cách nào trở lại yên bình lúc trước. Tuy rằng Lâm Uyển Nhược chia tay với Lý Kính Đào, nhưng lại đẩy trách nhiệm đến trên người của mình, mấy ngày này bên cạnh mình không thiếu xuất hiện rất nhiều chuyện khiến cô phiền lòng, mặc dù cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng những chuyện nhỏ nhặt này cũng đã khiến Lý Như Tuyết mất hết mặt mũi, không cách nào duy trì ưu nhã mà nữ thần cần có ở trước mặt bạn học.

An ủi Mai Lan mấy câu, Lý Như Tuyết vốn còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng mắt cá chân lại bắt đầu đau đớn, lần trước không biết là người nào vướng mình một phát, làm cho mình trực tiếp ngã xuống từ trên cầu thang, cho đến bây giờ chân vẫn sưng lên. Kể từ sau khi chia tay Lý Kính Đào kia, chuyện như là té ngã đau bụng như vậy liên tục xuất hiện, lần một lần hai còn có thể là trùng hợp, nhưng lại nhiều lần như vậy, trang@d#d#l#q#d@bubble chính là nhiều hơn nữa con người cũng biết cũng sẽ nhìn ra không ổn trong đó.

Huống chi Lý Như Tuyết vốn không phải phần lớn người dân vào lúc chuyện xảy ra lần thứ ba Lý Như Tuyết đã bắt đầu âm thầm điều tra chuyện này. Nhưng người ra tay trong bóng tối chôn giấu quá sâu, thật vất vả tìm được mấy đối tượng hoài nghi, nhưng cũng bị mình loại bỏ từng người. Cho tới bây giờ thời gian đã qua hơn hai mươi ngày, chỗ Lý Như Tuyết vẫn không có bất kỳ tiến triển nào.

Không muốn chen chúc, lúc Trương Hạo Đình đến sân khấu kịch trước một tiếng đồng hồ so với bắt đầu, nhưng không ngờ đến lúc ở chỗ ngồi bên cạnh anh vậy mà đã có người tới nơi trước so với anh.

Thường thức ca kịch là phương thức giải trí mà Trương Hạo Đình khó được, lần này cố ý sớm bảo thư ký đặt trước vé, không dẫn theo bạn gái mà là một mình đi hưởng thụ thời gian khó nghỉ được. Đến sân khấu kịch sớm cũng đã thành thói quen của Mạn Dao lúc ở chung với Trương Hạo Đình, tuy nói hôn nhân với Trương Hạo Đình mới ngắn ngủn ba năm, nhưng 3 năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện, không chỉ thay đổi yêu thích, đến cả thói quen cũng bị người kia đồng hóa.

“Lý tiểu thư, không ngờ lại gặp cô ở nơi này?” Ngồi ở trên chỗ ngồi, trong lúc vô tình thấy mặt cô gái nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, trong giọng nói của Trương Hạo Đình có một chút vui mừng mà bản thân không nhận ra được. Tính cả lần này tổng cộng gặp mặt ba lần với Lý Mạn Dao, nhưng mỗi một lần Lý Mạn Dao đều để lại ấn tượng khác biệt cho mình, khiến cho mình rất khó quên cô bé trước mắt. Giọng nói quen thuộc khiến Lý Mạn Dao theo bản năng mở mắt.

Trương Hạo Đình đến xem ca kịch cũng không khiến người bất ngờ, nhưng mà ngồi ở bên cạnh mình, ở lúc cô và Âu Dương Vũ hẹn gặp, không biết vì sao luôn cho cô một loại cảm giác quái dị không nói ra được, cho dù đời này cô và Trương Hạo Đình đã không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng đời trước hai người đàn ông này đây đưa sâu nhất với cô.

“Tôi hẹn với bạn đến xem ca kịch, không ngờ Trương đồng cũng thích cái này.”

“Tôi kêu rên rất ít, nhưng ca kịch là một cái trong đó. Người biểu diễn ca kịch này đều là bậc thầy hiếm có, đặc biệt là danh mục khúc diễn tấu lần này.....”

“Mạn Dao, em lại tới sớm như thế, may mà anh đến sớm, vị này là?”

Âu Dương Vũ tự nhận là đã đến hội trường sớm nửa giờ, nhưng không ngờ Lý Mạn Dao lại đã đến, ở phía sau đã thấy hai bóng lưng trên chỗ ngồi dựa vào rất gần, thấy Lý Mạn Dao và một người đàn ông trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng Âu Dương Vũ dâng lên một tia cảnh giác, liếc nhìn có chứa ý cảnh cáo Trương Hạo Đình bên cạnh Mạn Dao.

Người đàn ông trước mắt chỉ nhìn ánh mắt đầu tiên, Âu Dương Vũ cũng biết đây tuyệt đối là một uy hiếp rất lớn, người đàn ông này không giống với những đối thủ cạnh tranh kia trong trường học, trong trường học những người đó ở trong mắt Âu Dương Vũ hoàn toàn không tính là đối thủ cạnh tranh gì, hoàn toàn không đáng nhắc tới. Nhưng đối với người đàn ông trước mắt ở trình độ nào đó mà nói thì anh không sánh được, có lẽ tương lai đợi đến sau khi anh thừa kế công ty của cha, bản thân cũng sẽ có khí thế giống với người đàn ông, nhưng hôm nay mình lại không cách nào có phong thái của người đàn ông kia.

Cho dù không muốn thừa nhận điểm này, nhưng rất rõ ràng lúc này không cách nào che giấu sự thật.

“Âu Dương Vũ, anh đã đến rồi, vị này là Trương đồng, đã từng gặp mấy lần, không ngờ anh ấy cũng thích ca kịch. Trương đồng, vị này là học trưởng của tôi, Âu Dương Vũ.” Mạn Dao thấy hai người giương cung bạt kiếm, đứng dậy giới thiệu với hai người.

“Xin chào, Trương Hạo Đình.” Mặc dù đã đoán được là Mạn Dao đi xem ca kịch cùng với đàn ông, nhưng trong nháy mắt thấy Âu Dương Vũ, Trương Hạo Đình dò xét cẩn thận đối phương một hồi, trong lòng có chút không đáng cho Mạn Dao, nam sinh này thoát nhìn không tệ, nhưng lại không xứng với nữ sinh trước mắt, có điều đây là chuyện giữa hai người bọn họ, có quan hệ gì với anh.

Trương Hạo Đình vốn thấy người đàn ông này cũng hơi cảm thấy nhìn quen mắt, vào sau khi nghe cái tên này, Âu Dương Vũ rốt cuộc nghĩ đến người đàn ông này là ai, lúc anh về nước từng nghe cha bàn tán lịch sử làm giàu truyền kỳ của người đàn ông này. Sau khi biết những thứ này, ngay ở trong lòng mình đặt người đàn ông này trở thành mục tiêu, tương lai tất nhiên phải vượt qua người đàn ông này lập nên thành tựu.

Vốn là trở về nước tới nay vẫn không có cơ hội gặp mặt với người đàn ông này, đến lại không nghĩ rằng gặp gỡ đối phương ở nơi này, trong lúc nhất thời Âu Dương Vũ không biết phải nói những gì. Sau khi chào hỏi với Trương Hạo Đình mấy câu, Âu Dương Vũ ngồi vào chỗ ngồi, nói chuyện với Mạn Dao. Mạn Dao cũng không có hứng thú gì đối với chủ đề nói chuyện của Âu Dương Vũ, chỉ là tùy ý qua loa vài câu.

Đợi đến bên cạnh người xem lục tục vào chỗ, ba người cũng không nói nữa kiên nhẫn chờ ca kịch bắt đầu diễn, lớn lên ở nước ngoài, Âu Dương Vũ cũng không có hứng thú gì với ca kịch, muốn mời Mạn Dao đến xem ca kịch cũng là trong lúc vô tình nghe người ta nhắc tới Mạn Dao đã từng đi mua vé mà không có kết quả, mới cao giá phái người mua hai tấm vé chuẩn bị lấy lòng người đẹp.

28. Chương 28: Hòa Thuận

Từ lúc ca kịch bắt đầu Mạn Dao liền bị một số nghệ thuật gia tốt nhất biểu diễn trên sân khấu hấp dẫn hoàn toàn, ngay cả một phần sức chú ý cũng không đặt vào trên người của Âu Dương Vũ. Ở một trình độ nào đó, ca kịch là một thứ rất thú vị, nếu như người yêu thích có thể như mê như say, nhưng đối với người không có hứng thú nó, lại thành một bài hát ru con rất tốt.

Mấy ngày nay, Âu Dương Vũ trừ chuyện trường học, cũng bắt đầu giúp đỡ cha học tập xử lý chuyện của công ty, thật vất vả nhín chút thời gian đến xem ca kịch này với Mạn Dao, vốn là cho rằng có thể lại tiến một bước với Mạn Dao, nhưng hôm nay ánh mắt lại dần dần không mở ra được, thử để ý giây giũa vài lần, ý chí khuất phục buồn ngủ, nhìn một chút vẻ mặt Mạn Dao say mê, cũng sẽ không chú ý tới anh, anh chỉ là len lén ngủ một lát, chỉ một lát.....

Lúc Âu Dương Vũ vừa cảm thấy tỉnh ngủ, ca kịch đã kết thúc, Mạn Dao liếc mắt nhìn Âu Dương Vũ đang khò khò ngủ say ở chỗ này, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi ra ngoài theo dòng người. Hôm nay tới xem ca kịch đều là nhân vật trung thượng lưu ở thành phố S, người như vậy đương nhiên sẽ không ồn ào một hồi giống như là lúc điện ảnh tan cuộc, từ ca kịch kết thúc đến lúc mọi người rời khỏi sân khấu vẫn luôn là yên lặng như tờ, không làm cho Âu Dương Vũ đắm chìm trong trong mộng đẹp tỉnh lại.

“Lý tiểu thư, không cần đi gọi bạn bè của cô một chút, dường như anh ta không có hứng thú đối với ca kịch, đi tới nơi này cũng là một hành hạ đối với anh ta.” Đi ra nhà hát, Trương Hạo Đình nhìn Lý Mạn Dao đi ở phía sau anh mở miệng dò hỏi.

“Anh ta hơi mệt chút, không bằng nghỉ ngơi thật tốt một lúc, vẫn là đừng âm ỉ đến anh ta mới tốt.” Âu Dương Vũ ở trong trí nhớ Mạn Dao vẫn luôn là tác phong nhanh nhẹn, không ngờ một màn ca kịch cũng để Mạn Dao chứng kiến một màn anh ta mất mặt như vậy. Mặc dù Âu Dương Vũ không ngáy ngủ, nhưng ngủ ở giữa một đợt biểu diễn khó cầu, Mạn Dao có chút tiếc nuối không có người khác thấy một màn như vậy.

“Lý tiểu thư là một mình, cô muốn đi đâu, không bằng tôi đưa cô trở về?” Chỗ này bắt xe cũng không dễ dàng, anh không ngại để tài xế đưa Mạn Dao đoạn đường. “Không cần làm phiền Trương Đồng rồi, tôi đi dạo phố trước, cách đó không xa, tôi đi tới là được.” Không cần thiết, Mạn Dao cũng không muốn tiến thêm một bước tiếp xúc gì với Trương Hạo Đình, mở miệng từ chối yêu cầu của Trương Hạo Đình.

“Đây là danh thiếp của tôi, lần sau có cơ hội cùng thưởng thức ca kịch với Lý tiểu thư.” Nếu Lý Mạn Dao đã từ chối, Trương Hạo Đình cũng không kiên trì nữa, hồ trợ móc ra một tấm danh thiếp từ trong ví tiền đến trên tay Mạn Dao. “Đúng rồi, Lý tiểu thư, số điện thoại của cô là bao nhiêu, tôi lưu lại. Tôi đi đây, Lý tiểu thư, tự cô cẩn thận một chút.” Như nguyện lấy được dây số điện thoại của Mạn Dao, Trương Hạo Đình nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một cái, tạm biệt với Mạn Dao rồi đi.

Mạn Dao nhìn bóng dáng càng lúc càng xa, vẫn không làm rõ được mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mình đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng muốn từ chối nhưng miệng không thông qua đại não không chế đã nói ra dây số. Thời điểm đời trước chính là như vậy, mỗi lần đối mặt với Trương Hạo Đình, dùng khí vốn có lại biến mất ở trong thân thể Mạn Dao, vô tình đã bị người trước mắt chủ đạo tất cả, tất cả mọi chuyện cũng làm theo ý người trước mắt.

Sống lại tới nay, tính cách của cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng lúc đối mặt người kia, những thứ vốn đã thay đổi thì lập tức không còn sót lại chút gì. Bên này, Mạn Dao còn đang ảo não, bên kia Âu Dương Vũ cuối cùng mở mắt từ trong giấc mộng, nhìn nhà hát không có một bóng người, vốn là còn nửa mê nửa tỉnh anh lập tức liền tỉnh táo lại, trực tiếp lấy điện thoại di động ra tìm tới cái tên đó, gọi sang. Lần trước tìm Mạn Dao muốn điện thoại chỉ là viện cớ, trước khi đeo đuổi cô, anh cũng đã lấy được dãy số của Mạn Dao từ trong tay bạn học của cô, chỉ là không muốn để cho Mạn Dao biết, mới vẫn cố nén không gọi điện thoại cho Mạn Dao.

“Alô, chào em, Lý Mạn Dao.” Mạn Dao nghe được điện thoại di động vang lên thấy số điện thoại lạ hoặc mặt nhấn phím kết nối, đợi đến khi nghe được âm thanh bên kia truyền ra, đưa di động cách xa lỗ tai, cho dù trong điện thoại người đàn ông ở chỗ kia nói gì đó nổi lên không dứt.

Mãi mới đợi được người đàn ông kia dừng lại, Mạn Dao mới một lần nữa đặt điện thoại vào bên tai, “Em đã đến nhà, em còn có chuyện cúp trước, cảm ơn lời mời hôm nay của anh, chỉ là lần sau nếu như anh không có hứng thú đối với ca kịch, thì cũng đừng nên gắng gượng thưởng thức.”

Nghe được bên kia truyền tới tiếng tút tút, trang@ddlqđ@bubble editor Âu Dương Vũ bộp một tiếng ném di động xuống đất. Hôm nay anh quá mệt mỏi rồi, nên may mắn là Lý Mạn Dao cũng không phải là một người lắm miệng, hôm nay anh làm ra việc này, sẽ không có người khác biết được. Nhưng trước kia thật vất vả sắp đặt cuộc hẹn này không chỉ không đạt tới hiệu quả mong muốn, còn biến khéo thành vụng, nếu không phải như vậy Lý Mạn Dao cũng sẽ đánh thức mình.

Thái độ của Lý Mạn Dao đã rất rõ ràng rồi, Âu Dương Vũ nghĩ tới có phải nên buông tay hay không, chân trời chỗ nào không cỏ thơm, tuy nói Lý Mạn Dao là nữ sinh hiếm khi khiến cho anh động lòng, nhưng cũng không phải là loại không thể thay thế đó, nhưng tại sao mình lại không cách nào buông tay. Đây hoàn toàn không phù hợp tính cách của anh. Trời ơi, có lẽ mình thật sự lỡ vào. Lý Mạn Dao, em nhất định là khắc tinh của tôi, cho dù em kháng cự thế nào đi nữa, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của tôi.

Đợi đến lúc cưới được Lý Mạn Dao, chẳng khác nào kéo theo quan hệ với nhà họ Lý, thế lực nhà họ Âu Dương bọn họ đều ở nước ngoài, hôm nay đi tới nơi này, rất khó tạo mối quan hệ với thượng lưu chân chính, cưới được đại tiểu thư nhà họ Lý, vậy thì đồng nghĩa với lấy được vé vào cửa nổi thẳng với thượng lưu. Dù cho tính từ chỗ nào, mình cũng sẽ không từ bỏ Lý Mạn Dao.

“Tháng Tư, cậu có thời gian hay không, tớ muốn nói chuyện với cậu một chút”. Ngày hôm sau sau cuộc hẹn lần đó với Âu Dương Vũ, Mạn Dao tới trường học thì thấy Mai Lan đã đợi ở bên ngoài. Mai Lan chú ý tới Mạn Dao đi xuống từ trên xe, sau khi chờ tài xế rời đi rồi, đi nhanh vài bước tới trước mặt của Mạn Dao.

“Được thôi, tớ cũng có vài lời muốn nói với cậu. Mai Lan, không bằng lúc cơm trưa ngày hôm nay, hai chúng ta đến chỗ đình nghỉ mát kia.” Mai Lan vẫn luôn trốn tránh mình, hôm nay lại ở ngoài cửa chờ đợi mình, Mạn Dao cũng là rất tò mò tại sao lần này Mai Lan tìm mình, gật đầu đồng ý.

“Mai Lan, tại sao cậu luôn không gặp với tớ, nhiều lần tớ muốn chào hỏi với cậu, cậu đều giống như làm như không thấy, tớ không biết là cậu nghĩ như thế nào, nên cũng không dám đến gần cậu nữa. Mai Lan, chúng ta không phải chị em tốt ư, tại sao cậu đột nhiên đối với tớ như vậy, giống như chúng ta không quen biết vậy.”

Bữa trưa trong đình nghỉ mát, không đợi đến Mai Lan mở miệng, Mạn Dao mở miệng trước đây toàn bộ trách nhiệm tới trên người của Mai Lan.

“Tháng Tư, tớ cũng không lộ ra, ngày đó lúc thấy cậu, tớ cũng rất vui mừng, nhưng tớ có thể tới nơi này là đồng ý một điều kiện, tớ không thể tiếp cận với cậu, mới phải cố nén không chào hỏi với cậu.” Nghe thấy Mạn Dao chất vấn, trên mặt Mai Lan được kêu là oan ức, nước mắt đảo quanh ở trong vành mắt. Lúc ở chung với Lý Như Tuyết, Mai Lan cũng học được bản lĩnh đặc biệt của Lý Như Tuyết, muốn nói nước mắt chảy trước.

“Hoá ra là như vậy, Mai Lan thật là oan ức cậu. Tớ đi nói với ông nội, ông nội nhất định sẽ không từ chối. Mai Lan, sau này chúng ta không cần duy trì xa cách, tớ vẫn luôn nhớ lúc ở cô nhi viện, khi đó chúng ta là bạn bè tốt nhất, lúc trước chúng ta đã từng giao hẹn với nhau, phải làm chị em cả đời, dù sau này xảy ra cái gì cũng vĩnh viễn đứng ở bên đối phương, ủng hộ người đó, trợ giúp người đó không điều kiện.....”

Mấy câu nói mới bắt đầu, Mạn Dao là đang diễn trò, nhưng càng về sau rơi vào hồi ức, Mạn Dao cũng cảm động mấy phần chân tình, tình hữu nghị của tuổi trẻ là chân thật nhất, cho dù đã định trước biến chất, thế nhưng dù sao cũng là một hồi ức ngọt ngào nhất trong thời thơ ấu gian khổ.

Theo lời Mạn Dao nói, Mai Lan cũng đắm chìm vào hồi ức quá khứ, khi đó thật sự rất tốt đẹp, nhưng trong nháy mắt lúc người có tiền kia tới, lúc Mạn Dao từ Tháng Tư biến thành Mạn Dao về sau, tất cả mọi chuyện đã thay đổi tất cả, người trước mắt có tất cả mà cô hâm mộ, thậm chí đoạt đi chàng trai duy nhất cô động lòng, nếu quả như thật coi cô như chị em tốt sao có khả năng sẽ đối với cô như vậy.

“Mạn Dao, sau này tớ sẽ không gọi cậu là Tháng Tư, dù sao cậu đã đổi tên rồi. Nghe nói Âu Dương Vũ đang đeo đuổi cậu, anh ấy là hot boy trong trường học, như thế nào, có phải đã sắp đồng ý sự theo đuổi của anh ấy hay không?” Hai người đang diễn trò như nhau rất nhanh sẽ phá vỡ ngăn cách mới bắt đầu, bắt đầu thân thiết lên.

“Âu Dương Vũ, Mai Lan cậu đừng hiểu lầm, lần trước tớ đồng ý với anh ấy cùng đi xem ca kịch, chỉ bởi vì tớ có hứng thú với ca kịch. Về phần Âu Dương Vũ, tớ không có ý gì đối với anh ấy, các cậu không nên hiểu lầm mới phải.” Nghe được Mai Lan tính dò xét, trong lòng Mạn Dao khẽ chuyển, mở miệng phủi sạch quan hệ với Âu Dương Vũ. Đối với lời Mạn Dao nói, khóe miệng Mai Lan vểnh lên, cũng không coi là thật.

Âu Dương Vũ là ai, sao Mạn Dao có thể lại không thích anh, tất cả những thứ này đều là lý do tìm cớ ở trước mặt cô thôi. Có điều, Lý Mạn Dao cũng thật sự không xem cô như bạn bè, nếu không tại sao không nói lời thật với cô, giả vờ bày ra bộ dáng không biết cô thích Âu Dương Vũ, giả vờ bày ra bộ dạng không hề bị dao động, thật là khiến người ta ghê tởm.

“Thì ra là như thế, những bạn học này truyền bá xôn xao, tớ mới có thể hiểu lầm, lần sau lúc bọn họ nói nữa tớ thay cậu giải thích một chút. Có điều Mạn Dao, nếu cậu không thích Âu Dương Vũ, nên sớm nói rõ ràng với anh ấy. Dù sao, Âu Dương Vũ không phải những nam sinh khác, nếu cậu chọc giận những người theo đuổi của Âu Dương Vũ thì sẽ không tốt.”

“Thanh giả tự thanh (tương tự cây ngay không sợ chết đứng), tại sao phải giải thích mấy chuyện này với những người nhảm chán kia, chỉ cần bạn bè của tớ tin tưởng tớ, trước giờ tớ không quan tâm ý nghĩ gì đó

của những người khác. Mai Lan, cậu tin tưởng tớ có đúng hay không?”

“Tớ đương nhiên tin tưởng cậu, chúng ta là chị em tốt nhất đấy!” Mai Lan nhìn Mạn Dao, ý tứ sâu xa mở miệng nói. Sau lần gặp gỡ này, Mai Lan lại trở nên quen thuộc với Mạn Dao, từ vốn là người hầu nhỏ của Lý Như Tuyết, đã biến thành như hình với bóng với Mạn Dao. Tuy rằng hai người không ở chung lớp, nhưng lúc tan học, Mai Lan vẫn không ngại cực khổ đến lớp Mạn Dao nói chuyện bầu bạn với cô.

“Mạn Dao, có phải Lâm Tử Tô không thích tớ hay không? Tớ biết vốn cậu ấy là bạn tốt nhất của cậu, bây giờ tớ và cậu quen biết nhau, cậu ấy cảm giác bạn tốt bị cướp đi, trong lòng buồn bã không vui, mới có thể bày ra sắc mặt với tớ. Thật ra thì tớ cũng không để ý những chuyện này, có điều chúng ta thật vất vả giải hiểu lầm Tần Sở, thật sự là tớ không muốn mất đi cái người bạn tốt này, dù sao tớ đi tới nơi này, biết duy nhất chính là cậu.”

Một ngày này, lúc chỉ có hai người Mai Lan và Mạn Dao, Mai Lan tủi thân đầy mặt lấy tay bảo vệ hai chân, bắt lực nhìn Lý Mạn Dao. Tới rồi, lúc đời trước chính là như vậy, Mai Lan bắt hòa với Lâm Tử Tô, Mai Lan chính là giả vờ đáng thương oán trách Tử Tô lạnh lùng với cô ả như vậy, nói đủ loại khuyết điểm của Tử Tô ở trước mặt cô, mà Tử Tô thiếu khuyết cái gì cũng không nói, vô tình, cô đã từ từ xa cách Tử Tô.

29. Chương 29: Kẻ Thù Giao Chiến

“Mai Lan, cậu nhất định là hiểu lầm rồi, cậu và Tử Tô đều là bạn bè quan trọng nhất của tớ, vào lúc tớ vừa tới nơi này may nhờ biết Tử Tô. Tại sao tớ có thể tiếp nhận cậu và Lý Như Tuyết qua lại thân thiết, cậu lại không thể tiếp nhận một người bạn như Tử Tô vậy. Mai Lan, có thể là cậu quá nhạy cảm rồi, cậu ấy chính là tính tình như vậy, cũng không phải chuyện nhằm vào cậu.”

Mạn Dao nghe được lời Mai Lan nói, giống như nghe được chuyện gì khiến không người nào có thể tiếp nhận, khiếp sợ đứng lên. Ngược lại, Mai Lan không ngờ Lâm Tử Tô kia vậy mà có địa vị ở trong lòng Mạn Dao như vậy. Khoảng thời gian này, cô đã biết thân phận của Lý Mạn Dao từ những cách khác, trước kia Lý Như Tuyết nhìn đã ngồi tít trên cao, nhưng so ra lại còn kém Lý Mạn Dao này, chỉ cần nhào người trên Lý Mạn Dao này, mới có thể để cô ta thành công làm bậc thang đẩy cô vào trong tầng lớp căn bản đã không vào được.

Vì mục đích này, cô mới cố nén cảm phần khinh thường trong lòng làm ra bộ dáng qua lại thân thiết với cô ta, nhưng lại phát hiện chuyện tiến triển cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của cô. Bên cạnh Lý Mạn Dao có một Lâm Tử Tô ảnh hưởng hành động của cô, ánh mắt của Lâm Tử Tô này nhìn cô giống như đã nhìn thấu bí mật của cô, không để cho cô tự do tránh né. Cô sẽ không cho phép người như vậy xuất hiện ở bên cạnh Lý Mạn Dao, nên mới có một màn hôm nay.

“Mạn Dao, tớ sẽ cố gắng đối xử với Tử Tô. Đây là thiệp mời mà Âu Dương Vũ đưa tớ, sinh nhật của Âu Dương Vũ sẽ tổ chức bữa tiệc. Mạn Dao, ngày đó hai chúng ta cùng đi có được hay không?” Mai Lan nhìn thiệp mời mạ vàng trên tay, dò xét tính mở miệng muốn mời Mạn Dao nói.

Kể từ sau khi cô cố ý để hai người tay nắm tay xuất hiện ở trước mặt của anh, Âu Dương Vũ đã tìm mình

rất nhiều lần, như là đã không chiếm được trái tim đối phương, vậy thì cô không ngại hung hăng bắt chẹt thêm một khoản nữa ở trên người đối phương. Lần này chỉ cần mời Mạn Dao tham gia tiệc sinh nhật này, Âu Dương Vũ sẽ cho cô một con số khiến cô hài lòng không thôi, vì số tiền kia, Mai Lan đương nhiên cũng phải sử dụng tất cả vốn liếng.

“Ngày đó tớ và Tử Tô hẹn đến nhà cậu ấy ôn tập bài học. Chúng ta thân là học sinh vẫn là phải lấy học tập làm chính. Mai Lan, nếu cậu có thời gian thì cùng đi ôn tập bài học với tớ, thành tích của Tử Tô rất tốt, nếu cậu có chỗ gì không hiểu, cậu ấy cũng sẽ giảng giải cho cậu.” Mạn Dao lắc đầu, trực tiếp từ chối đề nghị của Mai Lan.

“Mạn Dao, bài tập cũng không thiếu một ngày như vậy. Cậu hãy cùng đi với tớ nhé, nếu không ngày đó tớ cũng không biết ai, coi như đi chung với tớ. Mạn Dao tốt, cùng đi với tớ có được hay không?” Sao Mai Lan có thể lại từ bỏ như vậy, kéo cánh tay Mạn Dao gương mặt cầu xin.

“Tớ nhớ là hình như cũng mời Lý Như Tuyết, không bằng cậu và cô ấy cùng đi được rồi. Lại nói Mai Lan, mỗi ngày cậu đều tới chỗ của tớ, đi chung với tớ, có phải hơi lơ là đến người bạn Lý Như Tuyết này hay không? Nếu cứ như vậy cô ấy xa cách với cậu, ngược lại là lỗi lầm của tớ rồi.”

Mai Lan yêu cầu như vậy, trong đó tất nhiên có chút kỳ lạ, Mạn Dao không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này với Mai Lan nữa, bắt đầu dời đi tầm mắt. Nhắc tới Lý Như Tuyết, Mai Lan nghe đến Lý Như Tuyết, trên mặt xuất hiện vẻ lúng túng. Hành động tiếp cận Mạn Dao ừm đều là kết quả sau khi cô và Lý Như Tuyết bàn bạc, Lý Như Tuyết đương nhiên sẽ không trách cứ cô, nhưng những việc này lại không cách nào giải thích với Mạn Dao.

Cũng bởi vì hành động xa lánh Lý Như Tuyết nịnh bợ Mạn Dao của cô, không biết là xảy ra chuyện gì đã đắc tội những người đi theo Lý Như Tuyết, mấy ngày nay, Mai Lan bị những người đó hoành hợ không ít. Vào sau lần đầu tiên, cô bị hoành hợ bèn oán trách với Lý Như Tuyết, nhưng Lý Như Tuyết chỉ hỏi hột mấy câu, không chỉ không giải quyết Mạn Dao phiền phức, ngược lại cũng là lửa cháy đổ thêm dầu. Mấy ngày nay, trên mặt Mai Lan vẫn luôn chưa hết sưng, cả người đều đau đớn khó nhin.

Đối với Mai Lan xảy ra, Mạn Dao đều đặt tất cả ở trong mắt, kết quả này có thể nói là một tay cô thúc đẩy. Chính là cô cố ý nói một vài lời ý tứ sâu xa ở trước mặt một số người quan hệ thân thiết, khiến người bên Lý Như Tuyết kia thấy Mai Lan đi theo bên cạnh cô, tự nhiên sẽ khơi ra tất cả phát sinh kế tiếp. Dù sao chuyện mình và Lý Như Tuyết không hòa thuận là tất cả người đều biết rõ, mà bất kỳ kẻ nào cũng không tha thứ được người đi theo bên cạnh mình đi nương nhờ vào bên đối thủ cạnh tranh của mình.

“Cái này cho cậu, đến lúc đó, đợi đến lúc cô ta tham gia tiệc thì thả cái này vào trong rượu của cô ta. Chúng ta đã sắp xếp người xong xuôi, đợi đến khi cô ta uống rượu cậu liền dẫn cô ta tới phòng khách, người của chúng ta sẽ len lén đi vào. Sau đó đợi đến khi công dụng thuốc phát tác, chúng ta sẽ dẫn theo Âu Dương Vũ và khách trong đại sảnh đi bắt kẻ gian dân. Ngược lại, tớ muốn xem Lý Mạn Dao gây ra loại tai tiếng này, khuôn mặt có còn tiếp tục giả vờ làm ra dáng vẻ kiêu cách hay không.”

Lý Như Tuyết thấy Mai Lan, còn chưa nghe lời Mai Lan nói đã lấy ra một bọc giấy đã chuẩn bị tốt thay cho Mai Lan. Sau khi nhận được thiệp mời của Âu Dương Vũ, Lý Như Tuyết đã nghĩ đến một chủ ý tốt, chuẩn bị bàn bạc với Mai Lan một chút. Mai Lan nghe được lời Lý Như Tuyết nói, trong mắt cũng là sáng lên, nhưng nghĩ ngay tới lời vừa này ở chỗ Mạn Dao nghe được, thở dài một hơi.

“Việc này đoán chừng không thể nào, con đề tiện kia không biết đã xảy ra chuyện gì, lại không đi tham gia gặp gỡ đó. Á đề tiện này không đi, kế hoạch này của chúng ta căn bản không thể áp dụng. Không biết á đề tiện này đã xảy ra chuyện gì, có phải nhìn thấu mục đích của tớ hay không? Mấy ngày nay, tớ tốn hết suy nghĩ cũng không có bất kỳ tiến triển nào.”

Nghĩ tới những ngày qua mình ra sức lấy lòng lại hoàn toàn không bắt được bất kỳ chỗ tốt nào từ trong tay Mạn Dao, ngược lại còn không công bị người dạy dỗ nhiều lần, hoàn toàn được không bù đắp, nên trong lòng cũng sinh ra oán giận đối với hai người Mạn Dao và Lý Như Tuyết nghĩ ra chủ ý này.

“Mai Lan, chuyện này vẫn giao cho cậu là ổn, đây là một cơ hội tốt, không phải là cậu muốn trả thù con đề tiện kia ư, nếu như bỏ lỡ lần này, sẽ rất khó để tìm được cơ hội thích hợp như vậy, tốt nhất cậu suy nghĩ một chút, tớ đi trước.”

Nghe được lời Mai Lan nói, sắc mặt của Lý Như Tuyết lập tức âm u xuống, sau khi nói mấy câu lạnh băng, Lý Như Tuyết liền chuẩn bị rời đi. Mai Lan này ngoại trừ âm ỉ trả thù Lý Mạn Dao ra, không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào. dieenddafnleequysddoon Hơn nữa, bởi vì cô ta khiến bản thân cô năm tuổi đã thua cho Lý Mạn Dao, nếu như không phải là vì kế lớn lâu dài tương lai, cô cũng sẽ không chỉ để những người này cho cô ta một cái dạy dỗ nho nhỏ.

“Thật là Trường Giang sóng sau dề sóng trước, những người như chúng ta già thật rồi, sắp tới chính là thiên hạ của những người trẻ tuổi các cậu. Trương Đồng thật là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Lý Vạn Sơn nhìn Trương Hạo Đình ngồi ở chỗ đó, mở miệng cười tăng bốc nói.

Chuyện làm ăn ở nước Mỹ đó vốn là bọn họ nhất định phải đạt được, đã sắp đạt thành nhận thức chung với phía nước Mĩ kia, nhưng cũng vào thời điểm sau cùng, bị Trương Hạo Đình này chen một chân từ giữa, hung hăng cắn một miếng thịt lớn từ trên tay bọn họ. Đây là chuyện Lý Vạn Sơn không có gặp phải rất nhiều năm khi thành danh tới nay. Nhưng tình thế cấp bách, Lý Vạn Sơn chỉ có thể cố nén cảm phẫn trong lòng, lựa chọn hợp tác với đối thủ, cùng nuốt xuống chuyện làm ăn này, dù sao nhà họ Lý bọn họ đã ném vào trước đó quá nhiều, dù như thế nào Lý Vạn Sơn cũng sẽ không từ bỏ.

“Lý đồng, lời của ngài chính thức khiến Hạo Đình xấu hổ, lần này Hạo Đình cũng là Lý đồng nể tình, mới có thể có cơ hội học tập với tiền bối như Lý đồng vậy. Tập đoàn nhà họ Lý đâu phải là chúng tôi có thể so sánh với được, sau này hợp tác vẫn là xin Lý đồng ngài chăm sóc nhiều hơn mới phải. Lại nói, tôi thật sự là hâm mộ Lý đồng, bên cạnh có nhiều con cái giúp đỡ như vậy, không giống như là tôi, hết thấy đều phải dựa vào mình, nếu không phải là tôi còn trẻ tuổi, đoán chừng đã sớm không chịu nổi những áp lực này.”

Trên danh nghĩa lời của Trương Hạo Đình hâm mộ Lý Vạn Sơn có trợ thủ, trên thực tế cũng là đang nói cho Lý Vạn Sơn, tuổi tác ông lớn hơn, đã không chống đỡ được mấy năm, nhiều trợ thủ như vậy, tương lai đợi đến lúc ông không xong, nhà họ Lý nhất định sẽ tự rối loạn tay chân.

Phải biết một người không chịu đựng được nhất chính là thời gian, lời Trương Hạo Đình nói cũng không phải bí mật gì, nhiều năm như vậy, mọi người ở xã hội thượng lưu đều biết nhà họ Lý tranh đoạt quyền lực, có điều trước mặt trừ Trương Hạo Đình không ai dám lấy chuyện này tới châm chọc Lý Vạn Sơn ở ngay trước mặt ông.

“Theo tuổi mà nói, Trương Đồng phải là đời cháu của tôi, lúc trước tôi và cha cậu là bạn bè cũ nhiều năm, nếu không phải là khi đó tài chính của tôi đều dùng ở trên mấy công trình lớn, cha cậu cũng sẽ không. Ôi chao, cha cậu trên trời có linh thiêng thấy được bộ dáng cậu bây giờ cũng sẽ vui mừng không thôi.” Lý Vạn Sơn đột nhiên nhắc đến cha của Trương Hạo Đình, thật giống như cảm khái.

“Lý đồng nói đúng lắm, lúc trước khi tôi còn trẻ, cha nhiều lần nhắc tới là bạn vong niên với ngài ở bên tai tôi. Chỉ là đáng tiếc cha đã rời đi rất sớm, không biết cho tới bây giờ Lý đồng còn tưởng nhớ cha. Hôm nay, tôi vừa vặn muốn đi nghĩa trang, sẽ thuận tiện nói một chút tưởng nhớ của Lý đồng đối với cha, nếu như cha ở trên trời có biết, cũng sẽ rất cảm động và nhớ nhung tình nghĩa của Lý đồng.”

Trước kia chính là cha tin tưởng quá mức Lý Vạn Sơn này, mới bị Lý Vạn Sơn thu mua người dưới quyền thân thiết của cha, tiết lộ cơ mật tập đoàn, liên tiếp đoạt đi nhiều chuyện làm ăn quan trọng của tập đoàn, khiến chuỗi tài chính của tập đoàn xuất hiện vấn đề. Vào lúc cha cầu cứu về phía ông ta, ông ta không chỉ khoanh tay đứng nhìn, còn lôi kéo mấy cổ đông quan trọng của tập đoàn, ép cha nhường chỗ ngồi.

Cuối cùng cha không chịu nổi áp lực này, tự sát bỏ mình. Cha xảy ra chuyện gì, là sau đó Trương Hạo Đình tìm được nguyên nhân cha tự sát ở trên di thư của ông, mới biết đầu sỏ tạo thành tất cả việc này chính là Lý Vạn Sơn trước mắt. Vào sau khi Trương Hạo Đình thay thế cha tiếp nhận nhà họ Trương, những năm gần đây anh vẫn luôn không hề từ bỏ điều tra đối với chuyện năm đó, nhưng lúc đó khoảng cách giữa nhà họ Trương và Lý Vạn Sơn quá lớn, cho dù trong lòng không cam chịu nữa, bản thân cũng phải nhịn xuống tức giận, cố gắng phát triển sự nghiệp trên tay.

Cho tới hôm nay, cánh chim của Trương Hạo Đình rốt cuộc đầy đặn lên, đã đến lúc Lý Vạn Sơn thanh toán toàn bộ chuyện từng việc một, mà hôm nay chính là bắt đầu của tất cả mọi chuyện.

“Cha, xin ngài bớt giận, Trương Hạo Đình đó cũng là số đỏ, lần này chỉ là chúng ta không chuẩn bị, mới bị cậu ta thừa lúc vắng mà vào. Hợp tác với người nước Mỹ không phải là chuyện một sớm một chiều, đợi lúc mới bắt đầu hợp tác, sử dụng một ít tay chân, để cho bọn họ xem nhà họ Lý chúng ta lợi hại.” Hôm nay cùng với Lý Vạn Sơn không phải Lý Kiến nghiệp thân là tổng giám đốc, mà là con gái nhỏ Lý Ngọc Lam.

Bởi vì bị nhà họ Trương đoạt chuyện làm ăn, anh cả bị cha hung hăng trách phạt một trận, đã bay đi nước Mỹ thỏa thuận chuyện kế tiếp với bên kia, mà bà là quản lý phòng tài vụ nhân tiện theo ở bên cạnh cha. Nghe được lời con gái nhỏ nói, Lý Vạn Sơn liếc mắt nhìn con gái nhỏ cũng không nói cái gì. Rốt cuộc là mình lòng dạ đàn bà, lúc trước không đặt Trương Hạo Đình này ở trong lòng, cho rằng nhà họ Trương chỉ còn lại cô nhi quả phụ cũng sẽ không thành tài được nữa.

Nhưng hôm nay thăng nhóc vốn tâm thường cũng đã góc đầu trở lại, mà ông đã không có năng lực ngăn cản cậu ta lớn mạnh nữa, chỉ có thể mặc cho cậu ta tiếp tục phát triển thêm nữa.

“Cha, con cũng đã từng nghe nói Trương Hạo Đình này, đến hiện tại cũng không có bạn gái, nhà họ Trương bọn họ và nhà họ Lý chúng ta cũng coi như môn đẳng hộ đối. Những năm nay, Trương Hạo Đình này cũng không truyền ra xì căng đan gì, nếu như có thể, chẳng bằng thông gia với nhà họ Trương, lại mượn cơ hội từ từ nuốt luôn nhà họ Trương.”

Hôm nay nhìn Trương Hạo Đình đàm phán với cha, Lý Ngọc Lam luôn yên lặng quan sát, trong lòng dâng

lên một phỏng đoán to gan.

“Thông gia với nhà họ Trương, việc này ngược lại có chút ý nghĩa, có điều thằng nhóc nhà họ Trương đó cũng không phải là người bình thường, mặc dù nhà họ Lý chúng ta gia thế hiển hách, nhưng thằng nhóc nhà họ Trương không nhất định sẽ bằng lòng thông gia với nhà họ Lý.”

Lý Vạn Sơn nghe được lời con gái nói, trong lòng cũng hơi lay động, nhưng nghĩ lại cũng liền bỏ qua ý nghĩ này. Hồi đó, khi mình mưu đoạt gia sản nhà họ Trương, tuy rằng xử lý rất biết điều, nhưng cũng không phải là gió thổi không lọt, không biết là thằng nhóc nhà họ Trương này có rõ ràng tất cả rồi hay không. Vừa rồi cùng với trong lời nói của thằng nhóc nhà họ Trương thật giống như đối với phương đã biết được một chút, nếu như đã biết rõ những việc này, thằng nhóc nhà họ Trương còn có thể tiếp nhận người của nhà họ Lý làm vợ hay không.

30. Chương 30: Đối Tượng Hôn Nhân

Lý Ngọc Lam thấy thái độ của cha có chút buông lỏng, trong đầu đang mưu đồ chuyện kế tiếp. Năm nay Tỉnh Quân mười sáu tuổi, mặc dù về tuổi tác so với Trương Hạo Đình có chút chênh lệch, nhưng chút chênh lệch này ở cái nhìn của Lý Ngọc Lam cũng không tính là gì, chỉ cần Trương Hạo Đình cũng kết hôn, như vậy chờ tới khi Tỉnh Quân trưởng thành là có thể lập tức cử hành hôn lễ.

Nếu như có một con rể như Trương Hạo Đình làm chỗ dựa, bà sẽ rất chắc chắn thay thế được anh cả trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Lý thị. Lý Ngọc Lam là một người phải hành động, lại thêm sau khi có ý nghĩ này, bèn bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, mấy ngày sau liền muốn mời Trương Hạo Đình đến nhà họ Lý làm khách.

Trương Hạo Đình cúp điện thoại, nghĩ đến nội dung bên kia điện thoại, suy tư nhà họ Lý đột nhiên ân cần có phải có âm mưu gì hay không. Tuy nói trên danh nghĩa bọn họ và nhà họ Lý là bạn hợp tác, nhưng anh lại giành được một khối thịt béo tươi sống từ trong tay nhà họ Lý, đối xử người như vậy, trừ phi nhà họ Lý là thánh nhân, nếu không không thể nào không để ý. Đã như thế, vậy thì tại sao nhà họ Lý muốn mời mình? Nghĩ đến bên kia điện thoại gọi tới là nhị tiểu thư nhà họ Lý, trong lòng Trương Hạo Đình có một suy đoán, đặc biệt là vài ngày sau nghe được một tin từ trong miệng mẹ, chứng thực khả năng anh nghĩ tới lúc trước.

“Hạo Đình, trước đó vài ngày Ngô phu nhân còn nhắc tới việc cưới xin của con, mẹ nghe bà ấy nhắc tới con gái của vài nhà, trong đó có cháu gái của Lý Vạn Sơn. Hạo Đình, gần đây con có hợp tác với cái lão hồ ly Lý Vạn Sơn. Lý Vạn Sơn, người này am hiểu nhất chính là đi quan hệ bám vấy đàn bà, con gái trong nhà bọn họ cũng là để bán một cái giá tốt. Con phải cẩn thận một chút, không nên vào bẫy của lão hồ ly Lý Vạn Sơn kia.” Trương phu nhân nhìn đứa con nhà mình, dặn dò.

“Mẹ, nếu mà con vì công việc cưới cháu gái của Lý Vạn Sơn, mẹ có phản đối hay không?” Thấy mẹ nhắc tới Lý Vạn Sơn không nhịn được sự thù hận trên mặt, trong đầu Trương Hạo Đình xuất hiện một vẻ mặt khác. Thông gia với Lý Vạn Sơn, đối với nhà họ Trương hôm nay mà nói có rất nhiều chỗ tốt, đặc biệt là cung cấp một con đường tắt để đạt thành mục đích của anh.

Đối với đối tượng hôn nhân, Trương Hạo Đình vẫn luôn ôm nguyên do không sao cả, nhưng nếu là nhà họ Lý, cô gái trong trí nhớ kia hẳn là ứng cử viên rất thích hợp. Có điều ân oán của mẹ và nhà họ Lý, còn có sau khi cô gái kia biết rõ chân tướng, sẽ là phản ứng gì. Trương Hạo Đình không biết có nên tiếp tục hay không? Cô gái kia rốt cuộc là vô tội, anh có chút không hi vọng nụ cười sáng rỡ trong trí nhớ nhuộm vào một vết sần khổ, có lẽ nếu thật sự đám hỏi, lựa chọn những người khác, tương lai mình cũng sẽ không bó tay bó chân.

Trương Hạo Đình thừa nhận mình không phải là người tốt gì, vào lúc đám hỏi chưa từng suy nghĩ cảm nhận của đối phương, chẳng qua loại thông gia giới kinh doanh này vốn chính là kết hợp ích lợi hai bên, suy tính những chuyện khác xem ra là buồn cười như vậy. Vốn vẫn cho là mình lạnh lùng vô cảm, nhưng ở trong chớp nhoáng này, Trương Hạo Đình mới phát hiện ra mình cũng sẽ có một loại cảm xúc không nở đối với một cô gái mới gặp gỡ ba lần.

Thông gia với nhà họ Lý, Trương phu nhân nghe được lời của con, khiếp sợ đứng lên từ trên ghế salon, phản ứng đầu tiên của bà chính là muốn mở miệng phản đối, nhưng nhìn bộ dáng con trai trịnh trọng, nghĩ đến con trai nói lên vì công việc, lời phản đối của Trương phu nhân có chút nói không ra được. Từ sau khi chồng qua đời, tất cả mọi chuyện đều dựa vào một mình con trai chống đỡ, cực khổ những năm này của con trai, bà đều đặt từng việc ở trong mắt. Hôm nay, con trai vì báo thù, lại muốn hy sinh hôn nhân, Trương phu nhân không muốn con trai làm như vậy, bà thiếu con trai quá nhiều.

Mặc dù chồng đã qua đời rất sớm, nhưng thời gian đi chung với chồng là lúc Trương phu nhân vui vẻ nhất. Vài năm nay, thân thể mình ngày càng suy tàn, Trương phu nhân cảm giác có lẽ mình rất nhanh sẽ có thể đi làm bạn chồng, chết, mình cũng không sợ hãi, tiếc nuối duy nhất chính là mình đi rồi, không còn người nào khác có thể ở chung bên cạnh con trai. Con trai mệt mỏi nhiều năm như vậy, cũng cần một người tri kỷ có thể bảo vệ nó, chăm sóc nó.

”Hạo Đình, con kết hôn với ai, chỉ cần là con thật lòng thích, mẹ không phải là một người cổ hủ, cũng sẽ không phản đối. Có điều, mẹ không hy vọng cũng không đồng ý con xem hôn nhân trở thành một cuộc làm ăn, một lợi thế, hôn nhân không cảm tình chút nào như vậy thì nhất định sẽ không hạnh phúc. Mẹ vẫn không quên được hành động của Lý Vạn Sơn, nhưng mấy việc này không quan hệ với con cháu nhà họ Lý, nếu con trả thù thì có thể trút hết lên trên người cha mẹ của bọn họ, nhưng đám con cháu kia là vô tội.

Thương trường như chiến trường, thua rồi chúng ta có thể Đông Sơn tái khởi, góc đầu trở lại. Nhưng có một số việc, chỉ cần chúng ta còn là một con người thì không thể làm, như thế chúng ta và Lý Vạn Sơn có cái gì khác nhau chứ.”

Những lời này cho tới bây giờ mẹ chưa từng tự nhủ qua, cũng vượt qua dự liệu của Trương Hạo Đình. Anh nghĩ tới đủ loại phản ứng khi mẹ nghe được lời anh nói, nhưng duy nhất không nghĩ tới điểm này, “Mẹ.....”

Lời kế tiếp, Trương Hạo Đình không biết phải mở miệng như thế nào, Trương phu nhân thấy bộ dáng này của con trai, y hết với dáng vẻ vòng vo sau làm chuyện bày cầu xin tha thứ với mình trong trí nhớ của mình, trợn to mắt làm bộ đáng thương đang nhìn mình. Đã bao nhiêu năm không thấy một màn này, vốn cho rằng cả đời cũng sẽ không thấy cái này, không ngờ hôm nay mẹ con trong lúc đối thoại vậy mà để mình lại thấy kỉ niệm tốt đẹp nhất ẩn sâu ở trong ký ức.

“Hạo Đình, con người cả đời sẽ gặp phải rất nhiều người, có lẽ rất nhiều người từng khiến người ta rung

động trái tim, nhưng chân chính có thể cùng con dắt tay cả đời vẫn là vợ của con. Dù là cha mẹ hay là con cái cũng không thể cùng con đến già, chỉ có cô ấy có thể cùng nhau từ từ trở nên già đi với con. Hạo Đình, có một số việc là không thể dễ dàng thử nghiệm, trên đời không có nhất chính là thuốc hối hận, một lần lựa chọn sai lầm, sẽ làm cho cả đời người đều rơi vào trong đau khổ vô cùng vô tận.”

Đau vô cùng vô tận, nghĩ đến cảm nhận đau thấu tim gan trong giấc mơ của mình, sắc mặt Trương Hạo Đình hơi thay đổi, trầm mặc nhìn phương xa không biết suy tư điều gì.

“Mẹ, con không có một chút hứng thú nào đối với người đàn ông kia, mẹ đừng làm khó con. Nếu mẹ không sợ con làm cho mẹ mất mặt thì mẹ cứ giới thiệu con cho Trương gì đó.”

Mấy ngày nay, Tỉnh Quân trừ vội vàng bảo người ta cẩn thận chăm sóc Lý Như Tuyết, càng nhiều tình lực đều đang dùng vào ở chung với Lâm Uyển Nhược mới vừa chia tay. Lại nói, trình độ nào đó còn phải cảm ơn Lý Kính Đào, trang@d#d#l#q#d@bubble nếu như không phải là anh và chị Uyển Nhược chia tay, mình cũng sẽ không có nhiều cơ hội ở chung với chị Uyển Nhược như vậy.

”Nếu con không thích mẹ cũng sẽ không ép buộc con. Con cũng đã biết, Trương Hạo Đình tuổi trẻ tài cao không biết bao nhiêu nhà muốn có một rể hiền như vậy. Bình thường con đi chơi chung với Lâm Uyển Nhược, mẹ nghe mẹ con bé đã nhắc tới muốn tác hợp nó với Trương Hạo Đình, để cho nhà họ Lý chúng ta biết rốt cuộc chúng ta bỏ lỡ cái gì.

Nếu nhà họ Lâm này quả thật thông gia với Trương Hạo Đình, chính là hung hăng quất chúng ta một cái tát, cho nên mẹ bảo con đi hòa theo Trương Hạo Đình một lúc, chính là vì việc này. Cho dù con không thích Trương Hạo Đình, cũng không thể để cho anh ta thấy hứng thú đối với nhà họ Lâm, nhà họ Lý chúng ta đâu ném nổi mặt mũi này.”

Không có ai ngoài Lý Ngọc Lam hiểu rõ con gái của mình hơn. Con gái có một loại cảm giác đặc biệt lệ thuộc vào đối với con nhóc nhà họ Lâm, loại lệ thuộc này bị Lý Ngọc Lam biết được chân tướng trong lúc vô tình rất sợ hãi. Bà đã từng len lén hỏi bác sĩ tâm lý, hỏi thăm phương pháp trị liệu. Chuyện này bà không thể lộ ra, chỉ có thể thông qua một vài hành động không nhận thức được để con gái mình xoay chuyển ý nghĩ. Lý Ngọc Lam tin tưởng con gái mình chỉ là một lúc hồ đồ mới có thể lầm đường lỡ bước, đợi đến khi nó biết đàn ông ưu tú, tự nhiên sẽ không hồ đồ tiếp nữa.

Cái gì, Tỉnh Quân không ngờ cha mẹ nhà họ Lâm lại tính suy nghĩ như vậy, chị Uyển Nhược là tốt đẹp như vậy, Trương Hạo Đình đó chỉ cần không phải mất mặt thì nhất định sẽ thích chị Uyển Nhược.

Nếu chị Uyển Nhược đến nhà họ Trương, vậy thì bọn họ sẽ không thể thân mật giống như quá khứ. Tỉnh Quân chưa từng nghĩ tới muốn biểu lộ ý định với đối phương, cô chỉ hy vọng đối phương có thể trở thành người thân của cô, mà cô có thể danh chính ngôn thuận, yên lặng bảo vệ đối phương không để cho bất kỳ kẻ nào hoài nghi, để cho giữa các cô thành lập một loại quan hệ càng thân mật hơn so với chị em tốt. Đây cũng là nguyên do ban đầu đặc biệt tức giận đối với Uyển Nhược và Lý Kính Đào chia tay.

“Mẹ, con cũng là người của nhà họ Lý, không thể để cho bọn họ cứ như vậy ném đi mặt mũi nhà họ Lý, gấp gờ ngày kia con sẽ cố gắng, sẽ không để cho mẹ thất vọng.” Thân là một thành viên của nhà họ Lý, mình nhất định phải đi vào cung điện hôn nhân, nếu nhất định không có khả năng ở chung một chỗ với người

mình thích, vậy chú rể là ai thì có gì khác nhau chứ.

Trương Hạo Đình muốn tới, dời trước đường như chính là thời gian này Trương Hạo Đình cũng đề cập tới muốn tới nơi này làm khách, nhưng lúc đó Tĩnh Xu vẫn còn ở đây, Tĩnh Xu lấy cớ để cho đêm đó cô say mềm mà về.

Khi đó, cô uống say mềm, chỉ cảm thấy trong bụng buồn nôn, tiếp đó ọc một tiếng phun ra, thật may là cả người này không có phun tới trên người của Trương Hạo Đình, nhưng cũng đã khiến nhà họ Lý yên lặng như tờ trong nháy mắt. Một lần kia, sau khi Trương Hạo Đình rời đi, mình bị Lý Vạn Sơn hung hăng trách mắng một trận, nói là mình làm mất hết mặt mũi nhà họ Lý.

“Mạn Dao, ngày mai trong nhà sẽ mời tiệc khách, con là cháu gái của nhà họ Lý, phải đúng giờ không được trễ.” Con gái nhỏ mình nghĩ chủ ý gì, Lý Vạn Sơn rất rõ ràng. Nếu như không phải là có mạng người kia của cha Trương Hạo Đình, cậu ta đúng là con rể cứng khó được. Nghĩ đến tài liệu điều tra đối với anh, Lý Vạn Sơn thở dài, Trương Hạo Đình này đúng là không có duyên phận với Như Tuyết.

Thông gia với nhà họ Trương, không chỉ là có lợi đối với nhà họ Trương, cũng có lợi đối với nhà họ Lý, trừ không bỏ được Như Tuyết ra, mấy đứa cháu gái cháu ngoại gái khác, Lý Vạn Sơn không ngại hy sinh bọn họ để thành toàn dã tâm của mình.

“Cháu Hạo Đình, tới bác giới thiệu một chút với cháu, mấy người này chính là cháu trai cháu gái của ta. Các cháu tuổi tác xấp xỉ, chúng ta sẽ đặc biệt giao lẫn nhau.” Ngày đó thấy Trương Hạo Đình tới, hỏi han mấy câu với anh, Lý Vạn Sơn giới thiệu cho đối phương hai cháu gái của mình. Đã có lòng muốn Trương Hạo Đình làm cháu rể của ông, chuyện vai vế kia cũng liền mơ hồ không rõ.

Từ sau khi vào cửa, cho dù có rất nhiều người, anh vẫn là đầu tiên nhìn liền chú ý tới bóng dáng kia. Chuyện mình và Lý Mạn Dao biết, Trương Hạo Đình cũng không muốn để người của nhà họ Lý biết, chỉ là sau khi vừa quay, rất nhanh đã dời tầm mắt đang trên người của Lý Mạn Dao đi. “Bác Lý nói đúng lắm, bác thật là may mắn, không biết bao nhiêu người đều không ngừng hâm mộ.” Tầm mắt Trương Hạo Đình quan sát ở trên mặt Lý Tĩnh Quân, ý tứ sâu xa mở miệng nói.

“Trương Đồng mời vào bên trong, tất cả mọi người đừng đứng ở ngoài cửa. Tĩnh Quân không phải là con nhiều lần nhắc tới muốn học tập hướng về Trương Đồng ở trước mặt mẹ, lần này rốt cuộc có cơ hội nhìn thấy người thật rồi, sao lại xấu hổ, một câu nói cũng không nói.”

Lý Ngọc Lam chú ý tới ánh mắt Trương Hạo Đình nhìn con gái mình, trong lòng có chút hơi hẫ hẫ, mở miệng cười khiến sức chú ý của mọi người tập trung đến trên người của Tĩnh Quân. Đối với bữa tiệc ngày hôm nay, Lý Ngọc Nhu hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú, mình và cô em gái này luôn luôn không hòa thuận, từ nhỏ đến lớn cô em gái này am hiểu nhất chính là lấy lòng cha mẹ vui vẻ, mình thì lại không có tâm địa gian xảo này của em gái, những năm này không biết đã ăn bao nhiêu thiệt ngầm.

Hôm nay, cô em gái này tính chủ ý gì, mỗi người tại chỗ đều rất rõ ràng, có điều đáng tiếc cô không có con gái, con trai duy nhất cũng không hăng hái tranh giành, chia tay với con bé nhà họ Lâm. Nghĩ đến mấy ngày nay mình bề đầu sút trán, nhìn lại một chút em gái nở mày nở mặt vô cùng, nụ cười trên mặt Lý Ngọc Nhu càng ngày càng cứng ngắc.

“Mạn Dao, lần trước cô còn thấy tạp chí giới thiệu Trương Đồng ở trong phòng con, con còn nói rất khâm phục bản lĩnh của Trương Đồng. Trương Đồng, đây là con gái anh cả của cô, Lý Mạn Dao, mặc dù con bé mới đọc lớp mười một nhưng cũng là học sinh tư chất nổi trội, nhân phẩm học vấn đều ưu tú.”

Lý Ngọc Nhu vừa mở miệng vừa kéo Mạn Dao một cái, lúc này vừa mở miệng, tiêu điểm của mọi người lập tức chuyển dời đến trên người của Mạn Dao.

“Ha ha, cháu thật là khiến người ta hâm mộ, hai cô cháu gái của bác cũng lấy cháu làm thần tượng, những người như chúng ta thật sự là già rồi, cũng không có đề tài gì chung với bọn tiểu bối này rồi. Cháu à, nếu như không ngại thì không bằng thuận tiện dạy dỗ mấy đứa con cháu này. Bọn họ sớm muộn thừa kế gia nghiệp của bác, cũng đến lúc nên để cho bọn họ có thêm kiến thức rồi.”

31. Chương 31: Động Lòng

Đứa con gái Lý Ngọc Nhu này hoàn toàn không kế thừa chút xú khôn khéo của ông và vợ, từ nhỏ đến lớn khiến bọn họ lo lắng mãi. Bởi vì là đứa con đầu tiên của vợ chồng họ, tuy nói là con gái, nhưng cũng là lớn lên trong muôn vàn yêu thương, mới nuôi thành như cá tính hôm nay vậy.

Vừa nghĩ tới từng nghe lén được lời Lý Ngọc Nhu đã nói, ánh mắt Lý Vạn Sơn nhìn Lý Ngọc Nhu hơi thay đổi. Mạn Dao trở thành tiêu điểm của mọi người, lướt nhanh mới bắt đầu lúng túng, bắt đầu chào hỏi với Trương Hạo Đình, cũng không nhắc tới chuyện hai người đã gặp trước đó, cũng không vạch trần lời Lý Ngọc Nhu nói, mà là theo ý trong lời Lý Ngọc Nhu nói giả vờ ra bộ dáng người hâm mộ.

“Bài tập cấp ba rất căng nhỉ, lúc đầu tôi cũng tốt nghiệp trường các em, lại nói tôi còn là sư huynh của em! Tuy nói gia đình như các em có thể chẳng quan tâm bài tập lắm, nhưng lúc đi học ở trường là hạnh phúc nhất, các em nhất định phải quý trọng thật tốt.” Ngay lần đầu tiên gặp gỡ ở trước mặt nhiều con cháu nhà họ Lý như vậy, Trương Hạo Đình cũng chỉ có thể nói ra một vài lời đường hoàng.

Lý Tĩnh Quân chỉ cần vừa nghe đến những thứ này đã cảm thấy cả đầu vang lên ong ong không ngừng. Vốn cho rằng một thiên tài thương mại như thế sẽ không quê mùa giống như là ông ngoại cha mẹ vậy, nhưng ai biết mặt ngoài thoát nhìn tác phong nhanh nhẹn, nhưng trong xương cốt lại không hề khác gì với ông ngoại, mở miệng chính là một chuỗi thuyết giáo lớn. Nếu không phải là trước mặt cha mẹ, mình tuyệt sẽ không trên mặt mang theo mỉm cười, mà là trực tiếp liền nghênh ngang rời đi, mới không cần nghe những lời nói nhằm chán tới cực điểm này của bọn họ.

Cảm nhận như vậy không chỉ là Lý Tĩnh Quân, chính là đàn ông nhà họ Lý cùng ngồi ở chỗ này với Trương Hạo Đình cũng có chút không được tự nhiên, nhìn lẫn nhau một cái, chuyển chủ đề tới phía trên chuyện Trương Hạo Đình gây dựng sự nghiệp. Thân là con trai nhà họ Lý, từ nhỏ bọn họ cũng đã biết tương lai nhà họ Lý sẽ giao vào trên tay của bọn họ, cũng có ước mơ phong phú đối với sự phát triển của tương lai nhà họ Lý.

Hôm nay người này chỉ lớn một chút so với bọn họ, Trương Hạo Đình cũng đã là người cầm lái nhà họ Trương xuất hiện ở trước mặt bọn họ, nghĩ đến Trương Hạo Đình vào lúc còn nhỏ hơn bọn họ đã bắt đầu

xử lý chuyện làm ăn của nhà họ Trương, làm cho nhà họ Trương từ vốn lão đảo sắp ngã phát triển tới quy mô ngày hôm nay, bản lĩnh như vậy khiến cho mấy người bọn họ tự xưng là con cưng của con trời cũng âm thầm kính nể. Trương Hạo Đình nhìn người mở miệng hình như gọi là Lý Kính Dân, nghe lời của anh ta, anh ta đã tốt nghiệp đại học làm quản lý ở chi nhánh công ty nhà họ Lý, hơn nữa còn làm đến sinh động, trong lời nói có mấy rất phần vênh váo vì thành tích của mình.

Trương Hạo Đình nhìn Lý Kính Dân phản ứng như thế, trong lòng âm thầm hơi cảm thấy buồn cười. Căn cứ tầm lòng mà nói Lý Kính Dân làm việc tuy nói không tính là xuất sắc, nhưng có thể đảm nhiệm chức vị quản lý này, phải biết anh ta đến chi nhánh công ty kia là ba chi nhánh đứng đầu trong đồng đảo chi nhánh công ty nhà họ Lý, tất cả mọi chuyện cũng đã lên quỹ đạo, người quản lý như anh ta chỉ cần tất cả làm từng bước cũng sẽ không xuất hiện sai lầm gì quá lớn. Hơn nữa anh ta còn có cha đi làm ở tổng công ty âm thầm bày mưu tính kế, lấy thành tích như vậy cũng không có chỗ gì kiêu ngạo.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Trương Hạo Đình đều có hiểu biết đối với tình huống tập đoàn nhà họ Lý, lần trước sau khi cướp đoạt cửa buôn bán này, Trương Hạo Đình đã nghiên cứu ra nghiệp vụ cấp dưới một chi nhánh công ty của bọn họ phải làm, mà nghiệp vụ này vừa vặn là thứ Lý Kính Dân cũng cảm thấy hứng thú. Bên này, bọn họ đã rõ như lòng bàn tay đối với chuyện đối thủ, bên kia đối thủ lại vẫn còn đang đắc chí hoàn toàn không biết tồn tại nguy cơ, người như vậy ở cái nhìn của Trương Hạo Đình căn bản không đáng trở thành đối thủ. Lý Kính Dân nghe được khen ngợi tăng bốc trong giọng nói của Trương Hạo Đình, thái độ càng ngày càng vênh váo.

Lại nói chuyện sau mấy câu nói, Trương Hạo Đình bị Lý Vạn Sơn mời vào trong phòng khách, hôm nay mời Trương Hạo Đình làm khách có việc chung cũng có việc riêng, hiện nay là đến lúc nói việc chung. Bàn bạc việc chung dĩ nhiên là không phải bọn con cháu có thể tham dự, trong phòng sách không có ai biết Trương Hạo Đình và Lý Vạn Sơn nói cái gì, có điều mọi người thấy nụ cười trên mặt Lý Vạn Sơn, biết lần nói chuyện này xem ra vẫn cùng suy nghĩ của Lý Vạn Sơn. “Hạo Đình, tương lai bọn con cháu này cháu còn phải giúp đỡ chăm sóc nhiều hơn, nếu bọn họ có một nửa bản lĩnh của cháu, bác đã thỏa mãn rồi. Các con đều phải cố gắng nhìn về Hạo Đình học một ít.”

“Bác quá khách sáo rồi, thời gian đã không còn sớm, cháu cũng xin tạm biệt rồi đi trước, bên công ty còn có một số việc phải xử lý, buổi tối cháu còn có một hội nghị phải mở.” Sau khi dùng cơm, Trương Hạo Đình không muốn dợi lâu, đứng lên bắt đầu nói rồi khỏi. Lý Vạn Sơn nghe đến việc công cũng không tiện giữ lại, đứng dậy dẫn theo người trong nhà tiễn Trương Hạo Đình rồi đi.

“Ông nội, hôm nay con và Tử Tô hẹn xong rồi, muốn đến nhà cậu ấy ôn tập bài học, có thể muộn một chút mới có thể trở về. Ông nội không cần phải xe đưa con, con đi ra ngoài tự mình ngồi xe là được rồi.” Trương Hạo Đình rời đi không lâu, trang@ddlqd@bubble editor Mạn Dao giống như sức nhớ ra gì đó, mở miệng nói với Lý Vạn Sơn.

“Ôn tập bài học, vậy con đi đi, đến trong nhà bí thư Lâm phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng mất thể diện nhà họ Lý chúng ta. Vốn là muốn cho tài xế đưa con đi, con đã nói không cần, thì đưa mấy người bọn họ rồi đi.”

Vốn là Lý Vạn Sơn còn định mở một cuộc họp mặt nhỏ ở trong nhà, nhưng nghe thấy Mạn Dao nói là đi trong nhà bí thư Lâm, quan hệ gần hơn với bí thư Lâm, Lý Vạn Sơn tự nhiên sẽ không ngăn cản, suy tư một chút liền đồng ý.

“Ông ngoại, con cũng có hẹn với người ta, vậy con cũng đi trước.” Tình Quân vừa thấy Mạn Dao cứ buông lỏng rồi đi như vậy, cũng đứng dậy mở miệng theo lại bị Lý Vạn Sơn hung hăng trợn mắt nhìn một cái, “Không cho đi, ngây ngô thật tốt cho ông, hôm nay con làm ông quá là thất vọng, con ở chỗ này tự kiểm điểm thật tốt cho ông.”

“Ông ngoại, không công bằng, tại sao chị ấy thì có thể đi ra ngoài, con lại không thể. Ông ngoại, ông cũng quá thiên vị, con lại là người ông nhìn từ nhỏ mà lớn lên. Mẹ!” Tình Quân rất là bất mãn đối với loại đối đãi khác biệt này, ảo não dậm chân, trong miệng oán giận, tiếp đó cầu cứu nhìn mẹ mình.

Lý Ngọc Lam đương nhiên sẽ không đứng ở phía đối lập cha vào lúc này, “Tình Quân hiểu chuyện một chút, nếu con phải đi trong nhà bí thư Lâm, đoán chừng ông ngoại con cũng để cho con đi. Ai bảo con không biết gia đình như vậy, nếu con quen biết nhiều bạn bè như thế, làm sao ông ngoại con có thể hạn chế con ra ngoài.” Bên này, Mạn Dao cũng không để ý ghen tuông trong giọng nói Lý Ngọc Lam, đang chào hỏi với Lý Vạn Sơn liền đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi phạm vi tầm mắt nhà lớn họ Lý, Mạn Dao chặn một chiếc xe, nói chỗ cần đến với tài xế, mới nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Mới vừa rồi mình nhận được một tin nhắn, Lý Mạn Dao đã quen trạng thái rung động trên điện thoại di động của mình, vẫn luôn mang theo bên người, thấy tên hiện ra phía trên tin nhắn, Mạn Dao hơi kinh ngạc, lại nhìn nội dung bên trong, nắm chặt nắm tay.

“Mấy vị tiểu thư?” Chỗ Mạn Dao xuống xe là một quán cà phê trong thành phố, coi như là chỗ có được yên tĩnh trong ồn ào, rất là vắng vẻ.

“Tìm người, tôi họ Lý.” Đối với quán cà phê này, Mạn Dao rất quen thuộc, đời trước thời gian tốt đẹp với Trương Hạo Đình, anh từng dẫn mình tới nơi này rất nhiều lần, khi đó mình nghe anh nói rất thích quán cà phê này. Thời gian sau đó, vào sau khi Lý Như Tuyết xuất hiện ở bên cạnh Trương Hạo Đình, thì anh đã không còn dẫn mình tới nơi này.

Mình đã từng một thân một mình đi tới nơi này, hỏi thăm người hầu bàn quen mới biết được, Trương Hạo Đình đã rất lâu không tới nơi này nữa. Mới vừa rồi thấy tên địa điểm quán cà phê ở trong tin nhắn, từng ly từng tý ngọt ngào trước kia ở quán cà phê lại hiện lên từng cái ở trong đầu của mình. “Lý tiểu thư, Trương tiên sinh đã ở bên trong, tôi dẫn ngài đi qua.”

Người hầu bàn nghe được lời Lý Mạn Dao nói, theo bản năng nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lý Mạn Dao mấy lần, tiếp đó dẫn đối phương đi về phía trước. Vị Trương tiên sinh kia là khách quen nơi này, lúc quán cà phê khai trương không lâu đã thường xuyên đến đây ngồi một lát, mỗi lần đều là đọc lai độc vãng (đi một mình). Nhìn quần áo phong thái của Trương tiên sinh, cũng không phải là một người bình thường, những hầu bàn như họ đối mặt với một vị rể rùa vàng như vậy, đương nhiên cũng có một vài ý nghĩ.

Nhưng mấy lần ám chỉ lại hoàn toàn không chiếm được bất kỳ đáp lại nào, thậm chí một người hầu bàn biểu hiện quá rõ ràng bị ông chủ xa thải, nên họ cũng không dám tiến lên nữa, dù sao một phần tình yêu gần như khả năng là 0 so sánh với một phần công việc thu nhập cao như vậy, bất kỳ kẻ nào cũng rất rõ ràng bên nào nặng bên nào nhẹ. Mà hôm nay cô gái trước mắt này cũng là đến tìm Trương tiên sinh, nghĩ đến mới vừa rồi lúc Trương tiên sinh tới nhắc lúc có một vị tiểu thư họ Lý tới dẫn tới chỗ của anh, trong mắt người hầu bàn nhìn Lý Mạn Dao lóe lên một tia hâm mộ.

Đối với cảm xúc phức tạp của người hầu bàn, Mạn Dao cũng không rõ ràng, nhìn tới bên kia vách ngăn, bóng lưng nhàn nhã uống cà phê, Mạn Dao rất muốn đi lên chính là đánh anh một phát đến trên mặt đất, hung hăng đá thêm mấy đá, muốn anh biết rốt cuộc anh đã làm sai điều gì.

“Trương tiên sinh, Lý tiểu thư tới.” Trương Hạo Đình nghe được tiếng của người hầu bàn, xoay người thấy Mạn Dao đứng ở nơi đó, tức giận trong mắt, gương mặt lạnh nhạt, nổi giận đùng đùng đang nhìn mình, thoáng cái xì bật cười.

“Lý tiểu thư ngồi bên này.”

“Ngược lại, thật ra tôi không biết, tôi có cái gì đáng để Trương Đồng vui vẻ như thế. Lại nói hôm nay Trương Đồng đột nhiên hẹn tôi ra ngoài, có phải là có chuyện gì hay không? Dù sao tôi và Trương Đồng không phải quen lắm, gặp mặt như vậy nếu để cho người ta thấy được cũng ảnh hưởng không phải quá tốt đối với chúng ta.” Ngồi ở trên ghế sa lon, Mạn Dao trực tiếp làm rõ ý đến, trong giọng nói chứa tức giận mỏng manh. Mỗi lần đôi mắt cô gái này đều khiến hai mắt anh tỏa sáng, ngấm lại bình hoa xinh đẹp tinh xảo không có linh hồn đó ở nhà họ Lý mới vừa rồi, hoàn toàn không có biện pháp tương ứng cùng với cô gái ngôn ngữ hùng hổ dọa người trước mắt này.

Hôm nay gửi đi cái tin nhắn này cũng là hành động ý nghĩ thoáng chốc, mới vừa đi ra cửa chính nhà họ Lý, nhìn Mạn Dao rõ ràng đứng ở trong đám người lại xa cách ở ngoài mọi người, Trương Hạo Đình tiện tay gửi đi tin nhắn này. Sau khi nhắn tin, Trương Hạo Đình tỉnh táo lại, suy nghĩ lại gửi một cái không cần Mạn Dao trở lại, nhưng rõ ràng sắp xếp thảo xong tin nhắn lại không cách nào dè xuống nút gửi đi kia.

Ở trong quán cà phê, Trương Hạo Đình luôn suy tư tại sao mình đối mặt Mạn Dao luôn làm ra một vài hành động mà xưa nay mình vốn sẽ không làm, cho đến khi thấy Mạn Dao xuất hiện ở trước mặt anh, chuyện vẫn nghi ngờ không rõ rốt cuộc tìm được đáp án, anh thích Lý Mạn Dao. Ở một trình độ nào đó có thể nói là vừa thấy đã yêu, trên bữa tiệc nhà họ Lý vào lần đầu tiên thấy cô gái mang theo mặt nạ hoàn mỹ kia thì mình đã rơi vào thật sâu. Sau mấy lần gặp nhau, thiếu nữ Mạn Dao với nhiều mặt đẹp để khiến anh càng lún càng sâu, mỗi một lần gặp mặt, yêu thích đối với Mạn Dao lại thêm một phần, mà bây giờ loại thích đó đã sâu tận xương tủy, không thể tự kiềm chế.

Nếu phát hiện mình thích cô bé trước mắt, Trương Hạo Đình chỉ mới bắt đầu giãy giụa sau bèn tình nguyện thừa nhận sự thật này. Cá tính của Trương Hạo Đình là nếu đã nhìn trúng mục tiêu, thì tuyệt đối không thể để cho mục tiêu này chạy trốn từ trên tay anh, anh là thợ săn giỏi nhất, dù là con mồi xảo quyệt cỡ nào cũng chạy không thoát lòng bàn tay của anh.

Trước đó chần chừ là do thân phận của Mạn Dao, nhưng vào sau khi phát hiện mình thích đối phương, những thân phận gì kia tất cả đều là mây bay, không tính là gì. Cháu gái Lý Vạn Sơn lại đáng là gì, mẹ nói rất đúng, ân oán của người lớn không nên để lại đến trên người con cháu, giữa Mạn Dao và nhà họ Lý hoàn toàn không thân thiết thoát nhìn như ngoài mặt vậy.

Vậy tương lai đợi đến lúc chính thức quyết liệt với nhà họ Lý, Mạn Dao cũng sẽ không đau lòng khó xử quá nhiều. Mạn Dao cũng không nghĩ tới mình lại nói ra những lời chất vấn này, thấy đối phương nghe được lời của cô, trầm mặc không nói, chỉ có một đôi mắt dò xét đang nhìn mình.

32. Chương 32: Đùa Giỡn

Mạn Dao cúi đầu, giả vờ ra bộ dáng bình tĩnh ném thử một miếng ly cà phê trên bàn, chờ đợi phản ứng của người đối diện. Ánh mắt của Trương Hạo Đình vẫn luôn không dời đi từ trên người của Mạn Dao.

Lại nói, trí nhớ đời trước của Mạn Dao thật ra khiến cô nguy trang thoát nhìn rất giống như thế. Ít nhất trong một lúc Trương Hạo Đình không nhìn ra khẩn trương phía dưới sự bình tĩnh của Mạn Dao, quan sát cô chốc lát, thấy đối phương nhàn nhã uống cà phê, ánh nắng chiều rải rác đến trên người đối diện, khiến trên người đối diện tăng thêm một vệt màu vàng kim.

Nhìn người đối diện, lòng của Trương Hạo Đình cũng dần dần trở lại yên tĩnh từ dưới sự kích thích tới mới vừa nãy, không mở miệng, mà là thân thể buông lỏng dựa vào trên chỗ tựa lưng của sofa, hưởng thụ thời gian cùng một chỗ khó được này. Một phút hai phút, cà phê trong ly của Mạn Dao đã không thấy một phần ba, người đối diện vẫn không làm ra phản ứng đối với chất vấn vừa nãy của cô.

Nhưng loại ánh mắt dò xét vốn đặt ở trên người cô khiến cô đứng ngồi không yên đó bị đối phương thu về, đối phương hệt như đã hoàn toàn quên mất mình ngồi ở nơi đó. Len lén ngẩng đầu, không để lại dấu vết nhìn đối phương một cái, lại không nghĩ rằng bị đối phương tóm gọn. Trong nháy mắt va chạm với tầm mắt của đối phương, Mạn Dao vốn định dời tầm mắt sang hướng khác ngay, thế nhưng kiểu này thoát nhìn hình như là hơi chột dạ, dứt khoát quang minh chính đại nhìn thẳng vào mắt của đối phương.

“Lại nói, tôi và Lý tiểu thư cũng đã gặp mặt rất nhiều, trên xưng hô cũng không cần lạnh nhạt như vậy. Lý Mạn Dao, sau này tôi sẽ gọi em là Mạn Dao nhé, em cũng có thể gọi thẳng tên của tôi, Hạo Đình. Dù sao hai nhà chúng ta cũng là thế giao (quan hệ nhiều đời). Hôm nay tôi mới biết thì ra là Mạn Dao còn là người ái mộ của tôi, không ngờ tôi lại có người ái mộ xinh đẹp như vậy, thật là vô cùng vinh hạnh.”

Đối mặt với tầm mắt Mạn Dao một lát, Trương Hạo Đình sợ hai mắt Mạn Dao xinh đẹp như vậy sẽ biến thành mắt gà chói, rất dứt khoát nhận thua, trước tiên dời tầm mắt đi, đặt ly cà phê trong tay xuống, vừa mở miệng đã thay đổi xưng hô hai bên.

“Trương Đồng nói đùa, chú cùng thế hệ với bác và cô của Mạn Dao, cho tới nay Mạn Dao đều xem chú làm thành bậc cha chú mà đối đãi, nếu như đột nhiên thay đổi xưng hô, đây chính là bất kính bề trên. Nếu để cho người ngoài nghe được, sẽ nói gia giáo của nhà họ Lý chúng tôi, có phải hay không nha, chú Trương.”

Mạn Dao không có lãng phí miệng lưỡi ở trên vấn đề thần tượng kia, mà là trực tiếp kéo hai người bọn họ đến trên mặt hai vai về, một chú Trương đã hoàn toàn cắt đứt khả năng tiếp tục với cô. Chú Trương, thấy Mạn Dao kêu lên xưng hô này khéo miệng hả hê thoáng nâng lên một nụ cười yếu ớt, trong lòng Trương Hạo Đình bị nụ cười này làm cả trái tim cũng hơi ngứa một chút, thật là một con cáo nhỏ giảo hoạt, mỗi câu đều giấu giếm huyền cơ, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng sẽ rơi vào trong cạm bẫy.

“Nói đến tuổi của tôi, em cũng có thể gọi tôi là chú, em đây trẻ con lớn như thế hình như đều thích xem phim Hàn gì đó, gần đây tập đoàn chúng tôi đầu tư một bộ phim thần tượng, chính là nói về chuyện xưa giữa ông chú lớn như tôi đây với học sinh cấp 3 thanh xuân vô địch như em vậy. Tôi vốn là còn cảm thấy

có chút kỳ quái đối với câu chuyện này, nhưng hôm nay nghe được lời của em, xem ra phim truyền hình này không hề giống như truyện nhi đồng, vẫn là rất phù hợp thực tế.”

Dưới cờ nhà họ Trương quả thật có một công ty giải trí, mấy ngày gần đây đang bận rộn quay phim truyền hình. Theo đạo lý mà nói loại quay phim truyền hình này, Trương Hạo Đình cũng không cần sự xét duyệt của chủ tịch, nhưng vừa vận đoàn phim của bộ phim truyền hình này âm ỉ rất nhiều chuyện, bị người chốt đến chỗ Trương Hạo Đình, lúc anh xử lý chuyện này, cũng đại khái hiểu được nội dung đoàn phim này quay chụp. Không ngờ hành động trong lúc vô tình, vào lúc này cũng đưa đến một cơ hội đùa giỡn đối phương.

Ông chú, học sinh cấp 3, trong đầu Mạn Dao nhớ tới một bộ phim thần tượng rất hot lúc đời trước, dường như tên yêu ông chú gì đó, hay là ông chú chết chắc rồi. Thứ phim thần tượng ngu ngốc này, dù đời trước hay là đời này thì cô cũng không có hứng thú gì, thế nhưng bộ phim thần tượng này quá hot, rờn rã thời gian cả một năm, cả đầu đường cuối ngõ đều đang bàn luận về bộ phim truyền hình này, dù trên ti vi hay là trong máy vi tính, chỉ cần vừa mở ra chính là về nội dung bộ phim truyền hình này, cho dù không chú ý, Mạn Dao cũng không thể tránh khỏi hiểu rõ một chút đối với bộ phim truyền hình này. Có điều, không ngờ bộ phim truyền hình này lại là công ty Trương Hạo Đình quay.

Tuy nói gả cho Trương Hạo Đình, nhưng dưới cờ tập đoàn Trương thị có bao nhiêu công ty, phụ trách cái gì, Mạn Dao chỉ biết sơ sơ, cô cũng không truy tìm kỹ, tự nhiên không để ý đến công ty giải trí dưới cờ Trương thị chính là cái công ty bị cô âm thầm ra sức chửi bới trước kia. Lại nói, có lẽ là khí thế quá xung khắc, mỗi một bộ phim công ty này quay đều không hợp sở thích của Mạn Dao, mà mấy bộ phim này cũng không biết là xảy ra chuyện gì, chính là hot khắp thế giới.

Khi đó, Mạn Dao từng bùi ngùi không biết là nhà tuyên truyền này quá lợi hại, hay là cô đã không theo kịp tiết tấu thế giới, dù nghĩ thế nào cũng không làm rõ được tại sao tất cả những thứ cô ghét đều là sản phẩm của công ty này.

“Chú Trương, tuy nói một bộ phim thần tượng, theo giá trị bản thân của chú là không lọt mắt, nhưng theo tuổi của cháu đến xem, bộ phim truyền hình này rất khó trở nên hot, công ty của các chú không cần thiết lãng phí quá nhiều tinh lực ở trên đó. Dù sao đề tài này hoàn toàn không thể gọi nên sự tò mò của người ta, phim truyền hình quan trọng nhất chính là kịch bản, kịch bản không hay, cho dù mời tới minh tinh lớn hơn nữa, cũng sẽ không có hiệu quả gì.”

Mạn Dao nhân cơ hội đã kích đối phương, nếu đối phương tin lời của cô, thay đổi kịch bản, vậy tương lai phim truyền hình này tự nhiên sẽ không có huy hoàng sau này. Nếu những người khác nói việc này, Trương Hạo Đình có lẽ sẽ để ở trong lòng, nếu như có thời gian cũng sẽ phái người nghiên cứu một chút, những năm gần đây công ty họ đều không nóng không lạnh, tuy nói dưới cờ có mấy siêu sao tuyển một, nhưng diễn viên tuyển hai ba lại vẫn không có quá nhiều cơ hội. Lần này đẩy ra bộ phim thần tượng này chính là vì nâng những người mới kia một chút.

Những tên tuổi lớn kia thành danh quá lâu, đã có chút không bị công ty khống chế, hơn nữa hợp đồng của bọn họ cũng sắp đến kỳ hạn, qua một khoảng thời gian nữa, nếu bọn họ bị những công ty khác đào đi, hoặc là trực tiếp mở phòng làm việc, vậy công ty giải trí của bọn họ sẽ có thể rơi vào tình cảnh thời kì giáp hạt. Cũng là như thế, Trương Hạo Đình ôm hi vọng rất lớn với bộ phim truyền hình này, dù cho không thể để diễn viên trong bộ phim này một lần là nổi tiếng, cũng tuyệt đối không thể lại là kết thúc chán nản.

Nhưng hôm nay phim truyền hình này so với ban đầu vốn thêm một loại ý nghĩa khác, cho dù tương lai bọn họ không thu tiền vốn trở về, Trương Hạo Đình cũng sẽ không thay đổi giả thiết lúc đầu, mấy đề tài ông chú và Lolita lại giống như là hai người bọn họ. Mạn Dao thấy Trương Hạo Đình chẳng ừ hử gì cả gật đầu một cái, cũng không tiếp tục hỏi thăm nữa, nếu bởi vì câu nói đầu tiên của mình bắt đầu tương lai của một đám diễn viên, chuyện như vậy cũng không phải là Mạn Dao mong muốn thấy.

Quay bộ phim truyền hình này ngoại trừ mấy vai phụ là người cũ ra, còn lại tất cả diễn viên chính đều là người mới, chính là dựa vào bộ phim này mà bọn họ mới bắt đầu nếm được may mắn, chính thức trở thành một minh tinh. Mạn Dao nhớ tới phỏng vấn đã từng xem mấy lần, là một người nam phụ trong đó si tình thanh mai trúc mã với nữ chính, nhớ lại cảnh ngộ không có gặp may trước đó. dieendafnleequysddoon Có lẽ những khả năng kia đều là công ty đại diện sắp xếp bản thảo thông báo xuống, rất nhiều chuyện đều là hư cấu. Nhưng nghĩ tới chàng trai nhớ lại trải qua kia, có chút đỏ mắt lên, rốt cuộc Mạn Dao không nói ra lời kế tiếp.

“Chú Trương, thời gian đã không còn sớm, cháu cũng nên rời đi, nếu không người trong nhà sẽ lo lắng.” Mạn Dao không muốn ở lại chỗ này, đối phó đùa giỡn như có như không của Trương Hạo Đình. Đối diện dù cho đùa giỡn, vào lúc Trương Hạo Đình mở miệng, Mạn Dao hiểu rõ ý trong lời nói của đối phương. Có lẽ ở cái nhìn của những người khác, Trương Hạo Đình là kẻ rùa vàng khó được, tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, có thể được anh nhìn trúng là chuyện cực kỳ may mắn. Nhưng trong những người này cũng không bao gồm Mạn Dao, đời này Mạn Dao đã từng suy nghĩ đối tượng hôn nhân tương lai là dạng gì.

Có lẽ giữa bọn họ cũng không có cảm giác tim đập thành thịch, có thể bình thản như nước, nhưng cũng sẽ cho người ta cảm thấy yên tâm không nói ra được. Vĩnh viễn cũng sẽ không giống như đời trước làm cho cô Đại Hỉ Đại Bi (xúc động tột cùng). Đời trước sau khi chết thảm như vậy, đời này lại muốn trả thù kẻ thù đời trước, đợi đến khi tất cả mọi chuyện kết thúc, có thể trải qua cuộc sống thuộc về cô, Mạn Dao càng hy vọng là một loại cuộc sống yên ổn lặng lẽ.

Công việc trong suy nghĩ của cô là giảng viên đại học, trong tháp ngà sẽ không có nhiều lục đục đấu đá như vậy, mà cô cũng không để ý chức danh, không gian lên cao, cũng sẽ không có xung đột lợi ích với những đồng nghiệp khác, cuộc sống của cô như vậy sẽ vững vàng vượt qua cả đời giống với trong tưởng tượng của cô.

“Thời gian vẫn còn sớm, đến lúc đó tôi bảo tài xế đưa em trở về, Mạn Dao thông minh như vậy, nếu có thể đi ra, thì nhất định nghĩ xong kết quả thỏa đáng, ngay cả trở về muộn, Mạn Dao cũng sẽ có cơ thỏa đáng sẽ không để cho những người khác hiểu lầm. Lại nói dù bị những người khác thấy cũng không có gì, chúng ta lại là thế giao, thần tượng và người ái mộ gặp mặt không phải là chuyện rất bình thường?”

Trương Hạo Đình cũng không đồng ý Mạn Dao cứ như vậy mà rời khỏi, bắt đầu bàn bạc với Mạn Dao ca kịch từng xem lần trước. Đối phương không đồng ý, Mạn Dao cũng không tiện cứ trực tiếp rời đi, vốn là phụ họa lời của đối phương, nhưng Trương Hạo Đình thật sự rất có kỹ xảo nói chuyện, sau mấy câu nói, Mạn Dao dần dần bị nội dung anh bàn tán hấp dẫn. Trương Hạo Đình lợi hại nhất chính là lời nói khách sáo, ở trong rất nhiều lúc lơ đãng Mạn Dao giống như giao quyền mấy vấn đề chi tiết không liên quan sẽ không khiến cho người ta cẩn thận liền bị anh moi ra từ trong miệng Mạn Dao.

“Em nói thiết kế đó nghe có chút thú vị, không bằng em nói tỉ mỉ chút, chúng ta cùng nhau phân tích một chút.” Lúc đối thoại với Trương Hạo Đình, không thể tránh khỏi nói tới chuyện trên giới thượng mai, có kinh nghiệm đời trước, ngược lại Mạn Dao cũng có thể phát biểu ý kiến của mình đối với một ít chuyện

hiện nay, những ý kiến này khiến hai mắt Hạo Đình tỏa sáng, căn bản đều tâm linh tương thông (đồng cảm, kết nối) với mình.

Mà bây giờ, Mạn Dao nhắc tới chính là một mảnh đất trống mà gần đây rất nhiều công ty địa ốc đều đánh giá cao, mặc dù vị trí mảnh đất trống này tương đối vắng vẻ, nhưng hiện nay sản nghiệp bất động sản phát triển nhanh như vậy, mấy năm tiếp theo bên kia sẽ trở thành khu vực sầm uất. Tiềm lực tăng tỉ giá đồng bạc của mảnh đất trống này vô cùng to lớn, công ty có chút thực lực đều muốn ăn miếng thịt béo này, đương nhiên Hạo Đình cũng không muốn bỏ qua nơi này. Lần này ở phòng sách, chuyện Lý Vạn Sơn bàn bạc với anh chính là về mảnh đất trống này, hi vọng hai công ty cùng hợp tác, ăn miếng thịt béo này đừng cho những công ty khác cơ hội.

Nhà họ Lý và nhà họ Trương đều không phải là tập đoàn làm giàu bằng bất động sản, mặc dù mấy năm nay đầu tư rất nhiều ở trên bất động sản, nhưng lần này rất nhiều công ty uy tín lâu năm cạnh tranh mảnh đất trống này, chỉ dựa vào bọn họ bất kỳ một cái nào cũng không thể có được miếng thịt béo này, chẳng bằng hai nhà cùng hợp tác, nhân cơ hội nắm chắc công trình này.

Mạn Dao cũng không biết lần này Lý Vạn Sơn và Trương Hạo Đình bàn bạc là công trình này, đời trước cuối cùng mảnh đất trống này không biết Lý Vạn Sơn dùng phương pháp gì đã nuốt xuống tất cả, vốn định chờ đợi lúc đất tăng giá trị hoặc là mình bán lâu, hoặc là trực tiếp bán qua tay, dốc sức kiếm được một khoản tiền. Nhưng ai biết phía dưới mảnh đất trống kia lại phát hiện một ngôi mộ cổ triều Hán.

Cho tới nay tuy rằng thành phố S phồn hoa nhưng ở cái nhìn của rất nhiều người lại là thiếu hụt văn hóa bên trong, lần này phát hiện cổ mộ, chấn động cả thành phố S, mảnh đất trống này của Lý Vạn Sơn lập tức bị chính quyền thành phố hoạch định thành địa phương bảo vệ trọng điểm, sau khảo sát ngôi mộ cổ, tạm thời không thể khai quật, nên khu vực này cũng không còn có khả năng phát triển.

Giao thiệp với chính phủ, cho dù chính phủ nhìn ở mặt mũi nhà họ Lý, bồi thường thêm một chút tiền, nhưng đối với tổn thất của nhà họ Lý thì có thể nói là như muối bỏ bể. Sau lần đả kích này, đến mấy năm nhà họ Lý cũng chưa khôi phục nguyên khí (sức sống), đây cũng là nguyên nhân sau đó cô bị gả cho Trương Hạo Đình.

33. Chương 33: Cướp Người

Trương Hạo Đình lại không ngờ tin tức địa bàn này chỉ truyền ra ở giới địa sản, một học sinh cấp 3 như Mạn Dao vậy mà cũng có nghe thấy. Cho dù Mạn Dao là cháu gái nhà họ Lý, nhưng theo cá tính của Lý Vạn Sơn cũng sẽ không đi nói loại cơ mật này với cô, vậy thì Lý Mạn Dao nghe chuyện này từ đâu.

Nghĩ đến Mạn Dao nói quan điểm trong lúc vô tình thậm chí cũng như anh, nên cũng có chút tò mò Mạn Dao có ý kiến gì đối với địa bàn này không. Sau khi có sự tò mò này, Trương Hạo Đình cố ý trông về như không có chuyện gì xảy ra, thử thăm dò dẫn lời Mạn Dao nói. Chuyện chung cư này là tin tức nóng hổi nhất sau này, đời trước Mạn Dao cũng không có quá nhiều hứng thú đối với mấy cái này, cho nên cũng không tự phát hiện do tin tức vẫn chưa có người nào biết, mới có thể tiết lộ mấy phần ở trong giọng nói.

“Toà building này bán hoặc cho thuê xem ra hẳn cực kỳ có lãi, nhưng việc đời khó đoán, ai nào biết tương

lai mảnh đất kia sẽ xảy ra cái gì. Hiện tại, chính sách của chính phủ luôn thay đổi xoay xoi, mảnh đất kia bây giờ nhìn rất vắng vẻ, tương lai nếu chính phủ có kế hoạch gì, vậy nhà kinh doanh mua mảnh đất kia sẽ có thể được không bù nổi mất.” Mạn Dao không thể nói thẳng ra tương lai mảnh đất kia sẽ xảy ra cái gì, chỉ có thể ám hiệu một chút chuyện kế tiếp có thể xảy ra.

“Làm ăn có lúc sẽ gần như là đánh bạc, rất nhiều lúc chính là được ăn cả ngã về không, nếu như luôn lo được lo mất, vậy tôi cũng sẽ không có thành tích như hôm nay. Trước đó, tôi đã xem mảnh đất kia, vị trí gì đó đều rất tốt, tương lai có thể sẽ kiếm được một khoản tiền, Lý đồng cũng đề cập tới với tôi, muốn chúng tôi hợp tác nắm bắt hạng mục này, ông nội em là người kỳ cựu giới thương mại, chắc sẽ không nhìn lầm những việc này.”

Trương Hạo Đình cố ý nói như vậy, muốn tiếp tục thử dò xét Mạn Dao một chút rốt cuộc biết bao nhiêu. Lời vừa nãy của Mạn Dao nói là có thể, nhưng biểu hiện trên mặt quả thật một loại khẳng định. Mạn Dao là làm sao biết những thứ này, đầu tiên không phải ở chỗ Lý Vạn Sơn, nếu như Lý Vạn Sơn biết những thứ này, chắc là sau đó sẽ không bàn bạc chuyện hợp tác với anh. Nhất định những hành động này của Lý Vạn Sơn đều là cố ý, muốn lui khỏi vào phần sau, để cho mình mua chung cư này tương lai chuỗi tài chính xảy ra vấn đề.

Nhưng dựa theo khả năng kinh tế của nhà họ Trương bọn họ, không có nhà họ Lý ủng hộ, muốn nuốt chung cư này có thể nói là không có khả năng gì. Vậy Lý Vạn Sơn cũng hiểu rõ thực lực của nhà họ Trương, vậy thì Mạn Dao biết được việc này ở nơi khác. Nhìn Mạn Dao trước mắt không biết có thể trở thành người phụ nữ nhỏ hay không, Trương Hạo Đình càng ngày càng tò mò, tương lai anh nhất định sẽ làm cho người ở trước mắt tự nguyện chính miệng nói toàn bộ bí mật cho anh nghe. Ngược lại, Mạn Dao không ngờ Trương Hạo Đình kiên quyết như vậy, nếu anh cảm thấy hứng thú đối với mảnh đất này, đời trước tại sao lại từ bỏ, nhưng mà nếu đời trước anh đã lựa chọn từ bỏ, đời này chuyện này cũng không có quan hệ gì với anh.

Lý Vạn Sơn mua chung cư này, khiến chuỗi tài chính của nhà họ Lý xuất hiện vấn đề rất lớn, việc này là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch báo thù của, Mạn Dao tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra bất kỳ biến hóa nào, dù là ai cũng không thể phá hư điểm này.

“Cháu cũng không hiểu đối với mấy cái này, cũng chỉ là tùy tiện nói một chút. Ông nội và chú ở thương trường nhiều năm như vậy, ánh mắt gì đó đương nhiên sẽ mạnh hơn cháu rất nhiều. Chỉ là cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm, cẩn thận một chút luôn không sai.”

“Mạn Dao rất cảm ơn em quan tâm tôi như vậy. Mạn Dao, nếu em đã nói như thế, sau khi tôi trở về sẽ phái người nghiên cứu một chút chuyện này. Thời gian không còn sớm, tôi bảo tài xế đưa em trở về. Yên tâm, nhà họ Lý không có ai nhận ra cỗ xe này, sẽ không vạch trần lời nói dối mới vừa rồi của em.” Thời gian ở chung với Mạn Dao trôi qua thật nhanh, Trương Hạo Đình nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, cho dù trong lòng không muốn, cũng chỉ có thể đứng dậy tiễn Mạn Dao rời đi.

“Trương tiên sinh, tạm biệt. Ah, Trương tiên sinh chú không đi sao, sao thế?” Nghe được rốt cuộc có thể rời đi, Mạn Dao và Trương Hạo Đình đến ngoài cửa, thì chú ý tới một chiếc màu đen xe đã đậu ở chỗ đó, thấy Trương Hạo Đình ra ngoài, tài xế vội mở cửa xe. Mạn Dao chú ý người đối diện ra dấu tay xin mời, ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, lại phát hiện người bên cạnh vậy mà cũng lên cỗ xe này.

“Sau khi đưa em trở về, tài xế lại đưa tôi trở về. Lái xe đi!” Lần này cùng ở trong không gian nhỏ hẹp đóng

kín, khiến thần kinh Mạn Dao nhảy lên, cả người cứng còng ngồi ở chỗ đó, thân thể không để lại dấu vết di chuyển tới bên cạnh. Thấy phản ứng của Mạn Dao bên cạnh, ngửi mùi thơm trên người cô, Trương Hạo Đình hướng thụ nhắm hai mắt lại.

Mùi thơm trên người Mạn Dao không phải loại nước hoa gay mũi đó, anh rất nhạy cảm đối với nước hoa, cho dù là nước hoa hàng hiệu đi nữa đều là một loại hành hạ đối với mũi của anh. Cũng là nguyên nhân này, người từng có nhân duyên mong manh ngăn ngửi với Trương Hạo Đình, ở lúc hẹn hò với anh cũng sẽ không tránh khỏi xịt nước hoa. Vậy mà hôm nay mùi trên người Mạn Dao lại không gây cho lỗ mũi bất kỳ khó chịu nào, ngược lại loại mùi thơm như có như không này, ngược lại khiến anh có chút suy nghĩ vẩn vơ. Tốc độ của tài xế rất nhanh, ở trước khi thần kinh Mạn Dao hồng mắt, đến được nơi cần đến.

Xe vừa dừng lại, sau khi Mạn Dao mở miệng tạm biệt với Trương Hạo Đình, bèn đẩy cửa ra có chút bối rối rời khỏi. Trên xe, Trương Hạo Đình yên lặng nhìn chăm chú đối phương, cho đến khi nhìn thấy đối phương đã đi vào cửa chính nhà họ Lý, cửa chính nhà họ Lý chậm rãi đóng lại, mới lên xe bảo tài xế rời đi.

“Trương Đồng, tiếp đó chúng ta đi đâu?” Hôm nay tài xế lái xe là người cũ của nhà họ Trương, làm việc ở nhà họ Trương vào lúc cha Trương Hạo Đình vẫn còn. Thời gian ở bên cạnh ông chủ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy ông chủ lại chủ động đưa nữ sinh về nhà, vị này có thể chính là vợ tương lai hay không, có điều nhìn vị này có vẻ như ông chủ còn chưa có bắt đầu.

Tuy nói trong lòng bất quá (bàn tán, ngồi lê đôi mách) quan hệ của Trương Hạo Đình và Mạn Dao, nhưng lại không thể để đối phương nhìn ra. “Đi chỗ khu vực thành thị, sáng sớm ngày mai còn có một buổi họp phải mở. Nhà cũ về công ty sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian.” Bình thường trừ thời gian chủ nhật khi rảnh, Trương Hạo Đình mới sẽ chọn về nhà cũ ở chung với mẹ, càng nhiều thời gian bận rộn công chuyện anh đều sẽ lựa chọn ở biệt thự trong thành phố.

Lúc Mạn Dao trở lại nhà họ Lý, những người khác của nhà họ Lý đã rời đi, ngoại trừ thím Trương chú ý tới Mạn Dao sau đó ngược lại không gặp phải những người khác, điều này cũng khiến Mạn Dao rất nhanh trở về phòng. Thu dọn xong tất cả nằm ở trên giường, Mạn Dao nghĩ tới thời gian ở chung với Trương Hạo Đình trước đó, ảo não ném gối ôm cầm trên tay xuống đất. Phía bên mình vẫn quá nhỏ yếu, không cách nào đối đầu với những con cá sấu lớn kia, nhìn một chút con số trong tài khoản ngân hàng trên máy vi tính, những thứ này là chuẩn bị vì tương lai mua cổ phần nhà họ Lý.

Nhưng chút tiền này vẫn có khoảng cách nhất định với mục đích cô muốn đạt thành, rốt cuộc phương pháp gì có thể nhanh chóng bắt đầu một sự nghiệp thuộc về mình, Mạn Dao cầm lên bản bút ký bí mật kia, cẩn thận tìm kiếm ở phía trên. Rất nhanh, thấy một tờ giới thiệu trong đó, hai mắt tỏa sáng, người này chính là ứng cử viên hợp tác rất tốt, nhất định phải nắm góc tường người kia, có điều mình nhắc nhở đối phương phải cẩn thận đầu tư, cũng coi là một sự bồi thường đối với việc này, trang@ddlqđ@bubble editor khiến Mạn Dao chú ý tới chỗ đó chỉ là hai ba hàng chữ đơn giản, viết một cái tên và một hạng mục kỹ thuật. Việc này vẫn là một chuyện cũ sau khi kết hôn với Trương Hạo Đình, đối phương từng khoe khoang với anh.

Trên thời gian cân nhắc gần như là ở nửa năm sau, chính là lúc truyền bá bộ phim truyền hình bắt đầu nóng, một nhà phát minh cùng đường, không tìm được bất kỳ kẻ nào đầu tư nên ngăn cản xe Trương Hạo Đình, chào hàng phát minh của bản thân với đối phương. Lúc đầu, đối với phát minh có thể nói là kỳ dị này, Trương Hạo Đình cũng không có để ở trong lòng giống với nhà đầu tư khác, thế nhưng người kia cũng không từ bỏ, liên tục chầm mấy ngày đều ngăn xe của anh. Thấy thành ý trên mặt đối phương như vậy, anh cũng cho đối phương một cơ hội, giới thiệu cận kề phát minh mà đối phương sáng tạo, sau dĩ nhiên

chính là Thiên Lý Mã gặp được Bá Nhạc.

Trương Hạo Đình lấy tiền ra đầu tư phát minh độc quyền này, lúc ấy vì không đưa tới phiền phức, anh dùng hoàn toàn là tiền gửi ngân hàng của mình, đầu tư này cũng là không có bất kỳ quan hệ gì với tập đoàn nhà họ Trương, mà vài năm sau công ty này trở thành kho vàng cuộn cuộn không ngừng của Trương Hạo Đình, để cung cấp trợ giúp lớn nhất lúc chuỗi tài chính của tập đoàn nhà họ Trương xảy ra vấn đề. Vậy mà hôm nay Mạn Dao muốn làm chính là sớm tìm được người này, giúp đỡ phát minh của anh ta, tiền trên tay mình chắc trực tiếp đủ hạng mục này, cho dù thiếu một chút, bằng vào thủ đoạn biết trước, thời gian mấy năm cũng có thể gộp đủ khoản phần đuôi cuối cùng.

Đối sách duy nhất khiến Mạn Dao lo lắng chính là người này chỉ là biết một cái tên của anh ta, những thứ kinh nghiệm cuộc đời khác thì Mạn Dao cũng không biết gì hết. Người này là một quái nhân khoa học, cũng không cảm thấy hứng thú đối với nổi tiếng gì đó, tiền bạc đối với anh ta mà nói chỉ là một con số thôi, chỉ cần có tiền có thể duy trì nghiên cứu của anh ta, anh ta hoàn toàn không để những chuyện khác ở trong lòng. Cũng là nguyên nhân như vậy, trên truyền thông báo chí không tìm được bất cứ tin tức gì về người này, ngay cả một tấm ảnh chụp cũng không có.

Mạn Dao có thể rõ ràng biết tên của anh ta, và tuổi tác đại khái vẫn là Trương Hạo Đình nói ra trong lúc vô tình. Chỉ biết một cái tên, làm sao có thể tìm được trong biển người mênh mông? Mạn Dao nắn lòng ngã xuống giường, xem ra cũng chỉ có thể đợi đến nửa năm sau này, lúc người kia bắt đầu ra cửa tìm kiếm đầu tư chú ý tin tức một tý, nhớ Trương Hạo Đình đã từng nhắc tới khi đó anh ta hết lần này đến lần khác đi tìm đối phương, nếu như khi đó mình ôm cây đợi thỏ ở cửa tập đoàn Trương thị, không phải có thể vào lúc đối phương từ chối anh ta, nhân cơ hội có được cây rụng tiền này vào trong ngực.

Mạn Dao đã bắt đầu ảo tưởng chuyện sau khi có cây rụng tiền này ở trong đầu, có anh ta thì đồng nghĩa với có một cỗ máy sinh tiền, có những thứ này tương lai sẽ có tư cách đối lập với Lý Vạn Sơn. Chiều nay, Mạn Dao dường như mơ một giấc mộng đẹp rất ngọt ngào, đang ngủ cũng mang nụ cười ngọt ngào.

“Cha, Chu Vân và vợ Âu Thính Trường phòng kế hoạch là bạn rất thân, lần này Chu Vân đã thăm dò tin tức từ bên kia, hai năm này chính phủ sẽ bắt đầu quy hoạch khu phía tây, giá tiền mảnh đất trống kia rất nhanh sẽ có thể tăng lên, lúc này là thời điểm tốt nhất mua đất này.” Anh cả xử lý công việc ở nước ngoài, Lý Thủ Thành đương nhiên muốn nắm chặt cơ hội hiếm có này biểu hiện một chút ở trước mặt cha.

Rõ ràng đều là con trai của cha, anh cả cũng là y vào lý do lớn tuổi, chèn ép mình khắp nơi, khiến cha rất có ý kiến đối với mình, đặc biệt là mình cưới Chu Vân đã từng ngôi sao, càng làm cho cha có thành kiến rất lớn. Lý Thủ Thành cũng từng nghĩ nghe theo ý của cha cưới người vợ môn đăng hộ đối, nhưng ông thật sự không muốn để Chu Vân thất vọng, rốt cuộc vẫn là làm trái ý của cha, đã cưới Chu Vân về.

“Cha, bên kia con cũng biết thì ra mảnh đất trống kia thuộc về một xí nghiệp quốc doanh, nhưng đến nay xí nghiệp này đã gần như phá sản, mảnh đất trống này cũng đã định lấy ra. Đối thủ của chúng ta đã sớm liên lạc với người phụ trách của xí nghiệp này, nếu chúng ta thật sự không hành động, mảnh đất trống này sẽ rơi vào trên tay những người khác.” Lý Ngọc Lam nói tiếp.

“Đây là bảng báo cáo những năm gần nhất của công ty, mỗi người các con xem thật kỹ một chút cho cha.” Lý Vạn Sơn không trả lời chắc chắn cho hai người mà là trực tiếp ném hai chồng bảng báo cáo tới trong ngực hai người.

“Cha.” Nhìn số liệu phía trên bảng báo cáo, hai anh em liếc nhau một cái, đã đạt thành nhận thức chung, muốn đẩy trách nhiệm tới trên người của anh cả Lý Kiến Nghiệp.

“Các con cũng đừng đẩy tất cả trách nhiệm tới trên người của anh cả con. Công ty phát triển đến hôm nay, chúng ta không thể ngồi ở nơi này mà chờ chết tiếp nữa, nhìn một chút Trương Hạo Đình, không phải là cha hạ thấp các con, nếu các con có một nửa bản lãnh của cậu ta, cũng không cần các con đứng ở chỗ này bị cha mắng. Nhớ, case này sẽ giao cho hai người các con, các con đi trước liên lạc với đối phương, xem bọn họ muốn giá bao nhiêu, tìm hiểu ra được có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh, rõ chưa?”

34. Chương 34: Bỏ Thuốc

Thấy cha tức giận, hai người trả lời một tiếng bèn vội đi ra ngoài. Sau nửa tháng, hai chị em Lý Thủ Thành và Lý Ngọc Lam bận rộn bể đầu sút trán. Cha Lý Vạn Sơn không phải là một người thích giao quyền, cho tới nay trừ anh trai Lý Kiến Nghiệp ra, những người khác của nhà họ Lý vẫn không cách nào tiếp xúc được trung tâm quyền lực nhà họ Lý. Hôm nay, Lý Vạn Sơn đột nhiên cho hai người vấn đề khó như vậy, những thứ này đều là bí mật thương mại đương nhiên sẽ không để cho người ta nghe được dễ như trở bàn tay.

“Cha, Tĩnh Xu biết sai rồi, sau này con cũng không dám làm như vậy nữa. Cha, cha có thể cho con về hay không? Con nghe mẹ nói, lúc cha không ở trong nước, cô chú không ngừng làm chuyện mờ ám. Những người này vẫn luôn mắt nhìn chăm chăm đối với vị trí của cha, vào lúc cha không có ở đây, bọn họ còn không biết sẽ bôi nhọ cha như thế nào ở trước mặt ông nội.”

Lý Kiến Nghiệp ở nước ngoài xử lý công việc, vừa vặn muốn đến trường học của Tĩnh Xu thăm đứa con gái bị đầy đi này. Từ khoảnh khắc bị ông nội biết được chân tướng kia, Tĩnh Xu cũng biết cô sai lầm rồi, một năm này cuộc sống lâu ở nước ngoài, mặc dù mẹ cho cô đầy đủ phí sinh hoạt, nhưng một mình ở nơi đất khách quê người, trong lòng Tĩnh Xu có cô đơn không nói ra được. Hôm nay thấy cha đến, Tĩnh Xu mở miệng cầu xin với cha.

Lý Kiến Nghiệp nhìn bộ dáng con gái cầu xin, cũng có chút không đành, nhưng chỗ cha không nói gì, Lý Kiến Nghiệp cũng không tiện trực tiếp đồng ý yêu cầu của con gái.

”Lần này là cha tính sai, không để ý đến thằng nhóc nhà họ Trương kia, khiến chuyện làm ăn của Lý thị bị nhà họ Trương cướp đi một nửa, cuối cùng vẫn là ông nội con ra tay, mới để cho hai nhà cùng nhau hợp tác. Kể từ sau chuyện kia của con, ông nội con vẫn luôn có thành kiến đối với cha.

Vì chuyện làm ăn này, cha đã gây người suốt 3 tháng ở nước ngoài, chuyện gần như cũng báo cáo một giai đoạn, từ nay trở đi cha sẽ phải đáp máy bay trở về. Tĩnh Xu, con nhẫn nại một thời gian ngắn nữa, chờ mấy ngày nữa cha thuyết phục ông nội con, rồi sẽ đón con trở về.”

“Cha, cha phải tin tưởng lời con nói, Lý Mạn Dao kia cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Con có

hôm nay chính là một tay nó tạo thành. Ông nội thương yêu nó như vậy, đợi đến lúc ông nội không còn, không phải sẽ chia ít nhiều di sản cho nó. Rõ ràng những thứ này đều phải là của cha.” Nghe được lời của cha, Tĩnh Xu bỏ đi ý nghĩ trở về nước, nhưng cũng vẫn không quên nhắc nhở cha chú ý Lý Mạn Dao kia.

”Tĩnh Xu, vốn là cha cho rằng con tiến bộ, không ngờ vẫn là bộ dáng này. May mà cha chưa đồng ý dẫn con trở về nước. Lý Mạn Dao, chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, ngược lại thật ra cha hi vọng tương lai ông nội con cũng để lại một chút di sản cho con bé, như vậy cũng không đến nỗi làm cô chú của con được lợi, bọn họ mới thật sự là mơ ước vị trí của cha, muốn thay thế vào đó.

Về phần Lý Mạn Dao kia, con bé có tài sản lại như thế nào, một cô gái nhỏ chưa biết mùi đời muốn đoạt được di sản từ trong tay nó là chuyện quá dễ dàng, chỉ là mẹ con đã bắt đầu bố trí tất cả chuyện tiếp theo, con cứ ở nước ngoài cố gắng học cho giỏi. Còn có tài liệu này, con xem thật kỹ một chút cho cha, cha hi vọng tương lai lúc con trở về, có thể có một sự lột xác hoa lệ.” Lý Kiến Nghiệp nhu mảy một chút, ném một cặp tài liệu thật dày tới trong ngực Tĩnh Xu.

“Cha, cái này là?” Tĩnh Xu tò mò mở cặp tài liệu ra, nhìn tấm hình trên mặt và chữ viết rậm rạp chẳng chịt, trên mặt có chút nghi ngờ, tiếp đó giống như nghĩ thông suốt cái gì, hai gò má có chút đỏ bừng.

“Hiểu là tốt rồi, lần này con tuyệt đối đừng để cha thất vọng nữa. Cha đi trước, khi có thể cha sẽ fax tài liệu qua cho con.” Ngay cả Lý Kiến Nghiệp ở nước ngoài, cũng thông qua thân tín và vợ điều tiết không chế từ khoảng cách xa đối với chuyện đã xảy ra trong nước. Vốn tuần lễ trước đã có thể xử lý xong những công việc này, nhưng ông hiểu rõ tình hình trong nước, cố ý lưu lại ở nước ngoài một thời gian. Cha đã có một số khảo sát em trai em gái, vậy ông sẽ phải cho bọn họ một cơ hội, để cho cha thấy rõ ràng bản lĩnh của hai người em trai em gái này.

“Lý Mạn Dao, cuối tuần này là sinh nhật của tớ, tớ hi vọng cậu và Mai Lan cùng đi. Đây là thiệp mời, đến lúc đó các cậu nhất định phải đúng giờ, chúng ta đều có người bạn tốt Mai Lan này, sẽ không nên có hiểu lầm gì đó ở trong đó, khiến người khác chê cười.”

Ngày đó, sau khi Mạn Dao và Lâm Tử Tô ôn tập bài học xong, Lý Như Tuyết lại đi vào phòng học của bọn họ, cười đưa thiệp mời đến trong tay Mạn Dao. “Ừ, đến lúc đó tớ sẽ đúng giờ.” Mạn Dao nhìn thiệp mời trong tay, gật đầu đồng ý.

Lý Như Tuyết này lại đi tới lớp học bọn họ phát thiệp mời cho cô ở trước mặt của mọi người, trong này nhất định có gì đó kỳ lạ. Phải biết dựa theo thành kiến của Lý Như Tuyết đối với cô, nếu như không có nguyên nhân, thì tuyệt đối sẽ không làm ra được một màn như vậy. Có thể khiến cho Lý Như Tuyết chủ động hòa thuận, cô ta muốn mưu đồ thì không phải là chuyện nhỏ, suy nghĩ một chút thói quen của Lý Như Tuyết, tuy rằng Mạn Dao không biết nguyên do trong đó, nhưng trong lòng bắt đầu âm thầm cẩn thận. Nếu đối phương đã bắt đầu tính toán mình, mình cũng không thể ứng đối tiêu cực, mà là phải đối bị động thành chủ động, gặp chiêu phá chiêu.

“Tớ sẽ đúng giờ. Không biết tớ có thể dẫn thêm mấy người bạn hay không? Mấy người bạn kia của tớ cũng có chút hiểu lầm đối với hai chúng ta, lần này không bằng tớ và bọn họ cùng đi, cũng nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, cũng như cậu nói, không nên để cho những người khác tồn tại hiểu lầm chúng ta bất hòa.”

Tiệc sinh nhật của Lý Như Tuyết mời đều là bạn bè của Lý Như Tuyết, đến lúc đó nếu như cô phát hiện âm mưu của Lý Như Tuyết, muốn ứng phó cũng không có người giúp đỡ. Mạn Dao đương nhiên sẽ không để cho mình rơi vào đường cùng như vậy, nếu Lý Như Tuyết chủ động nhắc tới muốn mời cô, dứt khoát cũng phải mời vài người bạn khác của cô theo.

Lý Như Tuyết nghe được lời Mạn Dao nói, sắc mặt thoáng cái thay đổi, tiếp đó một lời đồng ý luôn, “Chuyến này tớ chỉ mang thiệp mời của cậu, đây là số điện thoại di động của tớ, đến lúc đó cậu chắc chắn muốn mấy người bạn tới, thì gọi tin cho tớ, tớ sẽ đưa thiệp mời tới cho các cậu.”

“Ừ, tớ xác định xong rồi sẽ gọi tin nhắn cho cậu.”

“Tớ đã sắp xếp xong mọi chuyện rồi, đến lúc đó cậu lấy thuốc tớ đưa cho cậu lần trước nhân cơ hội đổ vào trong đồ uống của Lý Mạn Dao, trang #ddlqd# bubble sau đó tớ sẽ bảo bạn của tớ, tạm thời ngăn bạn bè của Lý Mạn Dao lại, cậu lại thừa dịp thời điểm náo nhiệt nhất, dẫn cô ta tới căn phòng ở lầu hai mà tớ từng dẫn cậu đi qua trước đó, người tớ phái đi đã chờ ở nơi đó. Đến lúc đó sẽ có một màn kịch hay phải xem, nhớ không?”

Lần trước, tiệc sinh nhật của Âu Dương Vũ để cho Lý Mạn Dao tránh được một kiếp, lần này Lý Như Tuyết chuẩn bị trình diễn màn kịch hay này một lần nữa ở trong tiệc sinh nhật của mình. Lại nói lần này có lẽ càng dễ dàng hơn lần trước một chút, dù sao sân khấu chính ở trong nhà mình. Lúc Mạn Dao và bốn bạn học đến, trong nhà Lý Như Tuyết có rất nhiều bạn học đã tới, mấy người tiến lên vài bước đưa quà tặng chuẩn bị xong vào trong tay nhân vật chính ngày hôm nay, Lý Như Tuyết. Lý Như Tuyết cười nhận lấy quà tặng, bắt đầu chào hỏi nhóm người, hơn nữa cũng giới thiệu bạn tốt của mình cho bọn Mạn Dao.

“Thật ra thì Mạn Dao, chúng tớ vẫn luôn hiểu nhau, không cần nói, Mai Lan cùng là bạn tốt của hai chúng tớ, cũng có ràng buộc là Mai Lan này, sau này tớ và Mạn Dao cũng sẽ trở thành bạn thân. Mọi người đều là bạn học, một chút không vui trước đó thì quên đi tất cả là được rồi, sau này chúng ta sẽ là bạn tốt.” Lý Như Tuyết kéo tay Mạn Dao, bộ dạng gần bó thân thiết.

“Các cậu ở chỗ này ăn chút đồ ăn, cứ việc chơi, bên kia tớ lại có bạn tới, đi chào hỏi trước. Mai Lan, Lâm Lang mấy người các cậu giúp tớ quan tâm Mạn Dao bọn họ thật tốt.” Nhìn người tiến vào từ cửa chính bên kia, Như Tuyết nói một tiếng xin lỗi, đến bên kia đi tiếp đãi khách.

“Mạn Dao, không ngờ em cũng tới tham gia tiệc sinh nhật này. Lần trước sinh nhật của anh, anh rất mong đợi em đến, chỉ biết là kết thúc cũng không đợi được bóng dáng của em. Vốn anh cho rằng chúng ta đã là bạn, bây giờ nhìn lại có thể là anh nghĩ quá nhiều. Có điều, Mạn Dao anh thật sự hi vọng có thể nghe được em chính miệng nói tiếng sinh nhật vui vẻ, yêu cầu như thế không biết có phải là rất quá đáng hay không?”

Người mới tới chính là Âu Dương Vũ, sau khi lên tiếng chào hỏi với Lý Như Tuyết, Âu Dương Vũ bèn đi tới phía Mạn Dao dừng lại. Tiệc sinh nhật lần trước, chuyện Mạn Dao vắng mặt là thất bại rất lớn đối với Âu Dương Vũ, cũng làm cho anh quyết định thay đổi sách lược, trong khoảng thời gian này không liên lạc Mạn Dao. Vốn cho rằng đối phương sẽ bối vì anh đột nhiên xa lánh, mà cảm thấy khó chịu, tiến tới biết được địa vị của mình ở trong lòng đối phương.

Nhưng kết quả lại là hoàn toàn ngược lại, Lý Mạn Dao bên kia giống như không có bất kỳ cảm giác gì, ngược lại bởi vì thiếu sự dây dưa của anh, những ngày sau này càng ngày càng vui vẻ tự do. Ngày này gặp Lý Mạn Dao ở trong tiệc sinh nhật của Lý Như Tuyết, Âu Dương Vũ kiên trì nhiều ngày tất cả đều biến thành bọt nước, chủ động chào hỏi với Mạn Dao, trong giọng nói lộ ra thâm tình nồng đậm.

“Âu Dương Vũ, có lẽ anh hiểu lầm rồi. Chỉ là một câu sinh nhật vui vẻ, em sẽ không tiếc rẻ. Bạn của em ở bên kia, hình như bọn họ lại kêu em.” Mạn Dao không có hứng thú tốn suy nghĩ ở trên người của Âu Dương Vũ, hôm nay cô đúng là có chuyện quan trọng phải làm.

Sao Âu Dương Vũ có thể để Mạn Dao cứ như vậy mà rời khỏi, chân trái hướng về trên phía bên phải chần một bước, thân thể vừa vặn ngăn cản trên đường Mạn Dao tiến tới, “Mạn Dao, đồ uống cậu muốn nè. Âu Dương Vũ, anh cũng ở đây, bên kia có vài bạn học muốn quen biết anh.” Bên này Mạn Dao đang khó xử, Mai Lan cầm một ly đồ uống đi tới, nháy mắt một cái với Mạn Dao, giải vây cho Mạn Dao.

“Vây em đi trước, vẫn là Mai Lan biết khẩu vị của tớ.” Mạn Dao tiện tay nhận lấy đồ uống của Mai Lan, gạt đầu một cái với Mai Lan, nghiêng người đi qua từ bên cạnh Âu Dương Vũ. Lý Mạn Dao đứng ở bên cạnh bạn bè, nhìn ly đồ uống trên tay này, mình rất ưa thích cocktail, nhìn những tầng phân cấp xinh đẹp, khéo miệng Mạn Dao nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, thoáng liếc mắt ra hiệu với Lâm Tử Tô. Bên Tử Tô giống như là ảo thuật vậy trong tay cũng xuất hiện một ly cocktail y chang.

“Thế nào, thấy những thứ gì?”

Hôm nay cho tới thời điểm bây giờ, mọi người cũng đã sắp xếp nhiệm vụ của từng người, Tử Tô quan sát nhạy bén nhất, thì dùng để quan sát hành động của Mai Lan. “Trong cocktail này bỏ thêm nguyên liệu tốt, cậu cẩn thận một chút, đoán chừng còn có chiêu sau.” Lâm Tử Tô chú ý tới Mai Lan ngay lúc Âu Dương Vũ tới, trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ, len lén rắc một ít thứ vào trong ly cocktail này.

Loại cocktail này là một loại thường thấy nhất ở trong tiệc gặp gỡ của Lý Như Tuyết, thấy Mai Lan bưng cái ly này bỏ thứ gì đó vào rượu đi tới phía Mạn Dao, Tử Tô cũng đi vài bước, cầm lên một ly rượu giống như đúc từ trên bàn dài.

“Bỏ thuốc, tớ biết rồi, các cậu chú ý bên kia một chút, lúc nào trên tay cô ta cũng có rượu như vậy, len lén đổi ly rượu của cô ta.” Nghe được ly rượu bỏ thêm đồ, Mạn Dao đã có thể đoán được đại khái là đối phương muốn làm cái gì, chuyện như vậy cho dù là trên ti vi hay là trong sách đều là một thủ đoạn thường dùng nhất để hãm hại một người.

Lý Như Tuyết thông minh như thế nào nữa, cũng không cách nào chạy ra khỏi sự tẩy não của sách vở TV, đoán chừng lúc này ở trong căn phòng nào đấy đã có một nam sinh chờ ở đó. Cũng không biết nếu người này đổi thành Lý Như Tuyết, nam sinh này còn dám xúc phạm đối phương hay không? Có điều nếu người nam sinh kia có thể phối hợp Lý Như Tuyết, làm tay sai của cô ta, như vậy đổi thành tự thân Lý Như Tuyết, người nam sinh kia cũng sẽ không từ chối. Bên này, Mai Lan dẫn Âu Dương Vũ tới bên cạnh, lại vội vàng đi tới phía Mạn Dao, thấy Mạn Dao nhìn cô uống một hớp sâm banh trong tay, Mai Lan hả hê cười cười, đưa mắt ra hiệu về phía Lý Như Tuyết bên kia.

“Mai Lan, mới vừa rồi nhờ có cậu đi ra giải vây cho tớ, tớ đã nói rất rõ với Âu Dương Vũ rồi, vốn cho rằng anh ấy đã hiểu rõ, kể từ sau khi vắng mặt tiệc sinh nhật lần đó, cũng không quay lại quấy rầy tớ, ai biết hôm nay gặp phải anh ấy ở chỗ này, cũng may mà mới vừa rồi cậu xuất hiện. Mai Lan, nhờ có cậu đó.” Vừa nói xong, Mạn Dao lại vừa uống một hớp cocktail trong tay.

“Cạn ly!” Mai Lan nhìn cocktail còn sót lại gần một nửa, giơ ly rượu trong tay lên đụng một cái với ly rượu trong tay Mạn Dao.

35. Chương 35: Bắt Kẻ Gian Dâm

“Các vị, thật vui mừng mọi người có thể tới tham gia sinh nhật của tôi, dưới đây hoan nghênh một vài khách quý mời tới biểu diễn hôm nay.” Tiệc sinh nhật lần này là tiệc sinh nhật đầu tiên Lý Như Tuyết tổ chức sau khi đi tới thành phố S.

Lần sinh nhật trước bởi vì mới vừa đến nơi này không lâu, chỉ có vài người thân cùng nhau trải qua với cô, hôm nay cô đã thích ứng cuộc sống ở nơi này, vì bồi thường Lý Như Tuyết, Lý Vạn Sơn bàn bạc với ông nội của Lý Như Tuyết tổ chức bữa tiệc hôm nay, thậm chí vì để cho Lý Như Tuyết một ngạc nhiên vui mừng, đã mời mình tinh nghệ sĩ tới làm khách quý biểu diễn.

Theo tiếng nói của Lý Như Tuyết vừa ngừng, ánh đèn của phòng khách đột nhiên theo âm nhạc thay đổi mà tối xuống, ở bên trong âm u này một bóng dáng cũng di chuyển bên cạnh Lý Như Tuyết, ở trong lúc lơ đãng hai ly rượu đặt trên bàn bên cạnh Lý Như Tuyết trong nháy mắt đổi vị trí từng cái. Người này nắm bắt thời cơ rất tốt, động tác cũng rất nhanh, chỉ có mấy giây đã đổi xong hai ly rượu. Bây giờ dựa vào ly rượu trong tay Lý Như Tuyết kia chính là ly rượu cô mới vừa để xuống.

“Sinh nhật vui vẻ, không ngờ cậu lại có thể mời được Chu thiên vương. Chu Điền Hoàn là thần tượng của tớ.” Lý Như Tuyết nghe được giọng nói bên cạnh, quay đầu lại chú ý tới không biết khi nào một người bạn mà Lý Mạn Dao dẫn theo đã tới đến bên cạnh cô, trong giọng nói mang theo vài phần hài lòng, “Đây là ngạc nhiên vui mừng mà ông nội cho tớ, tớ cũng không thể ngờ là Chu thiên vương. Cheers” Vừa nói xong vừa tiện tay cầm ly rượu mới đặt xuống mấy giây đụng đôi phương một cái.

“Cheers” Thấy Lý Như Tuyết hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào uống vào rượu bỏ thêm thuốc, đôi phương hơi cúi đầu.

“Mai Lan, đầu của tớ có chút choáng, có phải là uống nhiều rồi hay không, cơ thể buồn ngủ quá, rất muốn ngủ. Cậu giúp tớ lên tiếng chào hỏi với Lý Như Tuyết, tớ vẫn là rời đi trước thì hơn.” Từ sau khi phát hiện Mạn Dao đã uống hết cả ly rượu vào, Mai Lan đứng ở bên cạnh chờ Mạn Dao phát tác hiệu lực của thuốc, có điều chỗ Mạn Dao dường như không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn là vẻ mặt sáng láng đứng ở chỗ này nói chuyện phiếm với cô.

Có phải là mình bỏ thiếu thuốc hay không, hay là thuốc này có vấn đề, lúc trước cũng chưa hỏi rõ ràng công hiệu thuốc này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, dù sao cũng không thể mất đi hiệu lực vào lúc này. Cũng may, Mai Lan nghe được Mạn Dao nói ra đầu choáng váng, thở dài, xem ra được hiệu không có vấn

đề gì, chẳng qua loại thuốc này phát tác chậm hơn một chút so với mình nghĩ.

“Mạn Dao, cậu xem biểu diễn giờ mới bắt đầu, nếu cậu nói rời đi, mấy người bạn kia của cậu cũng không tiện tiếp tục ở lại đây. Cậu đã choáng váng đầu, không bằng tớ đưa cậu lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi một chút. Đợi đến khi biểu diễn kết thúc, cậu khỏe hơn một chút, tớ lại đưa cậu trở về.” Mai Lan dựa theo kế hoạch nói ra lời kịch đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Bên này được lực đã phát tác, Mạn Dao đầu óc không tỉnh táo đương nhiên không có sức lực để phản bác lời Mai Lan nói, cả người cô nhũn ra cứ như vậy bị Mai Lan dìu đi về phía trên lầu.

Vị trí Mạn Dao và Mai Lan đứng vốn chính là một góc nhỏ, những người khác ở đây bị Chu Thiên vương trước mặt biểu diễn hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, đâu có người chú ý tới bóng dáng Mạn Dao và Mai Lan rời đi. “Mạn Dao, cậu ở chỗ này nghỉ ngơi, tớ đi lấy cho cậu một chút thuốc trước. Cậu uống thuốc rồi, ngủ một giấc thật ngon là tốt.”

Đỡ Mạn Dao đến căn phòng đã sớm chuẩn bị xong, nhìn Mạn Dao xụi lơ ở trên giường, Mai Lan hơi cúi đầu xuống nhẹ giọng mở miệng ở bên tai Mạn Dao, thấy đối phương hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như đã ngủ rồi, mới cất bước rời đi, khép hờ cửa lại. Bên này, Lý Mạn Dao đã giải quyết, hiện tại phải làm chính là đi gọi điện thoại cho người chờ đợi ở lầu một, thông báo cậu ta tới đây, thuận tiện chính thức trình diễn màn kịch hay này. Lại nói cũng là tiện nghi thẳng nhóc kia, mặc dù Lý Mạn Dao giả dối, thể nhưng gương mặt vóc người cũng rất là phát triển, lần này cũng đã để cho thẳng nhóc kia hưởng chỗ tốt, không biết phá trình thiếu nữ lúc ngủ mê man có thể cảm thấy đau đớn hay không?

“Đã sắp xếp xong xuôi, cậu tìm một cơ hội đi lên nhanh chóng một chút, cửa không có khóa, cậu đẩy cửa là có thể đi vào, tôi cho cậu thời gian nửa tiếng, sau đó hiệu lực thuốc của con nhỏ kia cũng sắp tỉnh, cậu cứ đi làm dựa theo trong kế hoạch.” Sau khi gọi xong điện thoại Mai Lan xoay người rời đi từ cầu thang mặt hông, trở lại phòng khách náo nhiệt lầu một. Nhưng không phát hiện vào lúc chân trước cô rời đi, có hai người đi lặng lẽ đi tới, mà cửa phòng cô vừa mới khép hờ cũng không tiếng động mở ra.

“Thật không ngờ, họ lại lòng dạ ác độc như vậy, cũng may mà chúng ta đã sớm chuẩn bị mới nhìn thấu quỷ kế của bọn họ.” Lý Như Tuyết này đã ngủ mê mang, Mạn Dao và mấy người vợ vã đi ra ngoài. Vốn cho rằng đây chỉ là thuốc gây ngủ, có thể khiến người ta ngủ mê man, nhưng bây giờ nhìn hiệu lực thuốc phát tác Lý Như Tuyết thần trí không rõ, sắc mặt đỏ ửng, Mạn Dao mới phát hiện ra những người này còn ác độc hơn so với trong tưởng tượng của mình. Có điều như vậy cũng tốt, càng làm cho họ mua dây buộc mình, nếu như chỉ là thuốc ngủ mê man, một lát chàng trai vào cửa thấy là Lý Như Tuyết, có lẽ còn có thể trở thành chính nhân quân tử, nhưng bây giờ biến thành loại thuốc thúc tỉnh này, cô thật sự muốn xem chàng trai kia thấy người đẹp quần áo xốc xếch còn có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn hay không.

Phòng khách lầu một, nam sinh để điện thoại xuống, bèn lập tức chạy tới phía lầu hai. Đi tới căn phòng hẹn sẵn ở lầu hai, bước chân nam sinh lại ngừng lại, có chút chần chờ không biết là có nên đẩy ra cánh cửa trước mặt hay không. Tuy gia thế Lý Mạn Dao cũng không rõ ràng, nhưng nhìn tài xế đưa cô tới mỗi ngày cũng biết tuyệt đối không phải gia đình bình thường, không phải người cậu ta có thể trêu chọc.

Lúc đầu, Mai Lan và Lý Như Tuyết tới tìm mình, phản ứng đầu tiên của nam sinh chính là từ chối, có thể dựa vào thành tích thi đậu trường học này, nam sinh cũng không phải một người hồ đồ, làm chuyện này tuy nói là nhất thời sáng khoái, nhưng kế tiếp đợi đến khi Lý Mạn Dao tỉnh táo lại, cậu sẽ phải đối mặt sự trả thù của Lý Mạn Dao, cho dù cậu không quan tâm loại trả thù đó, nhưng mà cậu không thể bỏ mặc người nhà của mình. Nếu như có thể lựa chọn thì nam sinh cũng không muốn tham gia loại tranh giành

giữa đại tiểu thư gia đình có tiền này, chỉ là muốn có được cam kết trong miệng Mai Lan, rốt cuộc mình thỏa hiệp, chỉ cần làm xong chuyện này, những chuyện khác sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với cậu. Những gia đình có tiền kia coi trọng nhất nề nếp gia đình, gây ra chuyện như vậy, nếu như cẩn thận trù hoạch, đạt được báo đáp mà cậu nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đứng ở cửa, nam sinh nghĩ đến chuyện kế tiếp, đẩy ra cửa phòng khép hờ, lại bị hết thấy trước mắt nhìn thấy làm cho khiếp sợ sững sờ ở nơi đó.

Loại thuốc kia tuy nói là Lý Như Tuyết chuẩn bị, nhưng phản ứng là về gì thì Lý Như Tuyết cũng không rõ ràng, trong cơ thể của cô thật giống như có con kiến đang cắn mình, thân thể càng ngày càng nóng, không tự chủ được cởi ra nút cài trên quần áo, xé rách váy trên người. Váy này là đặc biệt đặc làm vì tiệc sinh nhật lần này, khóa kéo ở vị trí phía sau, Lý Như Tuyết mơ màng vốn không thể mở, chỉ có thể không ngừng xé rách, vốn chính là kiểu dáng áo cúp ngực, khiến bây giờ cả bộ ngực đều lộ ra ngoài.

Tuy rằng nam sinh từng xem phim A, nhưng lại chưa từng xem người thật biểu diễn, cho dù người phát sinh biến hóa hiện ra ở trước mặt mình, phản ứng đầu tiên của bản thân hẳn là rời khỏi nơi này, nhưng đối mặt loại cảm dỗ này, nam sinh hoàn toàn không di chuyển được bước chân. Cả người Lý Như Tuyết nóng ran, thấy phía trước xuất hiện bóng dáng, vừa kéo váy trên người, vừa đi tới chỗ nam sinh kia, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ hồng, hai mắt mê ly đắm đuối đưa tình nhìn nam sinh.

So với Lý Mạn Dao, nam sinh thích Lý Như Tuyết trước mắt hơn, lúc đầu đồng ý chuyện này có một phần rất lớn chính là bởi vì sự khẩn cầu của Lý Như Tuyết. Nếu không phải là Lý Mạn Dao kia ép người quá đáng, dieenddafnleequysddoon Như Tuyết cũng sẽ không vì tự vệ mà có kế hoạch này. Lúc trước Mai Lan nói kế hoạch với cô, bao nhiêu lần mặt mày Như Tuyết biểu lộ ra đau khổ, muốn nói lại thôi. Nam sinh biết những chuyện này đều là kế hoạch của Mai Lan, Như Tuyết cũng chỉ là không có sức ngăn cản.

Nhưng trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao người trước mắt đổi thành Như Tuyết, nữ thần trong cảm nhận của cậu. Cảm thấy hai tay trắng noãn của Như Tuyết hoạt động ở trên người của mình, cả thân thể dựa vào trong ngực của mình, đôi tay nam sinh không tự chủ được ôm Như Tuyết vào trong ngực, đôi tay tiếp xúc đến lưng tuyết trắng như bạch ngọc của Như Tuyết, cả người run lên cứng ngắc một lúc. Đây là cái gì, Như Tuyết vừa tiếp xúc với cái đó chỉ cảm thấy trên người mát mẻ rất... cực kỳ nhiều, thấy tay của đối phương dừng ở phần lưng không nhúc nhích, Như Tuyết trực tiếp kéo tay của đối phương xuống, đặt vào bộ ngực cao ngất của cô. Lúc cảm thấy da thịt tiếp xúc cái loại lạnh lẽo đó, Như Tuyết không nhịn được, a rên rỉ ra tiếng.

Một động tác này của Như Tuyết và tiếng rên rỉ mất hồn tận xương cuối cùng trở thành một cơn rơm cuối cùng áp đảo lạc đà, hoàn toàn khiến nam sinh hóa thân thành sói, đôi tay dùng sức kéo. Sức tay nam sinh mạnh hơn rất nhiều so với Như Tuyết, chỉ nghe được xoạt một tiếng, váy trên người Như Tuyết trực tiếp tuột đến vị trí eo, cả phần trên đều lộ rõ ở trong mắt của chàng trai. Thời điểm đôi mắt chàng trai chứng kiến được cảnh đẹp này giống như bốc lên lửa, trực tiếp cúi đầu cố định đôi môi Như Tuyết, đôi tay giãy vò ở trên bộ ngực sữa của Như Tuyết, động tác chàng trai là thô lỗ, bộ ngực biến đổi đủ loại hình dáng theo động tác của cậu.

Loại thô lỗ này cũng không làm cho Như Tuyết cảm thấy đau đớn, ngược lại khiến cho cô cảm thấy sáng khoái trước nay chưa từng có, có thứ gì đó chảy ra từ trong cơ thể cô. Đầu lưỡi của chàng trai không có bất kỳ cản trở nào liên tiếp vào khoang miệng của Như Tuyết, và đầu lưỡi trực tiếp tiến lên nghênh đón vui chơi nô đùa, đôi môi quần quít trao đổi nước miếng lẫn nhau, chảy ra từ khóe miệng của hai người. Đề cả

người Như Tuyết xuống giường, chàng trai mút cổ Như Tuyết, mút ra dấu vết một màu đỏ phảng phất như tuyên bố chủ quyền ở nơi đó vậy. Tay và môi của chàng trai cùng nhau đi xuống, đôi môi từ cổ dờn đến đầy đà cao ngất, trực tiếp há miệng ngậm lấy một điểm đỏ bồng bềnh mềm mại, đầu lưỡi say sưa khều ép chen lấn, đầu lưỡi linh hoạt khiến anh đào đỏ này bị kích thích lập tức dựng đứng lên, chàng trai thấy thế ý đồ xấu dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khê cắn, đột nhiên xuất hiện đau nhói, khiến Như Tuyết a kêu thét một tiếng.

Bị kích thích như vậy, Như Tuyết cũng không chịu bị động, đôi tay lôi xé quần áo của chàng trai, chàng trai nâng người lên, Như Tuyết nắm lấy kéo dây lưng của chàng trai ra, tiếp đó quần dài bị lột xuống, lửa nóng của chàng trai đã sớm căng lên trực tiếp bật ra ngoài. Đây là cái gì, thoát nhìn thật xấu, Như Tuyết mơ màng lần đầu tiên thấy loại vật này, tò mò nắm nó trong tay. Sinh mạng bị tay nhỏ bé nhả mềm nắm chặt như vậy, chàng trai hít vào một hơi khí lạnh, lấy tay phủ lên phía trên tay cô gái, không chế tiết tấu hai tay của cô gái, xoa nắn nơi đó của cậu. Cùng với từng đợt sáng khoái kia, chàng trai cảm thấy nơi đó của mình đã căng đến cực hạn, mới buông tay Như Tuyết ra, lại lần nữa đẩy Như Tuyết nhào tới trên giường, lần này tay phải trực tiếp chen vào nơi riêng tư của Như Tuyết.

Như Tuyết còn là xử nữ, cho dù hiệu quả xuân dược đã phát tác, bị vật lạ tiến vào thân thể vẫn cảm giác đói khát đến đau đớn, hét thảm mấy tiếng. Mấy tiếng kêu thảm thiết này càng ngày càng kích thích chàng trai, chàng trai đã không kịp đợi để Như Tuyết thích ứng nhỏ hẹp của cô, lại luồn ngón tay thứ hai vào. Sau khi hai ngón tay đâm rút mấy lần ở trong cơ thể Như Tuyết, cảm thấy nơi đó ướt át, cảm phần đứng thẳng tắp trực tiếp nhắm ngay nơi đó của Như Tuyết, chỉ nghe được xì một tiếng ngay cả gốc đã vọt vào.

Đau đớn xé rách như thế khiến Như Tuyết tạm thời tỉnh táo lại từ trong hiệu lực của thuốc, nhìn mặt mũi người dè ở trên người mình, Như Tuyết thét chói tai thành tiếng, thân thể không ngừng giãy giụa. Chàng trai cảm thấy Như Tuyết giãy giụa, trong mắt cũng thoáng qua vẻ kinh hoảng sợ hãi, nhưng Như Tuyết hoảng sợ giãy giụa, cũng làm cho nơi đó của cô siết chặt, chàng trai vẫn còn ở trong cơ thể cô sung sướng mê mẩn giống như lên thiên đường. Chuyện đã đến tình hình này, chàng trai đã không có cơ hội thu tay lại, trực tiếp ngăn lại Như Tuyết muốn thét chói tai, đôi tay di chuyển ở vị trí quan trọng của Như Tuyết. Như Tuyết chỉ do đau đớn mới tạm thời tỉnh táo, hiệu lực của thuốc cũng chưa có tan đi, bị chàng trai vừa kích thích như vậy, rất nhanh lại bị lạc ở trong loại khoái cảm này, đóng đưa thân thể theo tiết tấu của chàng trai.

Vốn dựa theo kế hoạch phải là đi cùng Như Tuyết tới lầu hai vạch trần chân tướng, nhưng trước mắt thời gian đã tới, lại không tìm được bóng dáng của Như Tuyết, Mai Lan hỏi thăm hai người bạn của Như Tuyết, toàn bộ đều không biết cô ấy đi nơi nào. Chuyện đã tiến triển đến bây giờ, cho dù không tìm được Như Tuyết, Mai Lan cũng sẽ không từ bỏ như thế. Cũng may mà Như Tuyết đã nói toàn bộ kế hoạch cho cô, cô biết sắp xếp sau đó, cũng có thể bảo đảm Như Tuyết không ở đây, chuyện cũng sẽ không xảy ra biến đổi.

“Học trưởng Âu Dương, em có vài lời muốn nói với anh, anh có thể đến bên này một lát hay không?” Âu Dương Vũ chính là người chứng kiến phát hiện chân tướng trong kế hoạch. Bên này, Âu Dương Vũ nghe được lời Mai Lan nói ngược lại không có gì bất ngờ, anh cũng muốn nói một số chuyện với Mai Lan. Nhìn Mai Lan và Âu Dương Vũ rời đi, một người bạn của Như Tuyết vốn đã sắp xếp xong đột nhiên mở miệng, cổ vũ mấy người thích náo nhiệt ở đây đi xem một chút hai người muốn nói điều riêng tư bí mật gì.

Âu Dương Vũ là đối tượng rất nhiều nữ sinh ái mộ ở trường học bọn họ, ở đây đã có nhiều nữ sinh rất có cảm tình đối với Âu Dương Vũ, trước đó chuyện Mai Lan cũng theo đuổi Âu Dương Vũ loan truyền xôn xao trong trường học, gần đây trong khoảng thời gian này, Mai Lan dường như đã nhận rõ thân phận không xuất hiện ở bên cạnh Âu Dương Vũ nữa, nhưng hôm nay lại có một màn như vậy, nữ sinh có suy nghĩ với Âu Dương Vũ đều rất muốn biết tiếp đó sẽ xảy ra cái gì.

Dẫn Âu Dương Vũ đến bên cạnh căn phòng kia ở lầu hai, Mai Lan vừa mới dừng lại bước chân, căn phòng này vốn là căn đầu tiên bố trí ở bên phải cầu thang, Mai Lan dừng ở chỗ này cũng không dẫn tới Âu Dương Vũ nghi ngờ.

“Nói đi, chuyện gì? Còn có hôm nay em đứng là chị em tình thâm, đứng ở bên Lý Mạn Dao, có phải anh cho tiền không đủ nhiều hay không, em cần bao nhiêu, viết con số.” Âu Dương Vũ dừng lại bước chân, mặt âm trầm trút ra bất mãn trong lòng.

“Học trưởng Âu Dương, anh hiểu lầm em rồi, hôm nay em làm như vậy là có nguyên nhân. Học trưởng Âu Dương, anh nghe em giải thích.” Khóa cửa căn phòng này nhìn từ bên ngoài y như là có thể khóa lại, trên thực tế lại hỏng rồi, chuyện này chỉ có hai người Mai Lan và Lý Như Tuyết biết được, chính là sợ nam sinh trong phòng bị sắc đẹp mê hoặc, khóa cửa lại, khiến bọn họ không cách nào tiếp tục nữa. Mà bây giờ dựa vào phía sau cánh cửa này, khuôn mặt Mai Lan oan ức, muốn mở miệng giải thích, người lại càng ngày càng lui về phía sau, mà Âu Dương Vũ thấy Mai Lan lui về phía sau cũng bước theo mấy bước về trước.

Người ở chỗ tay vịn cầu thang thấy chính là Âu Dương Vũ từng bước từng bước ép sát, mà Mai Lan liên tục lùi về phía sau. Thấy vị trí lui gần được rồi, Mai Lan sử dụng sức lực toàn thân tông mạnh về sau, chỉ nghe được cửa kia rầm một tiếng bị đụng mở, Mai Lan trực tiếp ngã trên sàn căn phòng, bóng dáng quần quít trong phòng cũng liền xuất hiện ở trong ánh mắt của Âu Dương Vũ

36. Chương 36: Tình Táo

Theo tiếng rít của Âu Dương Vũ, thét chói tai liên tục thay nhau vang lên, mấy cô gái che miệng trốn to mắt nhìn thân thể còn quần quít chung với nhau. Làm sao cửa lại mở, lúc mình phát hiện là Như Tuyết đã khóa cửa lại, còn cẩn thận kiểm tra một lúc, có điều chuyện này nam sinh đã không nghĩ được nhiều như vậy, phản ứng đầu tiên chính là cầm ga giường lên che chắn vị trí quan trọng của mình và Như Tuyết lại.

Như Tuyết còn đắm chìm trong trong dục vọng, do cảm thấy nơi đó của chàng trai rút khỏi thân thể của mình, trong cơ thể trống rỗng khiến cô không kiềm chế được uốn éo người, lôi kéo cái chăn nam sinh đè ở trên người cô, trong miệng phát ra rên rỉ ừ ừ.

Chàng trai trần truồng cả người không biết phải ngăn cản như thế nào đối với động tác của Như Tuyết, cậu không thể có động tác lớn, nếu không vị trí quan trọng của mình sẽ phải bày ra ở trong mắt nhiều người ngoài cửa như vậy, nhưng cậu sợ tay sợ chân, lại không phải là đối thủ của Như Tuyết đã bị ngọn lửa – ham muốn làm choáng váng đầu, phải làm chỉ có thể mở miệng bảo Âu Dương Vũ xoay người rời đi.

Tất cả năm sáu người, bao gồm Âu Dương Vũ ở bên trong, đều sững sờ ở nơi đó, đặc biệt là vài người bạn tốt của Lý Như Tuyết, chỉ cảm thấy hình như là đang nằm mơ. Vốn chỉ muốn đi nghe lén góc tường một chút, nhưng làm sao lại thấy một màn nóng bỏng như vậy. Hôm nay, Lý Như Tuyết mời trừ vài người Mạn Dao dẫn đến ra, còn dư lại đều là người qua lại thân thiết với cô trong ngày thường. Thực chất theo thành phần tốp người có thể qua lại thân thiết Lý Như Tuyết, cho dù trong thâm tâm điên cuồng nữa, thoạt nhìn bề ngoài đều có danh nghĩa cô gái ngoan ngoãn.

“Như Tuyết, sao lại là cậu, nơi này không phải là,” Người giật mình nhất đối với một màn hiện tại không ai khác hơn là Mai Lan hãy còn ngã trên đất hai chân như nhũn ra. Sau khi dựa theo hết sức đẩy cửa phòng ra, Mai Lan nhìn bóng dáng quần quít trên giường, mặt nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, tiếp đó định mở miệng nhắc tới thân phận của đối phương ở trước mặt mọi người.

Nhưng chàng trai ở trên giường kia nghe được tiếng động xuống từ trên người nữ sinh, lúc lộ ra mặt mũi nữ sinh, Mai Lan chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, thân thể mới đứng lên lại bộp một tiếng ngã xuống đất. Lúc cô đi còn rất tốt, Lý Mạn Dao đã trúng thuốc mê man ở trên giường, nhưng sao bây giờ xuất hiện ở nơi này lại trở thành Lý Như Tuyết? Mai Lan muốn chất vấn nam sinh quần cái chần, thế nhưng dù như thế nào Mai Lan cũng không hỏi được những lời kia ở trước mặt của mọi người.

Bên ngoài, Âu Dương Vũ phản ứng lại từ trong kinh ngạc lúc đầu, vẻ mặt có chút xấu hổ, tiến lên vài bước đi vào cửa phòng, đỡ Mai Lan còn xụi lơ trên mặt đất lên, “Mai Lan, chúng ta đi ra ngoài trước. Xin lỗi, chúng tôi không phải là cố ý.” Lúc này, Mai Lan đã không biết phải làm những gì, chỉ có thể mặc cho Âu Dương Vũ dìu đi ra ngoài.

Nếu không phải là hôm nay, không phải lúc này, cho dù hết hy vọng đối với Âu Dương Vũ nhưng có thể tiếp cận Âu Dương Vũ như vậy, rốt cuộc Mai Lan vẫn còn có thể lòng sinh gợn sóng. Nhưng hôm nay, lúc này Mai Lan đã không còn lòng dạ suy nghĩ những thứ này, trong đầu của cô chỉ có một hộp các ý nghĩ chính là cô chậm rồi, hoàn toàn xong rồi.

Ở chung với Lý Như Tuyết lâu như vậy, Mai Lan đương nhiên sẽ không xem Lý Như Tuyết thành thổ trắng nhỏ giống như những người khác, không ai biết rõ bản chất Lý Như Tuyết là gì hơn cô. Có lẽ thời gian trước kia mình còn có chút hồ đồ, nhưng càng về sau Lý Như Tuyết lần đầu tiên nhắc tới trút giận cho cô, lúc lấy ra bao thuốc thì Lý Như Tuyết cũng không còn bất kỳ nguy trang nào ở trong mắt cô. Tuy nói Lý Như Tuyết có thù tất báo, nhưng Mai Lan cũng rất rõ ràng cô không thể rời khỏi Lý Như Tuyết, chỉ có dựa vào đối phương, trở thành răng nanh của đối phương mới có thể càng thuận tiện thực hiện mục đích và khát vọng của mình.

Lý Như Tuyết nhìn bề ngoài khôn khéo, nhưng Mai Lan cũng rất tự tin mình sẽ không bị đối phương tính toán, ít nhất sẽ có năng lực tự vệ, bởi vì các cô đều hiểu tất cả của đối phương, mà chuyện Lý Như Tuyết phải chú ý đến rất nhiều. Lý Như Tuyết coi mình là kẻ ngu, cố ý để cho những bạn học kia của cô ta dạy dỗ mình, Mai Lan đều nhớ từng chút một những thứ này ở trong lòng, chẳng qua cố ý giả vờ làm ra bộ dáng cái gì cũng không rõ ràng thôi.

Nhưng hôm nay nhân vật chính tranh khiêu dâm từ Lý Mạn Dao biến thành Lý Như Tuyết, theo tính tình của Lý Như Tuyết, đợi đến lúc cô ta tỉnh táo sẽ xảy ra cái gì, Mai Lan đã không dám tưởng tượng. Ngoài cửa, nữ sinh thấy Âu Dương Vũ vậy mà dìu đỡ Mai Lan, một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa nghênh đón, đỡ Mai Lan từ trong tay Âu Dương Vũ lại đây.

“Học trưởng Âu Dương ở đây, tại sao lại như vậy? Chúng em mới vừa nghe được anh kêu hoảng, mới chạy tới muốn xem xét cho rõ ràng. Bây giờ chúng ta phải làm sao? Đây.. Điều này thật sự là có chút.” Nữ sinh khẽ ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp trai của Âu Dương Vũ, trong đầu không ngừng nghĩ lại hình ảnh mới vừa nhìn thấy thoáng qua, tự động thay thế nhân vật chính thực hiện một chút, tiếp đó trên mặt xuất hiện hai vệt đỏ bừng.

“Chúng ta đi xuống trước đi, tiết mục lầu dưới vẫn còn rất náo nhiệt đấy, chúng ta đều ở nơi đây, nếu những người khác đi lên sẽ không tốt.” Âu Dương Vũ là nam sinh ở duy nhất ở đây mà mấy cô gái này cũng đều là người ái mộ của anh, nghe được anh nói, gật đầu liên tục, cùng đi theo anh xuống lầu rồi khỏi cái nơi khiến cho bọn họ mặt đỏ tim đập. Mạn Dao vẫn núp ở một góc nhỏ lầu hai, đi ra ngoài từ trong căn phòng kia, đợi đến bây giờ mọi người ôm trong lòng ý nghĩ xấu xa rời khỏi lầu hai, Mạn Dao mới lặng lẽ cũng đi xuống dưới từ cầu thang.

Trở lại trong phòng khách, tuy bề ngoài mấy người xem biểu diễn, nhưng đều đang suy đoán ý nghĩ từng người, đâu có người chú ý tới bóng dáng của Mạn Dao. Sau khi mấy người thưởng thức Xuân Cung Đồ (tranh khiêu dâm) ít đi lúng túng mới ban đầu, ngược lại có mấy phần hả hê, ở trường học Lý Như Tuyết vẫn luôn là trong sáng đáng yêu, ai biết trong xương cốt lại hư hỏng như thế này.

Họ cũng từng thấy nam sinh kia, là người theo đuổi ngoan cố của Lý Như Tuyết. Vốn cho rằng Lý Như Tuyết không thể nào đồng ý sự theo đuổi của nam sinh này, ai biết thì ra là hai người đã sớm cấu kết ở cùng nhau, lại còn cùng mây mưa trong phòng lầu hai ở trong bữa tiệc sinh nhật của cô ả. Không trách được mới vừa rồi, lúc Chu thiên vương biểu diễn cũng đã không thấy bóng dáng của Lý Như Tuyết, vốn là do người chạy đến lầu hai vụng trộm gặp người yêu. Có điều lần này vận mệnh của Như Tuyết không tốt lắm, hai người cũng quá nhiệt tình, đến cả cửa cũng không biết khóa lại, mới có thể trời đất xui khiến bị bọn họ nhiều người như vậy vừa vụng nhìn thấy, lần này bọn họ thật muốn xem làm sao Lý Như Tuyết còn trong sáng tiếp nữa.

Nếu để cho mấy người theo đuổi cô ấy kia biết con người của Lý Như Tuyết như vậy, những chàng trai kia sẽ còn si mê đối với cô ả như vậy không. Có mặt thấy một màn như vậy, rất nhiều nữ sinh đều ôm ấp loại ý nghĩ này, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách truyền đến hàng loạt bàn luận xôn xao.

Trong phòng, nam sinh đẩy Lý Như Tuyết ra, dùng ga giường bao lấy vị trí quan trọng, tiếp theo tìm được quần áo từ trên đất, trực tiếp mặc vào, vốn là cậu đã gần như sắp tới rồi, thế nhưng Mai Lan lại vọt vào lúc quan trọng nhất, chàng trai bị kích thích đột nhiên xảy ra như vậy, phụt một tiếng trực tiếp phun ra từng luồng dịch trắng một.

Cậu phải làm thế nào? Dục vọng biến mất, lý trí một lần nữa trở lại trong đầu, nam sinh nghĩ đến tình cảnh vừa nãy cảm thấy sợ từng đợt một, hoàn toàn không có vui sướng lần đầu tiên có được nữ sinh thích nhất. Ắ đề tiện Mai Lan kia, tất cả đều là ả đề tiện kia, rõ ràng cậu cố ý kiểm tra khóa cửa, nhưng không ngờ tới khóa này lại bị hư, nếu không phải là đồ đề tiện này vọt vào, chuyện vốn không phải là tình hình hiện tại.

Sau nửa giờ, hiệu lực thuốc mới dần dần tan đi, Lý Như Tuyết chỉ cảm thấy cả người đau nhức từng đợt, đặc biệt là eo đau đốn giống nhau xé rách, theo bản năng nhấc cánh tay lên, Lý Như Tuyết hoàn toàn tỉnh táo lại, ah một tiếng sợ hãi kêu lên.

“Sao cậu lại ở trong đây, quần áo của tôi... Làm sao tôi lại như vậy?” Chợt ngồi dậy từ trên giường, nhìn nam sinh quỳ dưới đất, những đoạn ngắn đã từng mất trật tự kia xuất hiện ở trong đầu Lý Như Tuyết, tuy chỉ là mấy đoạn ngắn, thế nhưng một ít này lại đủ để Lý Như Tuyết cảm thấy sụp đổ.

Cô đã không để ý đến thân thể trần trụi, Trang@d#d#l#q#d@bubble trực tiếp cầm chăn gối trên giường hung hăng đập tới phía nam sinh, tiếp đó lại không để ý eo đau đốn, nhảy xuống từ trên giường, tiện tay

nhắc lên trang trí trong phòng cũng ném tới phía nam sinh.

Chấn gối lúc đầu, nam sinh cũng không có phản ứng, mặc cho Lý Như Tuyết trút ra lửa giận trong lòng, nhưng khi thấy Lý Như Tuyết lại cầm bình hoa muốn đập mình, nam sinh không thể cứ ngu ngốc quỳ ở nơi đó, phải biết bình hoa lại khác với gối đầu, nếu đập vào trên đầu thì sẽ xảy ra án mạng.

Tuy nói thích Lý Như Tuyết, cũng cảm thấy áy náy đối với chuyện ngày hôm nay, nhưng nam sinh sẽ không hy sinh tánh mạng của mình để bồi thường. Lý Như Tuyết không ngờ nam sinh lại dám tránh, bình hoa bộp một tiếng đập nát bấy, lấy tất cả đồ trang trí nhìn thấy được trong phòng đều đập xuống đất. Lý Như Tuyết cũng tiêu tốn hết một chút hơi sức cuối cùng cả người, hai chân dựa vào lửa giận chống đỡ cũng bắt đầu như nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen từng đợt một, cả người mặt hướng xuống muốn tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Phải biết, phía Lý Như Tuyết ngã xuống vừa vặn chính là mảnh vỡ bình hoa mới vừa đập bể, nếu quả thật cứ ngã xuống như vậy, kết quả tốt nhất cũng chỉ là trên mặt để lại một vết sẹo. Nếu như thắm một chút, những mảnh vụn kia đâm tới đôi mắt của Như Tuyết, Như Tuyết cũng không chỉ để lại sẹo đơn giản như vậy. Nam sinh cách vị trí của Như Tuyết cũng không xa, thấy thân thể Như Tuyết lung lay, phản ứng đầu tiên chính là vội xông tới, chặn kéo lại cánh tay Như Tuyết, động tác này của nam sinh quá mạnh, da thịt Như Tuyết lại quá mức bóng loáng, tuy nói tạm thời ngăn cản Như Tuyết ngã xuống, nhưng bởi vì quán tính khiến mình trượt chân, hai người ngã về phía ngược lại.

Như Tuyết trần trụi cứ như vậy ngã xuống trên người nam sinh, tuy nói hai người đã tiếp xúc có thân mật nhất cũng đã phát tiết qua một lần. Nhưng cái tuổi này chính là lúc máu nóng kích động nhất, cảm nhận được xúc cảm mềm mại trước ngực kia, tay nam sinh không tự chủ vuốt ve phần lưng trắng nõn của Như Tuyết, chậm rãi từ hông xuống tới giữa đùi, tiếp đó lặp lại giữa đùi tới phía trong, trượt đến nơi riêng tư bí mật nhất. Bị ngón tay nam sinh xông vào trong cơ thể, thân thể Như Tuyết chấn động mạnh, muốn di chuyển từ trên người nam sinh, nhưng nam sinh đâu cho phép Như Tuyết từ chối, tăng sức, hai người liền thay đổi vị trí, cả thân thể nam sinh đè ở trên người của Như Tuyết.

“Như Tuyết, tớ thật sự không phải là cố ý, cậu biết tớ yêu cậu, tớ sẽ chịu trách nhiệm. Tớ vốn muốn từ chối, nhưng cậu quá đẹp, cậu là tình cảm chân thành trong lòng tớ, tớ thật sự không cách nào không chế bản thân. Như Tuyết, cậu phải tin tưởng tớ, tớ đối với cậu là thật lòng.” Bốn mắt nhìn nhau, nam sinh thâm tình khẩn thiết ngắm nhìn đôi mắt của Như Tuyết, cam kết từng lần một ở bên tai Như Tuyết, Như Tuyết quay đầu đi, không muốn đối mặt với nam sinh, nước mắt nhục nhã không tiếng động chảy ra.

“Cậu đi ra ngoài, giúp tớ gọi Mai Lan đi vào, bảo Mai Lan giúp tớ chuẩn bị một bộ quần áo. Cậu đừng trở lại nữa, tớ muốn một mình yên lặng một chút, chuyện ngày hôm nay chỉ là một hiểu lầm, về sau chúng ta cũng không nên nhắc lại nữa.” Đẩy ra nam sinh đè ở trên người cô, Như Tuyết đã dần dần tỉnh táo lại, suy nghĩ danh tiếng tốt của cô lại đi ứng phó nam sinh trước mắt này, duy nhất muốn làm chính là gọi Mai Lan tới, hỏi rõ ràng cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, chuyện đã chuyển biến xấu đến mức nào, có phải còn có cơ hội cứu vãn hay không.

Như Tuyết thật sự rất muốn kiện nam sinh này cường - gian, nhưng nam sinh này quả thật đã biết trước mưu đồ gì đó của cô, nếu như đồn nam sinh này đến chỗ đường cùng, ai biết cậu ta sẽ nói những gì với cảnh sát. Bản thân nam sinh quan sát về mặt Như Tuyết, nhưng cái gì cũng nhìn không ra, bắt đặc dĩ thử dài, trả lời một tiếng đẩy cửa phòng ra.

Đợi đến khi nam sinh biến mất ở trong tầm mắt Như Tuyết, Như Tuyết cũng không nhìn được nữa oa một tiếng gào khóc lớn lên.

Phòng khách lầu một từ người đầu tiên đứng dậy rời đi, người thứ hai thứ ba, còn không đợi đến biểu diễn kết thúc thì tất cả mọi người cũng tạm biệt rời đi, về phần Chu thiên vương được mời tới, sau khi biểu diễn hai bài hát, đã sớm ngồi xe rời đi. Ở làng giải trí nhiều năm như vậy, Chu thiên vương đã ý thức được hôm nay dường như chủ nhà mời khách đã xảy ra chuyện gì, Chu thiên vương bo bo giữ mình cũng không muốn tham dự vào trong loại chuyện lời thôi của gia đình có tiền này. Không biết nhà họ Lý này có quan hệ gì, lại thuyết phục được ông chủ của mình. Nếu như không phải là ông chủ ra lệnh, theo độ hot của Chu thiên vương thì tuyệt đối sẽ không tham dự tiệc sinh nhật của một học sinh trung học như vậy.

Mai Lan nhìn nam sinh quần áo còn có chút xốc xếch trước mắt, hung hăng tát một cái bốp vào trên mặt nam sinh. Nam sinh đâu ngờ được Mai Lan lại đột nhiên ra tay, hoàn toàn không phòng bị, cho đến khi cảm thấy trên mặt đau đớn nóng bỏng mới biết rõ ràng mình vậy mà bị ả đàn bà trước mặt đánh.

Có thể đồng ý làm ra chuyện như vậy, cậu ta cũng không phải là kẻ có tư tưởng nam tốt không đánh nhau với nữ gì đó, ngẩng đầu nhìn một chút gần đấy chỉ có hai người bọn họ, chàng trai trở tay chính là một cái tát trực tiếp bập tới.

“Đồ bỉ ổi, tôi còn chưa tính sổ với cô, vậy mà cô đã ra tay trước rồi, một cái tát này chính là dạy dỗ cô một chút. Chỗ Như Tuyết còn chờ cô, cô đi qua trước đi, chuyện của hai chúng ta sau này chúng ta tính toán rõ ràng thật tốt.”

Nếu nhiều người đều đi hết như vậy, nam sinh cũng không muốn ở lại nơi này, trong phòng khách, đầy tớ già của nhà họ Lý dường như đã chú ý tới nơi này. Lúc này, nam sinh cũng không mong muốn đối mặt với người của nhà họ Lý, chuyển lời nhắn nhủ của Như Tuyết cho Mai Lan, bỏ lại đôi câu lời hung ác bèn vội vàng rời đi, chỉ còn lại Mai Lan che má trái sưng lên một mình ở lại ở phòng khách.

“Mai Lan, cô có thấy tiểu thư hay không? Sao bữa tiệc kết thúc, tiểu thư còn chưa ra ngoài, trước đó tôi đều bận bịu ở phòng bếp, ngược lại không để ý đến tiểu thư đi đâu?” Tới tớ già của nhà họ Lý rất quen thuộc với Mai Lan, thấy trong phòng khách cũng chỉ còn lại có một mình Mai Lan, càng ngày càng cảm thấy lo lắng, mở miệng hỏi thăm rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Hôm nay nhà họ Lý vì tiệc sinh nhật của Như Tuyết, tất cả bậc cha chú nhà họ Lý đều đi ra ngoài, để nhà họ Lý lại cho bạn học của Như Tuyết, chỉ có một người tới tớ già như vậy phục vụ ở đây.

“Không có việc gì, Như Tuyết có chút uống nhiều quá, vừa nãy lên phòng khách lầu hai nghỉ ngơi. Má Lâm, má thu dọn nơi này một chút, có con ở cùng Như Tuyết là được rồi. Má không cần đi lên, nơi này còn cần má tới thu dọn đấy!”

Tới tớ già ngược lại không nghi ngờ lời Mai Lan nói, tuy rằng còn có chút không yên lòng, nhưng nhìn phòng khách bữa bọn họ khắp nơi, gật đầu đồng ý, “Tôi đến phòng bếp nấu một chén canh giải rượu cho tiểu thư, một lát tôi cấp đưa đến cho các cô.”

“Má Lâm, không cần, Như Tuyết có thể đã ngủ rồi, vẫn là đừng đánh thức cô ấy, má cũng biết người say rượu đột nhiên đánh thức sẽ như thế nào.”

“Được, vậy thì làm phiền cô Mai Lan.” Tôi tớ già cũng không kiên trì, xoay người vội vàng đi thu dọn lại phòng khách.

37. Chương 37: Đối Đáp

Mai Lan bước nhanh lên cầu thang, đầu tiên là đẩy cửa phòng Như Tuyết ra, cũng may mà cửa không khóa, cầm áo lót áo ngoài của Như Tuyết từ bên trong, sau đó suy nghĩ một lúc lâu ở ngoài cửa phòng, mới vừa lên tiếng vừa đẩy cửa phòng ra.

“Như Tuyết, tớ là Mai Lan, tớ tới rồi.” Mai Lan vừa đi vào thì chú ý tới Như Tuyết dùng chăn ôm lấy mình ở trên giường, “Như Tuyết, cậu vẫn tốt chứ, đây là quần áo tắm rửa, cậu muốn thay, chuyện còn lại một lát chúng ta lại nói.” Như Tuyết im lặng không lên tiếng nhận lấy quần áo Mai Lan giúp mang tới, thấy Mai Lan xoay người sang chỗ khác, mới lặng lẽ vén lên chăn mềm trên người, bắt đầu mặc quần áo vào.

“Như Tuyết, tớ nghĩ chúng ta đều trúng bẫy rập của ả đề tiện Lý Mạn Dao kia, nhất định là nó biết tổng mục đích của chúng ta, không biết từ lúc nào đã đổi ly sâm banh bỏ thêm thuốc kia với cái trên tay cậu, sau đó thừa dịp tớ rời khỏi cũng rời đi theo, núp trong bóng tối. Hạ Kiệt cũng là tên súc sinh, phát hiện trong phòng là cậu, cũng không như tập với tớ, tên súc sinh này vậy mà làm ra loại chuyện như vậy với cậu, tớ mới vừa muốn trút giận cho cậu hung hăng đánh cậu ta một cái tát. Ai biết tên súc sinh kia lại không biết hối hận, dễ dàng trở tay đánh tớ.”

Vừa nói xong Mai Lan vừa dùng tay che kín má trái vẫn sưng đỏ. Lý Như Tuyết mặc quần áo tử tế đi xuống từ trên giường, chính là tát một cái về phía má phải của Mai Lan. “Như Tuyết, cậu lại đánh tớ, tớ biết là tớ đẩy cửa ra, nhưng việc này vốn là chuyện hai chúng ta đã thương lượng xong rồi. Tớ đâu thể ngờ là cậu ở trong phòng, không phải đồ đề tiện Lý Mạn Dao kia, lại nói tớ mới là một người vô tội nhất. Như Tuyết, chúng ta là bạn bè tốt nhất, cậu có bức dọc trút hết lên trên người của tớ, tớ không trách cậu, nhưng cậu phải biết thật sự là tớ không phải cố ý. Như Tuyết.”

Cùng với một cái tát này của Lý Như Tuyết, hai bên mặt trái phải của Mai Lan trở nên đối xứng, nhìn ánh mắt Lý Như Tuyết phẫn hận, khuôn mặt Mai Lan đầy uất ức, nước mắt chảy ra từng giọt một từ trong đôi mắt giống như là sợi trân châu rơi xuống.

“Không phải là cố ý, thật là buồn cười, nếu không phải là cậu cố ý, phát hiện tớ không có ở đây, sao không gọi điện thoại liên lạc với tớ, còn có tất cả chi tiết của kế hoạch này cũng chỉ có hai chúng ta biết, chính là tên súc sinh kia cũng hiểu biết lơ mơ. Không phải là cậu nói Lý Mạn Dao kia đã tin tưởng cậu, coi cậu là chị em tốt, vậy làm sao cô ta có thể nghi ngờ cậu? Không phải cậu thấy cô ta uống sâm banh vào, vậy làm sao người trúng chiêu biến thành tớ? Mai Lan, cậu lại giải thích kỹ càng một chút cho tớ.”

Đối với lời Mai Lan nói, Lý Như Tuyết căn bản là không thể tin tưởng. Lúc nam sinh rời đi, khi chỉ có một mình cô ở trong phòng, cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong sự phẫn nộ hoảng sợ lúc đầu, cố gắng suy ngẫm ở trong đầu tại sao chuyện lại biến thành tình hình trước mắt này, là ai ở sau lưng hãm hại cô bán đứng cô.

”Như Tuyết, tớ đây cũng không biết, nhưng cậu phải biết ngay cả tớ không chết cũng sẽ không đứng ở bên chỗ đồ đệ tiện kia. Tại khoảnh khắc đồ đệ tiện đó được nhà họ Lý chọn trúng kia, tớ đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ đồ đệ tiện kia. Huống chi nam sinh đầu tiên mà tớ thích lại thích đồ đệ tiện kia, có loại thù hận này làm sao tớ lại có thể bán đứng cậu.

Như Tuyết, tớ biết rõ tất cả đã xảy ra chuyện gì, nhất định là đồ đệ tiện kia đã sớm nhìn ra quan hệ của chúng ta, hành động trước đó của cô ta cũng là vì mê hoặc chúng ta mới làm ra biểu hiện giả dối. Khi đó, cô ta uống sâm banh đoán chừng đã không biết có gì đó đổi mất rồi, mà chúng ta lại không biết.

Có lẽ đồ đệ tiện kia cũng chuẩn bị lập kế chúng ta vào hôm nay, len lén bỏ thuốc ở trong ly rượu của cậu. Như Tuyết, đây tất cả đều là âm mưu của đồ đệ tiện kia, chính là vì vu cáo hãm hại tớ, nếu như chúng ta thật sự cắt đứt sẽ trúng phải quỷ kế của cô ta. Đúng, nhất định là như vậy.”

Đối mặt chất vấn của Như Tuyết, Mai Lan không chút lo sợ, vào sau khi chuyện phát sinh, cô cũng đã suy nghĩ ra rất nhiều loại phản ứng nối tiếp của Như Tuyết, cũng nghĩ tới từng lời giải thích đối đáp ở trong đầu. Mà phản ứng trước mắt của Như Tuyết cũng không ngoài phỏng đoán của Mai Lan, cô muốn làm chính là phủi sạch trách nhiệm của mình sau đó lại bắt đầu chuyển dời toàn bộ thù hận đến trên người của Lý Mạn Dao.

Ở dưới cái nhìn của Mai Lan ngược lại cũng không phải xử oan Lý Mạn Dao, dù như thế nào chuyện này cũng không thoát được quan hệ với cô ta. Lý Mạn Dao chính là không vui thích với Mai Lan, Lý Như Tuyết cũng biết trong đó nhất định không thể thiếu người này sử dụng tay chân, nhưng trước mắt cũng không phải lúc trả thù Lý Mạn Dao. Móng tay của Như Tuyết cắm vào trong lòng bàn tay của mình, từng giọt máu đỏ tươi chảy ra từ lòng bàn tay, nhỏ giọt xuống đất.

“Mai Lan, tớ phải làm sao, ngày mai lúc đi học, đoán chừng chuyện tớ và tên súc sinh kia cũng đã truyền khắp trường học. Trong trường học, người không biết tình hình bên trong này, bọn họ sẽ thảo luận tớ như thế nào, tớ sẽ chết, sẽ chết mất.”

“Như Tuyết, cậu bình tĩnh một chút, trời không tuyệt đường người, chuyện cũng không có hồng bét tới đó. Cậu còn có những người bạn như chúng tớ, chúng tớ sẽ giúp đỡ cậu. Nếu những người này dám nói lung tung ở trước mặt cậu, Mai Lan tớ là người đầu tiên không tha cho họ. Như Tuyết, nếu như cậu thật sự không chịu nổi, chẳng bằng tìm một cơ hội chuyển trường, đổi một hoàn cảnh không ai biết cậu, thì hết thấy đều sẽ khá hơn.”

Chuyển trường ở cách nhìn của Mai Lan trước mắt là một lựa chọn tốt nhất của Lý Như Tuyết, giống như tưởng tượng của Lý Như Tuyết thì ngày mai ở trường học chờ đợi Lý Như Tuyết nhất định là nhục nhã vô tận, cho dù những người này không dám nói gì đó ngay trước mặt Lý Như Tuyết, nhưng cũng không thể thiếu âm thầm chỉ chỉ chớ chớ. Chuyển trường tránh được cái danh tiếng này là một phương pháp đối phó tốt nhất mà Mai Lan có thể nghĩ đến.

Về phần sau khi Lý Như Tuyết chuyển trường, mình phải đi con đường nào, Mai Lan thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy. Chỗ Lý Mạn Dao kia, Mai Lan không muốn đi trêu chọc nữa, Lý Mạn Dao này đã khiến Mai Lan cảm thấy một chút sợ hãi, Mai Lan đang không có niềm tin tuyệt đối vào tương lai sau này không muốn tiếp tục là địch với đối phương. Chỉ hy vọng Lý Mạn Dao có thể nhìn trên phần tình cảm ở cô nhi viện lúc trước, không để ý tới cô nữa.

“Chuyển trường,” Như Tuyết thở dài, lại như là Mai Lan từng nói, đây là phương pháp duy nhất của cô, nhưng cô thật sự không cam lòng, cứ nhếch nhác chạy trốn như vậy. Rõ ràng theo dự tính trở thành chó nhà có tang phải là Lý Mạn Dao, nhưng bây giờ trở thành mình, Như Tuyết không cam lòng...thật sự không cam lòng. Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa trong trường học không có ai thấy bóng dáng của Lý Như Tuyết, đồng thời còn có Mai Lan đã mấy ngày không thấy.

Người tham gia tiệc sinh nhật lần đó cũng không bắt ngờ đối với chuyện Lý Như Tuyết không đi học, gây ra vụ bê bối như vậy, miễn là người coi trọng mặt mũi đều sẽ không xuất hiện ở trong trường học, lựa chọn chuyển trường hoặc là ra xuất ngoại tránh đầu sóng ngọn gió. Nhưng Lý Như Tuyết suy nghĩ cũng quá đơn giản, tuy thành phố S rất lớn, nhưng phương diện trong vòng quan hệ luẩn quẩn quả thật rắc rối phức tạp, trường học của bọn họ là trung học tốt nhất nơi này, trong trường học rất nhiều bạn học càng là tầng long ngọ hổ (nhân tài ẩn dật), sau này trừ phi Lý Như Tuyết vĩnh viễn rời khỏi cái vòng này, nếu không cô sẽ rất khó tránh khỏi không tiếp xúc với những người biết rõ bí mật của cô.

Tuy rằng Lý Như Tuyết không nói rõ, nhưng Lý Vạn Sơn và ông nội của Lý Như Tuyết vẫn hiểu được chân tướng của chuyện từ trong khóc lóc kể lể đứt quãng của Lý Như Tuyết. Như Tuyết lại bị người làm nhục, trúng xuân dược ở trong nhà mình hơn nữa bị các bạn học bắt gian tại giường. Tại sao có thể như vậy? Khi Lý Vạn Sơn nghe tin tức này, lúc ấy chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, một luồng lửa giận dâng lên theo, cổ họng bắt đầu cảm thấy ngọt, ọe một cái mở miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Chủ tịch, ông làm sao vậy, tôi đi kêu bác sĩ.” Ông nội của Lý Như Tuyết đâu ngờ đến Lý Vạn Sơn lại học máu bất tỉnh nhân sự, vẻ mặt trở nên hoang mang, vội vàng gọi điện thoại cầu cứu. Những người khác của nhà họ Lý nhận được điện thoại của ông nội Lý Như Tuyết cũng sững sờ, tất cả đều ngay lập tức bỏ xuống chuyện làm ăn trong tay chạy tới bệnh viện. Tuy rằng thân thể của cha cũng không phải là rất tốt, nhưng cũng không thể bỗng dưng học máu, trong này nhất định có điều bí ẩn gì đó bọn họ không biết.

Lúc cha học máu hôn mê là Lý Bách Niên ở bên cạnh, Lý Bách Niên này là thân tín nhiều năm của cha, có điều do nguyên nhân thân thể không tốt, những năm nay mới không làm việc ở tập đoàn, nhưng quan hệ của cha và Lý Bách Niên lại không bởi vì Lý Bách Niên rời khỏi tập đoàn mà trở nên xa lánh, ngược lại mất đi quan hệ công việc, quan hệ của hai người càng thân thiết hơn rất nhiều.

Lúc cha không trở lại công ty nữa thì luôn sẵn lòng đến chỗ Lý Bách Niên ngồi một chút, không ai biết hai người trò chuyện những gì, nhưng tại sao hôm nay cha lại đột nhiên phát bệnh cũng chỉ có Lý Bách Niên này mới biết tình hình thật tế trong đó. Lý Ngọc Nhu là người đầu tiên đến bệnh viện, thấy những người khác còn chưa tới, chỉ có một mình Lý Bách Niên chờ ở bên ngoài, Lý Ngọc Nhu nơi nào lại bỏ qua cơ hội tốt này, vội vàng hỏi thăm với Lý Bách Niên một chút trước đó xảy ra chuyện gì.

Thân phận của Lý Như Tuyết là bí mật giữa hai người, Lý Bách Niên tự nhiên sẽ không nói ra chân tướng này vào lúc Lý Vạn Sơn chưa cho phép, “Tôi cũng không biết chủ tịch đây là thế nào? Vốn là hết thấy đều rất tốt, chủ tịch đột nhiên lại thay đổi sắc mặt, cảm thấy ngực khó chịu một hồi, tiếp đó thì ói máu ra, tôi vừa thấy tình hình này, vội gọi điện thoại đến bệnh viện. Bác sĩ, tại sao vẫn chưa ra? Chủ tịch nhất định sẽ là người hiền có trời phù hộ.” Đối với lời Lý Bách Niên nói, Lý Ngọc Nhu cũng không tin tưởng, nhưng bà đã không thể tiếp tục hỏi tới nữa, những đứa con khác của nhà họ Lý đã từng người chạy tới nơi này.

“Viện trưởng Đồng, cha tôi thế nào rồi? Có gì đáng ngại không? Chúng tôi có thể vào thăm cha một chút hay không?” Người nhà họ Lý chờ đợi ở bên ngoài, lòng mang ý xấu nhìn cửa chính phòng cấp cứu, vẻ mặt nặng nề. Mới vừa đẩy cửa phòng giải phẫu ra, viện trưởng Đồng vừa đi ra thì bị con cái nhà họ Lý vây

quanh lại, nghe mọi người hỏi thăm, khẽ thở dài một hơi.

“Cha anh chị đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, chỉ là còn chưa tỉnh, phải ở trong phòng bệnh theo dõi quan sát một thời gian, tạm thời người thân tốt nhất không nên gặp mặt ông ấy. Cha anh chị đã lớn tuổi, trái tim cũng không tốt lắm, không chịu nổi kích thích quá lớn, các vị làm con cái về sau phải cẩn thận, nếu như thêm vài lần như vậy nữa, chính là Hoa Đà còn sống đoán chừng cũng sẽ hết cách xoay chuyển.”

Viện trưởng Đồng và Lý Vạn Sơn là bạn bè bao nhiêu năm, nghĩ đến bạn tốt vừa mới tránh được một kiếp, về mặt viện trưởng Đồng càng ngày càng nghiêm túc. Bản thân cũng không xen vào chuyện trong nhà bạn tốt, nhưng cũng biết đám con cái này khiến bạn tốt lo nghĩ không ít. Ngắm lại một chút hai bản kiểm tra DNA mấy năm trước, cũng biết trong nhà bạn tốt nhất định sẽ không yên bình. Lần này bạn tốt chính là tức giận công tâm mới có thể học máu té xỉu, có thể khiến bạn tốt tức giận thành bộ dáng này, thì cũng không phải là chuyện nhỏ gì.

“Viện trưởng Đồng, chúng tôi biết rồi, lần này nhờ có cho ông, cha tôi mới có thể bình an không việc gì. Trong khoảng thời gian cha tôi nằm viện này, sẽ phải làm phiền viện trưởng Đồng chăm sóc nhiều hơn. Viện trưởng Đồng, không biết lúc nào thì cha tôi có thể tỉnh lại, ngày mai tôi còn có một hội nghị quan trọng phải mở, nếu ngày mai cha mới có thể tỉnh lại, thì tôi đành nhờ thư ký hủy bỏ hội nghị.”

Lý Kiến Nghiệp nhìn Lý Vạn Sơn được đẩy ra ngoài, mở miệng dò hỏi.

“Việc này đoán chừng tối hôm nay là có thể tỉnh lại. Phòng bệnh ViP đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, các anh chị có thể đến nơi đó chờ, nếu như cha anh chị tỉnh lại, y tá sẽ trở lại thông báo cho các anh chị. Không có chuyện gì thì tôi đi trước, bên kia tôi còn có rất nhiều chuyện phải bận rộn.”

Viện trưởng Đồng mở miệng bảo một y tá dẫn theo người nhà họ Lý tới phòng bệnh ViP tầng lầu cao nhất sau đó liền xoay người rời đi. Lúc Lý Vạn Sơn tỉnh lại thì thời gian đã khoảng chín giờ, nhìn ga trải giường trắng như tuyết bên cạnh, Lý Vạn Sơn nhận ra nơi này là phòng bệnh ở bệnh viện. Ông là nghe được chuyện Như Tuyết thì bị kích thích học máu hôn mê bất tỉnh, sau đó được Bách Niên đưa đến bệnh viện.

Như Tuyết, rốt cuộc là ai thiết kế Như Tuyết, người này quá độc ác, người đó đã hoàn toàn phá hủy Như Tuyết, cho dù tương lai Như Tuyết khôi phục thân phận cháu gái Lý Vạn Sơn ông, đây cũng là vết nhơ không rửa sạch trên người Như Tuyết. Không cần nói người này là ai, cô ta cũng đã đụng chạm đến chỗ hiểm của Lý Vạn Sơn, chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy, ông nhất định phải đòi một sự công bằng cho Như Tuyết.

Lý Vạn Sơn tỉnh lại, nhìn mấy đứa con vây quanh ở bên cạnh mình, trong mắt cũng không có biểu hiện vui mừng ngược lại càng ngày càng lạnh lẽo. Mấy đứa con này nghĩ cái gì thì Lý Vạn Sơn rất rõ ràng, nếu không phải là ông còn có một số tác dụng, đoán chừng mấy đứa con này trông mong cho ông bỏ mạng sớm một chút, thuận tiện kế thừa khoản của cải lớn của mình để lại.

“Cha, hiện tại quan trọng nhất chính là cha chữa trị khỏi thân thể của mình, những chuyện khác cứ giao cho mấy anh chị em con là được rồi, về trên chuyện công ty chúng con sẽ xử lý tốt.” Với tư cách là con gái nhỏ rất được Lý Vạn Sơn thương yêu, Lý Ngọc Lam mở miệng nói đầu tiên.

“Thủ Thành, Ngọc Lam hai người các con phụ trách chuyện mảnh đất trống kia, mấy ngày nay phải liên lạc với Trương Hạo Đình nhanh một chút, cha đã thảo luận xong hợp tác với nhà họ Trương, có Trương Hạo Đình ở đây, cha cũng có thể yên tâm một chút. Kiến Nghiệp, những chuyện khác của công ty sẽ giao cho con, chắc là cha phải ở bệnh viện thêm một khoảng thời gian, mấy người các con có vấn đề gì thì bàn bạc thật kỹ lưỡng, tương lai nhà họ Lý sớm muộn cũng là phải giao cho các con.” Mới nói mấy câu, Lý Vạn Sơn lại cảm thấy mệt mỗi một hồi, mọi người có được sự cam kết của cha, thấy bộ dáng này của cha, cũng vội vàng đứng dậy rời đi, không quấy rầy Lý Vạn Sơn nghỉ ngơi nữa.

“Chủ tịch, mấy người bọn họ cũng đã đi, hiện ở đây cũng chỉ còn lại có hai chúng ta.” Đợi đến sau khi mấy đứa con nhà họ Lý rời bệnh viện, Lý Bách Niên mới lại đi vào. “Khụ khụ, Bách Niên, chuyện này sẽ giao cho ông xử lý, tôi, khụ khụ. . . .” Lý Vạn Sơn vừa thấy Lý Bách Niên, chuyện nghe được trước đó thì lửa giận mới vừa bình phục đều xông lên đầu lần nữa.

“Chủ tịch, ông yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ xử lý, hiện tại quan trọng nhất chính là ông bảo vệ tốt thân thể, những chuyện khác thì đều giao cho tôi là được rồi. Ông nghỉ ngơi thật tốt nghỉ ngơi, tôi cũng đi trước, nếu Như Tuyết thấy bộ dáng ông như vậy, con bé cũng sẽ đau lòng.”

“Khụ khụ, già rồi, tôi đã già thật rồi, hôm nay chỉ có thể để Như Tuyết tránh đầu sóng ngọn gió, đợi đến khi chuyện yên tĩnh trở lại chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn. Đồ sức sinh phá hủy trong sạch của Như Tuyết đó, ông nhất định không thể bỏ qua, lại dám làm nhục cháu gái của Lý Vạn Sơn tôi, tôi nhất định phải róc xương lóc thịt cậu ta.” Lý Bách Niên nghe Lý Vạn Sơn dặn dò liên tục gật đầu, nghe được y tá trở lại, dặn dò mấy câu với y tá, Lý Bách Niên mới rời khỏi phòng bệnh.

Ngồi trở lại ở trong xe, khóe miệng Lý Bách Niên bắt đầu lộ ra một nụ cười khổ, ngày đó nhiều người như vậy, Như Tuyết hoàn toàn không nói rõ ràng là ai bỏ thuốc cô, ông phải đi điều tra như thế nào? Phải biết, gia thế bối cảnh bạn bè mà Lý Như Tuyết qua lại thân thiết đều không phải gia đình bình thường, kém nhất cũng xấp xỉ với nhà họ Lý bọn họ. Lý Bách Niên ông cũng không phải là nhà giàu nhất thành phố S như Lý Vạn Sơn, ông có bản lãnh gì có thể điều tra ra chân tướng câu chuyện, nếu người kia có thể kín đáo bày ra tất cả hôm nay, sao có khả năng sẽ để lại manh mối gì.

Ông đã cẩn thận hỏi thăm Như Tuyết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng Như Tuyết trừ khóc lóc hoàn toàn không nghe được manh mối có giá trị gì, trước mắt có thể làm chính là dạy dỗ một chút nam sinh làm nhục Như Tuyết kia, biết đâu từ trong miệng cậu ta có thể biết gì đó.

38. Chương 38: Đề Nghị

Khi Hạ Kiệt nghe bạn bè nhắc nhở, càng thêm hoảng hốt, về nhà bèn thêm dầu thêm mỡ nói chuyện phát triển cho cha mẹ của mình nghe. Cha mẹ của Hạ Kiệt đều là dân thành phố bình thường, đối mặt mầm tai vạ của con trai đâm vào, hai người vừa bà nhìn tôi, tôi nhìn bà gốc ở nơi đó.

Mặc dù không biết mấy ngày nữa chuyện có thể gió êm sóng lặng giống như là theo dự liệu con trai hay không, nhưng hôm nay quan trọng nhất chính là để con trai đi tránh đầu sóng ngọn gió trước, tạm thời rời khỏi thành phố S. Trong miệng con trai cũng biết bí mật của bọn họ, vậy phỏng chừng bên kia cũng sẽ không báo cảnh sát, con trai chỉ cần tránh thoát một trận này, thì chuyện cũng có thể kết thúc.

Người Lý Bách Niên phái đi bắt kẻ là ở trường học hay là ở trong nhà cũng không tìm được bóng dáng của Hạ Kiệt, Như Tuyết gặp chuyện suy cho cùng là một việc bê bối, không thể lộ ra. Tạm thời không tìm được Hạ Kiệt, Lý Bách Niên cũng chỉ có thể trút hết tức giận đến trên người cha mẹ của Hạ Kiệt, hi vọng ép bọn họ có thể sớm giao Hạ Kiệt ra đây.

Đáng thương lòng cha mẹ trên đời, Lý Bách Niên càng thúc ép như vậy, cha mẹ của Hạ Kiệt càng ngày càng may mắn đã sớm đưa con trai rời đi. Cho dù con trai làm sai chuyện cũng là con trai duy nhất của bọn họ, tuy rằng những người này không phải là cảnh sát, nhưng ở trong mắt bọn họ càng đáng sợ hơn cảnh sát, nếu con trai đi với bọn họ, có khả năng ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi, dù như thế nào bọn họ cũng sẽ không giao con trai ra.

Bên trong bệnh viện, lúc đầu khi Lý Vạn Sơn gọi điện thoại lại cho Lý Bách Niên hỏi thăm một chút tiến triển của chuyện đó, sau khi hết lần này tới lần khác không có kết quả, Lý Vạn Sơn thậm chí nghĩ tới xuất viện tự mình xử lý chuyện này. Bách Niên cũng đã già nên hồ đồ rồi, thời gian dài như vậy ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý xong, có phải căn bản không để Như Tuyết ở trong lòng hay không, dù sao không phải là cháu gái thật sự của ông ta, không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì. Bên này, Lý Vạn Sơn còn muốn tự mình xuất viện, nhưng bên kia sau khi con trai nhỏ đi tới bệnh viện thì tạm thời bỏ chuyện Như Tuyết qua một bên.

“Trương Hạo Đình lại nói từ bỏ hợp tác, làm sao cậu ta có thể từ bỏ? Có phải Trương Hạo Đình có được tin tức gì từ nơi nào đó hay không? Tôi mới nằm viện thời gian mấy ngày, sao anh đã xử lý chuyện tôi giao cho thành tình trạng này, bên Trương Hạo Đình rốt cuộc là nghĩ cái gì, sau đó nhà họ Lý chúng ta phải làm như thế nào?”

Lý Vạn Sơn đâu có năng lực dự đoán được rõ ràng đã đạt thành đồng minh, nhưng vào thời điểm bắt đầu đầu thầu Trương Hạo Đình lại làm trái ước định vốn có. Lý Vạn Sơn tuyệt đối sẽ không tin nhà họ Trương lại bỏ qua cục thịt béo này, Trương Hạo Đình có thể phát triển nhà họ Trương lung lay chỉ chực sụp đổ tới hôm nay, không thể nào không nhìn ra chỗ tốt khi hai người bọn họ hợp tác.

Có thể làm cho một thương nhân từ bỏ chỗ tốt lớn như vậy khả năng duy nhất chính là có càng nhiều chỗ tốt, mấy ngày nay khi ông nằm viện nhất định xảy ra chuyện gì đó ông không biết. Lý Thủ Thành cũng không nghĩ ra tại sao Trương Hạo Đình đột nhiên làm ra quyết định này. Ngay sau khi nói điện thoại với Trương Hạo Đình, cả người Lý Thủ Thành hoàn toàn bối rối, đây là lần đầu tiên cha bàn giao chuyện lớn cho ông, ít đi đối tác nhà họ Trương này, nếu mình muốn hoàn thành mục đích của cha, quả thật khó như lên trời.

“Cha, việc này con cũng mới vừa nghe được tin tức, chẳng qua con biết được từ chỗ một số cấp cao nhà họ Trương hình như Trương Hạo Đình lấy được tin tức gì đó, dự định một mình nuốt mảnh đất trống này. Mấy ngày nay, Trương Hạo Đình hình như vẫn luôn lôi kéo quan hệ với bên ngân hàng.”

“Một mình nuốt mảnh đất trống này, ngược lại dã tâm của thằng nhóc nhà họ Trương này thật lớn.” Lý Vạn Sơn hừ lạnh một tiếng, cúi đầu bắt đầu suy tư.

“Chú hai là tối nói với cha chuyện nhà họ Trương nuốt lời sao? Không phải cha giao chuyện này cho hai chúng ta, chú hai, sao chú không cho tôi biết một tiếng, tôi cũng nên cùng đi thăm cha với chú. Nếu không phải là tôi gọi điện thoại cho thư ký của chú, cũng không biết chú đã đến chỗ cha rồi.” Lý Ngọc Lam đi tới

thấy Lý Thủ Thành đứng ở nơi đó, giọng nói mang theo vài phần chất vấn.

“Chị hai, không phải là em không muốn thông báo cho chị biết, mấy ngày nay em vì chuyện này mà bận bẻ đầu sứt trán, mấy lần muốn bàn bạc với chị, cũng không biết chị đi đâu, điện thoại luôn không gọi được. Chị cũng nói cha giao chuyện cho hai chúng ta, nhưng chị không ở đây, em lại không nắm chắc được chủ ý, chỉ phải đến bệnh viện làm phiền cha.” Đối với chất vấn trong miệng Lý Ngọc Lam, Lý Thủ Thành đương nhiên phải mở miệng giải thích, một lần nữa đẩy trách nhiệm tới trên người của Lý Ngọc Lam.

“Chú vì chuyện này bận rộn bẻ đầu sứt trán, vậy tôi cũng vì chuyện này chạy vạy ngược xuôi như nhau, hôm nay mới dò la ra một ít tin tức quan trọng, vốn muốn bàn bạc với chú một chút, hiện tại vừa vặn trực tiếp hỏi một chút ý của cha.” Lý Vạn Sơn cũng không cảm thấy hứng thú đối với tranh đấu gay gắt ở giữa con cái, có điều nghe được con gái nhắc tới tin tức quan trọng, lập tức nhắc lên hứng thú, thúc giục con gái trực tiếp nói rõ trọng điểm.

“Cha, mấy ngày nay con vẫn luôn chạy vạy vì chuyện này. Thật vất vả mới kéo được quan hệ, lôi kéo đến người phụ trách của bọn họ. Mấy ngày nay vì có thể kéo liên hệ với người phụ trách này, con tốn không ít suy nghĩ, thật vất vả mới khiến người phụ trách kia nhả ra, chỉ cần giá cả của chúng ta có thể thích hợp, thì có khả năng nhường mảnh đất này cho chúng ta.”

Nói xong tin tức này, Lý Ngọc Lam hả hê liếc mắt nhìn Lý Thủ Thành, phải biết Lý Thủ Thành bận rộn lâu như vậy cũng không đã thông quan hệ với phía trên, hôm nay bà vừa ra tay đã làm xong việc này, đã chứng minh rất tốt chênh lệch giữa bà và Lý Thủ Thành.

“Tốt, Ngọc Lam làm không tệ, nếu chuyện này làm xong, cha sẽ không quên công lao của con. Bên kia dù đưa ra điều kiện gì, chỉ cần có thể giúp chúng ta nuốt mảnh đất kia đều đồng ý. Mặt khác, nếu người kia đã bị chúng ta thu mua, thì không bằng tìm hiểu một chút báo giá thấp nhất mà bọn họ có thể chấp nhận, phải biết lần này không có nhà họ Trương, nhà họ Lý chúng ta thật sự rất khó nuốt mảnh đất trống này.”

“Cha nói đúng lắm, con sẽ cố gắng. Lại nói, lần này vẫn là bên cậu giúp một tay, cậu từng cùng làm việc chung với người lãnh đạo phụ trách việc này, lần này cậu làm trung gian giới thiệu, chúng con mới có thể kéo lên quan hệ với bên kia. Lần này, cậu đúng là giúp chúng ta ân lớn, sau này chuyện bên ngân hàng cũng cần cậu xuất hiện chào hỏi. Mấy ngày nay, mấy công trình lớn của nhà họ Lý chúng ta đều vay không ít tiền ở trong ngân hàng, lần này muốn vay mấy trăm triệu nữa, đoán chừng bên ngân hàng cũng sẽ có chút khó khăn.”

Lý Ngọc Lam nghe được lời của cha, cố ý nhắc tới ảnh hưởng của cậu. Cha vốn lập nghiệp dựa vào quan hệ của mẹ, hiện tại phát đạt lại dẫn con bé mồ côi kia về, chính là hoàn toàn không để mẹ và cậu ở trong mắt. Trong đám con cái nhà họ Lý, Lý Ngọc Lam là một người thân thiết nhất với bên nhà mẹ lão phu nhân, đương nhiên muốn lợi dụng thật tốt cơ hội này để cha biết được ảnh hưởng của bên mẹ, để cha không dám trắng trợn thiên vị con bé mồ côi đó.

“Đúng 3 giờ đến quán cà phê lần trước, em nhất định phải tới, tôi có thể đến nhà của em, tự mình đón em.” Mạn Dao hoàn toàn không tìm được phương pháp đối phó với uy hiếp vô lại của người bên kia điện thoại,

chỉ có thể đồng ý đến cuộc hẹn lần này. Chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, từ lần đầu tiên đi quán cà phê đó về sau, Trương Hạo Đình giống như có bản lĩnh biết trước, chỉ cần mình lại rảnh rỗi, là có thể nhận được điện thoại của Trương Hạo Đình, mà mỗi lần giao chiến đều là lấy thất bại của mình chấm dứt.

“Vị kia lại điện thoại tới thúc giục cậu đi nhanh lên một chút đấy, giảm bớt vị kia phải đợi quá lâu. Vừa vặn, tớ cũng có thể yên tĩnh xem sách một chút.” Lâm Tử Tô nhìn gương mặt Mạn Dao đau khổ khi nhận điện thoại xong, cũng đã đoán được đây là ai gọi điện thoại, lại vì chuyện gì. “Tử Tô, cậu học xấu rồi, lại dám cười nhạo tớ, cậu xem một chút cậu hoàn toàn như hai người khác nhau với lúc ban đầu tớ biết cậu, phải biết trong xương cốt của cậu, lúc đầu tớ còn không chủ động cho cậu sữa tươi uống.” Mạn Dao nghe được nhạo báng trong giọng nói của Lâm Tử Tô, thở dài, bộ dạng biết vậy chẳng làm, ảo não không thôi.

“Ngu ngốc, lúc trước nếu tớ không phải như vậy, làm sao có thể kéo tới đồ ngốc nghếch như cậu đây. Cậu đi nhanh lên một chút đi, ông chú kia của cậu cũng không phải là một người có kiên nhẫn. Tớ lại không hi vọng trở thành đối tượng bị ông chú kia của cậu ghi hận.” Phất phất tay, Lâm Tử Tô như là đang phớt lờ con ruồi bảo Mạn Dao rời đi.

“Hôm nay, tôi nói chuyện điện thoại với chú của em, tôi đã bỏ qua hợp tác với nhà họ Lý, đoán chừng hiện tại các chú của em nên ở trong bệnh viện ông nội em. Về phần Hạ Kiệt kia, tôi đã xử lý tốt, không ai có thể tìm được cậu ta.” Nghe Trương Hạo Đình nhắc tới Hạ Kiệt, Mạn Dao hơi mất tự nhiên cúi đầu. Sau khi phát hiện độc kế của Lý Như Tuyết, tương kế tựu kế đối thuốc cho Lý Như Tuyết, lúc đầu Mạn Dao nhìn Lý Như Tuyết chật vật không chịu nổi, trong lòng có sáng khoái không nói ra được, nhưng rất nhanh loại sáng khoái này lại bị một loại sợ hãi thay thế.

Rốt cuộc là cô kích động rồi, Lý Như Tuyết xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên không gạt được chỗ Lý Vạn Sơn, dù cho Lý Như Tuyết chột dạ không dám nói ra chân tướng, nhưng Lý Vạn Sơn cũng sẽ thông qua Hạ Kiệt biết được trước đó Lý Như Tuyết muốn làm là cái gì.

Lấy trí tuệ của Lý Vạn Sơn, chỉ cần nghe được lời Hạ Kiệt nói, rất tự nhiên sẽ hoài nghi đến trên người mình, sẽ liên hệ cùng chuyện Tĩnh Xu trước đó, Mạn Dao càng ngày càng hối hận xúc động nhất thời của mình. Trương Hạo Đình không ngờ được sẽ thấy bóng dáng của Mạn Dao ở trên đường, bảo tài xế ngừng lại, trực tiếp dẫn Mạn Dao mặt như đưa đám tới trong xe, có lẽ là thật sự có chút tuyệt vọng, lúc Mạn Dao thấy Trương Hạo Đình cũng không có từ chối, rất thuận theo ngồi ở trên xe đối phương.

“Đã xảy ra chuyện gì, có muốn tôi giúp một tay hay không?” Trương Hạo Đình không muốn thấy Mạn Dao như vậy. Ở trong lòng anh, Mạn Dao không phải là như vậy, những thứ cảm xúc buồn rầu như đưa đám này không nên xuất hiện ở trên người của cô, cô phải là vẻ mặt sáng láng, giương co đấu võ mồm với anh kia, mà không phải có vẻ sượng giá như bây giờ.

“Hôm nay tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn học, sau đó tôi phát hiện có người bỏ thuốc ở trong ly rượu của tôi, vì vậy tôi len lén thay đổi vị trí hai ly rượu, người đó liền thay thế tôi xảy ra quan hệ với người ta. Thế nhưng người kia cực kỳ được ông nội thích, nếu để cho ông nội biết chân tướng trong đó, như vậy tôi.”

Mạn Dao nghe Trương Hạo Đình hỏi thăm, khẽ ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thẳng vào ánh mắt của Trương Hạo Đình, thấy dịu dàng trong mắt đối phương, không biết thôi thúc từ đâu tới, có lẽ là thói quen đời

trước, có lẽ là lúc này cô thật sự cần một người bày tỏ, Mạn Dao nói ra đầu đuôi gốc ngọn câu chuyện, khác biệt duy nhất chính là không nói ra quan hệ của Lý Như Tuyết và Lý Vạn Sơn.

“Cô bé ngốc, chuyện này giao cho tôi xử lý được rồi, em nói cho tôi biết tình huống em biết liên quan tới người nam sinh kia, kể tiếp em cũng không cần lo lắng, yên tâm tất cả có tôi, dù như thế nào tôi cũng sẽ không để cho em chịu oan ức.” Dù như thế nào, tôi đều sẽ không để cho em chịu oan ức, nghe những lời này trong miệng Trương Hạo Đình, Mạn Dao chỉ cảm thấy đôi mắt bắt đầu đỏ lên. Lúc đời trước, người trước mắt này cũng từng nói với cô câu giống vậy, cô vốn tưởng rằng thật sự có thể tin tưởng đối phương, nhưng kết cục cũng để cho cô buồn bã chán nản. Đời này, người đàn ông này lại một lần nữa nói ra lời giống nhau, cô thật sự có thể tin tưởng người đàn ông ở trước mắt một lần nữa. Mạn Dao không biết phải lựa chọn như thế nào.

Nếu như ông trời không để cho cô sống lại, không có kinh nghiệm đời trước, có lẽ cô còn có thể bị người đàn ông ở trước mắt nói hấp dẫn, dù sao người đàn ông này có tất cả khiến người ta say mê. Nhưng bây giờ Mạn Dao lấy tay che ngực, cô thật sự mệt mỏi rồi, sợ hãi rồi, không dám dễ dàng ném thử nữa, dù sao loại đánh đổi đó thật sự quá nặng nề đối với Mạn Dao.

Trương Hạo Đình không ngờ trong lúc lơ đãng mình lại nói ra lời thổ lộ, đây là lần đầu tiên anh nói ra lời tương tự cam kết với một người nữ sinh. Tuy là có chút không ngờ, nhưng anh cũng không hối hận, Lý Mạn Dao là cô gái anh nhận định, những lời này cũng chỉ là chuyện nói sớm hay muộn. Sau khi mất đi lúng túng mới bắt đầu, Trương Hạo Đình có chút mong đợi phản ứng của Mạn Dao, đôi mắt chăm chú nhìn Mạn Dao hi vọng có thể lấy được một chút phản ứng từ chỗ đối phương.

“Cám ơn chú, lần này thật sự xin nhờ chú.” Mạn Dao tránh khỏi tầm mắt Trương Hạo Đình ngấm nhìn, không đáp lại câu hứa hẹn kia, mà là cảm ơn sự giúp đỡ của Trương Hạo Đình.

“Nếu là thật sự cảm ơn tôi, thì sau này đừng kêu tôi là chú nữa, tôi thật sự không có già như vậy. Nếu như em có thành ý, nhìn ở trên phần tôi giúp em giải vây, không bằng gọi một tiếng Hạo Đình nghe một chút.” Mặc dù Trương Hạo Đình có chút thất vọng Mạn Dao cố ý giả bộ như hồ đồ, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa ở trên vấn đề này nữa, ngược lại cũng đưa ra một yêu cầu làm cho Mạn Dao kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Hạo Đình, cảm ơn chú.” Gọi tên đối phương, đây hoàn toàn không phù hợp hình tượng Trương Hạo Đình trong lòng Mạn Dao. Chỉ là một câu tên mà thôi, cũng không tính là gì, Mạn Dao hoàn toàn không do dự quá nhiều, trực tiếp mở miệng kêu một tiếng Hạo Đình.

“Tôi dẫn em đi ăn cơm, tiệc sinh nhật này đoán chừng em cũng không có lấp đầy bụng, vẫn là quá gầy, nên đây dặn một chút tốt hơn.” Nói chuyện phiếm vài câu, Trương Hạo Đình chú ý tới sắc mặt của Mạn Dao hơi trắng bệch, trực tiếp bảo tài xế muốn đến phòng ăn thường đi.

“Đàn ông các chú thật là ăn ở hai lòng, rõ ràng thích dáng người ma quỷ, trong miệng lại nói cái gì đây dặn thì tốt hơn, nếu mà tôi thật sự mập lên, đoán chừng chú đã sớm không thể nói như vậy với tôi rồi.”

Phụ nữ quan tâm nhất chính là vóc người vẻ ngoài, mà Mạn Dao cũng tự hào kiêu ngạo vì vóc người bây giờ của mình giống vậy, Trương Hạo Đình trước mắt lại dám có ý nhắc tới đối với nơi mình vẫn cho rằng

kiêu ngạo nhất. Mạn Dao đã không để ý mới vừa rồi người đàn ông này còn thay mình giải vây, trực tiếp mở miệng cãi lại.

39. Chương 39: Yêu Anh

“Như vậy cũng gọi là vóc người hoàn mỹ, ốm tong teo không có một chút thịt, biết gì không, đàn ông là thích châu tròn ngọc sáng, như vậy khi ôm trên tay cảm giác mới sẽ thoải mái.” Trương Hạo Đình ghét bỏ liếc mắt nhìn Mạn Dao, trực tiếp che bai vóc người mà Mạn Dao tự hào nhất là tối tệ.

“Ngược lại tôi thật ra đã quên, người ta nói ba tuổi là một sự khác biệt, tôi cũng có thể hiểu ông bà cụ giống như chú vậy không theo kịp trào lưu. Lại nói, tôi còn phải cảm ơn chú muốn mời tôi ăn một bữa tiệc lớn, vừa này ở trong bữa tiệc chỉ ăn một chút bánh ngọt, bụng thật sự vẫn có chút đói rồi.”

Mạn Dao liếc một cái Trương Hạo Đình thẩm mỹ hoàn toàn khác thường đối diện, không biết có phải là chỗ đại não của anh có vấn đề hay không? Thời gian đời trước vẫn luôn nói mình nơi này gầy, nơi đó gầy, mỗi ngày luôn bảo người giúp việc trong nhà làm đủ loại thức ăn ngon, hoàn toàn chịu đựng dạ dày của cô, khiến sau khi cô rời khỏi nhà họ Trương, hoàn toàn không thích ứng được ẩm thực nơi đất khách quê người.

Nghe được Mạn Dao lại nhỡ thù gọi anh là chú, Trương Hạo Đình cười cười không nói gì, có điều ý xấu lấy tay vò tóc Mạn Dao, làm búi tóc Mạn Dao chải ngay ngắn thành lộn xộn không chịu nổi.

“Nếm thử một chút món này thích không, tôi nghe nói trước kia em không ở thành phố S này, thức ăn tiệm này mùi vị rất ngon, đặc biệt là mấy loại món ăn bằng hiệu của bọn họ, nếm thử một chút so với mùi vị em từng ăn trước kia như thế nào?” Vốn cho là Trương Hạo Đình dẫn cô đi theo, nhất định là nhà hàng Tây cao cấp, nhưng không thể ngờ lại là một tiệm cơm thoát nhìn có chút tuổi tác.

Tiệm cơm cũng không lớn, vị trí tọa lạc cũng tương đối vắng vẻ, vừa mới đi vào, bên trong rải rác vài người khách, thấy bóng dáng của Hạo Đình và Mạn Dao, có chút kinh ngạc hơi ngẩng đầu, hai người như vậy phải xuất hiện ở cái loại phòng ăn hạng sang mà không phải trong tiệm cơm nhỏ trước mắt này.

“Trương tiên sinh, hôm nay ngài lại dẫn bạn tới, chỗ phòng riêng đã giữ lại cho ngài xong rồi, mời ngài vào.” Trong tiệm, ông chủ thoát nhìn đã hơn sáu mươi tuổi dường như rất quen thuộc với Trương Hạo Đình, vừa thấy hai người đi vào, bèn vội vàng đi tới thân thiện chào hỏi, đến khi chú ý tới Mạn Dao bên cạnh, trong mắt chứa vài phần tìm tòi nghiên cứu.

“Chú Hạ, làm phiền chú. Mạn Dao, cô ấy là người thành phố D, nên làm phiền chú dựa theo khẩu vị của cô ấy làm mấy món sở trường của chú.” Trương Hạo Đình đáp lời với ông chủ trước mắt có loại khách sáo mà người thân phận như anh sẽ không có, Mạn Dao nhìn ông chủ rời đi, mới hơi tò mò nhìn về phía Trương Hạo Đình, hy vọng có thể hiểu được đáp án từ chỗ anh.

Đời trước, mặc dù đi qua rất nhiều nơi với Trương Hạo Đình, nhưng Mạn Dao lại chưa từng tới nơi này, cho tới nay đối mặt Trương Hạo Đình, tuy là Mạn Dao không thừa nhận nhưng về mặt thái độ đều có một

loại kiêu ngạo biết trước, nhưng hôm nay thấy tình cảnh vừa này, Mạn Dao đột nhiên phát hiện thì ra là cô cũng không được cho là hiểu rõ người đàn ông ở trước mắt như vậy.

Người đàn ông mà mình cho rằng hiểu rõ thật sự giống với người ở trước mắt, hay là những thứ này đều là một mặt anh bằng lòng lộ ra cho mình thấy. Trước kia, mình chưa bao giờ suy nghĩ những thứ này, hình thức ở chung với Trương Hạo Đình vẫn luôn là anh chủ động cho, mình bị động tiếp nhận, rất ít chủ động đi tìm tòi nghiên cứu những thứ đối phương chưa từng cho kia, một màn kia chưa từng xuất hiện ở trước mặt cô.

Bị động như vậy có lẽ chính là nguyên nhân vào lúc phát hiện Lý Như Tuyết bên cạnh đối phương, mình hoảng hốt lo sợ, trong lòng rối loạn.

“Không ngờ tôi sẽ dẫn em tới đây, tôi rất quen với ông chủ của nơi này, tin tưởng tôi, sau khi em nếm qua cũng sẽ không hối hận.” Thấy nghi ngờ trong mắt Mạn Dao, Trương Hạo Đình lại theo thói quen đưa tay xoa tóc Mạn Dao, vào lúc bị đối phương kéo tay của mình lại muốn dời nó đi, Trương Hạo Đình trực tiếp cầm ngược lại, dùng tay của mình bao bọc lại tay trái của Mạn Dao.

“Lại nói, em là người đầu tiên mà tôi đưa đến đây, em biết không, tôi từng làm công ở nơi này, căn phòng này trước kia là chỗ tôi ở, chính là chỗ này, tôi ở nơi này suốt thời gian một tháng.” Lúc đầu bị Trương Hạo Đình nắm tay, phản ứng đầu tiên của Mạn Dao chính là muốn hất ra, nhưng đối phương thật sự rất có mảnh khảnh, vừa mở miệng liền hấp dẫn tất cả hứng thú của Mạn Dao, khiến cô không còn chú ý tới đôi tay bọn họ nắm lại cùng một chỗ.

“Chú là con một của Trương tiên sinh và phu nhân, cho dù trải nghiệm cuộc sống cũng không cần phải tới nơi này đi làm, đoán chừng rất khó có người tưởng tượng ra được bộ dáng chú rửa bát rửa rau ở nơi này. Chú làm công ở nơi này một tháng, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Cảm thấy không khí nặng nề, Mạn Dao vốn muốn nói chút chuyện cười để cho đề tài không còn nặng nề như vậy nữa, nhưng trong lúc lơ đãng lời nói ra cũng bộc lộ quan tâm trong đó.

“Cũng không có gì, lúc trước trẻ người non dạ chính là thỉnh thoảng xáo xáo với cha, trên người đứa trẻ không có tiền còn học trong ti vi bỏ nhà ra đi, cuối cùng cùng đường, cũng may mà chú Hạ tốt bụng chứa chấp tôi. Lúc trước cũng là tôi mạng tốt, chỗ đói khát đi là nơi cửa tiệm chú Hạ, sau đó tôi đã ở chỗ này làm công, từ chỗ khác cho biết, nghe được tin tức cha qua đời, tôi mới rời khỏi nơi này.”

Trương Hạo Đình giống như nhớ lại tất cả xảy ra ở quá khứ, mắt chăm chú nhìn về phía chỗ cửa sổ, nắm tay Mạn Dao càng ngày càng chặt. Ở trong miệng Trương Hạo Đình, quá khứ từng trải chỉ là mấy câu nói hời hợt, nhưng Mạn Dao cũng hiểu được chuyện tuyệt đối không phải đơn giản như đối phương nói vậy. Bỏ nhà ra đi, chuyện như vậy hoàn toàn không giống như là có thể xuất hiện ở trên người của Trương Hạo Đình, nếu lúc trước không gặp phải ông chủ tốt bụng đó, có phải là cô sẽ không có bất kỳ gặp gỡ gì với người trước mắt hay không?

Nghĩ đến đây, Mạn Dao phát hiện mình lại cảm thấy kinh hoảng sợ hãi, tại sao có thể như vậy, không có bất kỳ gặp gỡ gì với anh không phải là chuyện mình muốn làm nhất, vậy mà tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi không nổi, chẳng lẽ đáp án rõ ràng phía sau khiến Mạn Dao không cách nào cứ lừa mình dối người tiếp nữa, không cách nào cứ tiếp tục cuộc sống đã diễn ở trong vỏ bọc mình đan ra.

Rốt cuộc là có cảm tình với người trước mắt từ lúc nào, không, thật ra thì không nên nói là lúc nào, là cho tới nay mình cũng không bỏ xuống người trước mắt này.

Đời trước xuất ngoại lánh nạn như thế, mình đã trải qua quá nhiều đả kích không có cơ hội để suy ngẫm những chuyện này, sống lại tới nay nếu mình còn mang theo hận thù đời trước, vậy cũng tương tự mang theo quyền luyện bị giấu ở trong lòng đời trước, mà cho tới nay tiềm thức của mình đã biểu hiện những thứ này rõ ràng như vậy, cô lại luôn dựa theo đủ loại lý do để làm giải thích cho những hành động này.

Mình là cá tính ra sao, Trương Hạo Đình sử dụng thủ đoạn uy hiếp, cô thật sự không có biện pháp đối đáp chỉ có thể oan ức tiếp nhận. Những lý do lừa mình dối người này vốn còn có thể thuyết phục mình, nhưng hôm nay vào lúc cảm giác thực sự phản ứng tự nhiên của thân thể, những lý do này đã trở nên không chịu nổi một đòn như thế. Đột nhiên phát hiện cách thức chân thật của nội tâm mình, Mạn Dao cảm thấy khủng hoảng từng đợt, cô không thể tiếp tục ở lại chỗ này nữa, cô nhất định phải rời đi, muốn đơn độc một mình yên lặng một chút, cẩn thận làm rõ kế tiếp mình phải làm những gì.

Mạn Dao thành công xuất hiện giữa giữa khiến Trương Hạo Đình sa vào trong ký ức tỉnh táo lại, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Mạn Dao đột nhiên đứng lên ánh mắt tránh né, đột nhiên thân thể khó chịu muốn rời khỏi. Anh không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ dùng đôi mắt chăm chú nhìn đối phương, hy vọng có thể thấy một chút thứ mình mong đợi từ trong mắt đối phương.

Mạn Dao chột dạ, không dám giao với tầm mắt của đối phương, hôm nay lòng dạ cô rối như ma đã không còn lý trí để suy nghĩ làm sao không làm cho đối phương nhìn ra sơ hở nữa, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi, không thể ở lại chỗ này. Trương Hạo Đình thật đáng sợ, nếu như tiếp tục ở cùng một chỗ với anh, trước mắt, cô sẽ rất dễ dàng bị đối phương nhìn thấu tất cả, vậy thì cô thật sự mất hết tất cả, cũng không còn khả năng trở mình. Một phút hai phút, Mạn Dao không để ý có vô lễ hay không, nói thẳng tiếng xin lỗi, xoay người bước nhanh rời đi.

“Ah, Trương tiên sinh, vị tiểu thư kia đột nhiên đi rồi, tôi thấy lúc cô ấy đi vẻ mặt hết hoảng, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Chớ có trách ông già tôi đây nhiều chuyện, vị tiểu thư kia là người đầu tiên cậu đưa đến đây, cậu cũng lớn rồi cũng nên nói chuyện bạn gái, cưới vợ rồi.” Lúc Mạn Dao đi ông chủ Hạ vừa vặn bụng món ăn mới được làm xong, thấy Mạn Dao cúi đầu bước nhanh biến mất ở trong tầm mắt của mình, lắc đầu một cái, đẩy cửa phòng ra.

“Không có việc gì, trong nhà cô ấy đột nhiên có một số việc. Chú Hạ, tuổi tác của chú cũng lớn rồi, nơi này buôn bán cũng ế ẩm, không bằng đóng cửa tiệm, nghỉ ngơi thật khỏe một chút, cháu cũng có mấy căn nhà ở chỗ vùng ngoại ô, nếu chú không quen nội thành sầm uất, nơi đó đúng là một nơi dưỡng lão rất tốt.”

Thấy đối phương không muốn tiếp tục đề tài này, chú Hạ cũng không tiếp tục hỏi thăm nữa, “Lão già khom tôi đây còn có thể kiên trì mấy năm nữa. Mấy năm này, tôi cũng chỉ phụ trách thu tiền, những chuyện khác đều có mấy người bọn họ phụ trách. Cậu cũng biết rõ chỗ này của chúng tôi, tôi chấm dứt buôn bán cũng không tính là gì, nhưng mà mấy người bọn họ, nếu như rời khỏi chỗ này của tôi, không còn chỗ nào có thể không ghét bỏ bọn họ, nếu đóng lại chỗ của tôi, thì bọn họ thật sự không có chỗ kiếm sống rồi.”

Nói tới chỗ này, chú Hạ thở dài, những năm gần đây Trương Hạo Đình không chỉ một lần từng khuyên mình chấm dứt buôn bán, ông cũng nghĩ tới nên về hưu nghỉ ngơi thật khỏe một chút. Những năm gần đây, tuy rằng tiệm cơm này buôn bán không tính là náo nhiệt, nhưng ông bớt ăn bớt mặc cũng tích góp

được tiền vốn dưỡng lão, cả đời ông không có con cái, số tiền vốn này cũng đủ tương lai ông tiêu xài ở viện dưỡng lão. Nhưng giống như ông nói, tiệm cơm này không chỉ là nơi kiếm sống của một mình ông mà cũng là của những người khác.

Trương Hạo Đình nghe đến mấy cái này nhú mày một cái, chú Hạ chính là như vậy, lúc trước nếu không phải là lòng đồng tình của ông tràn lan có lẽ mình đã không còn nhân thế nữa, lòng đồng tình này của chú Hạ cũng cho những người khác giống vậy, đầu bếp nhân viên phục vụ trong tiệm đều là phạm nhân đi ra từ trong nhà giam lao động cải tạo, không có bất kỳ người thân nào có thể dựa vào.

Những người này không có trình độ học vấn không có kỹ năng, lại có vài tiền án, phải biết những người trong tiệm của chú Hạ đều từng là trọng phạm, trẻ tuổi nhất thả ra cũng đã hơn 40 tuổi, người như vậy ngay cả ở Trương thị bọn họ cũng rất khó tìm được chức vị có thể thích hợp với bọn họ.

”Thật ra thì trừ những người này ra, tôi cũng không bỏ được chỗ này, tiệm cơm này là chỗ kỷ niệm duy nhất của tôi và bà xã, nếu không phải là đến một ngày thật sự không còn nhúc nhích, tôi sẽ không rời khỏi nơi này. Cuộc sống chính là vô thường như vậy, vốn cho là có thể nắm tay cả đời, ai biết mới đi một nửa, người đó lại đột nhiên bỏ rơi một mình cậu ở trên đường, bản thân cứ như vậy mà rời khỏi.

Một mình ở trên đường thật sự rất hiu quạnh, sức chống đỡ duy nhất chính là kỷ niệm ở chung giữa các cậu. Tôi không chỉ một lần hối hận thì ra là lúc không quý trọng thời gian, khiến hai người chúng tôi lãng phí quá nhiều cơ hội chung sống. Trương tiên sinh đừng trách ông già tôi đây lắm mồm, trong biển người mê mông tìm được người có thể nắm tay cả đời thật không dễ, số mạng vô thường nào ai biết một ngày kia là kết thúc số phận hai người các cậu, duy nhất có thể làm chính là không để hai người các cậu mang theo tiếc nuối trong khi chung sống, loại tiếc nuối chia tay ở tương lai đó, lúc một thân một mình sẽ liên tục giày vò cậu nhắc nhở cậu. Loại hành hạ đó thật sự rất khó chịu, hết sức khó chịu.”

Chú Hạ là gặp gỡ Trương Hạo Đình vào lúc anh vẫn còn con nít, đã nhiều năm như vậy, trước mắt tuy số lần anh tới cũng không nhiều, chú Hạ lại có thể thấy chút xíu biến hóa của đối phương từ tờ báo trên tivi, đứa bé nhỏ tuổi như vậy một thân một mình chống lên tất cả hôm nay, chú Hạ thật sự cảm thấy rất là kiêu ngạo và đau lòng cho anh. Ở trong mắt của ông, Trương Hạo Đình trước mắt chính là con của mình, mặc dù trên xưng hô vẫn mang theo khách sáo xa cách, nhưng hai người đều hiểu địa vị lẫn nhau ở trong lòng đối phương.

Hôm nay, Trương Hạo Đình có thể đưa cô gái kia đến đây, chú Hạ đã biết anh đã nhận định đối phương, đây đã từng là một sự cam kết của anh đối với ông, sẽ dẫn theo vợ tương lai của mình tới nơi này. Vốn ở trong phòng bếp, bản thân nghĩ đến thẳng nhóc lạnh tanh kia rồi cuộc cũng có người yêu, còn đang cảm thấy vui mừng cho anh, nhưng cô bé kia lại đột nhiên rời đi như vậy, mặc dù ngoài miệng anh không nói gì, nhưng chú Hạ cũng rất sợ anh bỏ lỡ gì đó, tương lai sẽ có loại hối hận không nói hết giống như ông.

“Chú Hạ, cháu biết phải làm như thế nào. Cô ấy là của cháu, không chạy thoát được đâu.” Trương Hạo Đình cười cười, ánh mắt có kiên định trước nay chưa từng có.

Phòng của Mạn Dao, cả người xụi lơ ở trên giường, Mạn Dao nhắm mắt lại cố gắng ném đi bóng dáng người kia trong đầu, nhưng càng như vậy dáng vẻ của người kia càng rõ ràng, đời trước đời này tất cả tình tiết lui tới với người kia đều hiện lên, một vài chi tiết mình cho rằng đã quên lúc này lại cực kỳ rõ ràng, khiến mình hoàn toàn không cách nào gạt bỏ là.

Sau khi sống lại, mình từng nói không nên để cho cuộc sống của mình có thêm tiếc nuối nữa, lại không phát hiện mình thích đối phương, có lẽ mình thật sự có thể dựa theo tất cả trong giả thiết đi qua loại cuộc sống bình thường. Nhưng bây giờ mình thật sự có thể bỏ xuống sự theo đuổi của người đàn ông kia, mà chung sống với một người đàn ông không thể nào có cảm giác, Mạn Dao lắc đầu một cái, trên mặt có một nụ cười khổ.

Cô không làm được, thật sự không làm được. Nhưng chấp nhận người đàn ông kia, Mạn Dao lại có chút không cam lòng, cho dù đã biết mình nhất định sẽ phải bước ra bước này, nhưng nghĩ đến tất cả đã từng, Mạn Dao rất khó thuyết phục mình không chú ý. Có lẽ nên làm như thế, Mạn Dao đứng dậy tìm được một bình thủy tinh từ chỗ giá sách, ở trong đó bỏ tràn đầy cả bình hạt thủy tinh.

Đổ ra hạt trong bình, tiện tay đổ vào nửa bình nước, sau đó lại ném vào mấy hạt, nhìn nước trong bình lên cao một chút theo hạt tiến vào, Mạn Dao hài lòng gật đầu.

40. Chương 40: Rạp Chiếu Phim

Nước tràn đầy cả bình đại diện cho tất cả mình đã từng trả giá thật lòng, đời trước loại phản bội đó cuối cùng khiến nước trong bình này chỉ còn lại đáy bình, nhưng tiếp xúc đời này, mình chầm lại lửa tình khiến vị trí nước trong bình tăng thêm vào một nửa.

Nếu thích đối phương, mình lại không cam lòng, Mạn Dao quyết định len lén cho đôi bên một cơ hội, chỉ cần đối phương làm ra chuyện khiến cô cảm động hài lòng, cô sẽ ném vài hạt vào trong bình, nếu như có một ngày lúc bên trong bình này đã chứa đầy hạt, chính là lúc trái tim mình thật sự buông xuống tất cả hoàn toàn tiếp nhận người đàn ông kia.

Cho dù chờ đợi cô vẫn là kết cục thê thảm, Mạn Dao cũng sẽ không cảm thấy hối hận, dù sao giữa bọn họ đã từng có trọn một bình hạt kỷ ức tốt đẹp. Vừa hết bận những thứ này, lại nghe được tiếng chuông điện thoại di động reo lên, nhìn tên biểu hiện phía trên, Mạn Dao nhìn bình thủy tinh đặt ở trên bàn sách một cái, nhấn phím kết nối.

Từ sau lần nghĩ rõ ràng tất cả đó, ngay lúc đối mặt Trương Hạo Đình, Mạn Dao hoàn toàn bỏ xuống lòng phòng bị, bắt đầu hưởng thụ thời gian ở chung với đối phương. Tuy nói không biết là cái gì khiến Mạn Dao có loại thay đổi này, nhưng đây cũng là thay đổi mà Trương Hạo Đình rất chờ mong. Từ gần gũi với Mạn Dao, Trương Hạo Đình từ từ nắm rõ yêu thích của Mạn Dao, lựa chọn địa điểm nội dung mỗi một lần hẹn hò, cũng có thể làm cho Mạn Dao hiểu ý nở nụ cười.

“Chuyện trên phương diện làm ăn của nhà họ Lý, không phải là thứ em có thể hỏi tới. Mấy ngày trước đó, ông nội ngã bệnh nằm viện, bây giờ chuyện của nhà họ Lý đều giao cho các cô chú quản lý. Lần trước trong lúc vô tình em nghe chú nhắc tới, lần này ông nội nhất định muốn có được mảnh đất trồng kia, trước mắt anh đột nhiên dừng hợp tác, đoán chừng tuy rằng ông nội thất vọng, nhưng sẽ không từ bỏ. Người ông nội này, trong mắt của em thì chỉ cần thứ ông ấy muốn, bất kể bỏ ra giá gì ông ấy cũng sẽ không buông tay.”

Ngày đó, sau khi Mạn Dao lại bị Tử Tô trêu chọc quan hệ với Trương Hạo Đình, đi tới chỗ hẹn, tiếp theo biết được nhà họ Trương đột nhiên ngưng hẳn chuyện giao hẹn từ trong miệng Trương Hạo Đình. Đời trước,

Mạn Dao cũng không rõ Lý Vạn Sơn đã dùng thủ đoạn gì mua mảnh đất trống kia.

“Mạn Dao, em cũng là cháu gái của nhà họ Lý, nhưng anh thấy hình như là em không có hứng thú gì đối với chuyện làm ăn của nhà họ Lý?” Trương Hạo Đình vẫn luôn cảm giác có một loại quái dị không nói ra được đối với thái độ của Mạn Dao đối xử với nhà họ Lý. Nếu chỉ là làm ra vẻ thân mật, trên thực tế lạnh lùng xa cách, nói vậy khá là bình thường. Dù sao ở nhà họ Lý trừ Lý Vạn Sơn ra, những người khác đều là trong lòng mang thù địch đối với sự xuất hiện của Mạn Dao.

Ở vào tình thế như vậy, Mạn Dao dè dặt xa cách đối với bọn họ cũng rất dễ lý giải, nhưng Lý Vạn Sơn dẫn cô về từ cô nhi viện, giờ đây là người thân duy nhất ở trên đời này, nếu như không phải là lơ đãng phát hiện, anh cũng sẽ không chú ý tới Mạn Dao lại tràn đầy thù hận đối với Lý Vạn Sơn. Vào lúc đầu, ở trong mắt Mạn Dao lơ đãng hiện ra loại thù hận nồng đậm này, Trương Hạo Đình cũng sững sốt một chút, loại thù hận này tới quá đột ngột, đợi đến khi cẩn thận quan sát lại cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Lúc đầu, anh cho là cảm giác của mình sai rồi, nhưng mấy lần kế tiếp cố ý thử thăm dò, cho dù Mạn Dao cố che giấu nhưng cũng vẫn tiết lộ một chút đầu mối. Sau khi phát hiện mình thích Mạn Dao, Trương Hạo Đình bèn nhờ người đến cô nhi viện mà Mạn Dao đã từng sinh hoạt, từ nơi đó biết được quá khứ Mạn Dao đã từng trải qua mà anh chưa từng tham dự. Cuộc sống ở cô nhi viện trong trần nhỏ là thứ mà anh lớn lên từ nhỏ ở nhà họ Trương không cách nào tưởng tượng được, nhìn một sắp tài liệu dày mà thám tử tư điều tra trở về, Trương Hạo Đình chỉ cảm thấy đau lòng từng đợt.

”Lúc nhỏ, em đã sinh hoạt ở trong cô nhi viện, hy vọng xa vời của đứa bé sinh hoạt ở nơi đó chính là có thể ăn xong một bữa cơm no, ở đó không ai có thể ngã bệnh, bởi vì bị bệnh chờ đợi bọn họ cũng chỉ có cái chết.

Ngày đó, lúc ông nội đi tới cô nhi viện, em không ngờ ông trời lại giật dây mình, để cho em được ông nội chọn trúng, sau đó nhìn tấm hình trong tay ông nội, nghe được ông nội kể chuyện xưa xảy ra trong quá khứ, cũng vào lúc đó hiểu rõ thân thế của mình, sau đó cùng với ông nội tới nhà họ Lý.

Ở nhà họ Lý trừ ông nội, anh cũng có thể tưởng tượng ra được thái độ những người khác đối với em, làm sao tài sản của nhà họ Lý lại có thể có chia phần em, chính là ông nội cũng rất ít hỏi đến cuộc sống của em ở chỗ này.”

Nói đến đây dường như là lần đầu tiên mình nhắc tới cuộc sống ở cô nhi viện với Trương Hạo Đình. Đời trước, những thứ này đã từng là vết sẹo xem ra đều không thể nói tới nhất ở trong ký ức của Mạn Dao, là nỗi nhục quá khứ của cô, sao cô có thể nói đến những chuyện cũ này ở trước mặt người thân thiết nhất. Khi đó ở bên cạnh Trương Hạo Đình vẫn luôn là Lý Mạn Dao, cháu gái của Lý Vạn Sơn, thiên nga trắng mang theo mặt nạ giả dối.

Nhưng hiện tại xem ra sự việc đã từng làm đều buồn cười như vậy, loại kiêu ngạo lừa mình dối người đó, ở trong giới thượng lưu thật sự chính là một chuyện cười, cho dù mình không muốn nói tới những thứ đã trải qua kia, nhưng làm sao lại có thể lừa gạt được mắt người có lòng.

Đời này nếu đã làm lại từ đầu, so sánh với lừa gạt của nhà họ Lý, tuy rằng từng sinh hoạt ở cô nhi viện nghèo khổ, nhưng lại chân thật như vậy, là không thể nào nhạt phai trong cuộc đời cô. Nghe được Mạn Dao chủ động nói tới thời gian đã từng ở cô nhi viện, Trương Hạo Đình đưa tay vuốt vuốt tóc Mạn Dao,

lúc này việc làm thích hợp nhất chính là phá vỡ loại trầm mặc này.

Vừa cảm thấy bàn tay xoa vuốt tóc cô, Mạn Dao trực tiếp đưa tay hất nó xuống, không biết bắt đầu từ lúc nào Trương Hạo Đình lại thêm tật xấu như vậy, luôn lấy tay xoa tóc của mình, dù cho bề ngoài cô cũng là học sinh cấp ba, nhưng người này vẫn đối xử với cô như là đối xử với trẻ con.

“Đi, anh dẫn em đến một nơi.” Bị Mạn Dao hất tay ra, Trương Hạo Đình cười cười, nghĩ đến gì đó đứng dậy muốn rời đi. Mạn Dao nghi ngờ rời đi theo Trương Hạo Đình, đợi đến lúc xe dừng lại, thấy nơi bọn họ cần đến, kinh nghiệm quay đầu lại nhìn về đối phương.

“Có phải chúng ta đã đến nhầm chỗ hay không, nơi này hình như là rạp chiếu phim?” Rạp chiếu phim, Trương Hạo Đình sẽ không muốn đi cùng mình đi xem phim chứ, đây hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của Mạn Dao, nhìn tình hình người tới người đi phía trước rạp chiếu phim, lại nhìn một chút Trương Hạo Đình bên cạnh, dù như thế nào Mạn Dao cũng không tưởng tượng nổi tại sao Trương Hạo Đình có thể nghĩ đến đây.

Ngược lại, Trương Hạo Đình rất là hài lòng bộ dáng kinh ngạc của Mạn Dao, loại kinh ngạc này cực kỳ lấy lòng mình. Xem ra, mình tìm được hướng dẫn hẹn hò từ internet cũng coi như có chút tác dụng. Vào trước kia chưa gặp gỡ Mạn Dao, Trương Hạo Đình cũng chưa từng theo đuổi phụ nữ, thỉnh thoảng mấy người phụ nữ bên cạnh cũng là chủ động đưa tới, bản thân chỉ cần bị động hưởng thụ là được rồi. Duyên phận mong manh ngắn ngủi, anh sẽ không tốn bất kỳ suy nghĩ gì ở trên đó, cho dù đối phương muốn cái gì, trực tiếp ném thẻ vàng cho đối phương vậy là được rồi.

Nhưng Mạn Dao khác biệt với những người phụ nữ kia, mấy lần lúc hẹn hò bọn họ cũng chỉ là ăn cơm nói chuyện, cho dù Mạn Dao rất hài lòng ném thử thức ăn ngon, nhưng anh cũng không muốn tham gia hẹn hò đơn điệu không thú vị như vậy. Nhưng bình thường tình nhân hẹn hò phải làm những thứ gì thì người luôn luôn đánh đầu thắng đó trong công việc như anh cũng là hoàn toàn không tìm được bất kỳ đáp án nào đối với việc này, nên cũng không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Internet, mới có một màn hai người bầu bạn kéo đến rạp chiếu phim hôm nay.

“Hai vé phòng số ba, chỗ ngồi tình nhân.” Đối với muốn xem bộ phim nào, Trương Hạo Đình đã sớm hỏi thăm qua rồi. Vào lúc Mạn Dao giật mình, trang@ddlqđ@bubble editor anh tiến lên vài bước rất tự nhiên nắm tay Mạn Dao đi tới chỗ bán vé, bị người đột nhiên kéo tay, thân thể Mạn Dao run lên. Người kéo tay Mạn Dao, cảm thấy cô run rẩy, sức lực nắm tay của cô tăng thêm mấy phần. Mạn Dao dừng bước lại, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thẳng vào mắt của người kia, dưới ánh mặt trời nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt người đó, Mạn Dao không giả giụa thêm mặc cho người kia nắm tay của mình.

“Nơi này chiếu là bộ phim nào? Sắp chiếu rồi cũng không có mấy người đến xem.” Đợi đến sau khi ngồi ở chỗ ngồi tình nhân, Mạn Dao nhìn mười mấy người rải rác trong đại sảnh, mới phát hiện ra mình cũng không biết đối phương lựa chọn là bộ phim gì.

“Bộ phim gì thì anh cũng không chú ý, có điều vừa hay thấy bộ phim này lập tức sẽ chiếu phim, nên liền chọn cái này.” Trương Hạo Đình đương nhiên sẽ không nói cho Mạn Dao sắp chiếu sau đó là cái gì, cũng sẽ không nói cho cô biết mình cố ý chọn một bộ phim sẽ lấy xuống chiếu ngay, như vậy mới sẽ không có quá nhiều người quấy rầy hai người ở chung.

Trước mắt, lâu hai chỉ thấy có hai người bọn họ, Trương Hạo Đình càng ngày càng hài lòng quyết định của ngày hôm nay. Kế tiếp sẽ chờ phim trình chiếu, Mạn Dao bên cạnh chủ động ôm ấp yêu thương, tìm kiếm sự bảo vệ cho mình.

“A!” Trong nháy mắt phim bắt đầu diễn kia, Mạn Dao đã phát hiện mình bị lừa, vốn cho rằng có thể là một bộ phim tình cảm nhằm chấn, nhưng ai biết lại là phim kinh dị, cùng với âm nhạc vang lên thì Mạn Dao chỉ cảm thấy cả người rét run, lông tơ dựng lên từng sợi một, muốn đứng dậy chạy khỏi nơi này.

Sống lại không phải có thể thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng sự sợ hãi của Mạn Dao đối với phim kinh dị cũng không bởi vì sống lại mà thay đổi chút nào, biết rất rõ phía trên kia đều là giả, tất cả đều là hư cấu không tồn tại, nhưng mà Mạn Dao vẫn không cách nào khống chế bản thân. Trương Hạo Đình không ngờ Mạn Dao lại muốn đứng dậy rời đi, vừa cảm thấy động tác của Mạn Dao nơi này, bèn đưa tay đè chân Mạn Dao xuống. Lại nói đây cũng là chỗ tốt của chỗ ngồi tình nhân, giữa hai chỗ ngồi không có bất kỳ khe hở nào, rất dễ dàng làm gì đó ở trong bóng tối.

Bị Trương Hạo Đình đè một cái như vậy, Mạn Dao trừng mắt nhìn đối phương, bất đắc dĩ ngồi xuống chỗ ngồi. Con người là một loài rất mâu thuẫn, rõ ràng sợ hãi đối với mấy bộ phim này, nhưng lại cũng mê muội đối với mấy cái này như nhau. Hôm nay mất đi cơ hội trước tiên, thấy bộ phim đã bắt đầu chiếu, hứng thú của Mạn Dao cũng bị hấp dẫn lên, không giãy dụa rời khỏi nữa, mà là đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm màn ảnh trước mặt, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Đời trước trong lúc vô tình, Mạn Dao từng xem một chút bộ phim này ở trên web. Hiệu quả của máy vi tính dĩ nhiên không sánh được với rạp chiếu phim, nhưng vẫn vẹn chỉ là loại hiệu quả tự xem đến một nửa cũng đã bị dọa sợ đến không dám tiếp tục. Hôm nay, phim mới vừa vặn mới mở đầu, Mạn Dao cũng đã siết chặt hai tay, thân thể căng thẳng, cố gắng làm cho mình giữ vững bình tĩnh không thể như nguyện vọng của đối phương.

Nhưng cùng với quỷ xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Mạn Dao chính là a thét chói tai, tiếp đó nhào tới trong ngực Trương Hạo Đình, níu lấy quần áo đối phương thật chặt. Cảm thấy ‘nhuyễn ngọc ôn hương’ (*) trong ngực, Trương Hạo Đình đưa tay vỗ về sau lưng của Mạn Dao, cho dù đối phương run lấy bầy ở trong lòng anh, “Đều là giả, đừng sợ, quỷ đã đi rồi, hiện tại ban ngày hiện ra rồi.”

(*): miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

“Thật sao, quỷ đi rồi hả?” Mạn Dao nghe được lời Trương Hạo Đình, thử thăm dò quay đầu nhanh chóng nhìn lướt qua màn ảnh, tiếp theo thở dài một hơi, có chút xấu hổ ngồi ngay ngắn người lại, rời đi từ trong ngực Trương Hạo Đình.

“Vừa rồi chỉ là em không có chuẩn bị tâm lý mới có thể sợ, những thứ này đều là giả, em biết em làm tốt xây dựng tâm lý thì sẽ không sợ.” Nghĩ đến mình chủ động ôm ấp yêu thương, Mạn Dao muốn mở miệng giải bày cho mình mấy câu, “Ừ, anh biết, những thứ này đều là hù dọa trẻ con.” Trương Hạo Đình nhìn Mạn Dao cố giả bộ bình tĩnh, cũng không vạch trần lời nói dối của đối phương, mà là phụ họa theo ý Mạn Dao. Bộ phim này giờ mới bắt đầu, nghĩ đến loại xúc cảm mềm mại mới vừa rồi kia, anh càng ngày càng mong đợi của phim bắt đầu.

“A,” Lại một lần nữa ngã vào trong ngực Trương Hạo Đình, Mạn Dao đã không biết mở miệng giải thích như thế nào, hành động bây giờ hoàn toàn là châm chọc lớn nhất đối với lời của mình khi trước, nhưng cô vốn không cách nào khống chế bản thân. Phim này thật sự quá kinh khủng, vốn là những chỗ từng xem đời trước còn có thể dựa vào trí nhớ của đời trước, để cho mình nhắm mắt lại vào thời điểm thích hợp, nhưng những chỗ phía sau thì mình vốn chưa từng xem, không có công cụ ăn gian, đợi đến lúc phản ứng lại, bản thân đã dựa vào trên vai Trương Hạo Đình.

“Hôm nay thật rất xin lỗi, anh không biết nơi này vậy mà lại chiếu phim kinh dị, cũng không biết em sẽ sợ hãi đối với phim kinh dị như vậy. Anh vẫn cho rằng những thứ kia đều là hù dọa trẻ con, nhưng mà bây giờ thấy phản ứng của em, rõ ràng anh đúng là biết rõ tại sao nhiều người thích quay phim kinh dị như vậy rồi.”

Rời khỏi rạp chiếu phim, ngồi lên trên xe của Trương Hạo Đình, đối phương nhìn bộ dáng Mạn Dao chưa tỉnh hồn, mở miệng nói lên lời xin lỗi. Anh không biết, Mạn Dao cũng không tin việc này trùng hợp. Đối phương đột nhiên đưa ra xem phim, sau đó đặt bộ phim này, tại sao những thứ này có thể là trùng hợp? Tuy nói ở trong rạp chiếu phim không thấy rõ về mặt đối phương, nhưng nghĩ đến mình hết lần này tới lần khác ôm ấp yêu thương, Mạn Dao đã suy đoán ra ý định nham hiểm của đối phương.

Người này thật sự là Trương Hạo Đình, mà không phải bị những thứ hồn phách khác của anh để cho phụ thể (thân thể kèm theo) lại làm ra chuyện hoàn toàn không xứng với thân phận của anh như vậy. Vốn là còn muốn trở về ném hai hạt cho anh, nhưng bây giờ hai hạt này không có, ngược lại còn phải giảm đi ba hạt từ trong bình, trừng phạt hành vi anh dọa sợ mình.

“Như Tuyết, ông đã thu xếp xong trường học cho con ở nước Mỹ, những chuyện khác cũng đều sắp xếp thỏa đáng. Ông nội cũng không nỡ bỏ con cứ xuất ngoại như vậy, nhưng trước mắt đúng lúc là cơ hội tốt xuất ngoại đi học.” Lý Như Tuyết vốn tưởng rằng ông nội sẽ giúp cô lựa chọn một trường học lần nữa, nhưng hôm nay ông nội lại muốn đưa cô xuất ngoại. Trong lúc nhất thời, Lý Như Tuyết không biết là mình có nên đồng ý sắp xếp của ông hay không?

“Như Tuyết, không phải là con thích nghệ thuật, vốn là ông nội muốn con tốt nghiệp trung học, sau đó ra nước ngoài du học. Nhưng hôm nay đề cập việc đó trước cũng là chuyện tốt, giáo dục của nước ngoài sẽ thích hợp với con hơn trong nước. Đợi qua mấy năm, việc học của con thành công trở lại, đến lúc đó ai có thể nhớ mấy năm trước xảy ra chút chuyện nhỏ kia. Bà Lâm sẽ cùng xuất ngoại với con, có bà ấy chăm sóc con ông nội cũng sẽ yên tâm một chút.”

41. Chương 41: Trả Thù

Chuyện kia xảy ra tới hôm nay đã qua một tuần lễ, Lý Bách Niên thấy cảm xúc của Như Tuyết đã từ từ ổn định lại, bắt đầu bàn bạc với cô chuyện xuất ngoại du học kế tiếp. Quyết định xuất ngoại này là sau khi Lý Vạn Sơn suy ngẫm thông báo Lý Bách Niên.

Tuy nói hiện tại Như Tuyết là cháu gái của Lý Bách Niên, nhưng tương lai đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều hồi phục lại, lúc lựa chọn kĩ càng người thừa kế, sẽ đón Như Tuyết về bên cạnh một lần nữa, khi đó xuất hiện ở bên cạnh mọi người sẽ không còn là Lý Như Tuyết bây giờ. Xuất ngoại mấy năm trở về, Lý Như Tuyết cũng đã không còn là người như bây giờ.

Xuất ngoại, tuy rằng ở trước mặt người khác nói là từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, nhưng hôm nay thật sự phải xuất ngoại thì Lý Như Tuyết vẫn còn có chút khẩn trương lo lắng. Có điều, lúc này cô cũng hiểu đây là lựa chọn tốt nhất đối với mình.

“Cháu gái của ông nội Lý con cũng ở nước ngoài, lần này con và con bé đó vừa vặn ở một trường, ở nước ngoài, con bé sẽ chăm sóc con. Cháu gái của ông nội Lý con, các con nhất định sẽ hợp nhau.” Cháu gái của ông nội Lý, đó không phải là chị em của đồ đệ tiện kia, vừa nghĩ tới đồ đệ tiện Lý Mạn Dao kia, Lý Như Tuyết lại rất khó không chế tâm tình của mình, nếu không phải là đồ đệ tiện đó, tại sao mình có thể lưu lạc tới trình độ trở thành chuyện cười trong mắt của mọi người như hôm nay.

Khiến Như Tuyết không thể tiếp nhận là rõ ràng là cô bị oan ức, vẫn còn phải cố gắng che giấu chỉ có thể nói tất cả những việc kia thành một màn ngoài ý muốn, bản thân Như Tuyết cũng không biết là làm sao cô kiềm xuống loại uất ức này.

“Cháu gái của ông nội Lý, hình như con từng nghe nói, gọi là Lý Tĩnh Xu. Sao cô ấy cũng xuất ngoại, con còn nhớ trước kia cô ấy cũng đi học ở trong nước?” Trước kia, Như Tuyết từng nghe Lý Vạn Sơn đề cập tới tình hình của nhà họ Lý, rất là tò mò đối với cháu gái đột nhiên xuất ngoại này của Lý Vạn Sơn.

“Việc này, ngược lại thật ra thì ông không rõ ràng lắm, chỉ là tương lai lúc con đến nước ngoài tự mình có thể hỏi con bé đó một chút.” Mấy đoạn đối thoại đơn giản, Như Tuyết đã quyết định muốn xuất ngoại du học, nhưng từ đầu đến cuối không có ai nói tới Mai Lan cũng cùng tạm nghỉ học giống với Như Tuyết, giống như người này đã biến mất ở trong thế giới hai người.

Chuyện lần trước mặc dù không thể nổi giận với Lý Mạn Dao, oán hận trong lòng cũng đã trút ra tất cả ở chỗ Mai Lan. Ngoài mặt, Như Tuyết như không có gì với Mai Lan, càng thêm chủ động khuyên Mai Lan cùng nhau tạm nghỉ học với cô, tương lai cùng nhau chuyển tới trường học khác. Lúc đầu, Mai Lan có chút chần chờ, phải biết hiện tại học trường trung học này là trường học tốt nhất thành phố S, nếu vì Lý Như Tuyết chuyển trường có quá uống phí hay không?

Nhưng chuyện lại không cho phép Mai Lan từ chối, sau khi Lý Như Tuyết nói chuyện với Lý Bách Niên, có Lý Vạn Sơn giúp đỡ, Mai Lan chỉ có thể đành chịu chọn cùng đi với Lý Như Tuyết. Hôm nay bản thân xuất ngoại, Lý Như Tuyết không cho phép người biết bí mật của mình còn sống ở bên cạnh mình, nhưng mà Mai Lan biết quá nhiều bí mật của mình, làm sao mình có thể khiến cô gái này cảm miệng, sẽ không nói lung tung, đây là vấn đề mà Lý Như Tuyết vẫn suy tính trong mấy ngày nay.

Trừ Mai Lan này vẫn chưa có người nào biết bộ mặt thật của mình. Hôm nay, Như Tuyết rất hối hận nhất thời lơ là mới để cho Mai Lan này bắt được nhược điểm của mình. Trước khi chuyện này chưa xảy ra, Lý Như Tuyết chưa từng coi Mai Lan ra gì, vẫn luôn cảm thấy Mai Lan đã bị mình nắm trong tay, không thể trở thành uy hiếp gì.

Chính là Lý Mạn Dao gặp chuyện không may, chuyện này cũng không thoát được quan hệ với Mai Lan, dù sao thuốc kia là Mai Lan tự tay bỏ, nhưng hôm nay Mai Lan lại trở thành uy hiếp lớn nhất của mình, làm sao trước khi xuất ngoại có thể hoàn toàn cắt đứt uy hiếp này, Như Tuyết suy ngẫm rất lâu rồi cuộc nghĩ ra một đối sách. Nếu mình bị sỉ nhục lớn như vậy, ăn miếng trả miếng giống nhau sẽ không hời cho Mai Lan.

Nhưng lần này, Như Tuyết sẽ không để người khác bắt được nhược điểm của mình giống mấy lần trước, sau khi tất cả chi tiết đều suy nghĩ kỹ càng, mới bắt đầu kế hoạch của mình. Từ sau khi nhận được điện thoại của thư ký Lý Vạn Sơn bị buộc nghỉ học, Mai Lan vẫn sống một mình ở trong phòng, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, suy tư cuộc sống sau này phải bắt đầu như thế nào.

Tại sao thư ký Lý Vạn Sơn đột nhiên làm ra quyết định này? Lúc mới bắt đầu, Mai Lan cảm thấy sợ hãi, cho là chuyện mình hãm hại Lý Mạn Dao bị đối phương biết được, nhưng rất nhanh lại bỏ đi ý nghĩ này, nếu quả thật biết việc này, vậy thì đợi chờ mình không phải là đơn giản tạm nghỉ học mà thôi, như vậy trừ cái này thì nguyên nhân duy nhất còn lại nằm ở chỗ trên người của Lý Như Tuyết.

Suy nghĩ một chút bản thân từ trần nhỏ đi tới nơi này, gặp gỡ với Lý Như Tuyết thoát nhìn hình như là trùng hợp, nhưng hôm nay nhớ lại lại lộ ra mấy phần cố ý. Hơn nữa, trong lúc vô tình Lý Như Tuyết nhắc tới quan hệ của ông nội mình và Lý Vạn Sơn, chẳng lẽ tất cả những thứ này đều chỉ là vì Lý Như Tuyết. Nhưng rõ ràng Mạn Dao mới là cháu gái của Lý Vạn Sơn, nhưng tại sao Lý Vạn Sơn làm những chuyện này vì Lý Như Tuyết? Điểm này thì làm sao Mai Lan cũng không làm rõ được.

Nhưng bây giờ suy ngẫm những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, chân chính phải làm cũng là phải lấy lòng Lý Như Tuyết, mới có thể tiếp tục cuộc sống ở chỗ này. Sau chuyện kia, Mai Lan rất rõ Lý Như Tuyết đã có phòng bị đối với cô, mà mình cũng không mong muốn hèn mọn lấy lòng đối phương, tại sao những người đó đều ăn trên ngồi trước, chỉ có mình lại phải sinh hoạt hèn mọn đáng thương như vậy. Tại sao ông trời không công bằng như vậy? Rồi cuộc mình kém bọn họ chỗ nào?

Hai ngày ở trong nhà ăn năn hối hận, Mai Lan gọi tới điện thoại của Lý Như Tuyết, trong điện thoại hẹn địa điểm gặp mặt với đối phương, nhưng mới đi ra khỏi đường phố, liền bị người chuốc mê ngắt, đợi đến lúc cô tỉnh lại thân thể nằm ở trong một phòng xa lạ, nhìn trên người xanh xanh tím tím, Mai Lan không khống chế được gào khóc khóc lớn lên.

Mình lại bị người cưỡng hiếp, càng đáng buồn hơn là ngay cả người cưỡng hiếp mình là ai, cô cũng không rõ ràng lắm, tại sao chuyện không công bằng như vậy lại xảy ra ở trên người của cô? Cô không có gì cả, chỉ còn lại thân thể sạch sẽ, nhưng hôm nay cuối cùng cũng bị người không biết bộ dạng gì chiếm đoạt, tại sao lại như vậy?

Cổ nén đau đớn giống như xé rách trên người, mặc xong quần áo bị tùy ý ném xuống đất, đi ra phòng ngủ mới phát hiện cửa phòng cũng không bị khóa lại, sau khi đẩy cửa ra, hoá ra mình ở trong một căn nhà trệt. Nhìn chỗ khiến cô mất đi tất cả này, Mai Lan không muốn nhìn nhiều, hết sức chặt vật xoay người rời đi. Trên xe taxi, tài xế nhìn thiếu nữ áo quần xốc xếch ngồi ở chỗ phía sau, mở miệng hỏi thăm có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Vị trí thiếu nữ này ở lại là một chỗ rối loạn nhất của thành phố bọn họ, mà thiếu nữ nước mắt đầy mặt trước mắt này khiến tài xế nghĩ tới một khả năng không tốt.

“Tôi không sao.” Đối mặt sự quan tâm của tài xế tốt bụng, Mai Lan lau nước mắt vừa lắc đầu vừa thúc

giục tài xế gia tăng tốc độ. Ở trong phòng tắm chà xát thân thể từ trong ra ngoài một lần lại thêm một lần, chà xát đến hai chân như nhũn ra, ngã lăn trên đất rồi cuộc Mai Lan mới dừng lại động tác trên tay.

Sau khi hết sức Mai Lan dường như tỉnh táo được đôi chút, gắng gượng đứng dậy từ trên mặt đất, dùng khăn tắm bao bọc xong thân thể, tiếp đó nhìn điện thoại di động trong túi hiển thị bảy tám cuộc gọi đến, hung hăng ném điện thoại ra ngoài. Mai Lan dùng sức lực rất lớn, chỉ nghe được điện thoại di động đập vào trên tường phát ra một tiếng bốp tiếp đó rơi xuống đất. Lý Như Tuyết, những cuộc gọi đến kia đều hiện lên tên Lý Như Tuyết. Lý Như Tuyết, hôm nay nếu không phải là hẹn với cô ta thì mình cũng sẽ không ra ngoài, nếu như không ra ngoài cũng sẽ không gặp phải người đàn ông kia, gặp phải cơn ác mộng kia. Tất cả thật sự chỉ là một sự trùng hợp, nhìn túi ném xuống đất, đây là thứ Lý Như Tuyết không thích đưa cho mình, hàng đã xài rồi cũng phải hơn một vạn đồng, còn có cái điện thoại di động này là quà sinh nhật Lý Như Tuyết tặng cho mình.

Nếu như người kia thật sự chỉ là suy nghĩ nhất thời, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua những thứ này, cũng sẽ không để lại ví tiền cho mình. Lý Như Tuyết, tất cả việc này nhất định đều là cô ta làm, bản thân cô ta bị người phá hủy, cũng muốn phá hủy cô giống vậy, nhất định là như vậy, nhất định phải. Tuy rằng không có chứng cứ thực chất gì, nhưng trực giác lại nói cho Mai Lan, những thứ này không thoát khỏi quan hệ với Lý Như Tuyết.

Ngày thứ ba Trương Hạo Đình nuốt lời, Lý Vạn Sơn cũng không để ý sự phản đối của bác sĩ rời khỏi bệnh viện. Thân thể của ông đã tốt hơn, không cần mỗi ngày không có việc gì ở lại trong bệnh viện, hoàn toàn có thể ở trong nhà mời bác sĩ tư nhân đến điều dưỡng thân thể của mình. Viện trưởng Đồng cũng rõ sự cố chấp của Lý Vạn Sơn, sau khi lại dặn dò Lý Vạn Sơn những việc cần chú ý, miễn cưỡng đồng ý ông xuất viện, hơn nữa đề cử ứng cử viên bác sĩ tư nhân cho Lý Vạn Sơn.

“Mặc dù bác sĩ Liễu trẻ tuổi, nhưng cũng là một người xuất sắc nhất trong những bác sĩ thực tập ở bệnh viện chúng tôi, nếu như không phải là nhìn ở trên phần tình bạn nhiều năm của chúng ta, thì tôi không bỏ được đưa bác sĩ cho ông lần này... Tôi đã giao ca bệnh của ông cho cậu ấy. Nếu như ông muốn xuất viện, một tháng gần nhất này cứ để cho cậu ấy ở trong nhà của ông, như vậy cũng có thể tiện hơn một chút.”

“Lão Đồng, lần này lại làm phiền ông. Thân thể là của tôi đấy, tôi sẽ nghe lời của bác sĩ Liễu mà làm. Nếu không phải là gần đây công ty có một hạng mục lớn, tôi cũng đồng ý ở lại trong bệnh viện nhiều thêm mấy ngày, thuận tiện để cho mình nghỉ phép. Nhưng mà bây giờ lại không được rồi, bên công ty, tôi không tự mình đi xem thì tôi cũng không thể yên tâm.”

Viện trưởng Đồng nhìn bạn tốt nhiều năm, thở dài, “Chúng ta rốt cuộc già rồi, chuyện này ông cũng nên buông tay cho mấy người bạn Kiến Nghiệp rồi. Mấy năm qua, tôi cũng cảm giác càng ngày càng tệ, còn dự định sang năm sẽ chính thức về hưu, hoàn toàn nghỉ ngơi. Làm nhiều năm như vậy, từ một bác sĩ thực tập nho nhỏ đến viện trưởng trước mắt, tôi cũng đã già thật rồi, mệt mỏi rồi.”

“Lão Đồng, tôi hiểu ý của ông, sao tôi lại không muốn nghỉ ngơi, nhưng tôi không may mắn giống như ông vậy. Ông đã sớm chọn được người nối nghiệp thích hợp, tự nhiên có thể nhẹ nhõm nghỉ ngơi, nhưng mấy đứa con của tôi hoàn toàn không thể để cho tôi bớt lo.” Viện trưởng Đồng nghe Lý Vạn Sơn nói như vậy, cũng không tiện nói gì, đứng dậy tiễn Lý Vạn Sơn rồi đi, đợi đến sau khi thấy bóng lưng của Lý Vạn Sơn

biến mất ở trong tầm mắt của mình, mới xoay người lắc đầu một cái.

Quen biết với lão Lý nhiều năm như vậy, viện trưởng Đồng rất rõ cá tính của Lý Vạn Sơn, nhìn ngoài mặt dường như là không tin tưởng đối với năng lực của mấy đứa con, nhưng trên thực tế chỉ cần Lý Vạn Sơn sống trên đời một ngày thì ông không có khả năng lui xuống, dù cho những đứa con kia ưu tú như thế nào.

Tuy nói đã sớm rõ ràng những thứ này, nhưng nể tình bạn nhiều năm, viện trưởng Đồng vẫn mở miệng khuyên một lần, thân là bác sĩ, ông cũng rõ ràng tình huống của Lý Vạn Sơn hơn bất kỳ kẻ nào. Theo tình huống thân thể bây giờ của Lý Vạn Sơn, nếu như bỏ xuống tất cả điều dưỡng thật tốt, ngược lại còn có thể sống thêm chừng mười năm, nhưng nếu tiếp tục như vậy, chỉ cần lại bị kích thích một lần như vậy, có lẽ tiếp theo ông cũng không mở mắt ra được nữa.

Từ trong bệnh viện ra ngoài, Lý Vạn Sơn lập tức hỏi thăm tình hình vay tiền với Lý Ngọc Lam. Nhìn con gái nghe được ông hỏi thăm, nhúu chặt lông mày, Lý Vạn Sơn cũng đã biết kết quả.

“Cha, Hạ Hành Trường nói là gần đây chính sách nhà nước kiểm tra rất nghiêm, vài khoản vay trước của công ty chúng ta còn chưa trả xong, lần này ông ta cũng bắt lực.” Lý Ngọc Lam đã nghĩ hết các loại biện pháp, nhưng cũng vẫn không làm cho Hạ Hành Trường nhả ra.

“Tên kia chính là một con quỷ hút máu, không cho chỗ đủ tốt chắc là sẽ không làm việc, lần này đoán chừng là phải dốc sức ra máu một lần mới được.” Ở trong mắt Lý Vạn Sơn không có tiền không đả thông được quan hệ, huống chi là Hạ Hành Trường người quen cũ với ông.

“Lý đồng, không phải là tôi không giúp đỡ, thật sự là muốn mà không giúp gì được. Ông cũng biết gần đây chính sách nhà nước rất căng, nếu là con số nhỏ một chút, tôi còn có thể dàn xếp xuống, nhưng con số trước mắt thì tôi cũng không có cách nào.” Sau khi cơm nước no nê, cũng đến lúc nên nói chuyện nghiêm chỉnh. Lý Vạn Sơn nghe người đối diện từ chối.

“Hạ Hành Trường, đây không phải là còn cần ngài lại nghĩ biện pháp. Thời gian qua, tập đoàn nhà họ Lý chúng tôi lớn như vậy, uy tín và danh dự với ngân hàng các ông luôn luôn tốt, đoán chừng thêm hai tháng nữa thì khoản vay trước của chúng tôi sẽ có thể trả hết đúng hạn, ngài vẫn là giúp đỡ dàn xếp một chút.” Mặc dù biết rõ Hạ Hành Trường này là muốn hung hăng cắn một miếng lên bọn họ, nhưng bọn họ lại không có cách nào từ chối. Dù sao nếu ngay cả Hạ Hành Trường mà bọn họ quen thuộc nhất cũng không dàn xếp được số tiền kia, vậy thì thật sự không còn chỗ trống giao thiệp rồi.

Làm ăn giống như bọn họ, thoát nhìn vô cùng nở mày nở mặt, nhưng trên thực tế tiền mặt trong tay di chuyển cũng không nhiều, nhiều hơn đều là dựa vào ngân hàng để dùng tiền sinh tiền, nếu một khi ngân hàng có vấn đề, vậy kể tiếp thật sự là đầu càng to hơn rồi.

“Nếu Lý đồng đã mở miệng chuyện này cũng không phải là không có cách nào, nếu như Lý đồng thật sự muốn vay khoản tiền này, thì thật sự cần dùng một số tài sản để thế chấp, không thể giống như mấy lần trước nữa, vậy thì chỗ của tôi cũng dễ làm hơn một chút.” Ngược lại, Lý Vạn Sơn không ngờ lần này lại muốn thế chấp, hơn nữa người trước mắt giống như đã có mục tiêu, trực tiếp nhắc tới một công ty cực kỳ kiếm lời dưới cờ của mình.

“Cha, chúng ta đã hao tốn quá nhiều ý định vào mảnh đất trống này, chỉ cần giành được thì chúng ta có thể trực tiếp kiếm lời thêm gấp ba, con đã rõ ràng mấy năm này chính phủ sẽ phát triển mảnh đất kia. Cha, chúng ta thật sự không thể cứ bỏ qua như vậy.” Lý Ngọc Lam thấy cha do dự, ở bên cạnh mở miệng khuyên.

“Cha nói đúng lắm, đây là cơ hội tốt nhất để công ty chúng ta tiến quân vào sự nghiệp bất động sản, nếu như bỏ qua, những chuẩn bị trước kia của chúng ta đều sẽ uổng phí tất cả.” Ở bên cạnh, Lý Thủ Thành cũng khuyên nhủ theo. Mảnh đất trống này có ý nghĩa quan trọng đối với hai anh em, là lợi thế quan trọng để đối đầu anh cả Lý Kiến Nghiệp sau này, đương nhiên sẽ không cho phép một vài chuyện nhỏ như vậy lại bỏ qua việc này.

42. Chương 42: Người Đàn Ông Thần Bí

Editor: trang bubble ^^

So sánh với thái độ lo lắng của hai chị em Lý Ngọc Lam, ngược lại Lý Kiến Nghiệp cũng không có để ở trong lòng đối với mấy việc này. Lý Kiến Nghiệp không có dã tâm lớn như cha mình, ông muốn làm chính là giữ được vị trí tổng giám đốc của mình.

Lý Vạn Sơn cũng không muốn từ bỏ cơ hội này, sự nghiệp bất động sản là một trong những ngành nghề kiếm lợi nhiều nhất, Lý Vạn Sơn đồ mắt (ham muốn) đã lâu đối với món lợi kékéchù của ngành này, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp chính thức tiến quân tới sự nghiệp điền sản. Dù sao công ty đưa ra thị trường giống như là tập đoàn Lý thị thì mọi hành động bị bên ngoài nhìn chăm chú, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lần này vô cùng bạo tay chụp được mảnh đất trống kia, là một thời điểm rất tốt bày ra thực lực của tập đoàn Lý thị, theo dõi hướng đi cổ phiếu tập đoàn Lý thị gần đây, Lý Vạn Sơn rất cuộc hạ quyết tâm. Chuyện mảnh đất trống này đã trì hoãn rất lâu, bản thân Lý Vạn Sơn nhanh chóng liên lạc mấy lần với người phụ trách mảnh đất kia, sau bốn lần trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Lý Vạn Sơn gọi đến điện thoại của Hạ Hành Trường.

Trương Hạo Đình thấy tin tức trên báo chí mấy ngày nay đưa tin về hành động lớn của tập đoàn Nhà họ Lý, tiện tay bấm điện thoại của Mạn Dao, hôm nay cô đạt được ước muốn, còn không biết sẽ vui mừng như thế nào. Trương Hạo Đình vẫn luôn không hiểu tại sao Mạn Dao lại cố chấp với việc nhà họ Lý chụp được mảnh đất trống kia. Phải biết mảnh đất trống kia dù là vị trí hay là tương lai đều là có nhiều con mắt nhìn thấy. Nhà họ Trương bọn họ cũng chỉ là không đủ thực lực, bằng không thì anh cũng sẽ không dễ dàng rút lui giữa trận cạnh tranh này. Đang tiếp xúc với Mạn Dao, Trương Hạo Đình rất rõ theo cá tính của cô, nói nhiều với mình như vậy, nhất định là biết một vài điều bí ẩn mới ra hiệu ngầm cho mình.

Ngay cả mình cũng không điều tra ra điều bí ẩn, suy nghĩ một chút người bên cạnh Mạn Dao, nguồn gốc duy nhất cũng chính là ở bạn tốt kia của cô ấy, trên người của Lâm Tử Tô. Tuy rằng Lâm Tử Tô vẫn giấu diếm thân phận, nhưng lại không gạt được người có lòng điều tra, con gái của bí thư thị ủy thành phố S, có phải chính quyền thành phố quy hoạch chỗ đó có cái gì khác thường hay không?

Đang lúc suy nghĩ đến việc này, Trương Hạo Đình vừa phái người hỏi thăm toàn bộ, vừa bỏ qua cái ý nghĩ này, nếu Mạn Dao muốn đạt thành mục đích này, anh cũng có thể giúp Mạn Dao làm tiếp một vài chuyện khác. Phải biết qua lại thân thiết với Hạ Hành Trường không chỉ có một mình Lý Vạn Sơn.

Lần nghỉ hè này, không có lời của lão phu nhân, Mạn Dao cũng không có cơ hội đến công ty nhà họ Lý thực tập nữa, có thể cố gắng vượt qua một kỳ nghỉ nhàn nhã. Chỉ chớp mắt lại một năm trôi qua, Mạn Dao đi trên đường, nhìn nhà cao tầng bên cạnh, trong đầu nhớ lại hình ảnh một năm trước lần đầu tiên gặp gỡ Lý Như Tuyết ở chỗ này. Từ chuyện quá khứ kia, thời gian đã hơn hai tháng, Lý Như Tuyết cũng không còn xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, nghe nói đã ra nước ngoài đi học một lần nữa. Không có hai người Lý Như Tuyết, Mai Lan, Mạn Dao cũng có thể bắt đầu hoàn toàn hưởng thụ thời gian đi học hạnh phúc.

“Mạn Dao, em cũng biết lòng của anh. Từ lần đầu tiên anh gặp em, anh đã thích em. Trước kia chưa gặp gỡ em, ngẫu nhiên anh chưa từng có loại cảm giác động lòng này. Vốn là anh muốn lặng lẽ đến gần em, hi vọng em có thể hiểu tấm lòng của anh. Nhưng Mạn Dao, dường như là em có một vài hiểu lầm với anh, luôn cách xa anh bằng mọi giá, em không biết em như vậy làm lòng anh thật sự rất khó chịu.”

Mạn Dao không ngờ hôm nay Âu Dương Vũ vậy mà lại nói ra lời này với cô. Vào lúc đầu phát hiện Âu Dương Vũ có cảm tình với mình, Mạn Dao từng suy nghĩ muốn lợi dụng việc này, khiến Âu Dương Vũ cũng nếm thử tất cả cô trải qua trước kia, nhưng sau một lần duy nhất mình và Âu Dương Vũ đi ra ngoài lại bị Trương Hạo Đình gặp phải, Mạn Dao đã bỏ đi ý nghĩ này. Người trước mắt này cũng không làm ra chuyện gì thật có lỗi với cô, nếu như dùng kỷ ức của đời trước đi đối xử một người vốn cái gì cũng không biết, có phải quá bất công hay không?

Nếu như không có trí nhớ của đời trước, Âu Dương Vũ và những bạn học theo đuổi cô kia có cái gì khác nhau đâu, cần gì vì anh ta đi lãng phí tinh lực của mình. Sau khi nghĩ thông suốt những thứ này, Mạn Dao bắt đầu đối xử Âu Dương Vũ giống với những nam sinh khác, không còn tiếp nhận bất kỳ lấy lòng gì của anh.

Sau mấy lần từ chối, đã đến nghỉ hè, hôm nay nhận được điện thoại của Âu Dương Vũ, nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô, nghe sự kiên quyết trong giọng nói của người bên kia điện thoại, Mạn Dao cũng quyết định nói rõ ràng với đối phương, bèn quyết định hôm nay gặp mặt ở phòng cà phê. Chỉ là không ngờ là còn chưa đợi cô mở miệng, Âu Dương Vũ vẫn mập mờ theo đuổi lại làm rõ tấm lòng, trực tiếp thổ lộ với cô.

Nhìn nam sinh đối diện, Mạn Dao giống như trở lại nữ sinh chờ mong đầy mặt đứng ở bên hồ năm đó, nếu như khi đó người trước mắt có thể nói vài lời này đối với cô, có lẽ chuyện sẽ trở thành một loại bộ dáng khác. Nhưng lúc này đây, mình đã không còn là Lý Mạn Dao si mê anh lúc trước đó, lời nói của người đàn ông này hoàn toàn không khiến cô phản ứng chút nào.

Từ sau khi mở miệng, Âu Dương Vũ vẫn đang quan sát phản ứng của Mạn Dao, đây là lần đầu tiên anh lớn như vậy chủ động thổ lộ với một người, Lý Mạn Dao thật sự chiếm quá nhiều lần đầu tiên của anh, làm cho anh hoàn toàn không có cách nào buông tay. Đã từng nghĩ tới xa lánh mấy lần, nhưng kết quả cuối cùng lại càng lún càng sâu, Lý Mạn Dao rốt cuộc có ma lực gì, đến nỗi ám ảnh, Âu Dương Vũ cũng không rõ ràng. Có lẽ là theo đuổi mà không được, dục vọng chinh phục của đàn ông, chỉ cần mình có được Lý Mạn Dao, loại cảm giác này cũng sẽ từ từ biến mất. Hơn nữa, sau khi nói ra mấy lời thổ lộ này, Âu Dương Vũ chưa bao giờ nghĩ đến Lý Mạn Dao sẽ từ chối, đã cười chúm chím chuẩn bị kéo tay Mạn Dao.

“Âu Dương Vũ, không học trưởng Âu Dương, thật xin lỗi, anh là một người tốt, nhưng chúng ta thật sự không thích hợp. Anh nhất định sẽ tìm được người thật sự thích hợp với anh, nhưng mà người đó cũng không phải em. Cho tới nay, em đều coi anh là học trưởng, hi vọng anh đừng hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta, em đi trước, đây là tiền cà phê của em.”

Hay cho cái thế, Âu Dương Vũ đâu dự đoán được vậy mà mình sẽ có một ngày bị người ban phát thế, lúc thấy Mạn Dao muốn đứng dậy rời đi, chợt đứng lên, kéo tay Mạn Dao lại, muốn nói rõ ràng với Mạn Dao. Âu Dương Vũ hành động bất ngờ, khiến trong lòng Mạn Dao có chút hốt hoảng, “Học trưởng Âu Dương, anh.”

“Dừng tay, anh buông vị bạn học này ra, cô ấy đã nói rất rõ ràng với anh, bị người khác từ chối cũng không tính là gì, anh làm như vậy cũng quá mất phong độ của đàn ông.” Mạn Dao đang muốn hất cánh tay Âu Dương Vũ ra, thì thấy nam sinh ở bàn đối diện bọn họ đứng dậy, đưa tay cứu Mạn Dao ra từ trên tay Âu Dương Vũ.

“Anh là ai? Chuyện nơi đây của chúng tôi không liên quan tới một người ngoài như anh!” Âu Dương Vũ cũng xúc động nhất thời mới có thể quên đứng mực ra tay để cản đường Mạn Dao, sau khi nghe Mạn Dao mở miệng thì đã hồi phục lại từ trong tức giận, chuẩn bị để tay Mạn Dao xuống, trang@ddlqđ@bubble editor nhưng đột nhiên xuất hiện nam sinh xa lạ này quả thật khiến lửa giận của Âu Dương Vũ mới vừa ổn định lại đốt lên.

“Tôi là ai cũng không quan trọng, chỉ là không nhìn nổi hành động vừa rồi của anh thôi, bạn học này đã nói được rất rõ ràng, thân là đàn ông vẫn phải rộng lượng một chút, bị người từ chối cũng không tính là việc lớn gì, nơi này là nơi công cộng, không phải chỗ cho anh nổi điên ở đây.” Ngược lại, gương mặt nam sinh nói thẳng đối với chất vấn của Âu Dương Vũ, hoàn toàn không bị Âu Dương Vũ thật sự áp đảo, lên tiếng phản bác lời của đối phương.

“Học trưởng Âu Dương, em đi trước.” Được nam sinh bảo vệ tới sau lưng, Mạn Dao cảm kích liếc mắt nhìn nam sinh vì cô ra mặt này, xoay người chào tạm biệt rời đi. Thấy Mạn Dao rời đi, Âu Dương Vũ chú ý tới ánh mắt mọi người trong phòng cả phê nhìn về nơi này, cũng không muốn tự mất thân phận tranh cãi tiếp với nam sinh này, cũng quay đầu rời đi.

Nam sinh nhìn hai người một trước một sau biến mất, một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình, cách tường thủy tinh, nam sinh rất dễ dàng nhìn bóng dáng Mạn Dao lên xe rời đi.

Thời gian nghỉ hè chính là lúc bộ phim thần tượng mà Mạn Dao ghét nhất bắt đầu chiếu, không có hiệu ứng bướm bướm gì, bộ phim truyền hình này cũng lấy được hiệu quả vượt quá tưởng tượng của mọi người giống với đời trước. Trong lúc nhất thời, tất cả nhân vật chính của phim truyền hình đều trở thành minh tinh chạm tay có thể bỏng, tất cả chỗ đầu đường cuối ngõ, người trẻ tuổi bàn tán đều là bộ phim thần tượng này.

Lần này không lựa chọn ở phòng riêng với Trương Hạo Đình, mà là hai người bọn họ dùng cơm ở đại sảnh, lại một lần nghe được nội dung thảo luận trên bàn bên cạnh, Mạn Dao bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Chúc mừng, lập tức dưới cờ có thêm nhiều Đại Minh Tinh như vậy. Bộ phim này thật sự rất hot, bây giờ

đi ở đâu cũng nghe mọi người đang bàn tán cái này.”

“Anh cũng không ngờ hiệu quả thị trường hết sức tốt như vậy, vốn cho là có thể thu được tiền vốn thì tuyên bố tệt rồi, dù sao trước đó em đánh giá đối với bộ phim này thấp như vậy, thiếu chút nữa anh đã muốn từ bỏ không quay phim nữa. Em nói lúc trước nếu anh nghe lời của em, bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, em phải bồi thường tổn thất hiện tại của anh như thế nào.”

Ngược lại, Trương Hạo Đình cũng không ngờ hiệu quả sẽ tốt như vậy, nghĩ đến phản ứng của đối phương lúc nói chuyện với Mạn Dao trước đó, bắt đầu trêu chọc cô. Mạn Dao đâu ngờ được đối phương lại còn nhớ rõ những lời từng nói trước đó, bồi thường, nếu anh thật nghe lời của mình, làm sao có thể biết tất cả xảy ra ngày hôm nay, nói như vậy, căn bản sẽ không yêu cầu mình bồi thường. Nhưng mà, nếu đối phương nhắc tới điểm này, vừa vặn mượn cơ hội này, Mạn Dao nghĩ tới mục đích của mình trước đó.

“Lại nói, anh cũng không có nghe lời của em mà, nhưng lần này em cũng coi như là giúp anh làm một kiểm tra, về sau em có thể giúp anh xem kịch bản, chỉ cần em không thích thì anh đều có thể quay tiếp, nhất định có thể để bán nhiều bán đặc biệt.”

“Xem kịch bản, đây chính là phúc lợi của nhân viên công ty của bọn anh mới có, chẳng qua anh lại không ngờ còn có một phương pháp như vậy, không bằng em tới công ty này của anh thực tập một khoảng thời gian, thuận tiện chọn lựa mấy kịch bản thích hợp cho bọn anh?”

Nghe được Mạn Dao nhắc tới việc này, Trương Hạo Đình tự nhiên thuận cây mây mà lên, trực tiếp đề cập để Mạn Dao đến công ty của anh thực tập. Thân là chủ tịch một tập đoàn, mỗi ngày chuyện anh cần làm quá nhiều, mỗi một lần hẹn hò với Mạn Dao đều là khó được rút ra một chút thời gian, mà hẹn hò gần gũi đã không thỏa mãn được khát vọng càng ngày càng mãnh liệt của Trương Hạo Đình. Bây giờ, anh chỉ muốn mỗi ngày đều có thể nhìn được bóng dáng của đối phương, vậy sắp xếp đối phương đến bên cạnh mình, là chuyện được Trương Hạo Đình mong đợi nhất.

Về phần nếu Mạn Dao tổ chức công việc bên cạnh mình, sau khi Lý Vạn Sơn biết được sẽ xảy ra cái gì, Trương Hạo Đình đã nghĩ xong đối sách, trước mắt phải làm duy nhất chính là cần Mạn Dao đồng ý đề nghị này. Mạn Dao quanh co lòng vòng nói những thứ này, chính là chờ Trương Hạo Đình chủ động mở miệng nhắc tới việc này, phải biết chính là ở trong khoảng thời gian này Tụ Bảo Bồn tương lai kia sẽ tìm đến Trương Hạo Đình, Mạn Dao đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, chỉ có theo sát bên cạnh Trương Hạo Đình, mới có thể ôm cây đợi thỏ, đợi đến lúc người kia chủ động đưa đến cửa.

“Em chính là rất quý, nếu ông nội biết em đến công ty của các anh, mà không đến nhà họ Lý, em cũng không biết phải giải thích thế nào với chỗ ông nội.”

“Chuyện nơi đó cứ giao cho anh là được, không bằng bây giờ chúng ta bàn bạc một chút công việc em muốn làm. Vốn là phụ trách biên kịch cần phải ở chỗ công ty điện ảnh và truyền hình đó, nhưng em phụ trách khác với bọn họ phải bàn bạc với anh khi có thể, không bằng anh sắp xếp một văn phòng cho em ở tầng của anh, em ở trong đó xem kịch bản đưa lên như thế nào?”

Nghe được Mạn Dao đã không kiên trì, Trương Hạo Đình trực tiếp bắt đầu bàn bạc địa điểm làm việc với Mạn Dao.

43. Chương 43: Bạn Gái

Trương Hạo Đình là một người phá hành động, thấy Mạn Dao không có ý định từ chối, bèn trực tiếp vội tới tiền sảnh hậu tẩu, ngay trước mặt Mạn Dao gọi điện thoại thông báo cho thư ký, đi chuẩn bị phòng làm việc sát vách.

Bên kia điện thoại thư ký để điện thoại xuống, có chút không tin tưởng lỗ tai của mình, chủ tịch vậy mà lại ra lệnh như vậy. Thân là thư ký giỏi của chủ tịch, sự thay đổi của chủ tịch trong khoảng thời gian này cô đều nhìn ở trong mắt, rốt cuộc là người nào may mắn được lọt vào mắt xanh của chủ tịch như vậy!

Thời gian vị thư ký này ở lại bên cạnh Trương Hạo Đình đã bảy năm, đã gả làm vợ người ta, cô đã sớm không có ý nghĩ đẹp để không thiết thực, chỉ xem Trương Hạo Đình thành một ông chủ mà đối đãi. Phản ứng lại từ trong kinh ngạc lúc đầu, thư ký bèn vội thông báo người bộ phận hành chính đi chuẩn bị thu dọn xong phòng làm việc bên cạnh trong thời gian ngắn nhất.

Bộ phận hành chính nhận được điện thoại của thư ký cũng sững sờ như nhau, kể tiếp tin tức cho là trợ lý đặc biệt bên cạnh chủ tịch sắp tới cũng truyền ra rất nhanh ở trong cả cao ốc Lý Âu, vào lúc Mạn Dao còn không biết, trong công ty đã lưu truyền đủ loại trong - màn và truyền thuyết về Mạn Dao.

Buổi sáng thứ hai, Mạn Dao dậy thật sớm chuẩn bị đến công ty của Trương Hạo Đình thực tập. Vị trí của biệt thự nhà họ Lý cũng không dễ bắt xe, lại không muốn để cho người nhà họ Lý biết chuyện đến nhà họ Trương thực tập sớm như vậy, Mạn Dao cố ý lựa chọn dậy sớm, định đi bộ đến chỗ có xe trước, không ngờ mới vừa đi ra khúc quanh không xa biệt thự nhà họ Lý, đã thấy một chiếc xe quen thuộc đậu ở nơi đó.

“Trương Đồng, làm sao anh ở chỗ này?” Bởi vì muốn đến công ty đi làm, tự nhiên muốn công và tư rõ ràng, thân là trợ lý đương nhiên sẽ không gọi tên ông chủ của mình. Trương Hạo Đình nhìn bóng dáng đi tới cách đó không xa, mở cửa xe đi ra.

“Nơi này không tiện bắt xe, anh thuận đường đưa em đi làm.” Vừa nói vừa đẩy cửa xe ra, để Mạn Dao ngồi lên. Thuận đường, Mạn Dao đương nhiên sẽ không tin tưởng loại lời nói dối này, nhà Trương Hạo Đình và mình hoàn toàn là hai phương hướng, không biết người này đã đợi ở nơi đó bao lâu!

“Cho em, anh dọn đồ đầu bếp làm bữa ăn sáng, đoán em dậy sớm như thế, vậy chắc cũng chưa ăn rồi.” Đợi đến xe khởi động, Trương Hạo Đình lấy ra một hộp đựng thức ăn từ bên cạnh, đưa tới trên tay Mạn Dao.

“Nhân lúc còn nóng ăn đi, nếu chỗ nào không ngon, ngày mai anh bảo đầu bếp kia cải thiện một chút.” Mở hộp đồ ăn ra, nhìn tất cả đồ ăn sáng trong này đều là thức ăn mình thích nhất, Mạn Dao gấp lên một cái bánh bao hấp, bỏ vào trong miệng.

“Mùi vị rất ngon, về sau không cần đặc biệt mang bữa sáng cho em, sáng sớm em giảm cân, không cần ăn cơm.” “Thích là tốt rồi, những thứ này cũng chỉ là bảo đầu bếp làm thêm một phần, không có gì phiền phức, ngày mai em có thể ra cửa trễ một chút, anh sẽ đón em ở chỗ này.”

Nhìn đôi môi Mạn Dao cắn bánh bao hấp, đã dùng qua bữa sáng nhưng không biết vì sao anh cũng muốn ăn, cầm lên một đôi đũa khác, cũng gấp lên một cái bánh bao ở bên trong hộp đồ ăn đặt ở trong miệng, không biết có phải là ảo giác hay không, rõ ràng là dùng bữa sáng giống nhau, nhưng mùi vị của cái bánh bao này còn mỹ vị hơn một chút so với mình ăn. Hôm nay ăn bữa sáng trước giờ, thật là một quyết định ngu xuẩn.

“Đây sẽ là phòng làm việc của em, em xem nơi nào không thích hợp, anh thông báo thư ký giúp em đổi một chút, về sau em làm việc ở nơi này là được rồi.” Ra ngoài từ trên xe đổ lại, hai người trực tiếp dùng thang máy đặc biệt, đi thẳng đến tầng cao nhất. Hôm nay là lúc trợ lý mới tới, ngay từ trước lúc Trương Hạo Đình chưa tới, mấy thư ký của tổ thư ký cũng đã chờ ở nơi này, thấy cửa thang máy mở ra, chỉ thấy ông chủ của mình dẫn theo một mỹ nữ đi ra.

Đây chính là bạn gái ông chủ, trợ lý đặc biệt trên danh nghĩa của chúng ta, nghe được lời Trương Hạo Đình nói, thư ký đứng đầu vội đẩy cửa phòng làm việc ra, để hai người đi vào. Đây có phải quá xa hoa rồi hay không, nhìn bài trí trong phòng làm việc, nghĩ đến mục đích mình tới chỗ này, Mạn Dao trở nên có chút xấu hổ.

“Tôi giới thiệu một chút cho mọi người, đây chính là trợ lý đặc biệt mới tới Lý Mạn Dao, sau này cô ấy chủ yếu phụ trách công việc của điện ảnh và truyền hình Tường Vũ, công việc của cô ấy chủ yếu là báo cáo với tôi. Mạn Dao là người mới, mọi người chăm sóc nhiều một chút.”

“Ông chủ, chúng tôi biết. Nếu như không có chuyện gì, chúng tôi sẽ đi ra ngoài trước.” Có thể ở trong phòng thư ký của Trương Hạo Đình, bản lĩnh quan sát lời nói và sắc mặt của mấy thư ký này đương nhiên khỏi phải nói, sau khi chào hỏi với Mạn Dao, bèn chủ động nhắc tới rồi đi, để thời gian cùng một chỗ lại cho ông chủ và bạn gái của anh.

“Dưới cờ tập đoàn chúng ta trừ mấy công ty đặc biệt ra, còn lại đều làm việc ở trong cao ốc này. Tầng mười chính là chỗ điện ảnh và truyền hình Tường Vũ, bởi vì tình hình ở chỗ bọn họ có nghệ sĩ, chỗ bọn họ cũng có một cái thang máy chuyên biệt nổi thẳng, anh đã dặn dò thư ký thông báo giám đốc chỗ bọn họ, về sau nếu lúc anh không có ở đây, em có thể bàn bạc với anh ta, còn tiếp nhận kịch bản và kế hoạch của công ty, anh ta cũng sẽ bàn giao với em.”

Vốn là trước khi Mạn Dao tới đây chỉ muốn trộn lẫn qua ngày, thuận tiện chờ người kia xuất hiện, nhưng bây giờ nhìn phòng làm việc này nghe Trương Hạo Đình dặn dò, có lẽ cô có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này, làm ra một ít thành tích, cũng coi như không phụ lòng danh xưng một trợ lý đặc biệt của bản thân.

Dù sao mình muốn cướp vốn chính là người thuộc về Trương Hạo Đình, hôm nay làm vài việc cũng coi là một chút bồi thường đối với anh. Vào ngày hôm qua, giám đốc Hồ đã nhận được điện thoại của chủ tịch, những kịch bản phải chuẩn bị kia đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay nhận được điện thoại của phòng thư ký, vội cầm đồ chuẩn bị xong đi thang máy đến tầng cao nhất.

“Trợ lý đặc biệt Lý, đây chính là giám đốc Hồ, sau này chuyện trên công tác của cô sẽ liên lạc với anh ta là được. Tôi còn có chút công việc phải xử lý, chuyện kể tiếp giám đốc Hồ sẽ giao cho cô.” Trương Hạo Đình cũng không muốn rời đi, nhưng trước mắt anh lập tức có một hội nghị sắp mở, chỉ có thể tạm thời giao Mạn Dao vào trong tay giám đốc Hồ. Vẫn nơm nớp lo sợ, giám đốc Hồ thấy cấp trên của mình rời đi, đây

cung giường căng mới thư giãn xuống. Đứng thấy tuổi tác ông chủ mình không lớn lắm, nhưng lúc đối mặt ông chủ thì những kẻ già đời như bọn họ vẫn thấp thỏm bất an như cũ. Chuyện sợ hãi nhất của những cấp cao công ty như bọn họ chính là bị ông chủ mình gọi vào trong phòng làm việc. Nhìn người gọi là trợ lý đặc biệt đứng ở nơi đó, trang@ddlqđ@bubble editor giám đốc Hồ đương nhiên sẽ không coi cô như cấp dưới bình thường mà đối xử, trong giọng nói mang theo vài phần khách sáo, nói một số công việc sắp tới với Mạn Dao.

Đối với chuyện hoạt động của công ty điện ảnh và truyền hình, Mạn Dao có thể nói là không biết gì cả, cô có thể đảm nhiệm phần công tác này chủ yếu chính là dựa vào trí nhớ của đời trước. Cho dù cô cũng không có chung hứng thú đối với TV điện ảnh, nhưng rốt cuộc có trí nhớ, vẫn có mấy phần ấn tượng với những đề tài và bộ phim sẽ hot kia.

Nhìn toàn bộ hơn hai mươi bộ kịch bản trên tay giám đốc Hồ đưa tới, từ sau lần phim thần tượng trước đó một lần là nổi tiếng, công ty liền định rèn sắt khi còn nóng quyết định quay thêm vài bộ phim hay. Vốn theo ý của giám đốc Hồ bọn họ là dựa theo tình tiết phim thần tượng này, quay thêm mấy bộ tương tự, dù sao có châu ngọc ở phía trước, những bộ phim này cũng sẽ có đối tượng cố định.

Chỉ có chút lo lắng là kể từ khi bộ phim truyền hình này của bọn họ trở nên hot, loại hình phim truyền hình cùng đề tài lập tức đã có thêm rất nhiều tác phẩm theo phong trào. Bọn họ muốn cạnh tranh ở trong nhiều phim truyền hình như vậy, có thể trở hết tài năng ra hay không vẫn là một việc không thể biết được.

Hôm nay, tổng giám đốc phái một trợ lý đặc biệt tới đây, mặc dù biết rõ thân phận của người trợ lý này cũng không đơn giản, nhưng nếu tổng giám đốc sắp xếp công việc này cho cô, đoán chừng cô cũng có một chút chỗ hơn người ở phương diện này. Dù sao ở trong lòng giám đốc Hồ, Trương Hạo Đình cũng không phải một người công tư bất phân.

Sau khi giám đốc Hồ rời đi, Mạn Dao vừa nhìn kịch bản trên tay, vừa cố gắng nhớ lại đời trước có phải là bộ phim từng phát hay không, phản ứng người xem lại là như thế nào. Sau khi Trương Hạo Đình kết thúc hội nghị, đẩy ra cửa phòng làm việc bên cạnh thì thấy giai nhân trước mắt đang chăm chỉ đọc kịch bản ở đó, hoàn toàn không phát hiện mình đã đi tới đối diện với cô.

“Trương Đồng, sao anh lại tới đây? Không phải là anh đang họp, hội nghị kết thúc rồi, anh có chuyện gì thì gọi điện thoại báo cho em biết là được rồi, cần gì phải đích thân tới một chuyến.” Không biết Trương Hạo Đình đứng ở nơi đó bao lâu, Mạn Dao đắm chìm trong kịch bản mới ngẩng đầu lên, thấy Trương Hạo Đình đứng ở nơi đó, vội vàng đứng dậy.

“Hội nghị đã kết thúc, xem thời gian đã đến lúc bữa trưa, trước ăn cơm trưa, những công việc này đợi đến lúc xế chiều lại xử lý cũng còn kịp. Anh là mời em tới làm trợ lý, cũng không muốn ngày đầu tiên đã làm mình mệt mỏi, vậy phòng làm việc này của anh thật là uống công lắp đặt thiết bị rồi.”

Trương Hạo Đình vừa nói vừa đưa tay khép lại kịch bản trước người Mạn Dao, “Em chỉ còn thiếu chút nữa, anh chờ em xem xong,” Mạn Dao thật vất vả tiến vào được trạng thái công việc, bị Trương Hạo Đình đột nhiên quấy rầy, tự nhiên muốn phản kháng, nhưng vừa tiếp xúc với tầm mắt đối phương, lại nuốt lời phản kháng trở vào.

“Vừa vặn, em cũng có một vài ý tưởng, lúc cơm trưa, hi vọng anh có thể cho em một vài đề nghị.” Thấy Mạn Dao thức thời đứng dậy rời đi, Trương Hạo Đình hài lòng gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc của Mạn Dao.

“Trương Đồng, em đã nói với giám đốc Hồ, đối với công việc kế tiếp,” Đến phòng ăn thừa dịp trước khi thức ăn chưa bưng lên, Mạn Dao còn định trao đổi ngắn gọn với Trương Hạo Đình một chút. Thân là người phụ trách tập đoàn lớn như vậy, Trương Hạo Đình đương nhiên sẽ không có quá nhiều thời gian ở trên chuyện cô phụ trách, bây giờ đây cũng là một cơ hội hiếm có.

“Bây giờ là thời gian tư nhân, gọi Hạo Đình. Còn trên chuyện làm việc đợi đến lúc chúng ta về công ty, anh cho em thời gian báo cáo với anh trong hai mươi phút, bây giờ là thời gian chúng ta ăn cơm, khó được nghỉ ngơi, cũng đừng nói những công việc kia. Mạn Dao, quán ăn này là gần đây anh phát hiện, mấy món ăn đặc sắc đều rất chính gốc, nếm thử một chút xem có thích hay không.” Trương Hạo Đình mới nói chuyện, phục vụ đã bưng khay đi vào.

“Thời gian thứ bảy có một buổi ca kịch, anh đã đặt chỗ trước xong rồi, đến lúc đó hai chúng ta cùng đi.” “Thứ bảy, ừ!” Ca kịch là xương sườn mềm của Mạn Dao, Mạn Dao suy tính một chút sắp xếp ngày đó, gật đầu đồng ý.

“Sao vậy, có phải là thấy cái gì hay không?” Từ phòng ăn ra ngoài Mạn Dao thấy một bóng dáng lướt qua người bên kia, có chút kinh ngạc dừng bước, Trương Hạo Đình bên cạnh thấy như vậy nhìn theo tầm mắt Mạn Dao, mở miệng dò hỏi.

“Không có gì, có chút hoa mắt.” Bóng dáng vừa nãy rất giống bộ dáng nam sinh giải vây cho mình ngày đó. Chuyện ngày đó đến quá vội vàng, mình gấp gáp rời đi ngược lại đã quên nói tiếng cảm ơn với vị nam sinh kia, chỉ là ngay cả tên tuổi của anh ta cũng ngẫu nhiên không biết, biến người mặt mờ, không biết đến lúc nào mới có thể gặp được. Bên kia, nam sinh dừng bước chỗ ở Mạn Dao không có chú ý, nhìn chăm chú vào Mạn Dao và người đàn ông bên cạnh cùng ngồi lên xe rời đi.

“Trợ lý đặc biệt Lý, hiện tại em có thể nói một chút cái nhìn to lớn của em đối với phát triển kế tiếp của công ty.” Trở lại phòng làm việc, Trương Hạo Đình hết lòng tuân thủ lời hứa bắt đầu nói tới công việc với Mạn Dao.

“Bộ phim này của chúng ta có thể đạt được thành tích lớn như vậy chủ yếu chính là dựa vào kịch bản của chúng ta mới mẻ độc đáo, trước đó bộ phim của chúng ta còn chưa từng có phim thần tượng cùng loại hình, theo đó bộ phim này của chúng ta được hoan nghênh. Trong lúc nhất thời xuất hiện rất nhiều tác phẩm theo phong trào, công ty chúng ta muốn duy trì loại ưu thế này, trong cái nhìn của em tốt hơn là mở đầu đường mới khác. Dù sao bây giờ mấy vị thần tượng này của chúng ta tuy danh tiếng đang thịnh, nhưng rốt cuộc nền móng còn kém, làng giải trí là nơi đổi mới nhanh nhất, nếu không thể nắm bắt tốt cơ hội lần này, tất cả trước đó sẽ đều trở thành bọt nước.”

44. Chương 44: Biết Được

“Anh xem một chút trò chơi hai người này, đều có mấy triệu người chơi, nếu như sửa đổi nó trở thành phim truyền hình, không cần tuyên truyền quá nhiều cũng sẽ có đầy đủ tính chủ đề.”

Loại trào lưu tiểu thuyết mạng internet và cải biên lại trò chơi này là khuynh hướng qua mấy năm nữa mới lưu hành. Mạn Dao nhớ người đầu tiên khai sáng loại trào lưu này chính là đối thủ cạnh tranh hiện nay của điện ảnh và truyền hình Tường Vũ, chính là dựa vào tiên cơ này, đối thủ cạnh tranh vốn bị Tường Vũ đè ở dưới người mới nổi lên một lần nữa.

Chuyện này không chỉ giới thiệu trong bản tin giải trí, chính là trong tiết mục tài chính kinh tế cũng tiến hành đưa tin một lần về chuyên đề này. Đối với Mạn Dao cảm thấy rất hứng thú tài chính kinh tế, thì rất có hứng thú đối với bản tin này, bây giờ còn có thể nhớ lại một vài chi tiết trong đó.

Công ty bọn họ cải biên lại là một bộ game offline rất hot, loạt game offline này có người chơi vượt qua trăm vạn ở trong nước, từ khai mạc đến trực tiếp phát hành vẫn luôn được người chú ý. Mặc dù đưa ra trước 3 năm so với đời trước, nhưng Mạn Dao lại rất nắm chắc với bộ phim này, dựa vào độ hot của bộ phim thần tượng trước tích lũy được, bộ phim này cũng có thể đạt được hiệu quả tốt hơn trước kia.

“Cải biên trò chơi, Game Online?” Trương Hạo Đình cũng không xa lạ đối với Game Online, cấp dưới tập đoàn bọn họ cũng có một công ty Internet, chuyên môn phát hành một số Game Online. Có điều những trò chơi kia có thể dính dáng liên quan đến phim truyền hình, Trương Hạo Đình chưa từng nghĩ tới điểm này.

“Loạt Game Online này càng mạnh hơn về tính tình tiết so với loại Võng Du cỡ lớn lưu hành hiện tại, mới nãy em vào internet điều tra một chút, đã có không ít liên quan giữa nhân vật chính của trò chơi và người của chuyện xưa, hơn nữa có rất nhiều người theo đuổi, thậm chí cũng có rất nhiều người mong đợi nhân vật thật tới diễn dịch, cũng đưa ra không ít ứng cử viên thích hợp.”

Lúc mới bắt đầu sắp xếp Mạn Dao thành trợ lý đặc biệt, hoàn toàn là từ lòng riêng của bản thân, về phần giao công việc cho đối phương cũng chỉ là sợ Mạn Dao suy nghĩ nhiều. Nhưng hôm nay nghe được cô nhắc tới đề nghị này, Trương Hạo Đình cẩn thận suy ngẫm một chút, không thể không thừa nhận nếu như việc này thao tác tốt, là một kế hoạch không tệ.

Điện ảnh và truyền hình Tường Vũ của bọn họ mới vừa vận thành lập chưa đến bốn năm, chỗ đứng chủ yếu vẫn là ở trên mặt phim truyền hình, nhưng lại đều là không nóng không lạnh, nếu không phải lần này một lần là nổi tiếng, Trương Hạo Đình cũng sẽ không tốn quá nhiều suy nghĩ ở trên công ty này.

“Lỗi suy nghĩ này không tệ, tốt vậy em và giám đốc Hồ bọn họ thương lượng một chút, lúc này tranh thủ nhanh chóng giao cho anh một bảng báo cáo khả thi.” Lấy được sự tán thành của Trương Hạo Đình, Mạn Dao xem một chút đồng hồ đeo trên cổ tay, thời gian vừa đúng 20', cô cũng phải về phòng làm việc sửa sang lại ra tài liệu đang bàn bạc với Tổng giám Hồ, trợ lý đặc biệt như cô không thể làm mất mặt chủ tịch.

Bản thân đến Trương thị, Mạn Dao hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được những người này đã bàn tán mình như thế nào, tuy là mình có thể không đảm nhiệm nổi công việc của người trợ lý này, nhưng mình vẫn sẽ cố gắng hết sức nhất không phụ lòng danh xưng của mình.

“Phu nhân, mấy ngày nay không biết tiểu thư Mạn Dao bận rộn cái gì, tôi đã rất nhiều ngày không gặp tiểu thư Mạn Dao.” Mới bắt đầu không thấy Mạn Dao, thím Trương cũng không để ở trong lòng, nhưng liên tiếp rất nhiều ngày như vậy, thím Trương cũng trở nên cẩn thận, hôm nay cố ý nói chuyện này với phu nhân.

Vợ Lý Vạn Sơn nghe được cũng có chút kinh ngạc, từ mới bắt đầu phủng sát cho tới bây giờ lơ là, vô tình bà đã buông xuống cảnh giác đối với Lý Mạn Dao, coi như là đối xử giống với nuôi con mèo nuôi con chó, dù sao Lý Vạn Sơn cũng không biểu hiện ra khác thường gì đối với Lý Mạn Dao. Lý Mạn Dao trừ thành tích trong trường học coi như xuất sắc nhất, những chỗ khác cũng không có chỗ nào khiến người khác chú ý.

“Tuy là nghỉ hè một cô gái luôn đi ra ngoài thật sự không ổn, mấy ngày nay cũng là tôi lơ là, mới không chú ý tới việc này. Rốt cuộc Mạn Dao là cháu gái của nhà họ Lý chúng ta, nếu làm ra tuổi trẻ hư hỏng gì đó không tốt, cũng làm hỏng danh tiếng nhà họ Lý chúng ta.” Lão phu nhân tán thưởng liếc mắt nhìn thím Trương.

“Mạn Dao, ông nghe bà nội của con nói, mấy ngày nay con cả ngày không ở trong nhà, con là học sinh cấp ba nên lấy việc học làm trọng, đừng đi lại với bạn bè không tốt gì đó. Đi tới lạc lối, làm mất mặt nhà họ Lý chúng ta.” Buổi chiều, khi Lý Vạn Sơn về nhà, nghe được lời vợ mình nhắc tới trong lúc vô tình, trong lòng chính là căng thẳng, từ Mạn Dao nghĩ đến trên chuyện Như Tuyết đã xảy ra trước đó.

Tuy nói Lý Mạn Dao và ông không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào, nhưng giống như là vợ nói, nếu gây ra chuyện gì không tốt, vẫn là vứt đi mặt mũi của Lý Vạn Sơn ông. Mạn Dao đã sớm nghĩ đến sẽ có hôm nay, chỉ là không ngờ lại muộn hơn trọn một tuần lễ so với trong mong đợi của mình. Xem ra, cô thật sự không có bất kỳ địa vị nào ở nhà họ Lý, khác thường hơn mười ngày như vậy mới bị những người khác chú ý tới.

“Ông nội, ông cũng biết con vẫn luôn sùng bái Trương Đồng, nhờ có ông nội giới thiệu, lần trước lúc anh ấy tới nhà mình làm khách, con mới có thể gặp gỡ với Trương Đồng. Sau đó trong lúc vô tình chúng con lại gặp được mấy lần. Lần trước, trong lúc lơ đãng con nhắc tới cảm thấy hứng thú đối với kịch bản, dưới cờ Trương Đồng vừa vặn có một công ty điện ảnh và truyền hình. Trương Đồng xem ở trên mặt mũi của ông nội, nên cũng đồng ý để cho con đến thực tập trong công ty. Mấy ngày nay, con đều phải đi thực tập, mới có thể ra ngoài tương đối sớm.”

Trương Đồng, Trương Hạo Đình, con bé này lại kéo lên quan hệ với Trương Hạo Đình, còn đến nhà họ Trương thực tập. Nghĩ đến mục đích muốn mời Trương Hạo Đình lần đó, tuy rằng sau đó Trương Hạo Đình quét mặt mũi của ông, nhưng trên thương trường không có đối thủ vĩnh viễn, bọn họ còn có một hạng mục đang hợp tác. Chuyện Mạn Dao và Trương Hạo Đình qua lại thân thiết này, có lẽ có thể lợi dụng rất tốt, chính là tạm thời không có tác dụng, cũng không thể cứ cắt đứt liên hệ như vậy.

So sánh với bên Lý Vạn Sơn vui khi việc thành, ánh mắt lão phu nhân nơi đó nhìn Mạn Dao hoàn toàn không còn giả vờ từ ái trước kia, ngược lại nếu ánh mắt có thể giết người, Mạn Dao đã sớm bị ánh mắt như dao của lão phu nhân chết mấy trăm lần. Lão phu nhân chưa bao giờ nghĩ đến đời này mình hồ đồ một lần, còn có thể hồ đồ lần thứ hai. Ban đầu chọn trúng Lý Vạn Sơn chính là nhìn trúng đối phương đang hoàng vươn lên, lại không nghĩ rằng đối phương vậy mà đã có vợ con ở quê nhà, cũng may mà trước mắt chỉ còn lại có một con bé chương mất như vậy giữ ở bên người.

Sai lầm lần này đã khiến lão phu nhân hối hận đến đen cả ruột, nhưng kế tiếp con bé Mạn Dao đáng chết

lại vô tình đã tìm một nhà chồng tốt cho mình. Trương Hạo Đình là ai, là thanh niên tài tuấn mà ngay cả lão phu nhân cũng tán đồng. Trước đây nghe được Lý Vạn Sơn tính toán, ý nghĩ đầu tiên của lão phu nhân chính là cho gọi Tĩnh Xu ở nước ngoài xa xôi trở về, không để cho Tĩnh Xu bỏ lỡ cơ hội này. Trong nhiều đứa cháu như vậy, lão phu nhân thương yêu nhất chính là Tĩnh Xu, trang@d#d#l#q##d@bubble cho dù Tĩnh Xu làm sai chuyện đi nước ngoài, đứa cháu gái này vẫn là người quan trọng nhất trong lòng bà. Chỉ là lần đó nhắc tới Tĩnh Xu lại bị Lý Vạn Sơn hoàn toàn phủ quyết, không cho phép Tĩnh Xu trở về nước lúc này.

Đại để tuổi tác Tĩnh Xu còn nhỏ, lão phu nhân cũng đã tạm thời bỏ đi ý nghĩ này. Nhưng hôm nay con bé đáng chết chỉ gặp mặt một lần liền có liên lạc với Trương Hạo Đình, lão phu nhân nhìn gương mặt Mạn Dao, nghĩ đến tấm hình mà Lý Vạn Sơn vẫn cất giấu, lửa giận càng ngày càng dâng cao.

“Lão gia, Mạn Dao là tiểu thư nhà họ Lý chúng ta, dù cho muốn thực tập cũng có thể đến nhà họ Lý chúng ta. Hôm nay có công ty của mình không đi, ngược lại đi những công ty khác, nếu lan truyền ra, người không biết chân tướng còn không phải cho rằng chuyện làm ăn của nhà họ Lý chúng ta xảy ra vấn đề, thì chính là cho rằng người làm bà nội như tôi ngược đãi đứa cháu gái này!”

“Bà nội, bà đối với Mạn Dao rất tốt, nếu bà không thích, ngày mai con sẽ đi nói rõ ràng từ chức rồi đi với Trương Đồng. Lúc trước, Trương Đồng đồng ý với con việc này, cũng là xem ở trên mặt mũi ông nội, nếu con không phải là cháu gái của ông nội, làm sao Trương Đồng có thể đồng ý cho con cơ hội này.”

“Được rồi, nếu Mạn Dao đã đến chỗ nhà họ Trương thực tập, thì phải làm đến nơi đến chốn, nếu là nửa đường rồi đi, truyền ra tin tức càng thêm khó nghe. Mạn Dao, nhớ kỹ con đến Trương thị thì phải quên thân phận của mình, cố gắng làm tốt công việc chức vụ của mình, biết chưa?”

Lý Vạn Sơn rất rõ ràng ý đồ của vợ mình, thấy Mạn Dao nói muốn từ chức, mở miệng ngăn Mạn Dao lại. Minh có người chôn ở bên cạnh Trương Hạo Đình, cho dù không thám thính được bí mật rất quan trọng gì, nhưng cho người ngoài thoát nhìn cũng sẽ để lại ấn tượng hai nhà qua lại thân thiết.

Minh và vợ cùng coi thường cái đứa gọi là cháu gái này, ngày đó mình cũng không cố ý giới thiệu, nhưng nhiều cháu trai cháu gái như vậy lại duy chỉ có Lý Mạn Dao tiếp tục liên lạc với Trương Hạo Đình. Cho dù thật sự là cô nói trùng hợp như vậy, vậy cũng chứng minh là cô lọt vào mắt xanh của ông trời, phải biết lọt vào mắt xanh ông trời chính là chỗ dựa đảm tốt nhất. Trở về phòng nhìn bình thủy tinh để trên bàn, hạt bên trong thẩm thoát cũng đã chứa đầy cả hai phần ba bình.

Rốt cuộc nói ra chuyện thực tập ở trước mặt ông nội, cho dù nguy trang trong hai năm qua đã không thể tiếp tục nữa, Mạn Dao cũng không hối hận đến Nhà họ Trương thực tập, vạn vật có được có mất, cô cũng không cách nào tìm được biện pháp vẹn toàn đôi bên. Trong hai năm qua, Mạn Dao đã làm không ít chuyện dưới sự lên lút, cho dù hiện tại chỉ cần Lý Vạn Sơn không nhắm vào mình, Mạn Dao đều có thể đối phó từng mảnh khóc của bà nội kia, dù sao sau lưng mình vẫn có một núi dựa có thể dựa vào. Nhìn bình thủy tinh trên bàn, trong lòng Mạn Dao âm thầm suy nghĩ.

Vào ngày thứ năm Lý Vạn Sơn biết chuyện thực tập, rốt cuộc Mạn Dao và Trương Hạo Đình rời khỏi công ty lúc bữa trưa, chờ được Tụ Bảo Bồn đỏ của cô xuất hiện. Mấy ngày nay, Mạn Dao chưa bao giờ dám từ chối đối với việc Trương Hạo Đình nói lên muốn mời cơm trưa, chỉ sợ một ngày không có ở đây sẽ bỏ lỡ thời gian Tụ Bảo Bồn xuất hiện.

“Xin chào Trương Đồng, ngài có thời gian hay không, tôi có một phát minh hy vọng có thể giới thiệu một chút cho ngài. Tôi đã trộn mắt trông ngài mấy giờ, thư ký của ngài vẫn luôn không cho phép tôi đi vào, ngài nhất định sẽ cảm thấy hứng thú phát minh này của tôi, chỉ cần ngài cho tôi một chút thời gian, tôi. . .” Vào lúc thấy Trương Hạo Đình đi ra từ thang máy, bên ngoài một người đàn ông có hàm râu quai nón, da dễ trắng bóc đến biến thái liền trực tiếp tiến lên nghênh đón.

Trước Trương Hạo Đình, anh ta đã đến nhiều công ty, thế nhưng tất cả những người kia đều không có bất kỳ hứng thú gì đối với phát minh của anh ta. Trương Hạo Đình trước mắt là hy vọng duy nhất của anh ta, nếu như lại không tìm được đầu tư, phát minh của anh ta đã tiến triển đến một nửa sẽ phải huỷ bỏ rồi. Người đàn ông này sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy, lần này dù như thế nào anh cũng phải tranh thủ được sự giúp đỡ của Trương Hạo Đình.

Vì lần gặp mặt này, người đàn ông này cố ý thay đổi âu phục chưa từng mặc, sáng sớm đợi ở cửa công ty Trương Hạo Đình. Đến nhiều chỗ công ty như vậy, người đàn ông này cũng có kinh nghiệm, biết chưa hẹn trước thì anh ta hoàn toàn không cách nào gặp Trương Hạo Đình. Chỉ là sớm muộn gì Trương Hạo Đình cũng phải xuống lầu mà anh sẽ đợi ở bên cạnh thang máy riêng biệt, bắt đầu ôm cây đợi thỏ.

Trương Hạo Đình thấy một người đột nhiên lao ra, phản ứng theo bản năng chính là chột kéo Mạn Dao bên cạnh đến sau lưng. “An ninh, kéo anh ta ra ngoài, đây là nơi nào, tại sao có thể để một người xông vào bữa bãi.” Tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ ban đầu, mặt Trương Hạo Đình âm trầm vẫy tay bảo an ninh cách đó không xa tới đây, dẫn người này đi.

An ninh thấy bên này hỗn loạn vội vàng chạy tới, thấy Trương Hạo Đình lại nhìn người đàn ông tây trang đứng ở đó một chút. An ninh có chút kinh ngạc tại sao người kia vẫn còn ở đây, rõ ràng trước đó đã đuổi anh ta rồi đi, người này cũng là bọn họ thấy đi ra từ trong cao ốc, ai biết bây giờ lại xuất hiện tại nơi này.

“Trương Đồng, đừng đuổi tôi đi, cho tôi một ít thời gian tôi có chút chuyện muốn nói, chỉ cần một chút thời gian là đủ rồi, Trương Đồng.” Người đàn ông thấy an ninh đi tới, tiến lên vài bước ngăn cản đường đi của Trương Hạo Đình.

“Nếu anh có thành ý như vậy, tôi thông báo lễ tân, anh ở chỗ phòng tiếp khách đó đợi tôi, một lát tôi sẽ cho anh một chút thời gian, tốt nhất anh chuẩn bị một chút chuyện anh muốn nói, hi vọng anh có thể đánh động tôi.” Vốn là theo cá tính của Trương Hạo Đình, nếu như bên cạnh không có Mạn Dao, sẽ không dây dưa nhiều với người đàn ông này ở đây, nhưng hiện nay thấy người đàn ông này vẫn cứ không muốn rời đi, ngược lại Trương Hạo Đình hy vọng có thể không cần cường ngạnh như vậy ở trước mặt Mạn Dao, dứt khoát quyết định cho người đàn ông này một cơ hội.

45. Chương 45: Chuyện Làm Ăn

Editor: trang bubble ^^

Đứng ở bên cạnh Trương Hạo Đình, Mạn Dao thấy được người đàn ông kia xuất hiện lại chờ nghe được đối phương bị đuổi ra ngoài. Phải biết, đời trước Trương Hạo Đình đã từng nói là người đàn ông này liên tục ngồi xổm coi giữ sau năm ngày mới đánh động được Trương Hạo Đình, rồi có hợp tác sau đó.

Nhưng chuyện trước mắt là xuất hiện biến cố ở đâu, Trương Hạo Đình lại để cho người ta chờ ở trong phòng họp. Tuy nói người đàn ông này không giỏi nói chuyện, nhưng nếu như cho anh ta thật nhiều thời gian, Trương Hạo Đình nhất định có thể nhìn ra giá trị ẩn bên trong phát minh này của anh ta, vậy kế tiếp kế hoạch làm giàu của cô thật sự có thể trở thành bọt nước.

Người đàn ông nghe được lời Trương Hạo Đình thì trong lòng vui vẻ, không tiếp tục dây dưa, mà là theo lễ tân đi lên thang máy.

“Thức ăn không hợp khẩu vị sao? Hay là thân thể không thoải mái, anh thấy sắc mặt không được tốt lắm, không bằng anh đưa em đi bệnh viện khám một chút.” Mạn Dao tâm sự đầy bụng, không có khẩu vị gì với những đồ ăn trước mắt này, chỉ động đũa tượng trưng mấy cái.

“Có thể là tối hôm qua không cẩn thận cảm lạnh rồi, đầu có chút căng. Bên kia, tiên sinh đó vẫn còn chờ ở phòng hội nghị, nếu như anh ăn no rồi, không bằng chúng ta trở về sớm.”

“Cảm lạnh rồi, hay là đi bệnh viện khám một chút, nếu sốt lên thì sẽ không tốt.” Vừa nghe đến tối hôm qua Mạn Dao cảm lạnh, Trương Hạo Đình trực tiếp đứng dậy từ trên chỗ ngồi, không để ý Mạn Dao phản đối liền tính tiền rồi kéo tay Mạn Dao rời khỏi phòng ăn. Mạn Dao nhìn tay bị Trương Hạo Đình nắm lại thật chặt không biết phải nói ra lời từ chối như thế nào, chỉ có thể mặc cho đối phương lái xe đến một bệnh viện gần đây.

“Không có gì đáng ngại, thời tiết này rất dễ dàng cảm lạnh, truyền một chai dịch là được rồi.” Sau khi kiểm tra cho Mạn Dao, bác sĩ già nhíu mày một cái, bọn họ đây là số chuyên gia, không cẩn thận cảm cúm trúng gió đăng ký sổ bình thường vậy là được rồi, nam nữ trong tình yêu thật là rất khó mà hiểu được. Vốn là bác sĩ già định kê một ít thuốc coi như xong, nhưng thấy Trương Hạo Đình đang nghe ông nói không có chuyện gì liền cau mày, giống như đang chất vấn năng lực y học của ông, thì cũng đổi kê đơn thuốc thành truyền dịch.

Quan tâm thân thể Mạn Dao, Trương Hạo Đình không dùng đến bệnh viện tư trong ngày thường, mà là đi tới chỗ bệnh viện công này, đối với kẻ gọi là chuyên gia này chỉ tùy tiện nhìn vài lần đã ra kết luận, loại thái độ qua loa lấy lệ này khiến Trương Hạo Đình rất là bất mãn.

“Hạo Đình, em đã khỏe rồi, không cần treo truyền dịch có được hay không? Người ở đây rất nhiều, cũng không có chỗ trống. Chúng ta đi về trước, em đến phòng làm việc uống chén canh gừng vậy là được rồi.” Thân thể của mình thì mình rõ ràng, căn bản không cần đi truyền dịch gì đó. Lại nói, Mạn Dao sống lại tới nay còn chưa từng đi truyền dịch. Lúc ở cô nhi viện cho dù ngã bệnh cũng không có đãi ngộ như vậy, rời khỏi cô nhi viện đến nhà họ Lý, cho dù cảm mạo nóng sốt cũng uống chút thuốc là tốt rồi. Bên trong bệnh viện, nhìn ống tiêm trên tay y tá, vừa nghĩ đến đây là muốn đâm vào trên người của mình, cho dù biết rõ không đau thì Mạn Dao vẫn cảm thấy sợ hãi, không muốn đi thử nghiệm.

“Cũng được, vậy chúng ta rời đi trước.” Nhìn đủ loại bệnh nhân truyền dịch ngồi ở trên hành lang bên

ngoài, Trương Hạo Đình không phản đối gặt đầu kéo Mạn Dao rời đi, chẳng qua chỗ cần đến không phải là công ty mà Mạn Dao tưởng, mà là lái tới một phương hướng khác. “Không phải chúng ta về công ty ư, hướng công ty hình như là bên kia?” Nhìn phương hướng xe chạy, hậu tri hậu giác đợi đến khi đi một lúc, Mạn Dao mới phát hiện phương hướng dường như có vấn đề.

“Trước tiên không về công ty, anh dẫn em đến một nơi.” Trương Hạo Đình vừa nói vừa dùng tay sờ sờ trán Mạn Dao, cảm giác một chút nhiệt độ phía trên, may mà cũng không nóng, xem ra hẳn là không bị sốt.

“Trương tổng, chúng tôi đã làm một số kiểm tra cho Lý tiểu thư, vấn đề cũng không lớn, chỉ là có chút cảm lạnh. Chẳng qua, lúc tôi kiểm tra phát hiện nền tảng Lý tiểu thư khá là suy yếu, nếu như Lý tiểu thư có thời gian, có thể đến bên Đông y của chúng tôi điều dưỡng thân thể một .” Bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện tư nhân biết rõ thân phận của Trương Hạo Đình, tự nhiên sẽ không đối đãi giống như bệnh viện công vậy, vốn chỉ là một chút cảm vặt, lại làm năm sáu cái kiểm tra.

“Vậy các ông truyền một chai dịch trước, sau đó ông bảo người bên Đông y kia đến trong phòng bệnh, kê một phương thuốc điều dưỡng thật tốt cho cô ấy.” Đứng, Mạn Dao nằm ở trên giường bệnh, nhìn kim tiêm trong tay y tá, thân thể căng cứng, nhắm mắt lại không dám nhìn động tác trên tay của y tá. Trương Hạo Đình thấy phản ứng của Mạn Dao, trong lòng cảm thấy buồn cười, tiến lên vài bước cầm một cái tay khác của Mạn Dao, cúi người xuống muốn nói gì đó với Mạn Dao.

Vốn đang khẩn trương đối với ghim kim, Mạn Dao cảm thấy đầu Trương Hạo Đình càng ngày càng đến gần, đã không để ý động tác trên tay y tá, toàn bộ suy nghĩ đều đặt vào động tác tiếp cận của Trương Hạo Đình. Phải biết nơi này là bệnh viện, y tá thì ở bên cạnh hai người bọn họ, mình còn chưa có chấp nhận đối phương, cũng không thể cứ như vậy trở thành chuyện cười ở trong mắt của mọi người. Trương Hạo Đình nhìn cô gái không nhúc nhích trọn to hai mắt đang hoảng sợ nhìn mình ở trên giường, cũng không ngừng động tác kế tiếp, chỉ là động tác hơi chậm lại một chút.

Theo đối phương đến gần, Mạn Dao chỉ cảm thấy trái tim càng đập càng nhanh, vào trong nháy mắt cô đã không nhận được sắp sửa mở miệng, chỉ cảm thấy trên tay đau xót, kế tiếp người đàn ông dừng lại động tác, đứng thẳng người lên, “Xong rồi, kim đã đâm xong rồi, không đau.” Y tá rất có tự mình hiểu lấy, tự nhiên sẽ không đi làm bóng đèn cắt đứt bầu không khí mập mờ của hai người, bong bóng màu hồng ở giữa hai người mới nảy khiến y tá kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy lúng túng từng từng đợt.

“Nhắm mắt lại cố gắng nghỉ ngơi một lúc, anh đi ra ngoài gọi một cú điện thoại dời thời gian hội nghị xuống một chút.” Bên này Mạn Dao truyền dịch, Trương Hạo Đình đương nhiên sẽ không cứ như vậy mà rời khỏi. Nhìn gò má đỏ thắm của Mạn Dao, Trương Hạo Đình cố nén nụ cười đi ra ngoài, định sắp xếp một số chuyện lúc xế chiều.

“Anh ở nơi này cùng em, vậy không phải hôm nay sẽ không gặp được người ở phòng họp kia rồi, sau khi anh trở về còn có hai hội nghị phải mở, cũng không sắp xếp được thời gian cho người kia rồi.” Nội dung điện thoại của Trương Hạo Đình cũng không gạt Mạn Dao, khi nghe đối phương để cho người đàn ông kia rời đi, Mạn Dao cố nén hưng phấn trong lòng, vào sau khi đối phương cúp điện thoại mở miệng nhắc nhở.

“Không có việc gì lớn, anh đã thông báo thư ký mời ngày mai trở lại. Buổi sáng ngày mai chính là ngẫu nhiên anh sẽ rút ra một ít thời gian gặp anh ta một chút, người mang theo một hạng mục như vậy chắc đã tới tìm kiếm rất nhiều đầu tư rồi, có điều tất cả cũng không thay đổi giá trị lợi dụng, hoàn toàn là ý nghĩ

viễn vông của những người này thôi.” Trương Hạo Đình không có bất kỳ hứng thú gì đối với người đàn ông và cái gọi là dự án kia của anh ta. Hàng năm người như vậy đi tới tập đoàn của bọn họ cũng có hơn hai mươi người, lúc ban đầu anh còn có hăng hái nghe thử xem kế hoạch của bọn họ, nhưng dưới sự đả kích liên tiếp, anh cũng đã bắt đầu kính nhi viễn chi (kính trọng mà không gần gũi) đối với mấy nhà phát minh này.

Thấy Trương Hạo Đình hoàn toàn không để người nọ ở trong lòng, trong lòng là niềm vui tội lỗi, sáng sớm ngày mai cô sẽ len lén xuống lầu sau đó thần không biết quỷ không hay dẫn người kia đi, kế tiếp là có thể trọn vẹn kế hoạch phát tài lớn của cô rồi.

Sáng sớm hôm sau, Mạn Dao nhìn thời gian trên tay, khi nghe tiếng người trong văn phòng đối diện đi ra ngoài hộp, len lén đẩy cửa phòng làm việc ra, đi tới khúc quanh chỗ phòng tiếp khách kia.

Sáng sớm, người đàn ông trung niên, Điền Hạo đã đến ở trong phòng tiếp khách của cao ốc Trương thị không ngừng nhìn một xấp tài liệu thật dày trên tay. Thật vất vả có cơ hội có thể tranh thủ đầu tư, nhưng không biết tại sao ngày hôm qua người kia chưa từng xuất hiện. Có điều như vậy cũng tốt, vậy có thể khiến anh có thể càng quen thuộc hơn tài liệu trên tay. Nôn nóng chờ đợi, Điền Hạo nghe được tiếng gõ cửa, vội để tài liệu lên bàn, đứng lên từ trên ghế. “Xin chào, tôi là trợ lý của Trương Đồng, nghe nói anh có một hợp tác muốn thảo luận với chủ tịch của chúng tôi. Tôi là đặc biệt phụ trách việc này, bây giờ anh có thể nói một chút dự án của anh với tôi.”

Mặc dù Mạn Dao thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, ngày hôm qua, người đàn ông đã chính mắt thấy được cô gái trước mắt và Trương Hạo Đình hai người cùng một chỗ cử chỉ thân mật cùng đi ra ngoài, tự nhiên không nghi ngờ thân phận của Mạn Dao, nói đến kế hoạch của mình với Mạn Dao. Mạn Dao là gạt Trương Hạo Đình đi tới nơi này, đương nhiên không thể mặc cho người đàn ông thao thao bất tuyệt (nói không ngớt) ở nơi này.

Vào lúc người đàn ông nói đến một chỗ tạm dừng lại, Mạn Dao mở miệng cắt đứt người đàn ông, “Điền tiên sinh, tôi nghĩ anh nên lấy ra một văn kiện dự án rõ ràng ra. Đây là điện thoại của tôi, không bằng anh trở về trước, làm xong văn kiện dự án, sẽ liên lạc với tôi. Dù sao anh nói như vậy, những người ngoài nghề như chúng tôi rất khó mà lý giải thuật ngữ chuyên nghiệp của anh.” Mấy lần trước đó, trang@ddlqd@bubble editor mình cũng là nói tới chỗ này, liền bị những người đó cắt đứt. Hôm nay thấy Mạn Dao mở miệng, trong lòng Điền Hạo âm thầm kêu tiếng không ổn, muốn mở miệng tranh thủ một tý cho mình lần nữa, nhưng nghe đến nội dung trong lời Mạn Dao nói, nhìn số điện thoại để lại, trái tim lơ lửng của Điền Hạo mới thả trở về chỗ cũ.

Mình là một nhân tài khoa học tự nhiên thuần túy, mỗi lần lúc giới thiệu cho người ta cho dù cẩn thận cũng vẫn sẽ liên tục nói ra thuật ngữ chuyên nghiệp, khiến những người đầu tư ngoài nghề đó rất khó mà hiểu rõ, may mà hôm nay vị Lý tiểu thư này cho mình một cơ hội. Lấy được bảo đảm của đối phương, sau khi chào tạm biệt Mạn Dao, Điền Hạo liền hứng thú bùng bùng rời đi, chuẩn bị tối nay thức đêm làm ra một báo cáo có thể khiến người ta xem hiểu. Mạn Dao nhìn bóng dáng Điền Hạo biến mất từ trong tầm mắt, mới xoay người rời khỏi phòng tiếp khách trở lại phòng làm việc của mình.

“Trương Đồng, vị Điền tiên sinh kia không biết là xảy ra chuyện gì, đã không còn ở phòng tiếp khách rồi. Trên tay tôi không có phương thức liên lạc của anh ta, ngài xem có cần tôi gọi điện thoại cho lễ tân, hỏi thăm một chút phương thức liên lạc của vị Điền tiên sinh kia, hẹn lại thời gian gặp mặt với ngài hay không?” Sau khi Trương Hạo Đình họp xong, nhớ tới người đàn ông đã hẹn xong ngày hôm qua, nới mấy dặn dò thư ký dẫn anh ta tới đây, ai biết thư ký đến phòng họp lại phát hiện người kia lại đã rời đi.

“Không cần làm phiền. Cô lấy bằng kế hoạch tháng sau ra, còn có gọi quản lý Vương, quản lý Trương tới.” Một nhân vật có thể không quan trọng gì, Trương Hạo Đình cũng không để ở trong lòng, nếu đối phương đã rời đi, cũng sẽ bắt đầu bận bịu tới những chuyện khác.

“Lý tiểu thư, hôm qua tôi đã gửi văn kiện hạng mục tới máy vi tính của cô, nếu như cô có chỗ nào không hiểu, tôi cũng có thể giải thích cho cô, phát minh này tôi đã tiến triển đến giai đoạn cuối cùng, chỉ cần nghiên cứu ra được nhất định sẽ có giá trị thị trường.” Điền Hạo mong đợi nhìn về phía Mạn Dao, thí nghiệm của anh đã dừng lại thời gian hơn một tháng, nếu như không nhận được sự trợ giúp của Trương thị, vậy tâm huyết hơn mười năm đều sẽ phải uổng phí. Dù như thế nào, Điền Hạo cũng sẽ không cam lòng.

“Rất rõ ràng, hôm qua tôi đã xem cả đêm rồi, có điều mấy chỗ này là cái nào có chút nghi ngờ.” Tuy nói đã sớm quyết định xong muốn đầu tư, nhưng dù sao không phải là con số nhỏ, Mạn Dao vẫn hy vọng làm cho tất cả đều hiểu rõ. Điền Hạo nghe được Mạn Dao chỉ ra địa phương, làm giải thích cho từng cái. Như vậy sau lần gặp mặt thứ ba, cuối cùng Điền Hạo lấy được đáp án hy vọng từ trong miệng Mạn Dao, chỉ là đáp án này cũng khiến Điền Hạo có chút kinh ngạc.

“Cái gì? Lý tiểu thư ngài muốn tự mình tài trợ đầu tư? Tôi không phải ý đó, chỉ là phát minh này của tôi tương lai phải hao phí không phải một con số nhỏ. Lý tiểu thư ngài không nên hiểu lầm, ngài thật sự muốn đầu tư, mà không phải là tập đoàn Trương thị?” Điền Hạo nhìn Mạn Dao cảm giác càng nói càng đen tối, trợ lý tổng giám đốc Trương thị đối diện này lại muốn tự mình đầu tư, đây hoàn toàn không phải là điều Điền Hạo tập trung tinh thần nghiên cứu phát minh có thể tưởng tượng được.

“Anh yên tâm, vấn đề phương diện tiền bạc cứ giao cho tôi là được. Đây là hợp đồng mà tôi phác thảo, anh xem một chút những chỗ nào cần cải thiện, tôi thật sự rất có thành ý với phát minh của anh.” Mạn Dao cũng không phải sợ Điền Hạo sẽ mở miệng từ chối, Điền Hạo là một người rất đơn giản, hai ngày này chung đụng với nhau, Mạn Dao rất khẳng định cuối cùng Điền Hạo nhất định sẽ thỏa hiệp đồng ý.

46. Chương 46: Gặp Chuyện Không May

Editor: trang bubble ^^

Quả nhiên, Điền Hạo giống với trong tưởng tượng của Mạn Dao, sau một lúc đấu tranh tư tưởng cũng đồng ý đề nghị của Mạn Dao, dù sao phần hợp đồng sơ bộ trên tay này thoát nhìn không có bất kỳ chỗ nào không công bằng.

“Điền tiên sinh, vậy anh có thể đi về cố gắng nghiên cứu một chút, nếu nơi nào có vấn đề chúng ta sẽ liên lạc bất cứ lúc nào. Tôi thật sự rất có thành ý muốn thúc đẩy lần hợp tác này.” Chuyện kế hoạch đã đến chỗ này, Mạn Dao đương nhiên không mong muốn lại xuất hiện ngoài ý muốn gì, chỗ Điền Hạo cũng rất dứt khoát trực tiếp cầm hợp đồng rời đi, hẹn ba ngày sau đó cho Mạn Dao câu trả lời chắc chắn.

Mặc dù Trương Hạo Đình quan tâm Mạn Dao, nhưng cũng không phát hiện thay đổi bên Mạn Dao. Phải biết, Mạn Dao và Điền Hạo liên lạc đều ở trên máy tính, mấy lần gặp mặt đều là chuyện buổi tối sau khi Mạn Dao tan việc.

“Tĩnh Xu, tớ nhớ nhà, tớ muốn trở về, nhưng không trở về được, không thể quay về được.” Lý Như Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, không muốn để cho Lý Tĩnh Xu thấy nước mắt trong mắt mình.

“Hôm nay là sinh nhật của ông nội, năm ngoái lúc này tớ còn cùng đi sinh nhật với ông nội, nhưng năm nay tớ lại chỉ có thể cách điện thoại nói với ông nội một tiếng sinh nhật vui vẻ.” Từ lần xuất ngoại đó về sau, ở phi trường thấy Tĩnh Xu nhận điện thoại, hai người vừa gặp như đã quen, rất nhanh đã trở thành bạn tốt nhất.

Đối với thân phận của Lý Như Tuyết, từ chỗ Lý Vạn Sơn thì chỉ biết là cháu gái thất lạc của Lý Bách Niên, đến nước ngoài du học cần cô giúp đỡ chăm sóc. Đối với một người xa lạ như vậy, Tĩnh Xu tự nhiên sẽ không tiếp nhận tin tức đơn giản đó trong miệng ông nội, mà là xin giúp đỡ với mẹ, hi vọng từ chỗ mẹ tìm hiểu hơn một chút Lý Như Tuyết lập tức sẽ chung sống này. Mà cũng thông qua mẹ, Tĩnh Xu rốt cuộc biết rõ tại sao Lý Như Tuyết này lại vội vàng xuất ngoại, cô ấy lại gây ra một vụ bê bối như vậy ở trong nước.

Nghĩ đến đối thủ trong trường học của Lý Như Tuyết, Tĩnh Xu cau mày, Lý Mạn Dao thật là âm hồn không tan, cô đã bị đồ đệ tiện kia bức xuất ngoại, không ngờ Lý Như Tuyết này xuất ngoại cũng kéo không khỏi quan hệ với đồ đệ tiện kia. Lúc mẹ nhắc tới Lý Mạn Dao, cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng Tĩnh Xu cũng có thể tin chắc Lý Mạn Dao này nhất định đã làm cái gì ở trong đó, giống như là trước kia đối xử với mình vậy, Lý Như Tuyết cũng là đối tượng Lý Mạn Dao đối phó.

Có loại tâm lý cùng chung mối thù này, Tĩnh Xu cư xử thêm mấy phần hoan nghênh với Lý Như Tuyết sắp tới, phải biết kẻ địch của kẻ địch chính là bạn tốt nhất.

“Lần trước sinh nhật của tớ cũng là trôi qua lẻ loi một mình ở nước ngoài. Lúc cô ta chưa tới, tớ là cháu gái được ông nội bà nội cưng chiều nhất, là công chúa nhỏ trong nhà. Nhưng sau khi cô ta tới tất cả đều đã thay đổi, ánh mắt ông nội bà nội không bao giờ dừng lại ở trên người của tớ nữa. Tớ cố gắng đi lấy lòng cô ta, chẳng qua lại không biết rốt cuộc là làm sai chỗ nào, bị ông nội mạnh mẽ đưa ra khỏi nước, chỉ vền vẹn là cô ta thiếu chút nữa bị bắt cóc, mà nghi ngờ bàn tay đen phía sau màn là tớ. Chuyện bắt cóc lớn như vậy, làm sao tớ dám đi làm, nhưng ông nội bị cô ta mê hoặc, căn bản không nghe lọt giải thích của tớ, dù tớ cầu xin như thế nào, vẫn bị đưa đến nơi này.”

Lý Như Tuyết là lần đầu tiên nghe được Tĩnh Xu nói đến những việc này, thì ra Tĩnh Xu và cô là đồng mệnh tương liên đều hủy ở trên tay Lý Mạn Dao kia. “Tĩnh Xu, có phải là Lý Mạn Dao kia hay không? Những người đó đều bị sự nguy trang của cô ta làm cho mê hoặc, chúng ta mới thật sự là người bị hại, chúng ta không hề làm gì cả.” Trong đêm nay, Lý Như Tuyết và Lý Tĩnh Xu thành lập quan hệ đồng minh nhằm vào Lý Mạn Dao, bắt đầu hợp tác đứng lên cùng làm chuẩn bị vì trả thù sau này.

“Giáo sư Mã, ông thật có thể tin chắc dưới đất nơi đó có một ngôi lăng mộ nhà Hán? Từ xưa đến nay, chỗ thành phố S này đều không phải là thành cổ lịch sử gì đó, thật sự sẽ có lăng mộ quý tộc nhà Hán?” Trong cục văn hóa khảo cổ của thành phố S, mấy người ăn mặc thoạt nhìn là lãnh đạo không ai dám tin tưởng lỗi tai của mình. Phải biết, cục văn hóa khảo cổ ở thành phố S vẫn luôn chỉ là một vật trang trí, ngoại trừ

trong viện bảo tàng thu hồi lại văn vật với giá cao từ bên ngoài, bản địa thành phố S căn bản không có bất kỳ văn vật di tích cổ có giá trị.

Thành phố S là một tòa thành thị mới xuất hiện, vốn chỉ là một thôn cá nhỏ, là thời kì cuối triều Thanh mới từ từ phát triển, ở trên nội tình văn hóa thành phố như vậy tự nhiên không có khả năng so sánh với những cổ đô kia, đây cũng là một chỗ tiếc nuối của người lãnh đạo nhiệm kỳ trước ở thành phố S. Hôm nay nghe được sự phát hiện này của giáo sư Mã ở khảo cổ học đại học S, tất cả lãnh đạo của cục văn hóa khảo cổ lập tức trở nên phấn chấn, cẩn thận hỏi thăm với giáo sư Mã là làm sao phát hiện lăng mộ này, dù sao mọi người thành phố S rất rõ ràng mảnh đất kia sinh trưởng ở chỗ nào, hoàn toàn không nhìn ra phía dưới sẽ phát hiện cổ mộ.

“Nói tới cũng là trùng hợp, các ông cũng biết hiện nay mảnh đất kia bị tập đoàn tài chính thu mua, dự định muốn khai phá một building bán hoặc cho thuê mới ở nơi đó. Máy ngày nay đã phái công nhân đi tu sửa, kế tiếp sẽ sắp động thổ khởi công. Ông trời phù hộ, cũng may mà cổ mộ này sớm bị phát hiện, nếu những máy đào đất kia tới đó, có lẽ cổ mộ này sẽ bị phá hủy rồi.”

Giáo sư Mã nói tới chỗ này không ngừng vỗ ngực, “Những người lúc đầu phái đi kia vốn chỉ là muốn đặt cột xuống, ai biết đào một chút lại phát hiện phía dưới hình như có vài thứ, những công nhân này cũng không dám tiếp tục nữa, bèn báo cáo việc này lên, đúng dịp chính là người phụ trách dẫn đầu kia đã từng là học sinh của tôi, vào lúc đi cùng công nhân đến chỗ đó thấy bên trong lộ ra một góc, liền phát hiện bí ẩn bên trong, vội bảo những công nhân này dừng lại công việc trên tay, tiếp đó gọi điện thoại cho tôi. Tôi nhận được điện thoại bèn vội vàng dẫn theo mấy giáo viên trong viện của chúng tôi cùng đến nơi đó, quan sát tỉ mỉ một hồi, thì dưới nền đất này có một tòa lăng mộ triều Hán.”

Giáo sư Mã nói tới chỗ này dừng lại, mang theo ánh mắt khẩn cầu nhìn mấy vị lãnh đạo tại chỗ, hi vọng bọn họ có thể mau ra thông báo, không thể lại để cho công nhân nhà họ Lý tiếp tục khởi công, nếu công nhân tiếp tục nữa, lăng mộ này thật sự có thể sẽ bị phá hủy.

“Viện trưởng Mã, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, tôi sẽ đi báo cáo một chút tới chỗ thị trưởng, mọi chuyện chờ Thị trưởng thông báo. Nếu quả thật là cổ mộ, thì nhất định phải bảo vệ lại, tuyệt đối không để cho những người đó phá hư.” Cục trưởng Cục văn hóa khảo cổ cũng biết chuyện không thể tiếp tục trễ nãi, nếu quả thật là cổ mộ, lại bị những công nhân kia làm hỏng, truy cứu tiếp thật sự chính là trách nhiệm của người cục trưởng là ông. Phải biết cổ mộ này thông qua phê duyệt, dù là có khai quật hay không, nơi này cũng không thiếu được chỗ tốt của cục văn hóa khảo cổ bọn họ. Vắng lạnh nhiều năm như vậy, rốt cuộc có cơ hội xoay mình, cục trưởng tự nhiên sẽ không để bất kỳ kẻ nào phá hư cơ hội này.

“Cái gì, bên Cục Công An phái người tới đây, bảo là muốn chúng ta tạm ngừng công trình trên tay, dưới đất của chúng ta có cổ mộ, không thể nào... Tuyệt đối không thể nào.” Dù như thế nào, Lý Vạn Sơn cũng không tiếp thu nổi sự thật này, rõ ràng tất cả tiến triển đều đặc biệt vô cùng thuận lợi, dùng một công ty làm đất cọc, không chỉ có vay số tiền mua được quyền sử dụng của mảnh đất trống này, còn đồng thời nắm được một khoản tiền để khai phá building này.

Nhưng hôm nay vật liệu cũng đã liên hệ thỏa đáng, ngay cả tiền đặt cọc cũng đã thanh toán, lại đột nhiên bảo phải đình công, nói cổ mộ gì đó, việc này quá buồn cười, Lý Vạn Sơn chỉ cảm thấy tất cả này đều chỉ là

một truyện cười, là đứa con trai đùa giỡn với mình. Lý Thủ Thành nhìn người tâm phúc của cha không nói một lời càng thêm hốt hoảng, sau khi nhận được điện thoại của người phụ trách công trường bên kia, trước tiên Lý Thủ Thành đã chạy ngay tới công trường, sau khi biết được tình huống từ bên Cục Công An chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra thiếu chút nữa té liệt ngã xuống trên mặt đất, cũng may mà thư ký bên cạnh thấy ông không đứng, tiến lên vài bước đỡ lấy ông, dập tắt việc khiến ông luống cuống ở trước mặt mọi người.

Bây giờ nhìn cha trầm mặc không nói, Lý Thủ Thành đã không biết phải nói những gì, đang trên đường trở về ông đã gọi hơn mười cuộc điện thoại, nhưng nội dung mà những cú điện thoại này truyền tới lại tất cả đều chứng thực sự thực điều ông sợ hãi nhất. Lý thị của họ trả giá nhiều như vậy để đánh đổi mảnh đất này, hy vọng duy nhất của ông để vượt qua anh cả đều tan vỡ. Bảo vệ văn vật, đất này vốn là thuộc về quốc gia, cho dù chính phủ bồi thường đoán chừng ngay cả một phần mười giá tiền cũng chưa chắc sẽ trả. Một khi chuyện này truyền đi, giá cổ phiếu của Lý thị vốn là tăng vọt cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thị trường chứng khoán ảnh hưởng, hơn nữa chất vấn của những cổ đông kia, hiệu ứng bướm bướm liên tiếp khiến Lý Thủ Thành hoàn toàn không tìm được bất kỳ phương pháp đối phó. Đây là khó khăn lớn nhất mà Lý thị gặp phải cho tới trước mắt, nếu như không qua được, thì Lý thị thật sự sẽ xong rồi! “Cha, con mới vừa nhận được tin tức nói là mảnh đất kia của chúng ta có vấn đề. Thủ Thành, làm sao cậu cũng ở đây? Chuyện mảnh đất kia lại vẫn luôn là cậu phụ trách, không phải tin tức bên ngoài truyền ra đều là thật chứ?”

Lý Kiến Nghiệp vội vã chạy tới, khi thấy Lý Thủ Thành mặt không chút máu còn đứng ở một bên, đã có thể khẳng định những tin tức bên ngoài truyền ra kia tất cả đều là thật, mảnh đất kia thật sự có vấn đề. “Tại sao lại như vậy? không phải là cậu nói mảnh đất kia nhất định sẽ kiếm tiền, tại sao kết quả lại là như thế này? Cậu có biết Lý thị chúng ta đã bởi vì cậu trả giá cao bao nhiêu hay không. Hiện tại bên phóng viên còn chưa biết tin tức của cậu, nếu không nghĩ ra một phương pháp đối phó, còn không biết những phóng viên kia sẽ viết linh tinh ra cái gì.”

Nếu như chỉ là sai lầm nhỏ, Lý Kiến Nghiệp sẽ chỉ hã hê ở bên cạnh, thậm chí sẽ làm chút gì đó ở sau lưng, khiến chuyện bớt bớt hơn một chút. Nhưng bây giờ chuyện này đã không còn là chuyện nhỏ, hơi không cẩn thận sẽ dao động gốc rễ. Sau khi Lý Kiến Nghiệp biết đâu còn dám có ý nghĩ không đứng đắn gì, chỉ hy vọng cha có thể ra mặt, để chuyện này có thể tìm được một biện pháp xử lý tốt nhất, để cho sự tổn thất của bọn họ hạ xuống thấp nhất.

Từ Lý Thủ Thành, người đầu tiên nhận được tin tức, rất nhanh Lý Kiến Nghiệp, thành viên chủ yếu khác của nhà họ Lý cũng từ các con đường nhận được tin tức này, dù sao chuyện chỗ công trường đó xuất hiện vốn không thể giấu giếm, tất cả mọi người xuất hiện ở trong phòng làm việc của Lý Vạn Sơn. Vào lúc con trai nhỏ tới, ông còn có thể lừa mình dối người, nhưng trước mắt tất cả người nhà đều xuất hiện, cho dù Lý Vạn Sơn không muốn nữa cũng phải tiếp nhận sự thật này. “Trước đó, cha hỏi thăm thị trưởng Lâm một chút là Chính phủ có ý kiến gì?” Lý Vạn Sơn muốn cầm điện thoại lên, nhưng lại phát hiện đôi tay mình hoàn toàn không làm gì được, điện thoại mới vừa nắm ở trên tay rơi bộp một tiếng xuống đất.

“Cha, đã bấm điện thoại của Lâm thị trưởng, con cầm cho cha.” Lý Ngọc Lam thấy điện thoại rơi xuống đất, phản ứng đầu tiên chỉ là lúc này đã không thể để cho cha đi bệnh viện trước, dù là phải đi vậy cũng phải sau khi bắt được liên lạc với chỗ thị trưởng Lâm. Nhà họ Lý bọn họ cũng chỉ có cha có chút thể diện này, thị trưởng Lâm sẽ bán cho vài phần mặt mũi.

“Lý đồng, chuyện này, lại nói ông chính là phúc tinh của thành phố S chúng ta, nếu không phải là ông mua mảnh đất này thì công, chúng ta cũng không phát hiện được lăng mộ ở dưới kia. Mấy giáo sư bên viện nghiên cứu nói đây chính là lăng tẩm nhà Hán, là đồ cổ có lịch sử lâu đời nhất tới nay ở chỗ chúng ta. Trường hợp văn kiện của cục công an cũng là tình thế đột nhiên mới ra lệnh, thương nhân như Lý đồng, nhất định sẽ không để ý những chuyện nhỏ nhặt này.” Thị trưởng Lâm nhìn thư ký thông báo là điện thoại của Lý Vạn Sơn, dặn dò nói vào.

“Thị trưởng Lâm, có lẽ ông cũng nghe nói, mảnh đất kia là tập đoàn Lý thị chúng tôi tốn mấy tỷ mới đạt được, hôm nay dưới đất có lăng mộ, tự nhiên là chuyện vui đáng được ăn mừng, nhưng Lý thị chúng tôi thật sự bỏ ra quá nhiều cho cái này. Thị trưởng Lâm, ông xem chuyện này Chính phủ muốn xử lý như thế nào? Lý thị chúng tôi cũng là công ty nộp thuế nhiều của thành phố S, thị trưởng Lâm.”

“Việc này, Chính phủ chúng tôi sẽ ra bồi thường thích hợp cho Lý đồng. Chính phủ đương nhiên sẽ không tổn hại ích lợi của dân chúng, Lý tiên sinh cứ việc yên tâm.” Tuy trong giọng điệu của thị trưởng Lâm nói sẽ cho bọn họ một sự bồi thường hợp lý, nhưng trên thực tế cái gọi là bồi thường hợp lý gì đó, còn không phải là Chính phủ nói chắc chắn, mà chính phủ là ai thì Lý Vạn Sơn giao thiệp chào hỏi nhiều năm với bọn họ tự nhiên rất rõ ràng.

47. Chương 47: Phản Ứng

“Cha, chỗ thị trưởng Lâm nói thế nào? Sẽ bồi thường cho chúng ta bao nhiêu? Lúc nào bọn họ bàn bạc thủ tục bồi thường với chúng ta? Có phải phòng nguyên liệu của chúng ta nhất định thương lượng một chút với thương nghiệp cung ứng hay không? Cũng trả lại những thứ này, dù cho có thể phải chịu một chút tổn thất, dù sao hợp đồng đã ký, con có thể phái luật sư nói chuyện một chút với bọn họ xem có thể vừa vặn giảm bớt một chút tiền bồi thường vi phạm hợp đồng hay không, dù sao những chuyện này cũng là chúng ta không có cách nào mà đoán trước được.”

Điện thoại Lý Vạn Sơn vừa rơi xuống, mấy đứa con liền bắt đầu hỏi thăm cha tình huống bên Chính phủ. Không phải những đứa con này không có ánh mắt, chỉ là chuyện tiến triển đã không phải là việc bọn họ có thể khống chế được. Hiện nay, bọn họ khẩn cấp hy vọng có thể nghe được một đáp án đáng để mong chờ từ chỗ cha. Điện thoại rơi xuống, Lý Vạn Sơn nhìn mấy đứa con bên cạnh, cảm thấy cô đơn trước nay chưa từng có.

Ông biết rõ suy nghĩ của những đứa con này, trong ngày thường vì tài sản của nhà họ Lý, những đứa con này còn bằng lòng làm ra vẻ hiếu thuận, cung kính tôn trọng đối với ông. Nhưng hôm nay, lúc chuyện thật sự xảy ra, bọn họ cũng xé nguy trang mặt ngoài biểu hiện ra chân thật, chỉ nghĩ đến ích lợi mà hoàn toàn không bận tâm người cha như ông.

Người chính là sinh vật mâu thuẫn như vậy, biết rất rõ ràng bọn họ làm như vậy, không thể tách rời quan hệ với sự bồi dưỡng nhiều năm của ông. Nếu là lúc trước kia Lý Vạn Sơn có thể rất thần nhiên tiếp nhận những thứ này, phải biết ở cái nhìn của Lý Vạn Sơn thì người như vậy lại có thể càng tốt để thừa kế cơ nghiệp nhà họ Lý. Nhưng vào lúc này, lần đầu tiên Lý Vạn Sơn biết được có phải mình đã làm sai điều gì hay không, tất cả những thứ này thật sự là thứ mình muốn, là thứ mình mong đợi.

Hôm nay nhà họ Lý đối mặt với vấn đề khó khăn này, cho dù tương lai vượt qua cửa ải khó khăn này cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, mà ông không còn gì cả, chỉ có một tập đoàn Lý thị trăm ngàn lỗ thủng như vậy để lại cho mình. Không, ông còn có... Ông còn có Như Tuyết, đứa cháu gái duy nhất này là vợ trước để lại cho ông. Nghĩ đến Lý Như Tuyết không thể thừa nhận nhau ở nơi đất khách quê người, Lý Vạn Sơn cảm thấy nhiều hơn một loại an ủi.

“Bên Chính phủ kia đều là chó dữ ăn tươi nuốt sống, các con lập tức làm như vậy, nhất định đối bị động làm chủ động, không thể để cho những kẻ đối đầu kia lợi dụng việc này làm ra phiền phức không cần thiết.” Lý Vạn Sơn là chủ kiến của Lý thị, những người của nhà họ Lý nghe được Lý Vạn Sơn dặn dò, nhìn bộ dáng Lý Vạn Sơn bình tĩnh tự nhiên, tất cả đều thở dài ra một hơi, chỉ cần có cha ở đây, mọi chuyện cũng sẽ không có vấn đề quá lớn.

Sau khi xử lý công việc, Lý Ngọc Lam là người đầu tiên mở miệng quan tâm tới thân thể Lý Vạn Sơn, vừa dặn dò chồng gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân của Lý Vạn Sơn. Tình huống này của nhà họ Lý, bên ngoài nhất định có rất nhiều phóng viên coi chừng, nếu lúc này Lý Vạn Sơn nằm viện, có thể tưởng tượng được những phóng viên bên ngoài kia sẽ viết ra lời khó nghe gì đó.

“Cha không sao, các con cũng mau chóng làm việc theo sắp xếp của ta. Nhà họ Lý và các con nhất vinh câu vinh, nếu như người nào còn dám vào lúc này nảy sinh một vài ý định không nên có, cũng đừng trách người cha này không nể tình.” Lý Vạn Sơn không để ý lời Lý Ngọc Lam nói, ánh mắt quan sát mỗi người ở đây, trong giọng nói có chứa mấy phần uy hiếp.

Lúc này, người ở chỗ này không ai dám mở miệng đáp lời cha của mình, mọi người chỉ là gật đầu theo một cái rồi từng người rời khỏi phòng làm việc của Lý Vạn Sơn. Đợi đến khi tất cả mọi người đều biến mất, cửa phòng làm việc đóng lại, nghe vậy sống lưng Lý Vạn Sơn ngồi ở trên ghế giống như dùng hết tất cả hơi sức, thân thể mềm nhũn cả ngã ở trên ghế phía sau lưng.

Kể từ khi nhà họ Lý đầu giá được mảnh đất kia, Trương Hạo Đình thêm mấy phần ý định đối với chỗ đó, vẫn luôn để cho người ta nhìn chằm chằm hành động ở mảnh đất kia, như vậy lại gần như đồng thời lấy được tin tức này với nhà họ Lý. Dưới mảnh đất kia vậy mà có cổ mộ, lúc đầu khi nghe dưới quyền hồi báo việc này, anh cũng hơi sững sờ nhưng rất nhanh trong mắt lóe lên một tia mừng như điên, làm sao cũng không che giấu được nụ cười trên mặt.

Cho tới nay Trương Hạo Đình cũng không quên cha chết thảm, những năm gần đây anh cố gắng chính là hi vọng có một ngày đủ lớn mạnh, có thể đối đầu với nhà họ Lý, thậm chí thu mua cả nhà họ Lý, khiến tập đoàn Lý thị hoàn toàn đổi họ tên. Nhưng Trương Hạo Đình rất rõ ràng cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành những chuyện này. Trương thị phát triển đến hôm nay, tuy đã đạt được thành tích rất lớn, nhưng chỉ là đưa tới sự chú ý của Lý Vạn Sơn, lại không thể đánh đồng với Lý thị.

Vốn là Trương Hạo Đình thấy tuổi thọ Lý Vạn Sơn càng lúc càng lớn, còn tưởng rằng khi Lý Vạn Sơn sinh thời không thể để cho ông ta nếm thử một chút sự tuyệt vọng của cha năm đó. Nhưng hôm nay ông trời cũng sẽ giúp anh, Lý thị vì lấy được mảnh đất trống kia bỏ ra bao nhiêu, Trương Hạo Đình gần như là một người rõ ràng nhất ngoại trừ nòng cốt của Lý thị. Trước mắt, mảnh đất trống kia làm thành chuyện như vậy, chỉ cần cố gắng tìm cách, rất có thể sẽ sớm đạt thành nguyện vọng cho tới nay của anh.

“Tình hình Lý thị, các anh cũng đều nên rõ ràng, trước mắt các anh hãy vận dụng các loại quan hệ nhanh

chóng thả tin tức này ra ngoài, trước khi Lý thị chưa nghĩ được phương pháp đối phó, khiến tất cả người chơi cổ phiếu đều biết chuyện này. Mà các anh thừa dịp đoạn thời cơ này, thu mua cổ phiếu lẻ bán tháo gần đây của Lý thị, thời cơ thu mua nhất định phải nắm chính xác. Lão hồ ly Lý Vạn Sơn này, ông ta sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian, cho nên động tác của chúng ta nhất định phải nhanh, lần này phải dựa vào mọi người.”

Mấy người ở phòng làm việc của Trương Hạo Đình, tất cả đều là thân tín bao nhiêu năm của anh, đã cùng ở bên cạnh anh từ thời điểm khó khăn nhất. Đi qua nhiều năm gian khổ như vậy, Trương Hạo Đình cũng không nghi ngờ đối với sự trung thành và năng lực mấy người này.

“Lão đại, anh yên tâm chúng tôi sẽ lập tức làm những chuyện này, nhất định sẽ cho lão đại một câu trả lời hài lòng. Nếu lão đại không có chuyện gì thì chúng tôi đi xuống bận rộn trước. Đúng rồi, lão đại! Bên trợ lý đặc biệt Lý không phải là anh nên đi xem một chút, đây chính là cơ hội lấy lòng mỹ nhân một lần hiếm có.” Nói chuyện chính là người đàn ông có đôi mắt hoa đào, mấy câu nói mới bắt đầu coi như nghiêm chỉnh, nhưng lời nói tiếp theo lại mang theo mấy phần ý trêu chọc.

“Lôi Tử, anh vậy mà trực tiếp bới móc lòng dạ của lão đại ở trước mặt nhiều người như vậy. Lão đại, anh phải dạy dỗ người này thật tốt, nếu không người này lại càng ngày càng lớn lối.” Lòng dạ của Trương Hạo Đình đối với Lý Mạn Dao, những người thân tín này đều nhìn ở trong mắt, nhiều năm như vậy bên cạnh lão đại vẫn luôn thiếu hụt một người làm bạn, bây giờ rốt cuộc lão đại có suy nghĩ này, chỉ cần lão đại thích, chính là một đầu heo mẹ thì bọn họ đương nhiên sẽ hơn hớn tiếp nhận, huống chi Mạn Dao là mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Duy nhất có chút kiêng kỵ chính là Mạn Dao là cháu gái của Lý Vạn Sơn, nhưng nếu lão đại cũng không quan tâm điểm này, những người dưới quyền như bọn họ cũng không coi việc này là vấn đề, dieenddafnleequysddoon trong giọng nói cũng từ từ xem Mạn Dao thành chị dâu tương lai. Trương Hạo Đình trừng mắt liếc Đào Hoa Nam, trực tiếp cầm lên một sấp tài liệu trên mặt bàn đập trúng trong ngực Đào Hoa Nam.

“Còn không đi ra ngoài làm việc cho tôi, nếu miệng nhanh như vậy, nhiệm vụ lần này của cậu tăng gấp bội.”

“Lão đại, đừng, tôi biết sai rồi,”

“Ha ha, lão đại chúng tôi đi.” Đào Hoa Nam không ngờ là mình một lúc nhanh miệng đối lấy lại là trừng phạt lớn như vậy của lão đại, Đào Hoa Nam muốn mở miệng cầu xin giải thích, mấy người bạn bên cạnh ngược lại bỏ đá xuống giếng, căn bản không cho anh cơ hội cầu xin tha thứ. Hai người đàn ông này một trái một phải nhắc cánh tay Đào Hoa Nam lên, không để ý Đào Hoa Nam giãy giụa, nâng Đào Hoa Nam rời khỏi phòng làm việc của Trương Hạo Đình.

“Đám người này, thật là bị chiều hư rồi, càng ngày càng không biết lớn nhỏ.” Trương Hạo Đình bắt đắc dĩ cười cười, nghĩ đến lời Đào Hoa Nam nói mới vừa rồi, anh cũng có thể đi sát vách nhìn một chút, không chỉ là lời Đào Hoa Nam nói, càng thêm nghĩ đến hành động đã từng của Mạn Dao.

Ban đầu ý trong lời nói của Mạn Dao chính là mảnh đất này có chút kỳ lạ, khi đó anh còn tưởng rằng là trong lúc vô tình đối phương lấy được tin tức từ chỗ con gái bí thư thị ủy, cố ý dận dò thân tín thăm dò

tới bên chính phủ xem một chút có tin tức gì hay không, nhưng vẫn không có tiến triển gì.

Sau đó chuyện liên tiếp cũng liên bị tạm thời bỏ qua một bên, nhưng hôm nay dưới mảnh đất này lại có cổ mộ, đây là việc tất cả mọi người không nghĩ tới. Mạn Dao vốn không cách nào sớm biết được chân tướng từ chỗ bí thư thị ủy ký, vậy rốt cuộc là Mạn Dao nhận được việc này từ nơi nào? Rốt cuộc trên người Mạn Dao còn cất dấu bao nhiêu bí mật, những thứ này anh sẽ nhìn ra Tần Sở từng chút một.

Nghe được tiếng gõ cửa, Mạn Dao vội tắt trang trên máy vi tính, đứng dậy kéo cửa ra, thấy Trương Hạo Đình ngoài cửa cũng không có bất kỳ kinh ngạc gì. Phải biết, trong phòng làm việc này trừ Trương Hạo Đình có rất ít người còn sẽ đến đây tìm trợ lý đặc biệt là cô.

Sau khi khai giảng, Mạn Dao vốn là muốn từ chức công việc trợ lý đặc biệt, người cô muốn tìm đã tìm được. Mỗi ngày đều phải đi học, cô cũng không thể đi làm công việc giống như là trước như đây. Chỉ là dự định từ chức này vừa nói với Trương Hạo Đình liền gặp phải sự từ chối của đối phương, cuối cùng kết quả hai bên thỏa hiệp chính là mỗi tuần Mạn Dao đều có một ngày đi tới tập đoàn Trương thị làm việc.

“Mảnh đất trống kia có chút vấn đề, lúc trở về em cẩn thận một chút, gần đây tình hình nhà họ Lý không phải tốt lắm, cẩn thận một chút tốt hơn.” Dừng xong cơm tối với Mạn Dao, Trương Hạo Đình lái xe đưa Mạn Dao trở về nhà lớn họ Lý. Trên đường về nhà mắt thấy sắp đến nhà lớn họ Lý, Trương Hạo Đình mới nói ra chuyện mảnh đất trống kia.

“Xảy ra vấn đề? Là xảy ra chuyện gì? Có phải là vấn đề rất nghiêm trọng hay không?” Vốn là nhìn kịch bản trên tay, Mạn Dao ngẩng đầu lên theo lời của đối phương. Kể từ sau khi Lý Vạn Sơn thu mua mảnh đất trống kia, Mạn Dao biết rõ sau đó sẽ xảy ra cái gì, nên cũng không đặt tinh lực ở trên việc này.

Tinh lực của con người dù sao cũng có hạn, hôm nay Mạn Dao vừa phải bận rộn bài học trong trường, còn phải bận rộn thị trường cổ phiếu và hạng mục trên tay, chủ nhật lại phải đến Trương thị làm việc. Thêm nhiều chuyện như vậy, mỗi ngày cô bận rộn xoay quanh ngược lại không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, chuyện mảnh đất trống kia vậy mà đã âm ỉ lên. Từ khi người đối diện đi tới phòng làm việc của cô sau đó cùng nhau ăn cơm, lại đưa cô trở về, người này hoàn toàn không nhận điện thoại, vậy hẳn là anh đã sớm biết tin tức này, nhưng hết lần này tới lần khác phải chờ tới lúc cô sắp về đến nhà mới hơi nhắc tới một chút với cô, không biết người này lại đánh cái chủ ý gì.

Nếu như Trương Hạo Đình có thể nghe được ý nghĩ trong lòng Mạn Dao, nhất định sẽ kêu to oan uổng, lần này anh thật sự không có có ý định gì. Ở cái nhìn Trương Hạo Đình nếu trước đây rất lâu Mạn Dao đã có thể biết trước mảnh đất này sẽ phát sinh đồ gì đó chôn vùi, vậy trẻ nhất cô cũng là xấp xỉ thời điểm mình biết tin tức này, tự nhiên không cần anh nhắc nhở cô việc này. Vừa rồi mở miệng nhắc tới việc này, cũng là lời Trương Hạo Đình quan tâm mới nói ra nhắc nhở. Ngược lại không ngờ Mạn Dao lại sẽ phản ứng lớn như vậy, Trương Hạo Đình dứt khoát dừng xe, qua loa nói ra chuyện hôm nay biết được.

“Mạn Dao, em thật là phúc tinh của anh, ban đầu nếu không phải là lời nói của em, nếu anh mua mảnh đất trống này, bây giờ cũng sẽ không thể có thời gian đưa em trở về rồi. Trương thị của chúng ta không phải nhà lớn nghiệp lớn giống như là Lý thị vậy, tổn thất mấy tỷ cũng không tính là gì, loại khí phách này cũng chỉ có nhà họ Lý mới có thực lực như vậy.”

Mấy tỷ, Mạn Dao là lần đầu tiên nghe nói đến con số cụ thể, thời điểm đời trước chỉ biết là mảnh đất trống này khiến nhà họ Lý tổn thương nguyên khí, nhưng lại không ngờ cuối cùng tổn thất sẽ là khổng lồ như thế.

“Mảnh đất trống kia cũng không đáng nhiều tiền như vậy, mặc dù dự tính tương lai nơi đó sẽ có triển vọng phát triển, nhưng trước mắt không thể có giá tiền giống với trung tâm thành phố?”

“Chẳng qua mảnh đất trống kia đương nhiên không đáng cái giá này, nhưng cộng thêm nguyên vật liệu xây lầu, còn có nhà họ Lý đặt cọc công ty từ ngân hàng cho vay, những thứ này con số gộp chung vào một chỗ cũng đã bắt đầu tăng lên.” Nghe được nghi ngờ của Mạn Dao, Trương Hạo Đình rất kiên nhẫn giải thích cho Mạn Dao.

“Ngoại trừ những thứ này ra, cổ phiếu của nhà họ Lý cũng có khả năng chịu ảnh hưởng, về phần sẽ tổn thất bao nhiêu, việc này sẽ phải xem năng lực ứng biến của nhà họ Lý. Tin tưởng theo thực lực của Lý đồng, những chuyện này cũng sẽ không trở thành vấn đề khó khăn quá lớn.” Câu này của Trương Hạo Đình chỉ nói nửa câu, nếu như không có người ngoài tính toán quả thật sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn, nhưng Trương thị bọn họ đã tìm cách nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không để cho Lý Vạn Sơn thoải mái vượt qua cửa ải khó khăn này như vậy. Sau khi biết những việc này, Mạn Dao thấy đã chỗ cách cửa chính không xa, từ trên xe đi xuống.

“Chủ tịch, bên ngoài có rất nhiều phóng viên muốn tới phỏng vấn, không biết là nơi nào tiết lộ tin tức, từ khi bắt đầu phiên giao dịch buổi sáng hôm nay, cổ phiếu của công ty chúng ta liền một đường đi xuống, rất nhiều người chơi cổ phiếu bắt đầu bán tống kho. Chủ tịch, rất nhiều cổ đông đã gọi điện thoại tới, hỏi thăm chủ tịch sẽ xử lý chuyện này như thế nào?” Thư ký Vương buông điện thoại trên tay, gõ cửa phòng làm việc của Lý Vạn Sơn.

“Tôi biết rồi, trong ngày thường, những người này tất cả ăn dửng dưng dựa vào Lý Vạn Sơn tôi, hôm nay vừa xuất hiện chút vấn đề nhỏ, lại dám chất vấn tôi. Không phải là muốn mở hội nghị cổ đông ư, tôi sẽ cho ông cơ hội này, ông gọi điện thoại cho bọn họ, ngày mai chúng ta sẽ tổ chức hội nghị cổ đông, ngược lại tôi muốn xem thử có phải là những người này cánh cứng cáp rồi hay không, muốn làm cái gì?”

Từ lúc nhận được tin tức kia về sau, tin tức xấu liên tục theo nhau mà tới, kích thích càng nhiều, ngược lại Lý Vạn Sơn càng ngày càng bình tĩnh, hôm nay nghe được lời thư ký Vương nói, rất là bình tĩnh mở nói hộ.

“Chủ tịch, tôi biết rồi, tôi sẽ thông báo cho bọn họ.” Nếu Lý Vạn Sơn nổi trận lôi đình, ngược lại phù hợp ấn tượng Lý Vạn Sơn để lại cho thư ký Vương, nhưng hôm nay Lý Vạn Sơn lại bình tĩnh như vậy vẫn là càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Đi ra từ trong phòng làm việc, thư ký Vương ngồi ở chỗ ngồi tự hỏi bước kế tiếp mình phải làm những gì.

Vào lúc giấu diếm hai phần báo cáo kia, thư ký Vương cũng đã không còn đường rút lui, thời gian sau đó bản thân thư ký Vương cũng nghi ngờ lúc đầu tại sao mình lại đột nhiên làm ra quyết định như vậy? Một khi Lý Vạn Sơn biết rõ chân tướng, dựa theo hiểu rõ của ông đối với Lý Vạn Sơn, thư ký Vương có thể tưởng tượng được bản thân sẽ đối mặt dạng trả thù gì.

48. Chương 48: Âm Mưu

Tĩnh táo lại từ kích động lúc đầu, tuy rằng thư ký Vương có chút lo lắng nhưng cũng không hối hận. Mình dốc sức vì Lý thị, tiền tiết kiệm ngân hàng đã có thể để cho ông hưởng thụ thoải mái thời gian còn lại. Vốn dự định vẫn làm việc tiếp ở bên cạnh Lý Vạn Sơn, tự mình nhìn tương lai khi biết được chân tướng sẽ là về mặt gì.

Nhưng chuyện tiến triển lại nằm ngoài dự đoán của ông, tập đoàn Lý thị vẫn luôn là vật khổng lồ trong mắt ông vậy mà cũng sẽ có một ngày như thế này. Nghĩ đến cổ phiếu liên quan tới nhà họ Lý trên tay mình, đang nhìn tin tức mới vừa lấy được trên điện thoại di động, thư ký Vương quyết định liên lạc một chút với người bên kia, đợi đến khi tất cả giải quyết ông sẽ rời khỏi nước, ra nước ngoài hưởng thụ một chút cuộc sống sau này.

Đã sớm biết Trương Hạo Đình sẽ không quên Lý Vạn Sơn làm cái gì năm đó, ngược lại không ngờ anh lại biết chuyện kia, chuyện đó có rất ít người biết, nghĩ đến lời cấp dưới của Trương Hạo Đình nói bên kia điện thoại, thư ký Vương không biết là có nên làm một cuộc trao đổi với Trương Hạo Đình hay không? Thì ra việc mình làm trong lúc vô tình lại thành lợi thế lớn nhất của mình hôm nay.

Chuyện Trương Hạo Đình chung tình Lý Vạn Dao cũng không phải bí mật gì, lúc lần đầu tiên thư ký Vương nghe nói, nghĩ đến thân thể phức tạp của Lý Vạn Dao, chỉ cảm thấy chuyện của tương lai càng ngày càng thú vị. Nhưng chuyện hôm nay đúng là một lợi thế rất tốt của ông, có điều trước lúc đàm phán tốt nhất có thể biết rõ cuộc Trương Hạo Đình này đối với Lý Vạn Dao là thật lòng, hay là muốn lấy được một lợi thế của nhà họ Lý. Dựa theo hiểu biết của thư ký Vương đối Trương Hạo Đình, Lý Vạn Dao nên chỉ là một lợi thế, như vậy sẽ có chỗ tốt càng lớn hơn đối với mình.

“Lão đại, thư ký Vương bên cạnh Lý Vạn Sơn nói có chuyện muốn nói chuyện một chút với anh, tôi thấy biểu hiện của thư ký Vương chắc có quan hệ với Lý thị. Lão đại, anh có muốn rút ra thời gian gặp mặt một lần với thư ký Vương này hay không?”

Thư ký Vương, phụ tá đắc lực bên cạnh Lý Vạn Sơn nhiều năm, Lý Vạn Sơn cũng thật là quá đáng buồn, thông minh cả đời nhưng không biết tâm phúc của ông hận ông tận xương. Những năm gần đây phái người đi điều tra tài liệu của những người bên cạnh Lý Vạn Sơn, chỉ là muốn biết người biết ta, nhưng lại không biết ông trời vậy mà cho anh một niềm vui bất ngờ như vậy.

Người đối diện thấy Trương Hạo Đình gật đầu một cái, đứng dậy rời đi để chuẩn bị. Thân phận của thư ký Vương khiến ông và Trương Hạo Đình gặp mặt phải chọn một nơi bí ẩn, không thể gây ra phiền phức gì không cần thiết.

”Trương Đồng, trước tiên tôi kể cho cậu một câu chuyện cũ, trước đây thật lâu có một người đàn ông rời khỏi vợ và con của anh ta, một đi không trở lại. Rất nhiều năm sau đợi đến khi người đàn ông phát đạt, lúc muốn tìm vợ con mình rồi cuộc cũng không tìm được người. Mà người vợ đáng thương đó dẫn theo đứa bé chưa lớn sinh hoạt gian nan, cực khổ lắm mới đợi được con trai lớn lên lấy vợ, sinh ra một cặp con gái sinh đôi. Vốn tưởng rằng sẽ có cuộc sống dễ chịu, ai biết một tai nạn xe cộ khiến mọi người đều rời khỏi nhân thế, chỉ để lại hai bé gái vẫn còn ở trong tá lốt.

Mà bạn của cha bé gái nhận nuôi một cô bé, về phần một bé khác đã bị đưa đến cô nhi viện. Vốn mọi thứ cứ nên đi qua như vậy, ai biết người đàn ông phát đạt đó phải thám tử tư đi điều tra việc này. Có lẽ chuyện đã qua hơn nhiều năm, thám tử tư cũng không điều tra ra chuyện sinh đôi, chỉ phát hiện bé gái của người bạn kia. Người có tiền nhà lớn nghiệp lớn bây giờ đã con cái thành đoàn, vì bảo vệ đứa cháu gái mà vợ trước để lại, lại bèn nhận nuôi một bé gái từ cô nhi viện, định đến bệnh viện làm một giám định DNA giả.

Nhưng mà thật sự rất không khéo không thành sách (rất bất ngờ), bé gái kia chính là một người cháu gái khác. Trương Đồng, cậu nói chuyện có phải là rất khéo hay không? Không biết trên đời sẽ có câu chuyện trùng hợp như vậy hay không?”

Sau một lúc, thư ký Vương nói chuyện với Trương Hạo Đình, nói ra ý đồ hôm nay đến. Trương Hạo Đình tự nhiên sẽ không cho đây chỉ là một câu chuyện cũ, người có tiền kia hẳn là Lý Vạn Sơn, mà bé gái ở cô nhi viện kia chính là Mạn Dao, nhưng một người khác là ai. Nghĩ tới người mình yêu mến lại đối mặt với những thứ này, khó trách trong mắt Mạn Dao luôn xuất hiện một loại cô đơn không giống với tuổi tác như vậy. Có phải là cô đã phát hiện không ổn trong đó nên mới có thể biểu hiện ra một loại xa cách đối với chuyện của nhà họ Lý hay không?

Từ trong chuyện xưa của thư ký Vương, Trương Hạo Đình cảm giác sương mù vốn là tràn ngập ở trên người Mạn Dao dường như tiêu tan một chút, chuyện vẫn luôn không rõ ràng trước kia cũng bắt đầu dần dần có thể phác họa ra diện mạo vốn có của nó. Mạn Dao là một người thông minh, có lẽ đã phát hiện một chút phần nội tình, chỉ là một cái bia ngắm, Lý Vạn Sơn cũng sẽ không quan tâm đối với mọi thứ xảy ra của Mạn Dao.

Dưới tình huống như thế, tình cảnh Mạn Dao ở nhà họ Lý sẽ là đáng về gì, Trương Hạo Đình đột nhiên có một loại xúc động, muốn lập tức đi gặp Mạn Dao, muốn an ủi cô, nói cho cô biết, cho dù toàn bộ thế giới đều từ bỏ cô, bên cạnh cô còn có mình sẽ vĩnh viễn ở cùng cô, sẽ không để cho cô cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

“Chuyện xưa rất thú vị, thư ký Vương hi vọng chúng ta lại có thêm cơ hội hợp tác. Hôm nay rất may mắn tôi có thể nghe được một chuyện xưa trùng hợp như vậy, lại nói bé gái làm bia đỡ đạn đó thật là đáng thương, có điều ông trời luôn là công bằng, bé gái kia chịu nhiều đau khổ như vậy, tương lai nhất định sẽ có người tới bảo vệ cô ấy, sẽ không để cho cô gái kia nữa chịu tủi thân nữa. Thư ký Vương, ông nói đúng không?”

Trương Hạo Đình dò xét quan sát thư ký Vương đối diện. “Giống như là Trương Đồng nói, bên cạnh bé gái kia thêm người bảo vệ cô bé, có người bảo vệ như vậy, đương nhiên sẽ không có thêm người không có mắt tới tính toán cô gái kia nữa.” Ngược lại, thư ký Vương không ngờ Trương Hạo Đình lại thật sự có tình cảm với Lý Mạn Dao, còn mở miệng uy hiếp mình. Thư ký Vương có thể ở bên cạnh Lý Vạn Sơn nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng hiểu được xem xét thời thế, sẽ không miệng rộng đi nói một số chuyện không nên nói.

“Tiểu thư, cái này có phải là của cô không?” Đi ở trên đường, Mạn Dao nghe phía sau có người gọi cô, dừng bước thì thấy một người thanh niên mặc áo sơ mi trắng trong tay cầm gì đó, bước nhanh về phía mình.

“Cái này không phải của tôi. Ah, thì ra là anh. Chuyện lần trước làm phiền anh, không ngờ lại gặp được

anh ở nơi này.” Mạn Dao vừa mở miệng lắc đầu một cái, chú ý tới vẻ ngoài của thanh niên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. “A, thì ra là anh. Lần trước, người kia có còn làm phiền anh hay không? Không biết có mang đến phiền phức cho anh hay không?” Người thanh niên bị Mạn Dao vừa nói như thế, nhìn mặt của Mạn Dao từ trên xuống dưới, giống như nhớ ra gì đó, vỗ đầu một cái.

“Người kia. Lần trước, tôi đã nói rõ ràng với anh ta. Có điều cũng là nhờ có anh, sau đó anh ta đã nhận lỗi với tôi, nói là nhất thời xúc động. Cảm ơn anh, tiếng cảm ơn này nên nói với anh từ rất sớm trước đây, chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp. Cũng may mà hôm nay gặp gỡ ở nơi này, có thể nói một tiếng cảm ơn ở trước mặt anh.” Chuyện ngày đó với Âu Dương Vũ, cuối cùng thì người thanh niên này ra mặt giải vây cho cô, lần đó đi vội vàng, lần này gặp phải, Mạn Dao cũng nên chân thành nói cảm ơn với đối phương một cái.

“Cô khách sáo như vậy, nếu không tôi cũng không biết xấu hổ rồi. Tôi tên là Dương Quang, chuyện ngày đó, tôi cũng sắp quên mất. Không biết móc chìa khóa này là ai đánh rơi, tôi vốn cho là của cô bây giờ cũng không tìm được người làm mất rồi. Cô xem phía trên này nhiều thứ quan trọng như vậy, người này phát hiện mất rồi còn không biết sẽ sót ruột thành hình dáng gì.”

Người thanh niên tên là Dương Quang nhìn móc chìa khóa trên tay, có chút khó xử nhíu mày một cái.

“Đoán chừng người làm mất này chưa chắc sẽ phát hiện nhanh như vậy. Nếu người ta lo lắng, chính là phát hiện cũng chưa chắc có thể nghĩ được mất ở chỗ nào.” Mạn Dao thấy ý của Dương Quang dường như muốn chờ người làm mất này trở lại, mở miệng khuyên can. Dù sao chờ như vậy không biết phải chờ tới khi nào thì người kia mới có thể trở về, nếu như người kia không trở lại, trang #ddlqd# bubble không phải là anh muốn gây ngốc đứng vô ích ở đây như vậy. Chính là người kia trở lại, người đến người đi, làm sao anh phân biệt ra người nào là người mà anh tìm kiếm kia.

“Tôi cũng biết rõ khả năng tìm được người kia rất nhỏ, nhưng chính là có một phần ngàn cơ hội thì tôi cũng nên thử nghiệm. Dù sao nếu như chúng ta cứ đi như thế, người đó sẽ thật sự không thể nào tìm được móc chìa khóa này. Cô xem phía trên móc chìa khóa này có một chuỗi hạt châu xinh đẹp như vậy, đoán chừng chủ nhân móc chìa khóa hẳn là nữ sinh tuổi tác xấp xỉ với vô, dù sao đàn ông sẽ không treo hạt châu ở trên móc chìa khóa, phụ nữ có tuổi cũng sẽ không lựa chọn hạt châu tươi đẹp như vậy. Như vậy thử xem, chúng ta cũng sẽ thu nhỏ mục tiêu lại, còn có nếu như người kia trở lại, nhất định sẽ cúi đầu tìm kiếm khắp nơi, tôi chỉ cần đứng ở nơi đó, quan sát người lui tới thì chắc có thể phát hiện ra cô ấy.”

Dương Quang nói tới chỗ này, thấy ánh mắt Mạn Dao chú ý tới mình, có chút ngượng ngùng giả bộ hạ ánh mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Mạn Dao, trên mặt trên cổ cũng có thêm một vệt màu đỏ.

“Nếu anh đã nói như vậy, tôi cũng không thể nói gì nữa. Vốn nếu như thời gian cho phép, tôi có thể cùng chờ với anh, nhưng tôi còn phải đến thư viện, tôi sẽ rời đi trước.”

Mặc dù loại kiên trì này của Dương Quang khiến Mạn Dao cảm thấy kinh ngạc. Đời trước đời này, Mạn Dao cũng chưa từng thấy loại người như Dương Quang. Mạn Dao không biết phải hình dung ánh mắt này như thế nào, nhưng bọn họ là người của hai thế giới, trừ lần gặp gỡ này sau này cũng không có cơ hội tiếp xúc.

“Tôi có thể biết tên của cô hay không? Đây là số điện thoại của tôi.” Thấy Mạn Dao xoay người muốn đi,

Dương Quang nắm thật chặt nắm tay, mở miệng nói ra những lời này, trên mặt nóng kinh người giống hệt như bị sốt.

“Tôi tên là Lý Mạn Dao, đây là số của tôi, hi vọng anh có thể chờ được người anh muốn chờ.” Nhìn Dương Quang chăm chú cúi đầu, nhìn mũi giày của mình, Mạn Dao bật cười hì hì một tiếng, tiếp tục mở miệng trao đổi điện thoại với Dương Quang.

“Tôi đi đây, nếu anh tìm được người kia, gọi điện thoại báo cho tôi một tiếng.”

“Ừ, tôi sẽ. Lý Mạn Dao, tôi biết rồi.” Dương Quang gật đầu không ngừng, đưa mắt nhìn Mạn Dao từng chút một rời xa. Lúc đi mười mấy bước, Mạn Dao quay đầu lại còn có thể thấy Dương Quang vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô. Đường như anh không ngờ Mạn Dao lại đột nhiên quay đầu lại, vội vàng dời đi tầm mắt, ngượng ngùng cúi đầu.

“Chờ lâu lắm rồi sao?” Mạn Dao được người hầu bàn dẫn đi tới trong phòng bao, người trong phòng bao dường như đã đợi rất lâu, thấy mình tới, cười cười, buông tài liệu trong tay xuống, đứng dậy. “Nửa đường gặp phải một người quen làm trễ một ít thời gian, mới tới hơi trễ.”

“Không đợi quá lâu, chỉ mới xem hai tài liệu, thật vất vả có thời gian tới ăn bữa cơm, ai biết gặp phải một người quen như vậy.” Trong giọng nói Trương Hạo Đình chứa vài phần oán trách, loại oán trách này vừa vặn khiến Mạn Dao trừng người trước mắt một cái. Sau khi thân quen với người đàn ông này, rất nhiều lúc biểu hiện của người đàn ông này khiến Mạn Dao có chút dở khóc dở cười, nhưng trong lòng thì có ngọt ngào không nói ra được.

“Mạn Dao, không biết ngày mai em có có rãnh rồi hay không? Anh phải tham gia một tiệc từ thiện, thiếu hụt một người bạn gái, vậy không biết vị tiểu thư xinh đẹp có thể vui lòng cùng đi với anh hay không?” Lúc trước kia, Trương Hạo Đình đều bảo thư ký của phòng thư ký cùng đến những bữa tiệc này. Trong mấy thư ký kia có một người chuyên phụ trách việc này, nhưng hôm nay có bạn gái rồi, nên cũng không cần thư ký cùng đi. Dạ tiệc lần này, tầng lớp trên của cả thành phố S đều sẽ tới nơi này, Trương Hạo Đình định mượn cơ hội lần này chính thức tỏ rõ quan hệ của mình và Mạn Dao với mọi người.

“Em có thể nói không sao?” Làm bạn gái của Trương Hạo Đình ở dạ tiệc từ thiện, Mạn Dao không tìm được bất kỳ nguyên do có thể từ chối, mở miệng cười hỏi ngược lại. “Dĩ nhiên không thể, chiều nay anh sẽ tới đón em, sau đó cùng đi mua quần áo trang điểm. Trước kia lúc tham gia dạ tiệc đều là thư ký cùng đi với anh, lần này rốt cuộc có thể không cần đi với thư ký rồi.” Trương Hạo Đình tiến lên vài bước, đôi tay ôm hông của Mạn Dao từ phía sau, nhẹ nhàng mở miệng nói ở bên tai Mạn Dao.

“Thư ký, em còn tưởng rằng trước kia đều là ngôi sao lớn thiên kiều bá mị (vô cùng quyến rũ) gì đó, còn sợ em chưa từng thấy cảnh tượng hoành tráng như vậy đến lúc đó nháy mắt với Trương Đồng anh đấy!” Ghen tuông trong giọng nói của Mạn Dao khiến Trương Hạo Đình bật cười ha hả, đầu hơi nghiêng về bên cạnh, hơi thở ra truyền đến cổ lỗ tai của Mạn Dao, khiến thân thể Mạn Dao khó chịu giật giật, loại rung động này lại để Trương Hạo Đình có thể điều chỉnh góc độ tốt hơn, ôm cả người Mạn Dao vào trong ngực.

“Người đẹp như thế này ngày mai nhất định là tiêu điểm của tất cả mọi người. Bây giờ, anh bắt đầu hối hận, không nên mời em tham gia bữa tiệc, bảo bối như vậy chỉ nên thuộc về một mình anh. Anh thật sự

muốn giấu em đi, giấu vào một chỗ chỉ có anh có thể thấy, như vậy vẻ đẹp của em cũng chỉ có một mình anh có thể thấy, em cũng chỉ là bảo bối của một mình anh.”

Nghe từng tiếng lời tỏ tình bên tai, ửng lên hai vệt hơi hồng ở trên mặt Mạn Dao. Trương Hạo Đình cũng không phải là một người am hiểu nói lời ân ái, Mạn Dao từng nghe thổ lộ, nhận được thư tình, lời nói trước kia còn rung động lòng người hơn rất nhiều so với những lời tâm tình có chút cũ này của Trương Hạo Đình, nhưng lại chỉ có lời của người bên cạnh nói làm cho cô cảm động. Rất nhiều chuyện rất nhiều lời nói, có trăm ngàn người đã từng làm từng nói, nhưng chỉ riêng có người kia có thể làm cho bạn hiểu ý nở nụ cười.

Ôm Mạn Dao trong lòng, Trương Hạo Đình không nỡ buông tay, tuy từ đầu tới cuối anh và Mạn Dao cũng không có hành động quá mức thân mật, nhưng rất nhiều chuyện không cần phải nói rõ ràng như vậy, Trương Hạo Đình biết trái tim của đối phương đã in xuống tên của mình.

“Dạ tiệc từ thiện ngày mai, Kiến Nghiệp, con và cha cùng nhau có mặt, gần đây bên ngoài có quá nhiều tin đồn không tốt về nhà họ Lý chúng ta. Dạ tiệc từ thiện lần này là làm việc thiện, nhà họ Lý chúng ta vẫn luôn là nhà tích thiện, làm sao chúng ta có thể vắng mặt loại chuyện như vậy, cũng phải cho người bên ngoài nhìn thực lực của nhà họ Lý chúng ta.”

Lúc mới bắt đầu nhất, Lý Vạn Sơn còn chưa có phát giác, nhưng theo bên ngoài càng đi càng rối loạn, Lý Vạn Sơn cũng biết được có người muốn âm mưu nhà họ Lý bọn họ. Nhưng phát hiện quá muộn, người kia lại trốn ở phía sau màn, trước hết Lý Vạn Sơn chỉ có thể nghĩ biện pháp bình ổn chuyện này lại, không thể để cục diện tiếp tục như vậy nữa.

Lý Vạn Sơn chìm nổi nhiều năm ở giới thương mại như vậy, đương nhiên có bản lãnh mà những người khác không có, bất lợi mới bắt đầu cũng là rất nhiều nhân tố tập hợp lại cùng nhau mới khiến nhà họ Lý biến thành như bây giờ. Bây giờ trải qua sự phản công của Lý Vạn Sơn, chuyện đã ổn định lại. Hôm nay, Lý Vạn Sơn muốn làm chính là mượn dạ tiệc từ thiện lần này cho mọi người một tín hiệu, nhà họ Lý chính là nhà họ Lý, một chút chuyện kia cũng sẽ không tổn thương hết nguyên khí của nhà họ Lý.

Bên ngoài phòng sách lầu hai, nhìn anh cả và cha đi vào phòng sách, trong mắt Lý Thủ Thành lóe lên một tia không cam lòng. Cuộc sống chính là không công bằng như vậy, đều là con trai của cha, mình chỉ là ra đời muộn mấy năm so với anh cả, nên cái gì cũng không sánh nổi anh cả. Thật vất vả có một cơ hội trở mình, nhưng ông trời lại cũng không đứng ở trước mặt mình. Toàn bộ thành phố S nhiều đất như vậy mà mảnh đất mình mua kia lại có vấn đề.

Bắt đầu từ ngày chuyện xuất hiện kia trở đi, cả ngày cha cũng không cho mình sắc mặt tốt, đôi mắt cũng không nhìn mình một lần. Hôm nay, cha có chuyện tất cả đều một mình dặn dò với anh cả, đứa con trai nhỏ như ông liền thành người vô dụng của nhà họ Lý, hoàn toàn không có ai bàn bạc với ông.

“Ông xã, chỗ cha cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, đợi đến sau khi chuyện qua đi, cha cũng sẽ không tức giận nữa. Ông xã, ông là con trai nhỏ nhất của cha, ông cụ thương yêu nhất chính là con trai nhỏ. Tuy ngoài mặt anh cả thấy nở mày nở mặt, nhưng ông xã à, chuyện sau này ai có thể nói chính xác được chứ!” Nhìn mặt người đàn ông của mình xanh mét, vợ Lý Thủ Thành vội mở miệng an ủi.

Bản thân có thể bằng vào một thân phận ẩn hình đến nhà họ Lý, đó là suy xét có thể phỏng đoán ý nghĩ

Lý Thủ Thành, mới có thể làm cho Lý Thủ Thành cãi lời cha mẹ, sau mình có thể vào cửa. Từ khi đến nhà họ Lý, bản thân lại dùng hết lòng hết dạ hy vọng có thể lấy lòng phụ huynh nhà họ Lý, nhưng mình làm nhiều chuyện như thế, vậy mà vợ chồng Lý Vạn Sơn vẫn không thể quên được thân phận của bà.

Thân là vợ có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu với Lý Thủ Thành, đương nhiên bà phải cố gắng để chồng tranh đoạt gia sản của nhà họ Lý. Hôm nay, thấy Lý Thủ Thành đã không che giấu được tâm tình của mình, vội vàng mở miệng an ủi sợ chuyện làm càng hỏng bét.

“Cha, dạ tiệc từ thiện lần này, chúng ta định lấy ra bao nhiêu tiền làm đầu giá? Hiện nay, tài sản lưu động chúng ta không còn nhiều lắm, lần trước công trình lấy được khoản tiền kia tất cả đều dùng để ổn định thị trường chứng khoán. Trước mắt, tiền bạc trong tay chưa chắc có thể để cho chúng ta chơi trội lớn ở trên bữa tiệc tối.” Lý Kiến Nghiệp thân là con trưởng của nhà họ Lý, rất rõ ràng đối với tình huống tập đoàn Lý thị, trước mắt theo tiền mặt trong tay bọn họ rất khó đạt tới yêu cầu của cha. Thật vất vả, cha đã thất vọng đối với hai người kia, ông đương nhiên sẽ không để cho cha cho hai người kia thêm cơ hội.

“Thời điểm tiền, cha biết rồi, ngày mai con và cha cùng đi là được.” Lý Vạn Sơn nghe được con trai cả nhắc tới thiếu tiền, thở dài, không nói thêm gì nữa. Bắt đầu từ lúc nào con cháu nhà họ Lý bọn họ lại bị tiền bạc làm khó, trước đó vốn tưởng rằng đời này cũng sẽ không sử dụng khoản tiền còn ở ngân hàng kia, nhưng ai biết bây giờ lại là lúc phải sử dụng số tiền kia. Chuyện lần này tuy nói nhìn bề ngoài đã hồi phục lại, nhưng chỉ có chính ông rõ ràng rốt cuộc nhà họ Lý đã tổn thương tới tình trạng gì.

Vì tương lai của nhà họ Lý, cũng đến lúc nên sử dụng khoản tiền kia, nếu nhà họ Lý không còn, giữ lại khoản tiền kia còn có tác dụng gì? Chỉ là phải uất ức Như Tuyết, số tiền kia vốn là Lý Vạn Sơn chuẩn bị giữ lại cho Lý Như Tuyết. Dù sao nếu như để lại cổ phần ở bên ngoài của nhà họ Lý cho Lý Như Tuyết quá nhiều, một mình Như Tuyết rất khó giữ được gia sản lớn như vậy. Nhưng khoản tiền này cũng không giống vậy, số tiền kia là Lý Vạn Sơn tích trữ lại từ hai mươi năm trước, vào trước khi Lý thị nở mày nở mặt hàng năm tích trữ lại một chút, qua nhiều năm như thế đã tích góp từng tí một đến con số không nhỏ, mà những thứ này chính là Lý Vạn Sơn bồi thường cho Lý Như Tuyết. Có điều, hiện tại mình lại phải sử dụng số tiền kia cho nhà họ Lý, đợi đến khi nhà họ Lý khôi phục nguyên khí, mình nhất định sẽ bồi thường Như Tuyết thật tốt, về sau sẽ bồi thường gấp năm lần gấp mười lần cho Như Tuyết đáng thương.

“Con bé chết tiết này chỉ biết đi chơi, nếu mà con có một nửa bản lãnh của con bé chết tiết kia, mẹ cũng sẽ không rầu rĩ ở nơi này.” Lý Ngọc Lam nhìn con gái mình đang trang điểm ở nơi đó chuẩn bị đi ra ngoài, nhún mày một cái, mở miệng khiển trách.

“Mẹ, những chuyện của người lớn của mọi người không có quan hệ gì với con, con đã nói xong với bạn bè rồi. Mẹ có thể đừng luôn luôn so sánh con với những người khác hay không? Con muốn trải qua một chút cuộc sống thuộc về của chính con.” Lý Tĩnh Quân ném son môi cầm trong tay sang một bên, trực tiếp giận dữ hét về phía mẹ mình.

49. Chương 49: Dạ Tiệc

Kể từ sau chuyện kia của nhà họ Lý rùm lên, mẹ bị uất ức ở chỗ khác thì đều trút hết đến trên người nhà mình. Nhất là tội nghiệp mình, mấy ngày nay mẹ không ngừng lẩm bẩm Lý Mạn Dao ở bên cạnh cô, so

sánh Lý Mạn Dao với mình, Lý Tĩnh Quân đã sớm chán ghét đối với những thứ này.

Mấy ngày nay, cô đều ở bên cạnh chị Uyển Nhược. Kể từ sau chuyện lần đó, chị Uyển Nhược cũng không bởi vì chia tay với Lý Kính Đào mà xa lánh cô, ngược lại gần gũi cô hơn nhiều, loại thời gian gần gũi cùng một chỗ hiếm có này là Tĩnh Quân nằm mơ cũng không mơ được. Thật vất vả có cơ hội như vậy, Tĩnh Quân đương nhiên sẽ không để bất kỳ kẻ nào phá hư việc này, cho dù là mẹ của cô cũng không thể.

Dù sao Tĩnh Quân rất rõ ràng lần này cũng chỉ là cô trộm được, đời này e rằng sau khi bỏ lỡ lần này cũng sẽ không có thêm cơ hội như vậy. Từ trong miệng Uyển Nhược, Tĩnh Quân đã biết được một tháng sau Uyển Nhược sẽ phải rời khỏi thành phố S, về phần sau này khi nào trở về lại không có một thời gian cụ thể. Ngược lại, Lý Ngọc Lam không ngờ con gái mình lại dám chống đối mình.

Trải qua mấy ngày nay, không chỉ là tâm tình Lý Thủ Thành sắp sửa sụp đổ, mà bà thừa nhận so với Lý Thủ Thành mà nói còn thêm rất nhiều, quá nhiều. Mặc dù, bà là một đứa con gái, nhưng Lý Ngọc Lam lại chưa từng buông tha gia sản của cha, bản thân cũng không kém so với anh cả, càng mạnh hơn rất nhiều so với em trai, cho tới nay bản thân đã tổn hết suy nghĩ lấy lòng cha. Thật vất vả, lòng cha từ từ thiên vị đến trên người của mình, trong quá trình thực hiện kế hoạch lớn lần này, cha đã nhiều hơn mấy phần khen ngợi đối với bà, nhưng kết quả lại như vậy, dù như thế nào Lý Ngọc Lam cũng không tiếp nhận nổi sự thật này.

Bà muốn cứu vãn cục diện một lần nữa, nhưng duy nhất có thể nghĩ đến là sự trợ giúp của con gái bà, nhưng hoàn toàn không được bất kỳ tác dụng gì. Trước kia còn tưởng rằng con gái say đắm đối với cô gái kia chỉ là một lúc hồ đồ, dù sao thân phận bọn họ như vậy, vốn là không thể gánh chịu hậu quả như thế. Những chuyện này theo con gái từ từ lớn lên cũng sẽ dần dần biến mất, nhưng hôm nay nhìn Lý Mạn Dao lại nhìn một chút đứa con gái này, Lý Ngọc Lam kiên cố tự mãn hoàn toàn không cách nào tiếp nhận con gái của mình không sánh được con bé mồ côi đó.

Rõ ràng quan hệ với Trương Hạo Đình là bà vun vào, là bà muốn giới thiệu con gái mình lui tới với anh ta, nhưng trước mắt con gái không có bất kỳ tiến triển nào, mà con bé đề tiện kia lại quan hệ thân mật với Trương Hạo Đình. Lý Ngọc Lam vừa nghĩ tới thái độ lúc mẹ nói cho bà biết tin tức này, lại càng ngày càng trở nên bất mãn đối với con gái mình.

“Con lại còn dám mạnh miệng, có phải cánh cứng cáp rồi hay không? Đừng quên mẹ con là ai, con có thể có ngày hôm nay đều dựa vào ai, là ai cho con cuộc sống bây giờ, nếu như không có mẹ, làm sao con có thể sẽ giống như bây giờ?”

“Được rồi, tốt lắm, hai mẹ con các người âm ỉ cái gì? Tĩnh Quân còn không nói xin lỗi với mẹ con, mấy ngày nay mẹ con đã đủ bực bội rồi, con cũng đừng chọc mẹ con tức giận nữa. Hôm nay, mẹ con vốn là muốn dẫn con đi tham dự dạ tiệc từ thiện, hai tấm vé vào này là người khác mời cha và mẹ con tham dự. Nhưng cha có chuyện không đi được, con hãy cùng đi với mẹ con, ngoan, nhanh đi thay quần áo.”

Chồng của Lý Ngọc Lam là một người hiền lành, thấy hai người phụ nữ giằng co, vội lên giảng hòa. Tình cảm của Lý Tĩnh Quân và cha rất tốt, thấy cha mở miệng hừ một tiếng bị cha đẩy đi ra khỏi phòng khách.

“Đều bị ông làm hư rồi, cha cũng vậy, vốn loại chuyện như dạ tiệc từ thiện này đều là tôi đi cùng với cha, lần này vừa khéo lại báo cho anh cả. Nếu như không phải là tôi có mấy phần tình mọn, lấy được hai tấm vé

mời, vậy tôi lại phải mất hết mặt mũi ở trước mặt những người kia. Nếu như Tình Quân có một nửa bản lãnh của con bé mồ côi đó, tôi cũng sẽ không còn rầu rĩ ở nơi này, cha cũng sẽ không đối với tôi như vậy.”

Thấy Lý Tình Quân rời khỏi tầm mắt của mình, Lý Ngọc Lam lại trút ra lửa giận về phía người đàn ông bên cạnh.

”Được rồi, về mặt sự nghiệp Trương Hạo Đình đúng là nhân tài hiếm có, nhưng tôi thoát nhìn anh ta cũng không thích hợp với con gái nhà chúng ta. Con bé này là chúng ta yêu thương từ nhỏ lớn lên, loại người như Trương Hạo Đình không phải con gái của chúng ta có thể nắm giữ được.

Bà cũng không muốn thấy bộ dáng con gái khóc ròng rơi nước mắt tương lai. Thậm chí đặt vấn đề gặp được ngay từ nhỏ, trên đời cũng không phải là chỉ có một người đàn ông thích hợp như Trương Hạo Đình, tương lai chúng ta nhất định có thể tìm được người tốt hơn. Lại nói, không phải là bà quên lúc trước cha đã làm cái gì đối với nhà họ Trương, nếu như Trương Hạo Đình kia biết rõ chân tướng thì sẽ làm ra cái gì đối với nhà họ Lý chúng ta, cũng không ai biết được. Chẳng lẽ bà thật sự chịu cho con gái mình đi chịu đựng những thứ này.”

Lý Ngọc Lam nghe được lời người đàn ông nói, trở nên trầm mặc bà cũng không phải là một người mẹ nhẫn tâm, đúng là không nghĩ tới những thứ này, có lẽ thật sự là con gái của bà không có may mắn, vậy chuyện này cũng quên đi thôi.

Có điều chuyện con gái và Uyển Nhược đó tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy. Nghe được vợ nhắc tới việc này, người đàn ông đúng là không có vô cùng kinh ngạc gì đó, “Tôi đã sắp xếp việc này ổn thỏa rồi, qua ít ngày con bé kia sẽ rời khỏi nơi này, sớm nhất cũng phải nán lại ở nơi khác thời gian năm, sáu năm, chỉ cần con bé kia rời đi, con gái của chúng ta cũng sẽ từ từ trở lại bình thường. Được rồi, chuẩn bị một chút dạ tiệc từ thiện buổi tối, vợ tôi nhất định là một người sáng chói nhất trong đó.”

“Cái này như thế nào?” Tan lớp trở về từ trường học liền lên xe của Trương Hạo Đình tiếp đó như là thay quần áo chải tóc, Mạn Dao giống như một người đầu gỗ mặc cho một nhóm người trang điểm cho cô. Thật vất vả đến lúc đã uể oải rồi, rốt cuộc những người đó hết bận rộn động tác trên tay, Mạn Dao có thể đứng lên từ trên ghế.

“Có phải là không đẹp hay không?” Mạn Dao có chút lo lắng kéo váy trên người, khi thấy trong mắt người đối diện thật giống như có chút không vui, có chút lo lắng mở miệng hỏi thăm. “Các người lui xuống hết đi.” Mặc dù đã sớm biết Mạn Dao là một mỹ nữ, nhưng hôm nay thế này cũng đã khiến Trương Hạo Đình cảm thấy nhিপ tim lại giống như ngừng ở giờ phút này, cả người không biết hô hấp. 0di33xn0dafnl330fys0doon Giờ phút này, Trương Hạo Đình có hối hận trước nay chưa có, tại sao lại muốn mời cô cùng tham gia buổi dạ tiệc này, hiện tại lại cho thư ký của mình mang lời kia đã không kịp chuẩn bị. Mạn Dao xinh đẹp như vậy không nên xuất hiện ở trước mặt mọi người, chính là nhất định phải xuất hiện, cũng không nên lại là loại mỹ lệ chói mắt làm những người khác thấy được này.

“Bả vai có chút lộ, thêm vào áo choàng nhỏ này sẽ khá hơn một chút.” Sau khi những người khác rời đi, Trương Hạo Đình lại cầm áo choàng nhỏ chọn lựa ra từ trên giá áo bên cạnh trực tiếp khoác lên trên vai Mạn Dao.

“Không bằng chúng ta không đi tham gia bữa tối, em đẹp như vậy, anh không bỏ được?” Vuốt áo choàng trên vai, trên mặt Mạn Dao thêm một vết phấn hồng, thiếu chút nữa đã quên mất người đàn ông này nhỏ mọn, chỉ là người đàn ông này có thể nói ra lời ngây thơ như vậy, mặc quần áo như vậy cũng sẽ không làm mất mặt của người trước mắt. Dạ tiệc từ thiện là ở trong khách sạn lớn nhất sang trọng nhất của thành phố S, trước khi Trương Hạo Đình và Mạn Dao đến, đã có rất nhiều người đến nơi này, thấy bóng dáng Trương Hạo Đình và Mạn Dao đến, tất cả đều nhìn về hai người chậm rãi đi tới.

“Hạo Đình, vị này là?” Người mở miệng hẳn là rất quen với Trương Hạo Đình trực tiếp gọi tên Trương Hạo Đình.

“Chú Niên, đây là bạn gái của cháu, Lý Mạn Dao. Mạn Dao, vị này là chủ tịch bất động sản Đằng Nguyên. Những năm này, anh được chú Niên chăm sóc không ít.” Trương Hạo Đình trực tiếp làm rõ quan hệ với Mạn Dao ngay trước mặt những người khác. Mạn Dao bị đối phương kéo cánh tay, nụ cười trên mặt cứng ngắc một chút, tiếp đó khôi phục bình thường, chào hỏi với chú Niên.

“Hạo Đình, chúc mừng, chờ tiệc cưới của hai người các cháu đấy. Đi, mọi người bên kia đều chờ cháu đấy!” “Ah, Lý Mạn Dao, cái tên này rất quen, giống như cùng một cái tên với cháu gái của Lý lão?” Sau khi chào hỏi với mấy người bên kia, một người trong đó nhìn người kia vội vàng chỉ ra quan hệ của cô và Lý Vạn Sơn.

“Vương tổng thật là tinh tường. Mạn Dao chính là cháu gái của Lý đồng, vốn là tôi còn muốn cho mọi người một ngạc nhiên bất ngờ, ai biết Vương tổng anh lại có ánh mắt như thế.”

“Ha ha, xem ra là tôi lẩm mồm, nên phạt, nên phạt.” Đàn ông tán gẫu ở nơi này, Mạn Dao rất xứng chức làm bình hoa, duy trì nụ cười khéo léo ở bên cạnh Trương Hạo Đình. Dạ tiệc như vậy, chuyện chủ yếu nhất chính là trao đổi tình cảm, đừng thấy những người này nói dường như đều là tán gẫu chuyện nhỏ, nhưng có thể một câu nào đó trong lúc lơ đãng lại giấu giếm dạng huyền cơ gì đó, tương lai Mạn Dao rất muốn thi triển quyền cước về mặt sự nghiệp tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội học tập này, nghiêm túc nghe những người này tán gẫu.

“Ah, Lý lão tới?” Đám người Trương Hạo Đình tán gẫu một lát, thì thấy bóng dáng của hai cha con Lý Vạn Sơn. “Các vị, xin lỗi không tiếp được nữa, tôi đi bên kia chào hỏi trước.” Dẫn theo cháu gái của Lý Vạn Sơn, cho dù Trương Hạo Đình không muốn cũng phải lên tiếng chào hỏi với Lý Vạn Sơn.

“Hạo Đình, Mạn Dao, sớm như vậy đã đến. Mạn Dao, mấy ngày nay làm phiên cháu chăm sóc, trong nhiều đứa cháu gái như vậy thì ta thương yêu Mạn Dao nhất, lần trước ta nghe được Mạn Dao nhắc tới thực tập ở công ty của cháu, ta còn muốn gọi điện thoại cho cháu, chào hỏi cháu một chút, sau lại suy nghĩ một chút những chuyện này mà chào hỏi với Hạo Đình cháu ngược lại có vẻ xa cách. Hạo Đình, về sau con bé Mạn Dao này chỗ nào làm không tốt, cháu kiên nhẫn dạy bảo một chút, con bé học rất nhanh.”

“Mạn Dao, con cũng phải cố gắng học tập bên cạnh Hạo Đình, đừng để cho ông nội thất vọng mới phải.” Lý Vạn Sơn thấy hai người nắm tay đi tới, mặt vô cùng từ ái nhìn Mạn Dao, dặn dò.

“Ông nội, con biết rõ, con sẽ cố gắng làm việc .”

“Lý lão, ngài quá khách khí, cháu sẽ chăm sóc Mạn Dao thật tốt, dù sao Mạn Dao là bạn gái của cháu, cháu không chăm sóc cô ấy, lại chăm sóc ai kia nữa đây!” Ánh mắt của Trương Hạo Đình nhìn Mạn Dao tràn đầy dịu dàng, chọc Mạn Dao ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, giữa hai người ngọt ngào chung đụng hoàn toàn không kiêng kỵ, khiến trong mắt Lý Vạn Sơn lóe lên vẻ tàn khốc.

“Mạn Dao, sau khi dạ tiệc chấm dứt, con và Hạo Đình cùng đi ông, ông nội có một số việc muốn nói với các con một chút.” Mặc dù Lý Vạn Sơn đã đoán được quan hệ hai người bọn họ, nhưng hành động không che giấu chút nào muốn làm rõ quan hệ giữa bọn họ của Trương Hạo Đình lại không để cho Lý Vạn Sơn dự đoán được. Giao thiệp liên hệ với Trương Hạo Đình nhiều lần như vậy, Lý Vạn Sơn cũng thêm mấy phần nghi ngờ đối với hành động của Trương Hạo Đình

50. Chương 50: Thăng Thấn

“Đây là danh sách đấu giá dạ tiệc lần này, em xem một chút có thích gì hay không? Anh thấy bộ trang sức hồng ngọc này rất đẹp, da em vốn trắng, bộ trang sức này rất tôn em lên.” Trương Hạo Đình và Mạn Dao được người hầu bàn dẫn đi đến phía sau, người hầu bàn bèn đưa một quyển mục lục đấu giá đến trên tay Trương Hạo Đình.

“Cái này hẳn rất đắt, em còn đang đi học không cần đồ trang sức quý giá. Bộ trang sức ngọc trai này dường như thích hợp với bác gái.”

“Chỗ mẹ đã có rất nhiều đồ trang sức, không cần anh mua đồ trang sức khác cho mẹ nữa. Lần đấu giá này, tất cả chúng ta đều là vì làm việc thiện, bộ trang sức hồng ngọc này giá tiền vừa vặn thích hợp khoản tiền mà chúng ta chuẩn bị quyên lần này, lại nói anh thích em mang đồ trang sức anh tặng em.” Ánh đèn tối xuống, không ai chú ý tới Trương Hạo Đình thăm thì câu kia ở bên tai Mạn Dao.

“Dưới đây chúng ta đấu giá là tranh chữ của tiên sinh Tề Bạch Thạch, tiên sinh Tề Bạch Thạch đang ngồi ở bàn khách quý cũng biết rõ giá trị của nó, vô cùng cảm ơn ông cụ Hà đã quyên ra bức tranh chữ này. Bức chữ này giá thấp nhất là một trăm vạn, mỗi lần tăng giá thấp nhất 50 vạn, phía dưới bắt đầu đấu giá.”

Lần đấu giá này vật phẩm quý báu đấu giá đều là của một số nhà từ thiện trên xã hội quyên tặng ra, bức tranh chữ trước mắt của Tề Bạch Thạch này chính là giống như trân phẩm sẽ đấu giá cuối cùng hôm nay. Trương Hạo Đình không có hứng thú quá lớn đối với mấy bức tranh chữ này, tại chỗ nhiều ông trùm như vậy, có một ít người si mê với tranh chữ. Đối với thứ không để ý, Trương Hạo Đình cũng chỉ là nhắc lên giá tiền mấy lần tượng trưng sau đó thì lựa chọn từ bỏ.

“Chúng ta nhất định phải lấy được bức tranh này, tăng giá đi!” Lý Vạn Sơn quay về phía Lý Kiến Nghiệp bên cạnh dặn dò. Trước đạt được mấy thứ cũng không có mấy người cạnh tranh, tiêu tốn giá tiền cũng có thể đạt tới mục đích Lý Vạn Sơn muốn làm. Mấy kẻ ở đây đều là yêu thích tranh chữ, chụp được bức tranh của Tề Bạch Thạch từ trên tay bọn họ, đủ để cho người ta thấy được nhà họ Lý bọn họ hoàn toàn không bị trước đó ảnh hưởng.

Mấy lần đấu giá thắng được bức tranh này của Tề Bạch Thạch cũng đã đến tám trăm vạn. Tuy rằng những

người này đều không thiếu tiền, nhưng bức tranh này cũng không phải trân phẩm gì đó của Tề Bạch Thạch, nhiều nhất giá tiền cũng chỉ năm trăm vạn. Thân là người làm ăn, tự nhiên không mong muốn tiêu uổng tiền như vậy, có mấy người suy tính một chút buông xuống đầu giá, vào lúc giá tiền đến mười triệu cũng chỉ còn lại có nhà họ Lý và một người đầu giá khác đang cạnh tranh.

“Số ba đưa ra 15 triệu, có còn nhiều hơn hay không? 15 triệu lần một, lần hai, lần ba, đầu giá xong.” Bán đầu giá viên cũng không ngờ bức tranh này lại sẽ đạt tới một cái giá trên trời ở trong cuộc cạnh tranh như vậy, sau khi thấy không người nào cạnh tranh, vội gõ xuống cây búa trong tay.

“Chúc mừng Lý tổng có được thứ yêu thích, thật ra tôi lại không biết từ lúc nào Lý tổng cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với tranh chữ. Vừa vặn tháng sau bên nước Mỹ có một buổi đầu giá, nghe nói văn kiện có rất nhiều Trân Phẩm lúc trước lưu lạc đến nước ngoài, vốn là tôi định đi một mình. Trong đám bạn lâu năm cũng chỉ có một mình tôi cảm thấy hứng thú đối với tranh chữ, hiện tại mới phát hiện Lý tổng cũng cảm thấy hứng thú đối với cái này. Không bằng lần này chúng ta kết bạn cùng nhau?” Kết thúc buổi đầu giá, ông cụ, đối thủ cạnh tranh cuối cùng với Lý Vạn Sơn mở miệng mời.

Ông ta và Lý Vạn Sơn vốn chính là đối thủ cạnh tranh, lần này nhà họ Lý gặp chuyện không may, ông ta cũng ước gì nhà họ Lý cứ như vậy ngã xuống, ông ta cũng tiện thay thế nhà họ Lý leo lên vị trí nhà giàu số một này. Buổi đầu giá hôm nay vốn định biểu hiện một chút thể lực trong nhà của mình, ai biết Lý Vạn Sơn này lại lấy ra một khoản tiền như vậy. Một ngàn năm trăm vạn quả thật không phải là giá cao gì, chính là nhiều hơn nữa trên gấp năm lần gấp mười lần ông cũng cầm ra được. Có điều, bọn họ làm ăn đều có một quy định bất thành văn, nhất là ở loại phương diện làm từ thiện này, vì để tránh cho cạnh tranh ác ý, đều dựa theo thể lực công ty của mình, có cả quyên tặng tiền mặt. Phải biết, lần này nhà họ Lý cộng thêm bức tranh chữ này gần như lấy ra đến gần ba chục triệu.

Có thể lấy ra số tiền mặt này, lúc trước nhà họ Lý vì bù kho đã ném vào nhiều tiền mặt như vậy, không ngờ nhà họ Lý còn có vốn lưu động tranh đoạt. Có phải nhà họ Lý không nghiêm trọng như trong tưởng tượng hay không? Nhìn một chút Trương Hạo Đình đứng ở bên cạnh Lý Vạn Sơn, ông cụ quyết định để xuống kế hoạch ban đầu trước.

“Mạn Dao, con đi hỏi thím Trương một chút, ăn khuya chuẩn bị thế nào rồi, lại bảo thím Trương thêm vào mấy món ăn theo khẩu vị của Hạo Đình.” Vừa đến nhà họ Lý, Lý Vạn Sơn liền đẩy Mạn Dao ra, chỉ để lại Trương Hạo Đình và hai người bọn họ ở trong phòng khách.

“Ông nội con biết rồi. Ông và Hạo Đình, hai người từ từ trò chuyện.” Rõ ràng ý của Lý Vạn Sơn, Mạn Dao rất tự giác xoay người rời khỏi phòng khách.

”Hạo Đình, cháu cũng có thể rõ ràng thân thể của Mạn Dao. Qua nhiều năm như vậy, ông vẫn có một loại thua thiệt đối với Mạn Dao. Con bé vốn là phải lớn lên giống với mấy đứa cháu gái khác của ông, nhưng lại chịu khổ nhiều năm như vậy, cũng may mà hôm nay con bé được ông đón về bên cạnh. Vào lúc đón Mạn Dao trở về, ông đã quyết định muốn cố gắng bồi thường con bé, ông tuyệt đối không cho phép có người khi dễ cháu gái của ông, lừa gạt tình cảm của con bé.

Hạo Đình, đứa bé như cháu thì ông cũng biết, sau khi Mạn Dao đến bên cạnh cháu làm việc, đừng bảo là ông đây một làm bề trên quá nhạy cảm, ông cũng phải người đi điều tra người bên cạnh cháu nhiều năm như vậy, nếu không phải như vậy ông cũng không yên lòng để con bé này ở lại bên cạnh của cháu.” Nếu

như không phải là biết Lý Vạn Sơn nắm Mạn Dao để làm những gì, chỉ nhìn việc này, đúng là vẫn cho rằng Lý Vạn Sơn thật sự rất thương đứa cháu gái này.

“Lý lão xin ngài yên tâm, cháu đối với Mạn Dao là thật lòng. Qua nhiều năm như vậy, thái độ của cháu đối với chuyện nam nữ là như thế nào, vậy ngài cũng rõ ràng. Cháu không phải là một người tùy ý có thể nói ra lời cam kết, cháu và Mạn Dao lui tới cũng là ấp ủ kết hôn làm mục đích. Tuổi của cháu cũng lớn, mẹ vẫn hi vọng cháu có thể sớm ngày lập gia đình. Trước đó bên cạnh mặc dù có rất nhiều người, nhưng vẫn không tìm được một người thích hợp lập gia đình, cho đến sau khi gặp được Mạn Dao, cháu mới phát hiện Mạn Dao chính là người mà cháu yêu thích kia.”

“Được, tốt. Hạo Đình, cháu nói vậy thì ông yên tâm giao Mạn Dao cho cháu, đứa bé Mạn Dao chịu khổ nhiều như vậy, về sau cháu nhất định phải chăm sóc con bé thật tốt. Mạn Dao, con qua đây.” Lý Vạn Sơn nghe tiếng gõ cửa, thấy Mạn Dao đứng ở ngoài cửa, phất phất tay, gọi Mạn Dao tới đây, tiếp đó đứng dậy kéo tay Mạn Dao đặt vào trên tay Trương Hạo Đình.

“Ông nội!” Mạn Dao mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu, hoàn toàn là bộ dáng cô gái nhỏ.

“Cha, cha thật sự đồng ý việc kết hôn của Mạn Dao và Trương Hạo Đình, con thấy Trương Hạo Đình đó vốn không phải hiền lành gì, anh ta nói xong với chúng ta, cùng cạnh tranh mảnh đất trống kia, có phải là anh nhận được tin tức gì hay không, mới trên đường rút khỏi, khiến nhà họ Lý chúng ta tổn thất thảm như vậy. Con không phải nói con bé Mạn Dao kia không tốt, nhưng Trương Hạo Đình coi trọng Mạn Dao, nhất định có những nguyên nhân khác.”

Đợi đến khi Trương Hạo Đình vừa đi, Lý Kiến Nghiệp bèn trực tiếp mở miệng phản đối. Bên Lý Mạn Dao, ông đã bắt đầu kế hoạch, không thể để cho cha cứ phá hư như vậy, nếu con bé kia có Trương Hạo Đình ủng hộ, ông phải làm sao mới có thể lấy được di sản tương lai của con bé kia.

“Cha đương nhiên biết thằng nhóc nhà họ Trương đó không đơn giản, hôm nay cậu ta thổ lộ thâm tình khấn thiết ở nơi này, những lời đó có thật lòng hay không làm sao cha có thể không nhìn ra, cũng chỉ có con bé Mạn Dao ngu như vậy vẫn không nhìn ra. Chẳng qua hiện nay chúng ta cần sự ủng hộ của nhà họ Trương, cho dù là ủng hộ mặt ngoài, cũng là có lợi đối với chúng ta. Hôm nay dạ tiệc từ thiện lần này phóng viên tới nhiều như vậy, ngày mai tin tức nhà họ Lý chúng ta và nhà họ Trương sắp đám hỏi đoán chừng sẽ truyền khắp Trung Quốc, việc này có hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với chúng ta đấu giá tranh chữ của Tề Bạch Thạch. Đứa bé Mạn Dao này chính là một phúc tinh, cũng đáng giá cha thương yêu nó như vậy.”

Mấy câu nói mới bắt đầu khiến Lý Kiến Nghiệp thở dài một hơi, nhưng sau đó lời giống như lơ đãng của Lý Vạn Sơn cũng khiến thần kinh Lý Kiến Nghiệp căng thẳng trong nháy mắt. Xem ra kế hoạch bên kia phải nắm chặt thời gian, hôm nay cũng bảo người gọi điện thoại cho người nợ thúc giục một chút.

“Dương Quang, anh đợi được người kia rồi, có phải là một cô gái tuổi còn trẻ giống với tưởng tượng của anh hay không?” Tiên Trương Hạo Đình, Mạn Dao nhìn thật nhiều cuộc điện thoại chưa nhận trên điện thoại di động, vừa nhìn tên hiện phía trên, sững sốt một chút, gọi trở lại.

“Vốn tôi đã muốn bỏ qua, khi đó trời đã tối xuống rồi, tôi cho là người kia cũng không trở lại. Tôi bèn định thời gian ngày mai giao nó cho cục cảnh sát. Ai biết tôi vừa muốn đi, thì thấy một người giống như tìm thứ

gì đó, tôi bèn đi lên hỏi thăm, rốt cuộc tìm được người mất mát đồ. May mà tôi không đi, thì ra đây không phải là cái chìa khóa đơn giản, còn có một chuyện xưa rất cảm động.” Mạn Dao nghe giọng nói hưng phấn của người thanh niên bên kia điện thoại, trong đầu xuất hiện vẻ mặt người thanh niên nói những lời này.

“Chuyện xưa cảm động? Vậy là chuyện gì?”

“Thì ra là móc chìa khóa đó.”

“Thật xin lỗi, tôi có một cuộc điện thoại tới, nếu như không có chuyện gì tôi cúp trước, lần sau có thời gian chúng ta tán gẫu tiếp.” Thấm thoắt, giữa hai người đã nói chuyện hơn một giờ, nếu không phải là điện thoại di động của Mạn Dao lại tới một cú điện thoại, Mạn Dao cũng sẽ không phát hiện mình lại nói chuyện với một người cũng chẳng thân quen lâu như vậy.

“Sắp nghỉ ngơi rồi hả? Hôm nay đi ngủ sớm một chút, không nên mệt mỏi chết, ngày mai lúc em tan học hai chúng ta cùng đi ăn cơm.” Lúc Trương Hạo Đình bấm điện thoại của Mạn Dao phát hiện đối phương đang trò chuyện, cũng không suy nghĩ nhiều. Bây giờ mặc dù đã muộn rồi, nhưng Mạn Dao cũng có phạm vi bạn bè của mình, hai người ở chung cũng cần cho đối phương một chút khoảng cách. Tuy bản thân hi vọng Mạn Dao không có bất kỳ bí mật gì với mình, nắm tất cả mọi chuyện của cô trong tay, cách ly mọi người bên cạnh cô.

Nhưng việc này dù sao không thực tế, nếu để cho Mạn Dao biết thậm chí anh có ý nghĩ như vậy, hai người bọn họ cũng rất khó khăn tiếp tục đi tiếp nữa. Anh cần phải làm là vào lúc Mạn Dao không ý thức được dệt xong một cái lưới lớn, để cho cô cam tâm tình nguyện rơi vào cái lưới đã làm xong không thể tự thoát khỏi này.

“Được rồi, vậy ngày mai đúng giờ gặp, anh cũng đi ngủ sớm một chút, chuyện làm ăn có thể xử lý vào ngày mai.”

“Đúng rồi, bộ phim em trù hoạch đã bắt đầu quay chụp, tuần này em có thể đến đoàn phim một chuyến, dù sao đây chính là bộ phim đầu tiên em chỉ đạo.” Mạn Dao vẫn rất có hứng thú đối với bộ phim truyền hình có một tay cô đưa ra khỏi trò chơi cải biên lại. Từ tuyên bố quay, bộ phim này đã bắt đầu đề tài không ngừng, hoàn toàn không cần công ty đoàn phim tuyên truyền quá mức cũng đã hấp dẫn tầm mắt mọi người. Đặc biệt là sau khi xuất hiện ảnh tạo hình, càng làm cho những mọt game kia vốn còn ôm ấp nghi ngờ đối với nhân vật chính, cũng bắt đầu mong đợi bộ phim này.

Vốn bởi vì bộ phim thần tượng này hấp dẫn người ái mộ, minh tinh mới lên cấp dựa vào bộ phim còn chưa phát sóng này không chỉ không mất đi độ hot vốn có của mình, còn hấp dẫn được nhiều fans hơn.

“Ông yên tâm đi, nhận tiền của ông thì nhất định sẽ thay ông làm việc. Nếu như ông không tin tưởng thực lực của tôi, vậy giữa chúng ta chấm dứt hợp đồng thì hơn?” Giọng điệu bên kia điện thoại có chút lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn ra được có mấy phần bất mãn đối với lời hỏi thăm của người bên này.

“Bạch Hồ, anh làm việc đương nhiên là tôi yên tâm, có điều nhất định phải tiến dần tiến độ, tuyệt đối không thể để con bé kia và người của nhà họ Trương tiến tới với nhau.” Bạch Hồ bên kia điện thoại là một

cái tên lưu truyền rất lâu ở nơi hắc ám. Không có người thấy diện mạo chân chính của anh ta, cũng không biết số tuổi cụ thể của anh ta. Ông cũng đã tiêu tốn rất nhiều chi phí mới liên lạc với Bạch Hồ ngàn mặt này, muốn anh ta nhận vụ buôn bán này.

“Ừ, tôi biết rõ, sẽ rất nhanh có kết quả.” Sau khi cúp điện thoại, Bạch Hồ nhìn hình và tài liệu trên máy vi tính, tùy ý gõ mấy mã số, nhìn đủ loại góc độ người bên trong hình, sau đó chú ý tới một tin tức trong đó, xác định kế hoạch kế tiếp. Vốn tính toán là từ từ mưu toan, có điều bên kia lại bảo anh tăng nhanh kế hoạch, thật sự là phiền toái lại phải vội vàng bày ra một chút chuyện kế tiếp lần nữa.

“Ah, Dương Quang, anh làm việc ở nơi này?” Kể từ sau khi chính thức qua lại cùng một chỗ với Trương Hạo Đình, liền bị Trương Hạo Đình lấy cớ quán cơm không vệ sinh, hai người bắt đầu đến một nhà hàng gần trường học cùng nhau dùng cơm. Hôm nay đi vào phòng ăn thấy có một bóng dáng có chút quen thuộc, trong giọng nói Mạn Dao có một chút kinh ngạc.

51. Chương 51: Thăm Dò Lớp

“Lý Mạn Dao, thì ra là em học ở trong ngôi trường này, muốn ăn gì? Món này là món ăn đặc sắc ở nơi này của chúng ta, mùi vị đều rất ngon, nếu em không có ăn kiêng gì đó, không bằng ném thử một vài món này.”

Dương Quang thấy Mạn Dao, trên mặt nâng lên một nụ cười rực rỡ thật to, đi nhanh mấy bước nghênh đón trước mặt Mạn Dao và Tử Tô.

“Mạn Dao, cậu biết người này?” Lâm Tử Tô nhận lấy thực đơn trong tay Dương Quang, tự động chọn hai món ăn yêu thích.

“Được rồi, các em đi trước, anh thúc giục phòng bếp một chút, để bọn họ làm trước cho các em.” Dương Quang nghe được Tử Tô chọn được hai tên món ăn, trả lời một tiếng, sắp xếp hai người Mạn Dao đến một vị trí trong góc yên tĩnh, lại đi làm những chuyện khác.

“Một thời gian trước, trong lúc vô tình tớ gặp phải anh ấy, con người anh ấy rất thú vị, chỉ là không ngờ anh lại dám làm việc ở chỗ này. Lần đó là lúc tớ và Âu Dương Vũ chính thức nói rõ ràng.”

Mạn Dao nói đến quá trình gặp gỡ Dương Quang với Tử Tô, “Ah, không ngờ người đẹp núi băng của chúng ta cũng là lần đầu tiên chủ động nhắc tới một nam sinh, cậu nói nếu để cho mấy người theo đuổi kia biết việc này, đoán chừng anh chàng mới này kia rất khó đặt chân ở trong trường học của chúng ta.”

Sau khi Tử Tô gấp một miếng đồ ăn, trêu chọc Mạn Dao đối diện một chút. “Cậu đừng nói lung tung, cậu cũng biết tớ đã có bạn trai, nếu như để cho anh ấy nghe được những lời này sẽ bị anh ấy hiểu lầm.”

Lần đầu tiên Mạn Dao thừa nhận cô có bạn trai ngay trước mặt Tử Tô, một câu nói đột ngột này khiến

cho chiếc đĩa của Tử Tô trực tiếp ngừng ở nơi đó, món ăn trong chiếc đĩa lập tức rơi bộp trên bàn.

“Lúc nào thì cậu đồng ý Trương Đồng đó, không trách được mấy ngày nay cậu hoa đào đầy mặt, thì ra là rơi vào trong lưới tình yêu rồi. Thời gian trước tớ vẫn còn đang suy nghĩ, rốt cuộc chừng nào thì cậu mới có thể đồng ý sự theo đuổi của Trương Đồng, chỉ là không ngờ Mạn Dao vậy mà cậu lại thỏa hiệp nhanh như vậy, tớ còn tưởng rằng người đẹp núi băng của chúng ta làm sao có thể kiên trì đến sang năm mới có thể bị Trương Đồng chinh phục.”

Tử Tô vui khi việc thành đối với tình yêu của bạn tốt mình, tuy nói thời gian cấp ba nói yêu thương đối với người bình thường thì quả thật có chút sớm rồi, có thể gọi là yêu sớm. Nhưng các cô khác với người bình thường, nhà bọn họ như vậy, việc học giỏi dở không có khác biệt gì quá lớn, ngược lại quan trọng hơn là quan hệ thông gia lợi ích.

Thân phận Mạn Dao ở nhà họ Lý lúng túng như vậy, có thể tìm được một người yêu chân chính đã rất khó được, có thể lực như Trương Hạo Đình bảo vệ Mạn Dao, sau này mình xuất ngoại cũng sẽ yên tâm một chút. Tử Tô nghĩ đến gần đây nhận được câu trả lời chắc chắn của bên nước Mỹ kia, nếu như trước đó không gặp gỡ Mạn Dao, mình cũng sẽ không cân nhắc đồng ý ngay lần mời này, nhưng trước mắt có một người như bạn tốt Mạn Dao, cho tới nay cô đều đang suy nghĩ có phải nên từ chối cơ hội lần này hay không, đợi đến sau khi cô và Mạn Dao tốt nghiệp trung học, lại xuất ngoại du học. Có điều nhìn Mạn Dao đắm chìm trong trong tươi cười trước mắt, Tử Tô định hôm nay tìm một cơ hội cố gắng nói chuyện với Mạn Dao một lần.

“55 đồng, số lẻ thì miễn luôn là được, chỉ cần giao 50 đồng là được rồi.” Lúc Dương Quang tính tiền thuận tay cầm lên hai chai thức uống cho Mạn Dao, “Đồ uống sau khi ăn xong, tặng cho hai em.”

“Cái này không tốt lắm, chúng em cũng không cần,” Dương Quang và mình cũng chẳng thân quen, Mạn Dao mở miệng từ chối, nhưng bị Dương Quang đẩy đồ uống tới trong tay của mình, “Được rồi, cầm đi, nếu để cho những người khác thấy sẽ không tốt.” Dương Quang thấy khách trên bàn của anh dường như muốn đứng dậy tính tiền, xoay người đi tới cái bàn kia.

“Dương Quang, hôm nay thật sự là ngại quá, cảm ơn anh tặng đồ uống cho chúng em.” Sau khi tan học, Mạn Dao nhìn nhắc nhở điện thoại gọi tới trên điện thoại di động, gọi sang.

“Lý Mạn Dao, em quá khách sáo, chúng ta là bạn mà, anh cũng không ngờ anh sẽ gặp phải em ở chỗ này. Chú anh chính là ông chủ tiệm ăn này, bài học năm tư ít đi rất nhiều, anh bèn đến giúp đỡ nơi này của chú.”

“Thì ra là ông chủ chỗ này là chú anh, thức ăn chỗ này vị rất ngon.” “Gần đây trong tiệm chúng tôi nghiên cứu đưa ra món ăn mới, không biết có thể mời em giúp chúng tôi nếm thử mùi vị những món ăn này một chút hay không? Nếu như chỗ nào không tốt, chúng tôi đang tiến hành cải tiến.” Thử món ăn, Mạn Dao không ngờ Dương Quang muốn mời cô tới thử món ăn, chần chờ một chút, mở miệng từ chối lời mời của Dương Quang.

Một câu nói của Tử Tô trong lúc vô tình trước đó khiến Mạn Dao biết được thái độ mình đối xử Dương Quang hoàn toàn là hai thế giới với cô này thật sự có chút khác thường. Loại khác thường này rất nhỏ, nếu

như không phải là Tử Tô chú ý tới, có lẽ mình sẽ vô tình rơi vào, cũng thêm một số phiền phức không cần thiết cho đối phương và mình.

“Thật xin lỗi, gần đây việc học của em có chút bận rộn, có thể không có thời gian ra ngoài, thật sự là xin lỗi, để cho anh thất vọng rồi.”

“Không có việc gì, anh cũng chỉ là mở miệng nói một chút, em có chuyện thì thôi, lần sau chờ khi em có cơ hội trở lại giúp chúng tôi lần thử món ăn vậy. Chỗ anh có khách tới, anh cúp trước.” Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Dương Quang cũng không duy trì tiếp nữa. Kinh nghiệm nhiều năm như vậy dựa theo ngày đó hai người có thể nói chuyện điện thoại thắm thoát hơn một giờ, hôm nay lại trùng hợp gặp nhau như vậy, đối phương cũng sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ của mình như thế.

Nhưng đối phương lại đột nhiên từ chối, tìm cớ cũng rất gượng ép, Dương Quang có thể cảm thấy xa cách đột ngột trong giọng nói đối phương. Nhất định xảy ra chuyện gì đó vào lúc anh không biết, xem ra đối phương có nghi ngờ đối với sự tiếp cận của anh, kế hoạch vẫn là phải thay đổi lại một chút.

“Cha, chuyện bên công ty kia cũng còn tốt, ở nước ngoài con nghe nói trong công ty xảy ra chuyện gì đó, vẫn luôn rất lo âu.” Bên kia điện thoại, Lý Kiến Nghiệp nghe được con gái mình ở bờ bên kia đại dương ân cần hỏi thăm, mệt mỏi lấy tay xoa xoa đầu,

“Có ông nội con ở đây, tất cả đều đã xử lý ổn thỏa rồi. Tết năm nay cha sẽ để ông nội con đón con trở lại, con vừa đi thời gian cũng đã hơn hai năm, vậy chỗ ông nội con cũng bớt giận rồi. Còn có chuyện cha nói với con trước đó, con thừa dịp lần trở về này hãy bắt đầu động tác, không chỉ là Trương Hạo Đình, cha còn chuyển tài liệu mấy người cho con, đối tượng hôn nhân tương lai của con chỉ có thể chọn lựa ở trong mấy người này. Con cũng biết, đối tượng hôn nhân của con rất có ích lợi đối với tương lai của cha ở nhà họ Lý.”

Đối mặt đứa con gái này, tuy Lý Kiến Nghiệp có thương yêu thuộc về mình, nhưng sẽ không bỏ qua cơ hội có thể lợi dụng con gái. Đối với chuyện hôn nhân của mình, Lý Tĩnh Xu nhìn rõ ràng hơn so với cha. Sau chuyện lần trước, cô cũng không còn mộng đẹp của thiếu nữ trước kia nữa, hoàn toàn trở nên chín chắn, làm mỗi một chuyện đều là nghĩ trước rồi mới làm.

“Cha, Trương Hạo Đình này cũng không dễ nắm giữ, nếu là con lựa chọn, con sẽ lựa chọn Lâm Vũ Trạch, anh ta là con một của nhà họ Lâm, nhưng bởi vì nguyên nhân đưa con tới khi về già, cho tới nay đều được nuông chiều lớn lên, nếu như cùng kết hôn với anh ta như vậy, rất dễ dàng nắm anh ta trong lòng bàn tay, trang@ddlqđ@bubble editor tương lai sau khi cả hai cụ nhà họ Lâm đều qua đời, tất cả gia nghiệp nhà họ Lâm sẽ đều nắm giữ ở trong tay của chúng ta. Tuy nói nhà họ Lâm là một dòng họ lớn, nhưng những thân thích kia của nhà họ Lâm đều là thân thích tương đối xa, không thể nào đưa đến uy hiếp đối với việc anh ta thừa kế gia nghiệp.”

Nhìn tài liệu sửa sang lại trong khoảng thời gian gần đây, Lý Tĩnh Xu chuyển mục tiêu chú ý từ Trương Hạo Đình tới trên người con trai độc nhất của nhà họ Lâm, Lâm Vũ Trạch. Nhà họ Lâm kinh doanh là công thương nghiệp truyền thống, trong vòng luẩn quẩn thượng lưu ở thành phố S cũng không lộ liễu trước mắt người đời, sau khi trải qua chuyện nhà họ Lý lần trước, như vậy công thương nghiệp càng làm cho Tĩnh Xu nhìn trúng nhà họ Lâm kia.

“Nhà họ Lâm, Lâm Vũ Trạch cũng coi như không tệ, tương đối dễ cho con cố ý nắm giữ được. Những thứ này chờ con trở về lại nói, nếu trong lòng con có tính toán, cha cũng sẽ không nói nhiều.” Công việc mỗi ngày của Lý Kiến Nghiệp rất bận, sau khi khôi thông với Lý Tĩnh Xu hơn 20 phút, Lý Kiến Nghiệp cúp điện thoại, bắt đầu bận bịu những chuyện khác. Không biết là xảy ra chuyện gì, lần trước bọn họ cùng hợp tác với nhà họ Trương, bên phía nước Mỹ kia đã rất hài lòng, còn chủ động đề cập lần sau tiếp tục hợp tác với bọn họ.

Nhưng ngày hôm trước, phía nước Mỹ truyền đến tin tức, cũng để xuống thảo luận bắt đầu công việc hợp tác kế tiếp giữa nhà họ Lý bọn họ và nhà họ Trương. Tạm thời trừ mình ra, những người khác ở nhà họ Lý còn chưa biết chuyện này. Chuyện lúc trước, hai đứa em đã khiến cha thất vọng, chỉ cần không xuất hiện không may, mai sau mình sẽ có thể thay thế vị trí của cha. Nhưng trước mắt, cha rất là coi trọng chuyện hợp tác bên phía nước Mỹ kia, bên nước Mỹ cho giá tiền rất cao, là một cuộc làm ăn quan trọng đối phó lỗ hồng tiền bạc hiện tại của nhà họ Lý. Hôm nay cuộc làm ăn này có vấn đề, mình phải nói rõ với cha như thế nào?

“Mọi người đều đi mau lên, chúng tôi ở chỗ này xem một chút là được rồi.” Mạn Dao vừa tan học đã bị Trương Hạo Đình kéo đến cơ sở quay chụp của đoàn phim cách đó không xa. Người phụ trách cơ sở quay phim không ngờ hôm nay ông chủ lớn đến cả gọi một tiếng cũng không có đã tới chỗ của bọn họ, vội buông chuyện trong tay xuống bắt đầu tiếp đón hai người Hạo Đình và Mạn Dao. Trương Hạo Đình dẫn theo Mạn Dao tới là muốn xem một chút đoàn phim quay chụp, tự nhiên sẽ không bởi vì mình làm chậm trễ công việc chính thức của đoàn phim, chỉ để một người của đoàn phim dẫn, những người khác bị Trương Hạo Đình đuổi đi, sau đó dẫn dò người của đoàn phim này dẫn bọn họ đến nơi quay chụp bộ phim truyền hình kia.

“Không ngờ quay phim lại là như vậy, thì ra tất cả cảnh tượng bay ở trên trời đều được hoàn thành trên mặt đất, trước kia em còn cho rằng làm sao họ có thể đánh nhau ở trên rừng trúc, thì ra những thứ này đều là hiệu quả đặc biệt của hậu kỳ điện ảnh, những hình ảnh đánh nhau kia đều là quay chụp trên mặt đất.” Người tới hiện trường đóng phim lần đầu tiên, đều có tò mò đối với tất cả thứ nhìn thấy, đặc biệt là như loại quay chụp phim truyền hình có chút sắc thái thần thoại này, không ngờ những hình ảnh thứ cười mây đạp gió hậu kỳ xuất hiện ở trong TV hầu như đều là hoàn thành ở trên đất, tối đa cũng là treo ngược hơi kém oai phong. “Lý tiểu thư, bộ phim truyền hình giống như của chúng ta tiêu tốn một khoản rất lớn ở phương diện chế tác hậu kỳ. Lần này, công ty chúng ta đã mời công ty chế tác hậu kỳ tốt nhất trong nước để hoàn thành hậu kỳ sau đó, đến lúc đó hình ảnh xuất hiện sẽ giống với suy nghĩ của Lý tiểu thư.

Đạo diễn chúng tôi rất có kinh nghiệm đối với cái chủng loại phim thần kỳ huyền ảo này, trước mắt quay chụp cũng rất thuận lợi.” Người của đoàn phim cũng là người có tầm mắt, không buông tha cơ hội hiếm có lấy lòng ông chủ lớn, thấy bạn gái ông chủ có hứng thú đối với cái này, vội vàng mở miệng bắt đầu giới thiệu cho bạn gái mình.

“Lý tiểu thư, chị Lena mới vừa hoàn thành quay phim, Lý tiểu thư là chủ đạo bộ phim này, cô xem nơi nào cần cải thiện, chị Lena là nữ chính của chúng ta, cô cũng có thể chỉ đạo một chút?” Cô gái lớn như vậy đều thích theo đuổi ngôi sao, người của đoàn phim thấy bên kia diễn viên chính đang rảnh rỗi, mở miệng đề nghị đi chào hỏi với diễn viên chính.

“Trương Đồng ngài khỏe chứ, tôi là Lena, thật vui mừng gặp anh, rất may mắn có thể nhận quay bộ phim này, có thể cùng nhau hợp tác với đoàn phim như thế.” Lúc quay phim, Lena đã nghe nói ông chủ đứng đầu công ty mình đi tới trong studio từ chỗ những người khác ở đại sảnh. Đợi đến lúc mình tạm thời không có phần diễn, vội soi gương kiểm tra một chút trang điểm trên mặt, đi tới phía Mạn Dao và Trương Hạo Đình bên này.

“Đây không phải là tôi quyết định, những diễn viên này đều là ý Mạn Dao, cô muốn cảm ơn thì cảm ơn Mạn Dao được rồi, không có quan hệ gì với tôi.” Mặc dù dưới cờ có công ty nghệ thuật, nhưng Trương Hạo Đình không có bất kỳ hứng thú gì đối với những nữ minh tinh của làng giải trí này. Cho dù Lena trước mắt là một nữ minh tinh nổi tiếng nhất dưới cờ của anh, Trương Hạo Đình cũng không có bất kỳ ấn tượng nào đối với người này.

“Là Hạo Đình anh cho em cơ hội, em mới có thể tuệ nhân thức châu (đôi mắt tinh tường), bộ phim này mới có thể quay.” Đối với ánh mắt trêu đùa, lời nói mập mờ của nữ minh tinh trước mắt, trong nháy mắt khi cô ta đi tới, Mạn Dao bèn đưa tay nắm tay Trương Hạo Đình. Trương Hạo Đình cảm thấy Mạn Dao mờ ám bên cạnh, ánh mắt nhìn Mạn Dao thêm mấy thứ khác biệt.

52. Chương 52: Cứu Người Đẹp

“Trước đó tôi đã nghe Tổng giám nhắc tới trợ lý đặc biệt Lý, không ngờ trợ lý đặc biệt Lý lại trẻ tuổi như thế, nếu không phải là Trương Đồng nói, tôi còn tưởng rằng là người mới vào nghề, thế nào cũng không nghĩ sẽ là trợ lý đặc biệt Lý.” Lena cười nhìn Mạn Dao đối diện.

“Chị Lena, chị nói đùa, rốt cuộc đều là kết quả mà mọi người hợp tác, chuyện quay phim vẫn là chỉ những diễn viên chính như mọi người. Hạo Đình, thời gian không còn sớm, một lát không phải anh còn có hội nghị phải mở, không bằng chúng ta đi về trước. Anh xem chúng ta tới trong này, đã làm trễ nãi đoàn phim quay chụp.”

Mạn Dao không có ý định chào hỏi với Lena, sau này công việc của cô cũng sẽ không tiếp xúc trực tiếp với những minh tinh này, ánh mắt của người phụ nữ trước mắt nhìn Trương Hạo Đình khiến trong lòng Mạn Dao âm thầm khó chịu, dù sao hôm nay muốn nhìn cũng đã nhìn rồi, không bằng rời nơi này sớm một chút.

Chờ lúc về đến nhà hỏi thăm một chút hạng mục của mình đã tiến triển tới chỗ nào, tháng trước hạng mục lập tức sắp hoàn thành quả thật xuất hiện một vấn đề nan giải, chỉ chớp mắt trôi qua một tháng, không biết vấn đề khó khăn kia đã được nghiên cứu khắc phục hay chưa? Trong khoảng thời gian này, cô cũng không dám tùy ý hỏi thăm, hôm nay đoán chừng có thể sắp có kết quả, mới dự định tối hôm nay gọi điện thoại tới bên kia.

“Trợ lý đặc biệt Lý, sao lại đi như vậy? Chờ một lát nữa hôm nay chúng ta quay chụp sắp hoàn thành, chỗ đạo diễn cũng có thời gian, không bằng tôi với cô và đạo diễn gặp một lần, cô trò hoạch ra bộ phim này, nhất định có một số chuyện có thể khai thông với đạo diễn.”

Đây là lần đầu tiên Lena nhìn thấy Trương Hạo Đình người thật, chính là bọn họ ký hợp đồng với công ty giải trí dưới cờ Trương thị, ra mặt cũng chỉ là phó tổng tập đoàn. Phòng làm việc của Trương Hạo Đình có thang máy chuyên biệt đến tầng cao nhất, những người như bọn họ không có lý do thích hợp, cũng không có cơ hội đến tầng cao nhất, huống chi đến tầng cao nhất, cũng không có nghĩa là có thể thấy Trương Hạo Đình.

Chờ nhìn những minh tinh như bọn họ, người ở bên ngoài thoát nhìn huy hoàng vô hạn, nhưng ở trong mắt

người có tiền chân chính, cũng không có tôn trọng gì đó đối với những minh tinh như bọn họ. Cô coi như là may mắn, vừa vào nghề đã ký hợp đồng với Trương thị, có cây to Trương thị này mà Trương thị cũng không phải là những công ty lợi dụng minh tinh làm một số chuyện bẩn thỉu kia. Trong hai năm qua trừ bản thân bằng lòng mấy lần, thời gian khác Lena cũng không thấy những minh tinh khác gặp phải những thứ kia.

“Chúng ta đi thôi.” Nếu Mạn Dao mở miệng nói muốn rời đi, Trương Hạo Đình trực tiếp rời đi với Mạn Dao, không để ý tới Lena muốn nói lại thôi phía sau. “Lúc về đến nhà gọi điện thoại cho anh, chỗ công ty anh còn có một số chuyện. Anh đoạt được chuyện làm ăn ở bên nước Mỹ của nhà em, mấy ngày nay có lẽ người trong nhà của em sẽ tìm em làm thuyết khách, em đối đáp cẩn thận một chút. Nếu như có khó khăn, thì gọi điện thoại cho anh.”

Mạn Dao gật đầu một cái, “Trên chuyện công ty, em là một học sinh cái gì cũng không rõ ràng. Chính là anh không nên vì em, nhường lại lợi ích của công ty. Chỉ cần mở ra tiền lệ, sẽ càng ngày càng phiền phức.” Đối với Trương Hạo Đình đoạt chuyện làm ăn của nhà họ Lý, Mạn Dao vui mừng còn không kịp, làm sao có thể cầu xin cho nhà họ Lý, để cho mình trở thành công cụ nhà họ Lý ngăn cản lợi thế của Trương Hạo Đình.

“Anh sẽ có chừng mực, chính em cẩn thận một chút.”

“Mạn Dao, mới vừa rồi là Hạo Đình đưa cháu trở về? Sao không bảo cậu ấy vào uống ly trà?” Mạn Dao không ngờ hôm nay Lý Kiến Nghiệp lại ở nhà lớn họ Lý, hơn nữa ngồi ở trong phòng khách giống như đang đợi mình.

“Chú, Hạo Đình anh ấy còn có công việc, đưa cháu trở lại rồi rời đi. Cháu không biết hôm nay chú ở chỗ này, nếu mà biết, Hạo Đình nhất định sẽ đi vào chào hỏi chú.” Thái độ Mạn Dao giống như rất là nghi ngờ, tò mò Lý Kiến Nghiệp vốn gần như là hờ hững với cô sẽ chủ động mở miệng nói chuyện với cô.

“A, ngược lại bỏ lỡ rồi. Mấy ngày nay có phải Hạo Đình rất bận hay không? Cháu thân là bạn gái cậu ấy, cũng phải quan tâm nhiều hơn một chút. Giống như là chuyện Hạo Đình có một tập đoàn như vậy phải xử lý, áp lực tự nhiên sẽ rất lớn, cháu cũng phải học tập nhiều hơn chia sẻ một chút với cậu ấy. Dù cho không thể cùng giúp cậu ấy xử lý những chuyện này, cũng có thể làm một người lắng nghe thật tốt.”

Lý Kiến Nghiệp ý vị sâu xa mở miệng, “Chú, cháu biết rồi, chỉ là những chuyện này, Hạo Đình thấy cháu tuổi còn nhỏ, cũng không nói phương diện chuyện công ty của anh ấy với cháu. Lúc hai chúng cháu đi chung với nhau, phần lớn thời gian đều là Hạo Đình nghe cháu nói chuyện trong trường học.

Công việc Hạo Đình rất bận, số lần cháu có thể gặp được anh ấy cũng không nhiều, một tuần lễ cũng chỉ có một lần, cũng đều là cùng nhau ăn cơm. Lúc ăn cơm, anh ấy đều giữ yên lặng, để không quá lúng túng, cháu chỉ có thể càng không ngừng nói chuyện.”

Mạn Dao vốn vẫn còn rất hưng phấn, càng nói tiếng càng nhỏ, trong giọng nói mang theo vài phần như ử

rũ. "Rốt cuộc là đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, cậu ấy bận rộn công việc, không có thời gian chủ động hẹn cháu. Cháu có thể chủ động một chút, đến công ty cậu ấy thăm cậu ấy, chủ động hỏi thăm anh gần đây bận rộn những việc gì."

Ban đầu lúc chú và thím của con, thím con chính là làm như vậy, người đàn ông đều thích người phụ nữ chủ động tiếp cận."

Lý Kiến Nghiệp thấy Mạn Dao nghe được lời của mình, hai mắt tỏa sáng, tiếp đó không ngừng gật đầu theo lời của mình, quyết định kéo đến mục đích hôm nay.

"Chú, như vậy thật sự được chứ? Hạo Đình có thể cảm thấy rất phiền hay không? Trước đó, cháu thỉnh thoảng hỏi thăm phương diện chuyện công ty Hạo Đình, trong nháy mắt sắc mặt Hạo Đình liền trở nên ảm đạm. Chú, chú không biết tuy nói cháu treo danh tiếng một trợ lý ở trong công ty Hạo Đình, nhưng trên thực tế cháu đều là xun xoe đi theo tổng giám đốc học tập ở trong công ty. Ở công ty mấy tháng, cháu biết không ít minh tinh, đặc biệt là trở thành bạn tốt với minh tinh ngọc nữ Lena mới lên cấp hiện tại. Nếu không vào Trương thị, cháu cũng không thể đến gần với nhiều minh tinh như vậy. Chú, chú không biết, những bạn học ở trường của chúng cháu cũng vô cùng hâm mộ với cháu có nhiều minh tinh ký tên như vậy."

Lúc nói vài lời này, Mạn Dao hoàn toàn là một loại hưng phấn của cô gái nhỏ nhắc tới minh tinh, loại hưng phấn này khiến Lý Kiến Nghiệp đối diện nở nụ cười khinh thường, "Mạn Dao, đây chính là cháu sai rồi. Không trách được mỗi lần Hạo Đình ăn cơm với cháu thì thỉnh thoảng đều là trầm mặc không nói, Hạo Đình hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú gì với chuyện cháu nói, cháu có thể hỏi một chút chuyện làm ăn mà Hạo Đình bận bịu gần đây. Chú nhớ được chuyện làm ăn của nhà họ Lý chúng ta và Hạo Đình hợp tác ở bên nước Mỹ lập tức sắp ký hợp đồng lần thứ hai."

Lần trước lúc chúng ta hợp tác, người Mỹ bên kia rất hài lòng, không biết Hạo Đình có ý gì đối với hợp đồng lần này?" Lý Kiến Nghiệp nói như vậy, cũng không phải muốn bảo Mạn Dao thay nhà họ Lý tới yêu cầu gì với Trương Hạo Đình, chỉ là muốn tìm người làm rõ chuyện với Trương Hạo Đình, ông thuận tiện xác định phản ứng của Trương Hạo Đình. Dù sao hiện tại hai nhà ở cái nhìn của người bên ngoài là hợp tác kết thân, Trương Hạo Đình đang đeo đuổi tiểu thư nhà họ Lý, tự nhiên sẽ không làm việc đoạn tuyệt lắm.

"Chú, cháu biết rồi, lần sau lúc cháu và Hạo Đình gặp mặt sẽ theo ý chú, hỏi thăm anh ấy một chút. Nhưng mà chú cũng biết, số lần cháu và Hạo Đình gặp mặt rất ít, nếu như chú sốt ruột, không bằng gọi điện thoại cho Hạo Đình. Cháu cũng không quen thuộc những chuyện làm ăn này, nếu mà nói sai gì đó, khiến Hạo Đình không thể hiểu ý của cháu sẽ không tốt." Mạn Dao không chần chờ gì liền đồng ý ngay, có điều câu nói kế tiếp quả thật làm cho Lý Kiến Nghiệp nhú mày.

"Đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì, chờ lúc Hạo Đình nói chuyện điện thoại với cháu, cháu chủ động hỏi một chút là tốt rồi. Tuy nói cháu là con gái, nhưng Hạo Đình không giống với những chàng trai khác, cháu nên chủ động gọi điện thoại cho cậu ấy một chút."

"Chú, cháu biết rồi." Đánh xong thái cực với Lý Kiến Nghiệp bên này, rốt cuộc Mạn Dao có thể trở về phòng để nghỉ ngơi. Sau hài lòng tắm một cái, Mạn Dao gọi điện thoại của phía đối tác, lấy được một tin tức khiến cô mừng rỡ khôn xiết. "Thật tốt quá, những chuyện khác tôi cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, mọi chuyện cũng đã làm xong. Khoản tiền phải dùng tiếp theo ngày mai tôi sẽ biết chuyển đến trong tài khoản của anh. Nếu thuận lợi, thì tháng sau công ty chúng ta sẽ chính thức khai trương."

Nhớ nhất định phải hoàn thành bên kỹ thuật trước khi công ty chính thức bắt đầu, chúng ta cũng tiện tiến hành tuyên truyền sau đó.” Cúp điện thoại, Mạn Dao nghĩ đến lập tức sắp khai trương công ty, không kiềm chế được bật cười khanh khách. Bên công ty, tất cả mọi chuyện cũng đã ổn thỏa pháo lớn, có bạn tốt như Lâm Tử Tô là một chuyện may mắn nhất mà Mạn Dao sống lại tới nay, nếu như không phải là Lâm Tử Tô, mở công ty phải tổ chức nhiều trình tự, cũng sẽ không xử lý thuận lợi như vậy.

Nhưng trước mắt chỉ cần Lâm Tử Tô vừa mở miệng, tất cả lỗi đi đều mở đèn xanh, thậm chí không cần Mạn Dao tự mình ra mặt, vốn cần hơn một tuần lễ mới ầm ỹ chạy xong thủ tục, chỉ dùng thời gian ngắn ngủn hai ngày, dieenddafnleequysddoon thì tất cả đều nắm chắc trong tay. Thủ tục giải quyết rồi, kế tiếp chính là thuê phòng làm việc và tuyển dụng nhân viên. Hai chuyện này, chẳng qua một mình Mạn Dao dĩ nhiên là không được, Mạn Dao còn có thể thông qua công ty tìm người giới thiệu việc làm giải quyết ứng cử viên kế hoạch kinh doanh, thế nhưng một số nhân viên kỹ thuật chính là phiền phức vị hợp tác kia tự mình chọn lựa.

Mạn Dao thành lập công ty mới cũng không lớn, nhờ mời công ty săn đầu người giới thiệu việc làm nổi tiếng nhất thành phố bọn họ, rất nhanh hết thảy mọi thứ cũng chuẩn bị ổn thỏa xong trước khi công ty Mạn Dao chính thức khai trương. Công việc tiếp theo, Mạn Dao ngoại trừ phụ trách kế hoạch kế tiếp khi công ty mới bắt đầu ra, thì mọi chuyện còn lại đều giao cho tổng giám đốc thuê tới, với những nhân sĩ chuyên nghiệp kia. Lại nói, nòng cốt kỹ thuật của công ty Mạn Dao chính là người đàn ông phát minh độc quyền kia, mà những thứ này cũng đã xin độc quyền quốc gia, có kỳ hạn bảo vệ hai mươi năm, cho dù bị những người cùng ngành nghề khác trộm lấy, cũng không cách nào sản xuất tiêu thụ, cho nên Mạn Dao cũng sẽ không lo lắng người phụ trách của mình mời tới bị người ngoài thu mua.

“Mạn Dao, cẩn thận.” Trưa hôm nay ăn xong cơm trưa, Mạn Dao chuẩn bị trở về trường học, hôm nay trong nhà Tử Tô có chuyện xin nghỉ không đi học, không biết có phải chuyện đã xử lý tốt hay không? Bên này suy tư định gọi điện thoại hỏi thăm bạn tốt một chút, không ngờ một chiếc xe bên kia đường như thẳng xe không ăn, hoàn toàn không bị khống chế đâm tới phía Mạn Dao đứng.

Lúc Mạn Dao chú ý tới chiếc xe này thì phản ứng đầu tiên chính là né tránh tới bên cạnh, nhưng tốc độ xe này quá nhanh, Mạn Dao thấy xe càng ngày càng gần, bắt đầu dĩ nhiên hai mắt lại. Ông trời cho mình cơ hội sống lại, không ngờ tất cả đều đã lên quỹ đạo, sự nghiệp của mình bắt đầu cất bước, cũng vừa đi cùng với Hạo Đình, ông trời lại muốn thu về tất cả vào lúc này. Mặc dù Mạn Dao không cam lòng, nhưng cũng sẽ không bắt đầu trêu chọc với ông trời, dù sao sống lại một lần đã là trời cao ban ơn. Chỉ là đáng tiếc, mình chưa từng nói ra tấm lòng của mình đối với Hạo Đình, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng có thể có cơ hội chính miệng nói một tiếng em yêu anh với Hạo Đình.

Bùm, bị một luồng sức mạnh không biết từ nơi nào tới hung hăng kéo cánh tay lại, lúc Mạn Dao phản ứng lại thì bản thân đã ngã xuống trên người của một nam sinh. Mà một tiếng mới vừa rồi kia chính là xe đụng phải cây cột bên cạnh, cả đầu xe lún lôm vào, kính chắn gió cũng bể thành năm sáu mảnh nhỏ xù.

“Mạn Dao, em không sao chứ, mới vừa rồi làm anh sợ muốn chết?” Tránh được sống chết một kiếp, Mạn Dao muốn ngồi dậy từ trên người người đàn ông trước mắt, nhưng sợ hãi mới vừa rồi khiến hai chân cô như nhũn ra, mới vừa đứng dậy thì lại sắp té lún trên đất. Ngược lại người đàn ông bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, chột kéo cánh tay Mạn Dao lại, tiếp đó đỡ Mạn Dao đi vài bước, trở lại tiệm cơm của mình, cho đến khi Mạn Dao ngồi ở trên ghế mới buông lỏng tay đỡ Mạn Dao ra.

“Dương Quang, hôm nay nhờ có anh. Nếu không chỉ sợ em cũng đã không còn trên đời này rồi.” Mạn Dao

nhìn Dương Quang rót một ly nước nóng đưa tới trên tay mình, Mạn Dao cảm kích không biết phải nói gì mới tốt. “Nói cái gì đó, chúng ta không phải bạn à. Mạn Dao, anh cùng em đi bệnh viện khám một chút, kiểm tra triệt để một chút anh cũng có thể yên tâm một chút. Chỗ trường học, anh đã nhờ bạn học xin nghỉ giúp em.”

53. Chương 53: Thổ Lộ Tình Yêu

Editor: trang bubble ^^

Thời gian trôi qua hơn mười phút sau, Mạn Dao phát hiện tay chân mình đã có hơi sức, điện thoại mang bên mình rơi xuống đất, vẫn là được Dương Quang nhặt lên. “Dương Quang, có thể trả di động lại cho em trước hay không? Em muốn gọi một cú điện thoại.”

“Gọi điện thoại?” Dương Quang sững sốt một chút, cho rằng Mạn Dao muốn báo bình an cho người trong nhà, đưa điện thoại di động trên người tới trong tay Mạn Dao. Đang họp, Trương Hạo Đình không ngờ điện thoại di động bên người mình lại vang lên trong lúc bất chợt. Dây số của điện thoại di động này không có mấy người biết. Trương Hạo Đình thấy hiển thị cuộc gọi đến trên điện thoại di động, trực tiếp đứng lên từ trên ghế.

Mạn Dao biết mình làm việc, cho dù tìm mình cũng sẽ gọi đến chỗ thư ký, đây là lần đầu tiên sau khi nói số điện thoại di động cho Mạn Dao, cô ấy gọi tới chỗ mình, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Trương Hạo Đình đầu còn ngồi yên được, trực tiếp dặn dò hội nghị tạm xác định.

“Alô, Mạn Dao, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Nghe được giọng nam trầm thấp quen thuộc bên kia, điện thoại bên này Mạn Dao không nhịn được chảy nước mắt.

“Hạo Đình, anh có thể tới quán ăn bên trường học một chuyến hay không? Em muốn gặp anh, muốn gặp anh ngay lập tức. Em có lời muốn nói trước mặt anh.” Nghe lời nói nức nở ngây ngô của Mạn Dao bên này, Trương Hạo Đình càng ngày càng lo lắng, “Anh sẽ tới đó liền, em đang chờ ở đâu, rất nhanh là anh có thể đến.”

“Ừ, vậy em chờ anh. Hạo Đình, em rất nhớ anh.” Bên này Mạn Dao lưu luyến không rời cúp điện thoại, có mấy lời Mạn Dao không hy vọng nói cách ông điện thoại lạnh lẽo, mà hy vọng nói ra tiếc nuối lớn nhất của mình đối với anh trong nháy mắt trước đó ở ngay trước mặt Trương Hạo Đình.

“Hội nghị tạm thời hủy bỏ, tôi có chuyện phải lập tức đi ra ngoài, anh đi dặn dò tài xế chuẩn bị một chút.” Phòng họp, mọi người không ngờ chủ tịch mình lại hủy bỏ hội nghị ngay sau khi nhận được một cú điện thoại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ở cái nhìn của bọn họ, chủ tịch luôn luôn lấy công việc làm trọng, là ai, chuyện gì có thể khiến chủ tịch từ bỏ công việc. Cấp cao ở đây tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đều đang suy đoán nội dung cú điện thoại mới vừa rồi.

Trương Hạo Đình đầu có thời gian suy nghĩ những người này suy đoán cái gì, vừa ra thang máy, liền dặn dò tài xế dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ trung học của Mạn Dao. Sau khi Mạn Dao để điện thoại

xuống, không để ý Dương Quang ngăn cản, đứng dậy định đi ra ngoài cửa chờ Hạo Đình, “Mạn Dao, em chờ ở nơi này là được rồi, nếu như em không yên tâm thì anh đi ngoài cửa nhìn giúp em, đợi đến lúc anh ta tới anh sẽ thông báo cho em.”

Dương Quang không ngờ mình cứu Mạn Dao ân tình lớn như vậy, ngoại trừ một tiếng cảm ơn lúc đầu, Mạn Dao cũng sẽ không có những bày tỏ khác.

“Dương Quang không cần làm phiền anh. Hôm nay nếu như không phải là anh, em cũng đã không còn mạng. Anh đã làm nhiều chuyện cho em như vậy, sao em còn làm phiền anh được chứ. Em tự đi ra ngoài cửa chờ Hạo Đình là được. Hôm nay bởi vì chuyện của em đã làm trễ nãi buôn bán của tiệm cơm các anh. Anh xem anh còn có công việc bề bộn phải bận bịu như vậy, cũng không cần ở với em. Đi bệnh viện và chuyện về sau, có Hạo Đình ở đây, Hạo Đình sẽ đi với em.” Ngược lại, Mạn Dao không để ý gì đến thay đổi của Dương Quang, chẳng qua là cảm thấy cũng không tiện phiền phức đối phương, vừa nói xong vừa đi nhanh mấy bước đến ngoài cửa.

“Mạn Dao, tại sao khóc, còn có sao quần áo cũng dơ bẩn?” Trương Hạo Đình vừa tới trường học thì thấy bóng hình xinh đẹp chờ ở bên ngoài cửa nhà hàng đó. Xe còn chưa có ổn định lắm, Trương Hạo Đình đã không chờ kịp bước xuống từ trên xe, mà Mạn Dao thấy được chiếc xe mỗi ngày đều đón mình, bước nhanh chạy tới, trực tiếp nhào vào trong ngực Trương Hạo Đình.

“Hạo Đình, em không sao, mới vừa rồi thiếu chút nữa em xảy ra tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa em cũng sẽ không thấy được anh rồi. Chính vào lúc đó, em mới phát hiện em thật sự không bỏ được anh, khi đó ý nghĩ cuối cùng trong lòng em chính là em thích anh, rất thích anh.” Vào lúc ban đầu nghe được Mạn Dao thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ, anh chỉ cảm giác nhịp tim giống như vì thế nhảy lên, đôi tay càng không ngừng run rẩy, cho dù biết những chuyện này đều đã qua, mình đã ôm người trước mắt vào trong lòng nhưng anh vẫn cảm thấy sợ hãi, một loại sợ hãi trước đó chưa từng có.

Nếu như Mạn Dao thật sự rời khỏi bên cạnh mình, Trương Hạo Đình không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, khoảnh khắc này anh vô cùng may mắn là ông trời, ông trời thương hại anh, để cho anh ta bảo vệ vật báu lớn nhất bên cạnh mình. Mà sau đó khi Hạo Đình nghe lời thổ lộ của Mạn Dao với mình, vào giờ phút này rồi cuộc anh nếm trải sau khi thiếu chút nữa mất đi cả thế giới, lại lấy được tất cả lần nữa. Mặc dù mình đã sớm hiểu tấm lòng của Mạn Dao, nhưng thái độ Mạn Dao đối xử với mình quả thực vẫn luôn là bị động tiếp nhận, chưa từng chủ động bày tỏ.

Đối với chút ngượng ngùng của con gái này, Hạo Đình cũng không để ở trong lòng, cũng không so đo. Nhưng thật sự có một ngày nghe được bày tỏ của đối phương, Hạo Đình mới biết mình đã chờ đợi quá lâu, một câu thổ lộ đơn giản lại có thể có hạnh phúc lớn như vậy.

“Tử sinh khê khoát, dữ tử tương duyệt, chấp tử chi thủ dữ chi giai lão*.” Ôm Mạn Dao trong ngực, Trương Hạo Đình nghĩ đến một câu thơ cổ đã từng thấy, vào giờ phút này trong đầu xuất hiện những lời này chính là điều duy nhất anh muốn nói với Mạn Dao.

*: Kích cổ 4 (4) • Đánh trống 4 của Khổng Tử, dịch nghĩa:

Chết sống hay xa cách,

Đã cùng nàng thành lời thề ước.

Ta nắm tay nàng,

(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già. (Xem thêm ở thivien.net)

“Mạn Dao, vị này chính là người em muốn đợi?” Cách cửa sổ thủy tinh, Dương Quang nhìn người đang ôm nhau ở bên ngoài, có chương mắt không nói ra được.

“Hạo Đình, em giới thiệu một chút với anh, đây là Dương Quang, chính là mới vừa rồi anh ấy đã cứu em, nếu như không có anh ấy, chỉ sợ em cũng không thấy được anh.” Nghe được tiếng Dương Quang, Mạn Dao có chút xấu hổ đẩy Hạo Đình ra, ngẩng đầu nhìn kinh ngạc trên mặt Hạo Đình, tiếp đó kéo tay Hạo Đình, hai người nhìn nhau nở nụ cười.

“Thật là cảm ơn anh đã cứu Mạn Dao nhà chúng tôi, đây là danh thiếp của tôi, phía trên có điện thoại liên lạc của tôi, tôi đưa Mạn Dao đi bệnh viện kiểm tra một chút trước, sau này hai chúng tôi sẽ cảm ơn anh thật tốt.” Thân là người đàn ông, Trương Hạo Đình chú ý rõ ràng ánh mắt của người trước mắt này có một phần khác thường về phía Mạn Dao, bạn gái mình xinh đẹp như vậy, không thể tránh được có một vài người theo đuổi. Người này cứu bạn gái mình, anh đương nhiên sẽ cảm ơn đối phương thật tốt, nhưng có thể là tai họa, anh vẫn không muốn để cho Mạn Dao tiếp xúc nhiều hơn với người đàn ông này.

“Đúng đấy, Dương Quang, Hạo Đình đã tới. Em có Hạo Đình đi cùng là được rồi. Ngày mai, em và Hạo Đình mời anh ăn cơm.” Mạn Dao phụ họa lời Hạo Đình nói, Dương Quang nhìn hai người ăn ý, “Ừ, vậy em cẩn thận một chút, sau khi chẩn đoán bệnh gọi điện thoại cho anh báo tin bình an. Không cần một chút là luôn nói với anh lời cảm ơn, chúng ta không phải bạn tốt à, nói mấy lời này là em không xem anh làm bạn!”

“Dương Quang, anh đương nhiên là bạn tốt của em.” Mạn Dao vừa nghe thấy trong giọng nói của Dương Quang mang theo vài phần trách cứ, vội mở miệng giải thích. “Cô ngốc, thời gian không còn sớm, sợ rằng anh phải đưa em đến khu bệnh viện, nếu không anh cũng không yên lòng. Dương Quang tiên sinh, chúng tôi đi trước, chờ sau khi chẩn đoán bệnh tôi sẽ thay Mạn Dao gọi điện thoại cho anh.” Sau khi Hạo Đình tạm biệt với Dương Quang, bèn ôm vai Mạn Dao đỡ cô lên xe.

Dương Quang đứng ở đằng xa nhìn hai người Mạn Dao và Trương Hạo Đình biến mất từ trong tầm mắt của anh, biểu hiện trên mặt không ai có thể hiểu rõ.

“Thân thể có chỗ nào khó chịu hay không? Lần trước bác sĩ đã nói khí huyết cũng không tốt lắm, anh bảo bác sĩ sắc thang thuốc tốt cho em, em có đúng hạn uống không? Lần này nhất định phải đúng hạn kiểm tra một chút.” Bị Trương Hạo Đình nhìn từ trên xuống dưới như vậy, Mạn Dao mắc cỡ đỏ mặt, nghĩ đến lúc vừa nãy mình kích động thổ lộ như vậy, trực tiếp chôn đầu mình ở trong ngực của đối phương, bắt đầu tự lừa mình dối người.

“Mạn Dao, lại thêm hai năm nữa, hai năm sau chúng ta sẽ kết hôn, đến lúc đó chúng ta sẽ làm một hôn lễ lớn nhất sang trọng nhất. Anh muốn để cho toàn thể giới đều biết, em là vợ của Trương Hạo Đình anh, là người vợ sẽ nắm tay cùng anh đi qua cả đời, là người quan trọng nhất cuộc đời anh. Đến lúc đó hôn lễ của

chúng ta nhất định sẽ làm cho toàn thế giới đều biết sự quan tâm của anh đối với em.” Ôm Mạn Dao, lời của Trương Hạo Đình đan một giấc mơ xinh đẹp nhất cho Mạn Dao.

“Chuyện ngày hôm nay không nên nói với ông nội. Nếu để cho ông nội biết ý nghĩ của anh đối với em, ông ấy nhất định sẽ bảo anh làm một số chuyện khó xử. Ông nội nhà họ Lý là hạng người gì em rất rõ ràng, lần trước nhà họ Lý tổn thất bao nhiêu, tuy là em không rõ ràng, nhưng cũng có thể đoán được đại khái nhà họ Lý nhất định đã tổn thương tới căn bản. Chú còn chủ động đề cập với em muốn em quan tâm chuyện trên phương diện làm ăn của anh, đoán chừng mấy ngày này gần đây chuyện làm ăn của nhà họ Lý cũng không thuận lợi. Nếu như chúng ta muốn kết hôn, còn không biết nhà họ Lý sẽ gây rắc rối như thế nào.”

Mạn Dao đương nhiên sẽ không muốn làm Lý Vạn Sơn được lợi, nếu như có thể, lúc bọn họ kết hôn thì tất cả đều đã kết thúc. Những chuyện của đời trước kia đều đã có một cái kết, cô có thể ở chung với Trương Hạo Đình mà không cất giữ chút nào, không có bí mật gì.

“Trương Đồng, Lý tiểu thư đã kiểm tra rồi, chỉ là bị hoảng sợ một chút, không có những vấn đề gì khác. Nếu anh không yên tâm thì để cho Lý tiểu thư tạm thời ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày, chúng tôi cũng tiện làm thêm một kiểm tra toàn diện triệt để cho Lý tiểu thư.” Sau khi kiểm tra liên tục, Mạn Dao nghe được không có chuyện gì thở ra một hơi, ai biết bác sĩ lại còn muốn cô ở lại bệnh viện, làm tiếp một số kiểm tra, cầu cứu nhìn Trương Hạo Đình hi vọng đối phương từ chối.

Tuy nói là ở tại phòng bệnh tốt nhất, nhưng loại chỗ như bệnh viện này vẫn không có người nào mong muốn đến, đặc biệt là Mạn Dao, luôn có một loại sợ hãi đối với bệnh viện.

“Ngoan, nghe lời, kiểm tra cẩn thận một chút, ở chỗ này quan sát mấy ngày. Mấy ngày này anh cũng sẽ ở với em.” Trương Hạo Đình vuốt tóc Mạn Dao, quay đầu làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Mạn Dao, trực tiếp bảo bác sĩ sắp xếp chuyện phòng bệnh nằm viện.

“Vừa nãy có phải em làm lỡ công việc của anh hay không? Khi đó cũng đã hoảng sợ nên mới gọi cú điện thoại kia, bây giờ em đã không sao, nếu như anh có chuyện, cứ đi mau đi. Chỗ em có bác sĩ có y tá, anh không cần lo lắng cho em.” Trở lại phòng bệnh bên trên, nhìn Trương Hạo Đình gọt trái cây cho mình ở nơi đó, Mạn Dao nhớ tới chuyện mới vừa rồi mình lơ là, có chút lo lắng mở miệng nói.

“Xảy ra chuyện này, người đầu tiên em nhớ tới là điện thoại của anh nên anh rất vui mừng. Hiện tại chuyện chủ yếu nhất chính là thân thể của em, em tốt nhất nghỉ ngơi ở trong bệnh viện, về phần những chuyện khác anh đã dặn dò thư ký. Công ty anh lớn như vậy, nếu như tất cả mọi chuyện đều dựa vào anh, anh thuê đám cấp cao như bọn họ còn có tác dụng gì. Nếu như công ty có tài liệu cần anh xử lý, thư ký sẽ đưa nó đến nơi này. Hai ngày này, anh ở chỗ này cùng với em, chỉ có em xuất hiện ở trước mặt của anh, lòng của anh mới có thể thật ổn định.” Trương Hạo Đình cắt xong trái cây, ghim cây tăm vào một miếng trong đó đưa tới khóe miệng Mạn Dao.

“Kiến Nghiệp, người cha như tôi có phải đã già hay không, xảy ra chuyện lớn như vậy anh lại dám bảo phía dưới gạt tôi. Nếu không phải là anh còn chưa một tay che trời trong công ty, một lão già khom như tôi đây sẽ hoàn toàn bị anh cho đi tàu bay giấy. Anh vẫn là nói cho tôi nghe một chút, bên nước Mỹ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Nếu không có người lén lút thông báo mình, Lý Vạn Sơn cũng không ngờ con cả mình tin cậy nhất vậy mà có chuyện lớn như vậy gât mình. Sau chuyện lần trước, Lý Vạn Sơn thất vọng với con trai nhỏ con gái nhỏ, mà con gái lớn thì Lý Vạn Sơn vẫn luôn không nhìn ở trong mắt, cũng dự định lập ra di chúc trong khoảng thời gian này, đợi đến lúc mình không có ở đây, sẽ đưa phần lớn cổ phần vị trí của mình cho con cả thừa kế, về phần mấy người con khác chỉ có quyền chia hoa hồng, không thể trực tiếp tham dự vào vận hành tập đoàn.

Nhưng mình vừa mới ngẫm tới ý nghĩ này, lại biết tin tức này từ trong miệng thân tín, chuyện làm ăn bên nước Mỹ bị con cả mình làm hỏng, hiện tại nước Mỹ đã bỏ nổi tiếp hợp đồng với bọn họ, hợp đồng kỳ thứ hai đã ký kết với nhà họ Trương. Lý Vạn Sơn lại biết được chuyện này xảy ra sau việc kết hôn từ trong miệng thân tín, xoảng một cái ly trà trên tay rớt bể.

54. Chương 54: Như Tuyết Trở Về Nước

Editor: trang bubble ^^

Lý Kiến Nghiệp cũng đoán được sớm muộn cha cũng sẽ biết chuyện này, có điều không ngờ trước khi ông còn chưa nghĩ rõ ràng giải thích chuyện này với cha như thế nào, cha đã biết việc này từ trong miệng những người khác.

Nhìn cha giận dữ, Lý Kiến Nghiệp đã có thể nghĩ đến những người có ý đồ riêng kia sẽ nói ra cái gì ở bên tai cha. Bắt đầu từ khi mình trở thành tổng giám đốc công ty, Lý Kiến Nghiệp đã bắt đầu bồi dưỡng thân tín của mình ở Lý thị.

Giống như là chuyện làm ăn ở nước Mỹ kia, ban đầu vì không để cho mấy anh chị em mình tham dự ở trong đó, tất cả hoạt động đều là thân tín của bản thân xử lý, cũng là như thế, mới có thể giấu giếm chuyện kia thời gian dài như vậy. Nhưng hôm nay đối mặt sự chỉ trích của cha, Lý Kiến Nghiệp hiểu rõ tính tình Lý Vạn Sơn nên chẳng hề nói một câu, chỉ yên lặng đứng ở một bên, chờ đợi cha hết giận rồi giải thích.

“Kiến Nghiệp, không phải là con không biết thân thể cha con, con cũng lớn tuổi như vậy, sao lại giống như trẻ con thế, không nghĩ chia sẻ một chút cho cha con, ngược lại chọc cho cha con tức giận. Lão gia, ông cũng thế, lớn tuổi như vậy, thân thể mới là quan trọng nhất. Đứa bé Kiến Nghiệp này luôn luôn chín chắn, chính là lần này đã làm sai điều gì, cũng là có một số nguyên nhân đặc biệt, chờ một lát tôi bảo Kiến Nghiệp cẩn thận giải thích cho ông một chút. Kiến Nghiệp, còn không đỡ cha con ngồi xuống.”

Lão phu nhân nghe được con dâu lớn cầu cứu, vội vàng đi xuống từ trên lầu, gõ cửa phòng sách, giải vây cho Lý Kiến Nghiệp.

“Con trai ngoan của bà, bà vẫn là hỏi một chút nó đã làm cái gì. Nói cho anh biết, tôi còn chưa có chết, tôi không phải chỉ có một mình anh là con trai, hôm nay nếu anh không cho tôi một lời giải thích hợp lý, có tin tôi lập tức gọi điện thoại cách chức Tổng giám đốc của anh hay không?” Trước mắt, Lý Vạn Sơn quan tâm nhất chính là quyền uy nhất quán của ông ở công ty và ở trong nhà, tập đoàn nhà họ Lý chỉ cần ông sống trên đời một ngày, cũng không cho phép có người lung lay địa vị của ông.

Chuyện Lý Kiến Nghiệp giấu giếm lần này, đụng chạm tới cảm kị của Lý Vạn Sơn, mới có thể khiến Lý Vạn Sơn hoàn toàn không bắn khoả mặt mũi của Lý Kiến Nghiệp, trực tiếp khiển trách ập xuống đầu.

”Cha, chuyện này cha nghe con giải thích. Bên nước Mĩ nhất định là nhà họ Trương nhúng tay vào. Từ sau khi biết tin tức này, con đã suy nghĩ biện pháp xoay chuyển cục diện này, có điều chuyện tiến triển cũng không thuận lợi. Con đã để cho trợ lý của con tự mình đi nước Mĩ một chuyến, hi vọng cô ấy có thể biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng ai biết nhà họ Trương lại lặng yên không tiếng động đã gia hạn với nước Mĩ, từ đầu tới đuôi cũng không cho nhà họ Lý chúng ta biết. Cha, con vừa mới biết được việc này từ chỗ trợ lý, vốn tính toán hai ngày nay sẽ giải thích với cha, chẳng qua không ngờ cha lại sớm biết rồi. Cha, chuyện này là con làm sai.”

Lý Kiến Nghiệp không nói lời cầu xin tha thứ cho mình, chỉ đẩy nguyên nhân tới trên người của Trương Hạo Đình.

“Lão gia, bây giờ không phải là lúc dạy dỗ Kiến Nghiệp, tuy là tôi không hiểu chuyện làm ăn này, nhưng cũng biết hôm nay quan trọng nhất là nghĩ ra một biện pháp ứng đối. Đứa bé Kiến Nghiệp này cũng là lo lắng thân thể của ông, không phải bác sĩ nói thân thể của ông không chịu nổi kích thích, Kiến Nghiệp mới có thể tự chủ trương.”

Đợi đến khi Lý Kiến Nghiệp nói xong việc đã xảy ra, lão phu nhân tiếp tục mở miệng cầu cạnh cho Lý Kiến Nghiệp. Lý Vạn Sơn còn định nói gì đó, chỉ là ngực đột nhiên quặn đau từng đợt, “Lão gia, cha, cha sao vậy? Nhanh, gọi bác sĩ tới, nhanh, lão gia.”

“Cô, ông nội nhập viện rồi. Dạ, con biết rồi, con lập tức đến ngay.” Mạn Dao ở trong bệnh viện ở hai ngày, người của nhà họ Lý còn tưởng rằng Mạn Dao ở trong nhà Lâm Tử Tô, cũng không để ở trong lòng. Đối với lão phu nhân mà nói, Lý Mạn Dao đêm không về ngủ, nếu như ầm ĩ ra chuyện gì, ngược lại một chuyện tốt khó được, đương nhiên sẽ không ngăn cản, gọi điện thoại hỏi thăm.

“Hạo Đình, ông nội đột nhiên bệnh tim trường tái phát, bác sĩ đang cấp cứu. Mới vừa rồi, cô gọi điện thoại cho em, em phải lập tức đến bệnh viện một chuyến.” Bệnh viện của Lý Vạn Sơn cũng không phải chung bệnh viện với Mạn Dao ở bây giờ. Vào lúc điện thoại Mạn Dao reo, Trương Hạo Đình đã bỏ xuống tài liệu trong tay, hai ngày nay tuy nói là ở bệnh viện cùng Mạn Dao, nhưng thư ký cũng đưa tất cả tài liệu phải phê duyệt đến trong phòng bệnh.

“Lý lão nằm viện, vậy anh đưa em đến bệnh viện, nhưng không đi lên với em. Anh đoán chừng ông cụ Lý đã biết chuyện bên nước Mĩ kia rồi, em cũng cẩn thận một chút.” Hai ngày sau khi kiểm tra đã xác định trên người Mạn Dao không có gì đáng ngại. Hai ngày nay sớm chiều ở chung với Mạn Dao, cũng là cơ hội hiếm có đối với hai người, bây giờ đã đến lúc, bọn họ cũng nên đi làm chuyện của mình.

“Mấy ngày nay chắc là em phải ở với ông nội em, chỗ Dương Quang, anh sẽ tự mình đi cảm ơn. Vốn là ngày hôm trước đã muốn tự mình nói cảm ơn, giờ thì tốt rồi đấy tới hôm nay.” Nghe được Trương Hạo Đình nói muốn đi gặp Dương Quang, Mạn Dao gật đầu một cái. Dương Quang là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng nếu như quả thật phải cảm ơn thì Trương Hạo Đình có thể trợ giúp Dương Quang nhiều hơn so với mình.

“Cô, ông nội sao rồi? Con mới vừa nhận được điện thoại, liền chạy đến đây.” Lúc Mạn Dao đến bệnh viện, Lý Vạn Sơn cấp cứu còn chưa kết thúc, ngoài mặt trong những người nhà họ Lý này thì Lý Ngọc Lam là một người thương yêu Mạn Dao nhất, lần này cũng là Lý Ngọc Lam chủ động gọi điện thoại cho Mạn Dao. Bây giờ thấy Mạn Dao, Lý Ngọc Lam cũng trực tiếp gọi Mạn Dao tới bên cạnh.

“Tình huống trước mắt không lạc quan lắm. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thì cô cũng không rõ lắm, cô cũng là nghe lời anh cả nói mới chạy tới từ công ty. Mạn Dao, con cũng đừng quá lo lắng, ông nội người hiền có trời phù hộ, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Người đứng ở một bên khác nghe được những lời này của Lý Ngọc Lam, hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói gì đó.

“Hiện tại là lúc nào rồi, nếu các người muốn mất mặt thì tất cả đều rời khỏi đây cho tôi. Cha các người còn cấp cứu ở bên trong, những đứa làm con cái như các người cũng làm tôi quá là thất vọng.” Vẫn ngồi ở một bên im lặng không nói, khi nghe tới tiếng hừ lạnh này thì lão phu nhân trực tiếp nổi giận lên. “Mẹ, con.” Lý Ngọc Nhu không biết bản thân đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng lần này chọc cha tức đến bệnh viện là anh cả, việc làm sai trước đó cũng không có quan hệ với bà. Nói như vậy, mình là một vô tội nhất người trong đó. Cho tới nay, Lý Ngọc Nhu đều cảm thấy cha mẹ rất không công bằng, đối xử với mình hoàn toàn không bằng mấy em trai em gái kia.

“Được rồi, đừng nói nữa, để cho người ta xem chuyện cười của nhà họ Lý chúng ta.” Lão phu nhân chỉ cảm thấy một trận đau đầu đối với đứa con gái lớn hoàn toàn không có ánh mắt này. Loại nơi công cộng như bệnh viện này, gây ra chuyện như vậy không phải để người ngoài xem chuyện cười của nhà họ Lý bọn họ. Về phần Lý Vạn Sơn trong phòng cấp cứu có thể chịu đựng qua hay không, việc này cũng không ở trong phạm vi suy nghĩ của lão phu nhân.

Kể từ sau khi Lý Vạn Sơn không quan tâm tới ý của bà dẫn Lý Mạn Dao tới nhà họ Lý, bà cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với Lý Vạn Sơn. Trước mắt, Lý Vạn Sơn tốt nhất không nên mất đi như vậy, dù sao cục diện hiện tại của nhà họ Lý còn chưa ổn định. Nhưng nếu Lý Vạn Sơn bệnh tình nguy kịch tê liệt, ngược lại chuyện lão phu nhân hy vọng là không có Lý Vạn Sơn, tập đoàn nhà họ Lý cũng chỉ có thể dựa vào mấy đứa con của mình.

“Bác sĩ, cha tôi sao rồi?” Sau hai giờ, cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, người của nhà họ Lý vội vàng vây lại.

“Tình huống không phải rất lạc quan, còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Lão phu nhân, chúng tôi sẽ cố hết sức. Trước mắt là phải đưa Lý đồng các vị đến phòng bệnh ICU, các vị không tiện thăm hỏi. Người nhà phải đại biểu tới đây, tôi có vài lời muốn thông báo với các vị một chút.” Bác sĩ vừa dứt lời, Lý Kiến Nghiệp đi ra đầu tiên, mấy đứa con khác cũng đi ra ngoài theo, nhìn đối phương, ai cũng không tin tưởng đối phương.

“Các người đều đi đi, tôi sẽ ở chỗ này cùng với mẹ.” Vợ Lý Kiến Nghiệp đỡ lão phu nhân dịu dàng mở miệng. Làm bộ tốt bụng, Lý Ngọc Nhu trừng mắt liếc chị dâu cả đối diện, đi nhanh mấy bước tới bên cạnh bác sĩ.

“Bác sĩ, ông nói thật với chúng tôi, lần này có phải là cha tôi rất tệ hay không, chúng tôi phải đi làm, nói những gì?” Vừa đến phòng làm việc, Lý Ngọc Nhu đã vượt lên trước một bước mở miệng nói.

“Lý tiểu thư, Lý tiên sinh, lần trước chúng tôi đã nói ông cụ Lý không thể bị kích thích nữa. Lần này đến

trước mắt, ông cụ Lý còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, các vị cũng biết thân thể ông cụ Lý, lần này để lại khả năng phát bệnh rất lớn, các vị làm người thân cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời của bác sĩ khiến sắc mặt mọi người thay đổi. Tuổi cha đã lớn rồi, có một ngày như vậy bọn họ cũng có chuẩn bị tâm lý, nhưng di chúc của cha thì phân như thế nào. Theo bọn họ biết, tất nhiên trước kia có lẽ là cha cũng đã lập xong di chúc. Luật sư Tôn vẫn phụ trách thủ tục luật pháp của cha, trong ngày thường luật sư Tôn này cũng không thân thiết với bọn họ, lần này bọn họ nhất định phải cố gắng khơi thông một chút với luật sư Tôn trước những người khác.

“Dĩ nhiên đây là tình huống xấu nhất, chúng tôi làm bác sĩ thì trách nhiệm chính là phải nói cho rõ ràng toàn bộ tình huống với người thân. Chỗ Lý lão tiên sinh, chúng tôi cũng sẽ hết sức.” Bác sĩ nhìn mọi người ở đây im lặng, tiếp tục mở miệng nói.

“Bác sĩ, chúng tôi biết rồi, các vị nhất định phải hết sức.” Vào lúc Lý Vạn Sơn nằm viện ngày thứ năm, Lý Bách Niên mới biết tin tức này từ trong miệng những người khác, sau khi nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên của ông chính là đến bệnh viện, nhưng đến nơi đó lại biết được Lý Vạn Sơn còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, mình cũng không cho phép đi vào thăm. Nghĩ đến Như Tuyết ở nước Mỹ xa xôi, Lý Bách Niên suy nghĩ một chút gọi điện thoại cho Như Tuyết.

“Ông nội, ông vẫn khỏe chứ? Gần đây, con sinh hoạt rất tốt.” Lúc Lý Bách Niên gọi điện thoại, chỗ Lý Như Tuyết đã là nửa đêm, Như Tuyết bị đánh thức từ trong giấc mộng, nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên điện thoại di động, có chút khó hiểu nhấn nghe.

“Như Tuyết, lần trước không phải con nói nhớ ông nội, ông nội cũng nhớ con giống vậy. Trong khoảng thời gian gần đây, nếu như việc học thấy không nặng, không bằng về nước thăm ông nội một chút. Đã hơn một năm không nhìn thấy Như Tuyết, mấy ngày nay ông nội nằm mơ thấy đều là bộ dáng của con, Như Tuyết.” Vừa nghe thấy lời Lý Bách Niên nói bên kia, Lý Như Tuyết liền choàng tỉnh.

“Ông nội, bên này bài học của con cũng không gấp lắm, ngày mai con sẽ đi đặt vé máy bay, ừm, đoán chừng hai ngày nữa thì có thể về nước. Ông nội, con cũng nhớ ông, đến lúc đó con nhất định sẽ ở cùng với ông thật nhiều.” Cúp điện thoại, Như Tuyết cũng không buồn ngủ nữa, tại sao ông nội lại đột nhiên muốn cô trở về nước, một thời gian trước cô cũng từng nói chuyện muốn về nước với ông nội, nhưng mỗi lần ông nội đều chỉ là chần chờ, lần này đột nhiên lại chủ động mở miệng, có phải trong nước đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tuy rằng Lý Như Tuyết có chút nghi ngờ, nhưng mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. Sớm hơn một chút so Lý Như Tuyết, Lý Tĩnh Xu cũng đã có được sự dẫn dắt của cha, đã sớm chuẩn bị về nước, chuyện trong trường học của Lý Tĩnh Xu nhiều hơn so với Lý Như Tuyết một chút, chậm trễ như vậy nên lúc hai người tạm biệt lẫn nhau mới phát hiện họ lại đặt cùng chuyến máy bay.

“Tĩnh Xu, cậu đột nhiên trở về nước có phải trong nước có chuyện gì xảy ra hay không?” Ngồi ở trên máy bay, Lý Như Tuyết dò xét mở miệng hỏi thăm.

“Ông nội tố ngã bệnh, cha muốn tớ đi về thăm ông nội một chút.” Bệnh của Lý Vạn Sơn cũng không phải là chuyện gì cần giấu giếm, lúc Lý Như Tuyết trở về nước cũng có thể biết một chút từ chỗ Lý Bách Niên,

vừa nghĩ như thế, Tĩnh Xu cũng bèn nói thẳng ra, một vài nguyên nhân vụng trộm bên trong đương nhiên sẽ không nói rõ với cô ấy.

“Ông nội Lý ngã bệnh, tại sao có thể như vậy, trước khi tớ xuất ngoại còn từng gặp ông nội Lý, thân thể ông ấy vẫn còn rất tốt. Tĩnh Xu, chờ tớ về nước cũng muốn đi bệnh viện thăm ông nội Lý một chút. Ông nội Lý và ông nội tình cảm rất tốt, cũng rất là chăm sóc đối với tớ, nếu không phải là ông nội Lý, tớ cũng sẽ không biết một người bạn tốt như Tĩnh Xu như vậy.” Ông nội Lý bị bệnh, chẳng lẽ mình đột nhiên bị yêu cầu trở về nước có quan hệ gì với việc này.

“Như Tuyết, con và Tĩnh Xu ngồi một chuyến máy bay à. Tĩnh Xu, người trong nhà con đến chưa? Nếu không chúng ta đưa con trở về trước,” Vừa xuống máy bay, Như Tuyết đã thấy ông nội ở nơi đó, vội nghênh đón. Lý Tĩnh Xu và Lý Bách Niên cũng rất quen thuộc, thấy Lý Bách Niên tự nhiên phải lên tiếng.

55. Chương 55: Mạn Dao Thông Minh

“Ông Lý không cần, tài xế đã đến sân bay rồi. Như Tuyết và ông nội Lý đã lâu không gặp, nhất định rất có nhiều lời muốn nói, ông nội Lý con liền đi trước. Như Tuyết, chờ thêm mấy ngày hai chúng ta sẽ họp gặp thật tốt.” Nếu Lý Tĩnh Xu từ chối, Lý Bách Niên cũng sẽ không kiên trì, sau khi thấy Tĩnh Xu rời đi, bèn dẫn theo Như Tuyết đi ra khỏi sân bay.

“Ông nội, chỗ ông nội Lý sao rồi ạ? Có phải tình huống thật sự rất tệ hay không? Nếu như tình huống ông nội Lý ổn định, con cũng muốn tự mình đi bệnh viện thăm một chút, dù sao sau khi con xuất ngoại, có Tĩnh Xu giúp đỡ, đều dựa vào mặt mũi của ông nội Lý.”

Lý Bách Niên nghe được Như Tuyết nhắc tới Lý Vạn Sơn, lông mày nhíu lại, “Như Tuyết đúng là rất yêu mến ông nội Lý của con, thật vất vả gặp mặt với ông nội, mong nhớ trước hết là chủ tịch, ông nội sẽ muốn ghen tỵ.” Lý Bách Niên vừa trêu ghẹo như vậy, khiến Như Tuyết nũng nịu kéo quần áo Lý Bách Niên lại.

“Ông nội, ông là người thân duy nhất của con trên đời này, con đương nhiên quan tâm ông nội nhất. Ông nội Lý tốt hơn nữa cũng không so được với ông nội, ở nước ngoài con chuẩn bị rất nhiều quà tặng cho ông nội, một ngày con cũng không quên ông nội. Nghe ông nội nói nhớ con, con không thể chờ đợi đã đặt máy bay sớm nhất, ông nội.” Lời Như Tuyết nũng nịu khiến Lý Bách Niên cười ha ha.

“Mấy ngày nữa, ông gọi điện thoại đi xác định tình huống một chút, chúng ta lại đi thăm chủ tịch một chút. Con cũng mệt mỏi, về đến nhà thì nghỉ ngơi một chút cho khỏe, ông đã bảo người ta làm thức ăn con thích nhất, ở bên ngoài dù sao cũng không thoải mái bằng ở trong nhà, nhìn một chút, mặt cũng gầy đi trông thấy rồi.” Lý Bách Niên nghĩ đến thân phận của Lý Như Tuyết, vốn là vào lúc đồng ý Lý Vạn Sơn, ông cũng không suy nghĩ gì nhiều, tình bạn nhiều năm, Lý Bách Niên đương nhiên sẽ không từ chối một yêu cầu nho nhỏ của Lý Vạn Sơn.

Sau đó Lý Như Tuyết liền thành cháu gái của mình, nếu như thân thể của Lý Vạn Sơn vẫn không có vấn đề, vẫn khỏe mạnh đến sau khi Lý Như Tuyết lấy chồng, có lẽ Lý Bách Niên sẽ không suy nghĩ những thứ không nên giống như bây giờ. Nhưng hôm nay thân thể Lý Vạn Sơn ngày càng lụn bại, Lý Bách Niên đã

biết được tất cả từ chỗ bác sĩ, con cái của Lý Vạn Sơn đã bắt đầu liên lạc thường xuyên với luật sư vì di sản của từng người. Như Tuyết cũng là cháu gái của Lý Vạn Sơn, mình tự nhiên sẽ không để Như Tuyết mất đi phần mức nên có.

Sang năm Như Tuyết mới có thể trưởng thành, cho dù cô trưởng thành vẫn còn đang đi học, người giám hộ hợp pháp cũng là mình, những di sản này tự nhiên là bản thân người giám hộ này tới chịu trách nhiệm. Nghĩ đến một di sản lớn như vậy, Lý Bách Niên đương nhiên sẽ không để Như Tuyết mất đi cơ hội này, ông phải vì Như Tuyết tranh thủ được tất cả cô nên có, như vậy trả giá trước tất cả mới có báo đáp được, sau này Lý Như Tuyết đi học, kết hôn cũng là một khoản để dành không ít.

“Cha, hiện tại ông nội như thế nào? Mới vừa rồi con đến bệnh viện, chỗ ông nội còn không cho phép người thân thăm. Có phải tình huống thật sự gay go như vậy hay không?” Từ phi trường trở lại, Lý Tĩnh Xu trực tiếp đến bệnh viện, sau khi không gặp được Lý Vạn Sơn, lại đến công ty, đi thăm cha mình.

“Tình huống bây giờ quả thật rất tệ. Trước đó, cha biểu hiện rất tốt, ông nội con đã chuẩn bị lập di chúc lần nữa. Lần này ông nội con nằm viện, cũng có một chút quan hệ với cha, nếu như ông nội con tỉnh, sau đó sửa lại di chúc, có lẽ vị trí Tổng giám đốc này cũng sẽ không giữ được.” Lý Kiến Nghiệp nhìn con gái mình thở dài một hơi.

Mấy ngày nay ông chịu đựng áp lực rất lớn ở trong công ty. Kể từ khi cha bệnh nặng, mấy đứa em trai em gái này đã không chịu quản giáo, trong công ty thường xuyên làm một vài động tác, tung lời đồn, khiến Lý Kiến Nghiệp khó mà đối phó chính là mấy người này lại kết hợp lại cũng một chỗ, cùng nhắm vào người anh cả như ông.

“Cha, nếu như có chuyện gì cần Tĩnh Xu làm, cha cứ mở miệng.” Tĩnh Xu đi tới bên cạnh Lý Kiến Nghiệp, bắt đầu đấm bóp hai vai ông, hi vọng ông có thể thoải mái một chút.

“Vẫn là con hiểu chuyện. Chỗ thiếu gia nhà họ Lâm không thể làm lỡ, mấy ngày nay cha không quan tâm con được, mọi chuyện tự con đi kế hoạch tiếp. Còn có, hiện nay quan hệ của Lý Mạn Dao và Trương Hạo Đình thân mật, tình huống bây giờ của chúng ta không thể làm quá căng với Trương Hạo Đình, hai mặt thù địch, hơn nữa nơi đó cha đã sắp xếp đồn bí mật.” Rốt cuộc, Lý Kiến Nghiệp còn nhớ rõ chuyện giữa con gái mình và Lý Mạn Dao, cố ý nhắc nhở.

“Cha, con biết rõ, con sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, để cho cha khó xử.”

“Dương Quang, tình huống của chỗ ông nội em tạm thời tương đối ổn định, ngày hôm qua còn đến bệnh viện thăm ông. Mấy ngày nay, em vội bận rộn chuyện trong nhà, lại phải ứng phó thi cuối kỳ, rất khó tìm cơ hội nói một tiếng cảm ơn với anh.” Lúc buổi trưa hôm nay, Mạn Dao tìm được cơ hội, chuẩn bị xong xuôi nói một tiếng cảm ơn với Dương Quang về chuyện lần trước. Mặc dù Hạo Đình đã nói tất cả đều xử lý ổn thỏa rồi, nhưng rốt cuộc là đại ân cứu mạng, mình không thể không có bày tỏ gì.

“Mạn Dao, không phải anh đã nói đừng nói những lời này nữa, nếu như em thật sự có lòng thì không bằng em rút ra thời gian, làm nhân viên thử món ăn miễn phí của tiệm ăn chúng tôi.” Lần trước Dương Quang nhắc tới chuyện thử món ăn, lần đó mình không muốn có quá nhiều chung đụng lén lút với Dương Quang, bèn mở miệng từ chối. Nhưng trước mắt khác với trước kia, Dương Quang có ơn cứu mạng đối với mình, đương nhiên Mạn Dao không tiện từ chối nữa, rất dứt khoát gật đầu đồng ý. “Vậy chúng ta quyết định, chờ sau khi món ăn mới của anh nghiên cứu xong, anh sẽ gọi điện thoại cho em.” Dương Quang thấy Mạn Dao đồng ý, vội hẹn xong thời gian với Mạn Dao.

“Ah, anh đoán một chút mới vừa rồi có phải em đi gặp ân nhân cứu mạng của em hay không?” Lúc Trương Hạo Đình đón Mạn Dao, nói ra giống như trong lúc vô tình.

“Làm sao anh biết, quả thực em gặp Dương Quang, muốn tự mình cảm ơn anh ấy một lần, em còn đồng ý anh ấy sẽ đi thử một chút mùi vị cho món ăn mới của bọn họ. Không bằng đến lúc đó anh cũng đi cùng, anh là tổng giám đốc của công ty lớn, đã ăn nhiều đồ ngon như vậy, nhất định sẽ đưa ra một vài ý kiến độc đáo.” Trương Hạo Đình không ngờ Mạn Dao đã vậy còn thẳng thắn nói ra lời như thế, lúc anh vốn không kiềm chế được hỏi ra những điều này còn sợ Mạn Dao cho rằng mình phai người theo dõi cô mà tức giận, cũng nghĩ tới phải giải thích như thế nào với Mạn Dao. Nhưng ai biết, Mạn Dao không có bất kỳ phản ứng nào đối với việc này, ngược lại còn mời mình, Mạn Dao như vậy khiến Trương Hạo Đình không nhịn được vung cánh tay dài lên, ôm người bên cạnh vào trong lòng, đôi môi hạ xuống, hôn lên môi đỏ mọng mà anh vẫn thêm thường mãi đó.

“Còn có người đang ở đây, hôm nay em còn phải đến bệnh viện thăm ông nội, anh đưa em trở về trước.” Trước khi ý loạn tình mê, Mạn Dao còn nhớ rõ đẩy người đàn ông bên cạnh ra, tuy tài xế không thể nào thấy được tình huống xảy ra bên trong, nhưng Mạn Dao vẫn là mắc cỡ đỏ mặt. “Thật là không nỡ lòng tiễn em trở về, hiện tại anh hận muốn ngày mai chúng ta sẽ có thể kết hôn. Như vậy, chúng ta sẽ có thể.....”

Một câu phía sau là Trương Hạo Đình nói ở bên tai Mạn Dao, Mạn Dao nghe được cái này, đẩy người đàn ông bên cạnh một cái.

“Em muốn xuống xe, hôm nay em tự mình đi.” “Được rồi, anh đưa em đi, còn có nhớ lúc thử món ăn nhớ gọi anh.” Trương Hạo Đình nhìn Mạn Dao bên cạnh, thật vất vả khống chế được không bảo người ta lái xe đến nhà trọ.

“Em phải đi rồi, lần sau có chuyện gì thì trực tiếp nói với em, không cần cố ý làm ra dáng vẻ trong lúc lơ đãng. Sau này chúng ta sẽ ở chung một chỗ cả đời, em không muốn có giấu giếm gì với anh, nếu anh không thích em và Dương Quang ở chung một chỗ, em sẽ cố gắng giữ một khoảng cách với anh ấy, tuy anh ấy đã cứu tính mạng em, nhưng em cũng biết rất nhiều phương pháp để báo đáp anh ấy, rốt cuộc đối với em mà nói thì anh là người quan trọng nhất.”

Mạn Dao không muốn tiếp tục căng thẳng với Hạo Đình nữa, mặc dù không biết cuối cùng là nguyên nhân gì khiến Hạo Đình tràn đầy nghi ngờ đối với Dương Quang, nhưng Mạn Dao cũng không muốn vì một người như thế khiến quan hệ của hai người bọn họ sẽ xuất hiện vấn đề không nên có. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bộ dáng bận rộn không phải như tuổi thực tế bên ngoài, cảm thấy chán nản cảm thấy phiền đối với người yêu hỏi thăm, cô đã học được hoán đổi vị trí suy nghĩ, biết cái gì mới là phải làm.

Hạo Đình hơi cúi đầu, lại hôn môi đỏ mọng bên cạnh, nhẹ nhàng hôn mấy cái. “Anh cùng đi với em, anh

làm bạn trai của em, cũng nên đến bệnh viện thăm ông nội của em.” Như vậy dưới sự cảm động, Hạo Đình không muốn rời khỏi Mạn Dao như thế, Mạn Dao cũng rất hưởng thụ chung đụng ngọt ngào này, gật đầu đồng ý.

Tuy là Lý Vạn Sơn chưa tỉnh táo, nhưng mọi người nhà họ Lý vây quanh ra vẻ thân tình, trải qua mấy ngày nay, bên cạnh Lý Vạn Sơn cũng có không thiếu người thân ở cùng. Đặc biệt là mấy ngày gần đây, bác sĩ đã đoán Lý Vạn Sơn sẽ rất nhanh tỉnh lại, ai cũng không muốn bỏ qua thời cơ biểu hiện hiềm thấy này. Lúc Mạn Dao đến, chờ ở nơi đó lại là con gái lớn nhà họ Lý, Lý Ngọc Nhu, lúc thấy là Lý Ngọc Nhu, Mạn Dao nhúm mày một cái, nhà họ Lý nhiều người như vậy, Mạn Dao không muốn tiếp xúc nhất chính là với Lý Ngọc Nhu.

Những người khác của nhà họ Lý dù là trong lòng nghĩ gì đó, nhưng ngoài mặt đối xử Mạn Dao vẫn là nói còn nghe được. Trừ Lý Ngọc Nhu này, bắt đầu từ ngày đầu tiên Mạn Dao đến nhà họ Lý thì bà ta đã nhìn Mạn Dao không vừa mắt, đối với một người không có đầu óc như vậy, Mạn Dao cũng không muốn phát sinh nhiều chi tiết, trong ngày thường giảm thiểu tiếp xúc với đối phương, sắp 3 năm, thời gian hai người bọn họ một mình đi chung với nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hôm nay lại gặp phải ở chỗ này, nhìn một chút Hạo Đình bên cạnh, ở trước mặt người ngoài, Lý Ngọc Nhu cũng sẽ không nói ra lời khó nghe gì khiến hai người đều không xuống được mặt bàn. Lý Ngọc Nhu thấy hai người đi tới từ ngoài cửa cũng cảm thấy chán ghét.

Nếu không phải đã hỏi thăm được tin tức, không phải hôm nay chính là ngày mai cha tỉnh lại, bà không muốn bỏ qua cơ hội khó có này, nên mới không đến công ty mà là coi giữ chỗ này. Nhưng sao con bé chết tiết này cũng tới, có phải cũng nghe được tin tức, định tới chiếm lợi hay không.

Đối với con bé chết tiết này, Lý Ngọc Nhu rất xem thường những người khác của nhà họ Lý, rõ ràng cũng không ai đặc biệt để ý sự tồn tại của con bé đáng chết này, nhưng trừ mình ra, những người khác sẽ làm ra bộ dáng người tốt, đặc biệt là cô em gái kia của mình.

Lý Ngọc Nhu nhìn hai người Mạn Dao và Lý Ngọc Lam ở chung hòa hợp, cũng nghĩ tới phải thay đổi thái độ, nhưng vừa bắt đầu đã có thái độ thù địch đối với cô, nay thay đổi thái độ có phải quá giả dối rồi hay không? Hơn nữa, mình vốn chướng mắt con bé chết tiết này, nên Lý Ngọc Nhu cũng không suy nghĩ tất cả mọi thứ về Mạn Dao.

“Cô, Hạo Đình nghe nói chuyện của ông nội, có lòng đến thăm ông nội. Không biết hôm nay ông nội có chuyển biến tốt hay không?” Lý Ngọc Nhu nhìn một chút chướng mắt tay nắm chung một chỗ, lại nói hai người bọn họ ở chung một chỗ còn có nguyên nhân mình tác hợp, một lần kia vì ngăn cản cô em gái kia của mình chào hàng con gái của mình, bà mới đẩy con bé đáng chết ra ngoài, ai biết hai người bọn họ thật sự vẫn tiến tới với nhau.

Tuy là mình không có con gái, nhưng không muốn con bé đáng chết này có vận may như vậy, có Trương Hạo Đình, về sau muốn đụng vào di sản danh nghĩa của con bé đáng chết kia sẽ khó khăn.

“Chỗ ông nội con còn chưa có phản ứng gì. Hạo Đình, cậu có lòng, chỗ cha có tôi là đủ rồi. Mạn Dao, con không cần mỗi ngày đều tới bệnh viện thăm, những chuyện này có những người lớn như chúng ta là được

rời.” Ngay trước mặt Trương Hạo Đình, trong giọng nói của Lý Ngọc Nhu có một chút khách sáo so với thường ngày, nhưng nội dung vẫn là bảo Mạn Dao mau rời khỏi.

“Cô, con và Hạo Đình ở bên ngoài liếc mắt nhìn ông nội, chúng con sẽ rời đi ngay. Cô cũng không cần cực khổ như vậy, con thấy sắc mặt của cô không phải tốt lắm, lúc ông nội tỉnh lại, thấy cô hiếu thảo như vậy, cũng sẽ rất vui mừng.” Mạn Dao hiểu ý Lý Ngọc Nhu, bà ta có tình cảm gì khác đối với Lý Vạn Sơn, chẳng qua cũng làm một chút công sức ngoài mặt, nếu Lý Ngọc Nhu nói như vậy, cô cũng sẽ rời đi là được.

Thấy Mạn Dao và Trương Hạo Đình rất dứt khoát liền rời đi, Lý Ngọc Nhu cảm thấy người này coi như là thức thời, ai biết chính vào lúc đó là thời gian bác sĩ kiểm tra cho Lý Vạn Sơn, lại phát hiện Lý Vạn Sơn có dấu hiệu tỉnh lại.

“Bác sĩ, thật ư? Cha sắp lập tức tỉnh lại. Thật tốt quá! Có phải chúng tôi có thể đi thăm cha hay không?” Lý Ngọc Nhu nhìn Mạn Dao đứng ở nơi đó, không ngờ cha sớm không tỉnh muộn không tỉnh cố tình lúc con bé đáng chết đó tới tỉnh, trước mắt lại muốn để con bé đáng chết rời đi, cũng là khó khăn.

“Lý tiểu thư, chúng ta đã kiểm tra chỗ Lý lão tiên sinh, các vị đã có thể thăm. Nhưng mà thân thể Lý lão tiên sinh rất yếu, thời gian thăm không nên quá lâu.” Bác sĩ gạt đầu một cái, nhanh chóng dặn dò y tá bên cạnh đi chuẩn bị một chút.

“Cô, con sẽ gọi điện thoại cho cô nhỏ, nói cho cô nhỏ tin vui này, cô nhỏ nghe được việc này, nhất định sẽ rất vui mừng.” Mạn Dao vừa nói xong không đợi Lý Ngọc Nhu ngăn cản, bèn trực tiếp bấm mã số thiết lập xong trên điện thoại di động.

“Thật tốt quá, chúng ta đi họp ở công ty, cha tỉnh rồi, chúng ta sẽ đến ngay. Mạn Dao, bé ngoan, con ở bên cạnh cô cả, chờ chúng ta đều đến đông đủ ở chung một chỗ đi thăm ông nội con.” Đang họp, Lý Ngọc Lam thấy trên điện thoại di động hiển thị cuộc gọi đến, có chút kinh ngạc, tiếp đó nhận, sau đó khuôn mặt vui mừng hưng phấn, hôm nay nhờ có Mạn Dao ở đây, nếu không chờ đến lúc chị cả thông báo bọn họ, còn không biết chị cả sẽ nói với cha cái gì.

“Tất cả các con trở về đi, cha có chút mệt, con đi thông báo Bách Niên tới chỗ của cha một chuyến, cha có vài lời muốn nói với Bách Niên.” Lý Vạn Sơn nhìn một đám người vây ở bên cạnh mình, lại nhìn một chút Mạn Dao và Trương Hạo Đình bên cạnh cô ở phía ngoài cùng đám người, muốn nói cái gì, há miệng lại nuốt trở vào.

“Cha, cha muốn tìm chú Lý, bác sĩ nói cha vừa mới khỏe một chút, vẫn không thể quá vất vả không bằng đợi đến mấy ngày nữa thân thể khá hơn một chút, chúng con lại đi kêu chú Lý đến cho cha.” Cha mình vừa tỉnh lại, không phải quan tâm công ty, cũng không phải là hỏi thăm người thân, mà đầu tiên nghĩ tới là Lý Bách Niên, điểm này khiến mọi người nhà họ Lý cảm thấy rất nghi ngờ.

Có phải giữa Lý Bách Niên này và ông cụ có chuyện gì không biết hay không, suy nghĩ một chút lần trước lúc ông cụ nhập viện, cũng là ở nhà họ Lý (nhà Lý Bách Niên), trong này có phải có gì đó kỳ lạ hay không? Mấy người nhà họ Lý anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, định đợi đến một lát để người ta đi điều tra một chút Lý Bách Niên vẫn bị bọn họ lơ là này.

56. Chương 56: Hiểu Lâm Liên Tiếp

“Cha muốn nghỉ ngơi một chút, bảo Bách Niên tới gặp cha.” Lý Vạn Sơn hoàn toàn không để ý lời trì hoãn của mấy người này, vẫy tay bảo y tá kêu đám người kia đi ra ngoài.

“Anh cả, cha đây là thế nào? Mới vừa tỉnh lại liền muốn gặp một người ngoài, không để ý tới mấy anh em chúng ta. Phải biết chúng ta mới phải con cái của cha, từ lúc cha hôn mê đến bây giờ vẫn luôn là chúng ta hầu ở bên cạnh cha, có phải trong này vào lúc chúng ta không biết có người nào đó nói cái gì, làm cái gì hay không?”

Lý Ngọc Lam vừa nói xong liếc nhìn Lý Ngọc Nhu đứng ở bên cạnh một cái, trong giọng nói chỉ là người nào đó, không cần nói cũng biết rồi.

“Hiện tại cô nói cái gì? Hôm nay còn may mà con bé Mạn Dao này ở đây, nếu không tôi đúng là nói không rõ ràng rồi. Hôm nay từ lúc cha tỉnh lại, Mạn Dao đều ở bên cạnh tôi, lúc các người tới, tôi mới đi vào chung.” Vốn vẫn còn phiền muộn vì mình bỏ qua cơ hội hiếm có cùng một chỗ mà với cha, trước mắt lại có thể chứng minh một chút sự trong sạch của mình.

“Được rồi, chúng ta rời đi trước, nếu cha muốn gặp, chúng ta phải đi thông báo.” Lý Kiến Nghiệp vui khi việc thành đối với hai em gái đối đầu không ai nhường ai, có điều hiện tại giữ vị trí không phải tốt lắm, không nên để cho người ngoài thấy chuyện cười của nhà họ Lý.

“Anh cả, không bằng em đi thông báo một chút, vừa vặn chỗ em muốn đi cũng cách nhà họ Lý không xa. Em cũng đi thăm hỏi Lý tiên sinh một chút.” Lý Thủ Thành là người đầu tiên giành trước mở miệng, “Nếu như chú muốn thông báo nơi đó thì hãy đi đi.” Lý Kiến Nghiệp nhú mày một cái, suy nghĩ một chút đồng ý lời của em trai.

“Chú Lý, chú cũng là nhìn cháu trưởng thành từ nhỏ. Sau khi cha cháu bệnh nặng một đợt như vậy, thật vất vả tỉnh lại, cháu thật sự là thở dài một hơi. Chú Lý, ngày mai nếu chú có thời gian, cháu tự mình tới đón chú, cha cháu vừa tỉnh lại liền muốn gặp chú. Chú và cha gian khổ nhiều năm như vậy, nhất định có tình cảm rất sâu sắc.” Ngồi trên ghế sa lon, Lý Thủ Thành mở miệng cười nói.

“Chủ tịch tỉnh rồi, thật sự là quá tốt. Chú cũng muốn gặp chủ tịch. Thủ Thành, cũng không cần làm phiền cháu. Sáng sớm ngày mai, chú sẽ bảo tài xế đưa chú đi bệnh viện.” Lý Bách Niên nghe được Lý Thủ Thành nói Lý Vạn Sơn đã tỉnh rồi, mắt thoáng qua một tia vui mừng.

“Chú Lý, không phiền phức. Kể từ sau khi chú Lý về hưu, cháu cũng rất lâu không gặp chú Lý. Cháu nhớ lúc cháu còn nhỏ chú Lý luôn mua đồ ăn vặt cháu thích ăn cho cháu, khi đó cha mẹ cháu đều không cho cháu ăn quá nhiều. Mỗi ngày, cháu đều ở trong nhà mong đợi chú Lý tới, như vậy cháu sẽ món ngon muộn rồi.” Lý Thủ Thành nói tới chuyện đã xảy ra, làm cho Lý Bách Niên đối diện nở nụ cười ha ha.

“Nếu Thủ Thành cháu đã nói như vậy, chú cũng không tiện từ chối, cứ quyết định như vậy đi. Sáng sớm ngày mai cháu tới đón chú.” Lý Thủ Thành tính mục đích gì, đương nhiên không gạt được Lý Bách Niên, nếu muốn hỏi thăm được tin tức từ chỗ ông, cũng đừng trách ông sẽ lấy được tất cả mình muốn biết từ chỗ của cậu ta.

“Ông nội, ông nội Lý tỉnh rồi ạ. Ngày mai có thể dẫn theo con cùng đi hay không? Con cũng muốn đi thăm ông nội Lý.” Sau khi Lý Thủ Thành rời đi, Như Tuyết đi tới bên cạnh Lý Bách Niên.

“Ngày mai, ông nội Lý con tìm ông nội có một ít chuyện trên công việc. Đợi qua mấy ngày nữa, ông nội lại dẫn con cùng đi thăm ông nội Lý con. Như Tuyết, không phải là con nói với Tỉnh Xu sẽ đi gặp con bé, không bằng ngày mai ông nội bảo tài xế đưa con đến chỗ Tỉnh Xu nhé?”

“Được ạ, vậy con gọi điện thoại cho Tỉnh Xu, hẹn xong thời gian. Ông nội Lý tỉnh, Tỉnh Xu chắc cũng sẽ vui vẻ.” Mặc dù Lý Bách Niên từ chối mình đi cùng, Như Tuyết cũng không để chuyện này ở trong lòng.

“Cha, chú Lý đã tới. Cha và chú Lý nói chuyện ở chỗ này, con đến chỗ bác sĩ hỏi một chút chuyện.” Sáng ngày hôm sau, đưa Lý Bách Niên đến phòng bệnh của Lý Vạn Sơn, Lý Thủ Thành bèn chủ động nhắc tới rồi đi, để căn phòng lại cho hai người.

“Chủ tịch, thân thể ngài khá hơn một chút chưa? Mấy ngày này, tôi đây vẫn luôn lo lắng, cũng may ngài rất cuộc ổn rồi.” Lý Bách Niên nhìn Lý Vạn Sơn nằm ở nơi đó, cách thời gian lần trước mới bao lâu, Lý Vạn Sơn chỉ lớn hơn ông hai tuổi, bây giờ nhìn lại bộ dáng đã lớn hơn cả 10 tuổi so với mình.

“Bách Niên, tôi không ổn rồi, người không chịu già thật sự không được, tôi vốn cho rằng tôi còn có thể chống đỡ thêm mấy năm, nhưng hiện tại xem ra thì không thể rồi. Bách Niên, tôi định thừa dịp thời gian mấy ngày nay còn khỏe, chủ yếu là xử lý chuyện kia. Chỗ luật sư, tôi vốn đã lập xong di chúc rồi, hôm nay tôi định thay đổi lại một chút. Ông yên tâm tôi có lỗi với con bé, tuyệt đối sẽ không uất ức nó. Sau này con bé sẽ giao cho ông. Bách Niên, ông đồng ý với tôi, nhất định phải chăm sóc nó thật tốt.”

Lý Vạn Sơn thật sự rất không cam lòng phải giao cháu gái mình thương yêu nhất cho Lý Bách Niên, nhưng thân thể mình sụp đổ quá sớm, mình đã không chịu nổi nữa. Bản thân Như Tuyết kế thừa di sản kếch xù, phải cần một người giám hộ, nếu không làm sao Như Tuyết đơn thuần có thể đối phó mấy đứa con giống như sói đói của mình. Chẳng qua Lý Vạn Sơn cũng sẽ không thật sự tin tưởng Lý Bách Niên, ông dự định tăng thêm một vài điều khoản đặc biệt ở trên di chúc, bảo đảm không ai có thể dao động lợi ích của Như Tuyết.

“Chủ tịch, ngài yên tâm, tôi sẽ chăm sóc con bé thật tốt. Chủ tịch, ngài yên tâm nhất định tôi sẽ không để cho ngài thất vọng.” Bên trong phòng hai người nói xong chuyện chính, bên trò chuyện những chuyện khác. Trốn ở trong xe, Lý Thủ Thành dùng máy nghe lén đặt trong phòng bệnh chuyên chú nghe từng câu từng chữ bọn họ nói chuyện. Hôm nay, hần cố ý đưa Lý Bách Niên đến phòng bệnh, chính là vì thừa cơ hội này cài đặt máy nghe lén ở trong phòng của Lý Vạn Sơn, tiện thể hiểu rõ trong này có bí mật gì, tương lai chính là lúc luật sư tới cũng có thể lén lút nghe được nội dung trong di chúc của Lý Vạn Sơn.

Nhưng bây giờ bọn họ nói là có ý gì, người kia, cha giao người nào cho Lý Bách Niên, người kia và cha có quan hệ thế nào mà cha lại muốn chia di sản cho người đó? Thì ra là giữa anh em bọn họ còn có một người thừa kế không biết thân phận? Rồi cuộc người kia là ai? Minh nhất định phải điều tra rõ ràng.

“Cha, chú Lý, bác sĩ nói đến thời gian kiểm tra cho cha một chút.” Sau nửa giờ, Lý Thủ Thành gõ cửa, đi theo phía sau là bác sĩ y tá trong bệnh viện.

“Chủ tịch, vậy tôi sẽ đi trước, mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn con bé tới gặp ngài. Con bé nghe nói ngày bị bệnh, cũng rất quan tâm ngài.” Lý Bách Niên thấy Lý Thủ Thành đi vào, lại nhìn một chút Lý Vạn Sơn sau khi nói chuyện một đoạn với mình, vẻ mặt bắt đầu mệt mỏi, tạm biệt rời đi.

“Cha, con tiễn chú Lý rồi đi.” Lý Thủ Thành tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nói lời khách sáo với Lý Bách Niên này, thấy Lý Vạn Sơn gật đầu một cái, cũng đi ra ngoài theo.

“Đúng rồi, chú Lý. Ngày hôm qua ở tại nhà chú, lúc thấy cháu gái của chú, lại nói đây cũng là lần đầu tiên cháu gặp cháu gái của chú đó. Trước kia, cháu vẫn cho là mấy đứa cháu gái của cháu cũng quá đẹp rồi, hôm nay nhìn thấy cháu gái của chú Lý, mới biết Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên.” Trên xe, Lý Thủ Thành vốn là muốn bắt lấy Lý Như Tuyết để mở ra đề tài, ai biết một câu nói trong lúc vô tình lại trúng ngay vấn đề quan trọng.

“Như Tuyết, con bé kia từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài. Thủ Thành, cháu cũng biết rõ rất nhiều năm trước con trai út của chú đã đi nước ngoài. Nếu không phải là chú quá nhớ nhung đứa cháu gái này, mấy năm trước cũng sẽ không đón Như Tuyết trở lại. Vốn muốn để đứa cháu gái này luôn làm bạn với chú, ai biết đứa bé Như Tuyết này rất cuộc không chịu nổi giáo dục trong nước, chú cũng đành lại đưa con bé ra ngoài. Cũng là ít ngày trước trường học của con bé nghỉ, chú cũng nhớ con bé, Như Tuyết mới trở về thăm chú.” Đối với thân thể của Lý Như Tuyết, Lý Bách Niên và Lý Vạn Sơn đã sớm soạn xong một câu trả lời hợp lý.

“A, thì ra Như Tuyết là con của anh Vinh, lúc nhỏ tình cảm của cháu và anh Vinh tốt nhất. Chính là sau khi anh Vinh đi nước ngoài, chúng cháu dần dần lớn, đều bận rộn chuyện của mỗi người mới thật lâu không gọi điện thoại. Gần đây anh Vinh vẫn khỏe chứ?” Lúc đầu, Lý Thủ Thành cũng không nghi ngờ lời Lý Bách Niên nói, tùy ý chuyển đề tài đến những chỗ khác, bắt đầu hỏi thăm về từng thành viên của nhà họ Lý.

Ngay trước mặt cha, Lý Bách Niên nói đã xem người đó trở thành người nhà, như vậy người kia phải là một người trong nhà Lý Bách Niên. Suy ngẫm thành viên trong nhà Lý Bách Niên, Lý Thủ Thành đã đại khái xác định đối tượng nghi ngờ chính là cha của Lý Như Tuyết, con trai út của Lý Bách Niên. Cha có thể đón con bé Lý Mạn Dao chết tiệt kia đến nhà họ Lý, như vậy đương nhiên người giấu giếm sẽ không phải là cháu trai cháu gái đồng lứa của Lý Bách Niên, mà Lý Bách Niên chỉ có hai đứa con trai.

Suy nghĩ một chút khi đó tình cảm cha mẹ rất tốt, trang@ddlqđ@bubble editor trong nhà mẹ cũng như là mặt trời ban trưa, nếu khi đó cha làm ra chuyện thật xin lỗi mẹ, âm ỉ ra con riêng, đứa bé này tự nhiên không dám dẫn tới bên cạnh mẹ, mà Lý Bách Niên đúng là phụ tá đắc lực bên cạnh cha khi đó, giúp đỡ cha che giấu chuyện này cũng là rất có thể. Suy nghĩ một chút, đứa con thứ hai của Lý Bách Niên, Lý Thủ Thành càng nghĩ càng cảm thấy nghi ngờ, đứa con trai này của Lý Bách Niên chỉ hơn ông năm tháng, nghe mẹ đã từng nói, Lý phu nhân vẫn luôn dưỡng thai ở nước ngoài, cho đến lúc đứa bé đã ba tháng mới trở về trong nước.

Lúc nhỏ bởi vì quan hệ của cha hai bên, hai người bọn họ thường chơi chung, rất nhiều người không biết thân phận bọn họ cũng nghĩ bọn họ là anh em ruột, nói bọn họ giống như sanh đôi vậy. Sau đó đợi đến tuổi Lý Thủ Thành vào cấp hai, anh Vinh lại bị Lý Bách Niên đưa ra nước ngoài.

Ông nhớ khi đó không khí trong nhà không phải là tốt lắm, giữa cha mẹ âm ỉ không biết bởi vì chuyện gì mà bắt đầu chiến tranh lạnh. Mà ông còn trẻ chưa từng liên hệ những chuyện này với nhau, bây giờ nghĩ lại, có phải đây tất cả đều kéo không ra quan hệ với anh Vinh này hay không? Có lẽ chuyện này rất nhanh sẽ có đáp án, nếu như qua vài ngày anh Vinh trở về nước, hoặc là Lý Bách Niên dẫn theo con gái của anh Vinh đến phòng bệnh, là có thể chứng thật suy đoán của mình.

Suy nghĩ một chút lần đó cha đột nhiên phát bệnh ở nhà họ Lý, sau đó con gái anh Vinh liền bị đưa ra nước ngoài, thì ra tất cả cũng đã để lại nhiều đầu mối như vậy, hôm nay cẩn thận hồi tưởng lại, Lý Thủ Thành đã gần như chứng thực suy đoán của mình. Nếu như anh Vinh thật sự là con trai của cha, bọn họ phải làm thế nào đây? Có phải nên nói chuyện này cho mấy người khác hay không? Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Thủ Thành cũng không có chủ kiến.

Mấy ngày nay, Lý Bách Niên tiếp đãi từng người nhà họ Lý lấy các loại lý do hoặc là nhiều lần viếng thăm, hoặc là ngẫu nhiên gặp được mình, vừa đánh Thái Cực quyền với bọn họ, Lý Bách Niên vừa chuẩn bị cho chuyện sắp tới.

“Như Tuyết, không phải là con muốn đi gặp ông nội Lý à, hôm nay vừa vặn có thời gian, chúng ta đến bệnh viện được chứ?” Ba ngày liên tục đối phó người của nhà họ Lý, Lý Bách Niên mới nhún chút thời gian dẫn theo Như Tuyết chuẩn bị đi bệnh viện thăm Lý Vạn Sơn. Trải qua bốn năm ngày điều dưỡng, thân thể Lý Vạn Sơn có tinh thần hơn nhiều so với lần đầu tiên Lý Bách Niên gặp. Vừa thấy Lý Như Tuyết được Lý Bách Niên dẫn theo vào, khóe miệng Lý Vạn Sơn vẽ ra nụ cười, nhưng bởi vì ma bệnh hành hạ, nụ cười như thế lại làm cho nét mặt Lý Vạn Sơn thoát nhìn nhiều hơn mấy phần dữ tợn.

“Ông nội Lý, cháu tới thăm ngài, cháu nghe nói ngài bị bệnh từ chỗ ông nội, từ khi nước ngoài trở lại đã muốn đến thăm ngài. Thế nhưng lúc ấy, cháu nghe ông nội nói, ngài cần tĩnh dưỡng, mới không đến bệnh viện.” Lý Như Tuyết tiến lên vài bước đi tới bên giường Lý Vạn Sơn, cầm cái tay chỉ còn lại một lớp da bao lấy của Lý Vạn Sơn.

“Con bé ngốc này, ông nội rất tốt, thật là một đứa nhỏ ngốc. Tại sao khóc? Con đến thăm ông nội, ông nội đã rất vui vẻ rồi. Ông nội đã sống lớn tuổi như thế, những chuyện sinh lão bệnh tử này nhìn rất nhạt. Như Tuyết, sau này con phải cố gắng nghe lời con phải nghe, tương lai không để cho người quan tâm con thất vọng, biết chưa?”

Lý Vạn Sơn gắng gượng chống gờ tay lên muốn nhắm tới vỗ vỗ đầu Lý Như Tuyết như trước kia, nhưng cánh tay hoàn toàn không có hơi sức, mới nhấc lên một chút xiu lại ngã trở về, “Ông nội Lý, con biết rõ.” Ngược lại Như Tuyết nhìn ra ý nghĩ của Lý Vạn Sơn, chủ động cúi đầu đưa đến chỗ tay Lý Vạn Sơn có thể chạm được.

“Bé ngoan, thật là hiểu chuyện, cho dù ông nội không có ở đây, con phải chăm sóc mình thật tốt.” Lý Vạn

Sơn ho khan khụ khụ, “Ông nội Lý, ngài sao vậy? Bác sĩ, bác sĩ mau lại đây.” Như Tuyết vừa thấy tình huống Lý Vạn Sơn không đúng, vội vàng chạy ra ngoài kêu một tiếng tới đây.

“Các vị đi ra ngoài trước đi, ông cụ Lý không có chuyện gì quá lớn, chỉ là trong lúc nhất thời cảm xúc có chút kích động, những người thân như các vị vẫn là đi về trước, về sau lúc đến thăm ông cụ Lý chú ý một chút chuyện muốn nói, dựa theo thân thể ông ấy bây giờ, tâm tình hoàn toàn không thể có lên xuống quá lớn.” Bác sĩ vừa nghe đến chỗ Lý Vạn Sơn có vấn đề, rất nhanh đã chạy tới, sau khi khẩn trương kiểm tra liên tục, mới xoa xoa giọt mồ hôi trên mặt, dạn dò nói về phía hai người.

“Vâng, bác sĩ. Vậy thì nhờ ông, chăm sóc ông nội Lý thật tốt. Ông nội, có phải chúng ta cũng phải đi hay không, đừng quấy rầy ông nội Lý nghỉ ngơi nữa.” Lý Bách Niên gật đầu một cái dẫn theo Như Tuyết đi ra từ trong bệnh viện. Quả nhiên là Lý Như Tuyết, việc này chứng thực suy đoán của mình, đang xác định tất cả này có liên quan với hai cha con Lý Như Tuyết, Lý Thủ Thành suy nghĩ hai ba ngày, trong lòng âm thầm có một ý kiến. Chỉ chờ tới lúc cha kêu luật sư đến, mình biết được nội dung bên trong di chúc, lại căn cứ nội dung di chúc quyết định nên nói với mấy người khác hay không.

57. Chương 57: Cái Gọi Là Nghiệt Duyên

Editor: trang bubble ^^

“Tổng phu nhân, bà cũng đã biết, những người làm luật sư như chúng tôi không tiện có quá nhiều tiếp xúc với các vị, đặc biệt là lúc thân thể chủ tịch không tốt lắm như bây giờ. Tôi và bà như vậy thử gặp mặt phía sau như vậy, nếu để cho những người khác thấy, cũng sẽ mang đến một số phiền phức không cần thiết đối với hai chúng ta.” Ngồi ở đối diện Lý Ngọc Lam là luật sư riêng mà Lý Vạn Sơn tín nhiệm nhất.

Bắt đầu từ khi Lý Vạn Sơn nổi tiếng, chính là vị luật sư này ý kiến luật pháp cho Lý Vạn Sơn, thay ông xử lý một số chuyện phương diện luật pháp, mà chuyện di chúc của Lý Vạn Sơn đương nhiên cũng là vị luật sư này phụ trách. Lúc thân thể cha tốt, vì không để cho cha hiểu lầm, trừ một số công việc, giữa bọn họ và vị đại luật sư nổi tiếng đã lâu này cũng không có lui tới quá nhiều.

Hôm nay cha đột nhiên lại ngã xuống như vậy, bà vốn định liên lạc một chút tình cảm với vị luật sư này trước, nhưng ai biết vị luật sư này bận rộn một vụ án, trong khoảng thời gian này vẫn không có ở trong nước. Cực khổ lắm mới đợi được đại luật sư trở lại, người này lại dùng đủ loại cớ từ chối lời mời của bà, hôm nay hai người có thể ăn cơm ở trong hội sở riêng tư bí mật này, đã là kết quả sau khi Lý Ngọc Lam mời ba bốn lần.

“Charles, tôi còn nhớ thời gian chúng ta ở nước ngoài, khi đó là cuộc sống mới bắt đầu của đời tôi, dù sao thời gian ở nước ngoài, không có ai biết thân phận của tôi, tôi có thể không buồn không lo hưởng thụ đoạn thời gian tươi đẹp kia, đáng tiếc duy nhất chính là bỏ lỡ một số chuyện hoặc người không nên bỏ qua.” Đôi mắt đẹp của Lý Ngọc Lam nhìn người đối diện ý tứ sâu xa mở miệng nói.

“Có một số việc trước đây đã trôi qua rồi, không có cơ hội quay đầu lại nữa. Bây giờ nhớ lại quá khứ, những chuyện nông cuồng của tuổi trẻ kia, bản thân cũng cảm thấy rất buồn cười, lúc trước tại sao có thể làm

ra chuyện ngây thơ như vậy.” Luật sư đối diện cầm cà phê lên trên bàn, ném thử một miếng sau đó lộ ra mỉm cười giễu cợt, tiếp tục mở miệng nói.

“Cuộc sống luôn có rất nhiều sự bất đắc dĩ, lúc trước làm ra lựa chọn như vậy, có lẽ đối phương cũng có một số nỗi khổ tâm không nói ra được. Dù cho tới bây giờ, đã qua nhiều năm như vậy, nhưng mỗi một màn chuyện và người nằm đó cũng vĩnh viễn tồn tại trong lòng của đối phương, dù thời gian sẽ thẩm thoát như thế nào, những ký ức kia lại vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất. Nếu như ông trời cho tôi thêm một cơ hội, tôi nhất định sẽ không từ bỏ giống như trước nữa, Charles.” Lý Ngọc Lam nói tới chỗ này, đôi tay vươn về trước, nắm tay của đối phương.

“Tổng phu nhân, tôi nghĩ vào rất nhiều năm trước chúng ta cũng đã nói rõ ràng hết chuyện rồi. Hiện tại chúng ta cũng đã có gia đình của từng người, tôi cũng đã không nhớ được chuyện này rồi. Tổng phu nhân, bà làm như vậy sẽ làm cho hai bên tôi và bà đều kéo đến một ít nghi ngờ không nên có. Tổng phu nhân, hôm nay gọi tôi tới nơi này cũng không phải để nói những chuyện cũ năm xưa này, nếu như chỉ vì điều này thì thời giờ của tôi rất quý giá, tôi sẽ đi trước, tiền cà phê này thì chúng ta theo chế độ AA, đây là tiền cà phê của tôi.” Luật sư vừa nói xong, vừa lấy ra ví tiền mang bên người rút ra ba tờ tiền mặt màu hồng từ bên trong bỏ lên bàn.

“Charles, thôi được nếu ông đã không muốn nói thêm chuyện đã qua, hôm nay tôi tìm ông cũng là có một số việc muốn hỏi ông. Ông là luật sư cha tôi tín nhiệm nhất, không biết gần đây cha tôi có liên lạc ông hay không, về chuyện di chúc. Ông cũng biết, cha tôi không chỉ có bốn anh em chúng tôi, còn có một cháu gái do vợ trước để lại, nếu như có một ngày cha tôi không còn ở đây, không biết tài sản danh nghĩa của cha tôi sẽ phân chia như thế nào, đặc biệt là cổ phần tập đoàn Lý thị danh nghĩa của ông nắm giữ?” Khi người đối diện lần lượt gọi bà là Tổng phu nhân mà không phải như người bên ngoài gọi là Lý tiểu thư, Lý Ngọc Lam đã biết chuyện ngày hôm nay rất khó đạt tới mục đích của mình, thấy người đối diện muốn đi, dứt khoát nói thẳng ra mục đích của mình.

“Tổng phu nhân, bà cũng nên biết chúng ta làm luật sư có phẩm hạnh danh dự phải tuân thủ của mình, vấn đề bà hỏi tôi thật sự không thể trả lời. Nếu như Tổng phu nhân bà thật sự cảm thấy hứng thú đối với mấy việc này, không bằng bà tự mình gọi điện thoại cho chủ tịch, tôi nghĩ chỗ chủ tịch sẽ cho Tổng phu nhân một đáp án rõ ràng. Ở chỗ tôi là không thể trả lời.”

Luật sư nhìn người phụ nữ đối diện nghe được câu trả lời của mình, vẫn xinh đẹp như hoa như cũ bưng cà phê lên không được tự nhiên uống một hớp. Đã nhiều năm như vậy, người này vẫn như vậy, nhìn bề ngoài dường như là vui giận không lộ, thật ra thì mỗi lần lúc nổi giận, cũng sẽ theo bản năng cầm đồ bên cạnh lên để phân tán tâm tình của mình. Lúc ấy thời gian họ ở nước Anh chính là như vậy, khi đó mình trở về nước, có thành tích hôm nay, năm đó người phụ nữ này nhấn tâm chia tay cũng gây nên tác dụng không nhỏ, nếu không phải là người phụ nữ này tổn thương trái tim của mình, mình cũng sẽ không liều mạng làm ra thành tích ở giới luật pháp, có tất cả ngày hôm nay.

Suy nghĩ một chút mình đồng ý lời mời của ông cụ Lý, bắt đầu từ một thành viên đoàn luật sư bên cạnh ông cụ Lý, tới hôm nay trở thành cố vấn pháp luật cao cấp nhất của ông cụ Lý, trong này bỏ ra bao nhiêu chỉ có tự mình biết. Thời gian tìm kiếm ở nước ngoài, ông cũng đã nghe nói tình huống của Lý Vạn Sơn từ chỗ trợ lý, cũng đoán được sớm muộn gì người phụ nữ này nhất định sẽ tìm đến mình. Người phụ nữ này để ý nắm giữ tất cả trước mắt biết bao, không cam lòng được và mất đến cỡ nào, ngóng trông đối với quyền thế đến cỡ nào, ông đều rất rõ ràng những thứ này. Trước đây, khi người phụ nữ này có thể chia tay với mình, ông cũng đã thấy rõ ràng tất cả.

Có điều khi đó không phải là thời gian tốt để mình trở về nước, cho dù người quan trọng của mình sắp xuất hiện cũng phải ở một thời khắc mấu chốt, vì việc này, cho dù bên nước ngoài kia đã không có chuyện gì, ông vẫn còn rất nhàn nhã trở lại trường học lúc trước bọn họ đã từng cùng nhau học, theo trí nhớ loáng thoáng, đến chỗ thành phố bọn họ từng ở từng lưu lại tốt đẹp trong nháy mắt kia. Đã qua hơn hai mươi năm, những địa phương kia đã không còn diện mạo quen thuộc, giống như là người trước mắt kia, rõ ràng là một người, nhưng dần dần bắt đầu trở nên xa lạ.

”Charles, ông biết không, ông nói gì lời này khiến tôi thật sự rất khó chịu. Ông biết rõ ràng những lời này ngoại trừ nói với ông, tôi không thể nào nói với những người khác. Tôi biết rõ chuyện năm đó tôi làm ông tổn thương rất sâu, nhưng tôi cũng không dễ chịu giống vậy, người kia là cha sắp xếp cho tôi. Tôi rất nhu nhược, tôi không phản kháng cha, lựa chọn chia tay với ông.

Thế nhưng lúc trước là ông thật sự hiểu lầm tôi, tôi cũng không có chân đứng hai thuyền, trước khi chưa chia tay với ông, tôi và người kia chỉ đã gặp mặt có tính chất đối phó hai lần, điện thoại liên lạc qua loa, những chuyện khác thì thật sự không có. Một lần ông thấy kia cũng chỉ là một sự hiểu lầm, tôi muốn giải thích với ông, nhưng nghĩ tới cha, ông ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện hai chúng ta. Nếu như cha biết sự tồn tại của ông, ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua ông, khi đó ông đã tìm được một phần công việc tốt như vậy ở trong nước, nếu là vì tôi mất đi phần công việc kia, tôi sẽ thật sự trở thành tội nhân. Charles” Lý Ngọc Lam nói tới chỗ này, hốc mắt bắt đầu từ từ trở nên đỏ, từng giọt nước mắt chảy ra.

”Tổng phu nhân, bây giờ ngài nói những thứ này không phải đã là một chuyện cười. Tôi đã không phải thằng nhóc vắt mũi chưa sạch trước kia, lại nói chính tôi làm việc ở bên cạnh chủ tịch, cũng có một chỗ tốt. Chính là tôi có thể biết rất rõ ràng ngày sinh của mỗi người nhà họ Lý, Tổng phu nhân có một số việc tôi không muốn nói quá rõ ràng, như vậy hai chúng ta đều sẽ khá lúng túng. Có mấy lời Tổng phu nhân vẫn là suy nghĩ rồi sau đó mới nói, nếu không ở trong mắt người hiểu rõ thoát nhìn sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất.”

Người đàn ông nghe được người phụ nữ đối diện vậy mà mở miệng còn chưa giải thích chuyện năm đó, chỉ cảm thấy có sự nực cười không nói ra được. Hiện tại người phụ nữ này còn muốn giải thích cho việc bắt cá hai tay trước đây, ngày sinh đứa bé của bà ấy đã đại biểu tất cả, chứng cứ rõ ràng như vậy phô bày ở nơi đó, người phụ nữ này thật sự cho rằng mình vẫn là người dễ dàng bị bà ta lừa gạt lúc trước.

”Charles, có một số việc cũng không phải nhìn bề ngoài như vậy. Tôi cũng có nỗi khổ tâm của chính tôi, tôi vốn chưa từng muốn nói với ông những thứ này, chẳng qua những thứ này đã không còn quan trọng. Charles, tôi chỉ hy vọng ông có thể giúp tôi, ông nên biết, ở trên di sản, nếu như phần mức tôi nắm quá ít thì tôi sẽ bị mấy người bọn họ đuổi khỏi Lý thị. Đây là việc tôi và con của tôi không thể tiếp nhận. Bọn nhỏ cũng còn chưa lập gia đình, nếu như tôi không có quyền nói chuyện, chỉ trở thành một cổ đông sống nhờ cổ phần danh nghĩa, đây là việc trước mắt chúng tôi thật sự không thể nào tiếp thu được.”

Cảm thấy nước mắt trên mặt mình, người phụ nữ xoay đầu qua, lấy ra một cái khăn lụa lau nước mắt trên mặt, sau đó mở miệng nói ra lời vừa rồi.

”Những chuyện này, Tổng phu nhân phải bàn bạc với chồng của bà, nói với người ngoài như tôi sẽ khó tránh khỏi có chút quá buồn cười. Tổng phu nhân, tôi đi trước.” Người đàn ông đã không muốn lại tiếp tục dây dưa với người phụ nữ ở chỗ này, đứng dậy đẩy ghế ra liền muốn xoay người rời đi.

“Charles, tôi hi vọng ông xem một chút cái này lại mới quyết định, tôi chờ điện thoại của ông.” Thấy đối phương muốn đi, Lý Ngọc Lam lấy ra một bản đôn sát thủ ra, trực tiếp lấy ra một túi tài liệu dán kín từ trong túi đẩy tới trước.

“Sao thế? Có chuyện gì mệt mỏi rồi phải không? Có chuyện gì phiền lòng, không ngại anh tới giúp em chia sẻ một chút.” Trương Hạo Đình nhìn mắt Mạn Dao quầng thâm dày đậm, ân cần mở miệng nói. “Thật ra thì không có chuyện gì lớn, chẳng qua nếu em cho anh biết, em vẫn luôn gạt anh một chuyện, anh có thể bảo đảm không tức giận, sẽ không trách em hay không?”

Trong khoảng thời gian này, Mạn Dao vẫn bận chuyện sản phẩm mới đưa ra thị trường, tuy đã thuê một số người mới, nhưng trên mặt chuyện tiến triển cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của mình. Chỗ Software (phần mềm) của bọn họ không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng kế tiếp đường dây tiêu thụ lại có phiền phức. Những công ty lớn kia hoàn toàn không có hứng thú đối với sản phẩm của công ty nhỏ mới thành lập như bọn họ. Mấy ngày nay, giám đốc tiêu thụ dẫn theo nhân viên nghiệp vụ trong tay đã chạy đi rất nhiều công ty, kết quả có được không có nghi ngờ ngoại lệ tất cả đều là không có kết quả.

Từ trong miệng quản lý biết được những thứ này, trang@ddlqd@bubble editor Mạn Dao cũng không tiện đi nói một chút lời trách cứ, mấy ngày nay bọn họ bỏ ra bao nhiêu cố gắng, chuyện đã làm cô đều nhìn từng việc ở trong mắt. Vốn hạng mục mình đầu tư là dựa theo kinh nghiệm của đời trước, biết việc này là quả trứng vàng kiếm tiền, nhưng trước mắt làm sao lại xuất hiện tình huống như thế, giống như Thiên Lý Mã để ở nơi đó nhưng hoàn toàn không có Bá Nhạc thưởng thức.

Rốt cuộc mình nghĩ những thứ này quá đơn giản rồi. Đời trước, lúc mở công ty này chính là Trương Hạo Đình, cho dù lấy danh nghĩa riêng của Trương Hạo Đình, nhưng dựa theo tài năng của anh giao thiệp giới thương mại, chỉ cần sản phẩm đủ hảo, sau đó tiêu thụ hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì, tự nhiên sẽ không xuất hiện chuyện Mạn Dao đang phiền não hiện tại.

“Chuyện gì, chính thức như vậy?” Hạo Đình nghe được Mạn Dao nói làm sai chuyện, giọng nói trịnh trọng như vậy, thu hồi xem thường vốn có, mắt nhìn Mạn Dao nói ra đáp án của mình. Cô bé này chỉ cần không làm ra chuyện chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, tất cả việc khác đều không tính là gì. Về phần ranh giới cuối cùng là cái gì, cô bé này thông minh như vậy cũng có thể đoán được. Nghĩ đến ranh giới cuối cùng đó của mình, Hạo Đình không khỏi lộ ra mặt cười khổ, lúc nào thì ranh giới cuối cùng của mình đã trở nên thấp như vậy, nếu để cho người ngoài biết tổng giám đốc mặt lạnh của nhà họ Trương vậy mà lại nói ra chuyện như vậy, hẳn là một truyện cười lớn nhất ở chỗ bọn họ.

“Em,” Mạn Dao cũng không biết là có nên nhờ Trương Hạo Đình giúp đỡ hay không, trước đó mình lấy được Tụ Bảo Bồn này từ chỗ của anh. Nhưng hôm nay lại phải nhờ anh giúp đỡ ở nơi này, loại chuyện như vậy không phải sự tự ái của Mạn Dao có thể tiếp nhận. Nhưng trước mắt chuyện trên phương diện làm ăn trừ anh ra, mình có thể cầu cứu ai đây, mình cũng biết mấy người bạn, thế nhưng, Mạn Dao cũng không dám cầu cứu mấy người bạn kia. Tình huống bây giờ của nhà họ Lý, mỗi tiếng nói cử động của mình đều có thể bị những người kia giám thị, vào lúc này, Mạn Dao không thể liều lĩnh nguy hiểm như vậy.

Tính như vậy, người duy nhất có thể cầu cứu, hơn nữa sẽ không bị nghi ngờ cũng chỉ còn sót lại Trương Hạo Đình. Nghĩ đến mình đã bỏ ra nhiều tâm huyết, tiền bạc như vậy, Mạn Dao thật sự không muốn từ bỏ,

cũng không thể buông tha. Hiện tại sức nặng trên vai cô đã không phải là một người mình, mà là mỗi một người của công ty, cho dù những người này không có công việc này của mình cũng có thể đến những chỗ khác nhậm chức, nhưng nghĩ tới cố gắng của bọn họ mấy ngày nay, Mạn Dao không muốn để cho những người này cứ thất vọng như vậy.

“Anh còn nhớ rõ lúc trước có một người hi vọng anh đầu tư, sau đó anh gọi tới phòng tiếp khách, sau đó anh ta đã không thấy tăm hơi?” Cho dù trong lòng lúng túng nữa, rốt cuộc Mạn Dao nói ra, sau khi nói ra câu đầu tiên khó mở miệng nhất, lời nói còn lại đã trở nên dễ dàng trôi chảy hơn nhiều. “Anh nhớ được là có một người như thế, không phải là ngày đó trước khi anh đi bệnh viện với em, còn thiếu một chút hôn môi công chúa đáng yêu!” Trương Hạo Đình đã không nhớ rõ về ngoài người Mạn Dao nhắc tới kia, chỉ nhớ mang máng anh ta hình như mang một cái mắt kiếng màu đen to lớn, những thứ khác thì không nhớ rõ.

Người như vậy tự nhiên sẽ không phải đối tượng uy hiếp của anh, về phần chuyện có liên quan đến với người kia, vậy cũng không phải là chuyện lớn gì. Nghĩ tới đây, Hạo Đình tỉnh táo lại, cũng có tâm tình mở miệng đùa giỡn giai nhân bên cạnh.

“Anh không tò mò, người kia đi nơi nào, anh ta hi vọng sự đầu tư của anh như vậy, tại sao lại đột nhiên đã không thấy tăm hơi?” Thấy phản ứng của đối phương, Mạn Dao có chút tức giận mắng đánh rớt móng vuốt hấp ta hấp tấp của anh ở trên người, rõ ràng sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh, tại sao người này phản ứng như vậy.

“Chẳng lẽ trong việc này có quan hệ với em, để cho anh đoán một chút, có phải là em đi gặp anh ta hay không, sau đó anh ta liền rời đi với em. Không phải em tiến hành đầu tư với anh ta rồi chứ?”

Lúc đầu chỉ là suy đoán nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mạn Dao, Trương Hạo Đình có thể khẳng định suy đoán của mình đoán chừng chính là chân tướng sự việc. Vốn đầu tư của người kia cần bao nhiêu tiền, mình không rõ ràng lắm, chẳng qua dù cho Mạn Dao có tiền, cũng chỉ là tiêu vật tiền Lý Vạn Sơn cho, số tiền kia chính là nhiều hơn nữa, cũng không đủ đầu tư một hạng mục.

Phải biết có thể tới Trương thị của bọn họ, từng vụ đầu tư đều không phải là một hạng mục nhỏ. Vậy rốt cuộc là từ nơi nào lấy được một khoản tiền lớn như vậy, việc này có phải chính là cô...

58. Chương 58: Sóng Gió Di Chúc

Editor: trang bubble ^^

”Anh đã muốn biết, em sẽ nói thật là được rồi. Chuyện ngày đó quả thật có quan hệ với em, trước đó em rất tò mò hạng mục của anh ta, vào lúc anh đi họp thì nói chuyện bàn bạc với anh ta, rất có lòng tin đối với hạng mục này của anh ta, sau đó thì dùng tiền mà những năm gần đây em lấy được ở trên thị trường chứng khoán kỳ hạn để đầu tư vào hạng mục đó.

Vốn tất cả mọi chuyện cũng rất thuận lợi, ai biết hiện tại chỗ sản phẩm không có vấn đề, nhưng lại không

tìm được một công ty đồng ý thử nghiệm sản phẩm chúng em, cho nên em mới đến.....” Câu nói kế tiếp, Mạn Dao có chút ngưng ngừng càng nói càng nhỏ tiếng, một đôi mắt đẹp cầu cứu nhìn người đàn ông đối diện.

“Nếu như Software này tốt, anh có thể để cho công ty dưới cờ của anh thử nghiệm trước một chút. Nhưng dù sao loại chuyện này cũng là việc công, không biết quý công ty chuẩn bị lấy ra dạng thành ý gì, nếu như thành ý không đủ, em cũng biết, anh quyết định như vậy thì phải bắt chấp nguy hiểm rất lớn.” Đã nghe được đại khái sản phẩm từ trong miệng Mạn Dao, trong lòng cũng có một chút ấn tượng đối với cái này, thái độ Trương Hạo Đình đột nhiên nghiêm chỉnh, lấy ra một bộ dáng giải quyết việc chung bắt đầu đàm phán với Mạn Dao.

“Thành ý, cái này công ty chúng tôi nhất định sẽ có thành ý. Trương Đồng, nếu như anh có thể cho công ty chúng tôi một ít thời gian, tôi sẽ bảo giám đốc tiêu thụ của chúng tôi tự mình đến nói chuyện hợp tác với anh. Nếu như quý công ty có thể áp dụng sản phẩm của chúng tôi, đối với hai bên chúng ta mà nói đều có thể lấy được lợi chung. Trương Đồng, anh xem lúc nào thì có thời gian, chúng ta hẹn xong một thời gian, chúng tôi sẽ đến công ty của ngài, tiến hành thương lượng công việc cụ thể với ngài thật tốt.”

Nghe được Hạo Đình nói như vậy, Mạn Dao đã biết không có vấn đề gì, nếu đối phương muốn giải quyết việc chung, Mạn Dao cũng bèn ngồi ngay ngắn người lại, đứng dậy ngồi vào ghế sa lon bên cạnh.

“Ồ, cũng chỉ có giám đốc tiêu thụ quý công ty? Tôi nhớ là những công ty khác đều là giám đốc tiêu thụ tiến hành đàm phán, nhưng cũng không có kết quả. Lý tiểu thư, đã như vậy, cô cũng phải lấy ra một chút thành ý, dĩ nhiên tôi không so đo là mỹ nhân kế, nếu như Lý tiểu thư có thể sử dụng mỹ nhân kế đối với tôi, thì có lẽ tôi thật sự có thể suy nghĩ một chút.”

Nói tới chỗ này, cái đuôi hồ ly của Hạo Đình dường như đã lộ ra, ở phương hướng của Mạn Dao thoát nhìn giống như thật sự có một cái đuôi lông lá lắc tới lắc lui ở nơi đó.

“Mỹ nhân kế, đây cũng là một ý kiến hay, vậy không biết như vậy có được hay không? Trương Đồng lợi hại nhất của tôi, ngài giúp tiểu nữ đáng thương một chút, nếu tiểu nữ không có trợ giúp của ngài, thật không được, ngài coi như thương xót tội nghiệp tiểu nữ. Nếu như ngài giúp, tiểu nữ không ngại lấy thân báo đáp.” Pằng, Mạn Dao đứng dậy từ trên ghế, một đôi môi thơm hân lên trên mặt Trương Hạo Đình, cả người dựa vào trong ngực đối phương.

“Như vậy không đủ, ít nhất phải như vậy.” Thật vất vả bắt được sơ hở của tiểu hồ ly, sao Trương Hạo Đình có thể cứ dễ dàng bỏ qua cho như vậy, trực tiếp khống chế thân thể đối phương lại, đôi môi dính vào cùng nhau, đôi tay cũng bắt đầu hạnh kiểm xấu di động ở trên người của đối phương. Nếu không phải là nhìn trên phần đối phương còn chưa thành niên, đã sớm ăn đối phương vào trong bụng, sao có thể để cho mình một nhọc Ngũ cô nương của mình (hí hí tưởng tượng đi nào các bạn trẻ) giống như là như bây giờ, nhưng mà lần này nếu đối phương yêu cầu anh, không thể cá nước thân mật với đối phương, như vậy để cho đôi tay ngọc của cô nàng phục vụ thứ sưng lên đáng thương của mình một chút, cũng không tính là chuyện gì quá đáng.

“Cái gì,” Ý loạn tình mê, Mạn Dao không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy. Mặc dù trong lòng cô đã thành thực, lúc thân thiết với đối phương cũng đã từng có một loại kích động, nhưng trên thân thể cô vẫn là một thiếu nữ vị thành niên, người đàn ông này lại dám bảo mình làm loại chuyện đó.

Thật là, thật là quá đáng! Nhưng ngẩng đầu nhìn về mặt đối phương khó nhin, suy nghĩ một chút mấy ngày nay lúc thân thiết với mình, chỗ sưng lên va chạm vào mình. Cuối cùng, vẫn là mắc cỡ đỏ bừng gật đầu.

Hạo Đình vừa thấy Mạn Dao gật đầu, trong lòng rung động, anh vốn chỉ là nói một chút không ngờ Mạn Dao lại thật sự sẽ dám đồng ý, nhưng mà loại chuyện tốt này, sao mình sẽ từ chối. Vội lôi kéo tay Mạn Dao để cho cô cởi dây lưng của mình ra, mở ra khóa kéo quần ngoài, hình dáng chỗ phồng lên được quần lót màu đen phác hoạ ra, lập tức liền nhảy tới trước mắt Mạn Dao.

“Ngoan, đến, nhẹ nhàng, em xem nó đã bắt đầu không thể chờ đợi nữa rồi.” Trương Hạo Đình thấy Mạn Dao có chút tránh né, lại bắt được tay Mạn Dao trực tiếp kéo quần lót của mình ra, vật kia lập tức liền nhảy ra ngoài, trực tiếp tiếp xúc thân mật với tay Mạn Dao.

“Đúng, chính là như vậy, xoa chuyển động trên dưới, mỗi một chỗ cũng đừng bỏ qua. Nơi đó, đúng nơi đó, rất tốt, chính là như vậy, tốt, quá đúng. Ừ a.....”

Đời này, Mạn Dao là lần đầu tiên nhưng rất cuộc có kinh nghiệm của đời trước, tương đối quen thuộc đối với điểm mẫn cảm nơi đó của người trước mắt, sau khi mất đi căng thẳng không thạo mới bắt đầu, rất nhanh Trương Hạo Đình thoải mái ra tiếng ở dưới sự phục vụ của Mạn Dao.

“A, a” Thấy nơi đó đã sưng tới cực điểm, chứng kiến về mặt đối phương, Mạn Dao biết rõ đối phương đã sắp đến đỉnh điểm, tăng nhanh tốc độ trên tay, càng thêm kích thích đối phương, sau đó chỉ cảm thấy một dòng dịch đục phun đến trên tay của cô.

“Như thế nào, Trương Đồng, có phải tiểu nữ hầu hạ ngài rất thoải mái hay không? Không biết Trương Đồng có hài lòng sự hầu hạ của tiểu nữ hay không?” Nhìn thứ người đàn ông bắn ra trên tay, Mạn Dao ghét bỏ nhú mào, rút ra mấy tờ khăn giấy từ bên cạnh, tỉ mỉ lau tay mấy lần, vẫn là không yên tâm đến phòng vệ sinh lại rửa tay thêm mấy lần, mà người đàn ông bị lơ là sau khi phát tiết vừa nãy chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nơi đó của mình, cười khổ làm chuyện khắc phục hậu quả. “Thật sự rất mất hồn, có điều nếu có thể theo tôi cùng nhau dùng cơm tối nữa thì hoàn mỹ.”

Thu dọn xong tất cả, ôm người trước mắt vào trong ngực, khoe miệng Trương Hạo Đình vẽ ra một nụ cười được như ý, khiến Mạn Dao rất muốn tát xuống một phát.

“Lý Ngọc Lam, bà giao kiểm tra cơ thể này cho tôi là có ý gì?” Hai ngày nay, luật sư Charles Hàn đều nhìn phần báo cáo kiểm tra cơ thể này, phía trên là báo cáo nhóm máu con trai cả của Lý Ngọc Lam và vợ chồng bọn họ, mặt trên báo cáo nhóm máu chỉ cần là người hơi có một ít kiến thức sinh vật đều rõ ràng kỳ lạ trong đó, nhìn lại một chút ngày đứa bé sinh ra phía trên kia, trong lòng người đàn ông có một suy đoán. Loại nghi ngờ này khiến người đàn ông sau hai ngày nhấn nhin rất cuộc không nhin được bấm dây sổ trong trí nhớ.

“Charles, rốt cuộc ông không gọi tôi là Tổng phu nhân nữa, ông không biết mỗi lần ông gọi tôi là Tổng phu

nhân, trong lòng tôi lại khó chịu, đã rất nhiều năm, tôi không nghe được tên của tôi từ trong miệng ông. Nếu như không phải ông gọi cái tên này của tôi, thậm chí tôi cho là ông thật sự đã quên tôi tên là gì rồi.”

Lý Ngọc Lam không có bất kỳ bất ngờ nào đối với Charles sẽ gọi điện tới cho mình, chỉ là thời gian đối phương nín nhịn dài hơn so với trong tưởng tượng của mình, nhưng rốt cuộc đối phương đã thỏa hiệp, ông ấy lại gọi cú điện thoại này cho mình, ông ta thế nào cũng đứng ở bên phía mình, cũng không có sức quay đầu lại nữa.

“Lý Ngọc Lam, tôi không muốn nghe bà nói những thứ này ở đây, bà nói cho tôi biết đưa tài liệu này cho tôi là có ý gì?”

“Ý gì? Charles, ý của tôi đã rất rõ ràng, nếu như ông tin thì bản thân ông có thể đi điều tra. Tôi đã nói là tôi có nỗi khổ tâm. Vốn đã nhiều năm như vậy, chúng ta cũng bắt đầu cuộc sống của từng người, nếu không phải là tôi thật sự không có cách nào, tôi không hy vọng ông biết việc này. Những chuyện cũ năm xưa này, tôi cho là tôi sẽ giấu ở trong lòng cả đời.

Charles, khoản di sản này tôi không chỉ vì tôi, chúng ta đã già, những thứ kia cũng là vì con cái. Từ nhỏ nó cũng rất có chí hướng, muốn xông xáo ra một vùng trời đất, chúng ta là những người làm cha mẹ đương nhiên phải ủng hộ con cái, nhưng nếu tôi mất đi cái đó, thì nhất định khiến con cái thất vọng, Charles.”

“Chuyện này tôi đã biết, tôi sẽ đi điều tra, đợi đến lúc ra kết quả, chúng ta sẽ liên lạc.” Cúp điện thoại, luật sư Hàn xoa xoa huyết Thái Dương của mình, có phải người phụ nữ kia lấy những chuyện này ra nói giỡn hay không, dù sao mình nhất định sẽ đi làm giám định DNA. Nếu như người kia thật sự là con trai của mình, mình phải làm như thế nào? Luật sư Hàn có chút dở khóc dở cười, mình đã không có lựa chọn nào khác, người phụ nữ kia lại giữ lại đòn sát thủ như vậy, để cho mình hoàn toàn không có chỗ nào lựa chọn.

“Lão Đồng, có thể đổi cho tôi một phòng bệnh hay không, tôi ở nơi này không thoải mái lắm?” Không biết là tại sao, Lý Vạn Sơn luôn cảm giác giống như mình bị người nào giám thị, mặc dù rất có thể là nguyên nhân tâm lý đang tác quái, nhưng Lý Vạn Sơn cũng không muốn ở lại phòng bệnh này. Viện trưởng Đồng và Lý Vạn Sơn là bạn bè nhiều năm như vậy, thân thể bạn già đã như thế, nếu đề cập đổi phòng bệnh thì ông cũng không từ chối, bèn trực tiếp dẫn dò y tá chuyển Lý Vạn Sơn vào trong phòng bệnh bên cạnh.

“Lão Đồng, tôi biết rõ thân thể của tôi đã không xong rồi, mấy đứa con nhà tôi ông cũng biết rồi đó, đều chờ đợi một ngày tôi không còn. Mấy ngày này, tôi không muốn gặp lại bọn nó, ông bảo y tá ngăn hết bọn nó ở bên ngoài, tôi muốn suy nghĩ thật kỹ. Bên luật sư Hàn, tôi đã hẹn xong thời gian, cũng đến lúc phải chính thức ra quyết định rồi. Cũng không biết sau khi tôi không có ở đây, những người đó thấy được di chúc của tôi sẽ là phản ứng gì!”

Viện trưởng Đồng là một trong số ít người biết thân phận của Lý Như Tuyết, Lý Vạn Sơn rất muốn thổ lộ hết suy nghĩ chất chứa với người hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ thiệt hơn như viện trưởng Đồng này. Từ khi ông tỉnh táo tới nay, nhìn những người đến bên mình mỗi ngày này, tất cả đều treo khuôn mặt giả dối, nói bóng nói gió chuyện di chúc, ông thật cảm thấy rất mệt mỏi, mệt chết đi.

“Lão Lý, ông cũng biết, trước kia tôi còn có một người vợ, tôi có lỗi với bà ấy. Hôm nay, tôi không còn, có lẽ sẽ gặp bà ấy ở dưới lòng đất, tôi không biết nên đối mặt bà ấy và đứa con như thế nào, chỉ có thể làm hết khả năng để bồi thường một chút, hi vọng sau này đứa cháu gái kia của tôi có thể không lo áo cơm.”

D!#nd@nl#Q*%d+=.c+m Trước đó phần giám định DNA kia chính là ông tự mình bảo người ta làm, viện trưởng Đồng đương nhiên biết chuyện Lý Vạn Sơn có hai cháu gái ruột, sau đó lúc đại thọ của Lý Vạn Sơn lại chỉ biến thành một cháu gái, khi đó viện trưởng Đồng còn cảm thấy nghi ngờ, nhưng chuyện giữa nhà giàu giống như vậy, viện trưởng Đồng cũng không muốn tham dự vào trong đó.

Sau đó lúc Lý Vạn Sơn nằm viện, viện trưởng Đồng cũng thấy một cô bé khác được Lý Bách Niên dẫn theo đến thăm Lý Vạn Sơn, viện trưởng Đồng càng thêm xác định trong này có chút ẩn tình. Bây giờ nghe bạn tốt nhắc tới việc này, viện trưởng Đồng cũng không lăm mồm, chỉ phụ họa mở miệng nói: “Người cũng đã mất rồi, cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ quan trọng nhất chính là ông duy trì một tâm thái tốt. Cháu gái của ông là một bé ngoan, cũng hiểu chuyện, sau này nhất định sẽ không làm người ta thất vọng, tương lai sẽ có người chăm sóc cô bé thật tốt.” Nghĩ đến Trương Hạo Đình đi cùng Mạn Dao tới, có chủ tịch nhà họ Trương chăm sóc, một người bạn tốt như ông cũng có thể yên tâm rồi.

“Đứa bé kia cũng là một đứa hiểu chuyện, tôi cũng giao nó cho người nổi trội chăm sóc, chuyện sau này tự nhiên không cần lo lắng. Tôi đây cả đời cũng là một nhân vật nổi tiếng, chỉ là không ngờ ông trời để cho tôi đi sớm như vậy, cũng tốt, mệnh số đến đây tôi có thể làm những gì.”

Lý Vạn Sơn nghe được lời viện trưởng Đồng nói, nghĩ đến có Lý Bách Niên coi chừng Lý Như Tuyết, gật đầu một cái. Bên kia, Lý Thủ Thành vẫn nghe lén phòng bệnh của Lý Vạn Sơn, không ngờ cha mình lại đột nhiên nói muốn thay đổi phòng bệnh, có phải cha phát hiện ra cái gì hay không? Trong lòng Lý Thủ Thành hoảng hốt, phản ứng đầu tiên chính là muốn đi bệnh viện xem một chút, nhưng nghĩ tới có lẽ cha đã phát hiện ra gì đó, mình tùy tiện đi vào, không phải bại lộ bản thân rồi.

Nhưng mà không đi, làm sao mình có thể cam lòng, cha lập tức sắp đi gọi luật sư tới ký kết di chúc, mình thật sự có chút trái phải đều khó. Nhưng chuyện kế tiếp cũng không cần Lý Thủ Thành khó xử, vào sau khi Lý Vạn Sơn dọn vào phòng bệnh mới, tất cả mọi người nhà họ Lý bị xem nhẹ ngăn ở bên ngoài. Lý Thủ Thành thấy tình huống như vậy càng thêm xác định máy nghe lén của mình đã bị tiết lộ, cũng bèn bỏ đi ý nghĩ mua chuộc thao túng y tá trộm để một cái.

“Luật sư Hàn, anh theo ý của tôi phác thảo ra một phần di chúc, trong danh nghĩa tôi nắm giữ 80 % cổ phần tập đoàn Lý thị, đợi đến lúc tôi không có mặt, cổ phần danh nghĩa của tôi.....”

Ngày đó lúc luật sư Hàn dẫn theo trợ lý bên cạnh đến phòng bệnh của Lý Vạn Sơn không ngờ mình nghe được một bí mật động trời như thế.

“Chủ tịch, ngài thật sự đã suy xét kỹ càng, ngài có thể xác định thân phận của hai vị tiểu thư này, nếu như công bố phần di chúc này ra ngoài, tôi nhất định phải có một bằng chứng, nếu không mấy vị thiếu gia tiểu thư chất vấn, tôi cũng sẽ khá là khó làm.”

Đối với kinh ngạc và nghi vấn trên mặt luật sư Hàn, Lý Vạn Sơn cũng không có cái gì kinh ngạc, tối ngày hôm qua lúc quyết định hôm nay xác định di chúc, Lý Vạn Sơn cố ý nhờ viện trưởng Đồng cho ông dùng một ít thuốc đặc hiệu, bảo đảm hôm nay ông có đầy đủ tinh lực để ứng phó chuyện ngày hôm nay. “Chuyện này, hai ngày nay tôi sẽ thừa dịp tôi còn có tinh lực nói rõ ràng việc này, tôi sẽ không để cho anh khó xử.

Anh yên tâm, anh trở về cứ theo ý của tôi, mau chóng làm xong di chúc.”

“Chủ tịch, ngài yên tâm, tôi sẽ mau chóng phác thảo ra di chúc. Nếu như không có chuyện gì khác, chủ tịch, chúng ta đi trước. Nếu như không có vấn đề gì, ngày mai tôi sẽ mang theo tài liệu di chúc tới gặp chủ tịch.” Lý Vạn Sơn gật đầu một cái, luật sư Hàn này theo bên cạnh ông nhiều năm như vậy, không có bất kỳ quan hệ nào với mấy đứa con của ông, tuyệt đối đáng giá tin tưởng.

“Charles, sao đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, có phải hôm nay cha bảo ông đi qua hay không, di chúc của cha là phân chia thế nào, Charles.” Lý Ngọc Lam thấy trên điện thoại di động hiển thị cuộc gọi đến, vội để chuyện trên tay xuống một bên.

“Chung cư số 502 Bích Quế viên, buổi tối lúc 6 giờ bà nhất định phải ở nơi đó, tôi có chút chuyện muốn nói với bà.”

59. Chương 59: Chân Tướng Rõ Ràng

Editor: trang bubble ^^

Từ lúc nhận được điện thoại của Charles, thì Lý Ngọc Lam cũng không còn lòng dạ xử lý chuyện trên tay, nhìn thời gian biểu hiện trên đồng hồ đeo tay một chút mới đến 11 giờ trưa, thời gian cách sáu giờ tối còn hơn nửa ngày, hôm nay cha hẹn gặp luật sư, đoán chừng tất cả mọi người nhận được tin tức chuyện này, vào thời điểm này bản thân bà càng phải cẩn thận không để cho người ta nhìn ra sơ sót gì, rước lấy một số phiền phức không cần thiết.

Vào lúc bốn giờ, Lý Ngọc Lam cũng không nhịn được nữa cầm công văn trên tay kêu to, dặn dò thư ký bên cạnh một , nói muốn rời đi trước thời gian. Chỉ một mình lái xe rời khỏi công ty, bởi vì thời gian vẫn còn sớm lại không hy vọng có người chú ý đến hành tung của mình, con đường vốn chỉ có nửa giờ, toàn bộ đi vòng thêm nửa giờ mới từ phòng làm việc chạy tới nơi muốn đến.

Trước khi xuống xe, Lý Ngọc Lam cố ý gọi điện thoại, xác định đối phương đã đến nhà trọ, mới đi xuống từ trên xe. “Charles, có phải chờ lâu hay không? Không biết di chúc chỗ cha có phải đã xảy ra biến cố gì hay không?”

“Chủ tịch thật sự là một con cáo già. Bà hiểu biết Lý Bách Niên bao nhiêu?” Charles đứng lên từ trên ghế salon, không trả lời vấn đề của Lý Ngọc Lam, ngược lại nhắc tới Lý Bách Niên trước.

“Lý Bách Niên, ông ấy là trợ lý rất nhiều năm của cha tôi, tình cảm với cha tôi rất tốt. Có điều tôi cảm giác giữa ông ấy và cha có bí mật gì đó, lần đó khi cha tỉnh táo lại, đầu tiên muốn tìm chính là Lý Bách Niên. Tôi từng nghĩ tới phải hỏi thăm quan hệ trong này, chẳng qua Lý Bách Niên là một con cáo già, vẫn luôn không tìm được chỗ đột phá.” Khi nghe Charles nhắc tới Lý Bách Niên, lại nhìn sắc mặt đối phương, bà đã xác định chuyện còn bết bát hơn so với trong tưởng tượng của mình.

“Dĩ nhiên sẽ không nói cho các người biết, cô cháu gái Lý Như Tuyết đột nhiên nhô ra kia của Lý Bách Niên, cô ta mới là cháu gái thật sự của cha bà, lần này mười phần trăm cổ phần của nhà họ Lý các người tất cả đều được hời cho Lý Như Tuyết này, còn chưa bao gồm những thứ tiền mặt và bất động sản kia.” Charles cũng không ngờ Lý Vạn Sơn lại có cảm tình đối với đứa cháu gái nuôi dưỡng ở bên ngoài như vậy. Phải biết, mặc dù Lý Vạn Sơn có tám mươi phần trăm cổ phần của nhà họ Lý, nhưng có một phần thuộc về tài sản chung của vợ chồng, là thứ phải thuộc về Lý phu nhân thừa kế.

Dĩ nhiên theo gia đình như nhà họ Lý như vậy, thời gian rất lâu trước đó Lý Vạn Sơn cũng đã sớm tính toán rõ ràng một phần di sản thuộc về Lý phu nhân kia rồi, tất cả những thứ này cũng vào thời gian trước đây thông qua ông để cho Lý phu nhân ký kết tài liệu, vào sau khi Lý Vạn Sơn không còn, để lại cho Lý phu nhân hai mươi phần trăm cổ phần và biệt thự nhà họ Lý bây giờ, Lý phu nhân tự nguyện từ bỏ những thứ khác.

Ban đầu, Lý phu nhân cũng không muốn ký kết phần tài liệu này, nhưng nhìn Lý Ngọc Lam bên cạnh, khi đó mọi người nhà họ Lý lại đều đứng ở bên Lý Vạn Sơn, Lý phu nhân bốn bề thọ địch chỉ có thể bị buộc đồng ý nội dung phần tài liệu này. Nhưng ai biết sau khi tài liệu mới ký kết vài tháng, Lý Vạn Sơn đã nhận Lý Mạn Dao trở về.

“Cái gì? Ông lặp lại lần nữa, mười phần trăm, con đề tiện kia lại là cháu gái của cha, vậy đứa trong nhà chúng tôi đó là cái gì? Không phải nó cũng có mười phần trăm, phải biết tất cả vốn kia đều phải là của mẹ tôi, tại sao muốn lấy toàn bộ tiền của mẹ tôi làm lợi cho hai kẻ đề tiện này. Cha tôi nhất định đã tính toán tất cả rõ ràng rồi, vào thời điểm đó mới lừa tất cả mọi người chúng tôi, lừa hai mươi phần trăm cổ phần này từ chỗ mẹ. Đúng rồi, cha để lại cho tôi bao nhiêu?” Lý Ngọc Lam hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này, bộp một cái rớt bể cái ly trên tay.

“Nguyên văn của chủ tịch, chị em bà được năm phần trăm cổ phần, về phần những thứ khác cũng không có.”

“Vậy hai đứa con của tôi, bọn nhỏ đều là cháu trai cháu gái của cha? Cha vẫn luôn rất thương bọn nhỏ?” Năm phần trăm, mình là con gái nhỏ của cha, vì nhà họ Lý tận tụy cẩn thận làm nhiều năm như vậy, lại cũng chỉ có năm phần trăm, mà con đề tiện kia lại có được mười phần trăm, không công bằng, quá không công bằng rồi. Phản ứng đầu tiên của Lý Ngọc Lam chính là xông ra, hỏi cha cho ra nhẽ, bà muốn hỏi người cha thiên vị này một câu thật rõ, tại sao lại đối với bà như vậy?

“Bà muốn làm gì, đã nhiều năm như vậy, sao bà vẫn còn quá xúc động như vậy, lại không thể tiến bộ một chút.” Người đàn ông hiểu rất rõ cá tính của người phụ nữ này, ngay khi thấy người phụ nữ này đứng dậy bèn muốn đi ra ngoài, chợt kéo cánh tay người phụ nữ lại.

Người phụ nữ bị quán tính như vậy dựa vào trong ngực người đàn ông, cố gắng giãy giụa mặc kệ người đàn ông ngăn lại. Sao người đàn ông có thể để người phụ nữ di chuyển, trực tiếp khống chế thân thể người phụ nữ, ôm người phụ nữ vào trong ngực thật chặt. Người phụ nữ tỉnh táo lại từ kích động lúc đầu, cảm thấy hơi thở của đàn ông trong lòng, vùi đầu ở trước ngực người đàn ông, nước mắt không tiếng động cứ thấm ướt quần áo của người đàn ông như vậy.

“Được rồi, tất cả cũng không đến tình trạng bết bát nhất, cho dù cái gì cũng không có, không phải chúng ta còn có năm phần trăm cổ phần, công ty nhà họ Lý lớn như vậy, năm phần trăm cũng có thể khiến người

một nhà áo cơm không lo.” Tay của đàn ông vỗ về mái tóc người phụ nữ, cho dù trải qua nhiều năm như vậy, người phụ nữ yếu đuối khóc thút thút vẫn có thể làm cho trong lòng ông trở nên mềm mại.

“Năm phần trăm, chỉ có một chút cổ phần như vậy, đến lúc một khi cha không còn nữa, tôi nhất định sẽ bị bọn họ đuổi khỏi tập đoàn, không thể làm việc ở tập đoàn, trở thành những cổ đông không có quyền phát biểu kia. Tôi thật sự không chịu nổi, còn có đứa con của chúng ta làm thế nào đây? Mất đi sự che chở của Lý thị, nó phải thực hiện lý tưởng của mình như thế nào?”

“Tất cả cũng không đến chỗ đường cùng, đứa con của tôi đúng lúc không có những thứ đó, cũng sẽ xông ra một khoảng trời của mình. Tới lau nước mắt đi, người lớn thế này rồi còn giống như một đứa bé, mọi chuyện đều sẽ có kết quả.” Người đàn ông buông người phụ nữ trong lòng ra, “Charles, nếu như không có ông, tôi phải làm thế nào?” Người phụ nữ đi ra từ trong lòng người đàn ông, kiễng gót chân, hôn một cái ở trên trán người đàn ông, tiếp đó có chút ngượng ngùng ngồi vào trên ghế sa lon lúc đầu.

”Chuyện không có hồngбет như trong tưởng tượng của bà vậy. Hiện tại Lý Mạn Dao ở trong nhà các người hẳn là không có quan hệ gì với nhà họ Lý các người, di chúc lần này hoàn toàn không có phần mức của con bé. Anh cả bà chiếm hai mươi lăm phần trăm cổ phần, em trai bà mười lăm phần trăm cổ phần, hơn nữa hai chị em bà mười phần trăm và con bé kia mười phần trăm.

Nếu như bà có thể lấy được mười phần trăm của con bé kia thì cũng chênh lệch không lớn với anh cả bà, còn trong tay mẹ bà là hai mươi phần trăm, biết đâu chuyện sẽ có thể thay đổi.” Người đàn ông đúng là không ngờ sau khi có hai đứa con, người phụ nữ này còn có loại ngượng ngùng đó, mặc kệ loại ngượng ngùng này là thật hay là giả vờ, nhưng vào lúc này cũng lấy lòng được người đàn ông này.

“Con bé kia được Lý Bách Niên nhận nuôi, làm sao chúng tôi có thể cướp được thịt béo này từ trong miệng Lý Bách Niên lợi hại kia, phải biết thịt béo của nhà họ Lý, có ai có thể cứ như vậy mà bỏ qua?” Lúc đầu nghe được lời người đàn ông nói, hai mắt người phụ nữ tỏa sáng, nhưng trong nháy mắt lại là tối xuống.

“Vậy thì chúng ta phải từ từ mưu tính, tôi thấy ý của cha bà cũng không tin tưởng Lý Bách Niên, phía trên di chúc của cha bà giữ lại chỗ xoay trở, mấu chốt chủ yếu của chúng ta chính là Lý Như Tuyết. Chỉ cần con bé đứng ở bên chúng ta, tất cả đều sẽ có biện pháp. Đã không còn sớm, bụng cũng ỉu xiu rồi, không bằng ở lại chỗ này ăn cơm tối?”

Người đàn ông đột nhiên chuyển đổi đề tài, khiến người phụ nữ sững sờ, nhưng cơ hội tiếp cận khó được như vậy, người phụ nữ gật đầu đồng ý.

“Để tôi làm đi, tôi nhớ khi đó ông thích nhất chính là thức ăn tôi làm, sườn xào chua ngọt, cá chua cay, đều là món ông thích.” Lý Ngọc Lam mở cửa tủ lạnh ra, nhìn nguyên liệu nấu ăn tràn đầy bên trong, chọn lựa ra mấy loại từ bên trong.

“Qua nhiều năm như vậy còn nhớ rõ khẩu vị của tôi, vậy tôi cũng muốn nếm thử một chút tay nghề nhiều năm của bà có tiến bộ hay không!” Người đàn ông nhìn người phụ nữ hiền lành, ôm eo người phụ nữ từ phía sau, đầu thân mật dựa vào trên bả vai người phụ nữ.

“Ông nhất định sẽ thích. Những năm gần đây, tôi thường luyện tập hai món ăn này, chỉ hy vọng có một ngày ông có thể nếm thử hai món ăn này lần nữa. Không ngờ hơn hai mươi năm, rốt cuộc có cơ hội để cho ông lại nếm thử một chút mùi vị của hai món ăn này.”

Lại nói qua nhiều năm như vậy, đúng là Lý Ngọc Lam thật sự đã từng ảo tưởng nói lại tiền duyên với người đàn ông trước mắt này. Mỗi người đều có lúc còn trẻ, đoạn tình yêu kia tuy rằng ở nhiều lúc không sánh được tiền bạc, nhưng theo năm tháng thấm thoát, nhìn con cả càng ngày càng lớn, lại nhìn một chút mối tình đầu bây giờ càng ngày càng chín chắn. Người phụ nữ càng ngày càng trở nên bất mãn về phía ông chồng bên cạnh.

Phải biết lúc đầu đồng ý sự giới thiệu của cha, cũng chỉ vì người này rất có trợ giúp đối với công ty của cha, mình đã thấy chị cả trả giá cao khi vi phạm ý của cha, bà không dám chịu đựng những thứ kia nữa, tuy học trường ưu tú, nhưng hoàn cảnh gia đình bần hàn, nhưng bằng sự phấn đấu của hai người thì đời này cũng không cách nào đạt tới cuộc sống bây giờ của bà. Đối với người đàn ông được cha giới thiệu trước mắt này cũng là nịnh nọt đủ kiểu về phía bà, dưới sự ồm ờ thì người phụ nữ cũng đón nhận sự theo đuổi người đàn ông này.

Sau đó, lúc bà lui tới cùng lúc với hai người đàn ông bị học trưởng biết, sau đó chính là thuận nước đẩy thuyền chia tay. Ai biết sau khi chia tay hai tháng, mới phát hiện bà lại có bầu, mà khi đó cùng lúc đều xảy ra quan hệ với hai người đàn ông này, trang@ddlqđ@bubble editor bà cũng không thể xác định rốt cuộc cha của đứa bé là ai. Lúc đầu đã muốn bỏ đi đứa bé này, có lẽ thật sự là ông trời trêu đùa, lúc này bị chồng bây giờ phát hiện chuyện mang thai tiếp theo cả nhà đều biết chuyện này. Sau khi bé trai ra đời, sau khi bà biết nhóm máu của đứa bé, thì làm liên tiếp chuyện che giấu chân tướng.

Từ đầu đến cuối, chồng cũng chưa từng nghi ngờ chuyện đứa bé này, ông ấy vốn không biết gì về sự tồn tại của người đối diện. Đã nhiều năm như vậy, cha chồng của mình cũng đã sớm về hưu, người đi trà lạnh, cha đã leo lên mối quan hệ tốt hơn, không có núi dựa là cha chồng này, chồng cũng không phát triển được ở bên cạnh cha. Qua nhiều năm như vậy, nếu không phải là nhìn ở trên phần chồng lấy lòng nịnh nọt đối với bà trước sau như một, bọn họ còn có hai đứa con, có lẽ người phụ nữ này đã sớm làm ra lựa chọn nào khác.

Một hồi chuông điện thoại di động đánh thức hai người trên giường, cánh tay bóng loáng đưa ra ngoài từ trong chăn, cầm lên điện thoại di động đặt ở trên tủ ở đầu giường, người đang mơ mơ màng màng vừa thấy tên hiển thị trên cuộc gọi đến, lập tức phấn chấn lên, đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, chăn cũng cứ như vậy rơi xuống từ trên người bà, lộ ra từng mảnh vết hôn màu đỏ ở phía trên.

“Anh cả, cha có chuyện muốn nói với chúng ta, chỉ cần bốn anh em chúng ta. Được em sẽ qua ngay. Mẹ ở đâu?”

“Nếu anh đã đi đón mẹ, vậy thì em đến thẳng bệnh viện.”

“Là điện thoại của anh cả bà, đoán chừng là sẽ nói chuyện Lý Như Tuyết, không ngờ chủ tịch làm việc lại nhanh như thế, mới cho tôi biết việc này liền đẩy chuyện này ra.” Giọng nói người đàn ông vang lên trầm thấp ở bên cạnh người phụ nữ. Người phụ nữ quay đầu lại nhìn một chút người đàn ông bên cạnh, cúi đầu hôn môi mỏng của người đàn ông một cái, ngồi dậy từ trên giường, định mặc quần áo tử tế.

“Lúc trước, chúng tôi đều nói Trương Hạo Đình coi trọng Lý Mạn Dao là vì cổ phần của ông cụ sau khi chết, hiện tại Lý Mạn Dao đã không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Lý chúng tôi, có lẽ Tĩnh Quân nhà chúng tôi cũng có cơ hội.” Biết kết quả di chúc phân chia, Lý Ngọc Lam càng thêm không muốn từ bỏ con rể rùa vàng như Trương Hạo Đình, tương lai lúc tranh quyền với anh cả mình, nếu như lấy được sự ủng hộ to lớn của Trương thị, phần thắng của mình sẽ tăng lên rất lớn.

“Trương Hạo Đình, chủ tịch của Trương thị? Đừng thấy cậu ta trẻ tuổi lại là một nhân vật đó, nếu bà có ý đồ với cậu ta, vẫn là phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không được trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

Tuy là người đàn ông cũng không có quá nhiều tiếp xúc với Trương Hạo Đình, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng có nghe ngóng nhất định với cá nhân Trương Hạo Đình này từ trong miệng rất nhiều người. Đối với chuyện của Trương Hạo Đình và Lý Mạn Dao, bên ngoài cũng có rất nhiều người cho là tượng trưng sự hợp tác của hai nhà, kể cả người đàn ông này cũng cho là như vậy. Nhưng sau khi Trương Hạo Đình bỏ Lý Mạn Dao, người đàn ông cũng không coi trọng chuyện Lý Tĩnh Quân và đối phương, chỉ ngoại trừ nhắc nhở mấy câu, người đàn ông cũng không muốn nói thêm cái gì. Lý Tĩnh Quân và ông không có bất kỳ quan hệ gì, còn là con gái của người kia, nếu như có thể lợi dụng con bé để giúp đỡ con trai của mình, đương nhiên bản thân sẽ không bỏ qua cơ hội này. Dù cho không thể nào, ông cũng sẽ không thiếu hụt cái gì.

Về phần người phụ nữ trước mắt sẽ nghĩ như thế nào, việc này cũng không ở trong phạm vi suy tính của người đàn ông. Ông đã có gia đình của mình, sẽ không vì người phụ nữ này từ bỏ tất cả nữa, giữa ông và bà ấy chỉ có thể là quan hệ thương yêu bên dưới, ông sẽ cố gắng mưu tính cho bà ấy cũng vì đứa con trai có huyết thống của ông. Nhưng ông không chỉ có một đứa con này, mà ông và vợ bây giờ còn có hai đứa con một trai một gái.

“Anh cả, mọi người đã tới rồi, không biết cha tìm chúng ta là chuyện gì? Ồ chú Lý, sao chú cũng tới? Đây chính là cháu gái chú à! Cô bé thật là xinh đẹp.” Bởi vì nguyên nhân đường xá, lúc Lý Ngọc Lam đến thì những người khác của nhà họ Lý đã đến, ngoại trừ mấy anh em thì thấy hai ông cháu, Lý Ngọc Lam gắng gượng cảm xúc, không để cho mình lộ ra sơ hở.

Hôm qua, Lý Bách Niên đã nói chuyện điện thoại với Lý Vạn Sơn nên biết mục đích hôm nay, nhìn mấy anh em nhà họ Lý hoàn toàn không biết chuyện, biểu hiện trên mặt có chút không được tự nhiên lắm.

“Nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ, chúng ta hãy vào đi thôi.” Lão phu nhân thấy Lý Ngọc Lam đi vào, để con cả đỡ. Hôm nay nhận được điện thoại của con cả, lão phu nhân có chút ý thức chuyện có chút nghiêm trọng. Nhất là thấy được hai ông cháu Lý Bách Niên đột nhiên xuất hiện, bà càng thêm cảm giác tốc độ tìm đập tăng nhanh, loại cảm giác này lại rất là tương tự với thời gian nhiều năm trước Lý Vạn Sơn dùng thủ đoạn ép bà ký kết văn kiện kia.

Vừa nghĩ tới tài liệu năm đó, lão phu nhân chỉ cảm thấy lạnh cả tim, những đứa con kia đều là mình mười tháng hoài thai ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn, lại là vì những thứ cổ phần tài sản kia đứng ở bên cha bọn họ, ép mẹ ruột của bọn họ, lại sợ mình sẽ để những thứ này làm lợi nhà mẹ của mình.

Thời điểm đó mình vì bất hòa đứng ở phía đối lập với tất cả người nhà, chỉ có thể uất ức ký kết bản tuyên bố đó. Vốn cho là những thứ này quanh đi quẩn lại vẫn sẽ trở lại trên tay con gái của mình, nhưng đâu ngờ có được bản tuyên bố kia ký kết thời gian mới bao lâu, lại phát hiện Lý Vạn Sơn vậy mà đã tìm được đứa con của vợ trước.

Mình uất ức từ bỏ hết thầy lại đều được hời đến trên người thân không hề có huyết thống với mình. Trong lòng lão phu nhân vô cùng uất ức tức giận, mấy năm này đã sử dụng đủ loại thủ đoạn đi đối phó tai họa ở trên người Mạn Dao, nhưng không biết là đối phương may mắn, hay là Lý Vạn Sơn đang âm thầm giúp đỡ, tất cả đều bị đối phương đối phó qua từng cái một.

Thậm chí mình cũng bị Lý Vạn Sơn nói xa nói gần cảnh cáo, hôm nay bị con trai dẫn tới bệnh viện, lão phu nhân biết nhất định có chút quan hệ với di chúc, bà thật sự muốn xem Lý Vạn Sơn định làm những gì. Chỉ là trước mắt không có Lý Mạn Dao, lại có thêm hai người không có quan hệ, lão phu nhân cũng có chút hồ đồ.

60. Chương 60: Nói Rõ Chân Tướng

“Cha, hôm nay sắc mặt của cha thoát nhìn rất tốt, con bé Tĩnh Quân kia vẫn luôn lăm bắm muốn tới thăm cha. Hôm nay nghe con nói đến gặp cha, cố ý dẫn dò con, muốn con dẫn cháu tới hỏi thăm sức khỏe cha, nói chờ thân thể cha khá hơn một chút, cháu sẽ tới bệnh viện thăm cha.”

Nghe được Lý Ngọc Lam nhắc tới cháu gái nhỏ, trên mặt Lý Vạn Sơn nhếch lên vẻ tươi cười, “Đám con cháu các con này đều là hiểu chuyện. Hôm nay mọi người đều ở nơi này, cha có chuyện muốn nói với các con. Bách Niên, ông và Như Tuyết tới đây.” Lý Vạn Sơn liếc mắt nhìn hai ông cháu Lý Bách Niên đứng ở ngoài rìa, phất phất tay bảo Lý Bách Niên dẫn theo Lý Như Tuyết tới đây.

“Cha, đây là? Hôm nay không phải chuyện nhà của nhà họ Lý chúng ta, tại sao gọi hai người ngoài tới đây?” Lý Ngọc Nhu thấy Lý Vạn Sơn vừa vào liền nhắc tới Lý Như Tuyết, hung hăng trợn mắt nhìn Lý Như Tuyết bị Lý Vạn Sơn nắm tay một cái, bất mãn mở miệng nói.

“Người ngoài, hai người bọn họ cũng không phải là người ngoài gì. Hôm nay cha gọi các con tới, là có một chuyện muốn vào lúc cha còn sống, đều nói rõ ràng mọi chuyện. Vốn là thân thể của cha thế nào cũng có thể chống đỡ bảy tám năm nữa, đến lúc đó sẽ nói ra chuyện này cũng còn kịp. Ai biết ông trời mở cho cha một trò đùa giỡn ở chỗ này, cha đoán chừng cha cũng không còn bao nhiêu thời gian, cũng đến lúc phải nói rõ ràng chuyện này với các con. Các con cũng biết, trước mẹ các con cha đã từng có một người vợ.”

Mặc dù mọi người biết hôm nay cha muốn nói cái gì, nhưng vào lúc nghe được cha nhắc tới vợ con trước đó, theo bản năng vẫn liếc mắt nhìn mẹ, không phải chuyện này đã giải quyết xong rồi, con bé Mạn Dao kia cũng đón đến trong nhà bọn họ hơn mấy năm, sao chuyện này còn xuất hiện biến hóa, nhưng hôm nay Mạn Dao cũng không ở nơi này.

Lý Vạn Sơn chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiếp tục mở miệng nói: “Các con cũng biết chuyện sau này, nhưng có chuyện có lẽ các con không biết, lúc trước cha đồng thời tìm được hai cô gái nhỏ, khi đó cha đều mang bọn họ về, chỉ đáng tiếc là khi báo cáo kiểm tra sức khỏe, không cẩn thận lẫn lộn máu của bọn họ.”

Lý Vạn Sơn nói tới chỗ này thì dừng lại, hi vọng mọi người có thể tiêu hóa một tý kích thích đột nhiên xuất hiện này, đặc biệt là Lý Như Tuyết bị ông nắm tay. Hôm nay cô đã nghe ông nội nói sẽ có một chuyện lớn có quan hệ tới mình, thấy nhiều người nhà họ Lý thù địch nhìn bọn họ như vậy, trong lòng Lý Như Tuyết

cũng có chút sợ hãi, nhưng bây giờ ông nội Lý nói gì? Lẫn lộn máu, vậy người bị làm lộn kia chẳng lẽ chính là mình, là mình và Lý Mạn Dao bị lẫn lộn, cô mới là cháu gái của nhà họ Lý gia, tất cả trong ảo tưởng trước đó của mình đều thành sự thật. Phải biết, mình không chỉ từng một lần tưởng tượng tại sao Lý Mạn Dao lại được lợi, mà không phải mình.

“Như Tuyết, ông cũng không ngờ chuyện có thể như vậy, khi đó con ở bên cạnh Bách Niên cũng rất vui vẻ, ông vốn hi vọng chờ con lớn hơn chút nữa ông sẽ nói rõ ràng những việc này, chỉ là hiện tại ông đã không còn thời gian. Như Tuyết, con có thể tha thứ ông nội không?” Lý Vạn Sơn cảm thấy trong lòng bàn tay phía sau lạnh lẽo khác thường khi nghe được lời ông nói, trong giọng nói mở lời mang theo vài phần cầu xin.

“Như Tuyết, tất cả việc này đều là thật, chủ tịch mới là ông nội của con. Chủ tịch sẽ chăm sóc con thật tốt, những người này đều là người thân của con, đều là người thân có huyết thống với con.” Lý Bách Niên sợ Lý Như Tuyết thể hiện ra một vài cảm xúc không nên có vào lúc này, tiến lên vài bước đẩy sau lưng của Như Tuyết một cái. “Ông, ông nội!” Bị ông nội của mình đẩy một cái như vậy, Như Tuyết cũng biết được mọi người đều nhìn mình, phản ứng lại nước mắt cô chảy ra trong nháy mắt, nhào tới trong lòng Lý Vạn Sơn.

“Đứa bé ngoan, ông nội ở chỗ này, ông nội ở chỗ này.” Lý Vạn Sơn lấy tay vỗ vỗ Lý Như Tuyết trong lòng, viên mắt cũng có chút đỏ lên.

”Đợi chút, cha, con đúng là hồ đồ rồi, sao thoáng cái cháu gái chú Lý lại trở thành cháu gái của cha rồi, vậy kể trong nhà chúng ta kia là cái gì? Việc này có chút quá buồn cười, cha đột nhiên lại dẫn theo một cô bé tới nhà chúng ta nói là cháu gái của cha, tuy là chúng con kinh ngạc nhưng cũng đón nhận cháu gái của cha, nhiều năm như vậy chúng con cũng coi con bé như người một nhà. Nhưng sao bây giờ không có dấu hiệu nào, đột nhiên lại nói cho chúng con tất cả đều nghĩ sai rồi, đây mới là cháu gái của cha.

Cha, không phải con cái như chúng con nghi ngờ lời của cha. Tất cả việc này quá mức kỳ lạ! Không phải là cha nên phái người đi điều tra tìm hiểu rõ nội tình trong đó hay sao? Sau đó chúng ta lại nói bước kế tiếp. Cha, nếu như thiếu ứng cử viên thích hợp, con đồng ý tự mình đi làm rõ ràng tất cả những chuyện này. Nhà họ Lý chúng ta cũng không thể để cho những người không rõ ràng này tùy tiện liền thành con cháu của nhà họ Lý. Nếu không ngày hôm qua là Lý Mạn Dao, hôm nay lại tới một Lý Như Tuyết nữa, còn không biết ngày mai ngày mốt có thể lại xuất hiện một ai đó đi tới nơi này hay không.”

Lý Ngọc Nhu là người đầu tiên mở miệng nói lời phản đối, không trách được trước đó vài ngày cha và Lý Bách Niên này luôn là lạ, thì ra là có một mối liên hệ như vậy ở trong đó. Lý Bách Niên này cũng không phải là thứ gì tốt, cha già nên hồ đồ rồi, bà cũng không thể hồ đồ.

“Cha, không nên tức giận, lời của em gái mặc dù có chút bị kích động, nhưng cũng có chút đạo lý. Chúng con đương nhiên tin tưởng lời của cha, nhưng chuyện này rốt cuộc không phải một chuyện nhỏ, chúng ta vẫn là bàn bạc kỹ càng tốt hơn.”

Mặc dù Lý Ngọc Nhu quá xúc động, nhưng lời nói ra quả thật đúng ý muốn của tất cả mọi người. Lý Kiến Nghiệp thấy sắc mặt của Lý Vạn Sơn bởi vì lời của Lý Ngọc Nhu mà trở nên u ám, giành mở miệng trước giải vây cho Lý Ngọc Nhu. Lúc này, anh em bọn họ phải chiếm được cả thấy, Lý Bách Niên này thật sự là lợi hại hơn nhiều so với một cô bé mồ côi như Lý Mạn Dao.

Quan trọng hơn là mình bỏ ra giá cao để đổi phó Lý Mạn Dao, nếu như Lý Mạn Dao không phải cháu gái của cha, vậy mấy chuyện mình làm trước đó không phải là một trò cười à.

“Cha biết rõ các con nghi ngờ thân phận của Như Tuyết. Bách Niên, ông gọi viện trưởng Đồng đi vào cho tôi, tôi sẽ tự mình là giám định AND với Như Tuyết ở chỗ này, vậy các con có thể yên tâm rồi chứ!” Lý Vạn Sơn nói tới chỗ này bắt đầu ho khan từng đợt khụ khụ.

“Ông nội, ông không sao chứ!” Lý Như Tuyết vội vỗ sau lưng của Lý Vạn Sơn, “Cha, cha không nên như vậy. Đứa bé Như Tuyết này chính là hiểu chuyện. Cha yên tâm đi, cũng không phải là anh cả, chị cả không thừa nhận thân phận của Như Tuyết, rốt cuộc chỉ là muốn qua một trình tự thì tốt hơn. Về phần Như Tuyết, con sẽ chăm sóc con bé thật tốt. Đứa bé này xem tuổi tác không khác nhiều lắm với Tình Quân, nhưng cũng đáng tin cậy hơn nhiều so với kẻ kia trong nhà của chúng ta.”

Lý Ngọc Lam đã sớm biết thân phận của Lý Như Tuyết, càng biết cha quan tâm Lý Như Tuyết này đến cỡ nào so với người khác, bà muốn làm chính là vào lúc hiện tại tất cả mọi người căm thù Lý Như Tuyết, gần gũi với cô, để cho tương lai cô đứng ở bên phía của mình. Như Tuyết cũng không phải người mơ hồ, hôm nay trong phòng bệnh trừ ông nội ra, khi những người khác nghe được lời của ông nội, cô cũng có thể cảm thấy sự căm thù đối với cô.

Lúc nghe lời Lý Ngọc Lam nói, dù cho Lý Ngọc Lam này có mục đích gì, ít nhất vào lúc này có thể lấy được một chút ấm áp ở chỗ người phụ nữ này, làm cho cô hơi khá hơn một chút. Từ đầu chí cuối, lão phu nhân đều vẫn ngồi ở một bên không nói một lời, giống như màn nháo kịch này không có bất kỳ quan hệ gì với bà, kể cả bác sĩ đi vào rút máu hai người, bọn họ được mời đi ra ngoài, hết thấy lão phu nhân đều vẫn trầm mặc thờ ơ lạnh nhạt.

“Mẹ, sao mẹ không nói lời nào ở bên trong? Cha thật sự hồ đồ, mới có thể bị những người này tính toán. Lần trước không phải là làm sai ở chỗ viện trưởng Đồng này, ai biết trong này có phải là có âm mưu gì hay không, cha còn để viện trưởng Đồng này tới đây xử lý. Mẹ, mẹ đừng lặng im tiếp nữa như vậy, con thấy Lý Bách Niên và Lý Như Tuyết đó nhất định có vấn đề.”

Lý Ngọc Nhu bước lên trước dìu lấy mẹ đi ra từ trong phòng bệnh, nhìn hai ông cháu Lý Bách Niên đi ở đằng sau bọn họ, hừ lạnh một tiếng, đi qua từ trước mặt hai người.

“Mẹ đã mặc kệ những chuyện này, các con muốn làm chuyện gì thì tự mình làm tốt rồi. Mẹ có chút mệt mỏi, các con đưa mẹ trở về.” Lão phu nhân nhìn bóng dáng đi ở phía trước, ánh mắt có lạnh lẽo trước nay chưa có.

“Vâng, mẹ! Chúng con đưa mẹ về.”

“Mẹ, con và chị cùng nhau đưa mẹ về.” Mấy người kia trả lời một tiếng, ánh mắt bốn người đảo qua, quyết định về nhà bàn bạc thật kỹ lưỡng một chút chuyện kế tiếp phải phát triển như thế nào.

“Ngọc Lam, hôm nay cô là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng chúng ta đều phản đối Lý Như Tuyết này, cô đúng là tốt lại đứng ở bên bọn họ.” Vừa về tới nhà lớn họ Lý, Lý Thủ Thành đầu tiên làm khó dễ nói về phía Lý

Ngọc Lam.

“Các người cũng không phải là không biết, sắc mặt cha đã rất xấu rồi, nếu như tôi lại tiếp tục làm khó con bé kia, nếu làm cho cha phát bệnh thì không phải hỏng bét rồi. Các người cũng biết, việc cha đã quyết định thì không cách nào thay đổi, lại có thêm Lý Bách Niên giúp một tay, trang@ddlqđ@bubble editor Lý Như Tuyết này trở thành cháu gái của cha đã gần như là chuyện vãn đã đóng thuyền. Lúc này phương pháp tốt nhất của chúng ta chính là trước tiên ổn định cha, những chuyện khác lại bàn bạc kỹ hơn mới đúng.”

Đổi mặt chất vấn của em trai, Lý Ngọc Lam đứng lên đi tới bên cạnh mẹ, rót cho mẹ một ly sữa nóng, sau khi đưa vào trong tay mẹ, mới mở miệng giải thích.

“Mẹ, mẹ nói sau đó chúng con phải làm thế nào? Còn có Mạn Dao ở trong nhà kia, có phải là chúng ta cũng phải tìm thời gian, nói chuyện rõ ràng ra với Mạn Dao hay không? Ít nhất cũng phải để cho con bé có cái chuẩn bị tâm tư, như thế nào cũng là sinh hoạt thời gian mấy năm với chúng ta, lại nói con vẫn đúng là không đành lòng nói ra chân tướng này.”

Đối với việc Lý Ngọc Lam nhắc tới Mạn Dao, những người khác hoàn toàn là bộ dáng xem thường, người này đã không có bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Lý bọn họ, đã không ở trong phạm vi lo nghĩ của bọn họ.

“Ngọc Lam, con và đứa bé Mạn Dao này quan hệ rất tốt, chuyện này cứ giao cho con là được. Về phần những chuyện khác, mẹ không muốn để ý tới nữa, các con đã lớn rồi, cũng không phải là một vị lão phu nhân như mẹ có thể quyết định được.”

Lời của mẹ làm cho mấy người khác có một chút lúng túng, kể từ lần bọn họ đứng bên phía cha đó, thì mẹ đối xử với bọn họ đã có một loại xa cách, mặc dù thời gian sau đó bọn họ đã nghĩ hết biện pháp để thay đổi, nhưng có một số việc có cũng đã có, không còn cách nào trở lại điểm vốn có lúc đầu.

“Hạo Đình, có phải là anh có lời muốn nói với em hay không? Hôm nay, anh luôn là kỳ lại nhìn em, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Kể từ có sự giúp đỡ của Trương Hạo Đình, chuyện của công ty đã kéo mở cục diện, trải qua mấy ngày nay ngoại trừ mấy công ty mà Hạo Đình giới thiệu, cũng có một số công ty khác nhìn trúng sản phẩm của bọn họ. Hôm nay tất cả đều đã lên quỹ đạo, Mạn Dao cũng bắt đầu không cần buồn phiền vì công ty nữa, thuận tiện có thể có một đoạn thời gian nhẹ nhõm.

Trương Hạo Đình nhìn Mạn Dao bên cạnh, nghĩ đến tin tức mới vừa lấy được, kể từ sau khi Lý Vạn Sơn thức tỉnh, Hạo Đình đã mua chuộc y tá bệnh viện phụ trách Lý Vạn Sơn, cũng từ nơi đó biết được Lý Vạn Sơn mời luật sư tới, sau đó lại gọi mọi người nhà họ Lý và Lý Bách Niên tới. Trương Hạo Đình cũng biết rõ cuộc chuyện đi tới bước này, không biết Mạn Dao có biết chân tướng hay không? Mà Lý Vạn Sơn lại sẽ làm như thế nào? Mình lại phải làm cái gì? Trong lúc nhất thời, Trương Hạo Đình không biết phải làm rõ toàn bộ chuyện này với Mạn Dao như thế nào? Nhưng trước mắt đã không cho phép Trương Hạo Đình tiếp tục suy xét, có lẽ sau bữa cơm này, khi anh đưa Mạn Dao về nhà, người của nhà họ Lý sẽ làm rõ tất cả với Mạn Dao.

“Mạn Dao, anh muốn nói với em một chuyện, hy vọng em có chuẩn bị tâm lý.” Trương Hạo Đình hiềm khi trầm thấp nghiêm túc khiến Mạn Dao để xuống đôi đũa trong tay, “Chuyện là như vậy, vài ngày trước đó trong lúc vô tình anh lấy được một tin, bởi vì vẫn không biết thật giả, cho nên mới không nói với em. Nhưng hai ngày trước cuối cùng anh đã xác định nguồn gốc tin tức này. Mạn Dao, anh kể cho em một câu chuyện xưa.....”

Vào lúc đầu nghe được Hạo Đình mở đầu chuyện xưa này, Mạn Dao đã đoán được kế tiếp Hạo Đình sẽ nói cái gì, nhưng làm sao biết chuyện chỉ đoán được mở đầu theo dự liệu của cô, lại hoàn toàn không đoán đúng phần cuối. Vốn Mạn Dao cho là Hạo Đình đã biết mình không phải là cháu gái của Lý Vạn Sơn, mà Lý Như Tuyết mới phải. Cô cũng đã nghĩ kỹ mình phải trả lời như thế nào, trên mặt cũng chuẩn bị sắp nhếch lên nụ cười, nói tất cả mình đã đoán được gần hết, chỉ cần người ở trước mắt này thích mình, không có bất cứ quan hệ gì với thân phận của mình, ai là người thân của mình lại có quan hệ gì.

Nhưng trước mắt, khi nghe Hạo Đình nhắc tới việc làm của thư ký Vương, Mạn Dao trợn to hai mắt, “Thư ký Vương, lại là thư ký Vương, vậy chuyện của đời trước, mình gặp phải tất cả là cái gì, tất cả đều là trò cười, từ đầu đến đuôi đều là một trò cười.” Mình cũng thật sự là cháu gái của Lý Vạn Sơn, tất cả đều chỉ vì lòng riêng của thư ký Vương, mình lại gặp phải cảnh ngộ thê thảm đời trước như vậy, tại sao lại là như vậy, rõ ràng tất cả những thứ này đều có thể tránh khỏi, nhưng bây giờ, tại sao!

Hạo Đình không hiểu nguyên nhân trong miệng Mạn Dao nói ra những lời không giải thích được kia, đời trước gì, trò cười gì, nhưng thấy Mạn Dao hoàn toàn sụp đổ, đã không để ý đi suy nghĩ những thứ kia, duy nhất có thể làm ôm chặt lấy Mạn Dao bên cạnh dù cho không ngừng run rẩy, lấy tay nhẹ nhàng an ủi Mạn Dao run lẩy bẩy trong ngực.

“Hạo Đình, tại sao lại là như vậy. Trước kia em đã biết em không có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Lý, em đã có thể tiếp nhận đối với việc này, nhưng bây giờ anh lại nói cho em biết, em cũng là cháu gái của Lý Vạn Sơn. Vậy em phải làm sao, làm thế nào?”

“Không có chuyện gì, tất cả mọi chuyện đều có anh. Em chỉ cần nói cho anh biết, em có muốn phần gia sản của nhà họ Lý vốn thuộc về em kia hay không? Chỉ cần em mở miệng, chuyện còn lại thì đều giao tất cả cho anh là được!”

61. Chương 62: Khảo Nghiệm Cuối Cùng

Editor: trang bubble ^^

“Tài sản nhà họ Lý, phần tài sản thuộc về mình kia?” Mạn Dao có chút chần chờ mở miệng lặp lại lời Hạo Đình. Đời trước lúc đầu mình chưa bao giờ nghĩ ngờ tới phần tài sản nên thuộc về mình kia, nhưng sau đó biết mình chỉ là một vật thay thế, thì mình cũng chưa từng suy nghĩ phần tài sản kia.

Chỉ là suy nghĩ đời này sau khi có tiền sẽ mua cổ phần nhà họ Lý, chờ đến sau này lúc nhà họ Lý sụp đổ lại quang minh chính đại xuất hiện ở trong hội đồng quản trị của nhà họ Lý. Nhưng hôm nay đột nhiên nói cho cô biết, cô cũng là cháu gái của Lý Vạn Sơn, tất cả đều chỉ là một ngoài ý muốn, Mạn Dao thật sự

không biết phải trả lời như thế nào.

“Hạo Đình, hiện tại ở trong lòng em rất loạn, nghe anh nói như vậy, bọn họ còn không biết chân tướng mà anh nói, đoán chừng lúc em trở về, sẽ có người nói thân phận của em, vậy anh cho là em nên làm như thế nào mới đúng?”

“Gần đây nhà họ Lý rất rối loạn, vào lúc Lý Vạn Sơn chưa tắt thở, trước di chúc chưa công bố, những người của nhà họ Lý không thể thiếu một ít thủ đoạn nhỏ, thật ra thì chuyện giới hạn vừa vặn có thể để cho em tránh được sóng gió này. Gần đây công việc của anh rất bận, bên nước ngoài cũng có một số chuyện anh phải xử lý. Mạn Dao, không bằng em mượn cơ hội này đi giải sầu với anh, vừa vặn hai ngày nay trường học em sẽ nghỉ. Chờ lúc chúng ta trở lại, chuyện nhà họ Lý gần như cũng có thể yên bình rồi.”

Đi du lịch với Mạn Dao vừa có thể tránh né đầu sóng ngọn gió, lại có thể bồi dưỡng tình cảm hai người bọn họ một chút, sinh nhật của Mạn Dao cũng là thời gian tháng này, bọn họ có thể trải qua thế giới hai người ngọt ngào ở nước Pháp.

“Ra nước ngoài, cũng tốt. Chỉ là không cho nghĩ ý biến thái gì, biết chưa?” Khẽ ngẩng đầu nhìn nụ cười ý vị sâu xa trên mặt Hạo Đình khi đó, tay Mạn Dao vỗ bả vai Hạo Đình một cái.

“Có phải sợ anh đối với em như vậy hay không?” Hạo Đình bật cười, cúi đầu hôn đôi môi đỏ hồng của đối phương, đôi tay di chuyển lên xuống ở trên người đối phương, “Không, đừng.” Mạn Dao giãy giụa một chút chạy ra từ bên cạnh Hạo Đình, đứng dậy bước nhanh chạy về phía phòng ngủ.

“Xem em chạy đâu, xem anh không trừng trị em thật tốt.”

“Cái gì? Đối mục tiêu, Lý tiên sinh có phải là ngài nói giống với tôi hay không, chỗ tôi đã tiến triển đến chỗ hiện tại, ông lại đột nhiên nói muốn đổi mục tiêu, từ xuất đạo đến bây giờ tôi chưa từng tiếp nhận case như vậy. Thật xin lỗi, Lý tiên sinh, tôi không thể chấp nhận.” Người bên kia điện thoại hoàn toàn không nghe lọt lời giải thích của Lý Kiến Nghiệp.

“Ngân Hồ tiên sinh, trước đó tiền chúng ta giao hẹn tôi cho anh không phải ít. Nếu anh đạt được mục tiêu này thì tôi có thể sẽ cho anh tiền gấp đôi, có điều thời gian rất gấp. Ngân Hồ, điều này cũng cho thấy bản lĩnh của anh. Tôi lập tức sẽ giao cho anh tư liệu của đối phương. Ngân Hồ tiên sinh, anh giúp một tay.”

“Gấp đôi giá tiền, Lý tiên sinh xem ở phần ngài là người quen giới thiệu, chuyện này cứ tính như vậy.” Cúp điện thoại, Ngân Hồ không biết có phải là nên may mắn hay không, mục tiêu Lý Mạn Dao trước đó, mình đã dựa theo tính cách của cô, theo đuổi cô thời gian lâu như vậy lại hoàn toàn không có bất kỳ tiến triển nào, thiếu chút nữa đã vứt bỏ danh tiếng tốt của Ngân Hồ anh.

Nhưng người trong tài liệu trước mắt này dễ đối phó hơn nhiều so với Lý Mạn Dao, đổi thành mục tiêu như vậy người đàn ông hẳn rất hưng phấn. Nhưng trên thực tế người đàn ông này lại có một loại thất bại

và không cam lòng, Mạn Dao là đối tượng thất bại đầu tiên từ khi người đàn ông xuất đạo tới nay. Đối mặt Mạn Dao như vậy, trong lòng người đàn ông có thêm một loại cảm giác kỳ diệu. Loại cảm giác này làm cho người đàn ông không muốn cứ từ bỏ như vậy.

“Như Tuyết, ông biết rõ hiện tại trong lòng con rất bối rối, nhưng con yên tâm tất cả đều có ông ở đây. Mặc dù ông không phải là ông nội ruột của con, nhưng những năm gần đây ông lại thật sự coi con là cháu gái. Như Tuyết, trước đó không phải đã đồng ý với ông, dù lúc nào, dù xảy ra chuyện gì, cũng vĩnh viễn tin cậy ông.” Lý Bách Niên dẫn theo Lý Như Tuyết về nhà, kéo Lý Như Tuyết ngồi vào trên ghế sa lon, mở miệng nói.

“Ông nội, ông vĩnh viễn đều là ông của con. Chỉ là dường như bọn họ đều không thích con, con biết con đột nhiên lại thành cháu gái của ông nội, bọn họ nhất định rất khó tiếp nhận. Nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai chán ghét con như vậy, bọn họ là người thân của con. Ông, con phải làm sao mới phải?” Như Tuyết rất rõ ràng lúc này chỗ duy nhất cô có thể dựa vào chính là Lý Bách Niên. Tất cả mọi người đều biết thân thể Lý Vạn Sơn không chịu đựng được bao nhiêu thời gian. Đợi đến khi mình thừa kế tài sản kếch xù sẽ phải dựa vào Lý Bách Niên để giữ lại, mới có thể không bị những người khác ám hại.

Có điều mình sẽ không ở bị động tiếp nữa, nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ những tài sản này, những thứ này đều thuộc về mình, không ai có thể chiếm được món hời của mình, cho dù kẻ nào cũng không thể.

“Như Tuyết, không ngờ cậu lại là chị của tớ. Thật tốt quá! Chẳng trách, chúng ta ăn nhậu như vậy, thì ra là chúng ta thật sự có liên hệ máu mủ.” Đây là ngày thứ ba biết thân phận Như Tuyết, lúc Như Tuyết ở trong bệnh viện cùng với Lý Vạn Sơn, gặp được Lý Tĩnh Xu cũng tới thăm giống vậy.

“Tĩnh Xu, em không trách chị? Mấy ngày này, chị đều rất thấp thỏm, chỉ sợ bạn tốt duy nhất cũng không để ý chị.” Như Tuyết thấy Tĩnh Xu đi vào bên trong phòng bệnh, sắc mặt có chút trắng bệch, đợi đến nghe được lời Tĩnh Xu nói, mới thở dài một hơi.

“Như Tuyết, làm sao em sẽ vậy, những việc này cũng có quan hệ gì với chị, tất cả đều là có người làm sai mà thôi, chúng ta đều là cháu gái của ông, đương nhiên phải tương thân tương ái, suy nghĩ một chút lúc chúng ta ở nước ngoài đã tình như chị em, hiện tại chúng ta thật sự trở thành chị em, em vui mừng còn không kịp, làm sao sẽ trách cứ chị chứ!” Tĩnh Xu nhìn Như Tuyết bên cạnh Lý Vạn Sơn, cười tiến lên vài bước kéo tay Như Tuyết.

“Ông nội, ông yên tâm con sẽ chăm sóc chị Như Tuyết thật tốt. Vào lúc biết thân phận chị Như Tuyết, con đã vui vẻ nhảy dựng lên rồi. Nếu không phải là nghĩ những ngày này có lẽ chị Như Tuyết cần yên lặng một chút, con đã sớm gọi điện thoại cho chị Như Tuyết. Ai biết hôm nay gặp được chị Như Tuyết ở trong bệnh viện, ông nội nói có phải là duyên phận của hai chúng con hay không?”

Lúc trước, Lý Vạn Sơn giao Như Tuyết cho Tĩnh Xu ở nước ngoài, chính là hi vọng hai cô gái có thể chăm

sóc lẫn nhau ở nơi đất khách quê người, tương lai lúc Như Tuyết khôi phục thân phận, cũng sẽ có người đứng ở bên cạnh cô. Bây giờ thấy Tình Xu quả nhiên rất nhanh đã đón nhận thân phận của Như Tuyết như là trong tưởng tượng của mình, Lý Vạn Sơn lộ ra nụ cười vui mừng. Tình Xu không hổ là đứa cháu gái mình thương yêu nhất trước đó, vào lúc này biết rõ đạo lý không làm cho mình thất vọng. “Chị em các con phải trông coi lẫn nhau, chỗ ông nội không có chuyện gì. Tình Xu, con và Như Tuyết đi ra ngoài dạo, chị em các con cũng cố gắng nói một chút lời thân thiết. Như Tuyết đột nhiên chuyển đổi thân phận, rất nhiều chuyện cũng không làm rõ được, con làm em gái, phải nhắc nhở Như Tuyết nhiều thêm mấy câu, biết không?”

“Ông nội, ông yên tâm đi, chính là ông không nói con cũng sẽ chăm sóc chị Như Tuyết. Ông nội, vậy chúng con đi ra ngoài trước. Ông cũng nghỉ ngơi thật tốt, một lát hai chúng con trở lại thăm ông.” Tình Xu rất dứt khoát gật đầu đồng ý, Như Tuyết thấy Tình Xu đồng ý, trước đắp kín chăn cho Lý Vạn Sơn ở trên giường, mới lúi cúi kéo tay Tình Xu xoay người rời đi.

Tình Xu nhìn động tác vừa rồi của Như Tuyết, khóe mắt chú ý tới ánh mắt Lý Vạn Sơn vui mừng, hơi cúi đầu không để người ta thấy thù hận trong mắt cô. Con bé chết tiệt này lại thành chị em của cô, mặc dù lúc biết Lý Vạn Dao không có bất cứ quan hệ gì với cô, chỉ là một thể thân thì Tình Xu có sự vui vẻ không nói ra được.

Nhưng nghĩ tới mất một Lý Vạn Dao lại thêm một người Lý Như Tuyết, ngẫm lại tất cả xảy ra ở nước ngoài, Tình Xu có sự ghê tởm không nói ra được, mình đúng là một người ngu, bị hai người ông và Lý Như Tuyết tính toán trong lòng bàn tay. Tình Xu cũng không tin, lúc đầu Lý Như Tuyết cái gì cũng không biết, biểu hiện ra thật giống như là bạch liên hoa vậy. Tuy là Lý Như Tuyết che giấu chuyện xuất ngoại rất tốt, nhưng người nào không biết Lý Như Tuyết xuất ngoại là bởi vì làm ra chuyện bê bối gì đó, chuyện bê bối đó cũng không phải đơn giản như là ngoài mặt vậy.

Lý Như Tuyết đoán chừng có thể là muốn tính toán người nào rồi lại bị những người khác cho tương kế tựu kế tính toán ở trong đó, cuối cùng không sống ở trong nước được mới xuất ngoại tránh khó khăn. dieendafnleequysddoon Nếu không phải là sau đó thân thể ông nội không ổn, Lý Như Tuyết tránh tới mấy năm ở nước ngoài, đợi đến khi trong nước đã quên đi chuyện này thì thay đổi một thân phận trở về nước, trở thành cháu gái của ông nội, thật sự là tính toán thật hay.

Trước đó, cô chính là quá đơn thuần mới có thể bị Lý Vạn Dao tính toán, lần này thì cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng sự ngụy trang của Lý Như Tuyết. Chẳng qua, nếu ông nội hi vọng chị em các cô ở chung vui vẻ, mình đương nhiên phải ở chung thật tốt với người chị họ này. Phải biết, cho đến bây giờ di chúc của ông nội chưa chính thức quyết định, cô đương nhiên còn cần biểu hiện thật tốt một chút.

“Tình Xu, em thật sự không oán trách chị, chị thật sự rất vui mừng. Em biết đó chị rất quý trọng tình hữu nghị của hai chúng ta, chị chỉ có một người bạn tốt là em, chị thật sự vô cùng sợ hãi tình hữu nghị của hai chúng ta xuất hiện vết nứt gì đó.” Đi tới sân cỏ bên ngoài bệnh viện, hai người ngồi ở trên ghế đá, hốc mắt Như Tuyết có chút đỏ lên, từng giọt nước mắt chảy ra.

“Như Tuyết, chị đều nói cái gì, làm sao em lại có thể trách chị, chúng ta là chị em tốt. Đúng rồi, chị biết không, lần trước lúc em và chị tách ra thì gặp được một người, người kia thật sự rất dịu dàng, rất tốt.” Tình Xu nói tới chỗ này, lộ ra dáng vẻ cô gái nhỏ lần đầu rơi vào lưới tình, giọng nói khi nhắc tới người kia có sự dịu dàng không nói ra được.

“Tình Xu, em biết thân phận của người kia. Tình Xu của chúng ta xinh đẹp như vậy, người kia nhất định cũng sẽ thích Tình Xu.” Đối với nữ sinh mà nói thì loại chuyện riêng tư thâm mền một người này, chỉ có thể đối với bạn tốt mới nói. Tình Xu hoàn toàn không có kiêng kỵ nói chuyện này cho mình nghe, nên thật sự không có so đo thân phận của mình mới phải. Chỉ là người có thể được Tình Xu coi trọng nhất định rất ưu tú, thời gian ở nước ngoài, Như Tuyết cũng đã biết ánh mắt của Tình Xu cao bao nhiêu.

“Thật sao? Anh ấy cũng sẽ yêu thích em, chúng em đã hẹn ngày mai cùng đi xem phim, em còn không biết anh ấy có bạn gái hay không? Nếu mà không, có phải là em sẽ có cơ hội rồi. Như Tuyết, chị cũng biết, bây giờ trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, vào lúc này em không nên suy nghĩ chuyện này, nhưng mà duyên phận chính là như vậy, xảy tới rồi thì thật sự không ngăn được, em thật sự là không muốn lỡ mất anh ấy.”

“Tình Xu, em yên tâm, chị sẽ giúp cho em. Chờ có thời gian em dẫn theo anh ấy đến cho chị xem một chút, ngược lại chị muốn xem hạng người gì có thể khiến Tình Xu của chúng ta động lòng.” Những lời này của Như Tuyết không có suy nghĩ gì, nhưng khiến trong lòng Tình Xu căng thẳng. Quả nhiên hết như trong tưởng tượng của mình, mình cố ý nhắc tới thích một người ở trước mặt cô ta chính là muốn nhìn một chút người này có thể có hứng thú đối với người kia hay không? Có thể muốn giành người đàn ông của mình hay không? Trước đó khi ở trong trường học, cô ta lại đều duy trì mập mờ đối với tất cả người theo đuổi.

“Được đó, chờ lúc chúng em chính thức ở cùng nhau. Đúng rồi, chị Như Tuyết, không biết có phải con bé Mạn Dao kia đã biết chuyện này rồi hay không? Em thật sự rất muốn thấy vẻ mặt cô ta khi biết việc này!”

Nghe được Tình Xu nhắc tới Mạn Dao, thù hận trong mắt Như Tuyết hoàn toàn không cách nào che giấu đi. Lý Mạn Dao, bây giờ thân phận bọn họ lại đảo ngược, bên cạnh cô ta đã không có người có thể trợ giúp cô ta, đoán chừng ngay cả ngôi trường kia cũng không đến được, cô thật muốn xem Lý Mạn Dao này sẽ nghèo túng đến mức nào. Nếu không phải vì giữ gìn hình tượng của mình ở trước mặt ông nội, Như Tuyết đã sớm không nhịn được đi tìm Mạn Dao làm phiền. Nhưng mà bây giờ cũng tới kịp, không phải còn có Tình Xu bên cạnh.

“Việc này, chị cũng không rõ ràng lắm. Tình Xu, chỗ chị cũng không tiện. Em cũng biết rõ thân phận của chị, con bé kia vẫn ở tại nhà lớn. Tình Xu, không bằng em đến chỗ đó xem tình huống một chút có được hay không? Nếu con bé kia không phải là người của nhà họ Lý chúng ta, cũng không thể ở nơi đó. Dù sao nơi đó chỉ có người của nhà họ Lý có thể ở, đúng không?”

“Như Tuyết, chị nói đúng lắm, có điều nói chuyện với con bé kia là cô hai của em phụ trách. Chờ lúc em có thời gian sẽ hỏi cô hai một chút, định lúc nào nói rõ ràng với con bé kia. Mấy ngày nay, em khá bận rộn, cũng chưa kịp đến chỗ bà nội.”

“Cô, cô nói là con không phải cháu gái của ông nội, tất cả những thứ này đều làm sai rồi. Cô, không phải là cô nói giỡn chứ? Hôm nay không phải ngày Cá Tháng Tư. Con không tin, con không tin nhất định là cô nói giỡn.”

Lúc tách ra với Hạo Đình, Mạn Dao vừa đi vào nhà lớn đã phát hiện ánh mắt thím Trương đang nhìn mình

trần ngập thương xót, lại nhìn một chút Lý Ngọc Lam ngồi ở trong đại sảnh, đã nghĩ đến là lúc muốn nói rõ ràng với mình.

Mặc dù đã sớm biết chân tướng, nhưng Mạn Dao vẫn muốn làm ra bộ dáng hoảng hốt lo sợ, không dám tin.

“Mạn Dao, cô thật sự không nói đùa với con. Chuyện này là thật, con không có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Lý chúng ta. Chúng ta cũng là mới vừa xác định tin tức này, cô cũng không bỏ được Mạn Dao, nhưng con cũng biết tình huống nhà họ Lý chúng ta rồi. Có điều, con yên tâm tuy con không có bất kỳ quan hệ gì với chúng ta, chúng ta cũng sẽ cho con một khoản tiền làm học phí cấp ba và đại học của con, như vậy cũng coi như là hết tình nghĩa giữa chúng ta.”

Mấy anh em Lý Ngọc Lam đã đạt thành nhận thức chung, dù cho thân phận của Lý Mạn Dao này là thật hay giả, cũng sẽ không để Lý Mạn Dao lại làm giám định DNA với Lý Vạn Sơn một lần nữa. Nếu Lý Vạn Sơn cho là giả, vậy thì dùng mười vạn đồng đuổi cô đi, như vậy tương lai cũng ít phiền phức.

“Cô, con muốn hỏi ông nội một chút. Con không tin, con không tin, rõ ràng dáng vẻ con lớn lên giống với bà nội ở trong hình, con không tin đây nhất định không phải là thật.” Đưa ra bức hình là một cơ hội cuối cùng mà Mạn Dao cho người nhà họ Lý, nhưng Lý Ngọc Lam nghe được bức hình, mặt liền biến sắc, đây chính là chỗ bọn họ nghi ngờ.

So sánh với Lý Như Tuyết, họ càng muốn tin tưởng Lý Mạn Dao mới là cháu gái của cha. Có điều, nếu cha đã cho rằng Lý Như Tuyết tự nhiên có nguyên nhân mà không biết bọn họ, vậy Lý Mạn Dao này nhất định phải là giả. Bọn họ cũng không hy vọng làm tới làm lui, cháu gái từ một biến thành hai, nhà họ Lý cũng không có nhiều tiền để cho những người ngoài như vậy.

62. Chương 63: Vạn Sơn Chết

“Sao anh cũng không hỏi một chút tôi muốn nhờ anh làm cái gì, nếu như tôi nói chuyện gì làm anh khó xử, anh vẫn dễ dàng đồng ý tôi như vậy. Đến lúc đó, anh phải làm sao cho phải?”

Câu hỏi của Như Tuyết làm cho người đàn ông bật cười hì hì một tiếng, “Cô có thể nói ra như vậy thì nhất định biết đúng mực sẽ không để cho tôi khó xử. Lại nói một cô gái như cô, có thể có chuyện lớn gì khiến tôi khó xử lý. Bây giờ nói với tôi, cô có chuyện gì muốn tôi giúp một tay?”

Một tiếng cười khê của người đàn ông này khiến Như Tuyết có chút ngượng ngùng cúi đầu. “Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là trong khoảng thời gian này tôi có thể ở lại chỗ này của anh hay không? Anh yên tâm, tôi sẽ trả tiền cơm và tiền phòng, tôi không đi chỉ vì có một số nguyên nhân của cá nhân. Tôi biết rõ có thể việc này làm anh khó xử, nhưng tôi cũng là không có cách nào mới.....”

Thấy đối phương trầm mặc, Như Tuyết cũng hiểu hai người mới vừa gặp mặt liền chủ động nêu ra ở trong nhà của đối phương, không phải là một cô gái bình thường nên làm, vậy người kia có thể ghét bỏ mình hay không? Như Tuyết thật sự không muốn làm cho người trước mắt có lòng ghét bỏ. Vào thời điểm nguy

hiểm người này cứu tính mạng của mình, Như Tuyết chưa từng có cảm nhận như vậy, chỉ cần đối diện với mắt người kia, Như Tuyết đã cảm thấy cả người cũng bắt đầu bùm bùm nhảy loạn.

“Ở nhà tôi, nếu như cô không ngại thì chỗ của tôi cũng không thiếu chỗ cô ở, đừng nói là tiền phòng gì đó, nếu không cũng quá khách sáo rồi.” Người đàn ông cười cười, ở nơi này chỉ là một việc nhỏ, đương nhiên sẽ không quá nhiều do dự gì.

“Như Tuyết, con không sao, cảm ơn trời đất, ông nội sẽ bảo người đi đón con. Con đang ở đâu? Ông nội tự mình đến đón con về nhà?” Bên này chuẩn bị xong tiền, nhưng cũng không nhận được điện thoại của bọn bắt cóc tổng tiền, trong lòng Lý Bách Niên không ổn suy đoán càng ngày càng nhiều, nhưng ngay khi Lý Bách Niên đã mất hết ý chí lại nhận được điện thoại của Như Tuyết nơi phương xa gọi tới.

“Ông nội, ông không cần tới đón con, hiện tại con rất khỏe. Ông nội, lần này con bị bắt cóc không phải đơn giản như ngoài mặt vậy. Trong khoảng thời gian này, con sẽ tìm một chỗ an toàn, nếu ông nội có chuyện thì chúng ta có thể liên lạc điện thoại. Tuy là con cũng không bỏ được ông nội, nhưng ông nội cũng biết tình cảnh con bây giờ, cũng muốn khoát khỏi họ và cũng phải giải thích rõ với ông nội trong bệnh viện.”

Cúp điện thoại, trong đầu Lý Bách Niên không ngừng tái diễn lời Như Tuyết nói mới vừa rồi. Như Tuyết có thể biết bọn bắt cóc này không đơn giản, có thể là bọn cướp tiết lộ trong lúc vô tình, nhưng làm sao Như Tuyết thoát nạn? Bây giờ con bé lại ở nơi nào? Đây cũng là vấn đề Lý Bách Niên nhức đầu. Ở chung hơn ba năm, tuy rằng Như Tuyết luôn cẩn thận nguy trang ở bên cạnh Lý Bách Niên, nhưng tính bướng bỉnh của Như Tuyết vẫn không lừa được lão cáo già Lý Bách Niên. Vào ngày đầu tiên Như Tuyết đi tới bên cạnh ông, ông đã bắt đầu bí mật quan sát đối phương.

Mặc kệ hiện tại trong lòng Lý Như Tuyết là nghĩ như thế nào, duy nhất cô có thể dựa vào chính là mình, chỉ cần Lý Vạn Sơn vừa chết, Lý Như Tuyết cũng chỉ có thể bị mình khống chế. Trước kia còn sợ cô lại đến gần người của nhà họ Lý một lần nữa, chuyện bắt cóc lần này cũng đã cho ông một cơ hội tốt nhất, khiến Lý Như Tuyết hoàn toàn đề phòng đối với người của nhà họ Lý.

Hiện tại nếu Lý Như Tuyết đã không có việc gì, ông phải làm chính là tiết lộ chuyện này cho Lý Vạn Sơn, để Lý Như Tuyết tranh thủ được bồi thường nên có. Mấy ngày nay trên giường bệnh, Lý Vạn Sơn vẫn còn đang nghi ngờ tại sao đã ba ngày rồi Như Tuyết không tới bệnh viện thăm ông. Phải biết, từ sau khi biết thân thể, cho dù Lý Như Tuyết đang bận, mỗi ngày đều sẽ đến bệnh viện trò chuyện với ông, nhưng Lý Vạn Sơn nhìn vẻ mặt Lý Bách Niên u sầu muốn nói lại thôi trước mắt, chỉ cảm thấy ngực khó chịu từng đợt.

“Chủ tịch, ngài phải chú ý giữ gìn sức khỏe cơ thể, con bé Như Tuyết kia rất khỏe. Tôi có chút chuyện, mấy ngày trước bảo con bé đến vùng khác một chuyến, mấy ngày nữa sẽ trở về. Chủ tịch, ngài không cần lo lắng.” Lý Bách Niên bịa ra có quá mức vụng về, làm sao Lý Vạn Sơn có thể tin tưởng. Ở dưới ánh mắt Lý Vạn Sơn liếc nhìn, lời nói dối của Lý Bách Niên cũng càng ngày càng chậm lụt, càng về sau chỉ có thể thở dài, nói ra chân tướng câu chuyện.

“Chủ tịch, ngài tuyệt đối không được lo lắng. Như Tuyết đã không sao rồi, được tôi sắp xếp vào trong nhà một người bạn. Mấy ngày trước, Như Tuyết bị người ta bắt cóc, ngài không cần lo lắng, không có chuyện

gì, Như Tuyết rất thông minh, đã trốn ra ngoài rồi. Tôi đã gặp Như Tuyết, con bé tất cả đều tốt, không có bị thương. Tôi không yên lòng an nguy của con bé, mới để cho con bé đến trong nhà một người bạn của tôi ở một lúc. Đợi đến khi cảm xúc của con bé ổn định lại, tôi lại dẫn con bé tới gặp chủ tịch.”

Tuy là Lý Bách Niên nhấn mạnh Như Tuyết không sao lần nữa, nhưng Lý Vạn Sơn vẫn không cách nào khiến cảm xúc bình tĩnh lại, trong nháy mắt khi nghe Như Tuyết ôm nhẹ, thì chỉ cảm thấy một hơi nén ở ngực, oẹ một tiếng cứ như vậy phun ra một ngụm máu tươi.

“Chủ tịch, bác sĩ, bác sĩ, ông mau chóng xem chủ tịch một chút?” Thấy Lý Vạn Sơn hộc máu, Lý Bách Niên cũng hoảng loạn lên, vội dề xuống nút cầu cứu khẩn cấp, vừa đi ra ngoài gọi y tá bác sĩ.

“Chú Lý, chú có thể giải thích cho tôi một chút chuyện này rốt cuộc là như thế nào hay không? Bệnh của cha vốn đã ổn định lại, bác sĩ nói thân thể của cha khôi phục cũng rất tốt, sao bây giờ lại đột nhiên phải cấp cứu? Trong này có phải có điều bí ẩn gì hay không, chú Lý?” Lúc những người khác của nhà họ Lý nhận được thông báo của bác sĩ, vội chạy về từ các nơi, vừa đến bệnh viện thấy Lý Bách Niên chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, bèn trực tiếp mở miệng bắt đầu chất vấn.

“Đều là tôi không tốt, tôi không nên nói những lời đó với chủ tịch, đều là sai lầm của tôi, lỗi của tôi.” Lý Bách Niên đối mặt chỉ trích của mọi người, hoàn toàn không có bất kỳ giải thích gì, chính ông như ủ rũ ôm đầu ngồi ở trên ghế, cả khuôn mặt đau lòng tự trách. Thái độ Lý Bách Niên như vậy, bọn họ cũng không tiện nói cái gì tiếp, chỉ có thể mở miệng hỏi thăm Lý Bách Niên rốt cuộc đã nói cái gì với Lý Vạn Sơn.

“Chú nói Như Tuyết bị bắt cóc, đây rốt cuộc là ai làm? Báo cảnh sát chưa? Thật sự là quá không có pháp luật rồi, lại dám bắt cóc người của nhà họ Lý chúng ta, chuyện này tuyệt đối không thể tính như vậy.” Lý Như Tuyết bị bắt cóc, nghe được Lý Bách Niên nói ra đầu đuôi sự việc, mọi người đều hoảng sợ trong lòng. Chuyện này là người nào trong bọn họ làm, chính là làm rồi tại sao không dứt khoát một chút, còn để người kia cứu Lý Như Tuyết ra ngoài, thật là đồ hư việc nhiều hơn là thành công. Những người khác của nhà họ Lý không hổ là anh chị em, nổi lên trước tiên trong đầu tất cả bọn họ đều là cùng một suy nghĩ.

“Việc này tôi cũng không rõ ràng lắm. Lúc trước, Ốc Ân cũng không dám báo cảnh sát, cũng may mà hiện tại Như Tuyết đã không sao. Đứa bé này bị kích thích, tôi thấy chuyện này cứ tính như vậy, thân thể chủ tịch đã như vậy. Nếu như cảnh sát đang điều tra xảy ra chuyện gì, chủ tịch cũng không chịu đựng được kích thích như vậy!” Lý Bách Niên vừa nói chuyện, mắt quan sát mọi người ở đây, những lời này đều có ngụ ý, khiến vẻ mặt người của nhà họ Lý cũng có chút lúng túng.

“Chú Lý, lời chú mới vừa nói là có ý gì, có phải nói chuyện bắt cóc này có quan hệ với chúng tôi hay không? Chúng tôi lại không chịu nổi loại lời bôi nhọ này. Chú đã nói như vậy, thì chúng tôi nhất định phải báo cảnh sát, để cảnh sát điều tra rõ ràng, nếu không nước đục trên người chúng ta thật là làm sao cũng rửa không sạch rồi.”

Lý Ngọc Nhu là người đầu tiên lên tiếng phủ nhận, trực tiếp gác quan hệ với chuyện này một bên, “Chị cả nói đúng lắm, hãy để cho cảnh sát điều tra một chút. Lại nói việc bắt cóc này thật đúng là kỳ lạ, vừa không tổn thất tiền của, người cũng là khỏe mạnh. Trừ chú Lý thì không có ai biết đột bắt cóc này, hiện tại Như Tuyết là cháu gái của chúng tôi lại không thấy được người. Tất cả lời nói đều dựa vào một cái miệng này của chú Lý, chú nói thế nào, chúng ta cũng chỉ có thể nghe như thế. Muốn điều tra rõ ràng đòi sự công bằng cho cháu gái của chúng tôi, cũng không tìm ra chỗ ra tay.”

So với Lý Ngọc Nhu, Lý Ngọc Lam càng thêm lợi hại, dứt khoát bắt đầu chất vấn bắt cóc trong miệng Lý Bách Niên. Trước mắt, chủ yếu nhất chính là Lý Như Tuyết xuất hiện, dù cho có phải là bắt cóc hay không, nếu như Lý Như Tuyết cứ tiếp tục tránh né như vậy, làm sao bà có thể liên lạc tình cảm với Lý Như Tuyết!

“Chú Lý, lời này của Ngọc Lam có chút đạo lý. Hôm nay chuyện chủ yếu nhất chính là Như Tuyết ra mặt, cha vẫn còn ở bên trong phòng cấp cứu. Thân thể của cha bên trong cũng là rõ ràng, Như Tuyết chính là đứa cháu gái cha thương yêu nhất, lúc này rất nên coi giữ tại chỗ này, như vậy cha cũng có thể yên tâm mới có thể chịu đựng qua một kiếp này. Chú Lý, về phần sự an toàn của Như Tuyết, chú không cần lo lắng, chỗ bệnh viện lớn như vậy, chúng tôi nhiều người như vậy đều ở nơi đây, ngược lại tôi muốn nhìn một chút làm sao bọn cướp có thể xuất hiện nữa.” Lý Kiến Nghiệp trực tiếp nhắc tới Lý Vạn Sơn, khiến Lý Bách Niên rất khó từ chối lời của bọn họ.

“Như vậy cũng tốt, các cháu đã nói như vậy, chú sẽ gọi một cú điện thoại cho Như Tuyết, con bé nghe được ông nội xảy ra chuyện, cũng sẽ rất lo lắng.” Tuy là những người này ép, nhưng Lý Bách Niên cũng tương tự hy vọng biết rốt cuộc Lý Như Tuyết đi đâu, bèn dứt khoát thuận nước đẩy thuyền bấm gọi điện thoại tới cho Như Tuyết trước, nói ra tình huống ở đây.

“Sao thế? Thức ăn không hợp khẩu vị, hay là mới vừa rồi trong điện thoại nói cái gì?” Trong phòng ăn thấy vẻ mặt Lý Như Tuyết hoảng hốt khi nhận điện thoại trở về, người đàn ông buông đôi đũa trong tay xuống, ân cần mở miệng dò hỏi.

“Ông nội tôi nghe được chuyện của tôi bị bệnh, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện, tôi thật sự vô cùng lo lắng. Hiện tại, tôi muốn trở về thăm ông nội, nhưng mà thân thể tôi lại khá là phức tạp, tôi sợ sau khi tôi trở về, sẽ rất khó trở lại nữa. Những người kia sẽ không bỏ qua cho tôi, bọn họ bảo tôi về, nhất định sẽ sử dụng thủ đoạn để đối phó tôi.”

“Cô bé ngốc, bây giờ là xã hội pháp trị, chuyện gì đều là nói pháp luật. Nếu như cô không muốn, ít nhất ngoài mặt thì những người này không dám làm cái gì với cô. Nếu cô thật sự lo lắng, tôi bảo tài xế đi cùng cô, đợi khi đến bệnh viện, tài xế ở ngoài cửa chờ cô. Sau đó chỉ cần cô muốn rời đi, tài xế sẽ đưa cô về ở. Tôi vốn cũng có thể đi cùng cô, nhưng mà bên công ty còn có một cuộc làm ăn phải thảo luận, tạm thời cũng không thể dứt người ra.”

“Thật sự, tốt quá rồi. Anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi thật sự là không biết phải làm sao cảm ơn anh. Thật sự cảm ơn anh, nếu như không có anh, có lẽ tôi đã sớm mất mạng.” Mặc dù người đàn ông không tự mình đi cùng cô khiến Như Tuyết có chút thất vọng, nhưng người đàn ông chủ động nhắc tới bảo tài xế thay thế anh, cũng giải thích chuyện làm ăn của anh rất bận, việc này đại biểu cho người đàn ông này thật sự đặt cô ở trong lòng. Như Tuyết nhìn người đàn ông đối diện, tái ông mất ngựa ai biết không phải là phúc. Tuy là lần này mình bị bắt cóc chịu đau khổ, nhưng lại biết anh, có lẽ điều này cũng chính là ông trời bồi thường cho mình nhiều năm.

“Như Tuyết, tới để ông nội xem một chút, cũng may mà không có chuyện gì, thật là ông trời phù hộ.”

Trước khi Như Tuyết đến bệnh viện dặn dò tài xế chờ ở bên ngoài, sau đó cũng đi nhanh vài bước tới bên

ngoài phòng cấp cứu. “Ông nội, con đã không có chuyện gì. Ông nội, con thật là sợ, thiếu chút nữa thì con sẽ không còn được gặp lại ông.” Vừa thấy Lý Bách Niên, Lý Như Tuyết oa một tiếng khóc lên, nước mắt cũng không ngăn nổi nữa chảy ra từ trong viên mắt.

“Con bé ngọc này, bây giờ không phải là không sao rồi. Con không biết những ngày này ông nội đã lo lắng bao nhiêu.” Lý Bách Niên kéo tay Như Tuyết, gương mặt từ ái.

“Như Tuyết, con có biết người bắt cóc con là ai hay không? Tại sao bọn họ lại muốn bắt cóc con?” Lý Thủ Thành không có kiên nhẫn lại xem này ông cháu biểu diễn ở chỗ này, hai người mới nói mấy câu nói, đã mở miệng bắt đầu trực tiếp hỏi chuyện bắt cóc.

“Con chỉ biết một người trong đó là bạn học trước kia của con, nhưng việc khác thì con không biết. Chỉ là rất kỳ lạ, con và cô ấy đã không còn liên lạc, sau khi con về nước, ngoại trừ đến bệnh viện, cũng rất ít đi ra ngoài, làm sao cô ấy biết con về nước, hơn nữa, biết ngày đó con sẽ ra ngoài xuất hiện ở chỗ này? Ông nội, việc này thật kỳ quái, làm sao một học sinh trung học như cô ấy có thể biết nhiều chuyện như vậy?”

Tuy là lời của Như Tuyết có chứa nghi ngờ, nhưng trong giọng nói cũng đã trực tiếp chỉ ra một chút điều bí ẩn trong đó, làm cho vẻ mặt của mấy người ở đây biến hóa vì diệu một chút.

“Như Tuyết nói đúng lắm, đây đúng là kỳ lạ, xem ra chúng ta phải để cho cảnh sát cẩn thận điều tra chuyện này một chút. Thật là đứa bé đáng thương, cũng may mà Hữu Kinh Vô Hiểm (có sợ hãi nhưng không nguy hiểm). Đứa bé Như Tuyết này cũng là mệnh khổ, nhiều chuyện như vậy đều xảy ra ở trên người con bé. Nhưng mà bây giờ có cô ở bên cạnh, sau này Như Tuyết nhất định sẽ không có điều bất trắc gì nữa.”

Lý Ngọc Lam vừa nói xong, vừa kéo tay Như Tuyết. “Cô, con rất sợ, thật là sợ. Ngày đó thiếu chút nữa con cho rằng sẽ không còn được gặp lại mọi người, con mới vừa quen biết với mọi người, mới vừa biết thân phận của mình, cô nói ai sẽ độc ác như vậy, cố tình muốn đối phó con, rốt cuộc là con đã làm sai điều gì, cô.” Dựa vào trong ngực Lý Ngọc Lam, Như Tuyết không ngừng khóc lóc kể lể.

“Bác sĩ, cha tôi sao rồi? Có phải đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi hay không?” Bên này Lý Ngọc Lam không biết phải nói những gì, chỉ có thể vỗ về sau lưng Như Tuyết bởi vì khóc thút thít không ngừng co rúm, hi vọng khiến Như Tuyết trong ngực bình tĩnh lại. Mà đèn phòng cấp cứu bên kia cũng tắt, nhìn bác sĩ đẩy cửa phòng cấp cứu ra, người của nhà họ Lý vội vàng lên đón.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã hết sức.” Bác sĩ thở dài, nói ra lời khiến tất cả người thân sợ hãi nhất, tại sao có thể như vậy? Ông nội, mới gặp mặt ông nội, lại đã ra đi như vậy, không thể nào... Không thể nào, các người đều đang nói láo, việc này không thể nào.

Nhìn mọi người nhà họ Lý khóc thành một đoàn, dù như thế nào Lý Như Tuyết cũng không thể tiếp nhận sự thật này, rõ ràng tất cả đều không phải là như vậy, cho dù cô đã sớm muốn nắm giữ phần di sản thuộc về mình kia, nhưng không phải vào lúc này. Cô còn tưởng rằng Lý Vạn Sơn nhất định có thể chống đỡ thêm một chút thời gian nữa, đợi đến khi cô có thể tự vệ. Nhưng bây giờ ông lại ra đi như thế, núi dựa lớn nhất của mình lại ra đi như thế, dù như thế nào Như Tuyết cũng không thể hiểu được, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

63. Chương 64: Mọi Người Trò Hề

Như Tuyết cứ bất tỉnh như vậy, có điều lúc này trừ bác sĩ không có ai lại có tinh lực đi bận tâm Như Tuyết té xỉu. Lý Vạn Sơn của Lý thị mất quá mức đột nhiên, tất cả mọi người không có chuẩn bị kỹ càng, cũng không có biện pháp tiếp nhận sự thật này. Trong lúc nhất thời, mọi người duy nhất có thể làm chính là vậy ở trước mặt di thể Lý Vạn Sơn, khóc lóc thê thảm.

Viện trưởng Đồng thân là bạn tốt nhiều năm của Lý Vạn Sơn, cũng rất khó tiếp nhận sự thật này. Trước mắt Lý Vạn Sơn đã mất, những người này lại khóc thút thít ở chỗ này, lúc trước nếu không phải là bọn họ, sao bạn tốt có thể đi sớm như vậy.

“Kiến Thành, ông hãy nén đau buồn thuận theo biến cố, cha đã mất. Chúng ta cũng phải chăm sóc mẹ, sáng sớm hôm nay thân thể của mẹ vẫn không ổn, tôi cũng vẫn chưa thông báo cho mẹ chuyện cha cấp cứu. Hiện tại, chúng ta có phải là nên nói cho mẹ một tiếng, chỉ là, thân thể của mẹ làm sao chịu được chuyện như vậy.” Vợ Lý Kiến Thành nói tới chỗ này lại xoa xoa nước mắt.

“Bà là dâu cả, bây giờ bà về nhà ở cùng với mẹ, tuyệt đối không được kích thích đến mẹ. Chuyện nơi đây cứ giao cho chúng tôi được rồi, chỗ mẹ tôi sẽ giao cho bà biết chưa? Mẹ rất thương Tĩnh Xu, bà bảo Tĩnh Xu cùng với bà cố gắng an ủi mẹ, cha đã mất, mẹ tuyệt đối không thể lại xuất hiện chuyện gì nữa.”

Lý Kiến Nghiệp nghe được lời của vợ, thở dài, suy nghĩ một chút mới mở miệng nói. “Kiến Nghiệp, ông yên tâm tôi sẽ chăm sóc tốt mẹ.” Nhiều năm vợ chồng, chỉ cần vừa mở miệng cũng biết đối phương đang suy nghĩ gì, lúc này là thời điểm tốt nhất biểu hiện ở trước mặt lão phu nhân, phòng lớn bọn họ đương nhiên phải cướp được cơ hội tốt này vào lúc tất cả mọi người còn chưa xoay chuyển tinh thần.

“Chị dâu, em đi cùng với chị, mấy ngày nay đều là em ở cùng với mẹ, em rảnh rỗi thân thể của mẹ nhất. Cha mất rồi, em là con gái của mẹ cũng đi theo cùng chị dâu. Chị dâu, chúng ta đi thôi!” Lý Ngọc Lam phản ứng cũng không chậm, nghe lời anh cả chị dâu nói, vội theo ở phía sau mở miệng.

“Làm sao lại đi như vậy? Đều là con gái của mẹ, tại sao cô hai lại đến ở cùng mẹ, chúng tôi lại phải ở chỗ này. Không được, tôi cũng nhanh chân đến thăm mẹ, tôi chính là con gái lớn của mẹ.” Lý Ngọc Nhu nhìn hai người cùng nhau đi xa, sắc mặt từ từ trở nên dữ tợn, hung hăng dậm chân, bèn muốn rời đi theo.

“Các người ầm ĩ đủ chưa? Cha mới vừa qua đời, các người lại vì chút chuyện nhỏ này mà cãi lộn ở nơi này, có phải là muốn tất cả mọi người xem chuyện cười của nhà họ Lý chúng ta hay không?” Rốt cuộc khí thể Lý Kiến Nghiệp nhiều năm bày ở chỗ này, thấy Lý Kiến Nghiệp tức giận, lại nhìn một chút Lý Vạn Sơn trên giường, Lý Ngọc Nhu không cam lòng lầm bầm một tiếng, lập tức nhào tới trên người của Lý Vạn Sơn. “Cha, cha, làm sao cha cứ như vậy mà đi? Cha có biết hay không cha đi rồi, hiện tại con rất nhớ cha, rất nhớ cha.”

“Như Tuyết, con có thể coi như đã tỉnh rồi hả? Ông biết rõ chủ tịch mất, con không chịu nổi kích thích lớn như vậy, nhưng người chết không thể sống lại, người còn sống như chúng ta không thể để cho ông ấy thất vọng. Nhất là Như Tuyết, con biết đó, con càng phải kiên cường biết chưa?” Lý Bách Niên vừa thấy Lý Như Tuyết yên lặng rơi lệ, mở miệng an ủi khuyên giải nói.

“Con biết rõ ông nội đã không còn ở đây, cũng là vì con, ông nội mới có thể lo lắng như vậy. Vì ông nội, con cũng sẽ cố gắng tỉnh lại. Ông nội (LBN), con đã khỏe lắm, ông yên tâm đi. Không biết ông có thể giúp con xin nhìn ông nội một chút hay không? Hiện tại hai chân con như nhũn ra, chỉ có thể xin nhờ ông nội.”

Lý Như Tuyết không có tình cảm gì quá lớn đối với Lý Vạn Sơn, lúc đầu té xỉu cũng là không thể tiếp nhận sự thật này. Nhưng bây giờ chuyện đã như vậy, Lý Vạn Sơn đột nhiên mất, thời gian mấy ngày này sợ là mình không thể thoát thân, muốn liên hệ với tài xế phía ngoài một chút, không nên để cho người kia lo lắng cho mình mới phải. Lý Bách Niên gật đầu một cái, hiểu Lý Như Tuyết có thể cần một mình yên lặng một chút, sẵn sàng đi ra ngoài, thay Như Tuyết đóng kỹ cửa lại.

“Lục Sinh, ông nội em mất rồi, đều là bởi vì em, nếu không phải là em bị bắt cóc, ông nội cũng sẽ không cấp đến tức giận công tâm. Em là tội nhân, tội nhân! Lục Sinh, bây giờ em thật sự rất áy náy, rất tự trách. Nếu như ông trời có thể nghe được em kêu gọi, em thật sự hi vọng có thể dùng tánh mạng của em để đổi ông nội của em trở về.”

“Như Tuyết, sinh lão bệnh tử đều là định số cuộc sống. Ông nội em biết em không sao, cho dù đi rồi cũng sẽ nhắm mắt. Mấy ngày nay, em phải chăm sóc mình thật tốt, nếu như em cần, bất cứ lúc nào có thể gọi điện thoại cho tôi, bất cứ lúc nào nhà của tôi cũng mở rộng với em. Chờ chuyện ông nội em bên này yên bình lại, không bằng đến chỗ tôi ở tạm mấy ngày, như vậy cũng có thể giảm bớt cơ hội nhìn vật nhớ người, tâm tình có thể được trở lại yên tĩnh.” Nghe được lời nói thân thiết, lời mời ân cần của người đàn ông, Như Tuyết nhếch miệng lên một độ cong to lớn, hít sâu một hơi, ép xuống vui sướng trong lòng, giọng nói trở nên trầm thấp, “Lục Sinh, vậy sẽ gây phiền toái anh. Vào lúc này có người bạn như anh là chuyện may mắn nhất trong đời em. Nếu như không có anh, em cũng không biết bày tỏ những oan ức này về phía ai, dù sao ngoại trừ anh, những người khác đều cho là ông nội chết, không thoát khỏi quan hệ với em.”

“Em yên tâm dù là lúc nào, tình huống thế nào, tôi đều sẽ đứng ở bên cạnh em. Vào lúc ngày đó tôi cứu em, chúng ta chính là bạn bè, giữa bạn bè cần gì phải nói những lời khách sáo kia.” Để điện thoại xuống, Lục Sinh tùy ý ném điện thoại đến một bên. Lý Như Tuyết này bắt đầu dễ dàng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình, vừa xảy ra anh hùng cứu mỹ nhân đã làm cho tâm hồn thiếu nữ của Lý Như Tuyết ngấm cho phép. Có điều cuộc trao đổi này của mình quả thật đã thua thiệt rồi, suy nghĩ một chút giao ước mình và Lý Kiến Nghiệp đạt thành, tương lai một khoản tài sản lớn như vậy quả thật đã hời cho Lý Kiến Nghiệp. Bản thân Ngân Hồ quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, gia sản để dành được cũng chưa chắc có thể so sánh được với Lý Như Tuyết này. Phải biết, Lý Vạn Sơn lại là nhà giàu nhất thành phố S, cứ như vậy mà hời cho Lý Kiến Nghiệp, người đàn ông này cũng không thể cam lòng. Phải biết vì đạt thành mục đích này, mua được bọn cướp, kế tiếp để cho bọn họ chạy trốn, những thứ này đều phải cần tiền để giải quyết.

“Hai người các người còn có mặt mũi tới nơi này. Nếu không phải là cô, cha cũng sẽ không như vậy, chúng tôi không muốn gặp lại các người, các người còn không cút cho tôi, cút cho tôi.” Sau khi gọi điện thoại, Lý Như Tuyết đi xuống từ trên giường bệnh, dựa theo chỉ dẫn đi tới phòng bệnh đặt thi thể Lý Vạn Sơn. Bởi vì thân phận Lý Vạn Sơn đặc biệt, bệnh viện dành cho ưu đãi, không trực tiếp đưa đến nhà xác, mà là để trong một phòng bệnh đơn độc trước, để những người bên trong ổn định cảm xúc lại đi sắp xếp hậu sự sau đó.

“Cô, cô đừng chỉ trích ông nội. Ông nội là trưởng bối của cô, con biết rõ cô oán trách con hận con, những thứ này cô có thể phát tiết đối với một mình con là được rồi. Con tự nhiên sẽ không trách cô, chỉ là những thứ này không có quan hệ với ông nội. Ông nội đã lớn tuổi như vậy rồi. Cô, con van cầu cô, cô đừng làm khó ông nội.”

Vốn chính là mặt không có chút máu, được y tá dìu đỡ đi tới nơi này, Như Tuyết đang nước mắt như mưa vội hết lời cầu xin trước mắt khiến tất cả mọi người sinh lòng thương tiếc, ánh mắt của Lý Ngọc Nhu nhìn cũng thêm mấy phần bất mãn. Rốt cuộc đối diện chỉ là một ông lão và một đứa bé, người phụ nữ này cần gì dồn ép không tha, vốn là người kia cũng chịu đựng chưa được mấy ngày, bây giờ không còn ở đây rồi, cũng coi là giải trừ đau khổ trước thời gian, đều là người một nhà, cần gì phải so đo những chuyện này.

Gần đây bác sĩ y tá ở phòng bệnh vip cũng có nghe nói đối với tình huống nhà họ Lý, ở trong mắt bọn họ thì Lý Như Tuyết trước mắt xem ra thật là đáng thương, ông nội duy nhất có thể dựa vào đã không còn, nhưng những người còn lại nào sẽ coi cô như người nhà.

“Cô mặt mũi trắng nhợt là thứ gì? Kêu ông nội gì đó? Nhà họ Lý chúng tôi mới không có ai thừa nhận thân phận của cô. Nếu cô cảm thấy oan ức, thì cắt cho tôi. Chỗ chúng tôi không cần cô, cô còn không dẫn theo ông nội của cô cắt cho tôi!”

Mấy ngày qua, cơn tức giận của Lý Ngọc Nhu không tìm được đối phương phát tiết, bây giờ nghe Lý Như Tuyết chống đối, lại nhìn một chút ánh mắt không đồng ý của những người khác, tất cả cáu kỉnh đều bắt đầu bộc phát vào đúng lúc này.

“Chị cả, đừng ầm ĩ nữa. Như Tuyết, con cũng vậy, đó là bề trên của con, làm sao con có thể lên tiếng chống đối, còn không nói xin lỗi với chị cả. Lại nói, cũng khó trách chị cả trách cứ con, rốt cuộc cha đi không thoát khỏi quan hệ với con.” Lý Thủ Thành cũng cảm thấy được sáng khoái giống vậy đối với Lý Như Tuyết bị chửi, chỉ là hiện tại có người ngoài ở đây, vẫn là phải ra mặt nói ra đôi câu.

“Như Tuyết, chúng ta đi, nơi này không hoan nghênh chúng ta. Ông nội chịu oan ức không tính là gì, nhưng ông nội không nỡ bỏ con. Đi thôi, chủ tịch ở trên trời cũng có thể thấy tất cả, hiểu tâm lòng của chúng ta.” Lúc trước, Lý Bách Niên chịu nhịn Lý Ngọc Nhu chỉ trích chính là vì để Lý Như Tuyết thấy một màn như vậy, bây giờ đã đạt thành mục đích, đương nhiên sẽ không ở đây chịu loại oan ức này nữa, trực tiếp kéo tay Như Tuyết xoay người rời khỏi nơi này. Lý Vạn Sơn đã không còn, ông cũng không cần phải dây dưa tiếp với những người nhà họ Lý này, chỉ chờ về đến nhà liên lạc luật sư của chủ tịch, đợi đến lúc công bố di chúc thừa kế di sản của Lý Vạn Sơn là tốt rồi.

“Ông nội, lần trước con ở trong nhà bạn rất tốt. mấy ngày nay, con muốn một mình yên lặng một chút, nếu về đến nhà thì con sẽ nhớ đến ông nội, lòng của con thật sự rất khó chịu. Ông nội, không bằng để cho con đến ở trong nhà bạn, nếu như có chuyện thì ông lại gọi điện thoại cho con.” Từ trong bệnh viện ra ngoài, Lý Như Tuyết dừng bước, lúc này cô cũng không muốn đến trong nhà Lý Bách Niên, cô cần tìm một chỗ suy nghĩ một chút tiếp đó phải làm như thế nào. Lý Bách Niên không ngờ lúc này Như Tuyết còn muốn đi những chỗ khác, nhú mảy.

“Như Tuyết, thân thể của con không khỏe, vẫn là cùng ông nội về nhà đi. Nếu con thật sự muốn đến trong nhà bạn, không bằng ông nội cùng đi với con, nếu một mình con thì ông nội cũng không yên lòng. Nếu con lại xuất hiện điều bất trắc gì, làm sao ông nội xứng đáng với chủ tịch ở trên trời.”

Thấy thái độ này của Lý Bách Niên, Lý Như Tuyết cũng biết lần này là không cách nào hành động một mình, dù sao thì để Lý Bách Niên biết cũng không sao. Lý Như Tuyết gật đầu, vừa lên xe của Lý Bách Niên, vừa gọi đến chỗ Lục Sinh.

“Anh chính là Lục tiên sinh, lần trước làm phiền anh mới cứu Như Tuyết. Ôn lớn như vậy, tôi thật sự là không biết cảm ơn như thế nào, hôm nay còn phải phiền Lục tiên sinh chăm sóc Như Tuyết, thật là áy náy, thêm phiền cho Lục tiên sinh anh rồi.”

Nhìn chỗ ở của người trước mắt, ở thành phố S này vẫn là chỗ thuộc về tầng lớp thượng trung lưu, Lý Bách Niên không có ấn tượng gì người trước mắt, có điều từ trong hồi hán với nhau biết trước kia người này làm ăn ở nơi khác, mấy năm này mới đến thành phố S phát triển, hiện tại tự mình thành lập một công ty, làm mậu dịch xuất nhập cảng.

“Lý lão tiên sinh thật là khách sáo, tôi và Như Tuyết cũng coi là vừa gặp mà như đã quen, hiện tại Như Tuyết có khó khăn, làm sao tôi có thể cự tuyệt. Mấy ngày nay ở trước mặt tôi, Như Tuyết cứ nhắc tới cô ấy có một ông nội, nói ông nội thương yêu cô ấy dường nào, hôm nay gặp được Lý lão tiên sinh, rốt cuộc đã tin tưởng lời nói của cô bé Như Tuyết, cô ấy thật sự rất may mắn có một vị ông nội như ngài vậy.” Lời Lục Sinh khiến Lý Bách Niên kinh ngạc nhìn Lý Như Tuyết bên cạnh một cái. Lúc đầu nghe nói Như Tuyết xem trọng muốn đến trong nhà một người bạn, trong lòng Lý Bách Niên đã có một chút không ổn, hôm nay tự mình thấy Lục tiên sinh trẻ tuổi anh tuấn trước mắt, Lý Bách Niên càng ngày càng khẳng định suy đoán của mình.

Nhưng bây giờ nghe được lời của Lục tiên sinh này dường như không biết thân thế phức tạp của Lý Như Tuyết, Lý Bách Niên mới hơi thả lỏng một chút, xem ra phải xử lý xong chuyện di chúc nhanh một chút, nếu không đêm dài lắm mộng, phải biết một khi phụ nữ rơi vào lưới tình thì sẽ không chịu sự khống chế của mình.

“Con bé Như Tuyết này rất hiểu chuyện. Như Tuyết, ông cũng có chuyện đi trước. Nếu như con có chuyện cứ gọi điện thoại cho ông nội, biết không? Lục tiên sinh, vậy Như Tuyết sẽ giao cho anh, hi vọng anh giúp đỡ chăm sóc thật tốt.”

“Mạn Dao, anh mới vừa nhận được điện thoại, ngày hôm qua ông cụ Lý qua đời ở trong bệnh viện.” Những ngày qua ở nước ngoài là thời gian vui vẻ nhất của Trương Hạo Đình và Lý Mạn Dao, trừ hai ngày đầu bận rộn công việc, thời gian khác hai người lại như người yêu đang làm những chuyện mà tất cả người yêu nhau làm. Dù sao ở đây cũng không có ai biết bọn họ, cũng không sợ bị phóng viên và người quen thấy, họ hoàn toàn thả lỏng, hưởng thụ kỳ nghỉ khó có được này.

Ai biết hôm nay lại nhận được cấp dưới gọi điện thoại tới, Trương Hạo Đình nhìn Mạn Dao đang nghiên cứu hành trình kế tiếp bên kia, suy nghĩ phải làm sao mở miệng để nói chuyện này.

“Ông ấy mất rồi, em đã biết.” Lúc Mạn Dao nghe được tin tức này, bình tĩnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình. Đời trước lúc biết mình chết thì Lý Vạn Sơn còn sống khỏe mạnh như vâm, đời này bởi vì liên quan tới cô sống lại, rất nhiều chuyện cũng xảy ra thay đổi, Mạn Dao đã sớm có chuẩn bị việc Lý Vạn

Sơn qua đời.

Người kia đã không có bất kỳ quan hệ gì với cô, nhìn Trương Hạo Đình đang lo âu nhìn mình, một chút oán hận cuối cùng của Mạn Dao cũng biến mất không thấy tăm hơi, có người yêu dấu ở bên cạnh, tại sao còn phải quấy rối cảm xúc của mình vì những người không quan trọng kia chứ. Cô vẫn là bàn bạc cẩn thận một chút sau đó muốn đi nơi nào, đây chính là một lần hiếm có hai người xuất ngoại nghỉ phép, nếu như bỏ lỡ sau này rất khó mới có nữa.

64. Chương 65: Tuyên Bố Di Chúc

Hạo Đình có tập đoàn Trương thị phải xử lý, lần này bọn họ có thể xuất ngoại nghỉ phép, Hạo Đình bỏ ra bao nhiêu cố gắng ở sau lưng, Mạn Dao đều thấy ở trong mắt. Thân ở vị trí cao, gánh vác trách nhiệm cũng sẽ nhiều hơn, vì Trương thị, Hạo Đình không thể thích làm gì thì làm, lần này rút ra một khoảng thời gian như vậy để đi cùng mình, đã là giới hạn của Hạo Đình.

“Sau đó chúng ta muốn đi nơi nào, Thụy Sĩ hay là đi Phần Lan?” Mạn Dao chỉ chỉ hai vị trí trên bản đồ, hỏi thăm về cách nhìn của Hạo Đình bên cạnh, chuyện du lịch như vậy đương nhiên cần hai người bàn bạc mới phải.

“Tiếp đó, không bằng chúng ta đi nơi này.” Hạo Đình nhìn Mạn Dao vuốt ve tóc dài của đối phương, xem ra cô bé này đã tiếp nhận sự thật này rồi. Chỉ là địa điểm kế tiếp, người đàn ông nhìn một chỗ trên bản đồ, trong lòng âm thầm có một ý nghĩ. “Ý, vậy cũng được, vừa vặn chúng ta có thể đến La Mã còn có Milan dạo một vòng. Chỗ Milan còn có thể đặt mấy bộ âu phục cho anh.” Mấy ngày trước, khi Hạo Đình xử lý chuyện công ty, một mình Mạn Dao rất hạnh phúc điên cuồng mua sắm ở Paris, sống lại tới nay rốt cuộc đến bây giờ mới hưởng thụ được vui sướng mua sắm.

Phải biết trước kia tiêu chính là tiền của những người khác, rốt cuộc không có tự tin tiêu tiền của mình, kể từ sau khi Hạo Đình giúp đỡ, công ty chính thức lên quỹ đạo, con số trên tài khoản ngân hàng của Mạn Dao càng tăng lên gấp mấy lần. Một lần này thật là đều mua lại hết thứ yêu thích. Có điều đáng tiếc, nhìn Hạo Đình bên cạnh, lúc ở Paris anh không ở bên cạnh, bản thân sợ anh không thích, cũng không chọn lựa cho anh nhiều thêm mấy bộ, lần này đi Milan vừa vặn có thể chọn cho Hạo Đình nhiều một chút.

Trong lòng mỗi người có suy nghĩ riêng, sau khi hai người xác định mục tiêu tiếp theo, bèn nắm tay nhau đi dùng cơm. Quán ăn này khá nổi tiếng, cần đặt trước mới có thể đến chắc chắn. Vốn là nghe được tin tức kia, Hạo Đình sợ Mạn Dao không còn muốn ăn uống gì, nhưng nếu đối phương không quan tâm, cũng không cần lãng phí thức ăn ngon, rất nhiều lúc thức ăn ngon là phương pháp giải tỏa áp lực rất tốt.

“Lục Sinh, chuyện chính là như vậy, ông nội ruột của em nằm viện ở trong bệnh viện, mà anh gặp mới vừa rồi chính là ông nội nhận nuôi em. Hiện tại người cuối cùng quan tâm ở bên cạnh em cũng đi rồi, chỉ để lại một mình em đối mặt với những người thân hận không thể làm em biến mất ngay lập tức kia. Em thật sự là không biết phải làm thế nào? Tại sao em chỉ muốn trải qua bình thường cả đời, ở chung một chỗ với

người trong lòng mình, ông nội lại đi sớm như vậy.”

Nhìn Lục Sinh bên cạnh vẫn trầm mặc, Như Tuyết nói ra thân phận của mình với đối phương, mình thích người này, người kia thoát nhìn cũng thích mình, vậy người này có thể là bức tường chắn cho mình đứng ở sau lưng, trở thành chỗ dựa của mình. Mặc dù, tài sản người này không bằng ông nội, nhưng gia sản này của mình cũng có thể khiến người này không thể xem nhẹ, tương lai lúc mình ở cùng anh ấy cũng sẽ không xuất phát từ địa vị bị động.

“Như Tuyết, không phải anh đã nói, dù là xảy ra cái gì, anh đều sẽ đứng sau lưng em. Em yên tâm tuy thời gian anh đi tới thành phố này cũng không lâu, nhưng anh cũng biết một số người, những thứ thuộc về em kia cũng sẽ không để cho người ngoài được hời. Thật ra thì so với những người thân của em kia, thật sự có khả năng uy hiếp chính là... Như Tuyết, em không cần lo lắng, chỉ là dù sao em còn chưa trưởng thành, những thứ tài sản thuộc về em kia rất có thể sẽ giao cho ông nội của em.”

Lục Sinh nhắc tới việc này chính là chuyện Lý Như Tuyết lo lắng nhất, vừa nghe đến Lục Sinh nói đến chỗ này, Như Tuyết cầu cứu nhìn trước mắt người, hy vọng đối phương cũng có thể nghĩ được một phương pháp giải quyết.

“Charles, làm sao bây giờ? Cha đã qua đời, tại sao ông lại đồng ý anh cả sẽ tuyên bố di chúc sau đầu thất của cha, thời gian ngắn như vậy làm sao chúng ta làm ra chút hành động được?” Thật vất vả thừa dịp lúc không ai chú ý, Lý Ngọc Lam tìm được cơ hội cùng một chỗ với Charles.

“Chủ tịch thật sự là một con cáo già, lần này phần mức trên di chúc thì tôi không làm được gì, dù sao ở đó không phải chỉ có một mình tôi, tuy rằng hai người kia là trợ lý của tôi, nhưng tôi cũng rất khó thu mua chuộc ở chỗ bọn họ, nếu không phải là tôi thông minh cũng không phát hiện được, trợ lý kia của tôi bị anh cả bà thu mua, đoán chừng anh cả bà đã biết đối với phần mức trên di chúc. Nếu như chúng ta giả trò gì, vậy đánh đổi không chỉ riêng là bại lộ quan hệ của chúng ta, có thể tôi cũng sẽ có tai họa từ tội.”

Lời của người đàn ông cũng khiến Lý Ngọc Lam nhíu chặt chân mày, phải biết cho đến bây giờ bà còn bình tĩnh tự nhiên chính là có một chiêu sau như vậy. Nhưng hôm nay người này đột nhiên nói cái gì cũng không làm được, làm sao người phụ nữ có thể tiếp nhận hiện thực này.

“Hốt hoảng cái gì? Chuyện cũng không có hỏng bét như trong tưởng tượng của bà vậy, lại nói nếu không phải là chủ tịch quá cáo già, chúng ta cũng sẽ không có cơ hội này. Bà xem cái này.” Người đàn ông vừa nói vừa lấy ra văn kiện kèm theo di chúc từ trong cặp văn kiện, chỉ chỉ mấy nội dung trong đó.

“Đây là?” Người phụ nữ nhìn nội dung phía trên, sửng sốt một chút, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, không biết cái này có tác dụng gì. “Đây là sau đó, lão cáo già lại tìm tôi làm lần nữa, mà trợ lý của tôi chỉ biết là có một việc như vậy, nhưng không biết nội dung cụ thể, mà chúng ta có thể làm xáo trộn bên trong. Đến lúc đó bà yên tâm đi, chuyện sẽ rất nóng nảy, nếu như bà ngay cả chị cả kia của bà cũng không đấu lại, chính là tôi muốn giúp bà cũng không có biện pháp.”

Nghe được người đàn ông nhắc tới chị cả, miệng người phụ nữ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, nếu như mình ngay cả người lỗ mãng kia cũng không bằng, mình hết như là người đàn ông nói, thật sự không đáng được bất kỳ trợ giúp nào.

“Mấy ngày nay, mọi người nhớ ở cùng mẹ, đừng để cho em gái bắt được cơ hội nữa. So sánh với cha, mẹ luôn luôn cưng em gái, người em gái kia cho dù thấy di chúc nội dung cũng sẽ không hết hy vọng, nhất định sẽ đặt sự chú ý vào trên người của mẹ. Mấy ngày này tôi phải bận rộn hậu sự của cha, chỗ mẹ sẽ giao cho hai người.” Lý Kiến Nghiệp xoa xoa huyệt thái dương, mở miệng nói với hai mẹ con bên cạnh.

“Cha, cha yên tâm đi, mấy ngày nay con và mẹ nhất định có thể trông nom tốt bà nội. Nói như thế nào thì cha là con cả của bà nội, bà nội thương yêu nhất ở trong lứa cháu cũng là con. Dù cô hai kia có chút khôn vặt, nhưng dù sao cô ấy chỉ có một mình, hai đứa con kia cũng chỉ là cháu ngoại, nơi nào so được với chúng ta.”

Đối với việc cha lo lắng cô hai, Lý Tĩnh Xu cũng không để ở trong lòng. Thời gian hai ngày này, cô lại một bước không rời ở bên cạnh bà nội, người đáng tin tưởng nhất của bà nội cũng bị cô thu mua, sẽ không cho cô hai bất cứ cơ hội nào, hôm nay cô cũng hỏi thăm được bên cô hai có chuyện, mới cùng mẹ đi gặp cha một lần.

“Chuyện của tương lai còn dài, chỗ bà nội con phải nước chảy đá mòn, con là con cháu, phải nhớ kỹ quan tâm về chi tiết tới bà nội con, bà ấy cũng sẽ nhìn trong mắt.” Lý Kiến Nghiệp coi như hiểu mẹ, chuyện lần trước tổn thương tới lòng của lão phu nhân, để cho bà có thêm thành kiến đối với bọn họ, cũng may mà khi đó đứa bé Tĩnh Xu kia không có lẫn vào ở trong đó, hiện tại cũng là lúc đứa bé Tĩnh Xu biểu hiện.

“Tĩnh Xu, bà nghe nói con quen biết thằng nhóc nhà họ Lâm, bà cũng từng gặp đứa bé kia, là một đứa hiểu chuyện. Nếu Tĩnh Xu cùng với cậu ấy, bà cũng có thể yên tâm một chút. Nhưng Tĩnh Xu cũng phải nhớ, trên đời này thật sự quan tâm con chỉ có một mình con, về phần những người khác,”

Lão phu nhân không có tiếp tục, nhưng ý đã rõ ràng có điều, “Bà nội, chờ mấy ngày nữa, con dẫn anh ấy đến thăm bà nội, bà nội cũng giúp con nhìn thật tốt, đừng để cho con bị người ta bắt nạt.”

Tĩnh Xu biết lão phu nhân không có tình cảm gì đối với Lý Vạn Sơn, cũng không thấy đau khổ, tự nhiên sẽ không mất hứng nhắc tới chuyện Lý Vạn Sơn, thấy lão phu nhân nhắc tới đề tài này, dứt khoát theo ý Lão phu nhân chủ động nhắc tới dẫn theo anh đến thăm lão phu nhân.

“Chờ mấy ngày nữa tất cả đều yên ổn lại nói, mấy ngày nay cha con cũng có lòng, phải con tới theo lão phu nhân như bà. Trong nhiều đứa con như vậy, cha con là một người thông minh nhất, cô cả con là một người thiếu thận trọng, chú hai con lại bị chúng ta làm hư rồi, về phần cô út con đúng là có một chút khôn vặt, chỉ là chút khôn vặt này so sánh với cha của con lại không tính là gì. Trước đây rất lâu bà biết ngay tương lai vị trí ông nội con nhất định là cha con thừa kế, nhưng đều là con của bà, bà cũng không tiện làm gì

hiều. Hiện tại, ông nội con không còn, cha con lại đang lo lắng những cổ phần kia trên tay bà, con trở về mang một lời cho cha con, để cho cha con yên tâm, bà sẽ không để cho cha con khó xử. Điều là con cái của bà, bà không phải ông nội con, bà là không hy vọng thấy các con tự giết lẫn nhau.”

Lão phu nhân đột nhiên nói tới, khiến Tĩnh Xu không biết phải ứng phó như thế nào, chính là lòng dạ Tĩnh Xu đã rất sâu, đối mặt lời nói thẳng thừng của lão phu nhân, cũng có chút tiến lùi không được. Dù sao thích lá mặt lá trái, nhưng bây giờ lão phu nhân làm rõ mọi chuyện như vậy, dù trả lời như thế nào tất cả đều không đủ thỏa đáng. Lão phu nhân cũng không để ý phản ứng của Tĩnh Xu bên này, chỉ là theo lời nói tiếp, bà đã chôn những lời này ở trong lòng rất lâu rồi, chẳng qua luôn không tìm được một cơ hội thích hợp để nói.

Mấy ngày nay tuy biết mục đích của Tĩnh Xu ở bên cạnh bà, nhưng rốt cuộc bên cạnh mất đi một người, cho dù đã sớm không còn tình cảm đối với người kia, có điều vẫn cảm giác bên cạnh trống rỗng. Tĩnh Xu xuất hiện vừa vặn khiến ở trong lòng của lão phu nhân cảm thấy một chút an ủi, cũng khiến lão phu nhân hoàn lại lời muốn nói.

Nhưng hôm nay nhìn bộ dáng Tĩnh Xu cẩn thận lấy lòng, lão phu nhân thở dài, “Bốn người bọn họ đều là con của bà. Chuyện bà làm sai duy nhất chính là lúc còn trẻ không giáo dục tốt bọn họ. Nuôi mà không dạy lỗi của cha, trang ## bubble những điều này đều là trách nhiệm của bà, hiện tại bà đã già, bà cũng không biết sẽ có bao nhiêu ngày giờ, chỉ hy vọng thời gian cuối cùng, bà có thể sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện. Rốt cuộc chúng ta mới là người một nhà, không để cho người ngoài chiếm tiện nghi của nhà họ Lý chúng ta, phần mức đó thuộc về nhà họ Lý chúng ta dù như thế nào cũng không thể tiện nghi người ngoài.”

“Bà nội yên tâm, cha và cô chú cũng sẽ không để tài sản của nhà họ Lý rơi vào trên tay người ngoài, cho dù nhất thời tiện nghi người ngoài, nhưng sớm muộn cũng sẽ trở lại trong tay nhà họ Lý chúng ta. Ông nội hồ đồ, mới có thể đón con bé kia về, nhưng chúng ta cũng không hồ đồ, con bé kia không có bất kỳ quan hệ gì với chúng ta.” Tĩnh Xu rất rõ ràng sự oán hận của lão phu nhân đối với Lý Như Tuyết, nghe lão phu nhân nhắc tới việc này, mở miệng nói bảo đảm.

“Hôm nay các vị đều đã tới, chúng ta cũng không nên tán gẫu nhiều lời, hôm nay là lúc công bố di chúc của Lý lão tiên sinh. Đây là khi còn sống Lý lão tiên sinh đã phác thảo xong, nếu như mọi người không có ý kiến, tôi sẽ bắt đầu tuyên đọc di chúc của Lý lão tiên sinh.” Nhìn người nhà họ Lý ở đây, Charles dẫn theo hai trợ lý mở ra một túi hồ sơ dán kín, lấy ra một phần văn kiện từ bên trong.

Lý Kiến Nghiệp nhìn một người trợ lý đối diện gật đầu với ông, vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm, chờ tuyên đọc kết quả này. Tuy rằng phần mức cho con bé kia khiến ông rất đau lòng, nhưng rốt cuộc mình chiếm phần mức lớn hơn những người khác, chỉ cần mẹ ủng hộ, vị trí chủ tịch cũng sẽ không xảy ra biến hóa. Mà bên mẹ, cũng từ chỗ Tĩnh Xu biết không có phản đối, vậy vị trí của mình sẽ không ai có thể dao động. So với Lý Kiến Nghiệp tình thần ổn định nhân nhĩ bên này, nét mặt của những người khác cũng có khẩn trương không nói ra được, ngừng thở nghe luật sư đọc di chúc của Lý Vạn Sơn.

“Không thể nào, việc này không thể nào, tại sao con bé này được mười phần trăm cổ phần, mà chúng ta chính là con gái của cha cũng chỉ có năm phần trăm, còn có tiền gửi ngân hàng của cha, hai căn biệt thự đều làm lợi cho con bé này. Di chúc này có vấn đề, tôi không tin, không tin.” Còn không đợi đến Charles

tuyên đọc kết thúc nội dung di chúc, Lý Ngọc Nhu bộc phát đầu tiên, tiến hành chất vấn đối với phần di chúc này.

“Lý đại tiểu thư, đây đều là ý của Lý lão tiên sinh, chúng tôi cũng chỉ là theo ý Lý lão tiên sinh để tiến hành tuyên đọc, nếu như bà hoài nghi đối với tính chân thật của phần di chúc này, đợi đến sau khi tôi tuyên đọc kết thúc toàn bộ nội dung, chúng ta sẽ tiến vào thảo luận.”

Charles cũng không bắt ngờ gì đối với phản ứng của Lý Ngọc Nhu, đợi đến sau khi Lý Ngọc Nhu liên tục chất vấn, mới mở miệng trả lời.

”Như vậy, mọi người không có ý kiến, tôi tiếp tục tuyên đọc di chúc. Kế tiếp là Lý lão tiên sinh bổ sung đặc biệt ở phía sau di chúc, về phần mức di sản của tiểu thư Lý Như Tuyết, bởi vì tiểu thư Lý Như Tuyết còn chưa thành niên, di sản của tiểu thư Lý Như Tuyết phải tiến hành sử dụng ở dưới sự giám sát của hai người giám hộ.

Mỗi tháng tiểu thư Lý Như Tuyết sẽ có một khoản chi phí cố định, khi vượt qua chi phí này, phải đợi một vị bất kỳ trong người giám hộ đồng ý. Hai người giám hộ này không có quyền lợi sử dụng đối với di sản của tiểu thư Lý Như Tuyết, chịu sự giám sát của người nhà họ Lý khác, nếu như phát hiện bất kỳ tham ô nào đều sẽ bị huỷ bỏ thân phận của người giám hộ, cho tới sau khi tiểu thư Lý Như Tuyết kết hôn, thì sẽ chính thức thừa kế di sản danh nghĩa, không còn bị người giám hộ hạn chế.”

Phần lớn ý của lời Charles nói mới rồi tất cả đều là ý ban đầu của Lý Vạn Sơn, cho dù thay đổi duy nhất tên của người giám hộ, loại thủ đoạn thật thật giả giả này còn lâu mới dễ bị người ngoài nhìn ra kỳ lạ bên trong, mà cho dù có người nghi ngờ, nghĩ đến chỗ tốt trong đó, cũng sẽ không nói ra lời chất vấn gì.

Tất nhiên ngay khi nghe tên người giám hộ, ngoài trừ một mình Lý Bách Niên đứng ra chất vấn, vừa nãy Lý Ngọc Nhu mới lòng đầy căm phẫn, vào thời điểm này cũng trở nên trầm mặc. Phải biết, mười phần trăm cổ phần, tuy không thuộc về mình, nhưng chỉ cần Lý Như Tuyết chưa kết hôn, bảo quản tạm thời phần cổ phần này cũng làm cho tất cả mọi người đỏ mắt không ngớt.

65. Chương 66: Loại Theo Đuổi Khác

“Không thể nào, làm sao chủ tịch có thể sẽ giao người giám hộ cho những người khác? Trước đó, chủ tịch không phải nói như vậy. Luật sư Hàn, tôi có sự nghi ngờ đối với tính chân thật của phần di chúc này, tôi tuyệt đối không tin tưởng đây là ý của chủ tịch.”

Và so sánh với sự kinh ngạc của những người khác, không thể tiếp nhận sự thật này nhất chính là Lý Bách Niên. Cho dù Lý Bách Niên đã là con cáo già cũng không cách nào tiếp nhận sự thật từ trên trời rơi xuống đất này. Đây tuyệt đối không phải là thật! Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lý Bách Niên nhìn sắc mặt của mọi người, trong lòng đã biết đây chính là thật.

Lý Vạn Sơn là tính tình gì thì mình hiểu rõ cực kỳ, vốn cũng nghĩ tới Lý Vạn Sơn nhất định sẽ để lại hậu

chiêu gì, chẳng qua không ngờ ngoài mặt Lý Vạn Sơn đối với mình tin tưởng rất nhiều, nhưng sau khi chết thì hoàn toàn vứt bỏ ông. Lý Như Tuyết cũng không ngờ đến chuyện sẽ là dạng này. Có điều cô là con cháu, lúc này cũng không tiện nói gì, chỉ là mặc cho Lý Bách Niên ra mặt.

”Lý lão tiên sinh, đây là nội dung di chúc. Nếu như ông không tin tưởng thì tôi cũng không có cách nào. Nếu ông nghi ngờ, đây là bản sao, tự ông có thể tìm người giám định. Không chỉ vị Lý lão tiên sinh này, hay là mấy vị tiên sinh phụ nhân tại đây, nếu như có nghi ngờ đối với nội dung di chúc, cũng có thể dùng phương tiện luật pháp để đòi hỏi công bằng cho mình.

Đây là quyền lợi của các vị, trách nhiệm của tôi chỉ là công bố ra di chúc của ông cụ Lý, về phần nội dung trên di chúc là gì, việc này không có bất kỳ quan hệ lợi ích gì với tôi.” Charles cũng không sợ Lý Bách Niên phát hiện kỳ lạ phía trên này, dựa theo cá tính của ông đương nhiên phải xử lý thỏa đáng hết thảy mọi chi tiết nhỏ.

”Tôi không có ý kiến gì đối với phần di chúc này, mọi người thì sao?” Lý Kiến Nghiệp là người được lợi, đương nhiên sẽ không phản đối, mở miệng hỏi về phía mấy người kia.

”Nếu đây là ý của cha, tôi cũng không có ý kiến. Như Tuyết, về sau cô sẽ chăm sóc con thật tốt. Cha giao con cho cô chăm sóc, không bằng chờ ít ngày nữa Như Tuyết hãy dời đến chỗ cô. Cô dọn dẹp căn phòng cho con rồi, vừa vặn làm bạn với Tĩnh Quân.” Lý Ngọc Lam đã sớm biết nội dung di chúc, tiến lên vài bước đi tới bên cạnh Lý Như Tuyết, kéo tay Lý Như Tuyết đến trên ghế sa lon bên cạnh, mở miệng dò hỏi.

”Em út, em lại muốn làm cái gì? Cha đã giao cô bé này cho hai chúng ta, em đừng hòng một mình chiếm tiện nghi. Dù cho muốn dọn nhà, lớn nhỏ có thứ tự, cũng phải chuyển đến chỗ của chị mới đúng.” Lý Ngọc Nhu vừa thấy hành động của Lý Ngọc Lam, trừng mắt nhìn hai người nắm tay nhau, giọng nói tiết lộ ra mấy phần âm u lạnh lẽo.

Chuyện đã đến nơi này, bà cũng không tính là một người thua thiệt nhất, Lý Ngọc Nhu cũng không mong muốn gây cái gì nữa. Mà thấy ba người tỏ thái độ, tuy Lý Thủ Thành cảm giác trong này có chút kỳ lạ, cũng cảm thấy không công bằng, có điều một mình, mẹ lại ở nơi đó. Lý Thủ Thành nghĩ đến nội dung mẹ gọi điện thoại tới cho ông mấy ngày trước đây, mặc dù trong lòng không cam tâm, rốt cuộc chấp nhận nội dung phần di chúc này.

Lại như vậy, cũng chỉ còn sót lại một mình Lý Bách Niên, mà Lý Bách Niên không có bất kỳ quan hệ gì với di chúc, ông muốn tiến hành nội dung bước kế tiếp cũng chỉ có thể dựa vào Lý Như Tuyết ngồi ở bên cạnh Lý Ngọc Lam.

”Như Tuyết, ông nội có chút không thoải mái, con cùng với ông nội đi về trước.”

”Ông nội, ông không thoải mái. Có phải nhức đầu hay không? Thật xin lỗi các vị, chúng tôi đi trước. Ông nội lớn tuổi, thân thể không được tốt lắm, hôm nay có thể mệt mỏi rồi.” Mặc dù biết rõ Lý Bách Niên chỉ là mượn cớ, muốn mình rời đi theo, nhưng Lý Như Tuyết cũng cố ý làm bộ như cái gì cũng không nhìn ra được, theo ý Lý Bách Niên, đứng dậy từ bên cạnh Lý Ngọc Lam, đi nhanh mấy bước đỡ Lý Bách Niên, gương mặt lo lắng.

“Chú Lý, chú lớn tuổi rồi, cũng không cần vất vả như vậy. Sau này, chuyện của cô bé Như Tuyết này giao cho chúng cháu là tốt rồi, rốt cuộc chúng cháu mới là người thân cùng huyết thống của Như Tuyết. Nếu thân thể không thoải mái, không bằng đi bệnh viện xem một chút. Tuyết đối không nên giấu bệnh sợ thầy, phải biết người già dễ dàng nhất chính là xảy ra ngoài ý muốn, có chuyện gì không hay xuất hiện, vậy thì thật là hỏng bét.”

Lần trước cãi vả với Lý Bách Niên ở trong bệnh viện, Lý Ngọc Nhu đã hoàn toàn xé ra nguy trạng mặt ngoài với Lý Bách Niên, bây giờ thấy Lý Bách Niên lại muốn gỡ thủ đoạn, đứng dậy ngăn cản hai người.

“Như Tuyết, di chúc của cha đã nói rất rõ ràng, sau này con là cần hai chúng ta làm người giám hộ của con. Thân thể chú Lý không tốt, đương nhiên có người nhà của chú ấy chăm sóc. Con cũng không cần lo lắng nhiều, nếu như con không yên tâm thì cô bảo Thôi Bình đi bệnh viện với chú Lý kiểm tra cẩn thận một chút. Phải biết, con là một cô gái, rốt cuộc có chút không tiện.” Lý Ngọc Nhu vừa nói xong vừa nháy nháy mắt đối với người đàn ông bên cạnh. “Chú Lý, không bằng cháu cùng đi với chú được rồi. Như Tuyết, con ở chỗ này trò chuyện vui vẻ với cô con, chuyện còn lại giao cho đương được rồi. Không phải là ngay cả đương cũng không tin nổi chứ?”

Lý Kính Đào không có hứng thú gì đối với những chuyện này, chuyện khổ sở nhất trên đời chính là biết người trong lòng mình lại có liên hệ máu mủ với mình, là em họ của mình. Lý Như Tuyết là cô gái đầu tiên anh thích, vì Lý Như Tuyết mà mình lựa chọn chia tay với nữ sinh thanh mai trúc mã nhưng đổi lấy lại là tin tức Lý Như Tuyết xuất ngoại.

Lúc ở nước ngoài, mình thông qua Tĩnh Xu lấy được điện thoại của đối phương. Trong khoảng thời gian tha hương nơi đất khách quê người này, mỗi ngày mình đều nhín chút thời gian trò chuyện với cô. Ở Lý Kính Đào thoát nhìn, trong điện thoại giọng nói Lý Như Tuyết đối với mình rất là thân mật, anh chỉ chờ lúc Như Tuyết trở về nước sẽ thổ lộ với cô, hai người sẽ thật sự cùng một chỗ. Vốn đã kế hoạch hết thảy xong xuôi, nhưng ông trời lại trêu đùa anh như thế, Như Tuyết vậy mà là em họ của anh, Lý Kính Đào đã không nhớ được cảm nhận bản thân là gì vào ngày biết tin tức này.

Duy nhất nhớ được là anh chỉ cảm thấy thân thể cả người giống như rơi vào trong ao băng, thân thể không thể nhúc nhích, không cảm thấy bất kỳ ấm áp nào. Chuyện mình và Lý Như Tuyết, Lý Kính Đào cũng không nói cho bất kỳ kẻ nào, chuyện chia tay với cô trước đó, mẹ vẫn luôn không thể nào hiểu được và tha thứ, cũng có thành kiến đối với đầu sỏ gây nên kia. Kính Đào sợ Như Tuyết vì vậy mà bị mẹ gây khó khăn, chỉ định bụng đợi đến lúc chính thức đi chung với Như Tuyết, tìm thêm một cơ hội thích hợp nói rõ quan hệ của hai người với mọi người.

Lý Kính Đào đã kế hoạch thỏa đáng hết thảy tương lai, so sánh với mẹ, anh không có dã tâm lớn như vậy. Anh chỉ hy vọng có thể hạnh phúc ngọt ngào ở chung với người trong lòng cả đời, nhưng hôm nay chút nguyện vọng kia cũng đã trở thành mong mỏi quá lớn. Sau khi Như Tuyết về nước thì không còn liên lạc với mình, đến lúc sau này biết thân phận Như Tuyết, anh gọi từng cú điện thoại một qua, nhưng hoàn toàn không có ai nghe, càng về sau lại phát hiện số này đã bỏ đi rồi.

Như Tuyết, tại sao lại như vậy? Kính Đào đã từng không từ bỏ ý định đến nhà Như Tuyết hi vọng nói rõ ràng với đối phương. Nhưng khi đến cửa nhà Như Tuyết, nghĩ đến thân thể hai người bọn họ, những lời đó lại không biết phải mở miệng như thế nào. Nói nhiều hơn nữa có tác dụng gì, cũng chỉ là rõ ràng khiến hai người khó xử. Như Tuyết lương thiện như vậy, nhất định cũng rất đau lòng khi làm ra quyết định này, một cô gái như cô đã chịu đựng quá nhiều, mình cần gì phải đi làm chuyện khiến cô đau khổ nữa.

Cách ngoài cửa sổ, Kính Đào nhìn từ xa thấy Như Tuyết dựa vào ở ban công, mặt mũi hốc hác. Kính Đào không biết đứng ở nơi đó bao lâu, cho đến đêm đã tối, mới lưu luyến không nỡ rời khỏi. Sau đó, Kính Đào cố ý khống chế mình, không để cho mình và Như Tuyết xuất hiện ở cùng một nơi, anh không dám gặp Như Tuyết, sợ mình không khống chế được, khiến tất cả cố gắng của cô đều uổng phí. Hôm nay, anh cũng không muốn tới, nhưng anh thật sự chỉ muốn nhìn Như Tuyết một cái, chỉ liếc mắt thấy cô bình an, là bản thân thấy đủ rồi.

Nghĩ đến mẹ nói Như Tuyết bị người bắt cóc, tuy rằng biết Như Tuyết không có gì đáng ngại từ trong miệng mẹ, nhưng anh lại chỉ cảm thấy cả trái tim đều nâng lên, hoàn toàn không biết phải làm những gì. Tránh né những ngày qua, anh đã hoàn toàn mất đi liên lạc với Như Tuyết, mà hôm nay là cơ hội duy nhất có thể gặp Như Tuyết, đương nhiên Kính Đào sẽ không bỏ qua.

Từ khoảnh khắc thấy Lý Như Tuyết đi tới kia, ánh mắt của Kính Đào đã không thể rời khỏi trên người của Như Tuyết nữa, tham lam mà ngắm nhìn giai nhân (người đẹp) trước mắt, hận không thể đều khắc thật sâu một cái nhàn mày một nụ cười của giai nhân vào trong đầu. Bây giờ thấy mẹ mở miệng làm khó Như Tuyết, khi thấy vẻ mặt Như Tuyết thật giống như sắp khóc lên, Kính Đào chỉ cảm thấy cả trái tim cũng sắp nát rồi.

“Chị cả, chị đừng làm khó con bé. Như Tuyết, nếu thân thể ông nội con không thoải mái, trước hết con với ông nội con đi khám bác sĩ. Đây là điện thoại di động của cô, nếu như con có chuyện thì nói với cô, cô còn có một chút mặt mũi ở chỗ này.” Lý Ngọc Lam thấy chuyện đã bế tắc đến mức này, mở miệng vừa giải vây cho Như Tuyết, vừa trao đổi số điện thoại di động của hai người.

“Sao ông còn đứng ngốc ở nơi đó, không bằng đồ bỏ đi.” Những năm gần đây ở dưới sự áp bức của vợ con, chồng Ngọc Nhu đã sớm không có sức mạnh gì, trước mắt thấy rãnh mạch Ngọc Lam mở miệng còn lợi hại hơn vợ mình đương nhiên cũng không dám kiên trì tiếp, chỉ có thể nhìn Lý Bách Niên cứ dẫn theo Lý Như Tuyết rời đi như vậy. Lý Ngọc Nhu nhìn hai người rời đi, lại nhìn một chút ông chồng sau khi nghe được lời Lý Ngọc Lam nói thì can cũng không dám can, cũng không kiềm nén tức giận được nữa, trực tiếp phát tác về phía ông chồng. Người đàn ông có lẽ đã quen với cơn tức giận của người phụ nữ, chỉ là trầm mặc đứng ở một bên, cho dù vợ mình càng không ngừng oán giận đổ trách ở nơi đó.

Lý Kính Đào có chút may mắn Như Tuyết vừa mới rời khỏi nơi này, không để cho cô thấy một màn mắt mặt như vậy. Có gia đình như vậy, cha mẹ như vậy là nỗi nhục của anh, hôm nay ở trước mặt nhiều người như vậy, tại sao mẹ không thể thu lại tính tình, tao nhã giống như cô hai vậy, mà không phải như bây giờ, để cho mọi người đều có ánh mắt khác thường nhìn người một nhà bọn họ.

Lý Kính Đào đã không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Như Tuyết đã đi rồi, anh cũng muốn yên lặng một chút, suy nghĩ một chút sau này phải làm như thế nào. Anh vốn cho rằng mình có thể để xuống, nhưng bây giờ trong nháy mắt thấy Như Tuyết, tự mình biết những thứ kia cũng chỉ là lời nói dối. Mình vốn không bỏ được Như Tuyết. Mình không thể không có cô. Anh em họ lại được coi là cái gì? Chỉ cần yêu thương lẫn nhau, bọn họ có thể đến chỗ không ai nhận ra bọn họ, bọn họ có thể không cần con cái, vậy thì bọn họ cũng có thể hạnh phúc ở chung một chỗ cả đời.

Vào khoảnh khắc này, Lý Kính Đào làm ra một quyết định, anh muốn lập tức đi tìm Như Tuyết, nói rõ ràng quyết định của mình với Như Tuyết, chắc Như Tuyết cũng sẽ vui mừng. Nghĩ đến hôm nay ánh mắt Như Tuyết tránh né khi đối mặt mình, Kính Đào đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

“Như Tuyết, di chúc hôm nay có vấn đề, bắt cóc con vốn là không thoát khỏi quan hệ với người của nhà họ Lý. Hiện tại, con lại bị những người này giám sát. Tuy trên di chúc nói sau này chờ con kết hôn thì có thể chính thức thừa kế di sản, nhưng làm sao những người này có thể để cho con kết hôn dễ dàng như vậy, bọn họ nhất định sẽ sử dụng rất nhiều thủ đoạn để phản đối. Những người của nhà họ Lý này quá độc ác.”

Ngồi trên xe, Lý Bách Niên thở dài, “Như Tuyết đều là ông nội không hề có tác dụng, không tìm được chỗ không ổn của phần di chúc kia, mới để cho những người đó chiếm lợi thế, chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận như vậy. Ông nội nhất định sẽ đòi ra một sự công bằng cho con.” Lý Như Tuyết nhìn bộ dáng Lý Bách Niên lo nghĩ vì mình, ngoài mặt rất là cảm động, trong lòng lại cảm thấy buồn cười. Xét đến cùng, những người này đều là cá mè một lứa, đều nhìn trúng tài sản của mình.

Vốn mình còn lo lắng những tài sản này đến trên tay lão cáo già này, mình phải làm sao đoạt lại từ trên tay ông ta. Nhưng bây giờ rốt cuộc lại không cần lo lắng vấn đề này, lão cáo già này sẽ càng cố gắng giúp mình tranh đoạt những thứ này hơn mình, mà cô chỉ cần ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Đợi đến sau khi mọi chuyện yên ổn, mình sẽ đăng ký kết hôn với Lục Sinh, là có thể tiếp nhận toàn bộ những di sản này.

“Ông nội, Như Tuyết cũng không hiểu những chuyện này, chính là xin nhờ ông nội. Mấy ngày nay, ông nội cũng mệt mỏi rồi, đều là chuyện Như Tuyết khiến ông nội nhọc lòng.”

“Con bé ngốc này, con là cháu gái của ông, tự nhiên ông sẽ không để cho con thua thiệt, chuyện còn lại giao cho ông nội được rồi. Hai ngày nay, con nghỉ ngơi thật tốt, ông nội sẽ sắp xếp chuyện kế tiếp. Hôm nay, không bằng Như Tuyết với ông nội cùng nhau ăn cơm, ông đã dặn dò má Lý đi làm món ăn con thích nhất.”

“Con vốn cũng định ở cùng ông nội mấy ngày. Mấy ngày này, con sẽ chăm sóc ông nội thật tốt.” Bên trong buồng xe không đề cập tới suy nghĩ trong thâm kín của hai người, ngoài mặt hai ông cháu quả thật vô cùng chặt chẽ.

“Thiếu gia Kính Đào, ngài muốn tìm tiểu thư của chúng tôi, vậy xin ngài chờ một chút, tôi đi lên lầu nói cho tiểu thư chúng tôi biết, thiếu gia Kính Đào ngài đã tới.” Mở cửa, má Lý thấy Kính Đào ngoài cửa, có chút chần chờ, mới nghênh đón Kính Đào vào.

“Làm phiền bà.” Dựa vào một cổ kích động, gõ cửa nhà Như Tuyết, hiện tại ngồi ở trong phòng khách, nghĩ đến đối chất giữa mẹ và ông nội Như Tuyết trước đó, Kính Đào có chút đứng ngồi không yên, ở trong đầu suy nghĩ phải giải thích với Như Tuyết như thế nào.

“Lý Kính Đào lại tới nhà chúng ta. Đây cũng là kỳ quái, bà không nên để Như Tuyết xuống lầu, nó hơi mệt, tôi đi gặp cậu ta được rồi.” Trong phòng sách, Lý Bách Niên nghe được lời má Lý nói, cũng có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút, định tự mình đi hỏi một chút hư thật Lý Kính Đào này trước.

66. Chương 67: Chương 67

Lý Kính Đào thấy Lý Bách Niên đi tới từ bên kia, vội đứng dậy từ trên ghế salon, “Ông Lý, hôm nay con tới nơi đây là vì lời mẹ con nói mới nãy xin lỗi với ông. Mẹ con chính là tính tình đó. Ông Lý, ông cũng là nhìn mẹ con lớn lên từ nhỏ, biết mẹ con là người bộc tuệch. Ông Lý, ông tuyệt đối đừng trách cứ mẹ con.”

Lý Bách Niên nghe được lời Lý Kính Đào nói, nhìn Lý Kính Đào trầm mặc một chút, mới thở dài, “Kính Đào, trong mắt của ông, con vẫn là một đứa bé, chuyện người lớn chúng ta không có quan hệ gì với những đứa bé các con. Con không cần vì việc này đến nói xin lỗi với ông, chính là muốn tới cũng nên là mẹ con tới mới đúng.”

Lý Bách Niên cũng không tin tưởng Lý Kính Đào chỉ vì chuyện này mà đi tới chỗ bọn họ. Phải biết, nếu Lý Kính Đào có ý kiến thì lúc trước khi mẹ anh nói chuyện, anh đã lên tiếng ngăn cản, mà không phải đứng ở một bên. Mà ông cũng không có hứng thú gì đối với nguyên nhân Lý Kính Đào tới chỗ này. Lý Kính Đào này cũng giống như mẹ của anh, không có địa vị gì ở nhà họ Lý, cũng không có bản lĩnh gì, nếu nhà họ Lý muốn phái người đến thăm dò thái độ của bọn họ cũng không phải là Lý Kính Đào này.

Lý Kính Đào cũng nhìn ra được sự tức giận của Lý Bách Niên đối với mẹ còn chưa biến mất, thấy Lý Bách Niên dường như muốn tiến khách, không cam lòng cứ như vậy mà rời khỏi, lúc này thử dò xét nói ra mục đích hôm nay.

“Kính Đào, con bé Như Tuyết vốn là bị bắt cóc trở về hoảng sợ cũng chưa khôi phục lại được, chuyện ngày hôm nay lại kích thích con bé. Trên đường về nhà, sắc mặt của con bé vẫn luôn không tốt lắm, vừa nãy mới uống thuốc, đã ngủ rồi. Kính Đào, con vẫn là đừng đánh thức con bé. Thật vất vả, con bé có thể nghỉ ngơi thật khỏe một chút. Nếu con có chuyện thì đợi đến khi Như Tuyết tỉnh lại, ông bảo con bé gọi điện thoại cho con.”

Lý Bách Niên đã nói tới chỗ này, Lý Kính Đào cũng không tiện nói gì tiếp. Khi nghe thân thể Lý Như Tuyết khó chịu, sắc mặt Lý Kính Đào chính là thay đổi, vội ân cần mở miệng cẩn thận hỏi thăm.

“Ông Lý, Như Tuyết con sẽ nhờ ông. Con biết rõ Như Tuyết có thể có chút hiểu lầm đối với mẹ con, nhưng con khác với mẹ con. Đợi đến khi Như Tuyết tỉnh ngủ, ông nhất định phải nói cho Như Tuyết là con tới tìm cô ấy, con có lời rất quan trọng muốn nói với cô ấy. Ông Lý, vậy thì con không quấy rầy, chỗ Như Tuyết còn cần ông chăm sóc nhiều. Nếu như Như Tuyết muốn cái gì, ông có thể cho con biết, cũng không cần nói khó khăn, con đều có thể giúp Như Tuyết. Rốt cuộc là con thật xin lỗi Như Tuyết, mới để cho cô ấy khó xử như vậy.”

Trước khi đi, Lý Kính Đào vẫn không quên dặn dò má Lý phải chăm sóc Lý Như Tuyết thật tốt, lại lập lại một lần lời nói với Lý Bách Niên trước đó.

“Thiếu gia Kính Đào, cậu yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt tiểu thư. Tôi sẽ tiễn cậu rồi đi.” Má Lý cau mày đối với Lý Kính Đào cần nhần liên miên, thật vất vả mới đưa đối phương ra ngoài, thấy bóng dáng đối phương rời đi, vỗ ngực thở dài. Thiếu gia nhà họ Lý chỉ gặp qua một hai lần trước mặt này có phải là đầu có chút vấn đề hay không? Bọn họ và anh cũng không phải là quen thuộc lắm, tiểu thư nhà mình đương nhiên mình sẽ chăm sóc tốt, cho dù mong nhớ cũng không cần như vậy. Có phải là Kính Đào này cũng vừa ý tiểu thư nhà mình hay không?

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu má Lý, cẩn thận liên tưởng hành động của Lý Kính Đào, càng ngày càng chứng thực suy đoán của má Lý. Đối với thân phận của Lý Như Tuyết, người làm giống như má Lý cũng không biết, nhìn lão gia còn chưa hề hay biết, má Lý cảm thấy nên nhắc nhở lão gia chú ý việc này. Tuổi tác tiểu thư còn nhỏ, không nên bị thiếu gia nhà họ Lý đầu có chút hồ đồ này lừa, mặc dù gia thế nhà họ Lý không tệ, nhưng chuyện của tương lai ai lại nói rõ được đây.

“Lão gia, tôi cảm giác hình như là thiếu gia Kính Đào đó có chút cảm tình đối với tiểu thư chúng ta, ông xem có phải là tôi nên lên trên lầu nói cho tiểu thư chuyện Kính Đào tới hay không?” Lý Bách Niên nghe được lời má Lý nói, cái ly trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Ông cũng cảm thấy khó hiểu đối với hành động của Lý Kính Đào hôm nay, nhưng không nghĩ đến trên chuyện này. Phải biết, ở giữa hai người có liên hệ máu mủ, chỉ cần là người bình thường cũng biết hai người là không thể nào, Lý Kính Đào cũng sẽ không

hồ đồ như thế. Phải biết, ở trong trí nhớ Lý Bách Niên thì Lý Kính Đào và Lý Như Tuyết hẳn không có gặp gỡ gì mới đúng, vậy hôm nay Lý Kính Đào làm ra biểu hiện này là vì cái gì.

Nhưng bây giờ nghe được suy đoán của má Lý không biết nội tình, Lý Bách Niên mới bắt đầu cảm thấy hoang đường, nhưng cẩn thận suy ngẫm lời Lý Kính Đào lúc trước đó rồi thêm mấy phần ý tứ như vậy. “Bà lên lầu thông báo Như Tuyết một tiếng, đoán chừng lúc này Như Tuyết đã biết.” Lý Như Tuyết ở bên trong phòng ngủ lầu hai, thời gian Lý Kính Đào tới dài như vậy, cô không thể nào không biết, nhưng mà bây giờ lại không đi ra ngoài, chỉ có thể nói rõ Lý Như Tuyết cũng không muốn

67. Chương 67: Cầu Hôn

Editor: trang bubble ^^

Lý Kính Đào thấy Lý Bách Niên đi tới từ bên kia, vội đứng dậy từ trên ghế salon, “Ông Lý, hôm nay con tới nơi đây là vì lời mẹ con nói mới nãy xin lỗi với ông. Mẹ con chính là tính tình đó. Ông Lý, ông cũng là nhìn mẹ con lớn lên từ nhỏ, biết mẹ con là người bộc tuệch. Ông Lý, ông tuyệt đối đừng trách cứ mẹ con.”

Lý Bách Niên nghe được lời Lý Kính Đào nói, nhìn Lý Kính Đào trầm mặc một chút, mới thở dài, “Kính Đào, trong mắt của ông, con vẫn là một đứa bé, chuyện người lớn chúng ta không có quan hệ gì với những đứa bé các con. Con không cần vì việc này đến nói xin lỗi với ông, chính là muốn tới cũng nên là mẹ con tới mới đúng.”

Lý Bách Niên cũng không tin tưởng Lý Kính Đào chỉ vì chuyện này mà đi tới chỗ bọn họ. Phải biết, nếu Lý Kính Đào có ý kiến thì lúc trước khi mẹ anh nói chuyện, anh đã lên tiếng ngăn cản, mà không phải đứng ở một bên. Mà ông cũng không có hứng thú gì đối với nguyên nhân Lý Kính Đào tới chỗ này. Lý Kính Đào này cũng giống như mẹ của anh, không có địa vị gì ở nhà họ Lý, cũng không có bản lĩnh gì, nếu nhà họ Lý muốn phái người đến thăm dò thái độ của bọn họ cũng không phải là Lý Kính Đào này.

Lý Kính Đào cũng nhìn ra được sự tức giận của Lý Bách Niên đối với mẹ còn chưa biến mất, thấy Lý Bách Niên dường như muốn tiến khách, không cam lòng cứ như vậy mà rời khỏi, lúc này thử dò xét nói ra mục đích hôm nay.

“Kính Đào, con bé Như Tuyết vốn là bị bắt cóc trở về hoảng sợ cũng chưa khôi phục lại được, chuyện ngày hôm nay lại kích thích con bé. Trên đường về nhà, sắc mặt của con bé vẫn luôn không tốt lắm, vừa nãy mới uống thuốc, đã ngủ rồi. Kính Đào, con vẫn là đừng đánh thức con bé. Thật vất vả, con bé có thể nghỉ ngơi thật khỏe một chút. Nếu con có chuyện thì đợi đến khi Như Tuyết tỉnh lại, ông bảo con bé gọi điện thoại cho con.”

Lý Bách Niên đã nói tới chỗ này, Lý Kính Đào cũng không tiện nói gì tiếp. Khi nghe thân thể Lý Như Tuyết khó chịu, sắc mặt Lý Kính Đào chính là thay đổi, vội ân cần mở miệng cẩn thận hỏi thăm.

“Ông Lý, Như Tuyết con sẽ nhờ ông. Con biết rõ Như Tuyết có thể có chút hiểu lầm đối với mẹ con, nhưng con khác với mẹ con. Đợi đến khi Như Tuyết tỉnh ngủ, ông nhất định phải nói cho Như Tuyết là con tới tìm cô ấy, con có lời rất quan trọng muốn nói với cô ấy. Ông Lý, vậy thì con không quấy rầy, chỗ Như Tuyết còn cần ông chăm sóc nhiều. Nếu như Như Tuyết muốn cái gì, ông có thể cho con biết, cũng không cần nói khó khăn, con đều có thể giúp Như Tuyết. Rốt cuộc là con thật xin lỗi Như Tuyết, mới để cho cô ấy khó xử như vậy.”

Trước khi đi, Lý Kính Đào vẫn không quên dặn dò má Lý phải chăm sóc Lý Như Tuyết thật tốt, lại lập lại một lần lời nói với Lý Bách Niên trước đó.

“Thiếu gia Kính Đào, cậu yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt tiểu thư. Tôi sẽ tiễn cậu rồi đi.” Má Lý cau mày đối với Lý Kính Đào cần nhằn liên miên, thật vất vả mới đưa đối phương ra ngoài, thấy bóng dáng đối phương rời đi, vỗ ngực thở dài. Thiếu gia nhà họ Lý chỉ gặp qua một hai lần trước mặt này có phải là đầu

có chút vấn đề hay không? Bọn họ và anh cũng không phải là quen thuộc lắm, tiểu thư nhà mình đương nhiên mình sẽ chăm sóc tốt, cho dù mong nhớ cũng không cần như vậy. Có phải là Kính Đào này cũng vừa ý tiểu thư nhà mình hay không?

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu má Lý, cẩn thận liên tưởng hành động của Lý Kính Đào, càng ngày càng chứng thực suy đoán của má Lý. Đối với thân phận của Lý Như Tuyết, người làm giống như má Lý cũng không biết, nhìn lão gia còn chưa hề hay biết, má Lý cảm thấy nên nhắc nhở lão gia chú ý việc này. Tuổi tác tiểu thư còn nhỏ, không nên bị thiếu gia nhà họ Lý đầu có chút hồ đồ này lừa, mặc dù gia thế nhà họ Lý không tệ, nhưng chuyện của tương lai ai lại nói rõ được đây.

“Lão gia, tôi cảm giác hình như là thiếu gia Kính Đào đó có chút cảm tình đối với tiểu thư chúng ta, ông xem có phải là tôi nên lên trên lầu nói cho tiểu thư chuyện Kính Đào tới hay không?” Lý Bách Niên nghe được lời má Lý nói, cái ly trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Ông cũng cảm thấy khó hiểu đối với hành động của Lý Kính Đào hôm nay, nhưng không nghĩ đến trên chuyện này. Phải biết, ở giữa hai người có liên hệ máu mủ, chỉ cần là người bình thường cũng biết hai người là không thể nào, Lý Kính Đào cũng sẽ không hồ đồ như thế. Phải biết, ở trong trí nhớ Lý Bách Niên thì Lý Kính Đào và Lý Như Tuyết hẳn không có gặp gỡ gì mới đúng, vậy hôm nay Lý Kính Đào làm ra biểu hiện này là vì cái gì.

Nhưng bây giờ nghe được suy đoán của má Lý không biết nội tình, Lý Bách Niên mới bắt đầu cảm thấy hoang đường, nhưng cẩn thận suy ngẫm lời Lý Kính Đào lúc trước đó rồi thêm mấy phần ý tứ như vậy. “Bà lên lầu thông báo Như Tuyết một tiếng, đoán chừng lúc này Như Tuyết đã biết.” Lý Như Tuyết ở bên trong phòng ngủ lầu hai, thời gian Lý Kính Đào tới dài như vậy, cô không thể nào không biết, nhưng mà bây giờ lại không đi ra ngoài, chỉ có thể nói rõ Lý Như Tuyết cũng không muốn gặp người này.

“Dạ, lão gia, tôi sẽ đi ngay.” Má Lý trả lời một tiếng đi lên khúc quanh cầu thang. Lý Như Tuyết không ngờ Lý Kính Đào này lại đuổi tới nhà bọn họ, nếu sớm biết mình là thân phận như vậy, thời gian nhàn chán ở nơi đất khách quê người cô mới sẽ không kể một vài lời như có như không với đối phương, làm cho cục diện hiện tại lúng túng.

Kể từ sau chuyện trong nước kia, lúc đầu ở nước ngoài Lý Như Tuyết cũng cảm thấy tịch mịch, lúc một mình trong đầu luôn sẽ xuất hiện một màn không thể quay đầu, mà cũng là lúc này Lý Kính Đào xuất hiện ở trong cuộc sống Lý Như Tuyết. Tuy chỉ là điện thoại hoặc là Internet, nhưng cũng dựa vào sự bầu bạn của anh, để cô vượt qua thời kỳ thích ứng lúc đầu. Mình làm ra chuyện như vậy, gia thế tướng mạo của Lý Kính Đào này cũng không tệ, lại là một lòng đối với mình, cũng coi như ứng cử viên bạn trai tốt. Cho dù không có cảm giác gì với anh, Lý Như Tuyết cũng không muốn cứ như vậy mà buông tha ứng cử viên này, bèn vẫn cứ duy trì loại mập mờ đó.

Chỉ là sau đó lại phát hiện mình thành em họ của đối phương, mặc dù cô và anh không có cái gì, nhưng nếu để cho người ngoài biết, Lý Như Tuyết vẫn cảm thấy khó coi. Nhất là sau khi mình biết Lục Sinh, càng thêm không hy vọng đối phương thấy một mặt u ám của bản thân. Nếu như Lục Sinh nghi ngờ quan hệ của mình và Lý Kính Đào, Lý Như Tuyết không cách nào tưởng tượng xảy ra chuyện kia thì cô sẽ là phản ứng gì. Cũng may mà Lý Kính Đào này cũng coi như thức thời, sau khi cô cắt đứt hết thấy liên lạc với anh, Lý Kính Đào cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt mình. Hôm nay hai người gặp mặt, biểu hiện của Lý Kính Đào này cũng làm cho cô cảm thấy hài lòng. Ai biết bên này mới vừa yên lòng, Lý Kính Đào bên kia lại đuổi tới nhà của mình, cô núp ở lầu hai cũng loáng thoáng nghe được Lý Kính Đào nói cái gì với Lý Bách Niên.

Chuyện của Lý Kính Đào này nhất định phải giải quyết nhanh một chút. Hôm nay, Lý Kính Đào này rõ ràng là đi theo phía sau mình đến nhà mình, nếu như cô không trở lại nơi này, mà là đến chỗ Lục Sinh, nghĩ tới những đối thoại này, Lục Sinh nhất định sẽ hiểu lầm quan hệ của bọn họ. Đàn ông đều là tham muốn giữ lấy cực mạnh, tuy Lục Sinh nói vĩnh viễn đứng ở cạnh mình, nhưng nếu có thêm một người như thế, Như Tuyết có thể tưởng tượng được phản ứng của đối phương.

“Má Lý, tôi biết rồi. Má đi xuống chăm sóc ông nội đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.” Lý Như Tuyết quyết định phải hoàn toàn nói rõ ràng với Lý Kính Đào, hai người bọn họ nhất định không thể nào, cần gì phải khiến hai người khó xử.

”Như Tuyết, thân thể em khá hơn một chút không? Hôm nay, lúc anh thấy em thì sắc mặt em không phải là rất tốt. Em không biết, khi nghe nói em bị bắt cóc anh lo lắng cho em bao nhiêu, cũng may mà em bình an không đáng ngại. Như Tuyết, anh biết rõ anh không nên lại tới tìm em, không nên đi đến nhà của em. Trước kia, anh cũng thuyết phục chính mình, tự nói với mình là chúng ta không thể nào, đừng tiếp tục dây dưa nữa. Nhưng Như Tuyết, anh thật sự không bỏ được tất cả chúng ta từng trải qua.

Vào hôm nay, trong nháy mắt thấy em, anh đã chân chính biết sự thật này. Như Tuyết, anh biết rõ lòng em cũng giống như anh. Mấy ngày này, em thay đổi tất cả phương thức liên lạc chính là vì không để cho anh liên lạc em nữa. Anh biết rõ một mình em làm những chuyện này thì trong lòng khổ sở. Như Tuyết, anh biết rõ, anh biết tất cả.”

Bên này, Như Tuyết mới nói ra một câu, đã nghe được Lý Kính Đào nói một tràng dài bên kia điện thoại. Vốn là Lý Như Tuyết còn muốn nói rõ ràng với Lý Kính Đào, nhưng nghe những lời thổ lộ kia bên trong điện thoại, đợi rất lâu, thật vất vả bên kia dừng lại, Như Tuyết mới có thể mở miệng, ”Anh họ, anh là anh họ của em. Đây là sự thật không sửa đổi được. Ông nội là người thân của em, mọi người cũng giống vậy. Chúng ta có quan hệ huyết thống, chuyện này có thể là anh họ đã hiểu lầm.

Cô có kỳ vọng rất lớn đối với anh họ, anh họ không nên làm cho cô thất vọng. Cô vốn đã có chút thái độ đối với em, em không hy vọng bởi vì một chút chuyện không đáng để cho quan hệ của em và cô tiếp tục chuyển biến xấu xuống. dieenddafnleequysddoon Anh họ, anh đã nói quan tâm em, hi vọng anh cũng có thể nghĩ cho em, có một số việc đã qua chính là đã qua, đừng tiếp tục dây dưa không rõ. Vậy đều là một sự phiền phức không cần thiết đối với hai người. Anh họ, anh nói có đúng không?”

Lý Như Tuyết không kêu tên Lý Kính Đào giống như thường ngày, mà là trực tiếp làm rõ quan hệ của hai người.

“Như Tuyết, hai chúng ta có thể đến một chỗ ai cũng không biết của chúng ta. Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, tuyệt đối không để em chịu khổ. Anh sẽ cố gắng đi ra ngoài làm việc, tương lai cuộc sống chung của chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Khi nghe Lý Như Tuyết kêu mình là anh họ, thân thể Lý Kính Đào lung lay. Không, anh không muốn làm anh họ của Như Tuyết.

“Anh họ, anh nhất định là đang nói mê sảng rồi, những lời này cũng quá không thực tế. Em còn đang đi học, làm sao có thể từ bỏ việc học, từ bỏ tất cả em thật vất vả mới có. Em đã từng đồng ý ông nội sẽ chăm

sóc mình thật tốt, nếu như những lời này của anh họ để ông nội trên trời nghe được, ông nội sẽ đau lòng. Em sẽ không làm ra chuyện thật xin lỗi ông nội. Anh họ, sau này em không hy vọng nghe thấy một số lời không nên xuất hiện. Nếu như không có chuyện, em sẽ cúp trước.”

Lý Như Tuyết nói rồi không đợi bên kia nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại. Lý Kính Đào nghe bên kia tu tu một tiếng, ném điện thoại bộp xuống đất, cả người tê liệt ngã xuống ở trên giường.

“Nơi này là... Hạo Đình, chúng ta đây là muốn đi?” Vốn cho là họ sẽ đi Milan mua đồ, nhưng Hạo Đình dẫn theo cô lại đi tới Vatican, quốc gia nhỏ nhất trên thế giới này. Vatican là thành phố Thánh của tất cả tín đồ Christ, nhưng hai người bọn họ lại đều không phải là tín đồ Christ, vậy bọn họ đi tới nơi này là... Nghe được Mạn Dao hỏi thăm, Hạo Đình cười cười, cũng không trả lời mà là dắt tay của đối phương, đi tới bên trong giáo đường Vatican. Thân là thành phố Thánh của Cơ đốc giáo, nơi Vatican này có rất nhiều giáo đường. Bên Trung Quốc cũng không thừa nhận đăng ký kết hôn ở bên Vatican, nhưng Hạo Đình lại biết Mạn Dao nhất định sẽ thích mình chuẩn bị phần ngạc nhiên vui mừng này cho cô.

“Mạn Dao gả cho anh có được hay không?” Ở bên ngoài giáo đường lớn nhất Vatican, ở phía dưới tượng thánh Christ, Hạo Đình đột nhiên quỳ một gối xuống, lấy ra chiếc nhẫn kim cương đã sớm chuẩn bị xong trong túi áo.

“Hạo Đình, em,” Mạn Dao nghĩ tới đủ loại khả năng hai người bọn họ ở cùng nhau tương lai, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến vậy mà Hạo Đình lại cho mình một phần ngạc nhiên vui mừng như vậy. Mặc dù là nơi đất khách quê người, nơi này không có ai biết bọn họ nhưng nhìn nụ cười trên mặt người yêu quỳ trên đất, nước mắt không cầm được chảy ra từ đôi mắt của Mạn Dao. Một màn này cho dù ở trong mộng của mình, Mạn Dao cũng không có nằm mơ thấy, mà hôm nay Hạo Đình cũng là cầu hôn với mình ở nơi thần thánh này.

“Mạn Dao, gả cho anh có được hay không? Anh yêu em, anh sẽ chăm sóc em cả đời, không xa không rời.” Nhìn Mạn Dao nước mắt rơi đầy mặt, Hạo Đình không nghe được đối phương trả lời, mà là trực tiếp nắm tay Mạn Dao qua, đeo chiếc nhẫn vào trong ngón tay. Bản thân chính là không cho phép đối phương từ chối, nếu người yêu cảm động không làm ra phản ứng được, một người đàn ông như anh bèn dứt khoát trực tiếp tiến hành bước kế tiếp là được rồi.

“Hiện tại em chính là người của anh, buộc chặt rồi, đời này là không cho hối hận nữa rồi.” Mạn Dao mặc cho đối phương đeo chiếc nhẫn tới trên ngón tay, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, vẫn còn có chút không tin tất cả trước mắt, cho đến khi cả người bị đối phương ôm vào trong ngực, hai tay ôm chặt eo đối phương, một đôi mắt đẹp vẫn không dám tin nhìn mắt đối phương.

“Hiện tại phải đóng dấu rồi.” Người đàn ông vô cùng dịu dàng hôn đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng mút mát, gặm cắn mềm mại, đầu lưỡi khê liếm hôn ở môi cô, trần trọc trần trở, mút lấy tất cả ngọt ngào mềm mại trong miệng cô. Hôn môi của cô giống như đang đối đãi với một vật báu tuyệt thế. “Hạo Đình, có người!” Ở trong nháy mắt đôi môi rốt cuộc tách ra, nhìn khuôn mặt xa lạ bốn phía, Mạn Dao tỉnh táo lại từ trong loại hạnh phúc mê muội kia, đẩy người còn muốn tiếp tục trên người ra, kéo tay của đối phương chạy trốn chết, rồi đi từ cửa giáo đường.

“Cứ coi như là cầu hôn như thế, người ta cầu hôn cũng là muốn đổi phương gật đầu nói em đồng ý. Anh thì tốt rồi, lại trực tiếp đeo chiếc nhẫn lên, cũng không quan tâm em có đồng ý hay không.” Nhìn chiếc nhẫn trên tay, tuy là trong giọng nói Mạn Dao rất giống oán giận, nhưng cũng tiết lộ ra hạnh phúc ngọt ngào hiếm thấy.

“Con dâu cũng đã đóng xong rồi, hàng hóa đã bán ra, nói chung không trả lại. Đời này em đã là người của anh, làm sao còn muốn đổi ý hay sao?” Nhìn bộ dáng Mạn Dao hờn dỗi, nếu không phải là còn có những chuyện khác phải làm, Hạo Đình thật hy vọng trực tiếp đưa người này tới căn phòng, không để cho người khác thấy Mạn Dao như vậy, từng cử động của cô, một cái nhăn mày một nụ cười cũng để cho một mình mình cất giữ.

68. Chương 68: Chương 68

“Ah, đã đến lúc, chúng ta sẽ tiến hành bước kế tiếp.” Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một cái, Hạo Đình nghĩ đến mục đích của mình. Vì đạt được điều bí mật này, anh đúng là tiêu tốn không ít suy nghĩ, mới làm thành công hết thảy. Phải biết, Vatican này khác biệt với giáo đường khác, cho dù là giáo đường không lớn, muốn cử hành một màn hôn lễ ở nơi nào, cũng là một việc khó khăn. Mạn Dao không biết Hạo Đình lại muốn làm cái gì, còn chưa phục hồi lại từ trong vui mừng mới vừa rồi, Mạn Dao đã bị Hạo Đình dắt đi tới một tòa giáo đường cách đó không xa.

Tòa giáo đường này đã có tuổi, bên trong trống rỗng chỉ có một mục sư ở nơi đó. Chuyện kết hôn lén lút lần này, trừ thông báo người phụ trách, Hạo Đình không để những người khác biết được. Mà đối với hai người bọn họ, hôn lễ cũng không cần người ngoài vây xem chúc phúc, chỉ cần trái tim hai người bọn họ ở cùng nhau, cũng đã đủ rồi. Lời thề trong miệng mục sư, Mạn Dao đã từng nghe vô số lần ở trong TV, nhưng hôm nay nghe những lời thề này, ở chỗ đặc biệt này, Mạn Dao vẫn cảm thấy được một loại thần thánh.

Mặc dù nơi này không có bạn bè thân thích chúc mừng, không có lựu trắng, không có hoa tươi, cũng chỉ có ba người bọn họ, nhưng nhìn mục sư già râu ria hoa râm, nhìn chân thành tha thiết trong mắt Hạo Đình, Mạn Dao chăm chú nhìn ánh mắt của đối phương, nói ra em bằng lòng phía sau câu thề kia. Cảm tạ ông trời cho cô cơ hội làm lại một lần nữa, lần này cô sẽ cố gắng quý trọng, gần gũi làm bạn với anh mỗi một ngày. Trước kia, cô vẫn cho là ông trời để cô sống lại là trả thù cho bi thảm đời trước. Mãi cho tới bây giờ, ở chỗ này, rốt cuộc Mạn Dao thật sự hiểu rõ sống lại có ý nghĩa như thế nào.

“Như vậy coi như là kết hôn rồi?” Sau khi chấm dứt nghi thức ở giáo đường, Mạn Dao đã trực tiếp bị Hạo Đình hứng thú hừng hực kéo bọn họ đến trong khách sạn nghỉ lại. Ở trong phòng tổng thống của khách sạn, Mạn Dao nhìn Hạo Đình bên cạnh, đã hơi không phân rõ tất cả mới vừa rồi là chân thật hay là một giấc mơ của mình. “Chúng ta thật sự kết hôn rồi, sau này em chính là vợ của Trương Hạo Đình anh, tới gọi một tiếng ông xã nghe một chút.”

Đang ở trong phòng, đương nhiên sẽ không có điều kiềng dè giống như là bên ngoài vậy, trực tiếp ôm cả người Mạn Dao vào trong ngực, thân thể hai người cách rất gần, tất cả bộ phận thân mật đều dính vào cùng nhau. Hô hấp của Hạo Đình thổi tới bên tai của Mạn Dao, trực tiếp vươn tay nhéo trên cánh tay của Hạo Đình, “Quá gần rồi, hơi ngứa chút. Bụng của em đói rồi, không bằng chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Tuy đã cam kết ở trước mặt mục sư, nhưng bị Hạo Đình gần gũi như vậy, Mạn Dao vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, muốn đẩy Hạo Đình bên cạnh ra, nhưng làm sao Hạo Đình chịu cứ buông ra như vậy. Mạn Dao uốn éo, sức lực cánh tay cô cũng không lớn, giống như là xoa bóp đối với Hạo Đình vậy, “Đói bụng rồi, kêu tiếng ông xã thì anh dẫn em đi ăn ngon.”

Hạo Đình cúi đầu hôn một cái ở trên đôi môi Mạn Dao, “Ông xã, bụng của em đói rồi, chúng ta đi ăn ngon, có được hay không?” Thấy Hạo Đình kiên trì, Mạn Dao mở miệng thay đổi cách xưng hô, “Lấp đầy bụng bà xã là trách nhiệm của ông xã. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta kết hôn, nhất định phải ăn một bữa

tiệc lớn phong phú, không bằng hãy để ông xã tự mình xuống bếp làm một bữa tiệc lớn tình yêu cho bà xã như thế nào?”

Đã sớm kế hoạch thỏa đáng hết thảy hôm nay, đương nhiên một bữa tiệc lớn phong phú lãng mạn cũng ắt không thể thiếu, nguyên liệu nấu ăn gì đó cũng đã nhờ nhân viên của khách sạn chuẩn bị thỏa đáng. Vì một số phiền phức không cần thiết, những nguyên liệu nấu ăn này đều là xử lý sạch sẽ, bán thành phẩm một số, Mạn Dao nhìn tạp dề không biết xuất hiện từ nơi nào trên giường, đi tới trong phòng bếp.

“Bà xã, ráng chờ một chút, hôn một cái. Xem tay nghề của ông xã em.” Cảm thấy ánh mắt ái mộ nóng bỏng phía sau, Hạo Đình lại không nhịn được bắt đầu hôn Mạn Dao. Thật vất vả đến lúc Mạn Dao cảm thấy khó thở, anh mới dời đi từ trên môi Mạn Dao, “Còn không mau đi làm cơm.”

Mạn Dao xấu hổ tức giận trợn mắt nhìn Hạo Đình một cái, bản thân bước nhanh rời khỏi phòng bếp. Cô mới không muốn ở chung với người tinh trùng lên não bất cứ lúc nào này. Mới vừa rồi lúc hôn, mình đã cảm thấy đối phương nổi lên phản

69. Chương 68: Bữa Ăn Tối Ấm Áp

“Ah, đã đến lúc, chúng ta sẽ tiến hành bước kế tiếp.” Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một cái, Hạo Đình nghĩ đến mục đích của mình. Vì đạt được điều bí mật này, anh đúng là tiêu tốn không ít suy nghĩ, mới làm thành công hết thấy. Phải biết, Vatican này khác biệt với giáo đường khác, cho dù là giáo đường không lớn, muốn cử hành một màn hôn lễ ở nơi nào, cũng là một việc khó khăn. Mạn Dao không biết Hạo Đình lại muốn làm cái gì, còn chưa phục hồi lại từ trong vui mừng mới vừa rồi, Mạn Dao đã bị Hạo Đình dắt đi tới một tòa giáo đường cách đó không xa.

Tòa giáo đường này đã có tuổi, bên trong trống rỗng chỉ có một mục sư ở nơi đó. Chuyện kết hôn lén lút lần này, trừ thông báo người phụ trách, Hạo Đình không để những người khác biết được. Mà đối với hai người bọn họ, hôn lễ cũng không cần người ngoài vây xem chúc phúc, chỉ cần trái tim hai người bọn họ ở cùng nhau, cũng đã đủ rồi. Lời thề trong miệng mục sư, Mạn Dao đã từng nghe vô số lần ở trong TV, nhưng hôm nay nghe những lời thề này, ở chỗ đặc biệt này, Mạn Dao vẫn cảm thấy được một loại thần thánh.

Mặc dù nơi này không có bạn bè thân thích chúc mừng, không có lụa trắng, không có hoa tươi, cũng chỉ có ba người bọn họ, nhưng nhìn mục sư già râu ria hoa râm, nhìn chân thành tha thiết trong mắt Hạo Đình, Mạn Dao chăm chú nhìn ánh mắt của đối phương, nói ra em bằng lòng phía sau câu thề kia. Cảm tạ ông trời cho cô cơ hội làm lại một lần nữa, lần này cô sẽ cố gắng quý trọng, gần gũi làm bạn với anh mỗi một ngày. Trước kia, cô vẫn cho là ông trời để cô sống lại là trả thù cho bi thảm đời trước. Mãi cho tới bây giờ, ở chỗ này, rốt cuộc Mạn Dao thật sự hiểu rõ sống lại có ý nghĩa như thế nào.....

“Như vậy coi như là kết hôn rồi?” Sau khi chấm dứt nghi thức ở giáo đường, Mạn Dao đã trực tiếp bị Hạo Đình hứng thú hừng hực kéo bọn họ đến trong khách sạn nghỉ lại. Ở trong phòng tổng thống của khách sạn, Mạn Dao nhìn Hạo Đình bên cạnh, đã hơi không phân rõ tất cả mới vừa rồi là chân thật hay là một giấc mơ của mình. “Chúng ta thật sự kết hôn rồi, sau này em chính là vợ của Trương Hạo Đình anh, tới gọi một tiếng ông xã nghe một chút.”

Đang ở trong phòng, đương nhiên sẽ không có điều kiềng dè giống như là bên ngoài vậy, trực tiếp ôm cả người Mạn Dao vào trong ngực, thân thể hai người cách rất gần, tất cả bộ phận thân mật đều dính vào cùng nhau. Hô hấp của Hạo Đình thổi tới bên tai của Mạn Dao, trực tiếp vươn tay捏 trên cánh tay của Hạo Đình, “Quá gần rồi, hơi ngứa chút. Bụng của em đói rồi, không bằng chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Tuy đã cam kết ở trước mặt mục sư, nhưng bị Hạo Đình gần gũi như vậy, Mạn Dao vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, muốn đẩy Hạo Đình bên cạnh ra, nhưng làm sao Hạo Đình chịu cứ buông ra như vậy. Mạn Dao uốn éo, sức lực cánh tay cô cũng không lớn, giống như là xoa bóp đối với Hạo Đình vậy, “Đói bụng rồi, kêu tiếng ông xã thì anh dẫn em đi ăn ngon.”

Hạo Đình cúi đầu hôn một cái ở trên đôi môi Mạn Dao, “Ông xã, bụng của em đói rồi, chúng ta đi ăn ngon, có được hay không?” Thấy Hạo Đình kiên trì, Mạn Dao mở miệng thay đổi cách xưng hô, “Lắp đầy bụng bà xã là trách nhiệm của ông xã. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta kết hôn, nhất định phải ăn một bữa tiệc lớn phong phú, không bằng hãy để ông xã tự mình xuống bếp làm một bữa tiệc lớn tình yêu cho bà xã như thế nào?”

Đã sớm kế hoạch thỏa đáng hết thấy hôm nay, đương nhiên một bữa tiệc lớn phong phú lãng mạn cũng ắt không thể thiếu, nguyên liệu nấu ăn gì đó cũng đã nhờ nhân viên của khách sạn chuẩn bị thỏa đáng. Vì

một số phiền phức không cần thiết, những nguyên liệu nấu ăn này đều là xử lý sạch sẽ, bán thành phẩm một số, Mạn Dao nhìn tạp dề không biết xuất hiện từ nơi nào trên giường, đi tới trong phòng bếp.

“Bà xã, ráng chờ một chút, hôn một cái. Xem tay nghề của ông xã em.” Cảm thấy ánh mắt ái mộ nóng bỏng phía sau, Hạo Đình lại không nhịn được bắt đầu hôn Mạn Dao. Thật vất vả đến lúc Mạn Dao cảm thấy khó thở, anh mới dời đi từ trên môi Mạn Dao, “Còn không mau đi làm cơm.”

Mạn Dao xấu hổ tức giận trợn mắt nhìn Hạo Đình một cái, bản thân bước nhanh rời khỏi phòng bếp. Cô mới không muốn ở chung với người tinh trùng lên não bất cứ lúc nào này. Mới vừa rồi lúc hôn, mình đã cảm thấy đối phương nổi lên phản ứng, chỗ bụng dưới dán lên chỗ nhô lên của đối phương, loại tiếp xúc này khiến Mạn Dao hơi mất tự nhiên giật giật thân thể. Hôm nay là ngày bọn họ kết hôn, vậy tối nay không phải anh sẽ đưa ra một số yêu cầu quá đáng đối với mình. Phải biết, đàn ông đều là động vật nửa người dưới, kích động lên thì chịu được cũng rất nghiêm trọng. Chẳng qua là mình từng nghĩ sẽ giao mình cho đối phương vào ngày sinh nhật, cô vẫn chưa muốn ngày này tới sớm.....

“Như Tuyết, thật ra thì như vậy cũng vô cùng tốt. Anh và em đều biết, tạo thế chân vạc là tốt nhất. Hiện tại em ở vào vị trí chủ động, hai bên đều muốn lấy lòng em, mà chúng ta có thể là ngư ông đắc lợi. Thật ra thì chuyện cũng không khó khăn như trong tưởng tượng của chúng ta vậy. Chờ qua mấy năm, em tìm được ứng cử viên hợp ý, sau khi em kết hôn thì có thể chính thức thừa kế những di sản thuộc về em kia. Cũng không biết người nào sẽ là người may mắn có thể trở thành bạn đời của Như Tuyết, cùng em nắm tay đi qua mưa gió cả đời?”

Nói tới chỗ này, giọng Lục Sinh trầm xuống, ánh mắt nhìn Như Tuyết cũng có mấy phần ý tứ sâu xa. “Từ nhỏ đến lớn, em vẫn hi vọng có một ngôi nhà, một gia đình thuộc về của chính em. Đối với nửa kia, em không có yêu cầu gì, chỉ cần đối phương yêu em, em cũng yêu đối phương, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Nhìn Lục Sinh bên cạnh, Như Tuyết đắm đuối đưa tình mở miệng. Lục Sinh nên biết tấm lòng của mình, người trong lòng cô là anh. Từ lúc anh cứu cô ra ngoài trở đi, bản thân đã không thể tự kiềm chế yêu người đàn ông này, trong mắt cũng không nhìn đến những người khác nữa. Giống như hiện tại, nếu như người đàn ông này lập tức mở miệng cầu hôn với cô, Như Tuyết cũng sẽ không do dự, sẽ gật đầu đồng ý ngay lập tức. Chỉ là nhìn Lục Sinh hoàn mỹ trước mắt, Như Tuyết không cách nào khống chế nghĩ đến một màn đã từng xảy ra. Người đàn ông kia đã làm tất cả với cô, bản thân không thể có một màn không hoàn mỹ kia. Nhớ Lục Sinh từng nói thích nhất chính là đơn thuần thiện lương của mình, mình nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi chuyện kia, cũng may mà hiện tại giải phẫu rất là phát triển, chỉ chờ tới lúc trong khoảng thời gian tất cả mọi chuyện yên bình một chút, mình phải len lén đi làm xong phẫu thuật.

“Như Tuyết, em thật là một cô bé ngoan, sau này nhất định sẽ có người chăm sóc em thật tốt.” Lục Sinh cười sáng lạn nhìn cô, khiến Như Tuyết mắc cỡ đỏ bừng cúi đầu.

“Nếu có thể vẫn cứ như vậy, thì tốt biết bao.” Như Tuyết nhìn người bên cạnh thâm nghĩ trong lòng.

“Cha muốn mở đại hội cổ đông ngay lập tức. Đợi đến sau khi chấm dứt năm lần đả kích này, cha sẽ chính thức trở thành chủ của tập đoàn nhà họ Lý rồi.” Tĩnh Xu vừa nói vừa đưa cà phê pha xong đến trên tay Lý Kiến Nghiệp. “Chỗ bà nội của con không phải đã nói xong rồi, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì vào lúc này. Về phần ba người bọn họ, không có mẹ ủng hộ, chính là ba người liên hiệp lại cùng nhau, cũng không thể thành hiện tượng thành tựu gì. Huống chi ba người này có mâu thuẫn không thoả hiệp được, cha cũng sẽ không cho bọn họ có cơ hội đi chung với nhau.” Lý Kiến Nghiệp không xem ba chị em tai hại khác thành đối thủ gì đó.

“Cha, lần này di chúc của ông nội lại để lại mười phần trăm cổ phần cho con bé kia. Ông nội quá thiên vị rồi, còn muốn hai cô giúp đỡ quản lý, trang@d#d#l#q#d@bubble đây không phải là vô cớ làm lợi cho hai cô.” Lý Tĩnh Xu vừa nghĩ tới Lý Như Tuyết vậy mà có nhiều cổ phần của nhà họ Lý bọn họ như vậy, mà cô là đại tiểu thư của nhà họ Lý này lại cái gì cũng không có, dù như thế nào thì trong lòng cũng rất khó tiếp nhận sự thật này.

“Sau này cổ phần của con bé kia hươu chết vào tay ai vẫn chưa thể biết được. Bây giờ, chuyện quan trọng nhất của con chính là tình cảm giữa con và thằng nhóc nhà họ Lâm. Không phải cha buộc con, chỉ là suy cho cùng trước mắt cha không sở hữu nhiều cổ phần của ông nội con. Nếu như muốn ngồi vững vàng vị trí này, cũng phải có người ủng hộ ở sau lưng. Nếu có thể, cha hi vọng đợi lúc sang năm đính hôn cho hai người các con, về phần chuyện kết hôn thì có thể sau này hãy nói.”

Đính hôn, ngược lại Tĩnh Xu không ngờ cha lại gấp gáp như thế, xem ra trước mắt áp lực mà cha đối mặt rất nặng. Về phần cô, nghĩ đến người đàn ông đã trở thành tù binh của cô, Tĩnh Xu gật đầu, tuy rằng không có cảm giác rung động gì đối với người đàn ông này, nhưng người đàn ông này quả thật là đối tượng kết hôn thích hợp nhất. Không chỉ là người đàn ông này còn có trong nhà của anh đều rất thích mình, tương lai tất cả nhà họ Lâm đều sẽ là của mình và con mình.

Tĩnh Xu là một người dã tâm cực lớn, không chỉ là nhà họ Lâm. Ngay tại lúc này, dưới cái nhìn của cô thì tất cả những gì cha Lý Kiến Nghiệp nắm giữ cũng sắp hoàn toàn thuộc về mình. Về phần em trai của cô, tương lai mình sẽ chăm sóc nó thật tốt, tuyệt đối không để cho nó chịu tủi thân, trên chuyện làm ăn này chỉ cần một mình mình cũng đã đủ rồi.

“Ông xã, đều là tôi không tốt, nếu như hai đứa con này đối giới tính là tốt rồi. Tuổi Kính Phong của chúng ta quá nhỏ, nó không thể giúp được ông. Những chuyện này còn phải uất ức một đứa con gái như Tĩnh Xu tới làm.”

Đồng Xuân Hoa cũng như mọi người mẹ, hi vọng con gái của mình đạt được hạnh phúc. Có điều lúc bàn bạc công chuyện trong nhà này, Đồng Xuân Hoa đã quen lặng lẽ nghe ở bên cạnh. Cho dù có ý kiến, bà cũng sẽ uyển chuyển nhắc tới vào lúc ở một mình với Lý Kiến Nghiệp, bắt đầu từ lúc nào thì Tĩnh Xu trở nên không còn thân thiết với mình nữa, không còn ngây thơ như tuổi nên có, có lẽ chính là từ sau lần đi nước ngoài đó. Đồng Xuân Hoa không nỡ để Tĩnh Xu cứ oan ức mình như vậy, nhưng bà lại không thể nói gì, không thể dao động quyết định của hai người.

Lý Kiến Nghiệp nhìn lo lắng trên mặt vợ, cũng thở dài, trong xương cốt đứa bé Tĩnh Xu này là giống với ông, hệt như vợ nói chỉ tiếc Tĩnh Xu là con gái, sớm muộn cũng phải gả ra ngoài, trở thành người của người

khác. Có bài học kinh nghiệm của cha trước kia ở đó, Lý Kiến Nghiệp tuyệt đối sẽ không đối xử như nhau với tất cả con cái giống như cha nữa. Ở trong cách nhìn của Lý Kiến Nghiệp thì gia sản của ông chỉ có thể để lại con trai của ông thừa kế. Về phần con gái, ông cũng sẽ không uất ức cô, vào lúc cô kết hôn sẽ chuẩn bị cho cô một phần đồ cưới phong phú như tất cả người cha bình thường. Nhưng gốc rễ của nhà họ Lý, thứ quan trọng nhất trong tay mình lại chỉ có thể là người thừa kế kéo dài huyết thống nhà họ Lý.

Bên này Tĩnh Xu cũng không biết tính toán trong lòng Lý Kiến Nghiệp, đi ra từ chỗ cha, sau khi nói chuyện điện thoại ngọt ngào ngào ngào với người đàn ông nhà họ Lâm, lại bấm mã số của một người khác. Lại nói từ sau khi Như Tuyết bị bắt cóc, họ cũng chỉ gặp mặt một lần vào ngày công bố di chúc, chị em các cô cũng nên nói chuyện thật tốt.

70. Chương 69: Chương 69

“Tĩnh Xu, sao có thời gian gọi điện thoại cho mình, còn tưởng rằng đã quên mất rồi. Trong khoảng thời gian trước tớ luôn muốn gọi điện thoại, nhưng nghe nói cậu rất bận, nên cũng không tiện quấy rầy.” Sau khi Lý Như Tuyết nhận điện thoại, trong giọng nói lộ ra kinh ngạc.

“Cũng biết ông nội đột nhiên mất, trong khoảng thời gian này tớ đều ở cùng bà nội, lần trước nghe nói cậu bị bắt cóc, tớ thật sự rất đau lòng, sau đó điện thoại cậu cũng đổi nên không liên lạc được, không biết tớ lo lắng bao nhiêu.”

“Bắt cóc, sau này Tĩnh Xu cũng phải cẩn thận một chút. Nếu không phải là tốt số, có lẽ tớ đã không thể sống trở về. Thật sự rất kỳ quái, rốt cuộc làm sao bọn bắt cóc tổng tiền kia biết tớ sẽ xuất hiện ở nơi đó? Họ dường như biết thân phận của tớ, nhưng tớ cũng mới biết thân thế thật sự vào lúc trở về nước, cũng không có lộ chuyện này ra. Tĩnh Xu, cậu thông minh hơn, giúp tớ suy nghĩ một chút rốt cuộc là nơi nào xuất hiện vấn đề, có phải những người này còn có mục đích gì không?”

Lý Như Tuyết đã sớm nghi ngờ chuyện mình bị bắt cóc không khỏi có quan hệ với nhà họ Lý. Tiếc nuối duy nhất chính là cho đến hiện nay hoàn toàn không tìm được tung tích của tên bắt cóc, mà cô cũng không tra ra bàn tay gây tội ác sau màn rốt cuộc là ai. Hôm nay, Lý Như Tuyết đến muốn thăm dò thái độ Lý Tĩnh Xu một chút, phải biết bên kia điện thoại là người đầu tiên trong danh sách nghi ngờ trong lòng cô.

Lại nói ngày đó vẫn là cô ta hẹn cô đi ra ngoài, mới có đợt bắt cóc này, suy nghĩ một chút lúc trước cô tính toán Mai Lan cũng dùng chiêu giống thế, vậy mà hôm nay chuyện như vậy lại trả thù trên người của mình. Nếu như ngày đó không gặp phải Lục Sinh, sắc mặt Như Tuyết bắt đầu trắng bệch, thân thể run rẩy.

“Nghe Như Tuyết nói như vậy thì chuyện thật sự có chút kỳ lạ, nói đến cũng là không đúng. Nếu không phải là chúng ta hẹn nhau cùng đi dạo phố, cậu cũng sẽ không ra ngoài, như vậy cho dù bọn bắt cóc tổng tiền kia chặn bên ngoài cửa nhà, trong lúc nhất thời cũng không tìm được cơ hội. Như Tuyết, có cảm thấy quái lạ hay không? Bọn bắt cóc tổng tiền kia thật đáng giận, nghe nói bọn bắt cóc tổng tiền kia khẳng định sau khi bắt cóc đối tượng, sẽ thay nhau chờ bên ngoài, chỉ cần mục tiêu xuất hiện một mình, lập tức sẽ ra tay, cũng không biết mấy kẻ này đợi nơi đó bao nhiêu ngày rồi.”

Nghi ngờ trong lời Như Tuyết nói đối với mình, làm sao Tĩnh Xu có thể nghe không hiểu, suy tính một chút bên mở miệng đẩy trách nhiệm ra ngoài, nhắc tới một khả năng khác.

“Tĩnh Xu, làm sao có thể quái lạ, chúng ta không chỉ là chị em, còn là bạn tốt nhất, trên đời này cho dù tất cả đều sẽ bán đi, Tĩnh Xu cũng sẽ không có đúng hay không? Tĩnh Xu, không bằng cậu giúp tớ suy nghĩ một chút rốt cuộc là ai có ý định này, cũng không muốn truy cứu cái gì, chỉ hi vọng là tương lai có thể tránh né thích hợp.”

Đối với câu trả lời của Tĩnh Xu, trong lòng Như Tuyết theo suy tính của mình, hiện nhà họ Lý đã rơi một nùi, cô phải làm chính là khiến cục diện này càng ngày càng rối loạn. Mình lại xa lạ với nhà họ Lý hơn Tĩnh

Xu nhiều, lần này ngược lại mượn cơ hội này tìm hiểu một chút quan hệ Tĩnh Xu với nhà họ Lý. Như Tuyết nhất quyết không tha hỏi tới, khiến Tĩnh Xu biết mình muốn xua tan ý nghĩ nghi ngờ của Như Tuyết, tiếp tục duy trì quan hệ mặt ngoài của họ, nhất định phải cho Như Tuyết một đối tượng nghi ngờ. Suy nghĩ một chút người giám hộ tương lai của Như Tuyết, trong lòng Tĩnh Xu có một cái đáp án.

“Như Tuyết, chuyện này thật sự rất kỳ lạ, biết thân phận cậu chỉ có cả nhà họ Lý. Ông Lý đương nhiên sẽ không làm ra chuyện bất cóc, như vậy còn lại cũng chỉ có. . . .” Tĩnh Xu nói tới chỗ này trầm mặc lại, không nói ra lời phía sau, tất cả đều

biết là gì. "Như Tuyết, tin tưởng gia đình sẽ không lừa ta chuyện như vậy. Họ đều là gia đình, hứa ra lời, thật không biết phải trả lời thế nào. Thật xin lỗi Như Tuyết, thật sự rất khó khăn."

Trong giờ nói đầu, Đức Xá-lợi-phất phân đoạn từng từ dụ này. Như Thế Tôn nói: Đức nghĩa bốn lần được thành nổi xa lồi, không có tiếng, chỉ là chờ đợi người đi nói tiếp. Rồi như sau đây: Như Thế Tôn nói: Đức, bốn lần Thế Tôn giảng nói xong nghĩ đến gì, trước mặt lúc lên, mới ra quyết tâm. Như Thế Tôn, thời sự có khó xử, duy nhất có thể làm chính là quyết tâm duy nhất tinh tấn con người, nên sau phải chung sống với các cô, chuyển các loi thì thời sự không thể ra sự."

Lời nói và những lời này, Trình Xa thối dâm. “Cho nguyên nhân bởi vì lo con trai có, và nên đi đi theo công việc xã hội trên một chuyến công ty, gần như rơi vào đối với công việc. So sánh với một chủ chỉ tại loại máy móc hoàn chỉnh, một năm trước đến là lên vào chỗ làm giải trí, cho đến một khi đến gần với một hoàn chỉnh, bắt đầu tự giúp cho xã hội công việc của công ty.

[illegible]

Tên Xà là có ý nhắc tới Lý Mạnh Bào, có biểu thị sự ngược cách ở giữa Lý Như Nguyệt và Lý Mạnh Bào. Một người quen lại thêm thắt vào Lý Mạnh Bào, làm sao Lý Như Nguyệt có thể lấy được địa phương lý lòng. Hơn ra là như vậy, Lý Như Nguyệt chỉ tin viết như trong lời Trình Nghiêu thì Lý Trình Xà có vẻ đẹp của mình, lại nói rằng chính là như thế này giờ, họ họ thật thế. Có thể đây cũng là tên Xà và sự thật thế, miêu tả chuyện từ trên người khác.

Suy nghĩ một chút hai người giữa họ của mình, vợ k
bình động ngược ngược, trước tiên không để mình vào v
mặt k công la Trữ La Trữ Bào (không hiểu), th
thất đức đưa vào Lý Mạnh Thôn, chỉ mình người d
không gần gũi. Lý Mạnh Thôn này rất thông minh
kết sự v vào đây chính là chủ ý của cô ta người ta, nhưng
cô lại thì v không cho nên nên thuyết phục mình tiếp nhận
Lý Mạnh Thôn thì bằng này.

• • •

"Ông nội, lúc nào thì có thể trở về nước Mỹ? Bên kia, giáo viên đã gọi điện thoại hỏi thăm, bên kia hai tập tài công thống, nếu tiếp tục trở nên như thế rồi lại được chứng không theo kịp chương trình học bộ tiếp."

Lẽ ra cơ cấu tôi, Lý Minh Thuận chỉ đứng nhất tôi
 chuyển phải quay lại nước Mỹ. Vì nước, Lý Bách
Minh chỉ từng vài ngày trước cho Lý Minh Thuận
 quay lại nước, cho duy quay lại, cũng không phải là hiện tại,
 ít nhất quay phải là thời gian hiện tại tôi nên thuộc về
 nước. Mỹ chỉ Lý Minh Thuận chỉ đi nhất tôi,
 trong Mỹ chỉ Lý Minh Thuận chỉ đi nhất tôi chính là
 thời gian nên nhớ, thời gian nên nhớ có thể phát sinh ra
 bao nhiêu chuyện, nhưng tôi nên nhớ có thể thì lại hết
 bao trong tay tôi chỉ có một tay Lý.

"Như Thầy, không phải là như ông ạ. Nhà là trong đời sống, con cũng nói không thích dùng cuộc sống như người. Lúc trước đưa ra nước ngoài là vì gia đình tích, vì hết sau khi đi liên hôn, tiền như thật với nó trở về lại này nó chuyển như vậy, thật không nó với con. Không lấy con lấy là lại người, nói nói lại chọn với trường học nào, thầy ạ."

Lý Mưu Tịch đã suy đoán được Lý Bạch Niệm sẽ không đi viễn thủ nữa thì đúng, có chăng cũng từng muốn rời khỏi Lục Sinh. Nhưng thật sự ông được tin mới đi trở còn Lý Bạch Niệm, Lý Mưu Tịch mới cảm thấy có chút gì thất vọng. Người này luôn thà chịu sự chế, trong lòng hoàn toàn không suy nghĩ cho chế, chỉ là suy nghĩ tới tên danh nghĩa của mình. Đoạn đời thuộc này là cuối không nghĩ về Lục Sinh nữa đâu. Phải biết, sau khi Lục Sinh hết mệnh mới xử, chỉ định người tới nắm giữ vận mệnh ngoài di họ.

[illegible][illegible]

¹⁹“Thật đáng tiếc, nhanh như vậy đã về nước rồi, nếu có thể chơi thêm mấy ngày thì tốt biết bao.” Từ sân bay xuống, hai người ngồi lên xe về nhà. Mọi thứ như chiếc nhẫn trên tay, trong mắt người đàn ông cứ vu vơ không rời.

[illegible]

Một báo hiệu tốt về Kéo Dành tâm trạng vợ, lần này có thể sẽ hy vọng cho đến phương một ấn tượng tốt, dường như muốn làm tốt có chuẩn bị một số của việc khác.

71. Chương 69: Âm Mưu Dưới Lời Đường Mật

“Tĩnh Xu, sao có thời gian gọi điện thoại cho mình, còn tưởng rằng đã quên mất rồi. Trong khoảng thời gian trước tớ luôn muốn gọi điện thoại, nhưng nghe nói cậu rất bận, nên cũng không tiện quấy rầy.” Sau khi Lý Như Tuyết nhận điện thoại, trong giọng nói lộ ra kinh ngạc.

“Cũng biết ông nội đột nhiên mất, trong khoảng thời gian này tớ đều ở cùng bà nội, lần trước nghe nói cậu bị bắt cóc, tớ thật sự rất đau lòng, sau đó điện thoại cậu cũng đổi nên không liên lạc được, không biết tớ lo lắng bao nhiêu.”

“Bắt cóc, sau này Tĩnh Xu cũng phải cẩn thận một chút. Nếu không phải là tốt số, có lẽ tớ đã không thể sống trở về. Thật sự rất kỳ quái, rốt cuộc làm sao bọn bắt cóc tổng tiền kia biết tớ sẽ xuất hiện ở nơi đó? Họ dường như biết thân phận của tớ, nhưng tớ cũng mới biết thân thể thật sự vào lúc trở về nước, cũng không có lộ chuyện này ra. Tĩnh Xu, cậu thông minh hơn, giúp tớ suy nghĩ một chút rốt cuộc là nơi nào xuất hiện vấn đề, có phải những người này còn có mục đích gì không?”

Lý Như Tuyết đã sớm nghi ngờ chuyện mình bị bắt cóc không khỏi có quan hệ với nhà họ Lý. Tiếc nuối duy nhất chính là cho đến hiện nay hoàn toàn không tìm được tung tích của tên bắt cóc, mà cô cũng không tra ra bàn tay gây tội ác sau màn rốt cuộc là ai. Hôm nay, Lý Như Tuyết đến muốn thăm dò thái độ Lý Tĩnh Xu một chút, phải biết bên kia điện thoại là người đầu tiên trong danh sách nghi ngờ trong lòng cô.

Lại nói ngày đó vẫn là cô ta hẹn cô đi ra ngoài, mới có đợt bắt cóc này, suy nghĩ một chút lúc trước cô tính toán Mai Lan cũng dùng chiêu giống thế, vậy mà hôm nay chuyện như vậy lại trả thù trên người của mình. Nếu như ngày đó không gặp phải Lục Sinh, sắc mặt Như Tuyết bắt đầu trắng bệch, thân thể run rẩy.

“Nghe Như Tuyết nói như vậy thì chuyện thật sự có chút kỳ lạ, nói đến cũng là không đúng. Nếu không phải là chúng ta hẹn nhau cùng đi dạo phố, cậu cũng sẽ không ra ngoài, như vậy cho dù bọn bắt cóc tổng tiền kia chặn bên ngoài cửa nhà, trong lúc nhất thời cũng không tìm được cơ hội. Như Tuyết, có cảm thấy quái lạ hay không? Bọn bắt cóc tổng tiền kia thật đáng giận, nghe nói bọn bắt cóc tổng tiền kia khẳng định sau khi bắt cóc đối tượng, sẽ thay nhau chờ bên ngoài, chỉ cần mục tiêu xuất hiện một mình, lập tức sẽ ra tay, cũng không biết mấy kẻ này đợi nơi đó bao nhiêu ngày rồi.”

Nghi ngờ trong lời Như Tuyết nói đối với mình, làm sao Tĩnh Xu có thể nghe không hiểu, suy tính một chút bèn mở miệng đẩy trách nhiệm ra ngoài, nhắc tới một khả năng khác.

“Tĩnh Xu, làm sao có thể quái lạ, chúng ta không chỉ là chị em, còn là bạn tốt nhất, trên đời này cho dù tất cả đều sẽ bán đi, Tĩnh Xu cũng sẽ không có đúng hay không? Tĩnh Xu, không bằng cậu giúp tớ suy nghĩ một chút rốt cuộc là ai có ý định này, cũng không muốn truy cứu cái gì, chỉ hi vọng là tương lai có thể tránh né thích hợp.”

Đối với câu trả lời của Tĩnh Xu, trong lòng Như Tuyết theo suy tính của mình, hiện nhà họ Lý đã rối một nùi, cô phải làm chính là khiến cục diện này càng ngày càng rối loạn. Mình lại xa lạ với nhà họ Lý hơn Tĩnh Xu nhiều, lần này ngược lại mượn cơ hội này tìm hiểu một chút quan hệ Tĩnh Xu với nhà họ Lý. Như Tuyết nhất quyết không tha hỏi tới, khiến Tĩnh Xu biết mình muốn xua tan ý nghi ngờ của Như Tuyết, tiếp tục duy trì quan hệ mặt ngoài của họ, nhất định phải cho Như Tuyết một đối tượng nghi ngờ. Suy nghĩ một chút người giám hộ tương lai của Như Tuyết, trong lòng Tĩnh Xu có một cái đáp án.

“Như Tuyết, chuyện này thật sự rất kỳ lạ, biết thân phận cậu chỉ có cả nhà họ Lý. Ông Lý đương nhiên sẽ không làm ra chuyện bất cóc, như vậy còn lại cũng chỉ có.....” Tình Xu nói tới chỗ này trầm mặc lại, không nói ra lời phía sau, tất cả đều biết là gì. “Như Tuyết, tin tưởng gia đình sẽ không làm ra chuyện như vậy. Họ đều là gia đình, hỏi ra lời, thật không biết phải trả lời thế nào. Thật xin lỗi Như Tuyết, thật sự rất khó khăn,”

Trong giọng nói Tình Xu có vài phần đau lòng và áy náy, Như Tuyết trầm mặc nghe bên kia điện thoại nói xin lỗi, không mở miệng, chỉ là chờ đợi người đó nói tiếp. Quả nhiên nghe được Như Tuyết trầm mặc, bên kia Tình Xu giống như suy nghĩ điều gì, trầm mặc lúc lâu, mới ra quyết tâm, “Như Tuyết, thật sự có khó xử, duy nhất có thể làm chính là giới thiệu một chút tính tình của gia đình, về sau cũng phải chung sống với các cô, chuyện còn lại thì thật sự không thể ra sức.”

Lúc nói ra những lời này, Tình Xu thở dài, “Cha nguyên nhân bởi vì là con trai cả, từ nhỏ đã đi theo ông nội xử lý trên mặt chuyện công ty, yêu cầu rất cao đối với công việc. So sánh với cha, chú út lại may mắn hơn chút, mấy năm trước đều là lẩn vào chỗ làng giải trí, cho đến sau khi kết hôn mới khá hơn chút, bắt đầu trợ giúp cha xử lý chuyện của công ty.

Về phần tính tình cô cả cậu cũng đã biết, tương đối kích động, coi trọng hơn một chút đối với tiền bạc các loại, nhưng mà coi như là bộc tuệch. Như Tuyết không nên so đo lời ngày hôm nay của cô cả, cô ấy không phải là cố ý. So sánh với cô cả, cô út lại thân thiết hơn nhiều, tất cả con cháu trong nhà đều thích gần gũi cô út. Chính là trước kia ở trong nhà, Lý Mạn Dao cũng quan hệ thân thiết nhất với cô út, khi đó nhớ lúc cô ta mới vừa đến nhà họ Lý, cũng chỉ có cô út gần gũi cô ta mua quần áo cho cô ta. Như Tuyết, sau này sẽ có rất nhiều thời gian tiếp xúc với cô út, nhất định sẽ chung sống với cô ấy rất tốt.” Tình Xu là cố ý nhắc tới Lý Mạn Dao, cô hiểu rất rõ ngăn cách ở giữa Lý Như Tuyết và Lý Mạn Dao. Một người quan hệ thân thiết với Lý Mạn Dao, làm sao Lý Như Tuyết có thể tiếp nhận đối phương lấy lòng. Hoá ra là như vậy, Lý Như Tuyết chỉ tin một nửa trong lời Tình Xu nói thôi. Lý Tình Xu có mục đích của mình, lời nói này dĩ nhiên là nửa thật nửa giả, hư hư thật thật. Có điều đây cũng là Tình Xu tỏ rõ thái độ, muốn đẩy chuyện tới trên người khác.

Suy ngẫm một chút hai người giám hộ của mình, một kẻ kích động ngốc nghếch, hoàn toàn không để mình vào mắt, một kẻ cũng là Tiểu Lý Tàng Dao (nham hiểm), thân thiết dây dưa với Lý Mạn Dao, thì mình tuyệt đối sẽ không gần gũi. Lý Tình Xu này thật sự rất thông minh, biết rất rõ rằng đây chính là chủ ý của cô ta nghĩ ra, nhưng cô lại thật sự không cách nào thuyết phục mình tiếp nhận Lý Ngọc Lam lấy lòng nữa.

“Ông nội, lúc nào thì có thể trở về nước Mi? Bên kia, giáo viên đã gọi điện thoại hỏi thăm, bên kia bài tập rất căng thẳng, nếu tiếp tục trễ nải nữa thì trở lại đoán chừng không theo kịp chương trình học kế tiếp.”

Lúc ăn cơm tối, Lý Như Tuyết chủ động nhắc tới chuyện phải quay lại nước Mỹ. Về nước, Lý Bách Niên chưa từng suy nghĩ muốn cho Lý Như Tuyết quay lại nữa, cho dù quay lại, cũng không phải là hiện tại, ít nhất cũng phải là lúc quyền giám hộ tài sản thuộc về mình. Nếu như Lý Như Tuyết cứ đi như thế, cấp ba đại học kia chính là thời gian sáu năm, thời gian sáu năm có thể phát sinh ra bao nhiêu chuyện, những tài sản này có thể thu lợi biết bao trong tay hai chị em nhà họ Lý.

“Như Tuyết, không phải là nhớ ông nội à. Nhớ là trong điện thoại, con cũng nói không thích ứng cuộc sống

nước ngoài. Lúc trước đưa ra nước ngoài là ý của chủ tịch, ai biết sau khi đi liền hối hận, lần này thật vất vả trở về lại xảy ra chuyện như vậy, thật không nỡ rời xa con. Không bằng con hãy ở lại nơi này, ông nội lại chọn một trường học nữa, thấy thế nào?”

Lý Như Tuyết đã suy đoán được Lý Bách Niên sẽ không để mình trở về nước Mỹ, cô cũng chưa từng muốn rời khỏi Lục Sinh. Nhưng thật sự nghe được lời nói dối trá của Lý Bách Niên, Lý Như Tuyết vẫn cảm thấy có chút bị thương. Người này vốn thương yêu cô, trong lòng hoàn toàn không suy nghĩ cho cô, chỉ là suy xét tài sản danh nghĩa của mình. Đoạn đối thoại này là một khảo nghiệm mà Lục Sinh nói đến. Phải biết, sau khi Lục Sinh biết mình khó xử, chủ động nhắc tới muốn để mình ra nước ngoài đi học.

Như Tuyết còn nhớ rõ lời Lục Sinh nói, “Những chuyện kia có thể sau này hãy nói. Kể từ lần đầu tiên gặp gỡ thì trên mặt em không nên có u buồn, thật sự không nỡ nhìn những thứ này. Những thứ kia cũng chỉ là vật ngoài thân, chỉ có mình mới là quan trọng nhất. Không nên vì một số chuyện này khó xử, nếu như không vui vẻ, không bằng quay lại bên nước Mỹ đi học. Những thứ này muốn làm cái gì, thì để cho bọn họ làm cái đó, chỉ cần vui vẻ hạnh phúc mới là quan trọng nhất. Hơn nữa trước đó còn bị bắt cóc, thật sự rất sợ gặp lại một lần, nếu lần đó anh không xuất hiện kịp thời, vậy chuyện có thể không cách nào tưởng tượng được. Như Tuyết, suy nghĩ vì an toàn, cho dù không bỏ được, vẫn nghĩ phải xuất ngoại, đợi đến lúc nước ngoài có thời gian, anh còn có thể đến thăm.”

Những lời này của Lục Sinh, khiến Lý Như Tuyết cảm động rơi nước mắt, trên đời này chỉ có người này là thật sự quan tâm cô, yêu cô, mà không vì gia thế và cái khác của cô. Vì Lục Sinh, mình cũng phải ở lại trong nước, bảo vệ bên cạnh anh. Phải biết, Lý Như Tuyết rất rõ ràng người đàn ông kia cũng chói mắt cỡ nào. Trong vài lần ra ngoài ít ỏi với Lục Sinh, cho dù là trong khách sạn hạng sang cũng có thể cảm thấy ánh mắt của phục vụ thức ăn và khách khác nhìn chăm chú. Nếu như là người khác, Như Tuyết cũng sẽ không sợ hãi, cô rất tin tưởng sức quyến rũ của mình. Nhưng người này lại là Lục Sinh, nếu như mình xuất ngoại, có phải người này sẽ bị kẻ khác cướp đi hay không? Như Tuyết không dám đánh cược, cô thật sự không thua nổi.

“Thật đáng tiếc, nhanh như vậy đã về nước rồi, nếu có thể chơi thêm mấy ngày thì tốt biết bao.” Từ sân bay xuống, hai người ngồi lên xe về nhà, Mạn Dao nhìn chiếc nhẫn trên tay, trong mắt mang theo ước ao và không nỡ.

“Nếu thích, thì lần sau lại đi. Bà xã, có được hay không?” Nói xong một tiếng bà xã tới bên tai Mạn Dao, khiến lỗ tai xinh xắn của Mạn Dao có chút đỏ lên. Nơi này cũng không phải là nước ngoài, bên cạnh không ai biết hai bọn họ. Hiện tại xế lại trước mặt, phải biết người tài xế này lại là người cũ của nhà họ Trương, nếu để cho ông nghe được, đoán chừng cả nhà họ Trương cũng sẽ biết. Tuy nói đã kết hôn với Hạo Đình ở nước ngoài, nhưng Mạn Dao vẫn chưa làm xong chuẩn bị gặp phụ huynh. Đời trước, lúc chung sống với mẹ của Hạo Đình coi như không tệ, lão phu nhân yêu ai yêu cả đường đi, cũng không làm khó gì đối với cô dâu này. Chỉ là do ở một ít chuyện và hiểu lầm, càng về sau lão phu nhân mới thay đổi thái độ với cô.

Mạn Dao hiểu rất rõ Hạo Đình tôn trọng mẹ, lần này cô thật sự hy vọng cho đối phương một ấn tượng tốt, đương nhiên muốn làm xong tất cả chuẩn bị mới tới cửa viếng thăm.

72. Chương 70: Chương 70

Tuy nói đã xác định chuyện với Mạn Dao, ngược lại Hạo Đình vẫn chưa nói một chút chuyện Mạn Dao với mẹ. Sau lần nghỉ phép này, kéo tay Mạn Dao nhìn nhẫn đeo trên tay hai người, Hạo Đình quyết định hôm nay tìm một cơ hội trước tiên là nói với mẹ một chút về tình huống của Mạn Dao. Đợi đến sau khi chỗ mẹ có chuẩn bị tâm lý, mình sẽ dẫn theo Mạn Dao đi gặp mẹ.

Tuy mẹ không chú ý ứng cử viên đối tượng hôn nhân tương lai của anh, nhưng nghĩ tới thân thể Mạn Dao hơi phức tạp. Rốt cuộc là quan tâm sẽ bị loạn, hai người đều là người quan trọng nhất trên thế giới của mình, cho dù Hạo Đình tỉnh táo đi nữa, lúc này cũng hơi sợ đầu sợ đuôi. Ngày đó Hạo Đình đưa Mạn Dao về chỗ ở, bản thân đứng dậy đến công ty. Phải biết lần này nghỉ phép với Mạn Dao ở nước ngoài, tuy nói công ty không có chuyện gì lớn, nhưng một ít văn kiện cũng cần chủ tịch như anh tới xử lý.

Đối với chuyện sau khi về nước Hạo Đình sẽ phải bận rộn công việc, Mạn Dao rất có chuẩn bị. Sau khi Hạo Đình rời đi, cô cũng gọi điện thoại của bạn tốt, chuyện vui như vậy đương nhiên phải chia sẻ với bạn tốt, mà Lâm Tử Tô là bạn tốt nhất của cô đời này, cũng là người bạn duy nhất có thể thật lòng vui mừng cho cô.

“Thật? Đường đường là chủ tịch công ty lớn tặng nhẫn ít nhất phải là nhẫn kim cương năm carat, có điều đắt nữa cũng chỉ là tinh thể carbon không đáng giá thôi. Tớ vẫn không hiểu tại sao lại có người thích kết tinh hóa học như vậy.”

Bên kia điện thoại, tiếng giễu cợt lạnh nhạt quen thuộc khiến Mạn Dao bất đắc dĩ cười cười. Tử Tô vĩnh viễn đều là bộ dáng này, cho dù đang quan tâm khắp nơi, nội dung trong lời nói cũng là đả kích lạnh như băng, cũng chỉ có những người quen thuộc mới có thể nghe được tầng quan tâm sâu sắc từ trong giọng nói của cô, “Có phải kết tinh đáng tiền không? Ai bảo tớ không phải là sinh viên tài cao của chúng ta mà là một người phàm vật tục, rất thích những thứ đồ sáng lấp lánh này. Lúc tớ không có mặt, chỗ nhà họ Lý đó có chuyện gì hay không? Tớ nghe nói ông cụ nhà bọn họ đã qua đời.” Tán gẫu hạnh phúc ở nước ngoài, Mạn Dao mở miệng hỏi thăm về tình huống nhà họ Lý.

“Nhà họ Lý, bây giờ đã rối loạn thành một núi, hôm nay quyền hành bọn họ bị con cả thừa kế, nhìn bề ngoài mấy người khác không có ý kiến gì, nhưng trên thực tế ai biết được. Về phần Lý Như Tuyết đó, thật sự là chim sẻ trở thành phượng hoàng, cũng không biết phượng hoàng này sẽ lên được bao lâu!” Đối với Lý Như Tuyết, Lâm Tử Tô không có một chút cảm tình. Lần hội họp chúc mừng sinh nhật trước đó, Lâm Tử Tô cũng nhìn việc làm của Lý Như Tuyết đối với Mạn Dao ở trong mắt. Nếu không phải là Mạn Dao nhạy bén, nếu không thì hậu quả thật sự không dám tưởng tượng. Sau đó Lý Như Tuyết xuất ngoại, cho là đời này bọn họ cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, đâu dự đoán được hôm nay làm ra một việc như vậy.

Tử Tô còn nhớ rõ ngày đó lúc Mạn Dao tới tìm mình hai mắt đỏ bừng, vừa nhìn đã biết là bộ dáng khóc rất lâu. Nhà họ Lý lại làm ra chuyện như vậy, đương nhiên Lâm Tử Tô sẽ không tin tưởng cái cố mà nhà họ Lý đưa ra, cái gì làm sai rồi. Nhà họ Lý là hạng gia đình gì, Lý Vạn Sơn lại nổi tiếng cáo già, trong chuyện Mạn Dao bị nhận làm đó nhất định có nội tình gì đó. Phải biết, Lý Như Tuyết lại là được đón về một trước một sau từ chỗ trấn nhỏ đó với Mạn Dao. Có lẽ từ mới bắt đầu Mạn Dao đảm nhiệm chính là bia đỡ đạn của Lý Như Tuyết, những người đó của nhà họ Lý cũng không phải là thứ gì dễ đáp lời.

Từ khi cô biết Mạn Dao tới nay, Lâm Tử Tô ở bên cạnh đều nhìn rất rõ ràng chuyện Mạn Dao bị người nhà họ Lý xảo quyết đối xử ngoài sáng và trong tối. Đây cũng là lúc Mạn Dao mở miệng nói với cô, mình mới sẽ xin nhờ cha lần đầu tiên. Bởi vì nguyên nhân tính tình, tình cảm giữa Tử Tô và cha mẹ cũng không phải là gần gũi lắm. Lần này nếu không phải thật sự để người bạn Mạn Dao này trong lòng, lo lắng cho cảnh ngộ sau này của cô ấy, cô cũng sẽ không mở miệng.

Sau thời gian đó, cô cũng biết mọi chuyện Mạn Dao mua cổ phiếu, xào kê hạn bán ra, mở công ty. Lại nói, cô đặt tiền dư của mình vào chỗ Mạn Dao, đến trước mắt lại phát triển tới con số đã khiến cô cũng không khỏi há to miệng. Trước kia mình vẫn luôn hi vọng có một phòng thí nghiệm chuyên môn, nhưng loại phòng thí nghiệm để cho cô hài lòng cũng cần món tiền vốn lớn. Trừ phi vận dụng quan hệ chỗ cha, nếu không phải dựa vào bản thân đạt thành mục đích, Tử Tô nhủ mảy một cái, bỏ đi cái ý nghĩ này.

Nhưng hôm nay sau khi biết Mạn Dao, nhìn con số trên thẻ ngân hàng, giấc mơ này dường như càng ngày

càng gần, không còn xa không thể chạm tới như vậy. Về phần tại sao Mạn Dao có thể Bách Phát Bách Trúng (ăn chắc), cô chưa bao giờ ngẫu nhiên hỏi tới những chuyện này. Mỗi người đều có bí mật của mình, thân là bạn tốt chân chính, phải làm chính là vào lúc đối phương muốn kể chuyện thì làm một kẻ lắng nghe rất xứng chức, mà những chuyện khác cũng không cần có lòng tò mò quá nhiều.

“Chỗ nhà họ Lý đã không có quan hệ gì với tớ. Lần này, tớ trở về mang rất nhiều quà cho cậu, chờ đến mai chúng ta gặp mặt, tớ lại mang một số đồ, tiện thể đặt ở hiệu ăn của Dương Quang. Tớ cũng chuẩn bị quà tặng cho anh ấy.” Rốt cuộc là ân nhân cứu mạng, lần này du lịch trở lại, cũng có thể thử một chút món ăn mới của Dương Quang.

“Mẹ, có chuyện này con cảm thấy phải nói với mẹ. Lần này, con xuất ngoại không phải là đi một mình.” Đối với chuyện Hạo Đình muốn nói, mẹ Trương dựa vào chỗ ghế sa lon, nụ cười trên mặt có vài phần hài hước. Đứa nhỏ ngốc này, mình đã sớm biết chuyện của anh và cô bé nhà họ Lý kia, cũng không biết có phải đứa nhỏ này là người trong cuộc mơ hồ hay không? Ở cùng nhau ra vào một đôi như vậy, bà cũng không phải là người không để ý đến chuyện bên ngoài. Ngay từ lúc hai người bọn họ mới vừa đi chung với nhau, mình cũng đã biết rồi, mà bà cũng vẫn chờ lúc nào thì con của mình có thể thẳng thắn tất cả với bà.

Phải biết nhiều năm như vậy, con trai mình là lần đầu tiên nói yêu thương, người làm mẹ như bà tự nhiên không hi vọng bởi vì nguyên nhân của mình khiến tình yêu của con trai xảy ra vấn đề gì. Bà đại

73. Chương 70: Thâm Mến, Yêu Công Khai

Editor: trang bubble ^^

Tuy nói đã xác định chuyện với Mạn Dao, ngược lại Hạo Đình vẫn chưa nói một chút chuyện Mạn Dao với mẹ. Sau lần nghỉ phép này, kéo tay Mạn Dao nhìn nhẫn đeo trên tay hai người, Hạo Đình quyết định hôm nay tìm một cơ hội trước tiên là nói với mẹ một chút về tình huống của Mạn Dao. Đợi đến sau khi chỗ mẹ có chuẩn bị tâm lý, mình sẽ dẫn theo Mạn Dao đi gặp mẹ.

Tuy mẹ không chú ý ứng cử viên đối tượng hôn nhân tương lai của anh, nhưng nghĩ tới thân thể Mạn Dao hơi phức tạp. Rốt cuộc là quan tâm sẽ bị loạn, hai người đều là người quan trọng nhất trên thế giới của mình, cho dù Hạo Đình tỉnh táo đi nữa, lúc này cũng hơi sợ đầu sợ đuôi. Ngày đó Hạo Đình đưa Mạn Dao về chỗ ở, bản thân đứng dậy đến công ty. Phải biết lần này nghỉ phép với Mạn Dao ở nước ngoài, tuy nói công ty không có chuyện gì lớn, nhưng một ít văn kiện cũng cần chủ tịch như anh tới xử lý.

Đối với chuyện sau khi về nước Hạo Đình sẽ phải bận rộn công việc, Mạn Dao rất có chuẩn bị. Sau khi Hạo Đình rời đi, cô cũng gọi điện thoại của bạn tốt, chuyện vui như vậy đương nhiên phải chia sẻ với bạn tốt, mà Lâm Tử Tô là bạn tốt nhất của cô đời này, cũng là người bạn duy nhất có thể thật lòng vui mừng cho cô.

“Thật? Đường đường là chủ tịch công ty lớn tặng nhẫn ít nhất phải là nhẫn kim cương năm carat, có điều đắt nữa cũng chỉ là tinh thể carbon không đáng giá thôi. Tớ vẫn không hiểu tại sao lại có người thích kết tinh hóa học như vậy.”

Bên kia điện thoại, tiếng giễu cợt lạnh nhạt quen thuộc khiến Mạn Dao bất đắc dĩ cười cười. Tử Tô vĩnh viễn đều là bộ dáng này, cho dù đang quan tâm khắp nơi, nội dung trong lời nói cũng là đả kích lạnh như băng, cũng chỉ có những người quen thuộc mới có thể nghe được tầng quan tâm sâu sắc từ trong giọng nói của cô, “Có phải kết tinh đáng tiền không? Ai bảo tớ không phải là sinh viên tài cao của chúng ta mà là một người phàm vật tục, rất thích những thứ đồ sáng lấp lánh này. Lúc tớ không có mặt, chỗ nhà họ Lý đó có chuyện gì hay không? Tớ nghe nói ông cụ nhà bọn họ đã qua đời.” Tán gẫu hạnh phúc ở nước ngoài, Mạn Dao mở miệng hỏi thăm về tình huống nhà họ Lý.

“Nhà họ Lý, bây giờ đã rối loạn thành một nùi, hôm nay quyền hành bọn họ bị con cả thừa kế, nhìn bề ngoài mấy người khác không có ý kiến gì, nhưng trên thực tế ai biết được. Về phần Lý Như Tuyết đó, thật sự là chìm sẽ trở thành phượng hoàng, cũng không biết phượng hoàng này sẽ lên được bao lâu!” Đối với Lý Như Tuyết, Lâm Tử Tô không có một chút cảm tình. Lần hội họp chúc mừng sinh nhật trước đó, Lâm Tử Tô cũng nhìn việc làm của Lý Như Tuyết đối với Mạn Dao ở trong mắt. Nếu không phải là Mạn Dao nhảy bèn, nếu không thì hậu quả thật sự không dám tưởng tượng. Sau đó Lý Như Tuyết xuất ngoại, cho là đời này bọn họ cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, đâu dự đoán được hôm nay làm ra một việc như vậy.

Tử Tô còn nhớ rõ ngày đó lúc Mạn Dao tới tìm mình hai mắt đỏ bừng, vừa nhìn đã biết là bộ dáng khóc rất lâu. Nhà họ Lý lại làm ra chuyện như vậy, đương nhiên Lâm Tử Tô sẽ không tin tưởng cái cơ mà nhà họ Lý đưa ra, cái gì làm sai rồi. Nhà họ Lý là hạng gia đình gì, Lý Vạn Sơn lại nổi tiếng cáo già, trong chuyện Mạn Dao bị nhận làm đó nhất định có nội tình gì đó. Phải biết, Lý Như Tuyết lại là được đón về một trước một sau từ chỗ trấn nhỏ đó với Mạn Dao. Có lẽ từ mới bắt đầu Mạn Dao đảm nhiệm chính là bia đỡ đạn của Lý Như Tuyết, những người đó của nhà họ Lý cũng không phải là thứ gì dễ đáp lời.

Từ khi cô biết Mạn Dao tới nay, Lâm Tử Tô ở bên cạnh đều nhìn rất rõ ràng chuyện Mạn Dao bị người nhà họ Lý xảo quyết đối xử ngoài sáng và trong tối. Đây cũng là lúc Mạn Dao mở miệng nói với cô, mình mới sẽ xin nhờ cha lần đầu tiên. Bởi vì nguyên nhân tính tình, tình cảm giữa Tử Tô và cha mẹ cũng không phải là gần gũi lắm. Lần này nếu không phải thật sự để người bạn Mạn Dao này trong lòng, lo lắng cho cảnh ngộ sau này của cô ấy, cô cũng sẽ không mở miệng.

Sau thời gian đó, cô cũng biết mọi chuyện Mạn Dao mua cổ phiếu, xào kỳ hạn bán ra, mở công ty. Lại nói, cô đặt tiền dư của mình vào chỗ Mạn Dao, đến trước mắt lại phát triển tới con số đã khiến cô cũng không khỏi há to miệng. Trước kia mình vẫn luôn hi vọng có một phòng thí nghiệm chuyên môn, nhưng loại phòng thí nghiệm để cho cô hài lòng cũng cần món tiền vốn lớn. Trừ phi vận dụng quan hệ chỗ cha, nếu không phải dựa vào bản thân đạt thành mục đích, Tử Tô nhũn mỳ một cái, bỏ đi cái ý nghĩ này.

Nhưng hôm nay sau khi biết Mạn Dao, nhìn con số trên thẻ ngân hàng, giấc mơ này dường như càng ngày càng gần, không còn xa không thể chạm tới như vậy. Về phần tại sao Mạn Dao có thể Bách Phát Bách Trúng (ăn chắc), cô chưa bao giờ ngẫu nhiên hỏi tới những chuyện này. Mỗi người đều có bí mật của mình, thân là bạn tốt chân chính, phải làm chính là vào lúc đối phương muốn kể chuyện thì làm một kẻ lắng nghe rất xứng chức, mà những chuyện khác cũng không cần có lòng tò mò quá nhiều.

“Chỗ nhà họ Lý đã không có quan hệ gì với tớ. Lần này, tớ trở về mang rất nhiều quà cho cậu, chờ đến mai chúng ta gặp mặt, tớ lại mang một số đồ, tiện thể đặt ở hiệu ăn của Dương Quang. Tớ cũng chuẩn bị quà tặng cho anh ấy.” Rốt cuộc là ân nhân cứu mạng, lần này du lịch trở lại, cũng có thể thử một chút món ăn mới của Dương Quang.

—

“Mẹ, có chuyện này con cảm thấy phải nói với mẹ. Lần này, con xuất ngoại không phải là đi một mình.” Đối với chuyện Hạo Đình muốn nói, mẹ Trương dựa vào chỗ ghế sa lon, nụ cười trên mặt có vài phần hài hước. Đứa nhỏ ngốc này, mình đã sớm biết chuyện của anh và cô bé nhà họ Lý kia, cũng không biết có phải đứa nhỏ này là người trong cuộc mơ hồ hay không? Ở cùng nhau ra vào một đôi như vậy, bà cũng không phải là người không để ý đến chuyện bên ngoài. Ngay từ lúc hai người bọn họ mới vừa đi chung với nhau, mình cũng đã biết rồi, mà bà cũng vẫn chờ lúc nào thì con của mình có thể thẳng thắn tất cả với bà.

Phải biết nhiều năm như vậy, con trai mình là lần đầu tiên nói yêu thương, người làm mẹ như bà tự nhiên không hi vọng bởi vì nguyên nhân của mình khiến tình yêu của con trai xảy ra vấn đề gì. Bà đại khái có chút ấn tượng với cô bé nhà họ Lý này, tuy nói người của nhà họ Lý có chút làm cho bà ghét, nhưng nếu con trai không ngại, bà cũng sẽ không làm kẻ ác gì đó. Cô bé nhà họ Lý có thể hấp dẫn tầm mắt của con trai, nhất định có chỗ gì đó hơn người. Nếu người này là người nắm tay cả đời với con trai, chỉ cần con trai thích thì những chuyện khác cũng không quan trọng.

“Mẹ, những thứ này chính là cô ấy tự mình chọn cho mẹ. Con đã nhận định cô ấy, nếu như mẹ không phản đối, đợi đến lúc cô trưởng thành thì con sẽ chính thức đăng ký với cô ấy.”

“Ánh mắt cô bé ngược lại không tệ! Chính là cô dâu xấu xí cũng phải gặp cha mẹ chồng, con là chuẩn bị lúc nào thì dẫn cô ấy tới chỗ của mẹ, để cho người mẹ này cũng có thể sớm chào hỏi với con dâu tương lai?”

Trong giọng nói mẹ có vẻ nhạo báng, khiến trên mặt Hạo Đình cũng có chút không được tự nhiên, “Mẹ, trong khoảng thời gian này phải xử lý chuyện của công ty. Đợi đến chuyện nơi này chấm dứt, con sẽ dẫn theo Mạn Dao tới gặp mẹ. Mẹ nhất định sẽ thích cô ấy, hai người nhất định sẽ hòa hợp.”

Hạo Đình rất có tự tin đối với việc này, chỉ cần mẹ không ngại thân thể của Mạn Dao, vậy Mạn Dao và mẹ ở chung cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Có điều anh không để ý bây giờ khiến mẹ thêm mấy phần thương tiếc đối với Mạn Dao. Nghĩ tới chỗ này, Hạo Đình sửa đổi sơ thân thể phức tạp của Mạn Dao nói cho mẹ mình nghe.

Cuộc sống Trương phu nhân trừ người chồng trắng niên sớm mất ra, còn lại cũng có thể nói là thuận buồm xuôi gió, lúc nhỏ là thiên kim đại tiểu thư có cha mẹ chăm sóc, sau khi gả làm vợ, có chồng chia sẻ tất cả, sau đó lại có con trai che chắn ở trước mặt. Tuy rằng Trương phu nhân cũng nghe được những người có số mạng thăng trầm kia từ trên truyền hình, nhưng rốt cuộc những thứ này cách cuộc sống của bà rất xa, đối với bà mà nói là rất khó cảm động lấy. Mà Mạn Dao khác biệt với những người khác, Mạn Dao là bạn gái của con trai, là người nhà tương lai, mặc dù lời nói của con rất đơn giản, nhưng vài lời đơn giản này cũng khiến Trương phu nhân vô tình đổ cả mắt. “Đúng là đứa trẻ đáng thương, về sau lúc đến nhà họ Trương chúng ta, mẹ sẽ chăm sóc con bé thật tốt, coi con bé như con gái ruột để chăm sóc.”

”Về sau con sẽ không để cho Mạn Dao chịu khổ nữa, con không hy vọng người của nhà họ Lý lại đến quấy rầy đến cuộc sống của cô ấy nữa. Trước mắt, mẹ cũng đã biết tình huống nhà họ Lý, nếu như thân phận đặc biệt của Mạn Dao bị những người nhà họ Lý đó biết, những người đó nhất định sẽ lợi dụng Mạn Dao để viết văn. Hiện tại thật vất vả Mạn Dao mới tiếp nhận chuyện này, con không hy vọng người phụ nữ của con sẽ bị cuốn vào trong đó.

Về phần chuyện của cha, con sẽ không quên, trước mắt chính là thời điểm tốt nhất Trương thị chúng ta vào làm chủ Lý thị.” Nghe được đứa con của mình nhắc tới làm chủ Lý thị, mẹ Trương cũng điều chỉnh tư thế một chút.

“Hạo Đình, mẹ tin tưởng thực lực của con, nhưng rốt cuộc Lý thị đã từng là đầu rồng nơi này của chúng ta. Trước mắt, tuy hai năm qua đã đến con đường xuống dốc, nhân vật linh hồn Lý Vạn Sơn lại không còn, nhưng cũng không phải thế lực Trương thị chúng ta có thể nuốt xuống được. Huống chi, Lý Kiến Nghiệp đó cũng không phải là một nhân vật đơn giản, tuy nói không đủ quyết đoán, nhưng gìn giữ cái đã có lại vẫn dư dả.”

Mẹ Trương sợ con trai vì chuyện của phụ nữ mà nóng vội, lên tiếng nhắc nhở. Nhiều năm như vậy, nhà họ Trương bọn họ vẫn luôn vững vàng, tuyệt đối không thể bởi vì xúc động nhất thời mà làm ra quyết định qua loa, rơi vào trong hoàn cảnh khốn đốn tiến lùi đều khó. Hạo Đình đối với lời của mẹ cười cười, trong lòng anh đã tính toán những chuyện này thích đáng.

“Mẹ, trong lòng con biết rõ. Mẹ yên tâm đi, những năm gần đây lúc nào thì con làm ra chuyện manh động. Nhà họ Lý đó, mấy năm trước con cũng đã chôn xuống khoản ăn náu, hiện tại cũng đến lúc có thể sử dụng rồi.” Nếu con trai nói như vậy, mẹ Trương cũng không tiện nói ra cái gì nữa, lại chuyển đề tài đến trên người của Mạn Dao. Con trai trong tình yêu thật có quá nhiều khác biệt với trong ngày thường. Nghe con trai có nét cười nói chuyện nhỏ khi hai người bọn họ chung sống, mẹ Trương càng ngày càng tò mò và mong đợi đối với Mạn Dao. Rốt cuộc cô nữ sinh này có sức quyến rũ gì có thể khiến con trai không ý thức vì cô thay đổi nhiều như vậy.

Lúc Mạn Dao và Tử Tô đến hiệu ăn, mới từ ông chủ Khẩu Trung Phương nghe được Dương Quang đưa cho cô một lá thư. Nhìn lá thư tuyết - trắng trong tay, trong mắt Mạn Dao lóe lên nghi ngờ, bây giờ ở thời đại này rất ít người sẽ dùng loại phương thức liên lạc cổ xưa như viết thư này nữa. Lại nói, lá thư này đúng là lá thư đầu tiên cho mình ở đời trước đời này. Nhìn trên lá thư dùng bút máy viết Lý Mạn Dao tiếp nhận, tay Mạn Dao có chút chần chờ.

“Mau chóng mở ra xem một chút, phương thức cũ kỹ như vậy, Dương Quang đó cũng có chút thú vị.”

“Ah, đây cũng là kỳ quái, tớ chính là rất ít nghe được Tử Tô cậu nói thú vị, cũng không biết người bị cậu để mắt tới này có phải là nên nói tiếng a di đà Phật với anh ấy hay không.” Trêu chọc liếc mắt nhìn Tử Tô bên cạnh, Mạn Dao xé lá thư ra, rút ra hai tờ giấy viết thư từ bên trong.

“Thật là si tình, có phải rất cảm động hay không? Đừng quên trên tay cậu đã đeo lên chiếc nhẫn chắc chắn, đời này là không thể nào rồi.” Tựa vào trên bả vai Mạn Dao, Tử Tô đọc nhanh như gió rất nhanh đã xem đại khái nội dung trên giấy thư, quả nhiên là một ít lời rất cũ kỹ, hoàn toàn không có bất kỳ ý mới nào. Nhưng một ít lời này dựa theo chuyện xưa phát triển mà nói thì nữ chính nên cảm động rơi nước mắt đầy mặt, tiếp đó biết được người này mới là tình yêu chân thành của cô, tiếp theo đó là bão táp đào hôn, chia tay với bìa đỡ đạn nam số hai, sau đó vạn dặm tìm kiếm, cuối cùng ở nơi hai người gặp gỡ lúc đầu, bốn mắt nhìn nhau, sau đó Đại Kết Cục hạnh phúc tốt đẹp.

Lúc trước vì ôm mục đích nghiên cứu để biết rõ tại sao những người đó ưa thích những Tiểu Ngôn Đài Loan kia như vậy, cô cũng từng xem mấy quyển. Có điều thứ này thật sự quá thử thách chỉ số thông minh, xem một quyển Tiểu Ngôn đối với cô mà nói là còn phức tạp hơn gấp mấy lần so với một quyển luận văn học thuật khó giải.

“Ghét, cậu nói cái gì đấy, cũng may mà hôm nay Hạo Đình không ở nơi này. Nếu để cho anh ấy nghe được cái này, cậu sẽ tiếp nhận bộ dáng anh ấy mặt lạnh một lúc.” Lấy tay vuốt ve tóc Tử Tô, đều là bị Hạo Đình làm hư, người đó chính là quen đùa bỡn tóc của cô, liên lụy mình vô tình cũng thích đùa bỡn tóc, nhất là tóc ngắn mềm mượt của Tử Tô, sờ lên cảm giác tay siêu cấp tốt.

Không có ai thích bị người sờ đầu giống như là đối xử với chó nhỏ vậy, sau khi trực tiếp đưa tay đánh rơi tay Lý Mạn Dao lộn xộn ở trên đầu cô, mới nhú mồm, “Vậy tớ cũng muốn thử một chút, không bằng thừa dịp trước khi tớ xuất ngoại, dẫn theo vị nhà họ Trương kia tới xem một chút, tớ cũng muốn cảm nhận cẩn thận cảm giác đông lạnh tràn ngập này một chút.”

“Xuất ngoại, lần trước không phải nói còn phải đợi một lúc, sao đột nhiên lại muốn xuất ngoại? Chuyện bên kia cũng đã sắp xếp ổn thỏa à? Một mình cậu ở nước ngoài, cũng không được tùy thích nữa. Văn hóa thói quen mỗi quốc gia khác biệt, nếu như lúc cậu xuất ngoại, đừng trọ nhà bên ngoài. Lần trước, tớ dùng số tài khoản của cậu đăng ký đầu tư, cũng coi như kiểm lời một khoản, không bằng dùng khoản tiền này mua một căn nhà ở nơi nào đó, vậy cũng không cần nhìn ánh mắt người ta.”

Cả người Mạn Dao đều mông muội khi nghe Tử Tô nói muốn xuất ngoại, sau khi kinh ngạc lúc đầu, thì bắt đầu lo lắng cuộc sống của Tử Tô ở nước ngoài. Đời trước cũng nghe người ta nói cuộc sống của những du

học sinh nước Hoa bọn họ ở nước ngoài cũng không dễ chịu lắm, nhất là ở chung với những chủ cho thuê nhà kia. Dựa theo tính tình của Tử Tô, vấn đề này vẫn là mình giải quyết xong thay cô ấy, về phần tiền thiếu hụt thì bày tỏ chuyện cô tặng người bạn tốt Tử Tô này một phần quà tặng thôi. Nếu đối phương mở miệng, Tử Tô cũng không từ chối, tài sản của người bạn thân này đã khiến cô đổ mắt, dựa theo quan hệ của bọn họ hoàn toàn không cần chuyện nói cảm ơn.

“Tớ không phải cậu, trường học đã sắp xếp xong xuôi. Nếu cậu mua nhà, ngay ở chỗ không xa trường học của chúng ta. Đây là điện thoại của người giúp tớ xử lý những chuyện này ở bên kia. Chuyện còn lại cậu và anh ấy liên lạc được rồi.” Trực tiếp đưa một số điện thoại cho đối phương, Mạn Dao bắt đầu dĩ cười cười, đưa dây số vào trên điện thoại di động, xem ra đoạn thời gian là có chuyện phải làm, không chỉ là chuyện nhà, còn tiêu dùng thức ăn, dạ dày của Tử Tô bị đau bếp nhà họ Lý trước đó chịu hư, lúc đến nước ngoài rất khó thích ứng những thứ đồ ăn kia, vấn đề này đã có chút phức tạp.

“Chờ thêm mấy ngày hai người tớ và Hạo Đình tiễn cậu đi, cậu ở đây nước ngoài phải cẩn thận, nhớ thường liên lạc với tớ, đừng thí nghiệm liên quên ăn cơm. Dạ dày cậu vốn không tốt.”

Cau mày nghe Mạn Dao cầu nhậu ở nơi đó, không thể nhận được nữa, Lâm Tử Tô trực tiếp gọi phục vụ bên kia kêu món ăn, họ tới đây cũng vì ăn cơm.

74. Chương 71: Chương 71

Sau khi tách ra với Tử Tô, một mình Mạn Dao ngồi ở trong xe nhìn về nội dung trong bức thư mới vừa rồi. Dương Quang lại vừa thấy đã yêu đối với mình, không ngờ sẽ gặp gỡ với mình ở nơi này, anh vốn cho rằng mình sẽ có hi vọng. Sau đó ở thời điểm Mạn Dao gặp phải nguy hiểm, đi cứu Mạn Dao hoàn toàn xuất phát từ bản năng, khi đó anh không nghĩ tới bất kỳ khả năng nào. Có điều biểu hiện sau đó của Mạn Dao khiến anh hiểu, anh đã không còn bất kỳ hi vọng gì.

Trong thư Dương Quang hình dung rất tinh tế tỉ mỉ lúc thấy Mạn Dao và Hạo Đình đi chung với nhau thì anh tan nát cõi lòng và đành chịu, bên cạnh của em đã có người ở cùng em, đã không còn cần anh ở chỗ này nữa. Anh rất muốn luôn luôn ở cùng em, nhưng anh thật sự không khống chế được nội tâm của mình ngóng trông đối với em, duy nhất anh có thể làm chính là cách xa em, anh tin tưởng anh ấy sẽ chăm sóc em thật tốt, mà anh cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Trên mặt hai tờ giấy thật mỏng viết yêu thích bắt đầu dĩ của Dương Quang đối với Mạn Dao. Có người yên lặng thích mình như vậy, Mạn Dao lắc đầu một cái, cất lá thư này vào phong thư. Lần nữa xuống xe, sau khi tới nhà trọ cô và Hạo Đình ở, cô ném tới trong thùng rác bên cạnh. Có một số việc đã qua chính là đã qua, đi giữ lại hồi ức đã không có ý nghĩa gì nữa. Nếu cô và anh ta đã không thể nào, chuyện này cũng không có bất kỳ ý nghĩa, lá thư này ở lại đây cũng chỉ là giữ lại một chút lúng túng vô ích thôi.

“Trở về rồi, mau mau rửa tay ăn cơm, hôm nay làm rất nhiều đồ ăn ngon.” Lúc đẩy cửa ra, Hạo Đình đã nghe được từng đợt mùi thơm thức ăn mê người, đang nhìn Mạn Dao mặc tạp dề màu xanh dương nhạt, bưng món ăn trên tay, nở nụ cười ấm áp về phía anh, chỉ cảm thấy trong lòng trở nên vô cùng ấm áp. Vào lúc này, một góc trong lòng vẫn trống không, đã được bù vào. Đây mới là nhà trong tưởng tượng của anh, thì ra cảm giác có một người ở trong nhà chờ anh về là tốt như vậy.

“Nhìn cái gì chứ, mau mau rửa tay. Hôm nay em cố ý làm theo trình tự trên sách dạy nấu ăn, anh nếm thử một chút nơi nào cần cải thiện.” Đối với nấu ăn, Mạn Dao cũng không am hiểu, tuy nói ba món một canh này đã lãng phí không ít vật liệu, mới vừa rồi mình len lén nếm thử mùi vị. Tuy nói không sánh được những đầu bếp kia, nhưng mùi vị còn có thể vào miệng, sau này mình cải thiện nhiều hơn chút nữa, mùi vị sẽ càng

tốt hơn. Bị Mạn Dao vừa nói như thế, Hạo Đình treo áo vét lên, vừa kéo tay áo áo sơ mi, nhận lấy đĩa trên tay Mạn Dao, sau khi đặt trên bàn ăn ở phòng bếp, mới mở vòi nước ra.

“Như thế nào?” Nhìn Hạo Đình dùng chiếc đũa gấp lên một miếng thịt bò, trên mặt Mạn Dao lộ ra vẻ mặt mong đợi, chuẩn bị nghe một chút cách nhìn của người yêu. Phải biết, chuyện hạnh phúc nhất của nấu ăn chính là để ý người kia yêu thích ngẩng đầu nhìn vẻ mặt người đối diện đang chăm chú nhìn mình. Hạo Đình giả trò xấu bắt đầu hưởng thụ loại cảm giác này, hơi nhíu mày một cái, chỉ thấy người đối diện thấy vẻ mặt của mình, trong mắt lóe lên một tia chán nản và tiếc nuối, tiếp đó có chút tự giận mình dời đi tầm mắt.

“Tuy nói không sánh bằng tay nghề bếp trưởng, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm, có một loại cảm giác đặc biệt. Muốn nghe anh cho điểm một chút hay không?” Thấy đối phương ừ ừ, sau khi Hạo Đình nuốt thức ăn xuống, mở miệng an ủi.

“Vốn cũng không phải là đầu bếp, sao so sánh với người ta, anh nhìn tay em một chút.” Nũng nịu quơ quơ tay ở trước mặt đối phương, dời trước thời gian ở cô nhi viện tuổi còn nhỏ, không cần đến cô đi làm cơm, sau đó đến nhà họ Lý càng thêm ăn sung mặc sướng. Kinh nghiệm nấu cơm duy nhất vẫn là ở nhà họ Trương, vào lúc tình cảm cô và Trương Hạo Đình ngọt ngào. Sau đó xảy ra chuyện Như Tuyết, và hiểu lầm liên tiếp, chuyện nấu cơm cũng liên không bệnh mà mất (kết thúc nhanh chóng). Hiện tại tuy cũng không xa lạ gì với những thứ này, chẳng qua nói lên dễ dàng ngồi dậy khó khăn, cho dù cẩn thận hơn, vào lúc làm cá vẫn bị dao cắt phải tay, bây giờ đương nhiên phải để cho đối phương biết mình bỏ ra bao nhiêu vì bữa cơm này.

“Cô bé ngốc, sau này không cần làm những chuyện này. Nếu bị thương, cũng quá uổng phí rồi.” Nhìn ok bằng chặt lên ngón tay út, giọng nói Hạo Đình mang theo không nữ, “Lần sau sẽ không như vậy rồi, anh ăn nhiều một chút, xem ở trên phần em đây cực khổ. Hôm nay nhất định phải ăn hết tất cả những này, mới xứng đáng với ngón tay bị thương của em.” Vết thương trên tay không nghiêm trọng lắm, lại đã sớm xử lý, Mạn Dao cũng không có để ở trong lòng, gấp một miếng thịt bò cho đối phương, lại gấp miếng thịt cá thả vào trong chén của mình. Chính là con cá này làm hại cô bị thương, bản thân muốn ăn tất cả nó vào trong bụng.

“Cái gì, đến nhà của anh? Vậy em có phải chuẩn bị gì đó hay không? Anh nói với em một chút bác gái thích gì?” Sau khi đã ăn cơm tối, Hạo Đình nhìn ngón tay bị thương của Mạn Dao, săn sóc chủ động đến phòng bếp rửa sạch chén đĩa. Có lẽ họ cần một máy rửa chén, Hạo Đình nhìn cái đĩa trên tay, trong lòng âm thầm suy nghĩ nói. Trước kia Mạn Dao chưa từng tới đây, nhà trọ này của anh là trước giờ đều không nổi lửa. Sau đó Mạn Dao mới tới mấy ngày, họ cũng là đi ra bên ngoài ăn cơm. Hôm nay, nếu Mạn Dao nghĩ tới nấu cơm, mà anh cũng rất hưởng thụ loại vui sướng có thể thưởng thức món ăn của người yêu này, vậy máy rửa chén cũng phải đề ra chương trình.

“Tính tình mẹ rất tốt, cũng rất thích em, hai người nhất định có thể chề chén được. Mẹ không có chỗ kiêng kỵ gì đặc biệt, khá là ưa thích Ngọc Thạch. Phương diện quà tặng anh sẽ giúp em chuẩn bị, lần trước anh đã nhìn trúng một miếng Phỉ Thúy, vốn chuẩn bị làm quà sinh nhật, lần này vừa vặn có thể tặng cho mẹ, mẹ sẽ thích.” Thấy Mạn Dao vừa nghe nói muốn gấp mình mẹ, đáng vẻ khăn trương luồng cuống hoàn toàn không còn bình tĩnh như ở chung với mình trong ngày thường, Hạo Đình cười cười, mở miệng an ủi.

”Anh chọn Phỉ Thúy, bác gái có thể nhìn ra hay không? Có phải là em vẫn nên chọn một phần quà tặng nữa

75. Chương 71: Dương Quang Bại Lộ

Sau khi tách ra với Tử Tô, một mình Mạn Dao ngồi ở trong xe nhìn về nội dung trong bức thư mới vừa rồi. Dương Quang lại vừa thấy đã yêu đối với mình, không ngờ sẽ gặp gỡ với mình ở nơi này, anh vốn cho rằng mình sẽ có hi vọng. Sau đó ở thời điểm Mạn Dao gặp phải nguy hiểm, đi cứu Mạn Dao hoàn toàn xuất phát từ bản năng, khi đó anh không nghĩ tới bất kỳ khả năng nào. Có điều biểu hiện sau đó của Mạn Dao khiến anh hiểu, anh đã không còn bất kỳ hi vọng gì.

Trong thư Dương Quang hình dung rất tinh tế tỉ mỉ lúc thấy Mạn Dao và Hạo Đình đi chung với nhau thì anh tan nát cõi lòng và đành chịu, bên cạnh của em đã có người ở cùng em, đã không còn cần anh ở chỗ này nữa. Anh rất muốn luôn luôn ở cùng em, nhưng anh thật sự không khống chế được nội tâm của mình ngóng trông đối với em, duy nhất anh có thể làm chính là cách xa em, anh tin tưởng anh ấy sẽ chăm sóc em thật tốt, mà anh cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Trên mặt hai tờ giấy thật mỏng viết yêu thích bất đắc dĩ của Dương Quang đối với Mạn Dao. Có người yên lặng thích mình như vậy, Mạn Dao lắc đầu một cái, cất lá thư này vào phong thư. Lần nữa xuống xe, sau khi tới nhà trọ cô và Hạo Đình ở, cô ném tờ giấy vào thùng rác bên cạnh. Có một số việc đã qua chính là đã qua, đi giữ lại hồi ức đã không có ý nghĩa gì nữa. Nếu cô và anh ta đã không thể nào, chuyện này cũng không có bất kỳ ý nghĩa, lá thư này ở lại đây cũng chỉ là giữ lại một chút lúng túng vô ích thôi.

“Trở về rồi, mau mau rửa tay ăn cơm, hôm nay làm rất nhiều đồ ăn ngon.” Lúc đẩy cửa ra, Hạo Đình đã nghe được từng đợt mùi thơm thức ăn mê người, đang nhìn Mạn Dao mặc tạp dề màu xanh dương nhạt, bưng món ăn trên tay, nở nụ cười ấm áp về phía anh, chỉ cảm thấy trong lòng trở nên vô cùng ấm áp. Vào lúc này, một góc trong lòng vẫn trống không, đã được bù vào. Đây mới là nhà trong tưởng tượng của anh, thì ra cảm giác có một người ở trong nhà chờ anh về là tốt như vậy.

“Nhìn cái gì chứ, mau mau rửa tay. Hôm nay em cố ý làm theo trình tự trên sách dạy nấu ăn, anh nếm thử một chút nơi nào cần cải thiện.” Đối với nấu ăn, Mạn Dao cũng không am hiểu, tuy nói ba món một canh này đã lãng phí không ít vật liệu, mới vừa rồi mình len lén nếm thử mùi vị. Tuy nói không sánh được những đầu bếp kia, nhưng mùi vị còn có thể vào miệng, sau này mình cải thiện nhiều hơn chút nữa, mùi vị sẽ càng tốt hơn. Bị Mạn Dao vừa nói như thế, Hạo Đình treo áo vết lên, vừa kéo tay áo áo sơ mi, nhận lấy đĩa trên tay Mạn Dao, sau khi đặt trên bàn ăn ở phòng bếp, mới mở vòi nước ra.

“Như thế nào?” Nhìn Hạo Đình dùng chiếc đũa gắp lên một miếng thịt bò, trên mặt Mạn Dao lộ ra vẻ mặt mong đợi, chuẩn bị nghe một chút cách nhìn của người yêu. Phải biết, chuyện hạnh phúc nhất của nấu ăn chính là để ý người kia yêu thích ngẩng đầu nhìn về mặt người đối diện đang chăm chú nhìn mình. Hạo Đình gỡ trò xấu bắt đầu hưởng thụ loại cảm giác này, hơi nhíu mày một cái, chỉ thấy người đối diện thấy vẻ mặt của mình, trong mắt lóe lên một tia chán nản và tiếc nuối, tiếp đó có chút tự giận mình dời đi tầm mắt.

“Tuy nói không sánh bằng tay nghề bếp trưởng, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm, có một loại cảm giác đặc biệt. Muốn nghe anh cho điểm một chút hay không?” Thấy đối phương ừ ừ, sau khi Hạo Đình nuốt thức ăn xuống, mở miệng an ủi.

“Vốn cũng không phải là đầu bếp, sao so sánh với người ta, anh nhìn tay em một chút.” Nũng nịu quơ quơ tay ở trước mặt đối phương, đời trước thời gian ở cô nhi viện tuổi còn nhỏ, không cần đến cô đi làm cơm, sau đó đến nhà họ Lý càng thêm ăn sung mặc sướng. Kinh nghiệm nấu cơm duy nhất vẫn là ở nhà họ

Trương, vào lúc tình cảm cô và Trương Hạo Đình ngọt ngào. Sau đó xảy ra chuyện Như Tuyết, và hiểu lầm liên tiếp, chuyện nấu cơm cũng liên không bệnh mà mất (kết thúc nhanh chóng). Hiện tại tuy cũng không xa lạ gì với những thứ này, chẳng qua nói lên dễ dàng ngồi dậy khó khăn, cho dù cẩn thận hơn, vào lúc làm cá vẫn bị dao cắt phải tay, bây giờ đương nhiên phải để cho đối phương biết mình bỏ ra bao nhiêu vì bữa cơm này.

“Cô bé ngốc, sau này không cần làm những chuyện này. Nếu bị thương, cũng quá uổng phí rồi.” Nhìn ok bằng chặt lên ngón tay út, giọng nói Hạo Đình mang theo không nữ, “Lần sau sẽ không như vậy rồi, anh ăn nhiều một chút, xem ở trên phần em đây cực khổ. Hôm nay nhất định phải ăn hết tất cả những này, mới xứng đáng với ngón tay bị thương của em.” Vết thương trên tay không nghiêm trọng lắm, lại đã sớm xử lý, Mạn Dao cũng không có để ở trong lòng, gấp một miếng thịt bò cho đối phương, lại gấp miếng thịt cá thả vào trong chén của mình. Chính là con cá này làm hại cô bị thương, bản thân muốn ăn tất cả nó vào trong bụng.

“Cái gì, đến nhà của anh? Vậy em có phải chuẩn bị gì đó hay không? Anh nói với em một chút bác gái thích gì?” Sau khi đã ăn cơm tối, Hạo Đình nhìn ngón tay bị thương của Mạn Dao, săn sóc chủ động đến phòng bếp rửa sạch chén đĩa. Có lẽ họ cần một máy rửa chén, Hạo Đình nhìn cái đĩa trên tay, trong lòng âm thầm suy nghĩ nói. Trước kia Mạn Dao chưa từng tới đây, nhà trọ này của anh là trước giờ đều không nổi lửa. Sau đó Mạn Dao mới tới mấy ngày, họ cũng là đi ra bên ngoài ăn cơm. Hôm nay, nếu Mạn Dao nghĩ tới nấu cơm, mà anh cũng rất hưởng thụ loại vui sướng có thể thưởng thức món ăn của người yêu này, vậy máy rửa chén cũng phải đề ra chương trình.

“Tính tình mẹ rất tốt, cũng rất thích em, hai người nhất định có thể chề chén được. Mẹ không có chỗ kiêng kỵ gì đặc biệt, khá là ưa thích Ngọc Thạch. Phương diện quà tặng anh sẽ giúp em chuẩn bị, lần trước anh đã nhìn trúng một miếng Phỉ Thúy, vốn chuẩn bị làm quà sinh nhật, lần này vừa vặn có thể tặng cho mẹ, mẹ sẽ thích.” Thấy Mạn Dao vừa nghe nói muốn gặp mình mẹ, dáng vẻ khẩn trương luống cuống hoàn toàn không còn bình tĩnh như ở chung với mình trong ngày thường, Hạo Đình cười cười, mở miệng an ủi.

“Anh chọn Phỉ Thúy, bác gái có thể nhìn ra hay không? Có phải là em vẫn nên chọn một phần quà tặng nữa cho bác gái hay không? Rốt cuộc, em cũng nên bày tỏ một chút tâm lòng mới đúng.” Mạn Dao vừa nói xong vừa cố gắng nhớ lại yêu thích của Trương phu nhân, trong lòng đại khái có một chủ ý, xem một chút thời gian trên đồng hồ, sau khi đứng lên, lại ủ rũ ngã xuống trên ghế sa lon. Tối hôm nay thì không được rồi, xem ra ngày mai phải dậy sớm chút, đi chuẩn bị phần quà tặng kia của mình.

Hạo Đình ngồi ở bên cạnh có chút hăng hái nhìn hành động của Mạn Dao, có lẽ điều này cũng chính là hạnh phúc đơn giản. Tương lai, anh và Mạn Dao sẽ có một đứa con thuộc về hai người bọn họ, nghĩ đến dưới gối có một công chúa Barbie hoàn toàn là phiên bản Mạn Dao thu nhỏ, ngọt ngào kêu mình ba ba, làm nũng ở bên cạnh mình. Ánh mắt của Hạo Đình nhìn Mạn Dao nhiều hơn một tia lửa nóng, có lẽ có chuyện không cần chờ quá lâu. Xem một chút ngày trên điện thoại di động, mình vất vả nhẫn nại quá lâu như vậy, rốt cuộc phải chịu đựng đến cuối. Đến lúc đó, nghĩ đến cảnh tượng hai người bọn họ ở chung ở Vatican đêm đó, nghĩ đến da thịt Mạn Dao vô cùng mịn màng, lại nhiệt tình do bị mình trêu chọc, Hạo Đình chỉ cảm thấy thân thể nóng lên từng đợt.

Vẫn còn đang suy nghĩ phải làm sao quan hệ tốt với chỗ mẹ chồng chuẩn mực kia, Mạn Dao cảm thấy sự khác thường của bên cạnh, khẽ ngẩng đầu thấy ánh mắt Hạo Đình đang nhìn mình bốc lửa, cầm lên gối dựa trên ghế sa lon, đập đến trên người của Hạo Đình, “Thời gian không còn sớm, em lên lầu.”

Nghĩ đến ánh mắt người đàn ông nhìn mình mới vừa rồi, nếu như mình không muốn bị ăn vào trong bụng, vẫn nên nhanh chóng bỏ chạy mất dạng mới là thượng sách. “Cáo nhỏ nhất gan.” Nhận lấy gói dựa ném tới trong ngực, người đàn ông đành chịu cười cười, cũng bắt đầu bận rộn công việc tiếp theo.

“Chủ tịch, chuyện lần trước ngài dặn dò tôi điều tra, chỗ này của tôi đã có một chút tài liệu. Đây là tài liệu của anh ta, chỉ là tôi phát hiện một chút chỗ kỳ lạ.”

Trở lại phòng sách, Hạo Đình nhận được điện thoại của thân tín trên tay, “Kỳ lạ, không phải chỉ là một sinh viên đại học đơn giản, chẳng lẽ có vấn đề gì?” Lúc trước khi bảo người phía dưới điều tra người kia chỉ là cảm thấy anh ta có ý đối với Mạn Dao và có ơn cứu mạng đối với Mạn Dao. Vì để ngừa ngộ nhỡ, anh cũng muốn xem một chút đối phương có chỗ nào cần giúp đỡ hay không, mới bàn giao chuyện này cho cấp dưới của anh. Sau đó, mình và Mạn Dao đi nước ngoài, ngược lại quên mất chuyện này, ai biết hôm nay lại cho mình một niềm vui bất ngờ lớn như vậy.

“Chủ tịch, tôi gửi tài liệu đến trong máy vi tính của anh, anh nhận một cái, tôi cũng vẽ ra vị trí trọng điểm rồi. Dương Quang này nhất định không đơn giản, nhưng mà bây giờ đã mất tích. Người của tôi cũng không tìm được tung tích bây giờ của anh ta.” Vừa nói xong điện thoại, vừa nhìn tài liệu máy vi tính bên kia truyền tới, sắc mặt của Hạo Đình càng ngày càng âm u xuống. “Không tìm được, tôi biết rồi.” Để điện thoại di động xuống, Hạo Đình nhìn kỹ nội dung phía trên, nếu như qua loa xem ra đúng là không có vấn đề gì.

Dựa theo Dương Quang nói, thật sự có một người như vậy, ông chủ quán kia cũng có một người cháu tên là Dương Quang. Chỉ là xem cẩn thận tư liệu phía trên của đứa cháu này so sánh với tài liệu Trương Hạo Đình cung cấp, cũng đã phát hiện một chút chỗ kỳ lạ. Dương Quang này rốt cuộc là ai, anh ta tốn nhiều ý định như vậy, cũng đều là vì cô bé bên cạnh mình đây. Có điều, rốt cuộc Mạn Dao có cái gì đáng giá để người đàn ông này động ý nghĩ, lại là tại sao?

Đột nhiên lại mất tích như vậy, nếu như chỉ bởi vì mình xuất hiện mà đánh trống lui quan lớn vậy, Hạo Đình cũng không tin tưởng lời giải thích này. Dù sao anh ta đã bỏ ra chuẩn bị ngày trước nhiều như vậy, nhưng bây giờ cứ như thế mà rời khỏi, vậy suy xét một chút chuyện càng ngày càng nghi ngờ. Như bây giờ Dương Quang thần bí đã mất tích, mà không biết là chỗ Mạn Dao có biết sự thật này hay không? Nghĩ đến Mạn Dao cố ý chuẩn bị quà tặng cho Dương Quang đó, trong lòng Hạo Đình suy tính một chút phải làm sao nói rõ ràng chuyện này với Mạn Dao, ít nhất để Mạn Dao nhận thức nhiều hơn mấy phần đối với Dương Quang kia.

Hạo Đình trực tiếp sử dụng máy in, sau khi in ra một vài nội dung trọng điểm mới tắt máy vi tính, đi ra từ trong thư phòng. Trong phòng ngủ của Mạn Dao, cửa chỉ là khép hờ, từ trong khe cửa Hạo Đình có thể thấy Mạn Dao đang chơi laptop ở nơi đó, trong tay đánh chữ âm âm, chắc hẳn nói chuyện rất hăng say với người bên kia máy vi tính.

“Tối ăn trái cây, mới vừa rửa đấy.” Bưng một đĩa đựng trái cây, Hạo Đình đẩy cửa phòng ra, Mạn Dao nghe được tiếng đẩy cửa, dựa vào trên ghế đứng lên, “Sao tốt bụng chuẩn bị trái cây cho em như vậy? Không phải là anh đang xử lý công việc à, đã xử lý xong rồi sao?” Mạn Dao cầm lên một trái anh đào từ trong đĩa đựng trái cây, có chút nghi ngờ mở miệng nói. Phải biết so với mình bây giờ, công việc của Hạo Đình rất nhiều, bao nhiêu lần lúc mình ngủ, đèn phòng sách vẫn còn sáng.

“Hiện tại Dương Quang vẫn khỏe à, lại nói đồng ý thử món ăn cho cậu ta, nhưng đến bây giờ cũng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, cũng không biết cậu ta có thể so đo những thứ này hay không?” Cầm lên một quả kỳ lạ, Hạo Đình giống như là tùy ý mở miệng.

“Dương Quang đã đi rồi, hình như là hội nghị trường học. Hôm nay sau khi hai chúng em đến chỗ hiệu ăn của chú anh ấy, từ chỗ chú anh ấy biết được là vào sau khi hai chúng ta đi nước ngoài không lâu thì anh ấy rời đi.”

Mạn Dao đúng là hơi nghi ngờ Hạo Đình lại nhớ tới Dương Quang, “À, vậy cũng đúng là đáng tiếc. Vốn là hai chúng ta còn muốn mời Dương Quang ăn một bữa cơm thật tốt.” Hạo Đình ý tứ sâu xa cảm khái nói. “Đây là cái gì?” Mạn Dao chú ý tới mấy tờ giấy Hạo Đình mang theo bên cạnh, “Đây là tin tức cấp dưới truyền đến mới vừa rồi, em có thể xem trước một chút.”

Vừa nói xong vừa đưa tài liệu đến trên tay Mạn Dao, Mạn Dao kinh ngạc mà xem nội dung phía trên, mới liếc mấy cái qua loa, bèn oa một tiếng kinh ngạc ra tiếng. “Cái này là, lúc nào thì anh nghi ngờ Dương Quang? Rốt cuộc anh ta là thân phận gì? Anh ta làm như vậy là vì cái gì? Không phải chỉ là vì đến gần em?” Sau khi Mạn Dao xem tài liệu, trực tiếp hỏi lên nghi ngờ trong lòng.

Thế nào thì Mạn Dao cũng không làm rõ được tại sao lại như vậy? Giữa cô và Dương Quang gặp gỡ theo ý cô là một sự trùng hợp, chuyện sau đó cũng là nước chảy thành sông, tất cả hoạt nhìn đều là bình thường như vậy. Nhưng mà rốt cuộc là chuyện xuất hiện vấn đề nơi nào? Nếu như người kia ngụy trang, cũng quá mức lợi hại, những chuyện khác coi như xong, màn anh hùng cứu mỹ nhân kia là trùng hợp, hay là âm mưu tỉ mỉ bày ra. Mạn Dao nhớ lại mỗi một lần ở chung giữa bọn họ, nhưng hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ chỗ khả nghi nào. Nếu không phải là nội dung hình ảnh giấy hôm nay, có lẽ mình cũng vĩnh viễn sẽ thêm mấy phần áy náy với đối phương.

76. Chương 72: Chương 72

Editor: trang bubble ^^

Tuy Mạn Dao đã tin nội dung phía trên, nhưng vẫn nghi ngờ nhìn Hạo Đình bên cạnh, hy vọng đối phương có thể giải thích rõ ràng nghi ngờ trong lòng, dù sao cảm thấy chuyện này có quá nhiều chỗ kỳ lạ.

“Mạn Dao, nếu như anh không đoán sai, chuyện này có lẽ có liên quan với thân thể của em. Dương Quang thần bí đó tiếp cận em sau đó lại đột nhiên mất tích, anh thấy chuyện này xảy ra có liên quan với thân phận của em tiết lộ. Có lẽ người kia xuất hiện chính là người nào đó của nhà họ Lý, hoặc là người biết thân thể của em gây nên.”

Hạo Đình nghĩ đến tất cả đã từng xảy ra, vốn còn có mấy phần nghi ngờ, nhưng nói tới đây đã đồng ý sự thật này. Người của nhà họ Lý, rốt cuộc là ai có lòng dạ như vậy? Dù là ai, nếu dám đánh chủ ý đến trên người của Mạn Dao, anh cũng sẽ không bỏ qua người kia. Ròng có vậy ngược, chạm đó là chết.

“Nếu quả như thật là việc này, có lẽ cũng chỉ có người của nhà họ Lý mới có thể làm như vậy. Bây giờ nhớ lại kế hoạch của bọn họ thật sự rất hoàn mỹ, một anh hùng cứu mỹ nhân tình cờ gặp gỡ, thiếu niên đơn thuần thiện lương, nụ cười thiên sứ của Dương Quang như là bóng dáng như ẩn như hiện trong lòng thiếu nữ tuổi như em. Người như vậy hoàn toàn phù hợp người yêu thích của mình xuất hiện vào thời gian chính xác ở địa điểm chính xác,” Mạn Dao nói tới chỗ này, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, có lẽ không có kinh nghiệm đời trước, hoặc là đời này không gặp gỡ với Trương Hạo Đình, thật sự mình sẽ rơi vào.

Lại nói lúc đời trước, có lẽ mình gây ra chuyện như vậy, hoàn toàn khiến những người đó thất vọng, mới không có người dùng phương pháp này để đối phó mình. Đời này, những người này cũng coi như là tổn rất nhiều suy nghĩ mới mưu toan mình. Suy nghĩ một chút tính tình theo đuổi hoàn mỹ của người kia, cho dù lúc đi cũng muốn để lại một bức thư tình ý liên miên, lưu luyến không rời như vậy, chính là trong lòng cô đã có đối tượng cũng không khỏi ôm lấy một chút áy náy đối với Dương Quang.

“Em là của anh, trong mắt em trong lòng em lại chỉ có thể có một mình anh, áo trắng áo sơ mi gì đó, thiếu niên Dương Quang gì đấy, tất cả đều quên đi hết thảy cho anh.” Hạo Đình nghe được giấc mơ thiếu nữ gì đó, cảm giác đột nhiên người đã thuộc về mình trở nên cách mình rất xa. Loại cảm giác này khiến Hạo Đình rất không thích ứng, giống hệt sắp mất gì đó, trực tiếp đưa tay chỉnh thân thể người trước mắt ngay ngắn, đối diện ánh mắt của Mạn Dao cố chấp mở miệng nói.

“Em là của bản thân em, nhưng anh thật sự là của em đấy. Biết chưa?” Không trực tiếp trả lời, ngược lại Mạn Dao đưa tay khều khều cằm Hạo Đình, cẩn thận tỉ mỉ nhìn trên dưới chốc lát, mới khẽ gật đầu, tuyên bố chủ quyền.

“Anh là của em, một mình em. Cô nhóc ích kỷ.” Đối với cáo nhỏ kiêu ngạo trước mắt này, Hạo Đình không ngại những lời sắc bén trên đầu môi này, như vậy mới là Mạn Dao anh quen thuộc kia. Cô như vậy, anh mới sẽ không cảm thấy xa lạ.

“Hạo Đình, nếu như anh muốn biết Dương Quang đó đi nơi nào, đại khái em có thể đoán được một chút.” Thoải mái dựa vào trong ngực Hạo Đình, điều chỉnh vị trí ở trên dưới, mới đổi được một vị trí thoải mái nhất.

“Có phải là Lý Như Tuyết hay không?” Hạo Đình vuốt tóc dài của người trong lòng, rất hưởng thụ cảm giác thân giao cách cảm với người bên cạnh.

“Lại dễ dàng đoán được như vậy, rất không có cảm giác thành công mà. Thật ra thì suy nghĩ cẩn thận một chút cũng có thể nghĩ được, anh ta rời khỏi chỗ của em, chính là biết thân phận của em. Nếu làm nhiều như vậy nhất định sẽ không từ bỏ, mục tiêu mới này phải là phượng hoàng chân chính, Lý Như Tuyết. Ngắm lại một chút bản lĩnh của Dương Quang, đoán chừng hiện tại Lý Như Tuyết đã bị đối phương khống chế ở trong lòng bàn tay.”

Đối với kết quả này, Lý Mạn Dao tự nhiên sẽ không tốt bụng đi làm cái gì. Phải biết, Lý Như Tuyết lại là kẻ thù lớn nhất của cô, có điều đời này mình sẽ không làm chuyện phạm pháp giống với Lý Như Tuyết. Bây giờ, mình có tất cả hạnh phúc, một Lý Như Tuyết không đáng cô mất đi tất cả, nếu đã có người muốn trừng trị cô ta, cô cũng vui khi việc thành, xem thật kỹ một chút kết quả của Lý Như Tuyết ở đây. Trương Hạo Đình không biết chuyện giữa Mạn Dao và Như Tuyết, cũng không có hứng thú gì đối với một người phụ nữ xa lạ. Có điều Dương Quang này vẫn là phải điều tra rõ ràng, dù bây giờ anh ta định làm gì, chuyện lúc trước có ý đồ khác đến gần Mạn Dao cũng không thể cứ quên đi như vậy.

Lần trước vốn tưởng rằng đã nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với Lý Kính Đào, nhưng hôm nay Lý Kính Đào này không biết là ngoan cố không đổi hay là bị cái gì kích thích, từ sau điện thoại

77. Chương 72: Tình Địch Gặp Mặt

Tuy Mạn Dao đã tin nội dung phía trên, nhưng vẫn nghi ngờ nhìn Hạo Đình bên cạnh, hy vọng đối phương có thể giải thích rõ ràng nghi ngờ trong lòng, dù sao cảm thấy chuyện này có quá nhiều chỗ kỳ lạ.

“Mạn Dao, nếu như anh không đoán sai, chuyện này có lẽ có liên quan với thân thể của em. Dương Quang thần bí đó tiếp cận em sau đó lại đột nhiên mất tích, anh thấy chuyện này xảy ra có liên quan với thân phận của em tiết lộ. Có lẽ người kia xuất hiện chính là người nào đó của nhà họ Lý, hoặc là người biết thân thể của em gây nên.”

Hạo Đình nghĩ đến tất cả đã từng xảy ra, vốn còn có mấy phần nghi ngờ, nhưng nói tới đây đã đồng ý sự thật này. Người của nhà họ Lý, rốt cuộc là ai có lòng dạ như vậy? Dù là ai, nếu dám đánh chủ ý đến trên người của Mạn Dao, anh cũng sẽ không bỏ qua người kia. Rõ ràng có vấy ngược, chạm đó là chết.

“Nếu quả như thật là việc này, có lẽ cũng chỉ có người của nhà họ Lý mới có thể làm như vậy. Bây giờ nhớ lại kế hoạch của bọn họ thật sự rất hoàn mỹ, một anh hùng cứu mỹ nhân tình cờ gặp gỡ, thiếu niên đơn thuần thiện lương, nụ cười thiên sứ của Dương Quang như là bóng dáng như ẩn như hiện trong lòng thiếu nữ tuổi như em. Người như vậy hoàn toàn phù hợp người yêu thích của mình xuất hiện vào thời gian chính xác ở địa điểm chính xác,” Mạn Dao nói tới chỗ này, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, có lẽ không có kinh nghiệm đời trước, hoặc là đời này không gặp gỡ với Trương Hạo Đình, thật sự mình sẽ rơi vào.

Lại nói lúc đời trước, có lẽ mình gây ra chuyện như vậy, hoàn toàn khiến những người đó thất vọng, mới không có người dùng phương pháp này để đối phó mình. Đời này, những người này cũng coi như là tổn rất nhiều suy nghĩ mới mưu toan mình. Suy nghĩ một chút tính tình theo đuổi hoàn mỹ của người kia, cho dù lúc đi cũng muốn để lại một bức thư tình ý liên miên, lưu luyến không rời như vậy, chính là trong lòng cô đã có đối tượng cũng không khỏi ôm lấy một chút áy náy đối với Dương Quang.

“Em là của anh, trong mắt em trong lòng em lại chỉ có thể có một mình anh, áo trắng áo sơ mi gì đó, thiếu niên Dương Quang gì đấy, tất cả đều quên đi hết thảy cho anh.” Hạo Đình nghe được giấc mơ thiếu nữ gì đó, cảm giác đột nhiên người đã thuộc về mình trở nên cách mình rất xa. Loại cảm giác này khiến Hạo Đình rất không thích ứng, giống hệt sắp mất gì đó, trực tiếp đưa tay chính thân thể người trước mắt ngay ngắn, đối diện ánh mắt của Mạn Dao cố chấp mở miệng nói.

“Em là của bản thân em, nhưng anh thật sự là của em đấy. Biết chưa?” Không trực tiếp trả lời, ngược lại Mạn Dao đưa tay khều khều cằm Hạo Đình, cẩn thận tỉ mỉ nhìn trên dưới chốc lát, mới khẽ gật đầu, tuyên bố chủ quyền.

“Anh là của em, một mình em. Cô nhóc ích kỷ.” Đối với cáo nhỏ kiêu ngạo trước mắt này, Hạo Đình không ngại những lời sắc bén trên đầu môi này, như vậy mới là Mạn Dao anh quen thuộc kia. Cô như vậy, anh mới sẽ không cảm thấy xa lạ.

“Hạo Đình, nếu như anh muốn biết Dương Quang đó đi nơi nào, đại khái em có thể đoán được một chút.” Thoải mái dựa vào trong ngực Hạo Đình, điều chỉnh vị trí ở trên dưới, mới đổi được một vị trí thoải mái nhất.

“Có phải là Lý Như Tuyết hay không?” Hạo Đình vuốt tóc dài của người trong lòng, rất hưởng thụ cảm giác thần giao cách cảm với người bên cạnh.

“Lại dễ dàng đoán được như vậy, rất không có cảm giác thành công mà. Thật ra thì suy nghĩ cẩn thận một chút cũng có thể nghĩ được, anh ta rời khỏi chỗ của em, chính là biết thân phận của em. Nếu làm nhiều như vậy nhất định sẽ không từ bỏ, mục tiêu mới này phải là phương hoàng chân chính, Lý Như Tuyết. Ngấm lại một chút bản lĩnh của Dương Quang, đoán chừng hiện tại Lý Như Tuyết đã bị đối phương khống chế ở trong lòng bàn tay.”

Đối với kết quả này, Lý Mạn Dao tự nhiên sẽ không tốt bụng đi làm cái gì. Phải biết, Lý Như Tuyết lại là kẻ thù lớn nhất của cô, có điều đời này mình sẽ không làm chuyện phạm pháp giống với Lý Như Tuyết. Bây giờ, mình có tất cả hạnh phúc, một Lý Như Tuyết không đáng cô mất đi tất cả, nếu đã có người muốn trừng trị cô ta, cô cũng vui khi việc thành, xem thật kỹ một chút kết quả của Lý Như Tuyết ở đây. Trương Hạo Đình không biết chuyện giữa Mạn Dao và Như Tuyết, cũng không có hứng thú gì đối với một người phụ nữ xa lạ. Có điều Dương Quang này vẫn là phải điều tra rõ ràng, dù bây giờ anh ta định làm gì, chuyện lúc trước có ý đồ khác đến gần Mạn Dao cũng không thể cứ quên đi như vậy.

Lần trước vốn tưởng rằng đã nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với Lý Kính Đào, nhưng hôm nay Lý Kính Đào này không biết là ngoan cố không đổi hay là bị cái gì kích thích, từ sau điện thoại ngày đó, mỗi ngày đều đi tới nhà họ Lý báo cáo. Bởi vì thân phận Lý Kính Đào đặc biệt, Lý Bách Niên cũng không tiện từ chối ở ngoài cửa, chỉ có thể lập tức bảo để người đi vào. Trên lầu, Lý Như Tuyết nghe được tiếng chuông cửa, chỉ cảm thấy cả đầu cũng sắp lớn hơn rồi, rõ ràng đã bảo má Lý nói mình đi ra ngoài. Lý Kính Đào này giống như nghe không hiểu từ chối, cố ý làm bộ hồ đồ một mình ngồi trên sofa ở phòng khách lầu một, ngồi xuống chính là suốt cả một ngày từ buổi sáng đến tối, làm cho trên lầu Lý Như Tuyết không dám xuống lầu, chỉ có thể nhàm chán ngẩn ngơ ở trong phòng.

Sau khi bị buộc hai ngày như vậy, hôm nay rốt cuộc Lý Như Tuyết không giấu được, vào lúc Lý Kính Đào đi tới phòng khách, đã đi xuống từ trên lầu. Chỗ ghế sa lon, Lý Kính Đào thấy người ở cầu thang bên kia, đôi mắt vốn âm trầm vô hồn bỗng chốc sáng lên, “Như Tuyết, rốt cuộc em đi ra rồi, anh chờ em thật là khổ.” Một câu nói ngắn gọn lại tràn đầy tình nghĩa nồng đậm. Nếu đoạn đối thoại này ở trên người lưỡng tình tương duyệt (hai bên tình nguyện), hẳn là một màn làm cho người ta cảm động rơi nước mắt.

Nhưng Lý Như Tuyết trước mắt chỉ cảm thấy chán ghét không nói ra được, nhú chặt mày, mặt âm trầm, “Anh họ Kính Đào, lần trước em đã nói chuyện vô cùng rõ ràng, tại sao anh còn phải dây dưa không rõ? Bây giờ việc làm của anh đối với hai người chúng ta mà nói đều cảm thấy rất khó khăn, em hi vọng anh có thể hiểu thái độ của em.” Thái độ Lý Như Tuyết lạnh nhạt khiến Lý Kính Đào vốn còn mừng rỡ chỉ cảm thấy một thùng nước lạnh dội vào trên người của mình, không biết làm sao ra một nụ cười khổ.

Rõ ràng bản thân đã rất rõ ràng thái độ Lý Như Tuyết, nhưng anh chính là không cam lòng mọi chuyện cứ thừa nhận như vậy, anh không hy vọng như vậy. Tất cả dĩ vãng đều xuất hiện ở trong trí nhớ của mình, anh không phải một người ngu. Những ngày qua một thân một mình ở trong phòng khách nhà họ Lý, anh nghĩ rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng không cam lòng, Như Tuyết lại đối với mình như vậy. Nghĩ đến lấy được một tin tức từ chỗ Tinh Xu, tất cả đều là người đàn ông kia, nếu không phải là người đàn ông kia xuất hiện, tất cả cũng sẽ không phải như thế này.

Mặc dù Lý Kính Đào chưa từng gặp người đàn ông kia, nhưng từ chỗ Tĩnh Xu nghe được Lý Như Tuyết quan tâm và yêu thích đối với người đàn ông kia, tại sao chỉ vì người đàn ông kia cứu tính mạng của cô, anh cũng có thể, anh có thể vì Như Tuyết làm bất cứ chuyện gì, hy sinh tính mạng cũng cam tâm tình nguyện.

“Như Tuyết, anh biết rõ em chỉ là bị người đàn ông kia mê hoặc, nhưng em phải tin tưởng trên đời này chỉ có anh mới là thật lòng yêu thích em, những người khác chỉ là hư tình giả ý (giả dối), theo đuổi em là nhằm vào vẻ đẹp của em, tiền của em. Em nói cho anh biết tên của người đó, anh sẽ chứng minh cho em xem, chỉ có anh mới là thật lòng đối với em.” Như Tuyết không ngờ Lý Kính Đào lại biết Lục Sinh, khi nghe đến lời Lý Kính Đào, cô trợn to hai mắt, “Làm sao anh biết, là ai nói cho anh?” Chuyện Lục Sinh là một bí mật, Như Tuyết tuyệt đối không để Lý Kính Đào xuất hiện ở nơi đó, phá hư hạnh phúc cô có bây giờ. Lúc này Lý Kính Đào rất cuộc vẫn nhớ lời Tĩnh Xu nói, không tiết lộ Tĩnh Xu ra, mà là không từ bỏ dò hỏi, “Như Tuyết, anh không muốn dồn ép em. Nếu em không muốn nói, anh không biết anh sẽ làm ra cái gì. Nếu tương lai anh bị kích động làm ra một số chuyện mất khống chế, em đừng trách anh.”

Tuy không muốn, nhưng rốt cuộc nói ra lời uy hiếp về phía Lý Như Tuyết.

“Anh muốn làm gì? Lý Kính Đào, anh đừng xằng bậy, anh không phải là yêu thích em sao, đều là lời nói dối. Nếu anh yêu thích em, làm sao có thể làm ra chuyện tổn thương em. Anh dám nói ra những lời uy hiếp này, anh làm em quá là thất vọng. Kính Đào, anh không phải là như vậy, anh không phải là người như vậy, anh không phải là Kính Đào mà em biết kia, Kính Đào.”

Nước mắt giống như là hai hàng trân châu trong suốt lướt qua từ trên mặt Như Tuyết, giọng nói đau thương, mặt mũi trắng bệch, khiến Lý Kính Đào hối hận không thôi vì lời vừa mới rồi của mình. Mình là làm sao? Tại sao có thể nói lời như vậy đối với Như Tuyết? Làm tổn thương người anh quan tâm nhất, đây là một màn anh tuyệt đối không hi vọng thấy.

“Như Tuyết, em đừng khóc, anh sai rồi. Mới vừa rồi, anh chỉ là một lúc xúc động, anh không có thay đổi, anh vẫn luôn là Kính Đào mà em biết kia, anh sẽ không như vậy. Như Tuyết, anh sẽ không ép em, ngày mai anh sẽ không trở lại, anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ kỹ càng, cũng sẽ dùng hành động để chứng thật anh thật lòng đối với em. Anh đi trước, Như Tuyết.”

Lý Như Tuyết đúng là không ngờ thì ra nước mắt của mình sẽ có tác dụng như thế, nếu biết đã sớm khóc lên rồi, cũng sẽ không để người kia làm phiền nhiều ngày như vậy. Thấy Lý Kính Đào biến mất từ trong nhà bọn họ, Lý Như Tuyết rốt cuộc thở dài một hơi.

Mới vừa rời khỏi nhà họ Lý, Lý Kính Đào cũng không đi xa mà đến trong chỗ ngày thường có thể thấy cửa sổ của Lý Như Tuyết, đứng lại, tự hỏi sau đó phải làm thế nào. Nếu như biết rõ sẽ thấy một màn này, Lý Kính Đào cũng không biết mình sẽ chọn rời đi, hay là ở lại chỗ này. Sau mười mấy phút thì có một cỗ xe màu đen chạy băng băng dừng ở cửa nhà họ Lý, một người đàn ông tuổi còn trẻ bước xuống từ trên xe, ấn chuông cửa nhà họ Lý.

Có lẽ là trực giác của tình địch, trong nháy mắt người đàn ông kia xuất hiện, Lý Kính Đào đã loáng thoáng đoán được thân phận của đối phương, lại thấy Như Tuyết ra ngoài cùng nhau ôm ấp với người đàn ông kia, anh chưa từng thấy nụ cười trên mặt kia.

“Lục Sinh, sao anh lại tới đây? Mới vừa rồi sao không gọi điện thoại cho em, có phải muốn cho em một niềm vui bất ngờ hay không.” Lúc tiếng chuông cửa vang lên lần nữa, lúc đầu Lý Như Tuyết còn tưởng rằng Lý Kính Đào đáng ghét kia đi mà quay lại, trong lòng đang suy nghĩ phải đi ứng đối như thế nào. Ai biết lại là Lục Sinh xuất hiện ở trước mặt của mình, trước khi mở cửa vỗ vỗ ngực, may mắn trước đó Lý Kính Đào đã đi rồi.

“Trước là cho em một niềm vui bất ngờ, không gặp nhiều ngày như vậy anh nhớ em lắm.” Trước mắt hai người sớm đã vượt qua mập mờ đơn thuần, người đàn ông trực tiếp ôm eo của Như Tuyết, nhỏ giọng mở miệng nói ở bên tai đối phương, âm thanh này khiến trên mặt Như Tuyết lộ ra ửng hồng, vùi đầu ở trước ngực người đàn ông. Mà chỗ bóng râm cách đó không xa, sau khi Lý Kính Đào nhìn trọn vẹn một màn này vào trong mắt, lúc này mới cất bước rời khỏi nơi này.

“Em cũng nhớ anh, thân thể ông nội không phải là rất tốt, mấy ngày nay em mới ở lại trong nhà với ông nội. Anh cũng biết, trước mắt chỗ di sản đó ảm ỉ thành bộ dáng này, nhiều người đều nhìn em chăm chăm như vậy, em cũng không biết phải làm sao.” Không để Lục Sinh ở lại phòng khách lâu một mà là đi với Lục Sinh đến phòng ngủ của mình, sau khi vừa đến phòng ngủ, Như Tuyết bèn bắt đầu kể tình cảm nhớ nhung của mình.

“Anh biết rõ, anh cũng hiểu được, chuyện này em yên tâm đi, không phải còn có anh sao. Hai cô của em cũng không phải là tốt bụng gì đối với em, sau này vẫn phải giảm thiểu ở chung với bọn họ. Có điều em phải nói với ông nội em, tốt nhất lập ra một tài khoản liên danh, có thể thấy được di sản và chia hoa hồng hàng năm của em, nếu không hai người kia có thể vào lúc em không biết liền ngầm chiếm đoạt di sản của em.”

Những lời này của Lục Sinh cũng là nhắc nhở Lý Như Tuyết, Lý Như Tuyết tin tưởng không dứt đối với lời của người yêu đương nhiên không phản đối, gật đầu nhớ kỹ những thứ này trong lòng. “Thêm mấy ngày nữa em sẽ phải đi học, chờ lúc đi học cơ hội chúng ta gặp mặt lại ít đi.”

Lý Như Tuyết rất hối hận tuổi của mình quá nhỏ, không đến số tuổi kết hôn trên luật pháp không thể sớm chiều ở chung một chỗ với người yêu, “Không có chuyện gì, không phải còn có buổi tối tan học, thứ bảy chủ nhật, chờ em nghỉ có thể đến nhà anh. Chỉ cần lòng chúng ta ở cùng nhau, những thứ này cũng không ảnh hưởng gì đối với chúng ta.”

“Anh, anh làm sao vậy? Sao uống nhiều như vậy? Đừng uống nữa, em đưa anh về nhà.” Tỉnh Xu nhận được điện thoại của Lý Kính Đào, trực tiếp bảo tài xế lái xe đến trong quán rượu Lý Kính Đào say rượu. Nhìn Lý Kính Đào đã bắt đầu nói nhảm, Tỉnh Xu quay đầu lại bảo tài xế sau lưng đi đỡ đến bên trong xe của bọn họ, trực tiếp lái đến trong nhà Lý Kính Đào.

“Anh, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Có phải có liên quan tới Lý Như Tuyết hay không? Nếu anh không nói, em tự gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi rõ ràng cô ấy làm cái gì, làm hại anh bây giờ người không giống người quỷ không ra quỷ.”

Một giờ sau, sau khi Lý Kính Đào uống thuốc giải rượu, tinh thần từ từ khôi phục lại. Tuy đã đại khái

đoán được xảy ra cái gì, Tình Xu vẫn cố ý mở miệng hỏi thăm, mấy ngày nay mỗi ngày Lý Kính Đào đến chỗ Lý Như Tuyết, phía sau hành động không tha không bỏ đối với cô ấy cũng không thể thiếu động tác của cô.

“Hôm nay anh thấy người đàn ông kia rồi. Người đàn ông kia rất cuộc có gì tốt? Tình Xu, anh phải làm sao? Anh thật sự là không thể từ bỏ Như Tuyết được.” Nhìn Tình Xu bên cạnh, đây là cứu tinh duy nhất của anh, hiện nay chỉ có cô có thể.

78. Chương 73: Chương 73

Editor: trang bubble ^^

“Không sao, tất cả không phải còn có em. Như Tuyết chỉ là một lúc hồ đồ, anh em sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, rửa mặt, tỉnh táo lại. Phải biết, anh lại là người tình trong mộng trong lòng bao nhiêu người, một kẻ mặt trắng nhỏ tính là cái gì.” Tình Xu trực tiếp đẩy Lý Kính Đào đi rửa mặt, quả nhiên sau khi Lý Kính Đào rửa sạch cả người nhanh nhẹn hơn nhiều.

“Anh, em nhớ được một trong những người giám hộ của Như Tuyết chính là cô, trước mắt Lý Bách Niên đó và Như Tuyết không có bất kỳ quan hệ gì, không bằng để cho cô ra mặt, đón Như Tuyết đến chỗ cô ở. Anh cũng biết cho tới nay Lý Bách Niên cũng có thái độ đối với người của nhà họ Lý chúng ta, có một người như thế ở đây, đương nhiên Như Tuyết bị những người đó mê hoặc. Đợi đến lúc ở bên cạnh cô, cậu ấy có thể sống chung lâu ngày với anh, dĩ nhiên là Như Tuyết có thể hiểu khổ tâm của anh rồi.”

“Chuyển đến chỗ mẹ?! Sao anh không nghĩ tới chuyện này, vẫn là Tình Xu em thông minh. Anh sẽ nói chuyện này với mẹ. Như Tuyết là người nhà họ Lý, theo tình theo lý cũng không nên ở trong nhà một người ngoài.” Lý Kính Đào nghĩ đến trước đó Như Tuyết lại ở dưới sự ngăm cho phép của Lý Bách Niên đến ở trong cái gọi là nhà bạn, bây giờ nhìn lại người bạn kia chắc là Lục Sinh, “Phải đó, anh nói với cô sớm chút. Đúng rồi, không nên để cho cô biết suy nghĩ của anh. Anh cũng biết rõ tính tình của cô, nếu chuyện âm ỉ lên thật sự có thể hồng бет.” Tình Xu sợ Lý Kính Đào xúc động, cố ý dằn dò Kính Đào bên cạnh.

“Anh biết rõ, hôm nay thật là làm phiền Tình Xu em. Anh có em gái tốt như em thật là hạnh phúc. Chuyện ngày hôm nay, em nhất định phải giúp anh giữ bí mật.” Kính Đào vừa nói xong bèn đi ra khỏi phòng, cũng xuống lầu mở miệng dặn dò về phía bảo mẫu bên cạnh. “Thiếu gia, cậu yên tâm tôi sẽ không nói.” Thân là bảo mẫu, cô cũng không muốn nhiều chuyện, nhất là tính tình như Lý Ngọc Nhu, nếu nói ra chuyện này nhất định sẽ không tha thứ.

“Vậy anh, em đi trước. Anh cố gắng chú ý giữ gìn sức khỏe thân thể, tuyệt đối không được uống rượu bừa bãi nữa.” Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, Tình Xu lại dặn dò Lý Kính Đào mấy câu, mới rời khỏi nhà họ Lý.

“Cái gì? Để đồ đệ tiện đó chuyển đến chỗ mẹ, có phải là con điên rồi hay không? Không phải là con không biết thái độ của mẹ đối với đồ đệ tiện đó chứ? Hôm nay con đúng là kỳ quái. Gần đây không phải là con không quan tâm chuyện trong nhà, sao hôm nay lại chủ động nhắc tới việc này?” Lý Ngọc Nhu mới vừa về nhà thì nghe được con trai út nói ra chuyện này. Khi nghe đến tên đồ đệ tiện Lý Như Tuyết kia, Lý Ngọc Nhu liền giận dữ. Đây là nhà của mình, làm cái gì phải cho người chướng mắt đó dọn vào.

Người yêu bị mẹ mình nói thành đồ đệ tiện, Lý Kính Đào cố nén kích động, dùng sức nắm chặt nắm tay, hít sâu mấy lần, mới để cho mình có thể tạm thời bình tĩnh lại, không muốn giằng co với mẹ.

“Mẹ, con cũng là suy nghĩ vì cái nhà này của chúng ta. Trên di chúc của ông ngoại, người giám hộ của Như Tuyết là mẹ và dì út, nếu như chúng ta không chủ động, không phải sẽ được lợi cho dì út. Mẹ cũng biết rõ dì út là người như thế nào, quan hệ của dì và mẹ luôn luôn không hòa thuận.” Kính Đào cũng không phải là một người hồ đồ, đối với việc thuyết phục mẹ như thế nào là có phương pháp thay đổi của mình. Quả

nhien, Lý Ngọc Nhu nghe được lời của con, cau mày, tới lúc này không ngờ mình vì khoản di sản kia lại tạm thời chưa chấp cái đồ đê tiện đó.

“Hạo Đình, mới vừa rồi lúc em đi ra ngoài, anh và Tử Tô nói cái gì? Em thấy hai người cũng vô cùng thần bí.” Nhìn máy bay dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, đôi mắt Mạn Dao đỏ bừng, ở trên đường trở về im lặng thật lâu, mới mở miệng nói. Tử Tô vẫn đi như vậy, nửa tháng sau lần gặp mặt đó, Tử Tô ngồi lên máy bay đến nước Mỹ.

“Cô ấy thật sự là bạn tốt của em. Sau này nếu như em nhớ cô ấy, có thể đến nước Mỹ thăm cô ấy. Nếu cô ấy thấy em sưng đỏ mắt, sẽ cười nhạo em.” Hạo Đình nghĩ tới lúc mới vừa rồi ở phòng ăn, lời Lâm Tử Tô dặn dò mình, lại nói đây cũng là lần tiếp xúc gần nhất của anh và Lâm Tử Tô. Thời gian trước, anh cũng từng tới nhà của đối phương mấy lần, nhưng chỉ là nhìn xa xa, hoặc là giao tiếp bất chuyện một chút. Có điều từ trong miệng Mạn Dao biết đây là bạn tốt nhất của cô đời này, cũng không để những việc này ở trong lòng. Nhưng bây giờ nghe Lâm Tử Tô dặn dò, Trương Hạo Đình rất may mắn Mạn Dao có một người bạn tốt thật lòng vì cô như vậy. Trước kia, cho rằng mình hiểu Mạn Dao rất rõ, nhưng ở trong miệng Lâm Tử Tô lại biết rất nhiều chuyện mà mình không biết.

“Cô ấy đúng là bạn tốt của em, anh và cô ấy đều là người quan trọng nhất của em đời này. Lúc em mới vừa đến nơi này, người đầu tiên biết chính là Tử Tô. Khi đó cô ấy là người rất lạnh nhạt, không có mấy người dám đến gần cô ấy. Lúc đầu em cũng hơi sợ, đây là quyết định may mắn nhất mà em làm được, mang theo một chai sữa tươi tới trường học.”

Lúc này rất muốn chia sẻ quá khứ trải qua với những người khác, mà Trương Hạo Đình cũng là một người lắng nghe đạt tiêu chuẩn, ở nơi đó rất kiên nhẫn lắng nghe chuyện trước khi bọn họ chưa quen biết.

Ngày thứ ba sau khi Lâm Tử Tô đi, Mạn Dao nhận được điện thoại của mẹ Trương, cùng đi dạo phố với mẹ Trương. Lần trước đó đến nhà họ Trương, hai người mẹ chồng con dâu tương lai có thể nói là vừa gặp như đã quen, vốn là lòng có cảm tình, hơn nữa Mạn Dao hợp ý, tự nhiên sống chung như cá gặp nước. Mới lần đầu tiên gặp mặt, mẹ Trương đã hoàn toàn đồng ý con dâu tương lai này. Trương Hạo Đình dĩ nhiên là vui khi việc thành đối với việc này. Trong ngày thường một mình mẹ ở nhà, hôm nay có Mạn Dao, đúng là có thể cùng mẹ đi mua đồ. Dù sao lớn tuổi rồi, có một người làm bạn cũng tốt, mà Mạn Dao vẫn luôn không cảm nhận được chăm sóc của tình thân, mà mẹ cũng sẽ xem Mạn Dao thành con gái, đền bù tình thân mà Mạn Dao đã từng bỏ lỡ.

”Bác gái, con

79. Chương 73: Tranh Đấu Lẫn Nhau

Editor: trang bubble ^^

“Không sao, tất cả không phải còn có em. Như Tuyết chỉ là một lúc hồ đồ, anh em sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, rửa mặt, tỉnh táo lại. Phải biết, anh lại là người tình trong mộng trong lòng bao nhiêu người, một kẻ mặt trắng nhỏ tính là cái gì.” Tĩnh Xu trực tiếp đẩy Lý Kính Đào đi rửa mặt, quả nhiên sau khi Lý Kính Đào rửa sạch cả người nhanh nhẹn hơn nhiều.

“Anh, em nhớ được một trong những người giám hộ của Như Tuyết chính là cô, trước mắt Lý Bách Niên đó và Như Tuyết không có bất kỳ quan hệ gì, không bằng để cho cô ra mặt, đón Như Tuyết đến chỗ cô ở. Anh cũng biết cho tới nay Lý Bách Niên cũng có thái độ đối với người của nhà họ Lý chúng ta, có một người như thế ở đây, đương nhiên Như Tuyết bị những người đó mê hoặc. Đợi đến lúc ở bên cạnh cô, cậu ấy có thể sống chung lâu ngày với anh, dĩ nhiên là Như Tuyết có thể hiểu khổ tâm của anh rồi.”

“Chuyển đến chỗ mẹ?! Sao anh không nghĩ tới chuyện này, vẫn là Tĩnh Xu em thông minh. Anh sẽ nói chuyện này với mẹ. Như Tuyết là người nhà họ Lý, theo tình theo lý cũng không nên ở trong nhà một người ngoài.” Lý Kính Đào nghĩ đến trước đó Như Tuyết lại ở dưới sự ngăm cho phép của Lý Bách Niên đến ở trong cái gọi là nhà bạn, bây giờ nhìn lại người bạn kia chắc là Lục Sinh, “Phải đó, anh nói với cô sớm chút. Đúng rồi, không nên để cho cô biết suy nghĩ của anh. Anh cũng biết rõ tính tình của cô, nếu chuyện âm ỉ lên thật sự có thể hỏng bét.” Tĩnh Xu sợ Lý Kính Đào xúc động, cố ý dận dò Kính Đào bên cạnh.

“Anh biết rõ, hôm nay thật là làm phiền Tĩnh Xu em. Anh có em gái tốt như em thật là hạnh phúc. Chuyện ngày hôm nay, em nhất định phải giúp anh giữ bí mật.” Kính Đào vừa nói xong bèn đi ra khỏi phòng, cũng xuống lầu mở miệng dận dò về phía bảo mẫu bên cạnh. “Thiếu gia, cậu yên tâm tôi sẽ không nói.” Thân là bảo mẫu, cô cũng không muốn nhiều chuyện, nhất là tính tình như Lý Ngọc Nhu, nếu nói ra chuyện này nhất định sẽ không tha thứ.

“Vậy anh, em đi trước. Anh cố gắng chú ý giữ gìn sức khỏe thân thể, tuyệt đối không được uống rượu bữa bãi nữa.” Nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, Tĩnh Xu lại dận dò Lý Kính Đào mấy câu, mới rời khỏi nhà họ Lý.

“Cái gì? Để đồ đệ tiện đó chuyển đến chỗ mẹ, có phải là con điên rồi hay không? Không phải là con không biết thái độ của mẹ đối với đồ đệ tiện đó chứ? Hôm nay con đúng là kỳ quái. Gần đây không phải là con không quan tâm chuyện trong nhà, sao hôm nay lại chủ động nhắc tới việc này?” Lý Ngọc Nhu mới vừa về nhà thì nghe được con trai út nói ra chuyện này. Khi nghe đến tên đồ đệ tiện Lý Như Tuyết kia, Lý Ngọc Nhu liền giận dữ. Đây là nhà của mình, làm cái gì phải cho người chướng mắt đó dọn vào.

Người yêu bị mẹ mình nói thành đồ đệ tiện, Lý Kính Đào cố nén kích động, dùng sức nắm chặt nắm tay, hít sâu mấy lần, mới để cho mình có thể tạm thời bình tĩnh lại, không muốn giằng co với mẹ.

“Mẹ, con cũng là suy nghĩ vì cái nhà này của chúng ta. Trên di chúc của ông ngoại, người giám hộ của Như Tuyết là mẹ và dì út, nếu như chúng ta không chủ động, không phải sẽ được lợi cho dì út. Mẹ cũng biết rõ dì út là người như thế nào, quan hệ của dì và mẹ luôn luôn không hòa thuận.” Kính Đào cũng không phải là một người hồ đồ, đối với việc thuyết phục mẹ như thế nào là có phương pháp thay đổi của mình. Quả nhiên, Lý Ngọc Nhu nghe được lời của con, cau mày, tới lúc này không ngờ mình vì khoản di sản kia lại

tạm thời chứa chấp cái đồ đệ tiện đó.

“Hạo Đình, mới vừa rồi lúc em đi ra ngoài, anh và Tử Tô nói cái gì? Em thấy hai người cũng vô cùng thần bí.” Nhìn máy bay dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, đôi mắt Mạn Dao đỏ bừng, ở trên đường trở về im lặng thật lâu, mới mở miệng nói. Tử Tô vẫn đi như vậy, nửa tháng sau lần gặp mặt đó, Tử Tô ngồi lên máy bay đến nước Mỹ.

“Cô ấy thật sự là bạn tốt của em. Sau này nếu như em nhớ cô ấy, có thể đến nước Mỹ thăm cô ấy. Nếu cô ấy thấy em sưng đỏ mắt, sẽ cười nhạo em.” Hạo Đình nghĩ tới lúc mới vừa rồi ở phòng ăn, lời Lâm Tử Tô dặn dò mình, lại nói đây cũng là lần tiếp xúc gần nhất của anh và Lâm Tử Tô. Thời gian trước, anh cũng từng tới nhà của đối phương mấy lần, nhưng chỉ là nhìn xa xa, hoặc là giao tiếp bất chuyện một chút. Có điều từ trong miệng Mạn Dao biết đây là bạn tốt nhất của cô đời này, cũng không để những việc này ở trong lòng. Nhưng bây giờ nghe Lâm Tử Tô dặn dò, Trương Hạo Đình rất may mắn Mạn Dao có một người bạn tốt thật lòng vì cô như vậy. Trước kia, cho rằng mình hiểu Mạn Dao rất rõ, nhưng ở trong miệng Lâm Tử Tô lại biết rất nhiều chuyện mà mình không biết.

“Cô ấy đúng là bạn tốt của em, anh và cô ấy đều là người quan trọng nhất của em đời này. Lúc em mới vừa đến nơi này, người đầu tiên biết chính là Tử Tô. Khi đó cô ấy là người rất lạnh nhạt, không có mấy người dám đến gần cô ấy. Lúc đầu em cũng hơi sợ, đây là quyết định may mắn nhất mà em làm được, mang theo một chai sữa tươi tới trường học.”

Lúc này rất muốn chia sẻ quá khứ trải qua với những người khác, mà Trương Hạo Đình cũng là một người lắng nghe đạt tiêu chuẩn, ở nơi đó rất kiên nhẫn lắng nghe chuyện trước khi bọn họ chưa quen biết.

Ngày thứ ba sau khi Lâm Tử Tô đi, Mạn Dao nhận được điện thoại của mẹ Trương, cùng đi dạo phố với mẹ Trương. Lần trước đó đến nhà họ Trương, hai người mẹ chồng con dâu tương lai có thể nói là vừa gặp như đã quen, vốn là lòng có cảm tình, hơn nữa Mạn Dao hợp ý, tự nhiên sống chung như cá gặp nước. Mới lần đầu tiên gặp mặt, mẹ Trương đã hoàn toàn đồng ý con dâu tương lai này. Trương Hạo Đình dĩ nhiên là vui khi việc thành đối với việc này. Trong ngày thường một mình mẹ ở nhà, hôm nay có Mạn Dao, đúng là có thể cùng mẹ đi mua đồ. Dù sao lớn tuổi rồi, có một người làm bạn cũng tốt, mà Mạn Dao vẫn luôn không cảm nhận được chăm sóc của tình thân, mà mẹ cũng sẽ xem Mạn Dao thành con gái, đền bù tình thân mà Mạn Dao đã từng bỏ lỡ.

“Bác gái, con đã có rất nhiều quần áo, những thứ này có phải là quá nhiều hay không?” Vốn cho rằng hôm nay là đi cùng mẹ Trương mua đồ, nhưng từ đầu đến cuối, mẹ Trương đều đang chọn quần áo giày dép cho cô. Ánh mắt của mẹ Trương đúng là không tẻ, có điều trên số lượng cũng là quá nhiều. Phải biết, Mạn Dao mới vừa đi Paris và Milan mua đồ trở về, tự nhiên sẽ không thiếu quần áo.

“Quần áo làm sao lại nhiều! Nếu như không thích, chúng ta đi chọn lựa những thứ khác một chút.” Mạn Dao đương nhiên sẽ không để cho mẹ Trương tiếp tục như vậy nữa. Nghĩ đến tính tình mẹ Trương, nhanh trí hành động, trang@d#d#l#q#d@bubble dẫn mẹ Trương đến cửa hàng cách vách, bịa ra một cái cớ, chọn cho mẹ Trương. Nhìn giữa mặt mày mẹ Trương mang theo vui sướng, Mạn Dao rất may mắn có trí nhớ đời trước làm nền tảng mới để mình ứng phó được khó khăn trước mắt. Phải biết có lẽ là nguyên nhân không có con gái, yêu thích lớn nhất của mẹ Trương chính là ăn diện cho con dâu. Mà lúc đời trước

cô không biết chút nào, bị thua thiệt nhiều ở mặt này, không chỉ khiến thái độ của mẹ Trương có thay đổi với cô, còn khiến Lý Như Tuyết có cơ hội có thể lợi dụng. Đời này, biết những nguyên nhân này rồi đương nhiên cô sẽ không lặp lại bi kịch như vậy nữa.

“Ah, đây không phải là sinh viên tài cao của chúng ta à, sao cũng tới mua quần áo? Lại nói kể từ sau khi tớ xuất ngoại cũng chưa gặp được, nghe nói cậu rời khỏi nhà họ Lý rồi. Thật là đáng tiếc.” Lý Như Tuyết không ngờ lại gặp phải Lý Mạn Dao ở chỗ này, hôm nay vốn là cùng đi dạo phố với Tĩnh Xu, thuận tiện hỏi thăm một chút hư thật của nhà họ Lý.

Ngày hôm trước lúc nhận được cú điện thoại kia, Như Tuyết cố gắng không chế tính tình của mình, thật vất vả sau khi nghe tiếng tút tút, trực tiếp ném điện thoại di động xuống đất. Được lắm, Lý Ngọc Nhu như thế vậy mà đã sớm đánh chủ ý tới trên người mình, bảo mình đến trong nhà bà ta, thật là khinh người quá đáng. Nhưng cô cũng không tiện trực tiếp trở mặt với Lý Ngọc Nhu, dù sao trên danh nghĩa bà ta vẫn là bề trên của mình. Nếu tương lai truyền ra một số lời gây bất lợi cho mình, cuộc sống của mình cũng sẽ không dễ chịu. Dù sao thành phố này là nơi Lục Sinh phát triển, mà trên chuyện làm ăn lại lớn như vậy, sớm muộn cũng phải giao thiệp với nhà họ Lý, những chuyện này là khi Lý Vạn Sơn còn sống dặn dò mình. Tuy nói quen biết nhau không lâu với Lý Vạn Sơn, nhưng Lý Như Tuyết lại tin tưởng Lý Vạn Sơn sẽ không hại mình, cũng nhớ những thứ này, cô nhất định phải nhắm về phía người giả dối coi là rắn này.

“Mạn Dao, cậu vẫn khỏe chứ, lúc tớ trở về nước thì nghe nói cậu bị đuổi đi rồi. Chúng ta rất cuộc đã từng là chị em một lúc, nếu cậu không có chỗ đi, tớ không ngại giúp cậu một lần, trong ví tiền tớ chỉ có bấy nhiêu tiền, cho cậu mượn trước được chứ.” Lúc Tĩnh Xu và Như Tuyết thấy chỉ có một mình Mạn Dao, mẹ Trương gặp được bạn lâu năm tán gẫu ở bên trong, mà cô cảm giác hơi bức mình, trốn ở bên ngoài ai biết lại gặp được hai vị này.

“Tĩnh Xu, em thật là tốt bụng. Không phải là em nói người ta quen biết người có tiền, tại sao lại để ý ít tiền này của em? Lại nói có thể tới nơi này, sao lại là khó khăn? Em xem một chút sắc mặt của Mạn Dao cũng thay đổi rồi, chúng ta cũng đừng nói thêm gì nữa.” Nụ cười giả dối trên mặt hai người khiến Mạn Dao chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Lại nói Lý Như Tuyết là chim sẻ biến thành phượng hoàng, trong lúc nhất thời có thể còn không biết nhãn hiệu quần áo trên người mình, nhưng Lý Tĩnh Xu lại là cháu gái của nhà họ Lý, vào lúc này quả thật lựa chọn trở nên mù loà. Đối mặt với hai người lừa mình dối người, Mạn Dao không có hứng thú tự mất thân phận tranh chấp vì những chuyện vô vị với bọn họ ở chỗ này.

Tiếng nói chuyện của ba người cũng không nhỏ, trong tiệm, mẹ Trương và bạn của bà rất nhanh đã chú ý tới ba người ngoài cửa, những người này liếc nhìn nhau, trong mắt giống như là nghi ngờ sau đó là hiểu rõ. Phải biết lúc vừa gặp mặt, mẹ Trương đã chủ động giới thiệu thân phận của Mạn Dao, con dâu tương lai của mình.

Ở gia đình như bọn họ, nếu có thể chủ động giới thiệu như vậy, cũng đã nhận định đối phương, chỉ cần không có chuyện quá lớn, chắc là sẽ không xảy ra thay đổi gì. Người quan hệ thân thiết với mẹ Trương, cũng hiểu một chút đối với Trương Hạo Đình, cũng từng nghe nói chuyện của Hạo Đình và Mạn Dao. Phải biết, nhiều năm qua Trương Hạo Đình vẫn giữ mình trong sạch như vậy, trước mắt nếu có thể tuyên bố quan hệ của hai bên trước mặt mọi người, hơn nữa mẹ Trương tán thành, cuộc hôn nhân này đã không có gì lo lắng. Mà hai người bên ngoài kia, mấy vị phu nhân này lại cũng không quen thuộc.

“Mạn Dao, hai vị này là bạn của con, ngược lại chưa từng nghe con nói tới.” Đối với người trong nhà bị bắt nạt, mẹ Trương tự nhiên muốn ra mặt thay hai người, giọng nói là đang nhắc tới chuyện nhà họ Lý của

bọn họ. Lại nói vóc dáng cao hơn một chút kia đúng là đã gặp qua ở nơi nào, mẹ Trương cẩn thận tỉ mỉ nhớ một hồi, mới nhớ tới người này hình như chính là cháu gái của nhà họ Lý, không trách được bọn họ sẽ nhằm vào Mạn Dao. Nghĩ đến Hạo Đình từng nói với bà cảnh ngộ Mạn Dao ở nhà họ Lý, vốn là mẹ Trương cũng không muốn liên lụy chuyện bề trên đến trên người con cháu, nhưng thấy cháu gái nhà họ Lý hùng hổ dọa người như thế, mẹ Trương không có bất kỳ cảm tình gì đối với con cháu nhà họ Lý.

“Bác gái, con và bọn họ không phải quen lắm, cho nên mới không có nhắc tới. Đây là tiểu thư cháu nhà họ Lý của con, vị này là bạn học cấp ba trước kia của con.” Mạn Dao có chút xấu hổ cười cười, giới thiệu đơn giản với mẹ Trương và hai người bạn bên cạnh về thân phận của Tĩnh Xu và Như Tuyết, cố ý nhắc tới nhà họ Lý ở trong đó.

Chuyện thân thế của Mạn Dao ở trong vòng thương nhân nơi này đã không phải là bí mật gì, khi những người khác nghe là tiểu thư cháu nhà họ Lý, trong lòng đã có thể suy đoán xảy ra chuyện gì. Hết như cái tuổi này của họ đều thích cô gái tấm lòng lương thiện, những thứ kia thì bọn họ không có, cho nên càng ngày càng yêu thích mong đợi, mà có một số việc chỉ là làm một chút trong âm thầm thì cũng thôi đi, trước mắt cũng hơi quá rồi. Dù sao trước kia cũng đã từng là chị em, mà Mạn Dao cũng là người bị hại.

Tĩnh Xu thấy ba người đi ra từ bên trong, trong lòng âm thầm kêu một tiếng không ổn, tuy họ không biết mình, nhưng Tĩnh Xu lại biết họ. Minh thật là hồ đồ, vừa thấy Lý Mạn Dao thì nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, chỉ muốn sẽ cho Lý Mạn Dao mất mặt, lại lơ là rất nhiều thứ.

Trước mắt thấy một phu nhân trong đó, phu nhân đó luôn luôn quan hệ thân thiết với nhà họ Lâm mà Tĩnh Xu nhận định. Nếu bà ấy nói cái gì với bề trên nhà họ Lâm, thì chuyện trở nên phiền phức. Tuy nói người kia đã nhận định mình, nhưng tốt nhất vẫn là cả nhà bọn họ đều thích mình, nếu không tiếp nhận thì cuộc sống nhà bọn họ cũng sẽ không quá dễ chịu.

80. Chương 74: Chương 74

“Nhà họ Lý, chẳng trách! Mạn Dao, nếu con và hai người bạn học này không có chuyện gì thì chúng ta đi trước thôi, hôm nay mua nhiều đồ như thế, cũng hơi mệt rồi. Ngày mai, phu nhân nhà họ Lâm có một buổi tụ họp nhỏ, phu nhân nhà họ Lâm không chỉ một lần nhắc tới con ở trước mặt bác, nói là hăm mộ bác có con ở bên cạnh, đâu còn nhớ tới bà ấy, luôn buồn phiền vì nhà bọn họ đó.”

Bởi vì nguyên do vòng tròn phu nhân, Trương phu nhân đúng là cũng coi như có mấy phần tình cảm với nhà họ Lâm, chuyện nhà họ Lý và nhà họ Lâm có ý đám hỏi cũng không phải là bí mật gì. Nhìn Tĩnh Xu đứng ở nơi đó, ánh mắt của Trương phu nhân mang theo vài phần nghiến cừu.

“Lý Tĩnh Xu, Lý Như Tuyết, tớ đi trước nhé. Bữa tiệc ngày mai hy vọng có thể gặp lại các cậu. Tớ còn nhớ lần đầu tiên tớ tham gia tiệc rượu, phong cách của Tĩnh Xu.”

Mạn Dao nhắc đến hồi ức mà mình vẫn hi vọng quên mất ở trước mặt nhiều người như vậy. Đã nhiều năm như thế, cô vốn đã quên bống chuyện này, nhưng mà bây giờ lại bị người ta nhắc tới. Nhà họ Lâm kia là loại gia đình nghiêm cẩn, vì muốn lấy lòng nhà họ Lâm, Tĩnh Xu vẫn biểu hiện bộ dáng nuôi dạy tốt đẹp trước mặt người nhà họ Lâm, hoàn toàn phù hợp hình tượng thực nữ trong yêu cầu của nhà họ Lâm. Nhưng Lý Mạn Dao trước mắt này lại có liên hệ với nhà họ Lâm, nếu ngày mai cô ta nói gì đó ở trước mặt Lâm phu nhân ở buổi tụ họp của nhà họ Lâm, vậy mình bỏ ra nhiều như thế không phải sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Khác với Tĩnh Xu lo lắng bên này, Như Tuyết lại cảm thấy từng đợt sỉ nhục. Khi đối mặt ở trong ánh mắt dò xét của quý phu nhân kia, Như Tuyết không được tự nhiên hơi cúi đầu, rõ ràng cô mới là cháu gái nhà họ Lý, là người nhà họ Lý đứng đắn. Tại sao những người này thật sự thân thiết về phía người thay thế cô, một thứ hàng giả quen thuộc, lại xa lạ và xa cách về phía người cùng một vòng tròn với bọn họ là mình. Loại ánh mắt có một chút bắt nạt đó, tổn thương tới tự ái nhạy cảm của Như Tuyết.

Thân phận đặc biệt khiến Như Tuyết vốn nhạy cảm nhiều hơn mấy phần so với người bình thường. Đặc biệt là sau khi xui xẻo hồ đồ xảy ra quan hệ với người khác, Như Tuyết luôn đặc biệt tránh tiếp xúc với người biết chân tướng lần đó. Mà hôm nay, ánh mắt của những người này nhìn cô giống như đã biết chuyện lần đó. Nghĩ đến ngày đó Lý Mạn Dao cũng ở đây, Như Tuyết nghĩ đến một khả năng không dám tin tưởng.

“Tĩnh Xu, Lý Mạn Dao này quá ghê tởm. Những người đó nhất định đều là một phe, mới khiến chúng ta mất mặt như vậy.” Như Tuyết nhìn đoàn người dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt bọn họ, nụ cười trên mặt cũng không giữ nổi nữa.

“Như Tuyết, tớ hơi mệt. Mạn Dao đã không có quan hệ gì với chúng ta. Tớ hơi mệt mỗi, hôm nay chúng ta hãy đi về trước thôi.” Tĩnh Xu không có ý định nói những thứ này với Như Tuyết, định gọi điện thoại cho bạn trai hỏi thăm một chút buổi tụ họp ngày mai. Như Tuyết liếc mắt nhìn Tĩnh Xu, cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu đồng ý.

“Tụ họp ngày mai, hình như là mẹ anh mời mấy người bạn tốt trong ngày thường. Loại tụ họp này rất bình thường, mỗi tháng hầu như đều có một hai lần. Em cũng biết, phu nhân như bọn họ, mỗi ngày cũng không có chuyện gì, thích nhất chính là tụ họp.”

Bên kia điện thoại, người đàn ông không có hứng thú gì đối với việc này, có chút nghi ngờ sao bạn gái đột nhiên hỏi tới việc này, “Tĩnh Xu, nếu em cảm thấy hứng thú, không bằng ngày mai em cũng cùng đi, để mẹ anh giới thiệu em cho bạn bè bên cạnh bà. Trước kia em đi học ở nước ngoài, những người này có thể không quá quen thuộc với em, lần này đúng là để những người khác xem anh có thể có một người bạn gái xinh đẹp như em vậy.”

Người đàn ông chủ động đề cập để Tĩnh Xu cùng đi tụ hội, cũng thuận tiện làm cho quan hệ Tĩnh Xu có thể càng thân thiện hơn một chút với mẹ mình. Chuyện mình và Tĩnh Xu đã xin phép với cha mẹ, cha và mẹ vẫn không có thái độ rõ ràng, nhưng người đàn ông này cũng không dám trực tiếp nói với Tĩnh Xu, chỉ có thể hi vọng Tĩnh Xu cố gắng biểu hiện. Người đàn ông biết nguyên nhân thái độ cha mẹ lạnh nhạt. Tuy nói nhà họ Lý vốn là nhà giàu nhất thành phố S, nhưng phương pháp kinh doanh của người nhà họ Lý cũng không cùng tính cách của nhà họ Lâm bọn họ. Thái độ của cha đối với người nhà họ Lý cũng chỉ là khách sáo xa cách, mà bây giờ mình làm trái ý của cha, lựa chọn Tĩnh Xu của nhà họ Lý.

Cha mẹ có thái độ vậy cũng không tính là gì, chỉ là cha mẹ không biết Tĩnh Xu, từ khi biết Tĩnh Xu, từ một ngày đó bản thân đã biết Tĩnh Xu chính là người định mệnh kia. Mỗi tiếng nói mọi hành

81. Chương 74: Ý Nghĩa Của Nhà Họ Lâm

“Nhà họ Lý, chẳng trách! Mạn Dao, nếu con và hai người bạn học này không có chuyện gì thì chúng ta đi trước thôi, hôm nay mua nhiều đồ như thế, cũng hơi mệt rồi. Ngày mai, phu nhân nhà họ Lâm có một buổi tụ họp nhỏ, phu nhân nhà họ Lâm không chỉ một lần nhắc tới con ở trước mặt bác, nói là hăm mộ bác có con ở bên cạnh, đâu còn nhớ tới bà ấy, luôn buồn phiền vì nhà bọn họ đó.”

Bởi vì nguyên do vòng tròn phu nhân, Trương phu nhân đúng là cũng coi như có mấy phần tình cảm với nhà họ Lâm, chuyện nhà họ Lý và nhà họ Lâm có ý đám hỏi cũng không phải là bí mật gì. Nhìn Tĩnh Xu đứng ở nơi đó, ánh mắt của Trương phu nhân mang theo vài phần nghiến cứa.

“Lý Tĩnh Xu, Lý Như Tuyết, tớ đi trước nhé. Bữa tiệc ngày mai hy vọng có thể gặp lại các cậu. Tớ còn nhớ lần đầu tiên tớ tham gia tiệc rượu, phong cách của Tĩnh Xu.”

Mạn Dao nhắc đến hồi ức mà mình vẫn hi vọng quên mất ở trước mặt nhiều người như vậy. Đã nhiều năm như thế, cô vốn đã quên bém chuyện này, nhưng mà bây giờ lại bị người ta nhắc tới. Nhà họ Lâm kia là loại gia đình nghiêm cẩn, vì muốn lấy lòng nhà họ Lâm, Tĩnh Xu vẫn biểu hiện bộ dáng nuôi dạy tốt đẹp trước mặt người nhà họ Lâm, hoàn toàn phù hợp hình tượng thực nữ trong yêu cầu của nhà họ Lâm. Nhưng Lý Mạn Dao trước mắt này lại có liên hệ với nhà họ Lâm, nếu ngày mai cô ta nói gì đó ở trước mặt Lâm phu nhân ở buổi tụ họp của nhà họ Lâm, vậy mình bỏ ra nhiều như thế không phải sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Khác với Tĩnh Xu lo lắng bên này, Như Tuyết lại cảm thấy từng đợt sỉ nhục. Khi đối mặt ở trong ánh mắt dò xét của quý phu nhân kia, Như Tuyết không được tự nhiên hơi cúi đầu, rõ ràng cô mới là cháu gái nhà họ Lý, là người nhà họ Lý đứng đắn. Tại sao những người này thật sự thân thiết về phía người thay thế cô, một thứ hàng giả quen thuộc, lại xa lạ và xa cách về phía người cùng một vòng tròn với bọn họ là mình. Loại ánh mắt có một chút bắt nạt đó, tổn thương tới tự ái nhạy cảm của Như Tuyết.

Thân phận đặc biệt khiến Như Tuyết vốn nhạy cảm nhiều hơn mấy phần so với người bình thường. Đặc biệt là sau khi xui xẻo hồ đồ xảy ra quan hệ với người khác, Như Tuyết luôn đặc biệt tránh tiếp xúc với người biết chân tướng lần đó. Mà hôm nay, ánh mắt của những người này nhìn cô giống như đã biết chuyện lần đó. Nghĩ đến ngày đó Lý Mạn Dao cũng ở đây, Như Tuyết nghĩ đến một khả năng không dám tin tưởng.

“Tĩnh Xu, Lý Mạn Dao này quá ghê tởm. Những người đó nhất định đều là một phe, mới khiến chúng ta mất mặt như vậy.” Như Tuyết nhìn đoàn người dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt bọn họ, nụ cười trên mặt cũng không giữ nổi nữa.

“Như Tuyết, tớ hơi mệt. Mạn Dao đã không có quan hệ gì với chúng ta. Tớ hơi mệt mỗi, hôm nay chúng ta hãy đi về trước thôi.” Tĩnh Xu không có ý định nói những thứ này với Như Tuyết, định gọi điện thoại cho bạn trai hỏi thăm một chút buổi tụ họp ngày mai. Như Tuyết liếc mắt nhìn Tĩnh Xu, cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu đồng ý.

“Tụ họp ngày mai, hình như là mẹ anh mời mấy người bạn tốt trong ngày thường. Loại tụ họp này rất bình thường, mỗi tháng hầu như đều có một hai lần. Em cũng biết, phu nhân như bọn họ, mỗi ngày cũng không có chuyện gì, thích nhất chính là tụ họp.”

Bên kia điện thoại, người đàn ông không có hứng thú gì đối với việc này, có chút nghi ngờ sao bạn gái đột nhiên hỏi tới việc này, “Tĩnh Xu, nếu em cảm thấy hứng thú, không bằng ngày mai em cũng cùng đi, để mẹ anh giới thiệu em cho bạn bè bên cạnh bà. Trước kia em đi học ở nước ngoài, những người này có thể không quá quen thuộc với em, lần này đúng là để những người khác xem anh có thể có một người bạn gái xinh đẹp như em vậy.”

Người đàn ông chủ động đề cập để Tĩnh Xu cùng đi tụ hội, cũng thuận tiện làm cho quan hệ Tĩnh Xu có thể càng thân thiện hơn một chút với mẹ mình. Chuyện mình và Tĩnh Xu đã xin phép với cha mẹ, cha và mẹ vẫn không có thái độ rõ ràng, nhưng người đàn ông này cũng không dám trực tiếp nói với Tĩnh Xu, chỉ có thể hi vọng Tĩnh Xu cố gắng biểu hiện. Người đàn ông biết nguyên nhân thái độ cha mẹ lạnh nhạt. Tuy nói nhà họ Lý vốn là nhà giàu nhất thành phố S, nhưng phương pháp kinh doanh của người nhà họ Lý cũng không cùng tính cách của nhà họ Lâm bọn họ. Thái độ của cha đối với người nhà họ Lý cũng chỉ là khách sáo xa cách, mà bây giờ mình làm trái ý của cha, lựa chọn Tĩnh Xu của nhà họ Lý.

Cha mẹ có thái độ vậy cũng không tính là gì, chỉ là cha mẹ không biết Tĩnh Xu, từ khi biết Tĩnh Xu, từ một ngày đó bản thân đã biết Tĩnh Xu chính là người định mệnh kia. Mỗi tiếng nói mọi hành động của Tĩnh Xu đều giống với bóng dáng kia trong tưởng tượng của mình. Tuy người đàn ông là con trai độc nhất của cha mẹ, từ nhỏ đã học tập chuyện nơi làm ăn với cha, đã xem rất nhặt đối với một số chuyện, có thể dùng ích lợi được mất để xem xét. Nhưng có lẽ đã từng bị ảnh hưởng của ông ngoại, có tính cách thuộc về trí thức, mặc dù loại tính cách này đã rất nhặt có điều lại trở nên cố chấp ở trên loại chuyện nào đấy. Người đàn ông biết đây là khuyết điểm của anh, chẳng qua có chút chuyện lại thật sự không muốn thay đổi, đặc biệt là Tĩnh Xu, một bóng dáng thật vất vả thỏa mãn trong lúc anh ảo tưởng. Lúc ở cùng cô, anh có thể tạm thời quên đi rất nhiều chuyện, giống như có được cuộc sống trong ảo tưởng của mình.

“Tốt như vậy à, có phải là cần bác gái mời em đi mới được hay không? Hôm nay em gặp được một người, anh cũng biết tình huống trong nhà của chúng em, em không ngờ lại gặp được Mạn Dao vào lúc này. Mạn Dao có chút hiểu lầm với em, hôm nay em lại ở chung với Như Tuyết, có mấy lời không biết phải nói với Mạn Dao như thế nào.”

Người đàn ông cũng biết đến chuyện cháu gái thiết giả của nhà họ Lý, lúc này y theo tính tình của Tĩnh Xu quả thật không biết phải mở miệng như thế nào. Chuyện tiệc rượu lần đó, người đàn ông cũng nghe Tĩnh Xu nhắc tới, tất cả đều chỉ là hiểu lầm. Tuy Tĩnh Xu nói như vậy, nhưng người đàn ông thật sự biết, đây là những người khác lập kế Tĩnh Xu, muốn cô xấu mặt. Mà tuy rằng Tĩnh Xu biết việc này, nhưng vẫn xem ở tình chị em, không hy vọng làm lớn chuyện, chúng ta đều là người một nhà, chuyện này cũng cứ quên đi như vậy, thanh giả tự thanh (cây ngay không sợ chết đứng), nếu như làm lớn lên thì mất mặt là nhà họ Lý chúng ta. Rồi sau đó thì chuyện này thật sự đã qua đi, nhưng trước mắt trong giọng nói Tĩnh Xu lại lo lắng Lý Mạn Dao sẽ nói gì đó với mẹ mình.

Nhà họ Trương, thì ra người Trương Hạo Đình nhìn trúng là Lý Mạn Dao này. Trương Hạo Đình, trong mắt của người đàn ông thoáng qua vẻ tàn khốc. Phải biết, đồng lứa tuổi trẻ bọn họ, Trương Hạo Đình là bóng tối trong lòng tất cả mọi người, cũng bởi vì sự tồn tại của anh ta, bọn họ luôn bị cha mẹ yêu cầu lấy đối phương làm mục tiêu. Biểu hiện của bọn họ so với Trương Hạo Đình, cũng coi như không được cái gì. Chuyện trước mắt này, đương nhiên mình sẽ không để cho Tĩnh Xu khó xử. Sau khi hoàn toàn đồng ý với Tĩnh Xu sẽ giải quyết chuyện này, người đàn ông bèn mang theo tài liệu trên tay trực tiếp đến phòng làm việc của cha.

Ở nhà họ Trương, Mạn Dao đi cùng mẹ Trương, sau khi ăn cơm tối mới cùng với Hạo Đình trở lại trong căn hộ bọn họ ở. Hôm nay lúc Hạo Đình đến nhà họ Trương, bản thân đã phát hiện vẻ mặt đối phương có

chút kinh ngạc, trên đường về nhà đương nhiên muốn hỏi thăm nguyên do.

“Hoá ra là như vậy, xem ra lòng ham muốn của người này thật không nhỏ, là muốn mưu tính mười phần trăm cổ phần của nhà họ Lý trên tay Lý Như Tuyết, chẳng trách xuống tay bạo như vậy. Cổ phần cộng thêm tài sản cố định, trước mắt tài sản danh nghĩa của Lý Như Tuyết có hơn hai tỷ, di sản nhiều như vậy thì bất kỳ kẻ nào cũng sẽ đổ mắt.”

Mạn Dao nói tới chỗ này, biểu hiện trên mặt nhiều thêm mấy phần cô đơn, tuy nói đã không quan tâm, nhưng đều là cháu gái của nhà họ Lý, so sánh Lý Như Tuyết với mình thật sự là một loại châm chọc lớn lao.

“Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội), bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau, vốn còn có chút lo lắng lá bài tẩy sau đó, nhưng có thêm mười phần trăm cổ phần này thì có một số việc sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm.” Sau khi Trương Hạo Đình an ủi người bên cạnh, nghĩ đến cái gì, nụ cười khóe miệng có vài phần ý tàn nhẫn, người kia thiếu anh, hiện tại cũng đến lúc trả nợ rồi.

Mạn Dao cũng không để ý tới chuyện của Hạo Đình, cô cũng không rõ ràng lắm những chuyện buôn bán làm ăn này, so với nghĩ kế lung tung, còn không bằng cố gắng xử lý việc làm ăn của mình, như vậy nếu lúc Hạo Đình thiếu hụt tiền bạc chống đỡ, mình còn có thể ra tay.

Phải biết chuyện phát triển tới hôm nay, rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, cũng không ai biết bước kế tiếp nhà họ Lý muốn làm cái gì. Mấy ngày nay Mạn Dao đều đang cố gắng nhớ lại những việc lớn sắp xảy ra ở đời trước, hi vọng những việc lớn này có thể giúp cho Hạo Đình và Trương thị phát triển. Mặc dù không cách nào nói rõ chuyện là biết từ đâu, nhưng Hạo Đình lại không nghi ngờ Mạn Dao, mà dựa theo chuyện Mạn Dao nói đi làm chuẩn bị.

Kinh doanh, nhất là kinh doanh lớn như nhà họ Trương càng thêm quan tâm đối với chính sách và tin tức so với công ty nhỏ. Hôm nay, trong lúc vô tình Mạn Dao nhớ lại một số chuyện nào đó, sau khi trải qua sự phân tích của Trương Hạo Đình và cấp dưới, dẫn đến hiệu ứng hóa học, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Mạn Dao. Đặc biệt là vài việc lớn trong nước, Trương thị càng đạt tới thắng lợi song song giữa lợi ích công ty và hiệu quả lợi ích xã hội, mà đối lập với những thứ này, tình cảnh nhà họ Lý lại càng ngày càng khó khăn.

Tuy rằng Lý Kiến Nghiệp bởi vì mẹ không phản đối ngồi vững vàng vị trí chủ tịch, nhưng mấy ngày nay cổ đông khác của nhà họ Lý chậm rãi từ làm theo ý mình lúc đầu, *d&d#l@q^d<.com> từ từ chỉnh đốn hợp lại đến một nơi. Mấy ngày nay rất nhiều quyết định của mình đến bên dưới cũng trở nên âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh). Lại nói, tất cả vẫn là bởi vì nguyên do Lý Vạn Sơn cầm quyền nhiều năm, mới khiến thời gian Lý Kiến Nghiệp mới vừa nắm quyền trở nên khổ sở.

“Thím Trương, mấy ngày nay mẹ như thế nào? Thím phải chăm sóc mẹ thật tốt, gần đây trên mặt công việc tôi rất bận, không có quá nhiều thời gian đến thăm mẹ, thím còn phải chăm sóc nhiều hơn.” Ngay trước mặt mẹ, Lý Ngọc Lam dặn dò thím Trương.

“Nhị tiểu thư, cô yên tâm, tôi sẽ chăm sóc lão phu nhân thật tốt.” Tuy thím Trương là thân tín của lão phu nhân, nhưng đã sớm bị Lý Ngọc Lam thu mua. Phải biết trước mắt nhà họ Lý trừ người làm ra, cũng chỉ

có một mình lão phu nhân, mình đã chăm sóc lão phu nhân từ lúc còn trẻ, cho tới bây giờ đã qua ba mươi mấy năm, tình cảm nhiều năm như vậy làm cho giữa các họ nhiều thêm một chút thân tình so với chủ tớ bình thường. Nhất là thời điểm bây giờ, thân thể lão phu nhân ngày càng lụn bại, rốt cuộc lão gia không còn ở đây, nhiều năm vợ chồng như vậy, sao lão phu nhân chịu được việc này.

“Được rồi, con không cần tới chỗ mẹ, con bận rộn chuyện của con. Có điều các con đều là anh em, tập đoàn đã giao cho anh cả con, không phải mẹ thiên vị, chỉ là anh cả con trợ giúp cha con nhiều năm như vậy, tuy cha con làm sai rất nhiều chuyện, nhưng ánh mắt cũng rất tốt. Các con đều là con cái của mẹ, mẹ thật sự là không hi vọng lại thấy các con tự giết lẫn nhau.” Lão phu nhân nhìn con gái út bên cạnh, sau khi để thím Trương rời đi mới mở miệng nói.

82. Chương 75: Chương 75

Editor: trang bubble

“Mẹ, mẹ nói gì? Hiện tại anh cả là chủ tịch, những người như chúng con chỉ có thể làm việc ở dưới tay anh cả, chỉ có anh cả cho chúng con sắc mặt nhìn, nơi nào có đạo lý chúng con làm khó dễ anh cả. Mẹ, con biết mẹ luôn luôn ưu ái anh cả, nhưng chúng con cũng là con cái của mẹ, có một số việc vì sợ mẹ phiền lòng, con vẫn luôn không nói với mẹ.”

Lời của Lý Ngọc Lam có chứa mấy phần oán trách, khiến câu nói kế tiếp của lão phu nhân không có cách nào nói ra nữa. Bà không phải là một người bất công, cho dù thiên vị thì rất nhiều lúc thêm chiều con gái út này. Người già càng già yếu, càng mới mong muốn cảnh thái bình giả tạo. Có điều gần đây xem lời con gái nhỏ nói, nghĩ đến lời cháu gái nói gần đây, lão phu nhân chỉ cảm giác thời gian cuối cùng của mình cũng sẽ không thái bình.

“Chồng à, đây là một khoản buôn bán lớn, nếu như chúng ta có thể nắm bắt, đoán chừng sẽ có một số lợi nhuận.” Người phụ nữ nhìn cặp tư liệu trên tay, mở miệng khuyên nhủ người đàn ông vẫn do dự ngồi trên ghế sa lon. Người đàn ông nhũn nhặn chân mày, trong lòng suy tính nặng nề hai bên.

Vào rất nhiều năm trước, lúc người nhà họ Lý không biết, Lý Thủ Thành len lén thành lập một công ty trên danh nghĩa mẹ vợ. Dựa lưng vào cái thuyền lớn nhà họ Lý, công ty này của Lý Thủ Thành có thể nói là mỗi ngày thu vào đầu vàng, trở thành Tụ Bảo Bồn (chậu châu báu) của Lý Thủ Thành. Có điều từ sau khi anh cả lên làm chủ tịch tập đoàn, loại ngày lành này đã trở nên chật vật.

So với chị em, anh cả càng đề phòng mình, tuy hôm nay mình vẫn còn giữ chức ở trong tập đoàn, nhưng sau mấy lần điều động nhân sự, quyền lợi trên tay mình đã không thể thực hiện được rất nhiều. Vì không để Lý Kiến Nghiệp bắt được cái đuôi, thành tích của công ty cũng lộn xộn rất nhiều, cũng may mà trước mắt công ty đã có một chút tiếng tăm ở trong nghề, ngoại trừ chuyện làm ăn của nhà họ Lý thì còn có những khách hàng khác, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Tuy rằng quy mô công ty này không thể so sánh với tập đoàn Lý thị, nhưng từ lúc đầu thành lập đến phát triển mở rộng từng bước một như trước mắt, đều là Lý Thủ Thành tự mình cố gắng, khổ cực sáng lập nên công ty. Lý Thủ Thành đương nhiên không nỡ từ bỏ, nhất là trước mắt có một cơ hội trời cho như vậy. Có điều nghĩ đến phải bỏ ra giá lớn, Lý Thủ Thành vẫn còn có chút do dự.

“Chồng à, trước mắt tình hình tập đoàn tuy ông không nói ra thì tôi cũng biết. Kể từ sau khi anh cả lên làm chủ tịch, vẫn ghim ông, đoán chừng không bao lâu thì sẽ hoàn toàn cho ông đi tàu bay giấy. Đến lúc đó, chúng ta ở Lý thị cũng trở thành một cổ đông sông nhận chia phần thôi, nếu như vậy chẳng bằng bán cổ phần đi, hiện tại vừa vặn có một cơ hội tốt như thế. Hơn nữa, chúng ta cũng chỉ bán đi 5%, những thứ này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đối với Lý thị, chúng ta cũng có đủ tài chính. Lần này là cơ hội chúng ta khó được. Chồng à, ông cũng không hi vọng cả đời cứ sống ở dưới hơi thở của anh cả ông như vậy chứ!”

Lúc trước, người phụ nữ có thể khiến Lý Thủ Thành làm trái ý trong nhà, cười bà qua cửa, chính là dựa vào đủ hiểu rõ đối với Lý Thủ Thành. Mấy câu khuyên lơn vừa vặn nói trúng xương sườn mềm của Lý Thủ Thành, khiến ông vốn còn có chút do dự đã từ từ kiên định chủ kiến. Giống như phu nhân (vợ) mình nói, cho dù bán đi cổ phần cũng không tính là gì đối với nhà họ Lý, mà bản thân nghĩ đến này mấy ngày này chịu đựng những thứ kia trong công ty, Lý Thủ Thành hơi gật đầu, để vợ đi bàn bạc với người mua kia trước. Chuyện này phải cẩn thận một chút, ông không hy vọng gây thêm rắc rối, xuất hiện biến cố gì.

Lại nói trong khoảng thời gian này ngoại trừ Lý Kiến Nghiệp, những người khác cũng đối mặt hấp dẫn giống như vậy. Tuy rằng mỗi người đối mặt suy tính khác biệt, nhưng sau suy xét thì bọn họ không hồ là anh em, làm ra quyết định giống nhau. Trước đây rất lâu, Trương Hạo Đình đã vạch kế hoạch việc này.

So với nhà họ Lý, sau khi Trương Hạo Đình quản lý đã hoàn toàn nắm giữ tất cả quyền kinh tế của Trương thị, ở thời điểm mấy năm trước càng đã mua lại cổ phần của những người khác ở nhà họ Trương. Hiện tại sau khi trừ ra số nhỏ cổ phiếu lẻ tẻ của họ rời rạc, thừa lại cũng chỉ sót lại có hai, ba cổ đông hoàn toàn không tạo thành uy hiếp bày biện ở nơi đó.

Sau khi làm xong những thứ chuẩn bị này, Hạo Đình bèn bắt đầu vạch kế hoạch bước kế tiếp. Số tiền mua cổ phần của nhà họ Lý đã chuẩn bị xong từ rất lâu trước đây rồi. Chỉ là nếu nhà họ Lý không gây ra chuyện như vậy, có Lý Vạn Sơn ở đây, Trương Hạo Đình hoàn toàn không có cơ hội để tiến hành kế hoạch của mình. Nhưng trước mắt chuyện lại đơn giản hơn nhiều, nhà họ Lý nội đấu làm lợi chỉ có bản thân. Có điều số lượng những thứ này cũng không đủ, mà mục tiêu còn lại, nghĩ đến chuyện kế hoạch bên kia, Trương Hạo Đình đã bắt đầu mong đợi lúc Lý Kiến Nghiệp biết rõ chân tướng sẽ là phản ứng gì.

“Tiểu thư, thư của cô.” Lý Như Tuyết nhìn lá thư trong tay má Lý, có chút sững sờ. Thời đại này đã rất ít người viết thư, xem ra lá thư này cũng có chút đặc biệt, không biết bên trong để cái gì mà một xấp thật dày. Lý Như Tuyết thấy ánh mắt má Lý cũng có chút ngạc nhiên, cầm lá thư đi lên lầu, vừa về tới phòng ngủ, tò mò xé lá thư ra. Sau khi thấy đồ vật bên trong, Lý Như Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hai chân như nhũn ra phịch một tiếng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, may mắn chính là trong phòng trải lên thảm lông dê thật dày, mới không phát ra âm thanh quá lớn.

Sững sờ ngồi ở trên

83. Chương 75: Trắc Trở Liên Tục

“Mẹ, mẹ nói gì? Hiện tại anh cả là chủ tịch, những người như chúng con chỉ có thể làm việc ở dưới tay anh cả, chỉ có anh cả cho chúng con sắc mặt nhìn, nơi nào có đạo lý chúng con làm khó dễ anh cả. Mẹ, con biết mẹ luôn luôn ưu ái anh cả, nhưng chúng con cũng là con cái của mẹ, có một số việc vì sợ mẹ phiền lòng, con vẫn luôn không nói với mẹ.”

Lời của Lý Ngọc Lam có chứa mấy phần oán trách, khiến câu nói kế tiếp của lão phu nhân không có cách nào nói ra nữa. Bà không phải là một người bất công, cho dù thiên vị thì rất nhiều lúc thêm chiều con gái út này. Người già càng già yếu, càng mới mong muốn cảnh thái bình giả tạo. Có điều gần đây xem lời con gái nhỏ nói, nghĩ đến lời cháu gái nói gần đây, lão phu nhân chỉ cảm giác thời gian cuối cùng của mình cũng sẽ không thái bình.

“Chồng à, đây là một khoản buôn bán lớn, nếu như chúng ta có thể nắm bắt, đoán chừng sẽ có một số lợi nhuận.” Người phụ nữ nhìn cặp tư liệu trên tay, mở miệng khuyên nhủ người đàn ông vẫn do dự ngồi trên ghế sa lon. Người đàn ông nhũn chặt chân mày, trong lòng suy tính nặng nề hai bên.

Vào rất nhiều năm trước, lúc người nhà họ Lý không biết, Lý Thủ Thành len lén thành lập một công ty trên danh nghĩa mẹ vợ. Dựa lưng vào cái thuyền lớn nhà họ Lý, công ty này của Lý Thủ Thành có thể nói là mỗi ngày thu vào đầu vàng, trở thành Tụ Bảo Bồn (chậu châu báu) của Lý Thủ Thành. Có điều từ sau khi anh cả lên làm chủ tịch tập đoàn, loại ngày lành này đã trở nên chật vật.

So với chị em, anh cả càng đề phòng mình, tuy hôm nay mình vẫn còn giữ chức ở trong tập đoàn, nhưng sau mấy lần điều động nhân sự, quyền lợi trên tay mình đã không thể thực hiện được rất nhiều. Vì không để Lý Kiến Nghiệp bắt được cái đuôi, thành tích của công ty cũng lẹt xuống rất nhiều, cũng may mà trước mắt công ty đã có một chút tiếng tăm ở trong nghề, ngoại trừ chuyện làm ăn của nhà họ Lý thì còn có những khách hàng khác, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Tuy rằng quy mô công ty này không thể so sánh với tập đoàn Lý thị, nhưng từ lúc đầu thành lập đến phát triển mở rộng từng bước một như trước mắt, đều là Lý Thủ Thành tự mình cố gắng, khổ cực sáng lập nên công ty. Lý Thủ Thành đương nhiên không nỡ từ bỏ, nhất là trước mắt có một cơ hội trời cho như vậy. Có điều nghĩ đến phải bỏ ra giá lớn, Lý Thủ Thành vẫn còn có chút do dự.

“Chồng à, trước mắt tình hình tập đoàn tuy ông không nói ra thì tôi cũng biết. Kể từ sau khi anh cả lên làm chủ tịch, vẫn ghim ông, đoán chừng không bao lâu thì sẽ hoàn toàn cho ông đi tàu bay giấy. Đến lúc đó, chúng ta ở Lý thị cũng trở thành một cổ đông suông nhận chia phần thôi, nếu như vậy chẳng bằng bán cổ phần đi, hiện tại vừa vặn có một cơ hội tốt như thế. Hơn nữa, chúng ta cũng chỉ bán đi 5%, những thứ này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đối với Lý thị, chúng ta cũng có đủ tài chính. Lần này là cơ hội chúng ta khó được. Chồng à, ông cũng không hi vọng cả đời cứ sống ở dưới hơi thở của anh cả ông như vậy chứ!”

Lúc trước, người phụ nữ có thể khiến Lý Thủ Thành làm trái ý trong nhà, cưới bà qua cửa, chính là dựa vào đủ hiểu rõ đối với Lý Thủ Thành. Mấy câu khuyên lơn vừa vặn nói trúng xương sườn mềm của Lý Thủ Thành, khiến ông vốn còn có chút do dự đã từ từ kiên định chủ kiến. Giống như phu nhân (vợ) mình nói, cho dù bán đi cổ phần cũng không tính là gì đối với nhà họ Lý, mà bản thân nghĩ đến này mấy ngày này chịu đựng những thứ kia trong công ty, Lý Thủ Thành hơi gật đầu, để vợ đi bàn bạc với người mua kia trước. Chuyện này phải cẩn thận một chút, ông không hy vọng gây thêm rắc rối, xuất hiện biến cố gì.

Lại nói trong khoảng thời gian này ngoại trừ Lý Kiến Nghiệp, những người khác cũng đối mặt hấp dẫn giống như vậy. Tuy rằng mỗi người đối mặt suy tính khác biệt, nhưng sau suy xét thì bọn họ không hổ là anh em, làm ra quyết định giống nhau. Trước đây rất lâu, Trương Hạo Đình đã vạch kế hoạch việc này.

So với nhà họ Lý, sau khi Trương Hạo Đình quản lý đã hoàn toàn nắm giữ tất cả quyền kinh tế của Trương thị, ở thời điểm mấy năm trước càng đã mua lại cổ phần của những người khác ở nhà họ Trương. Hiện tại sau khi trừ ra số nhỏ cổ phiếu lẻ tẻ của họ rời rạc, thừa lại cũng chỉ sót lại có hai, ba cổ đông hoàn toàn không tạo thành uy hiếp bày biện ở nơi đó.

Sau khi làm xong những thứ chuẩn bị này, Hạo Đình bèn bắt đầu vạch kế hoạch bước kế tiếp. Số tiền mua cổ phần của nhà họ Lý đã chuẩn bị xong từ rất lâu trước đây rồi. Chỉ là nếu nhà họ Lý không gây ra chuyện như vậy, có Lý Vạn Sơn ở đây, Trương Hạo Đình hoàn toàn không có cơ hội để tiến hành kế hoạch của mình. Nhưng trước mắt chuyện lại đơn giản hơn nhiều, nhà họ Lý nội đấu làm lợi chỉ có bản thân. Có điều số lượng những thứ này cũng không đủ, mà mục tiêu còn lại, nghĩ đến chuyện kế hoạch bên kia, Trương Hạo Đình đã bắt đầu mong đợi lúc Lý Kiến Nghiệp biết rõ chân tướng sẽ là phản ứng gì.

“Tiểu thư, thư của cô.” Lý Như Tuyết nhìn lá thư trong tay má Lý, có chút sững sờ. Thời đại này đã rất ít người viết thư, xem ra lá thư này cũng có chút đặc biệt, không biết bên trong để cái gì mà một xấp thật dày. Lý Như Tuyết thấy ánh mắt má Lý cũng có chút ngạc nhiên, cầm lá thư đi lên lầu, vừa về tới phòng ngủ, tò mò xé lá thư ra. Sau khi thấy đồ vật bên trong, Lý Như Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hai chân như nhũn ra phịch một tiếng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, may mắn chính là trong phòng trải lên thảm lông dê thật dày, mới không phát ra âm thanh quá lớn.

Sững sờ ngồi ở trên đất, Lý Như Tuyết nhìn trên bức hình xa lạ và quen thuộc kia. Đây không thể nào là thật! Đây đều là âm mưu, đều là âm mưu, nhất định có người ở sau lưng mưu tính cô. Người kia là ai? Có thể là người đàn ông phía trên kia. Nam nữ thân thể quấn quít cùng nhau trong hình ở trên đất, trong gương mặt quen thuộc đó lộ ra xa lạ, người này thật sự là cô, ngày đó rõ ràng là ở trong nhà mình, là ai làm những chuyện này? Cả người Như Tuyết đã bắt đầu hoảng loạn, cho dù ngày đó cả người mình đều mơ mơ màng màng, rơi vào hốt hoảng trước nay chưa có, nhưng có thể bị chụp được hình như vậy thì người kia chỉ có người đã phá hủy trong sạch của cô đó. Sau đó ngẫm lại một chút chuyện liên tiếp, cả nhà người kia mất tích bí ẩn, vốn cho rằng tất cả đều đã qua, mà bây giờ những hình này xuất hiện đã rõ ràng nói cho cô biết, tưởng tượng trước kia đã quá đơn giản rồi.

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Hình như tôi vừa mới nghe được một chút âm thanh.” Lầu dưới, má Lý vừa vịn đi lên nghe được âm thanh kỳ quái trong phòng Lý Như Tuyết, có chút lo lắng ở ngoài cửa mở miệng hỏi thăm.

“Má Lý, tôi không sao. Tôi hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, má đừng quấy rầy tôi.” Nhìn hình trên đất, Như Tuyết rất hốt hoảng mở miệng nói với má Lý ngoài cửa.

“Vâng, tiểu thư. Vậy cô cẩn thận thân thể, tôi đi xuống trước.” Nếu Lý Như Tuyết từ chối, má Lý cũng không nói gì nữa, đi xuống từ trên cầu thang. Đợi đến khi nghe được tiếng bước chân từ từ đi xa, Như Tuyết mới gắng gượng đứng dậy từ trên đất, thở một hơi thật dài, xoa xoa nước mắt trên mặt, vội vàng thu dọn hình trên đất.

Nhìn hình từ từ bị lửa đốt thành tro, trong đầu Như Tuyết lại hoàn toàn không cách nào bình tĩnh lại.

Người kia có thể đưa những thứ này tới cho cô, chính là trên tay người kia còn giữ lại phim ảnh, một khi công bố những hình này ra ngoài, Như Tuyết không dám tiếp tục suy nghĩ sẽ xảy ra cái gì nữa. Người kia muốn làm cái gì? Cô đã nhìn tỉ mỉ lá thư này qua một lần nhưng cũng không có phát hiện gì. Người kia hoàn toàn không để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào. Sợ hãi không hiểu không tên là có thể khiến người ta sụp đổ nhất, bạn đều căng thẳng thần kinh mỗi giờ mỗi phút, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt khiêu chiến sụp đổ.

“Như Tuyết, anh nghe má Lý nói em có chút không thoải mái. Hiện tại sắc mặt của em thật sự rất kém, không bằng anh với em đến bệnh viện khám một chút. Nếu như em bị bệnh thì anh sẽ đau lòng.” Xảy ra chuyện như vậy, Như Tuyết đúng là quên mất hôm nay hẹn với người đàn ông đi xem phim. Đợi đến khi người đàn ông xuất hiện ở trong phòng khách nhà cô, Như Tuyết mới nhớ tới chuyện này, nhìn bộ dáng tái nhợt trong gương, cho dù dùng nhiều phấn lót hơn nữa cũng rất khó che giấu đi.

“Có thể là tối hôm qua cảm lạnh thôi, không có việc gì lớn. Hôm nay đầu em có chút choáng váng, phim vẫn là hôm nào đi.” Xảy ra chuyện này, cho dù Như Tuyết ngủ trang tốt cũng không có hăng hái xem phim lắm, “Như vậy cũng tốt, em nghỉ ngơi thật tốt, anh ở đây với em. Nếu em khó chịu chỗ nào, nhất định phải nói với anh.”

Người đàn ông sẵn sàng như vậy nếu như ở trong ngày thường, Như Tuyết đương nhiên cảm thấy ngọt ngào vui mừng. Nhưng bây giờ lại gánh vác áp lực, Như Tuyết không thể nói ra lời từ chối, cũng không dám tiếp tục giả vờ trẻ con, người kia có thể sẽ trốn ở chỗ tối, biết đâu người đàn ông này vừa rời khỏi tầm mắt của cô, sẽ nhận được đồ giống vậy.

“Cô bé ngốc, dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không rời khỏi em. Anh yêu chính là em, em hình dáng gì, cũng là người anh yêu. Sao bị bệnh lại hỏi ra lời ngây thơ như vậy rồi? Như Tuyết, ở trong lòng anh em giống như là thiên sứ vậy, làm sao có thể làm chuyện sai? Chính là làm sai, nhất định cũng là chuyện nhỏ không quan trọng gì thôi.” Nghe đáp án của người bên cạnh, Như Tuyết chỉ cảm thấy tay của đối phương khiến cô cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Mới vừa rồi thấy người đàn ông đối với cô dịu dàng, cô lấy can đảm thử hỏi thăm, nhưng kết quả lại làm cho cô rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn.

“Cô bé ngốc, mau chóng ngủ đi. Ngủ một giấc thật ngon, bệnh sẽ hết.” Lấy tay vỗ vỗ tay Như Tuyết, ánh mắt người đàn ông dịu dàng chuyên chú khiến Như Tuyết không dám nhìn thẳng vào mắt với anh, chỉ có thể nhắm mắt lại thật chặt. Nghe tiếng hít thở của Lý Như Tuyết từ từ vững vàng bên cạnh, người đàn ông thu lại nụ cười khoe miệng, ánh mắt nhìn Lý Như Tuyết cũng lộ ra mấy phần xem kỹ.

Qua nhiều năm như vậy, anh có thể mưu cầu được ích lợi ở trước mặt bao nhiêu người, đương nhiên rất rõ ràng một khi tiết lộ thân phận sẽ gặp phải cái gì. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn cẩn thận làm việc, sau mỗi lần hoàn thành một nhiệm vụ, đều sẽ sửa đổi hình tượng lần nữa, sau đó càng không đi tới thành phố từng sống trước đó.

Anh vốn còn định sau khi đen ăn đen lần này sẽ rửa tay chậu vàng (giải nghệ), tìm một địa phương thích hợp ẩn cư (ở ẩn), hưởng thụ trải qua cuộc sống sau này, dù sao kinh nghiệm như vậy rất dễ dàng làm cho người ta sụp đổ. Trang #ddlqd# bubble Nhưng bây giờ, nghĩ đến cú điện thoại nhận được vài ngày trước đó, trong ánh mắt người đàn ông toát ra một tia sợ hãi. Người như anh giỏi nhất chính là không ràng buộc, nếu không để người ta biết nhược điểm của mình, chuyện sẽ thật sự hồng bét.

Vốn là anh vẫn giấu kín người kia rất tốt, trừ lúc đặc biệt rất ít tiếp xúc với đối phương, trong điện thoại người đó là làm sao biết được chỗ ở của người kia? Lúc đầu còn hơi nghi ngờ đối phương, nhưng sau đó nghe được bên kia nói ra tên viện dưỡng lão kia, người đàn ông cũng biết anh đã bại lộ. Vì an nguy của người trong viện dưỡng lão, mình không có bất kỳ lựa chọn nào chỉ có thể nghe theo sự dẫn dắt của người không biết thân phận kia, trở thành con rối của đối phương.

Lại nói, Lý Như Tuyết này cũng coi như là hàng bán chạy, nhiều người như vậy đều nhắm ngay mục tiêu đến trên người của cô. Cũng không biết người thần bí là thần thánh phương nào, mình đã thông qua đủ loại con đường để dò la thân phận của người kia, nhưng không chỉ không có đầu mối ngược lại còn nhận được cảnh cáo của đối phương.

“Lý Kính Đào, con giải thích rõ cho mẹ, đây là xảy ra chuyện gì?” Mới vừa mua một chút cổ phần, Lý Ngọc Nhu vốn là mua sắm thỏa thích, sau khi nhận được một tin tức cũng không cười nổi nữa, nổi giận dưng dưng chạy về trong nhà, lại thấy Lý Kính Đào uống say như chết giống với trước kia càng trở nên giận dữ ngút trời. Bản thân đã làm ra tội ác gì? Con trai bình thường vẫn lấy làm kiêu ngạo vậy mà nổi lên ý nghĩ bắn thủ như vậy. Nếu chuyện này bị người biết, Lý Ngọc Nhu đã không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Con người Lý Ngọc Nhu này quan tâm nhất chính là mặt mũi của bà, không có gì quan trọng hơn so với mặt mũi của bà. Ngấm lại một chút lời của đối thủ nghe được hôm nay, Lý Ngọc Nhu càng nghĩ càng giận. Bà là thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao con trai mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo lại đột nhiên có ý nghĩ như vậy? Mọi chuyện không phải lỗi của con trai, đều là của người phụ nữ kia, đều là Lý Như Tuyết đó. Nếu không phải là cô ta quyến rũ con trai của mình, nó tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ như vậy, nó sẽ vừa ý cô gái giống với bà, tất cả đều sẽ hạnh phúc thêm ngọt ngào. Hiện nay nhìn con trai mình người không giống người quý không giống quý.

“Con dậy cho mẹ, đồ không có chí tiến thủ.” Nghĩ đến những suy nghĩ đó, trực tiếp đá một phát tới Lý Kính Đào tê liệt ngã xuống trên thảm trải sàn. Ồi, Lý Kính Đào chỉ cảm thấy trên người có chút đau đớn, cố gắng mở mắt ra, phía trước có một bóng người lơ mơ, gắng sức phân biệt một lúc, hình như là bộ dáng của mẹ, nhưng tại sao mẹ lại ở chỗ này? Đầu của anh thật choáng váng, trên người cũng thật đau, “Mẹ, không phải là mẹ và bạn đi ra ngoài à? Hôm nay con gặp gỡ với mấy người bạn, mới có thể uống nhiều hơn một chút, lần sau sẽ không như vậy.”

Thấy sắc mặt của mẹ u ám, Lý Kính Đào tìm một cái cớ, muốn giải thích chuyện này một chút.

“Đồ khốn kiếp, vẫn còn ở nơi này nói láo. Hôm nay con nói rõ cho mẹ, rốt cuộc Lý Như Tuyết đó là thứ hồ ly tinh gì? Giữa các con rốt cuộc có chuyện gì? Bây giờ bên ngoài đã truyền đi xôn xao, hiện giờ con hãy giải thích rõ cho mẹ.” Lý Như Tuyết, nghe được trong miệng mẹ nói ra cái tên khiến anh đau lòng, Lý Kính Đào không cách nào che giấu đau khổ trên mặt.

“Mẹ, mẹ đang nói gì? Con nghe không hiểu, con và Như Tuyết là anh em họ so với bình thường còn bình thường hơn. Hôm nay, lời mẹ nói thật là làm cho người ta không rõ rồi.”

“Vẫn còn nguy hiểm với mẹ, hiện tại mẹ đã biết rõ mọi chuyện. Đồ dê tiện Lý Như Tuyết kia lại dám quyến rũ con. Hôm nay, mẹ sẽ nói một lần cuối cùng với con, con phải nhớ kỹ thân phận của con, cách xa nó một chút cho mẹ. Mẹ sẽ sắp xếp đối tượng xem mắt cho con, tuổi của con cũng không nhỏ, cũng nên có một đối tượng lui tới nghiêm chỉnh, trước đó chính là mẹ quá nuông chiều đối với con rồi.”

Lý Ngọc Nhu nghĩ đến lần từ hôn vốn không bệnh mà kết thúc đó, lúc ấy chẳng qua là cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ chính là có liên quan tới Lý Như Tuyết này, ngẫm lại khi đó Lý Kính Đào đang bị từ hôn mà mặt lại tươi cười, biểu hiện thái độ khác thường lại bị bà lơ là.

84. Chương 76: Chương 76

Editor: trang bubble

“Mẹ, lời của mẹ nói như thế làm cho người ta hồ đồ lắm, con nghe mà đầu óc u mê. Con cũng không thích những đối tượng xem mắt của mẹ kia, mẹ cũng đừng nhắc lại những chuyện này nữa.”

Xem mắt, còn chưa đi ra từ trong đau đớn Lý Như Tuyết mang tới, Lý Kính Đào từ chối chuyện này một hơi. Nghe được Lý Kính Đào từ chối, Lý Ngọc Nhu càng xác định trình độ chân thật của tin tức nghe được kia.

“Chuyện này không cần con quyết định, đến lúc đó mẹ sẽ sắp xếp xong ứng cử viên thích hợp, con chỉ cần làm tốt việc một bạn trai nên làm là được rồi. Nhớ chỉ cần con vẫn là con trai của mẹ, nhất định phải làm theo ý của mẹ. Nếu như con không muốn cũng đơn giản, trực tiếp cắt ra ngoài từ trong nhà của mẹ.”

Lý Ngọc Nhu và Lý Kính Đào âm ỉ thành bộ dáng này, chồng và con trai cả ở bên ngoài cũng nhận được tin tức, vội vã về đến nhà đã thấy hai người giằng co. Tuy rằng không hiểu rõ rốt cuộc là vì cái gì, nhưng nhìn sắc mặt Lý Ngọc Nhu âm u, hai người cha nhìn con, con nhìn cha, không biết phải mở miệng như thế nào.

“Cha, anh, hai người tới phân xử thử. Hôm nay không biết mẹ nổi điên cái gì, ở trước mặt con liên tục nói lung tung không giải thích được. Những việc này cũng không tính là gì, hiện tại lại bắt đầu làm trái với mong muốn của con, muốn sắp xếp đối tượng xem mắt cho con dựa theo mẹ, cả đời con không thể ở chung với một người con không thích. Cha, anh, hai người phải giải quyết cho con.” Lý Kính Đào thấy hai người đi tới, vội vàng mở miệng cầu cứu về phía hai người.

“Mẹ, chuyện của mẹ và em trai có thể từ từ nói, Kính Đào chỉ là xúc động tạm thời. Kính Đào còn không nói xin lỗi với mẹ.” Anh của Lý Kính Đào vừa nháy mắt với anh, vừa mở miệng khuyên lớn mẹ. Con trai cả thuận theo ý muốn của bà hơn con trai nhỏ, bây giờ thấy con trai cả mở miệng, sắc mặt Lý Ngọc Nhu chuyển biến tốt một chút. Tuy nói việc xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài, nhưng mấy người ở đây cũng không phải là người ngoài. Lý Ngọc Nhu vừa tức giận trừng mắt liếc Lý Kính Đào đứng ở một bên, vừa vài ba lời nói ra hôm nay bị lời chế nhạo của đối địch như thế nào.

“Mẹ, chuyện này nhất định chỉ là hiểu lầm. Kính Đào, em mau giải thích với mẹ một chút, tại sao người của nhà họ Lý chúng ta có thể làm ra chuyện này.” Anh cả của Lý Kính Đào, Lý Kính Dân đẩy Lý Kính Đào đã sưng sờ ở nơi đó kể từ nghe được lời của mẹ một cái, để cho anh cho mẹ một lời giải thích hợp lý.

“Anh, anh đừng nói nữa. Nếu mẹ đã biết mọi chuyện rồi, có một số việc em cũng không muốn giấu giếm nữa. Con là thật sự thích Như Tuyết, khi lần đầu tiên gặp Như Tuyết con đã thích cô ấy. Khi đó, con không biết thân phận của cô ấy, vẫn chưa nói chuyện này với mọi người, vốn định đợi đến khi chúng con chính thức cùng nhau sẽ nói với mọi người, có điều không ngờ sau đó lại xảy ra những chuyện này. Con và Như Tuyết vậy mà lại là anh em họ, tại sao ông trời có thể trêu đùa người như vậy.

Mẹ, con thật sự không bỏ được Như Tuyết. Trải qua mấy ngày nay, tràn đầy trong lòng của con đều là quá khứ ngọt ngào giữa chúng con. Mẹ, nếu như mẹ còn muốn đứa con trai như con đây, cũng đừng ép con nữa. Nếu không mẹ mất đi không chỉ là danh tiếng, còn có đứa con trai này.”

Lý Kính Đào thấy núi dựa tới, cũng định mượn cơ hội này nói rõ ràng toàn bộ mọi chuyện với mẹ, “Kính Đào, con im miệng cho cha. Con nhất định là uống say mới nói những thứ mê sảng này. Ngọc Nhu, bà đừng tưởng thiệt, tôi sẽ xử lý chuyện này. Hôm nay bà cũng mệt mỏi rồi, không bằng đi nghỉ trước, những chuyện này đợi ngày mai lại nói có được hay không?”

Lúc này cũng đến lúc chủ của một gia đình trên danh nghĩa mở miệng, mặc dù cũng khiếp sợ lời nói mới vừa nghe được như nhau, nhưng nhiều năm như vậy ông xem như là một người hiểu rõ tính tình Lý Ngọc Nhu nhất. Còn không đợi đến khi Lý Kính Đào nói hết lời, người đàn ông đã giành trước mở miệng, vừa nói vừa nháy nháy mắt với Lý Kính Dân bên cạnh. Lý Kính Dân ngẫm hiểu rất rõ ý của cha, đẩy Lý Kính Đào bên cạnh còn muốn nói tiếp đi ra ngoài.

“Ông làm cha mà dạy dỗ như thế nào? Đây không phải là con trai của tôi. Tôi cho ông biết, ông cố gắng giáo dục tốt con trai của ông cho tôi. Lý Ngọc Nhu tôi không thể mất mặt như vậy.”

Vừa thấy người đàn ông bên cạnh mình, lại nghĩ đến cái đứa thiếu chút nữa tức chết bà kia chính là máu mủ của người này, không trách được làm cho người ta phiền lòng như vậy. Lúc trước, bà là mắt bị mù mới có thể nhìn trúng người đàn ông này, bản thân bỏ ra rất nhiều vì người đàn ông này. Bà vốn cho rằng còn đổi lấy hai đứa con trai hiểu chuyện có thể giành lại mặt mũi cho bà, hiện tại lại gây ra chuyện như vậy thì mặt trong mặt ngoài của bà đều vứt sạch cả rồi. Chỉ còn lại con trai cả, xem một chút từ bề ngoài, đây là kiêu ngạo cuối cùng của bà, đứa con trai này chưa từng để cho bà thất vọng, lần này cũng sẽ không.

”Mẹ, mẹ cũng biết tính tình Kính Đào, con trai tuổi này chính là nhiều hơn mấy phần phản nghịch. Lúc thường ngày, chúng ta không phát hiện loại phản nghịch này của Kính Đào, trước mắt phát hiện thì phải nghĩ biện pháp giải quyết. Chuyện này, chúng ta phải bàn bạc kỹ càng mới được. Mẹ, mẹ nghe Kính Đào nói chuyện này luôn cẩn thận, hai người bọn họ tiếp xúc không nhiều lắm,

85. Chương 76: Bão Táp Nhà Họ Lý

Editor: trang bubble ^

“Mẹ, lời của mẹ nói như thế làm cho người ta hồ đồ lắm, con nghe mà đầu ù mê. Con cũng không thích những đối tượng xem mắt của mẹ kia, mẹ cũng đừng nhắc lại những chuyện này nữa.”

Xem mắt, còn chưa đi ra từ trong đau đớn Lý Như Tuyết mang tới, Lý Kính Đào từ chối chuyện này một hơi. Nghe được Lý Kính Đào từ chối, Lý Ngọc Nhu càng xác định trình độ chân thật của tin tức nghe được kia.

“Chuyện này không cần con quyết định, đến lúc đó mẹ sẽ sắp xếp xong ứng cử viên thích hợp, con chỉ cần làm tốt việc một bạn trai nên làm là được rồi. Nhớ chỉ cần con vẫn là con trai của mẹ, nhất định phải làm theo ý của mẹ. Nếu như con không muốn cũng đơn giản, trực tiếp cút ra ngoài từ trong nhà của mẹ.”

Lý Ngọc Nhu và Lý Kính Đào âm ỉ thành bộ dáng này, chồng và con trai cả ở bên ngoài cũng nhận được tin tức, vội vã về đến nhà đã thấy hai người giằng co. Tuy rằng không hiểu rõ rốt cuộc là vì cái gì, nhưng nhìn sắc mặt Lý Ngọc Nhu âm u, hai người cha nhìn con, con nhìn cha, không biết phải mở miệng như thế nào.

“Cha, anh, hai người tới phân xử thử. Hôm nay không biết mẹ nổi điên cái gì, ở trước mặt con liên tục nói lung tung không giải thích được. Những việc này cũng không tính là gì, hiện tại lại bắt đầu làm trái với mong muốn của con, muốn sắp xếp đối tượng xem mắt cho con dựa theo mẹ, cả đời con không thể ở chung với một người con không thích. Cha, anh, hai người phải giải quyết cho con.” Lý Kính Đào thấy hai người đi tới, vội vàng mở miệng cầu cứu về phía hai người.

“Mẹ, chuyện của mẹ và em trai có thể từ từ nói, Kính Đào chỉ là xúc động tạm thời. Kính Đào còn không nói xin lỗi với mẹ.” Anh của Lý Kính Đào vừa nháy mắt với anh, vừa mở miệng khuyên lớn mẹ. Con trai cả thuận theo ý muốn của bà hơn con trai nhỏ, bây giờ thấy con trai cả mở miệng, sắc mặt Lý Ngọc Nhu chuyển biến tốt một chút. Tuy nói việc xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài, nhưng mấy người ở đây cũng không phải là người ngoài. Lý Ngọc Nhu vừa tức giận trừng mắt liếc Lý Kính Đào đứng ở một bên, vừa vài ba lời nói ra hôm nay bị lời chế nhạo của đối địch như thế nào.

“Mẹ, chuyện này nhất định chỉ là hiểu lầm. Kính Đào, em mau giải thích với mẹ một chút, tại sao người của nhà họ Lý chúng ta có thể làm ra chuyện này.” Anh cả của Lý Kính Đào, Lý Kính Dân đẩy Lý Kính Đào đã sưng sờ ở nơi đó kể từ nghe được lời của mẹ một cái, để cho anh cho mẹ một lời giải thích hợp lý.

”Anh, anh đừng nói nữa. Nếu mẹ đã biết mọi chuyện rồi, có một số việc em cũng không muốn giấu giếm nữa. Con là thật sự thích Như Tuyết, khi lần đầu tiên gặp Như Tuyết con đã thích cô ấy. Khi đó, con không biết thân phận của cô ấy, vẫn chưa nói chuyện này với mọi người, vốn định đợi đến khi chúng con chính thức cùng nhau sẽ nói với mọi người, có điều không ngờ sau đó lại xảy ra những chuyện này. Con và Như Tuyết vậy mà lại là anh em họ, tại sao ông trời có thể trêu đùa người như vậy.

Mẹ, con thật sự không bỏ được Như Tuyết. Trải qua mấy ngày nay, tràn đầy trong lòng của con đều là quá khứ ngọt ngào giữa chúng con. Mẹ, nếu như mẹ còn muốn đứa con trai như con đây, cũng đừng ép con nữa. Nếu không mẹ mất đi không chỉ là danh tiếng, còn có đứa con trai này.”

Lý Kính Đào thấy núi dựa tới, cũng định mượn cơ hội này nói rõ ràng toàn bộ mọi chuyện với mẹ, “Kính Đào, con im miệng cho cha. Con nhất định là uống say mới nói những thứ mê sảng này. Ngọc Nhu, bà đừng tưởng thiệt, tôi sẽ xử lý chuyện này. Hôm nay bà cũng mệt mỏi rồi, không bằng đi nghỉ trước, những chuyện này đợi ngày mai lại nói có được hay không?”

Lúc này cũng đến lúc chủ của một gia đình trên danh nghĩa mở miệng, mặc dù cũng khiếp sợ lời nói mới vừa nghe được như nhau, nhưng nhiều năm như vậy ông xem như là một người hiểu rõ tính tình Lý Ngọc Nhu nhất. Còn không đợi đến khi Lý Kính Đào nói hết lời, người đàn ông đã giành trước mở miệng, vừa nói vừa nháy nháy mắt với Lý Kính Dân bên cạnh. Lý Kính Dân ngầm hiểu rất rõ ý của cha, đẩy Lý Kính Đào bên cạnh còn muốn nói tiếp đi ra ngoài.

“Ông làm cha mà dạy dỗ như thế nào? Đây không phải là con trai của tôi. Tôi cho ông biết, ông cố gắng giáo dục tốt con trai của ông cho tôi. Lý Ngọc Nhu tôi không thể mất mặt như vậy.”

Vừa thấy người đàn ông bên cạnh mình, lại nghĩ đến cái đứa thiếu chút nữa tức chết bà kia chính là máu mủ của người này, không trách được làm cho người ta phiền lòng như vậy. Lúc trước, bà là mất bị mù mới có thể nhìn trúng người đàn ông này, bản thân bỏ ra rất nhiều vì người đàn ông này. Bà vốn cho rằng còn đổi lấy hai đứa con trai hiểu chuyện có thể giành lại mặt mũi cho bà, hiện tại lại gây ra chuyện như vậy thì mặt trong mặt ngoài của bà đều vứt sạch cả rồi. Chỉ còn lại con trai cả, xem một chút từ bề ngoài, đây là kiểu ngạo cuối cùng của bà, đứa con trai này chưa từng để cho bà thất vọng, lần này cũng sẽ không.

“Mẹ, mẹ cũng biết tính tình Kính Đào, con trai tuổi này chính là nhiều hơn mấy phần phản nghịch. Lúc thường ngày, chúng ta không phát hiện loại phản nghịch này của Kính Đào, trước mắt phát hiện thì phải nghĩ biện pháp giải quyết. Chuyện này, chúng ta phải bàn bạc kỹ càng mới được. Mẹ, mẹ nghe Kính Đào nói chuyện này luôn cẩn thận, hai người bọn họ tiếp xúc không nhiều lắm, ngoại trừ người trong cuộc có rất ít người khác biết. Bên Lý Như Tuyết cũng sẽ không ngu đến mức nói ra những chuyện này. Vậy, chúng ta đúng là phải suy ngẫm một chút là ai lan truyền chuyện này ra, âm ỉ đến mức hiện tại mọi người đều biết. Đây mới là chuyện chúng ta phải suy nghĩ nhất bây giờ. Mới vừa rồi, con cẩn thận hỏi thăm Kính Đào, chuyện Kính Đào và Như Tuyết rất cẩn thận. Theo ý của Kính Đào, có thể biết nội tình trong đó chỉ có một người.”

Sau khi nói đến đây, Lý Kính Dân dừng lại, không biết có phải là muốn tiếp tục nữa hay không.

“Rốt cuộc là ai? Người kia có thù gì với nhà họ Lý chúng ta, muốn hại mẹ như vậy? Mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó, con nói nhanh một chút, rốt cuộc là ai?” Lý Ngọc Nhu tức giận, khi nghe lời của con bèn tìm được cửa trút giận chính xác. Tuy Lý Kính Đào làm sai chuyện, nhưng Lý Kính Đào rốt cuộc là con trai của bà, máu mủ tình thâm, đối mặt bộ dáng Lý Kính Đào chán chường, người phụ nữ trừ trách mắng thì hoàn toàn không cách nào sử dụng những thủ đoạn khác.

“Việc này con cũng không biết có phải hay không. Mẹ, lúc mẹ nghe được việc này tuyệt đối phải bớt giận. Con cảm thấy trong này vẫn còn có chút nội tình, nếu như chúng ta xúc động thì sẽ không tốt.”

Lời của Lý Kính Dân bào chữa cho đối phương, khiến sự tức giận của Lý Ngọc Nhu càng ngày càng dâng cao. “Kính Dân, rốt cuộc là ai? Con thấy mẹ con cũng tức giận thành bộ dáng này, cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhìn con khó xử như vậy, chẳng lẽ là người của nhà họ Lý?” Lời nói của người đàn ông nhận được sự chứng thật của Lý Kính Dân.

“Cha, Kính Đào nói chỉ có Tĩnh Xu biết những chuyện này, tất cả mọi chuyện của nó và Như Tuyết cũng chỉ có một mình Tĩnh Xu biết. Nếu như chuyện này lan truyền ra ngoài, cuối cùng bàn tay gậy tội ác cũng chỉ có một mình Tĩnh Xu, những người khác hoàn toàn không biết gì về ý nghĩ này của Kính Đào.”

Lý Tĩnh Xu, Lý Kiến Nghiệp, Lý Ngọc Nhu đá một phát cái ghế bên cạnh ngã lắn, “Không thể ngờ là Bạch Nhân Lang (sói mắt trắng) Tĩnh Xu này, trong ngày thường uống công tôi đối với nó tốt như vậy, nhưng bây giờ lại phải ở chỗ này xem chuyện cười của nhà họ Lý chúng ta. Lén lút làm ra chuyện như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không quên đi như vậy. Kính Dân, hiện tại con hãy đi với mẹ, đến nhà họ Lý. Mẹ phải hỏi Lý Kiến Nghiệp cho ra nhẽ, mẹ cũng muốn hỏi một chút ông ta là giáo dục con gái như thế nào.”

Sau khi Lý Ngọc Nhu nghe đến tên Tĩnh Xu, trong đầu nghĩ đến chuyện tập đoàn Lý thị gần đây, nghĩ đến chuyện xảy ra liên tục từ sau khi cha bệnh nặng, càng ngày càng xác nhận suy đoán này. Anh cả đây là muốn trả thù bà chuyện gần đây mấy người chị em bọn họ liên kết đối đầu với ông, nhưng đều là người một nhà, chuyện trên phương diện làm ăn tại sao phải dính vào trong cuộc sống thầm kín.

Anh cả quá độc ác, hoàn toàn không quan tâm tới tình anh em gì, đây là muốn phá hủy Kính Đào. Chẳng lẽ ông ấy quên Tĩnh Xu cũng là người của nhà họ Lý, làm Kính Đào mất mặt, Tĩnh Xu nơi đó lại có mặt mũi gì. Lý Kính Dân thấy mẹ hành động xung động, vội vàng tiến lên ngăn cản mẹ.

“Mẹ, chuyện này chúng ta không bằng không chứng, cũng đừng đi tự tìm mất mặt. Chính là đến đó, chúng ta không bằng không chứng, cũng không ai sẽ thừa nhận loại chuyện như vậy. Chúng ta vẫn là suy tính một chút sau này phải làm như thế nào?”

Lý Kính Dân đã tốt nghiệp đại học bắt đầu làm việc, anh không theo ý tưởng của Lý Ngọc Nhu lúc trước, đến tập đoàn Lý thị công tác, mà là ở trong lúc học đại học, bèn thành lập một công ty nhỏ với mấy người bạn tốt cùng chung chí hướng. Lúc đầu tay trắng dựng nghiệp, Lý Ngọc Nhu cũng từng phản đối, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý Kính Dân thuyết phục, trải qua mấy năm cố gắng, chuyện làm ăn của Lý Kính Dân đã bắt đầu lên quỹ đạo.

Xông xáo ở trong ngành nghề, anh đương nhiên sẽ không suy nghĩ giống với mẹ và em trai, đối với anh, tuy chuyện của em trai mất mặt một chút, nhưng không tính là gì. Tuy rằng mẹ luôn làm việc ở tập đoàn Lý thị, lại bị người chiều hư rồi, cũng không tinh thông đối với chuyện trên phương diện làm ăn, đến hiện tại còn không nhận rõ tình thế, 0di33xn0dafnl330fys0doon còn tưởng rằng bây giờ còn là lúc ông vẫn còn, bà đã sớm không phải đại tiểu thư của nhà họ Lý. Trước mắt, tập đoàn Lý thị đã đã thuộc về bác cả, một người hoàn toàn không quyền lên tiếng như mẹ hiện tại đến chỗ bác cả, đó không phải là cầm trứng gà đập vào tảng đá, nhất định là sẽ đụng vỡ đầu chảy máu.

Thật ra thì chuyện này, ở một trình độ nào đó cũng là một loại chuyện tốt đối với nhà bọn họ. Nếu như Lý Như Tuyết đó thật sự có ý đối với Kính Đào, như vậy tài sản dưới danh nghĩa của Lý Như Tuyết sẽ phải quy về trong nhà bọn họ. Ngầm lại công ty mình vẫn luôn thiếu hụt yêu cầu tiền bạc, nếu như có số tiền kia, vậy tự nhiên công ty của mình có thể tiến thêm một bước. Trước mắt chuyện làm ăn của công ty phát triển không ngừng, Lý Kính Dân đã sớm bỏ mất phần định mức của mấy đối tác còn lại. Nếu như có một số tiền lớn như vậy, anh có thể mua phần định mức từ trong tay những người khác, đến lúc đó công ty chính là của một mình anh rồi.

“Chẳng lẽ chúng ta chịu oan ức như thế. Chuyện này cứ tính như thế, vậy không phải nói mẹ sợ đồ dê tiện

Lý Tĩnh Xu đó à, không được, tuyệt đối không thể tính như vậy.”

“Mẹ, hôm nay mẹ nhận được tin tức, đoán chừng những người đó cũng chờ đợi đi xem chuyện cười của mẹ. Bây giờ quan trọng nhất chính là chúng ta cái gì cũng không làm, nếu không không thể xác nhận suy đoán này, ngược lại con,... chẳng bằng chúng ta đón Như Tuyết đến trong nhà của chúng ta. Chúng ta quang minh chính đại tiếp cận, để những kẻ chế giễu mẹ nhìn một chút, chúng ta cây ngay không sợ chết đứng, hoàn toàn không có gì. Về phần chỗ Kính Đào, con sẽ nghĩ biện pháp không chế lại, chuyện sau này cứ giao cho con có được hay không? Mẹ cũng mệt mỏi rồi, cũng đừng buồn phiền vì những chuyện nhỏ nhặt này nữa.”

Nghe lời con trai cả nói, ngẩng đầu nhìn con trai cả, Lý Ngọc Nhu gật đầu, vẫn là con trai cả hiểu chuyện, không cần bà phiền lòng. “Chuyện này con xem đó mà làm đi. Có điều lần trước đồ đệ tiện kia đã từ chối tới chỗ của mẹ, lần này đoán chừng cũng không dễ dàng, con phải nghĩ kỹ cách nói.”

Lý Ngọc Nhu nghĩ đến lần trước Như Tuyết không nể mặt bà, tức giận hơi lắng xuống lại tăng lên.

“Mẹ, con biết rồi. Con sẽ tự mình nói với cô ta một chút, lại nói con cũng là anh họ của cô ta, nhưng vẫn chưa chính thức nói chuyện nhiều đấy!” Người đàn ông cười cười, trong lòng đã có đối sách hoàn chỉnh.

“Anh là, anh họ Kính Dân, anh tìm em có chuyện,”

“Dạ, em biết rồi, vậy chúng ta ngày mai gặp.”

Từ sau ngày thấy được lá thư đó, mỗi ngày Lý Như Tuyết bèn thấp thỏm chú ý nhìn điện thoại trên giường, mỗi khi thấy là một dãy số xa lạ, trong lòng chính là run lên. Nhất là hôm nay thấy dãy số hoàn toàn xa lạ kia, thử thăm dò nhận cú điện thoại này, khi nghe đối phương nói ra xưng hô, mới thở dài một hơi sau đó lại là tràn đầy nghi ngờ.

Lý Kính Dân, cô và anh ta hoàn toàn không có bất kỳ gặp gỡ gì, làm sao lại bỗng nhiên gọi điện thoại đến chỗ cô? Không phải cô quá nhạy cảm, mà bây giờ tình huống đặc biệt, bất cứ người nào cũng có thể là bàn tay gây tội ác sau lưng. Để điện thoại xuống, ở trong lòng Như Tuyết tự hỏi mục đích của đối phương, vốn là chuyện rất đơn giản bởi vì chuyện bức hình kia lại trở nên phức tạp.

“Anh họ Kính Dân, em tới rồi.” Như Tuyết sớm mười mấy phút so thời gian hẹn, nhưng ở trong nhà hàng tây đã thấy Lý Kính Dân đến rồi.

“Không có, anh cũng chỉ vừa mới đến. Ngày hôm qua, anh đột nhiên gọi điện thoại cho em, có phải em rất kinh ngạc mục đích của anh hay không? Lại nói tuy chúng ta là anh em họ, nhưng bởi vì anh vẫn bận rộn trên chuyện công ty, cũng không có cơ hội trò chuyện vui vẻ với Như Tuyết, lần này hiếm khi anh có thời gian, bèn đánh bạo gọi điện thoại cho em.”

Người ngồi ở trên ghế thấy Như Tuyết đứng dậy, chu đáo kéo ghế ra thay Như Tuyết. “Anh họ Kính Dân nói đùa, Như Tuyết cũng đã sớm nghe nói anh họ tự mình lập một công ty, đương nhiên có rất nhiều công

việc phải bận rộn. Không biết tại sao anh họ vòng vo gọi Như Tuyết tới?” Rốt cuộc có chuyện trong lòng, Như Tuyết không đối đáp lòng vòng với đối phương giống như trước kia, mà là sau khi chào hỏi ngắn ngủi bèn hỏi ra ý đồ đến.

“À, thật ra thì hôm nay ngoại trừ muốn gặp em họ Như Tuyết một lần, còn có chính là vì em trai của anh mà tới.” Khi người đàn ông lại nói đến Lý Kính Đào, cố ý quan sát vẻ mặt Như Tuyết, quả nhiên sau khi đối phương nghe đến Lý Kính Đào thì vẻ mặt có vài phần lúng túng, xem ra lời nói không ngoa, giữa hai người này thật sự có gì đó.

Hóa ra là vì Lý Kính Đào, có điều làm sao người này biết chuyện kia, kể từ sau lần từ chối đến nhà Lý Ngọc Nhu đó, Lý Kính Đào cũng không có động tác gì, cô còn tưởng rằng đối phương đã hết hy vọng. Ai biết mới yên tĩnh mấy ngày, anh của đối phương lại tới, tại sao mình xui xẻo như vậy.

“Vì anh họ Kính Đào, có điều việc này dường như không có quan hệ gì với em. Có phải chỗ anh họ xảy ra chuyện gì rồi? Tuy là em và anh họ chỉ gặp mặt một hai lần, nhưng rốt cuộc chúng ta là anh em họ, nếu như anh họ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ lo lắng.”

86. Chương 77: Chương 77

Editor: trang bubble

“Hai người anh và Kính Đào quan hệ rất tốt, bình thường anh bận rộn trên chuyện công ty, hiểu tương đối ít đối với cuộc sống riêng của Kính Đào. Nhưng lần này lúc anh trở về lại phát hiện Kính Đào giống như đã biến thành một người khác, anh hỏi thăm nó rất nhiều lần rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nó cũng vẫn im lặng không nói. Anh là anh của nó, nó càng như vậy anh càng lo lắng, sau đó khi anh mãi luôn ép hỏi, anh mới biết chuyện này.”

Nói tới chỗ này, người đàn ông dừng lại ngừng đầu nhìn ánh mắt của Lý Như Tuyết, “Đó là xảy ra chuyện gì?” Lý Như Tuyết đã có thể đoán được đối phương muốn nói cái gì, trong lòng tự hỏi nên có đối sách.

“Thật ra thì biết việc này, anh rất do dự, suy nghĩ mấy ngày mới gọi cho em cú điện thoại này. Chúng ta đều còn trẻ, có một số việc là không thể không chế, chỉ có thể là số mạng cứ vô thường như vậy, tạo hóa trêu người, có một số việc đến cuối cùng chỉ có thể nói một tiếng đáng tiếc.

Vốn những thứ này thì một người ngoài như anh thật sự không tiện nói gì, có điều tình huống bây giờ quả thật đã xảy ra biến đổi, có một số việc anh nghĩ nên để cho em biết, nếu không anh thật sự sẽ áy náy.”

Ở trong ánh mắt nghi ngờ của Như Tuyết, Lý Kính Dân nói ra lời đã thêm thắt tốt, sắc mặt của Lý Như Tuyết theo lời Lý Kính Dân nói từ vốn là đỏ thắm, đến mất đi màu máu, rồi đến hiện tại cả người luống cuống tựa vào ghế dựa phía sau.

“Như Tuyết, em không cần lo lắng. Em là người của nhà họ Lý chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, cây ngay không sợ chết đứng, những lời nói linh tinh kia rất nhanh sẽ không loan truyền nữa. Chẳng qua hiện tại chúng ta phải làm là nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, em xem có phải hay không?”

Như Tuyết trầm nghĩ qua đủ loại, cũng không ngờ chuyện cô và Lý Kính Đào lại sẽ bị những người này lan truyền ra ngoài, hơn nữa những lời đó lại khó nghe như vậy. Lại nói chuyện này cô thật sự rất oan uổng. Cô và Lý Kính Đào rõ ràng không có gì cả, nhưng ánh mắt của mỗi người biết chuyện này nhìn cô đều giống như bọn họ đã có cái gì. Lúc đó, tại sao mình lại hồ đồ như vậy, trêu chọc một kẻ phiền phức như Lý Kính

Đào, hiện tại lại như là Lý Kính Dân nói phải mau chóng giải quyết việc này, nếu không khi đồn đại ra ngoài, truyền tới chỗ một số người không nên biết thì mình thật sự không thu lại được rồi.

Tuy rằng Lý Kính Dân này đứng ở bên Kính Đào, nhưng chuyện này cũng có ảnh hưởng đối với bọn họ, lần này chắc cũng sẽ dùng chút ý định. Thấy ánh mắt Lý Như Tuyết nhìn mình có mấy phần khẩn cầu, Lý Kính Dân biết đối phương đã đi vào tiết tấu của anh, sau đó bèn muốn bắt đầu bước kế tiếp nói ra biện pháp của mình.

“Như Tuyết, anh biết rõ em có chút khó xử, nhưng có một số việc chính là như vậy, bây giờ chúng ta cố ý đến gần, chính là muốn đập tan lời đồn của những người đó. Thứ lời đồn này chính là như vậy, chúng ta cái gì cũng không nói, đối đáp ngay mặt, chuyện sẽ được giải quyết rất nhanh.”

Thấy vẻ mặt Lý Như Tuyết khổ sở, người đàn ông bắt đầu dùng đối sách tâm lý chiến, “Như Tuyết, chúng ta đều là người của nhà họ Lý, về phần chỗ Kính Đào, nó sẽ hiểu đúng mực. Chuyện này cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, chỉ chờ tới lúc tình thế qua đi, em có thể chuyển về trong nhà của mình, đoán chừng thời gian sẽ không quá lâu. Trong khoảng thời gian này, em cũng có thể hòa hoãn lại một chút hoàn cảnh, mẹ anh có rất nhiều bạn tốt ở thành phố S, em là cháu gái của ông ngoại, cũng nên chính thức tiến vào cái vòng này. Trên điểm quan hệ này thì ông Lý kém hơn mẹ anh, tương lai em là phải thừa kế di sản của ông ngoại, những chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối phó.”

Quần áo lộng lẫy, vũ hội xa hoa, những thứ này là ảo tưởng của mỗi một nữ sinh, Lý Như Tuyết cũng đã từng mong đợi giống vậy. Chẳng qua là thời cơ cô nhận họ hàng không đúng, mãi cho đến hôm nay trừ người nhà họ Lý trong cuộc, ở trong mắt người ngoài hoàn toàn không biết thân phận của cô.

Chuyện này là tiết nuôi trong lòng Như Tuyết, nhưng cô cũng biết rõ chuyện này rất khó giải quyết, dù sao cô không thể gặp mặt một người liền nói cho cô ấy biết thân phận cô đã thay đổi. Mà dựa vào Lý Bách Niên, ông cũng không phải là người trong một vòng với người quen của Lý Vạn Sơn, như vậy vẫn không cách nào đạt tới mục đích của Như Tuyết. Bây giờ, Lý Kính Dân đã đưa cơ hội này đến trước mặt cô, tuy rằng khả năng này lại giống như cây anh túc có bề ngoài diễm lệ, nhưng lại không cách nào làm cho Lý Như Tuyết nói ra lời từ chối.

Thấy Lý Như Tuyết dao động, Lý Kính Dân muốn làm chính là rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp truyền đạt lời của mẹ, ngay trước mặt Lý Như Tuyết bảo mẹ dọn dẹp phòng cho cô, sau đó lại cùng cô đến chỗ Lý Bách Niên. Lý Bách Niên nhìn Lý Kính Dân đứng ở trước mặt ông, anh cả nhà họ Lý này chín chắn hơn em trai cậu ta nhiều, mặc dù biết rõ chủ ý của đối phương, nhưng có mấy lời cũng không phải cậu ta có thể nói.

“Như Tuyết, con đã đồng ý, thì đến chỗ cô của con ở lại, chỉ là không nên quấy rầy đến cuộc sống của người ta. Chẳng qua nhà cô của con cách trường học con một đoạn, chuyện này cũng không tiện.”

“Ông Lý, ông yên tâm đi. Mỗi ngày, chúng cháu sẽ để tài xế trong nhà đưa Như Tuyết đi, tuy có thể phải dậy sớm hơn một chút so với chỗ của mọi người, nhưng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian. Tài xế chỗ chúng cháu rất quen thuộc đối với tuyến đường, anh ấy đã nghiên cứu một con đường tốt nhất. Như Tuyết cũng sẽ không ngại chút chuyện nhỏ này, rốt cuộc Như Tuyết là em họ của chúng cháu, cũng nên để mẹ giới thiệu cô ấy cho gia đình mà chúng ta qua lại thân thiết. Ông cũng biết, mẹ cháu có rất nhiều ưu thế đối với việc này.”

Lý Kính Dân đối đáp vài ba lời sau đó lại rảnh rỗi tán gẫu một lát, mới hẹn với Như Tuyết sau đó tạm biệt rời đi. Lý Bách Niên nhìn Lý Như Tuyết chậm rãi đi lên lầu biến mất từ

87. Chương 77: Hối Hôn (hủy Bỏ Hôn Ước)

Editor: trang bubble ^

“Hai người anh và Kính Đào quan hệ rất tốt, bình thường anh bận rộn trên chuyện công ty, hiểu tương đối ít đối với cuộc sống riêng của Kính Đào. Nhưng lần này lúc anh trở về lại phát hiện Kính Đào giống như đã biến thành một người khác, anh hỏi thăm nó rất nhiều lần rồi cuộc xảy ra chuyện gì, nó cũng vẫn im lặng không nói. Anh là anh của nó, nó càng như vậy anh càng lo lắng, sau đó khi anh mãi luôn ép hỏi, anh mới biết chuyện này.”

Nói tới chỗ này, người đàn ông dừng lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Lý Như Tuyết, “Đó là xảy ra chuyện gì?” Lý Như Tuyết đã có thể đoán được đối phương muốn nói cái gì, trong lòng tự hỏi nên có đối sách.

”Thật ra thì biết việc này, anh rất do dự, suy nghĩ mấy ngày mới gọi cho em cú điện thoại này. Chúng ta đều còn trẻ, có một số việc là không thể khống chế, chỉ có thể là số mạng cứ vô thường như vậy, tạo hóa trêu người, có một số việc đến cuối cùng chỉ có thể nói một tiếng đáng tiếc.

Vốn những thứ này thì một người ngoài như anh thật sự không tiện nói gì, có điều tình huống bây giờ quả thật đã xảy ra biến đổi, có một số việc anh nghĩ nên để cho em biết, nếu không anh thật sự sẽ áy náy.”

Ở trong ánh mắt nghi ngờ của Như Tuyết, Lý Kính Dân nói ra lời đã thêm thắt tốt, sắc mặt của Lý Như Tuyết theo lời Lý Kính Dân nói từ vốn là đỏ thắm, đến mất đi màu máu, rồi đến hiện tại cả người luống cuống tựa vào ghế dựa phía sau.

“Như Tuyết, em không cần lo lắng. Em là người của nhà họ Lý chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, cây ngay không sợ chết đứng, những lời nói linh tinh kia rất nhanh sẽ không loan truyền nữa. Chẳng qua hiện tại chúng ta phải làm là nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, em xem có phải hay không?”

Như Tuyết trầm nghĩ qua đủ loại, cũng không ngờ chuyện cô và Lý Kính Đào lại sẽ bị những người này lan truyền ra ngoài, hơn nữa những lời đó lại khó nghe như vậy. Lại nói chuyện này cô thật sự rất oan uổng. Cô và Lý Kính Đào rõ ràng không có gì cả, nhưng ánh mắt của mỗi người biết chuyện này nhìn cô đều giống như bọn họ đã có cái gì. Lúc đó, tại sao mình lại hồ đồ như vậy, trêu chọc một kẻ phiền phức như Lý Kính Đào, hiện tại lại như là Lý Kính Dân nói phải mau chóng giải quyết việc này, nếu không khi đồn đại ra ngoài, truyền tới chỗ một số người không nên biết thì mình thật sự không thu lại được rồi.

Tuy rằng Lý Kính Dân này đứng ở bên Kính Đào, nhưng chuyện này cũng có ảnh hưởng đối với bọn họ, lần này chắc cũng sẽ dùng chút ý định. Thấy ánh mắt Lý Như Tuyết nhìn mình có mấy phần khẩn cầu, Lý Kính Dân biết đối phương đã đi vào tiết tấu của anh, sau đó bèn muốn bắt đầu bước kế tiếp nói ra biện pháp của mình.

“Như Tuyết, anh biết rõ em có chút khó xử, nhưng có một số việc chính là như vậy, bây giờ chúng ta cố ý đến gần, chính là muốn dập tan lời đồn của những người đó. Thứ lời đồn này chính là như vậy, chúng ta cái gì cũng không nói, đối đáp ngay mặt, chuyện sẽ được giải quyết rất nhanh.”

Thấy vẻ mặt Lý Như Tuyết khổ sở, người đàn ông bắt đầu dùng đối sách tâm lý chiến, “Như Tuyết, chúng ta đều là người của nhà họ Lý, về phần chỗ Kính Đào, nó sẽ hiểu đúng mực. Chuyện này cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, chỉ chờ tới lúc tình thế qua đi, em có thể chuyển về trong nhà của mình, đoán chừng thời gian sẽ không quá lâu. Trong khoảng thời gian này, em cũng có thể hòa hoãn lại một chút hoàn cảnh, mẹ anh có rất nhiều bạn tốt ở thành phố S, em là cháu gái của ông ngoại, cũng nên chính thức tiến vào cái vòng này. Trên điểm quan hệ này thì ông Lý kém hơn mẹ anh, tương lai em là phải thừa kế di sản của ông ngoại, những chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối phó.”

Quần áo lộng lẫy, vũ hội xa hoa, những thứ này là ảo tưởng của mỗi một nữ sinh, Lý Như Tuyết cũng đã từng mong đợi giống vậy. Chẳng qua là thời cơ cô nhận họ hàng không đúng, mãi cho đến hôm nay trừ người nhà họ Lý trong cuộc, ở trong mắt người ngoài hoàn toàn không biết thân phận của cô.

Chuyện này là tiếc nuối trong lòng Như Tuyết, nhưng cô cũng biết rõ chuyện này rất khó giải quyết, dù sao cô không thể gặp mặt một người liền nói cho cô ấy biết thân phận cô đã thay đổi. Mà dựa vào Lý Bách Niên, ông cũng không phải là người trong một vòng với người quen của Lý Vạn Sơn, như vậy vẫn không cách nào đạt tới mục đích của Như Tuyết. Bây giờ, Lý Kính Dân đã đưa cơ hội này đến trước mặt cô, tuy rằng khả năng này lại giống như cây anh túc có bề ngoài diễm lệ, nhưng lại không cách nào làm cho Lý Như Tuyết nói ra lời từ chối.

Thấy Lý Như Tuyết dao động, Lý Kính Dân muốn làm chính là rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp truyền đạt lời của mẹ, ngay trước mặt Lý Như Tuyết bảo mẹ dọn dẹp phòng cho cô, sau đó lại cùng cô đến chỗ Lý Bách Niên. Lý Bách Niên nhìn Lý Kính Dân đứng ở trước mặt ông, anh cả nhà họ Lý này chín chắn hơn em trai cậu ta nhiều, mặc dù biết rõ chủ ý của đối phương, nhưng có mấy lời cũng không phải cậu ta có thể nói.

“Như Tuyết, con đã đồng ý, thì đến chỗ cô của con ở lại, chỉ là không nên quấy rầy đến cuộc sống của người ta. Chẳng qua nhà cô của con cách trường học con một đoạn, chuyện này cũng không tiện.”

“Ông Lý, ông yên tâm đi. Mỗi ngày, chúng cháu sẽ để tài xế trong nhà đưa Như Tuyết đi, tuy có thể phải dậy sớm hơn một chút so với chỗ của mọi người, nhưng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian. Tài xế chỗ chúng cháu rất quen thuộc đối với tuyến đường, anh ấy đã nghiên cứu một con đường tốt nhất. Như Tuyết cũng sẽ không ngại chút chuyện nhỏ này, rốt cuộc Như Tuyết là em họ của chúng cháu, cũng nên để mẹ giới thiệu cô ấy cho gia đình mà chúng ta qua lại thân thiết. Ông cũng biết, mẹ cháu có rất nhiều ưu thế đối với việc này.”

Lý Kính Dân đối đáp vài ba lời sau đó lại rảnh rỗi tán gẫu một lát, mới hẹn với Như Tuyết sau đó tạm biệt rời đi. Lý Bách Niên nhìn Lý Như Tuyết chậm rãi đi lên lầu biến mất từ trong tầm mắt của ông, không biết đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt âm u khiến má Lý quét dọn có chút sợ hãi, buông công cụ trong tay xuống, lặng lẽ rời khỏi phòng khách.

Con bé này càng ngày càng không chịu khống chế, kể từ sau khi di chúc công bố tất cả đều bắt đầu làm cho người ta tức giận và nóng nảy. Mấy ngày nay suy ngẫm vì chuyện di chúc, mình đã trưng cầu ý kiến rất nhiều luật sư, kết quả cuối cùng cũng khiến Lý Bách Niên hết sức thất vọng. Ở trong miệng luật sư, di chúc của Lý Vạn Sơn muốn đưa đến quan tòa, chủ yếu nhất chính là Lý Như Tuyết. Tuy rằng Lý Như Tuyết còn chưa trưởng thành, nhưng cũng đã có năng lực hành vi dân sự, như vậy ông muốn tranh thủ người giám hộ di chúc, nhất định phải lấy được sự ủng hộ của Lý Như Tuyết. Có điều mỗi lần lúc mình và con bé nói đến chỗ này, đối phương cũng không có bất kỳ phản ứng nào, cái loại trầm mặc đó đã đại biểu ý

của đối phương.

Làm sao Lý Bách Niên có thể cam lòng cây rụng tiền chạy đi từ trong tay ông như vậy, nhưng không cam lòng thì ông lại không làm gì được, nếu như thật sự không để ý mặt mũi với Lý Như Tuyết, có lẽ cái gì cũng không có. Vốn cho rằng Lý Như Tuyết chỉ là hồ đồ một lúc, chỉ cần ở chỗ ông, ông tin tưởng không bao lâu sẽ có thể thuyết phục đối phương. Nhưng trước mắt đối phương lại muốn chuyển đến bên kia, trang ## bubble điều này có nghĩa gì?

Lý Bách Niên nghĩ đến từng màn xảy ra khi tranh đấu giành thiên hạ với Lý Vạn Sơn lúc trước, trong lòng âm thầm xác định một quyết tâm, đừng trách ông lòng dạ ác độc, chẳng qua những thứ này đều là người một nhà Lý Vạn Sơn thiếu ông. Ngấm lại lúc trước Lý Vạn Sơn bảo đảm cái gì ở chỗ của ông, cuối cùng lại làm cái gì, nếu nhà họ Lý đầu tiên là vô tình, cũng đừng trách ông không nể tình.

Có một số việc giống như là cỏ độc, một khi gieo mầm móng, thì sẽ không khống chế được nó phát triển. Nếu Lý Ngọc Nhu có thể nghe nói chuyện Lý Như Tuyết, tương tự cũng không lừa được những người khác của nhà họ Lý. Từ đầu đến cuối khi Lý Ngọc Nhu nhận được tin tức này, mấy người phụ nữ khác của nhà họ Lý đã nghe được tin tức này từ đủ loại con đường. Phải biết, những người khác đối mặt không phải là Lý Ngọc Nhu cau có, những lời đó truyền tới còn khó nghe hơn trong tưởng tượng Lý Ngọc Nhu.

“Thiếu gia, lão gia và phu nhân chờ cậu ở phòng sách, giống như có lời muốn nói với cậu, tôi thấy tâm tình hai người bọn họ không phải tốt lắm. Thiếu gia, cậu phải cẩn thận một chút.” Thiếu gia xem phim với Tĩnh Xu trở về nhà họ Lâm, trở lại thì thấy quản gia nghênh đón, nghe được quản gia dặn dò, người đàn ông có chút kỳ quái đẩy cửa phòng sách ra.

“Hôm nay cha và mẹ con kêu con tới đây là có chút lời muốn nói với con. Vốn là xã hội hiện tại này đề xướng là tự do yêu đương, con và nhà họ Lý cũng coi như là môn đăng hộ đối, mặc dù cha không thích thủ đoạn trên chuyện làm ăn của nhà họ Lý, nhưng dù sao việc này chỉ là quan điểm của mỗi người. Nếu con kiên trì, cha và mẹ con cũng sẽ không nói gì.”

Ông chủ nhà họ Lâm cũng không muốn hàm súc gì với con trai, đợi đến lúc con trai ngồi xuống, bèn trực tiếp nói ra lời muốn nói.

“Mẹ, hôm nay là sao vậy? Có phải là hai người có hiểu lầm gì hay không? Không phải hai người cũng rất thích Tĩnh Xu ư? Lần trước, con đã giải thích với mẹ chuyện trong nhà Tĩnh Xu. Mẹ, có một số việc đừng nghe lời những người ngoài kia nói, Tĩnh Xu suy nghĩ hết sức toàn diện, mới không muốn giải thích quá nhiều, mới có thể khiến người bên ngoài hiểu lầm. Nhưng mẹ cũng từng gặp Tĩnh Xu, cô ấy không phải người như những người kia nói.”

Lời của cha đã rất rõ ràng, vừa nghe đến việc này, người đàn ông lập tức nghĩ đến là việc Tĩnh Xu nhắc tới mấy ngày trước, có điều khi đó mình đã nói với mẹ, mẹ cũng không để ý, lẽ nào hôm nay lại có ai nói gì đó, khiến mẹ dao động quyết định, còn nói chuyện này cho cha. So với chỗ mẹ, mặc dù cha rất ít can thiệp đối với chuyện của anh, nhưng mỗi một lần chỉ cần cha mở miệng, vậy thì rất khó có đường sống trở về. Hiện tại lại muốn xem một chút thái độ của cha là như thế nào, đang suy nghĩ đối sách bước kế tiếp lần này.

“Trước đó mẹ và cha con không phát biểu ý kiến, cũng không phải bởi vì chúng ta hài lòng Tĩnh Xu, mà là con thích cô ta, chúng ta nể mặt con, cũng bằng lòng tiếp nhận cô ta. Dù sao con là con của chúng ta, nếu như không phải là đến trình độ không thể khác được, chúng ta cũng không muốn làm ra chuyện gây đánh uyên ương. Nhưng bây giờ chuyện cũng đã vượt quá mức độ mẹ và cha con có thể tha thứ, chúng ta tự nhiên phải phát biểu ý kiến, ngày hôm trước mẹ nghe bạn bè quen thuộc nhắc tới một chuyện.....”

Mẹ Lâm đổi mặt chất vấn của con trai, cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ chờ đến khi con trai bình tĩnh lại, mới nói ra nguyên do của bọn họ, “Con cũng biết, mặc dù người ngoài thoát nhìn nhà họ Lâm chúng ta cũng là thương nhân, nhưng bản thân chúng ta nên biết chúng ta là dòng dõi thư hương nhiều năm qua. Ông ngoại con đã từng giáo dục các con, con nên nhớ, nề nếp gia đình nhà họ Lâm chúng ta là không cho phép người như vậy trở thành con dâu nhà họ Lâm chúng ta. Con là con trai của mẹ, mẹ rất hiểu rõ tính cách của con, bảo con tiếp nhận chuyện này cũng thật sự khó khăn đối với con, nhưng con lớn rồi, có mấy lời mẹ cũng không muốn nói quá nhiều. Trên đời có quá nhiều thứ không thể làm gì, có lẽ đáng tiếc ở trình độ nào đấy là kết quả tốt nhất.”

Mẹ Lâm rất hiểu rõ đứa con nhà mình, sau khi sử dụng ánh mắt ra hiệu cho chồng bên cạnh, mới an ủi con trai nói. “Con cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, cha và mẹ con không yêu cầu con lập tức chia tay, có điều mấy ngày nay con đừng đi ra ngoài, cố gắng tĩnh táo một chút. Con là con trai của cha, nên làm ra quyết định chính xác, phải biết trên đời mỗi một chuyện đều có cái giá phải trả của nó, nếu con lựa chọn cái giá phải trả như vậy có lẽ là con không thể chịu đựng.”

Chủ nhà họ Lâm, thấy con trai của mình trầm mặc đứng ở nơi đó, đứng dậy rời khỏi phòng sách với vợ mình.

“Chồng à, có phải tôi lại đi khuyên nó chút nữa hay không? Tuy nói nó lớn như vậy, nhưng ở trên mặt tình cảm lại không trưởng thành như làm ăn, có lẽ là lúc nhỏ lớn lên ở bên cạnh cha tôi, sâu trong nội tâm có cái loại tình tiết chỉ có ở trí thức đó. Ông cũng biết tôi đấy, cái loại học hành ở nước ngoài như Tĩnh Xu cũng không phải loại tôi thích, nhưng tôi cũng không nói gì. Nếu không phải là hiện tại gây ra chuyện như vậy, tôi thật sự là không muốn làm khó dễ con trai.”

Lúc đơn độc ở chung với chồng, mẹ Lâm không thể tiếp tục che giấu lo âu trong lòng, thở dài. Loạn luân, nhà họ Lý gây ra loại bê bối này, dù là thật hay giả, nhà họ Lâm bọn họ chú ý nề nếp gia đình người ta như vậy cũng không thể có bất kỳ dính líu gì với bọn họ nữa.

“Được rồi, chuyện đã như vậy, nó là con của chúng ta, đương nhiên sẽ không làm cho chúng ta thất vọng. Nó sẽ hiểu rõ ràng, nguyên nhân chỉ là thời gian sớm muộn, vậy cũng là một lần thử thách của chúng ta đối với nó. Dù sao tương lai nó sẽ đối mặt đủ loại lựa chọn, có rất nhiều lúc sẽ không thể làm gì. Lần này nếu như nó có thể khiến chúng ta hài lòng, tôi cũng có thể yên tâm giao công ty cho nó. Những năm gần đây, vất vả cho bà rồi, hiện tại con cái lớn lên, chúng ta quả thật già rồi, thật hy vọng có thể sớm tháo xuống trọng trách, cùng bà trải qua cuộc sống mà chúng ta đã từng ảo tưởng.”

Người đàn ông nhìn người vợ đối diện, có ý hồ thẹn nồng đậm, nắm tay nhau cùng nhau tới già, cho dù năm tháng tăng thêm dấu vết ở trên mặt bà, nhưng ở trong cảm nhận của ông, bà vẫn là thiếu nữ xấu hổ đưa ông xúc xắc và hạt đậu đỏ đó, xúc xắc ghép đậu đỏ lung linh, tương tự tận xương có biết không.

“Tủi thân với không tủi thân gì, đã bao lớn rồi còn là thiếu nữ lúc trước kia, hiện tại tôi đã rất thỏa mãn.

Phải biết, tôi chính là đối tượng không biết bao nhiêu người hâm mộ, thật ra thì tôi vẫn cảm thấy tôi đã chiếm lấy quá nhiều may mắn trên đời. Trước kia chính là con gái một của cha mẹ, thích duy nhất một người vĩnh viễn ở cùng bên cạnh ông, sau đó lại có một đứa con trai khéo léo nghe lời, tôi đã rất hạnh phúc rồi. Người không thể yêu cầu quá nhiều, rất nhiều chuyện nếu như con trai nghĩ thông suốt, chúng ta cũng không cần yêu cầu cái khác, chỉ cần không đụng tới ranh giới cuối cùng của chúng ta, những chuyện khác cũng không cần so đo quá nhiều.” Dựa vào trong ngực chồng, người phụ nữ chậm rãi mở miệng.

“Nghe lời bà.” Người đàn ông cúi đầu đồng ý.

Bên này dịu dàng thăm thiết, trong phòng sách, thiếu gia nhà họ Lâm một thân một mình lại là tâm loạn như ma (lòng dạ rối bời). Anh rất muốn trực tiếp từ chối yêu cầu vô lý của cha, nhưng anh không thể, có lẽ anh thật sự quá bình tĩnh rồi, cho dù lúc này kích động cũng chỉ trong nháy mắt, sau đó đang tự hỏi lời nói vừa nãy của cha mẹ. Có lẽ mình thật sự không đủ yêu cô, nếu không tại sao lại cân nhắc ích lợi được mất, tình yêu chân chính cần chính là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng mình lại không làm được. Người đàn ông bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, chỉ cảm thấy trong mắt giống như muốn chảy ra gì đó...

88. Chương 78: Chương 78

Từ ngày đó sau khi xem phim trở về, Tinh Xu phát hiện mỗi ngày bạn trai vốn đều sẽ gọi cho cô một cú điện thoại vào lúc tối, gần đây thời gian gọi điện thoại càng lúc càng ngắn, mà bên kia thật giống có rất nhiều chuyện hết như đang bận. Lúc đầu, Tinh Xu vẫn không để ở trong lòng, dù sao đối phương đã bắt đầu làm việc trong công ty, bận rộn công việc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mấy ngày trôi qua, sau khi cắt đứt điện thoại hôm nay, Tinh Xu đã xác định chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi. Hơn nữa, chuyện này nghiêm trọng đến mức đã khiến đối phương suy tính khả năng chia tay với cô. Rốt cuộc là việc gì? Vốn dĩ mọi thứ đều tốt, biến hóa duy nhất chính là vào sau khi xem phim trở về, xem ra có thể chính là tin đồn kia. Nghĩ tới chính là tin đồn lưu truyền trong cả vòng tròn kia hai ngày nay, Tinh Xu trực tiếp ném bình hoa gần nhất bên cạnh xuống đất.

Lý Như Tuyết, Lý Như Tuyết kia thật là một ngôi sao chói. Đầu tiên là chiếm giữ tài sản vốn thuộc về nhà họ Lý, sau đó lại đắm mình trong trụy lạc, phá hủy danh tiếng của nhà họ Lý bọn họ, hiện tại lại ảnh hưởng đến việc kết hôn của cô. Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy, vẫn là nên bàn bạc với cha một chút sau này phải làm như thế nào.

Lý Kiến Nghiệp nghe được lời con gái nói cũng nhúu mày, nếu như gây ra chuyện này không phải là người nhà họ Lý, ông cũng sẽ xem câu chuyện cười này. Chỉ là hiện tại những thứ này lại ảnh hưởng đến nhà bọn họ, tuy nói không người nào dám nhắc tới cái gì ở trước mặt ông, thể nhưng ánh mắt quái dị của những người này vẫn khiến Lý Kiến Nghiệp tức giận hơn một ngày. Đặc biệt là hôm nay nghe được lời Tinh Xu nói, phải biết việc kết hôn của Tinh Xu là một tay Lý Kiến Nghiệp ở phía sau màn sắp xếp ra.

Hiện tại, nhà họ Lâm kết thông gia với nhà họ Lý có chỗ tốt rất lớn đối với nhà họ Lý. Lại nói ở trên chuyện công ty, Lý Kiến Nghiệp vẫn luôn không thuận lợi, mà nếu có thể mượn được thế lực của nhà họ Lâm, hai nhà hỗ trợ lẫn nhau, cũng không có ai có thể dao động địa vị của Lý Kiến Nghiệp.

“Cha, con rất hiểu cá tính của anh ấy, trước đó con có thể vừa thấy đã yêu với anh ấy cũng là bởi vì biết người biết ta. Nhưng bây giờ cũng là phần hiểu rõ này, con hiểu rõ người này một khi anh ấy thay đổi ý nghĩ, thì tuyệt đối không có cơ hội quay về. Con không dám trực tiếp đến nói với anh ấy về sự thay đổi của anh ấy. Hiện tại, anh ấy còn đang suy nghĩ, cho nên mới bằng lòng qua loa với con, nếu như chúng ta đàm thủng chuyện này, có thể chuyện giữa chúng con sẽ thật sự cắt đứt hoàn toàn.”

Biểu cảm trên mặt Tinh Xu có mấy phần khó xử, “Cha, bây giờ con phải làm sao? Bên kia liên tục muốn

lời giải thích của chúng ta, cho dù lần này con giải thích rõ, nếu như lời đồn kia tiếp tục nữa, lời người đáng sợ, chúng ta chính là mất tất cả, danh tiếng của nhà họ Lý cũng hoàn toàn không còn.”

“Chuyện này tổn hại chính là danh tiếng của nhà họ Lý chúng ta, không phải chuyện của một cá nhân chúng ta. Hôm nào không bằng hôm nay, mọi người đều đến nhà họ Lý chúng ta tụ tập chung một chỗ, cũng là lúc nói rõ ràng những chuyện này.” Lý Kiến Nghiệp suy ngẫm thật lâu, mới mở miệng nói.

“Vậy thì tốt! Cha, chúng ta hãy chọn ở chỗ nhà cũ, lần này cứ gọi mọi người nhà họ Lý, bao gồm tất cả đám con cháu chúng con vào một chỗ, cũng để cho những người khác xem chuyện hai người bọn họ làm rùm beng lên.”

“Anh cả, hôm nay tất cả mọi người chúng tôi tới, những lời nói bên ngoài kia đã càng ngày càng khó nghe. Chị cả, chị cũng vậy, bây giờ đã âm ỉ thành như vậy, còn đón con bé đến trong nhà các người, đây không phải là xác nhận cái cớ của những người đó. Phải biết mấy ngày nay tôi không thiếu bị những người đó cười nhạo.”

Vừa đến nhà cũ của nhà họ Lý, Lý Thủ Thành làm khó dễ nói với những người khác. Địa vị của ông ở nhà họ Lý so ra kém Lý Kiến Nghiệp, đương nhiên người kiêu dè mặt mũi ông sẽ ít hơn nhiều, lần này những kẻ gia thế tương đương gọi là bạn nhậu kia mới sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có nói móc ông. Phải biết, con trai con gái trong nhà ông cũng còn chưa kết hôn, chuyện như vậy truyền tới, còn có gia đình dòng dõi tương đương nào sẽ coi trọng con cái nhà họ Lý bọn họ.

“Chị cả, lần này không phải là em thiên vị, chúng ta đều là thân làm cha mẹ, em trai cũng là quan tâm sẽ bị rồi, không chỉ là em trai, chỗ chúng ta cũng vậy. Chuyện lần này, chị thật sự phải cho tôi một lời giải thích, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Em hiểu rõ với con bé Như Tuyết này, tuyệt đối không gây ra chuyện như vậy, nhất định là có hiểu lầm gì đó. Sự thật là đứa bé Kính Đào kia làm ra chuyện khác người gì?”

Lý Ngọc Lam tức giận không chỉ là Lý Thủ Thành nói những thứ kia, càng thêm tức giận trước khi bà đón Lý Như Tuyết đến trong nhà mình thì Lý Ngọc Nhu lại nhanh chân đến trước. Nếu như lời đồn đãi này không phải là giả. Nếu Lý Như Tuyết vò đã mẻ lại sứt, ở chung một chỗ với Lý Kính Đào, như vậy đi sản dưới danh nghĩa của Lý Như Tuyết lại sẽ tiện nghi cho Lý Ngọc Nhu, vậy trước kia bà làm nhiều chuyện như thế lại là may áo cưới cho người khác không công à.

“Như Tuyết, đến chỗ cô út này, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hiện tại có cô út ở bên cạnh con, Như Tuyết, con không cần phải sợ, cô út sẽ làm chủ cho con.” Sau khi Lý Ngọc Lam nói xong, lại đi vài bước kéo tay Như Tuyết bên cạnh, kéo đối phương đến bên cạnh mình.

“Cô út, cô phải làm chủ cho Như Tuyết. Con cũng không biết tại sao chuyện sẽ như vậy, rõ ràng con và anh họ không có gì cả, tại sao những người đó có thể nói ra lời như vậy? Rốt cuộc là ai muốn phá hủy thanh danh của con? Cô út, con thật sự vô cùng sợ, thật đáng sợ.” Như Tuyết nghe được lời Lý Ngọc Lam nói, oa một tiếng khóc lên, nhào tới trong ngực Lý Ngọc Lam.

”Bé ngoan, con chịu uất ức, cô sẽ làm chủ cho con. Kính Đào, bây giờ con

89. Chương 78: Nhà Họ Lý Nội Chiến

Từ ngày đó sau khi xem phim trở về, Tình Xu phát hiện mỗi ngày bạn trai vốn đều sẽ gọi cho cô một cú điện thoại vào lúc tối, gần đây thời gian gọi điện thoại càng lúc càng ngắn, mà bên kia thật giống có rất nhiều chuyện hết như đang bận. Lúc đầu, Tình Xu vẫn không để ở trong lòng, dù sao đối phương đã bắt đầu làm việc trong công ty, bận rộn công việc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mấy ngày trôi qua, sau khi cắt đứt điện thoại hôm nay, Tình Xu đã xác định chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi. Hơn nữa, chuyện này nghiêm trọng đến mức đã khiến đối phương suy tính khả năng chia tay với cô. Rốt cuộc là việc gì? Vốn dĩ mọi thứ đều tốt, biến hóa duy nhất chính là vào sau khi xem phim trở về, xem ra có thể chính là tin đồn kia. Nghĩ tới chính là tin đồn lưu truyền trong cả vòng tròn kia hai ngày nay, Tình Xu trực tiếp ném bình hoa gần nhất bên cạnh xuống đất.

Lý Như Tuyết, Lý Như Tuyết kia thật là một ngôi sao chói. Đầu tiên là chiếm giữ tài sản vốn thuộc về nhà họ Lý, sau đó lại đâm mình trong trụ lạc, phá hủy danh tiếng của nhà họ Lý bọn họ, hiện tại lại ảnh hưởng đến việc kết hôn của cô. Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy, vẫn là nên bàn bạc với cha một chút sau này phải làm như thế nào.

Lý Kiến Nghiệp nghe được lời con gái nói cũng nhú mày, nếu như gây ra chuyện này không phải là người nhà họ Lý, ông cũng sẽ xem câu chuyện cười này. Chỉ là hiện tại những thứ này lại ảnh hưởng đến nhà bọn họ, tuy nói không người nào dám nhắc tới cái gì ở trước mặt ông, thế nhưng ánh mắt quái dị của những người này vẫn khiến Lý Kiến Nghiệp tức giận hơn một ngày. Đặc biệt là hôm nay nghe được lời Tình Xu nói, phải biết việc kết hôn của Tình Xu là một tay Lý Kiến Nghiệp ở phía sau màn sắp xếp ra.

Hiện tại, nhà họ Lâm kết thông gia với nhà họ Lý có chỗ tốt rất lớn đối với nhà họ Lý. Lại nói ở trên chuyện công ty, Lý Kiến Nghiệp vẫn luôn không thuận lợi, mà nếu có thể mượn được thế lực của nhà họ Lâm, hai nhà hỗ trợ lẫn nhau, cũng không có ai có thể dao động địa vị của Lý Kiến Nghiệp.

“Cha, con rất hiểu cá tính của anh ấy, trước đó con có thể vừa thấy đã yêu với anh ấy cũng là bởi vì biết người biết ta. Nhưng bây giờ cũng là phần hiểu rõ này, con hiểu rõ người này một khi anh ấy thay đổi ý nghĩ, thì tuyệt đối không có cơ hội quay về. Con không dám trực tiếp đến nói với anh ấy về sự thay đổi của anh ấy. Hiện tại, anh ấy còn đang suy nghĩ, cho nên mới bằng lòng qua loa với con, nếu như chúng ta đàm thủng chuyện này, có thể chuyện giữa chúng con sẽ thật sự cắt đứt hoàn toàn.”

Biểu cảm trên mặt Tình Xu có mấy phần khó xử, “Cha, bây giờ con phải làm sao? Bên kia liên tục muốn lời giải thích của chúng ta, cho dù lần này con giải thích rõ, nếu như lời đồn kia tiếp tục nữa, lời người đáng sợ, chúng ta chính là mất tất cả, danh tiếng của nhà họ Lý cũng hoàn toàn không còn.”

“Chuyện này tổn hại chính là danh tiếng của nhà họ Lý chúng ta, không phải chuyện của một cá nhân chúng ta. Hôm nào không bằng hôm nay, mọi người đều đến nhà họ Lý chúng ta tụ tập chung một chỗ, cũng là lúc nói rõ ràng những chuyện này.” Lý Kiến Nghiệp suy ngẫm thật lâu, mới mở miệng nói.

“Vậy thì tốt! Cha, chúng ta hãy chọn ở chỗ nhà cũ, lần này cứ gọi mọi người nhà họ Lý, bao gồm tất cả đám con cháu chúng con vào một chỗ, cũng để cho những người khác xem chuyện hai người bọn họ làm rùm beng lên.”

“Anh cả, hôm nay tất cả mọi người chúng tôi tới, những lời nói bên ngoài kia đã càng ngày càng khó nghe. Chị cả, chị cũng vậy, bây giờ đã âm ỉ thành như vậy, còn đón con bé đến trong nhà các người, đây không phải là xác nhận cái cố của những người đó. Phải biết mấy ngày nay tôi không thiếu bị những người đó cười nhạo.”

Vừa đến nhà cũ của nhà họ Lý, Lý Thủ Thành làm khó dễ nói với những người khác. Địa vị của ông ở nhà họ Lý so ra kém Lý Kiến Nghiệp, đương nhiên người kiêng dè mặt mũi ông sẽ ít hơn nhiều, lần này những kẻ gia thế tương đương gọi là bạn nhậu kia mới sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có nói móc ông. Phải biết, con trai con gái trong nhà ông cũng còn chưa kết hôn, chuyện như vậy truyền tới, còn có gia đình dòng dõi tương đương nào sẽ coi trọng con cái nhà họ Lý bọn họ.

“Chị cả, lần này không phải là em thiên vị, chúng ta đều là thân làm cha mẹ, em trai cũng là quan tâm sẽ bị rồi, không chỉ là em trai, chỗ chúng ta cũng vậy. Chuyện lần này, chị thật sự phải cho tôi một lời giải thích, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Em hiểu rõ với con bé Như Tuyết này, tuyệt đối không gây ra chuyện như vậy, nhất định là có hiểu lầm gì đó. Sự thật là đứa bé Kính Đào kia làm ra chuyện khác người gì?”

Lý Ngọc Lam tức giận không chỉ là Lý Thủ Thành nói những thứ kia, càng thêm tức giận trước khi bà đón Lý Như Tuyết đến trong nhà mình thì Lý Ngọc Nhu lại nhanh chân đến trước. Nếu như lời đồn đãi này không phải là giả. Nếu Lý Như Tuyết vò đã mẻ lại sứt, ở chung một chỗ với Lý Kính Đào, như vậy di sản dưới danh nghĩa của Lý Như Tuyết lại sẽ tiện nghi cho Lý Ngọc Nhu, vậy trước kia bà làm nhiều chuyện như thế lại là may áo cưới cho người khác không công à.

“Như Tuyết, đến chỗ cô út này, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hiện tại có cô út ở bên cạnh con, Như Tuyết, con không cần phải sợ, cô út sẽ làm chủ cho con.” Sau khi Lý Ngọc Lam nói xong, lại đi vài bước kéo tay Như Tuyết bên cạnh, kéo đối phương đến bên cạnh mình.

“Cô út, cô phải làm chủ cho Như Tuyết. Con cũng không biết tại sao chuyện sẽ như vậy, rõ ràng con và anh họ không có gì cả, tại sao những người đó có thể nói ra lời như vậy? Rốt cuộc là ai muốn phá hủy thanh danh của con? Cô út, con thật sự vô cùng sợ, thật đáng sợ.” Như Tuyết nghe được lời Lý Ngọc Lam nói, oa một tiếng khóc lên, nhào tới trong ngực Lý Ngọc Lam.

“Bé ngoan, con chịu uất ức, cô sẽ làm chủ cho con. Kính Đào, bây giờ con giải thích một chút cho chúng ta, tại sao lại dây dưa với Như Tuyết, còn nữa, có phải là con đã từng nói gì đó với bên ngoài, mới làm chuyện thành ra ngày hôm nay hay không?” Sau khi Lý Ngọc Lam an ủi Lý Như Tuyết trong ngực, trực tiếp nhắm ngay mũi nhọn đến trên người Lý Kính Đào.

“Lý Ngọc Nhu, cô đang nói gì đó? Chuyện này không có quan hệ gì với Kính Đào của chúng tôi. Không phải là cô muốn truy cứu thủ phạm sao? Được, hôm nay tất cả đều ở trong nhà này, mẹ cũng ở nơi đây, tôi sẽ nói ra hết những thứ này ngay trước mặt các người.” Lý Ngọc Nhu đương nhiên sẽ không để con trai nhà mình bị những người khác làm khó dễ, cho dù trong lòng cũng oán hận Lý Kính Đào làm mất mặt của bà như nhau, cũng không thể để người khác thăm vấn con trai của bà vào lúc này.

“Được, chúng ta sẽ nghe thử chị cả nói cái gì.”

“Được, vậy tôi sẽ nói, vốn là tôi bắn khoả đến tình thân giữa chúng ta, muốn cho nó giữ chút mặt mũi, dù

sao chúng ta là người một nhà, nhưng hôm nay tôi cũng phải nói ra những chuyện này.”

Mắt Lý Ngọc Nhu trực tiếp trừng mắt về phía Lý Tĩnh Xu đứng ở bên cạnh, “Chị cả, chị không cần vòng vo, nói nhanh một chút rốt cuộc là ai?”

“Được, vậy thì tôi nói, người này chính là Tĩnh Xu. Chính là Tĩnh Xu tiết lộ tin tức này cho người bên ngoài nghe, cô đừng phủ nhận, chính miệng Kính Đào nói với tôi, chuyện của nó và Như Tuyết chỉ nói cho một mình cô nghe, hết thấy những người khác đều không biết. Hai người Kính Đào và Như Tuyết ở trong cuộc đương nhiên sẽ không tự mình đột ngột nói ra những chuyện riêng tư này, mà còn lại người duy nhất biết việc này chính là Lý Tĩnh Xu cô.”

Trong nháy mắt khi mọi người nghe được lời Lý Ngọc Nhu nói kia, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn tới trên người của Tĩnh Xu.

“Tĩnh Xu, đây đều là sự thật, những việc này thật sự là con nói?” Từ đầu chí cuối lão phu nhân của nhà họ Lý đều luôn giữ yên lặng, lúc nghe lời này, trên mặt cũng tràn đầy kinh ngạc. Phải biết, lòng bàn tay cánh tay đều là thịt, lão phu nhân vốn không muốn phát biểu ý kiến, có điều Tĩnh Xu khác với những người khác. Tĩnh Xu là đứa cháu bà yêu chiều nhất, bà hoàn toàn không muốn tin tưởng sự thật này.

“Cô, sao cô có thể ngậm máu phun người? Con cũng là người nhà họ Lý, con chính là ngu nữa cũng sẽ không để cho người nhà họ Lý hổ thẹn. Phải biết vì chuyện này, bạn trai con đã muốn chia tay với con. Nếu như con thật sự làm như vậy, 0di33xn0dafnl330fys0doon không phải mua dây buộc mình ư. Bà nội, bà nói con sẽ ngu như vậy sao!?” Tĩnh Xu không ngờ chuyện dây dưa tới đây, sẽ rơi vào trên người mình, trong nhà cô vì đẩy trách nhiệm, làm việc thật là quá đáng, cũng không nghĩ lời nói dối như vậy hoàn toàn khó mà cân nhắc được.

Vốn còn có chút nghi ngờ, nghe được lời giải thích của Tĩnh Xu, mọi người lại chuyển ánh mắt về trên người của Lý Ngọc Nhu. Dù sao Tĩnh Xu nói rất có lý, chuyện này cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với Tĩnh Xu, nhà họ Lý hẳn không có người sẽ hồ đồ như vậy, như thế suy ngẫm lại, vẫn là lời Lý Ngọc Nhu nói càng có nghi ngờ.

“Cái cả, con đừng xử oan Tĩnh Xu. Tĩnh Xu sẽ không làm những chuyện này. Kính Đào, con chắc chắn những chuyện này chỉ nói với một mình Tĩnh Xu, có thể là lúc con uống say rượu từng nói với những người khác, mà con quên rồi hay không?” Lão phu nhân thiên vị, khiến Lý Ngọc Nhu trợn to hai mắt, từ nhỏ đã biết mẹ thiên vị những người khác, không thích bà, nhưng hôm nay cũng đều là máu mủ của mẹ, mẹ lại tin tưởng Tĩnh Xu như vậy, không do dự chút nào đứng ở một bên đối lập bọn họ.

Vừa nghĩ tới oan ức mà mình đã bị nhiều năm qua, tức giận mà Lý Ngọc Nhu đã tích góp từng tí một nhiều năm như vậy đều bùng nổ ra tất cả, nhìn mọi người nhà họ Lý ở đây, bởi vì nguyên nhân tình tình khó chịu tích lũy từ xưa tới nay và gặp phải liên tục sau đó, khiến Lý Ngọc Nhu trực tiếp rống giận thẳng tại chỗ, “Mẹ, đã như thế này mà mẹ còn thiên vị, tất cả các người đều liên hợp lại bắt nạt chúng tôi, chúng tôi ít người không đấu lại các người. Kính Đào, còn không đi theo mẹ, thứ mắt mặt xấu hổ còn ở lại chỗ này để cho người ta chế giễu, bị người xử oan. Đồ không có chí tiến thủ, nếu không phải là con bị đồ đệ tiện kia mê hoặc, chúng ta cũng sẽ không trúng bẫy của người ta, bị người ta nhục nhã ở chỗ này. Đi, không nghe thấy à, lỗi tai điếc rồi.”

Lý Ngọc Nhu càng nói càng tức, đi lên bèn hung hăng tát một cái tới Lý Kính Đào cứ nhìn Lý Như Tuyết không dời nổi mắt từ lúc đi vào. “Mẹ, mẹ?”

“Kính Dân, nếu như con là con trai của mẹ, đi cùng với chúng ta. Từ hôm nay trở đi, chúng ta không có thân thích như vậy, những người này không nhớ tình máu mủ, không phân tốt xấu, không phải người thân của chúng ta.”

Lý Ngọc Nhu nhìn Lý Kính Dân còn muốn mở miệng nói gì đó, đôi mắt lạnh trợn mắt nhìn sang. Đối mặt Lý Ngọc Nhu đã mất lý trí, người một nhà Lý Ngọc Nhu đương nhiên không dám làm gì. Lý Kính Dân nhìn Lý Kính Đào còn dừng lại ở nơi đó không nhúc nhích, đưa tay kéo anh rời khỏi nhà lớn họ Lý.

“Anh, bọn họ cứ đi như thế, vậy một màn xảy ra hôm nay rốt cuộc là ầm ĩ cái gì? Không nói gì lại đi, vậy lần họp này lại có chỗ ích lợi gì? Chị cả cũng thật là quá đáng. Chẳng qua có lẽ chị cả cũng chịu uất ức, tôi chưa từng thấy chị cả tức giận như vậy, có phải trong này thật sự có người nói lời bịa đặt hay không? Đứa bé Kính Đào này, chúng ta cũng là nhìn lớn lên, y theo sự sợ hãi của Kính Đào đối với chị cả chắc sẽ không nói láo đối với chuyện như thế này.” Lý Thủ Thành vừa nói vừa nhìn Tĩnh Xu ở bên kia, trong giọng nói chỉ hộ những gì, ai cũng biết.

“Thủ Thành, ý cậu là Tĩnh Xu nhà chúng tôi nói lời bịa đặt. Kính Đào là cậu nhìn từ nhỏ lớn lên, Tĩnh Xu chúng tôi thì không phải sao? Chúng tôi cũng không yêu cầu người làm chú như cậu trước kia công bằng, nhưng không nên thiên vị như vậy. Tĩnh Xu là một cô gái, loại chuyện như vậy ảnh hưởng lớn nhất đối với con bé, lại nói ở đây không phải chỉ là hai người bọn họ, còn có một người trong cuộc khác quan trọng nhất ở đây. Ai biết chuyện này có phải là chỗ chúng ta tiết lộ hay không?” Còn không đợi đến Lý Kiến Nghiệp mở miệng, mẹ Tĩnh Xu đã không nhịn được mở miệng ra mặt thay con gái.

“Chị dâu cả, lúc chuyện này chưa biết rõ, không nên nói lung tung. Như Tuyết là người bị hại, từ đầu tới cuối đều là Kính Đào tưởng bở dây dưa với Như Tuyết, Như Tuyết hiểu chuyện đã sớm cự tuyệt Kính Đào, chuyện sau đó con bé cũng không rõ ràng lắm. Chuyện này cũng đừng tổn thương một cô gái vô tội nữa.” Đối với ba ngọn lửa chiến tranh nhà anh cả đốt tới trên người Như Tuyết, lúc này Lý Ngọc Lam lựa chọn ngăn ở trước mặt của Như Tuyết.

“Hay thật, tất cả các người cũng đừng cãi vả nữa, đều là người một nhà. Chuyện này mẹ không muốn tham dự, cái Cả đã tức giận đi rồi, chẳng lẽ các người còn muốn lại tức giận đi một đứa mới bằng lòng. Hiện tại truy cứu việc này còn có chỗ ích lợi gì, dù là người nào tiết lộ, đều là người của nhà họ Lý, hôm nay mục đích tới nơi này không phải chính là làm sao loại bỏ lời đồn này. Kiến Nghiệp, con là con trai cả, con nói một chút chuyện này phải làm thế nào.”

Đầu tiên là bởi vì hai câu của mình, con gái lớn liền thở phà phò rời đi như vậy, hiện giờ còn con trai nhỏ và con gái nhỏ lại ầm ĩ với nhau, lại thêm con dâu cả quạu gió thổi lửa, lão phu nhân thật sự ngồi không yên, khụ khụ ho khan.

“Mẹ, bây giờ mẹ thật sự không nên tức giận, hiện tại chúng ta coi như là đã làm căng với tất cả mọi người bên ông ngoại, như vậy đã quá thiệt thòi đối với chúng ta rồi. Còn có Như Tuyết, cũng bị bên cô út giành

đi.” Ngồi ở trên xe về nhà, Lý Kính Dân thấy cơn tức giận của Lý Ngọc Nhu đã bình lặng lại, mới mở miệng khuyên nhủ.

“Chuyện còn lại trong lòng mẹ biết rõ, nếu bọn họ đối với mẹ như vậy, mẹ cũng không cần chú ý mặt mũi nữa. Hiện tại, mẹ muốn yên lặng một mình một chút. Tất cả đều là đồ không có chí tiến thủ, mới vừa rồi lúc mẹ chịu uất ức, các con đều ở nơi đó, đều là người cầm rồi, hiện tại lúc chỉ còn dư lại một mình chúng ta ngược lại gia đình bạo ngược rồi.”

Lý Ngọc Nhu trừng mắt liếc con trai cả của mình, bình thường đứa con trai cả này khiến cho mình rất hài lòng, nhưng hôm nay sự im lặng của đứa con trai cả này cũng khiến trong lòng Lý Ngọc Nhu chợt lạnh. Người trong nhà đã khiến bà đau lòng, so sánh với người chỉ có tiền mới là đáng tin cậy nhất, suy nghĩ một chút tiền bán cổ phần lần trước, có lẽ lúc này nên liên lạc lại với người kia một chút.

Trương Hạo Đình nhìn tài liệu trên bàn, tất cả tiến triển đều thuận lợi giống với trong tưởng tượng của mình. Lại nói có một số việc thật sự chỉ là một sự trùng hợp, ban đầu chính là muốn giải quyết vấn đề khó khăn kia cho Mạn Dao, nhưng chính là không biết trong tay được cứu người kia lại có cuộn phim đặc sắc như vậy. Lại nói mình cũng thật sự là tổn không ít tiền và thủ đoạn mới đưa toàn bộ hình ảnh âm bản từ chỗ đối phương đến tay, mà cái gọi là tin đồn, càng là lúc trước khi điều tra Dương Quang biết được trong lúc vô tình, về phần trung gian xảy ra chuyện gì, biên soạn loại câu chuyện như vậy thì chỉ có người làm hộ am hiểu nhất rồi.

90. Chương 79: Chương 79

Chuyện nhà họ Lý so với mình trong tưởng tượng muốn nguyên nhân, có lẽ ngoài mặt gia tộc càng cường đại thì càng có rất nhiều chuyện giấu ở bên trong, chỉ cần có kích thích đủ nhiều thì sẽ không ngăn được rất nhiều chuyện. Lại nói, những chuyện này cũng chỉ là ngứa ngáy mặt ngoài, không đốt tới bản chất của nhà họ Lý. Thật ra thì Trương Hạo Đình quan tâm thật sự chính là cổ phần của nhà họ Lý, nếu như người của nhà họ Lý không rạn nứt, cho dù đưa ra nhiều tiền hơn nữa cũng không thể mua được những cổ phần kia từ trong tay người của nhà họ Lý.

Mà xem một chút xu thế cổ phiếu trên máy vi tính bên kia, kể từ sau khi Lý Vạn Sơn qua đời, tập đoàn Lý thị liền một đường đi xuống, cho dù Lý Kiến Nghiệp làm rất nhiều biện pháp bồi thường, nhưng những chuyện này lại cũng không phải là dựng sào thấy bóng. Công ty chính là như vậy, trong ngày thường người quản lý mạnh mẽ không tính là gì, nhưng nếu như người quản lý qua đời, như vậy nhất định là một đòn trí mạng đối với công ty kia.

Lý Vạn Sơn chính là như thế, lúc trước trận bệnh này của Lý Vạn Sơn tới quá đột ngột, rất nhiều chuyện đều chưa chuẩn bị xong. Khi đó, mấy đứa con của nhà họ Lý đều bận rộn tranh giành di sản của Lý Vạn Sơn, không để ý đến các công ty đã tâm bưng bưng đối với nhà họ Lý trong ngày thường đã liên kết lại liên tục làm ra chuyện, đợi đến lúc bọn họ tỉnh lại, chủ tịch Lý Kiến Nghiệp ngồi vững vàng rồi cũng đã không còn kịp.

“Lão đại, chúng tôi đã sắp xếp thỏa đáng, có điều việc này có thể là quá ác không? Đây chính là sẽ phá hủy hoàn toàn nền móng của nhà họ Lý, có điều tôi thích.” Một người đàn ông nghĩ tới chuyện gần đây mình bận rộn, không ngờ trong bóng tối lão đại lại thay đổi suy nghĩ như thế. Mình cũng không nên làm sai điều gì, bị lão đại nhớ kỹ trong lòng, nếu không mình sẽ giống như nhà họ Lý vậy, vào lúc không hề hay biết gì, sẽ bị lão đại tính toán ngay cả xương cũng không còn.

“Chúng ta cũng không làm cái gì nhiều, chỉ là hơi thêm dầu thêm mỡ một chút. Chuyện này không phải là cậu đã sớm hiểu rõ. Trước đó đoán chừng không có ai để ở trong lòng, hiện tại nên để những ngọn lửa nhỏ kia biến thành lửa cháy hừng hực, tôi là thích bàng quan nhất.”

Tầm mắt người đàn ông đối diện với lão đại của mình, mắt tự nhiên quay đầu đi. Lão đại, không biết có phải là anh đối diện với chị dâu như vậy hay không? Chị dâu nhỏ của chúng ta gặp phải bộ dáng này của anh, đoán chừng sẽ bị dọa đến lập tức chạy trốn chết.

Xã hội hiện tại này, an toàn thực phẩm đã thấm vào đến trong lòng của mỗi người, nhưng khủng hoảng thực phẩm cũng làm mọi người cảm thấy lo lắng. Nhất là người ở trong thành phố, thậm chí có người trình bày ra một bản trăm loại độc, vừa đưa ra như vậy đám người vì an toàn của bản thân, rất nhiều người đưa ánh mắt vào bên trong những nhà hàng cao cấp kia. Dù sao ở một trình độ nào đó, đồ đắt tiền có lẽ chất lượng sẽ tốt hơn, an toàn hơn, có lẽ đó cũng không phải chân lý, nhưng ở trong suy nghĩ phần lớn người công nhận điểm này.

Dưới cửa tập đoàn Lý thị, Giang Nam Ngạn (bờ Giang Nam) chính là một chuỗi nhà hàng như vậy, ở trong nước đã có hơn một trăm nhà hàng, thậm chí mở đến trong một số nước châu Á. Cho tới nay nhà hàng Giang Nam Ngạn buôn bán đều rất là náo nhiệt, ý nghĩ quản lý kinh doanh đặc biệt và bầu không khí tốt đẹp của bọn họ, khiến nhà hàng này rất được thành phần trí thức ít tiền thành thị yêu quý. Ai biết gần đây trên web lại liên tục truyền ra tin tức ngộ độc thức ăn của Giang Nam Ngạn. Lúc đầu một cái cũng không dẫn tới phản ứng quá lớn, nhưng sau đó tin tức đến liên

tục, tin tức từng người một gửi sách, mà gửi sách một người lại một người dùng com khiến cả sự kiện bị nhiều người chú ý hơn.

Sau đó lại có mạng lưới bạn bè tiếp tục trong lúc vô tình phát hiện thì ra là vụ lừa đảo cũng đã có người truyền tin tức thông tin này ra. Có điều, khi đó không được công bố, cuối cùng thì không thành mà thôi. Loại yêu sách này bị người phát hiện sắp xếp ra, hai họ trong lớn ăn liên tiếp. trong@đ#đ#l#q#đ@bubble đã khiến chuyện này từ đơn thuần lan trên trên web tới xuống đường. Sáng giờ này hàng nỗ quá nhanh, lúc đầu Giang Nam Ngạn cũng không để loại chuyện như vậy ở trong lòng, dù sao loại tin đồn này không phải lần một lần hai, mỗi một lần đều là không thành mà thôi. Nhưng lần này lại vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ, chuyện nối tiếp một vòng lại một vòng đã cho thấy những thủ đoạn này hoàn toàn bị tổ chức nằm vào Giang Nam Ngạn hơn họ, thế nhưng lúc ấy phát biến thành mình đã không có bất kỳ tác dụng gì.

Cho dù bọn họ dùng tiền phát ra lượng lớn ảnh hưởng bên phải trên internet, họ vọng có thể cứu vãn cục diện này, nhưng loại ảnh hưởng bên phải này đối với lực lượng đánh dẹp không ngừng xuất hiện trên web, cũng là mấu chốt hiểm. Trên web chính là như vậy, phần diện phủ phủ cũng được hoàn thành hơn nhiều so với chính diện phản bác, so với thường gia thì quân chúng lại càng thêm thiệt hơn nhiều. Hơn nữa, bên Giang Nam Ngạn lại vốn mất đi tiền cơ. Khi Giang Nam Ngạn mua được admin, lại dùng cánh tay mình bắt bắt với và mới tạm thời đi xuống chiến đấu, một người dùng đặt nhiên liên tục phát ra hình ảnh quá thật là đây chuyện này từ trên đầu xuống ngọn giờ lần nữa. Những hình ảnh kia và giấy chứng nhận của bác sĩ liên tục sau đó, hơn nữa rất nhiều họ hàng bạn bè kể lại, khiến dân thường vốn là lòng có bất mãn càng ngày càng tin sự thật này.

Nhà nghề nhà hàng thực phẩm quan tâm nhất chính là an toàn thực phẩm, sau khi chuyện này rùm beng lên, Giang Nam Ngạn từ vốn là khách đến như mây, đến bây giờ công sản vắng vẻ doanh thu tiền thu đi xuống thẳng tắp.

"Các người tin cái gì không biết?" Vì sao chuyện lại như vậy? "Tôi dùng những nhân viên như các người có công dụng gì?" "Còn nói bây giờ tình hình sao?" Lý Kiến Nghiệp trực tiếp ném cấp tài liệu trên tay tới trên người phụ trách đối diện. Bấm vào trước, thậm chí ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý được, bây giờ chuyện làm lớn lên ngược lại nhờ tới một chủ tịch như ông, lúc trước sao không báo cáo chuyện này lên?" Lý Kiến Nghiệp nhìn con số ở âm kin, chỉ cảm thấy trái tim co rút đau đớn từng đợt.

Người phụ trách nhìn Lý Kiến Nghiệp gần đang dùng, hai cái đầu. Sau đó khi chuyện này hàng nỗ, lúc bọn họ nhận được tin tức cũng đã kém báo lên, nhưng khi đó Lý Kiến Nghiệp hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, chỉ giao cho bọn họ xử lý. Trước mắt, bọn họ không xử lý tới, lại muốn trách cả lên đầu của họ. Bấy giờ rằng cho thấy sau lưng có người mưu toan, người kia có thể làm ra những động tác này, hết nữa đã đoán được từng hành động của bọn họ, vậy bọn họ không ứng phó đầy đủ cũng không tính là gì.

"Chủ tịch, hiện tại mọi chuyện xử lý chuyện này như thế nào?" "Hiện tại mọi việc đều tin tức trên internet phát nhất, nhưng bây giờ đã tuần không ngừng lúc đầu kia, chính là cùng ngành cùng lãnh đạo ra đơn sát thủ đối với chúng ta, chúng ta trước sau đều có địch."

Mấy ngày nay, người phụ trách cũng là có đêm lần ngày hợp hành với quản lý các ngành, nghĩ ra các loại biện pháp ứng phó, có điều bây giờ thấy họ đang Lý Kiến Nghiệp nói gần đang dùng, người phụ trách thu lại những lời trước đó, chuẩn bị nghe ý của Lý Kiến Nghiệp một chút, dùng các định mệnh nên nói ra cái nào tốt hơn.

"Chủ tịch, chúng ta nghe một chút ý của Lâm tổng, bây giờ không phải là lúc nói giận. Bên Giang Nam Ngạn là người có lòng nhằm vào, lừa tâm tính vô tâm (có ý tính vô ý), không biết những người đó đã chuẩn bị bao lâu, chúng ta với vùng ứng phó từ nhiều sẽ không né tránh kịp. Lâm tổng đã ứng phó hết sức rồi." Ở trong phòng họp nghị, không chỉ có đầu não tổng bộ các ngành tập đoàn Lý thì đều ở nơi đây, thấy Lý Kiến Nghiệp nói gần đó với người phụ trách Giang Nam Ngạn, một quản lý chỉ nhìn quan hệ thân thiết với người phụ trách mà miệng nói chuyện thay đổi giọng.

Liên tục mấy ngày nay, Lý Kiến Nghiệp tự mình trên giờ Giang Nam Ngạn, vì lắng lại tin đồn này, mới ngành về sinh điều tra, làm quảng cáo khắp nơi, về sinh của Giang Nam Ngạn tuyệt đối không có vấn đề, chỉ cần người dùng tin phát hiện bất kỳ không ổn nào, sẽ bắt thường gặp mười lần. Bộ phận PR cũng thêm mười người sao dùng học với và làm ra quảng cáo, trong nháy mắt phổ biến đến từng góc ngõ.

91. Chương 79

Chuyện nhà họ Lý so với mình trong tưởng tượng muốn nguyên nhân, có lẽ ngoài mặt gia tộc càng cường đại thì càng có rất nhiều chuyện giấu ở bên trong, chỉ cần có kích thích đủ nhiều thì sẽ không ngăn được rất nhiều chuyện. Lại nói, những chuyện này cũng chỉ là ngứa ngáy mặt ngoài, không đốt tới bản chất của nhà họ Lý. Thật ra thì Trương Hạo Đình quan tâm thật sự chính là cổ phần của nhà họ Lý, nếu như người của nhà họ Lý không rạn nứt, cho dù đưa ra nhiều tiền hơn nữa cũng không thể mua được những cổ phần kia từ trong tay người của nhà họ Lý.

Mà xem một chút xu thế cổ phiếu trên máy vi tính bên kia, kể từ sau khi Lý Vạn Sơn qua đời, tập đoàn Lý thị liền một đường đi xuống, cho dù Lý Kiến Nghiệp làm rất nhiều biện pháp bồi thường, nhưng những chuyện này lại cũng không phải là dựng sào thấy bóng. Công ty chính là như vậy, trong ngày thường người quản lý mạnh mẽ không tính là gì, nhưng nếu như người quản lý qua đời, như vậy nhất định là một đòn trí mạng đối với công ty kia.

Lý Vạn Sơn chính là như thế, lúc trước trận bệnh này của Lý Vạn Sơn tới quá đột ngột, rất nhiều chuyện đều chưa chuẩn bị xong. Khi đó, mấy đứa con của nhà họ Lý đều bận rộn tranh giành di sản của Lý Vạn Sơn, không để ý đến các công ty đã tâm bưng bưng đối với nhà họ Lý trong ngày thường đã liên kết lại liên tục làm ra chuyện, đợi đến lúc bọn họ tỉnh lại, chủ tịch Lý Kiến Nghiệp ngồi vững vàng rồi cũng đã không còn kịp.

“Lão đại, chúng tôi đã sắp xếp thỏa đáng, có điều việc này có thể là quá ác không? Đây chính là sẽ phá hủy hoàn toàn nền móng của nhà họ Lý, có điều tôi thích.” Một người đàn ông nghĩ tới chuyện gần đây mình bận rộn, không ngờ trong bóng tối lão đại lại thay đổi suy nghĩ như thế. Mình cũng không nên làm sai điều gì, bị lão đại nhớ kỹ trong lòng, nếu không mình sẽ giống như nhà họ Lý vậy, vào lúc không hề hay biết gì, sẽ bị lão đại tính toán ngay cả xương cũng không còn.

“Chúng ta cũng không làm cái gì nhiều, chỉ là hơi thêm dầu thêm mỡ một chút. Chuyện này không phải là cậu đã sớm hiểu rõ. Trước đó đoán chừng không có ai để ở trong lòng, hiện tại nên để những ngọn lửa nhỏ kia biến thành lửa cháy hừng hực, tôi là thích bàng quan nhất.”

Tầm mắt người đàn ông đối diện với lão đại của mình, mắt tự nhiên quay đầu đi. Lão đại, không biết có phải là anh đối diện với chị dâu như vậy hay không? Chị dâu nhỏ của chúng ta gặp phải bộ dáng này của anh, đoán chừng sẽ bị dọa đến lập tức chạy trốn chết.

Xã hội hiện tại này, an toàn thực phẩm đã thấm vào đến trong lòng của mỗi người, nhưng khủng hoảng thực phẩm cũng làm mọi người cảm thấy lo lắng. Nhất là người ở trong thành phố, thậm chí có người trình bày ra một bản trăm loại độc, vừa đưa ra như vậy đám người vì an toàn của bản thân, rất nhiều người đưa ánh mắt vào bên trong những nhà hàng cao cấp kia. Dù sao ở một trình độ nào đó, đồ đắt tiền có lẽ chất lượng sẽ tốt hơn, an toàn hơn, có lẽ đó cũng không phải chân lý, nhưng ở trong suy nghĩ phần lớn người công nhận điểm này.

Dưới cửa tập đoàn Lý thị, Giang Nam Ngạn (bờ Giang Nam) chính là một chuỗi nhà hàng như vậy, ở trong nước đã có hơn một trăm nhà hàng, thậm chí mở đến trong một số nước châu Á. Cho tới nay nhà hàng

Giang Nam Ngạn buôn bán đều rất là náo nhiệt, ý nghĩ quản lý kinh doanh đặc biệt và bầu không khí tốt đẹp của bọn họ, khiến nhà hàng này rất được thành phần trí thức ít tiền thành thị yêu quý. Ai biết gần đây trên web lại liên tục truyền ra tin tức ngộ độc thức ăn của Giang Nam Ngạn. Lúc đầu một cái cũng không dẫn tới phản ứng quá lớn, nhưng sau đó tin tức đến liên tục, tin tức từng người một yêu sách, mà yêu sách một người lại một người dùng cơm khiến cả sự kiện bị nhiều người chú ý hơn.

Sau đó lại có mạng lưới bạn bè tỉ mỉ trong lúc vô tình phát hiện thì ra là vài năm trước đó cũng đã có người truyền tin tức những chuyện này ra. Có điều, khi đó không được coi trọng, cuối cùng thì không bệnh mà mất. Loại yêu sách này bị người phát hiện sắp xếp ra, hai ba trang lên án liên tiếp, trang@d#d#l#q#d@bubble đã khiến chuyện này từ đơn thuần lan tràn trên web tới xuống đường. Sóng gió này bùng nổ quá nhanh, lúc đầu Giang Nam Ngạn cũng không để loại chuyện như vậy ở trong lòng, dù sao loại tin đồn này không phải lần một lần hai, mỗi một lần đều là không bệnh mà mất. Nhưng lần này lại vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ, chuyện nối tiếp một vòng lại một vòng đã cho thấy những thủ đoạn này hoàn toàn là sử dụng nhằm vào Giang Nam Ngạn bọn họ, thế nhưng lúc ấy phát biểu thanh minh đã không có bất kỳ tác dụng gì.

Cho dù bọn họ dùng tiền phái ra lượng lớn anh hùng bàn phím trên internet, hy vọng có thể cứu vãn cục diện này, nhưng loại anh hùng bàn phím này đối mặt với lực lượng đánh dẹp không ngừng xuất hiện trên web, cũng là muối bỏ biển. Trên web chính là như vậy, phần diện phê phán càng được hoan nghênh hơn nhiều so với chính diện phản bác, so với thương gia thì quần chúng lại càng thân thiết hơn nhiều. Hơn nữa, bên Giang Nam Ngạn lại vốn mất đi tiên cơ. Khi Giang Nam Ngạn mua được admin, lợi dụng cảnh sát mạng, lúc thật vất vả mới tạm thời đè xuống chuyện này, một người dùng đột nhiên liên tục phát ra hình ảnh quả thật là đẩy chuyện này tới trên đầu sóng ngọn gió lần nữa. Những hình ảnh kia và giấy chứng nhận của bác sĩ liên tục sau đó, hơn nữa rất nhiều họ hàng bạn bè kể lại, khiến dân thường vốn là lòng có bất mãn càng ngày càng tin sự thật này.

Ngành nghề nhà hàng thực phẩm quan tâm nhất chính là an toàn thực phẩm, sau khi chuyện này rùm beng lên, Giang Nam Ngạn từ vốn là khách đến như mây, đến bây giờ cổng sân vắng vẻ, doanh thu tiêu thụ đi xuống thẳng tắp.

“Các người làm ăn cái gì không biết? Vì sao chuyện lại như vậy? Tôi dùng những nhân viên như các người có công dụng gì? Cậu nói bây giờ tính làm sao?” Lý Kiến Nghiệp trực tiếp ném cặp tài liệu trên tay tới trên người phụ trách đối diện. Đám rác rưởi, thậm chí ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không xử lý được, bây giờ chuyện làm lớn lên ngược lại nhờ tới một chủ tịch như ông, lúc trước sao không báo cáo chuyện này lên? Lý Kiến Nghiệp nhìn con số ế ẩm kia, chỉ cảm thấy trái tim co rút đau đớn từng từng.

Người phụ trách nhìn Lý Kiến Nghiệp giận dùm dùm, hơi cúi đầu. Lúc đầu khi chuyện này bùng nổ, lúc bọn họ nhận được tin tức cũng đã bấm báo lên, nhưng khi đó Lý Kiến Nghiệp hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, chỉ giao cho bọn họ xử lý. Trước mắt, bọn họ không xử lý tốt, lại muốn trách cứ lên đầu của họ. Đây rõ ràng cho thấy sau lưng có người mưu toan, người kia có thể làm ra những động tác này, hệt như đã đoán được từng hành động của bọn họ, vậy bọn họ không ứng phó đầy đủ cũng không tính là gì.

“Chủ tịch, hiện tại ngài xem phải xử lý chuyện này như thế nào? Chúng tôi vốn định đợi đến tin tức trên internet phai nhạt, nhưng bây giờ dư luận không ngừng lúc đầu kia, chính là cùng ngành cũng lạnh lùng ra đòn sát thủ đối với chúng ta, chúng ta trước sau đều có địch.”

Mấy ngày nay, người phụ trách cũng là cả đêm lẫn ngày họp hành với quản lý các ngành, nghĩ ra các loại biện pháp ứng phó, có điều bây giờ thấy bộ dáng Lý Kiến Nghiệp nổi giận dùm dùm, người phụ trách thu

lại những lời trước đó, chuẩn bị nghe ý của Lý Kiến Nghiệp một chút, đang xác định mình nên nói ra cái nào tốt hơn.

“Chủ tịch, chúng ta nghe một chút ý của Lâm tổng, bây giờ không phải là lúc nổi giận. Bên Giang Nam Ngạn là người có lòng nhằm vào, hữu tâm tính vô tâm (có ý tính vô ý), không biết những người đó đã chuẩn bị bao lâu, chúng ta vội vàng ứng phó tự nhiên sẽ không né tránh kịp, Lâm tổng đã ứng phó hết sức rồi.” Ở trong phòng hội nghị, không chỉ có đầu não tổng bộ các ngành tập đoàn Lý thị đều ở nơi đây, thấy Lý Kiến Nghiệp nổi giận đối với người phụ trách Giang Nam Ngạn, một quản lý chi nhánh quan hệ thân thiết với người phụ trách mở miệng nói chuyện thay đổi phương.

Liên tục mấy ngày nay, Lý Kiến Nghiệp tự mình trấn giữ Giang Nam Ngạn, vì lắng lại tin đồn này, mời ngành vệ sinh điều tra, làm quảng cáo khuyến mãi, vệ sinh của Giang Nam Ngạn tuyệt đối không có vấn đề, chỉ cần người dùng bữa ăn phát hiện bất kỳ không ổn nào, sẽ bồi thường gấp mười lần. Bộ phận PR càng thêm mời ngôi sao đang hot vội vã làm ra quảng cáo, trong nháy mắt phổ biến đến từng góc ngách.

92. Chương 80: Chương 80

Editor: trang bubble

Lý Ngọc Lam đứng là có chút khó hiểu chị cả đang suy nghĩ gì, trước mắt nghe được lời Lý Ngọc Nhu nói cẩn thận suy ngẫm một chút, mới mở miệng nói, “Không biết bây giờ chị cả là có ý gì? Trước mắt chủ nhà họ Lý là anh cả, có một số việc không phải chúng ta có thể làm chủ, không biết chị cả định làm như thế nào? Hôm nay, chị gọi em tới cũng không thể chỉ là tán gẫu thật chứ!”

Ngược lại, Lý Ngọc Lam không trực tiếp đưa ra đáp án. “Tốt, chúng ta đều là chị em, cũng sẽ không nói một vài lời lạc đề đối trá. Tình huống nhà họ Lý bây giờ, chúng ta nhất định phải nghĩ một con đường lui. Lúc trước khi cha qua đời để lại cho chúng ta cũng chỉ có một chút cổ phần như vậy, những cổ phần kia lại là di sản duy nhất của chúng ta, chuyện bây giờ làm thành bộ dáng này, nếu chúng ta thật sự không làm một vài chuyện, sợ rằng cuối cùng di sản cũng sẽ không giữ được.” Lý Ngọc Nhu nói tới chỗ này, thở dài.

“Chị cả nói đúng lắm, mấy ngày nay em cũng đang buồn rầu vì việc này, chỉ là tạm thời chưa nghĩ ra cách giải quyết, nếu như chị cả có phương pháp gì tốt cũng đừng quên mất cô em này.”

“Em cũng biết Kính Dân có chuyện làm ăn của mình ở bên ngoài. Hiện tại tình huống thị trường chứng khoán không tốt, một người bạn Kính Dân thấy hứng thú đối với cổ phần nhà họ Lý của chúng ta. Chỉ là, anh ta muốn hơi nhiều cổ phần, chị mới nghĩ đến em. Hiện tại chị sợ hãi nhất chính là mỗi sáng sớm thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, mấy con số kia khiến lòng của chị không ngừng rỉ máu. Nếu tại trẻ nãi tiếp nữa, sợ là tài sản dưới danh nghĩa của chúng ta cũng sắp trở thành từng tờ giấy lộn một rồi.” Lý Ngọc Nhu không tiếp tục nói nhiều thêm, cho Lý Ngọc Lam thời gian suy nghĩ.

Chị cả muốn bán cổ phần, chuyện này đến cũng không phải là chuyện bất ngờ gì, lúc trước bà cũng nghĩ đến ý này, có điều không ngờ hiện tại chị cả muốn đụng tới phần mức của Lý Như Tuyết. Dù cho đối với phần mức của Lý Như Tuyết, chị cả và mình gặp gỡ duy nhất chính là hai người bọn họ đều là người giám hộ của Lý Như Tuyết, tất cả tài sản ở dưới danh nghĩa của cô trước khi chưa lập gia đình đều cần hai người giám hộ bọn họ cùng ký tên mới có thể đạt thành giao dịch. Mà bây giờ chị cả chuyển suy nghĩ tới cổ phần trên người Lý Như Tuyết, tự nhiên phải làm tốt thăm hỏi với mình trước.

Nhìn dáng vẻ chị cả đã tính trước mọi việc ở nơi đó, chị em nhiều năm như vậy, Lý Ngọc Lam hiểu rõ chị cả biết mình hoàn toàn không tìm được lý do từ chối, có điều chuyện này nói tới đơn giản, nhưng làm cũng có chút khó khăn, còn có vấn đề phân phối ích lợi sau đó, cũng cần phải đàm phán thỏa thuận.

“Chị cả, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Cổ phần của Như Tuyết không phải là thứ hai người chúng ta có thể làm chủ, dù sao bên Như Tuyết còn có một Lý Bách Niên nhìn chăm chăm ở nơi đó. Nếu để cho ông ta tóm được nhược điểm của chúng ta, chúng ta cũng rất có thể mất đi quyền lợi giám hộ này.”

“Em nói đùa, việc do người làm, chỉ cần có lòng dựa vào thủ đoạn của em thì những chuyện này đều không phải là khó khăn gì. Hiện tại chủ yếu nhất chính là nắm chắc thời gian, một khi dời lại một ngày, tổn thất trong tay chúng ta chính là mấy triệu, tổn thất như vậy, cho dù em giàu nứt đố đổ vách, cũng sẽ đau lòng.”

Lý Ngọc Nhu đã tính toán xong, người quý ở chỗ tự biết chính mình, bà không có sự cẩn thận của Lý Ngọc Lam, loại chuyện âm mưu quỷ kế này cứ để cho nó nhọc lòng là tốt rồi. Lý Ngọc Lam đi ra từ trong nhà Lý Ngọc Nhu, mặc dù trong nội tâm không cam lòng cứ thỏa hiệp như vậy, thế nhưng sự hấp dẫn này thì bà không cách nào từ chối, tổn thất cũng là thứ bà không thể tiếp nhận. Hiện tại quan trọng nhất chính là phải thuyết phục Lý Như Tuyết, vừa suy tính nội dung phải nói một lát, Lý Ngọc Lam vừa bấm điện thoại của Lý Như Tuyết.

“Đó là bên kia vừa gọi tới? Không biết là vì chuyện gì, tuy cô út luôn đối với em đều là nụ cười chất chồng, nhưng trong nhà bọn họ ngoại trừ cô út ra, những người khác chưa từng nhìn tới em một lần. Hiện giờ cô út em đột nhiên gọi điện thoại, không biết là vì cái gì?” Chuyện trên thị trường chứng khoán, Lý Như Tuyết cũng lo lắng, nhưng một nữ sinh nhỏ như cô lại không làm được gì, chỉ có thể kể chuyện buồn khổ về phía người đàn ông bên cạnh.

“Như Tuyết, hiện tại tương lai nhà họ Lý là như thế nào? Chúng ta cũng không biết, chúng ta không thể đặt tất cả đều ở trên chiếc thuyền nhà họ Lý rất có thể nghiêng đổ này, có một số việc chúng ta cũng phải sớm tính toán. Chúng ta có công ty của mình, tuy quy mô công ty của anh không bằng nhà họ Lý, nhưng thuộc về hai chúng ta. Thành tựu của công ty cũng rất tốt, tương lai dựa vào công ty này chúng ta cũng sẽ trôi qua rất tốt. Chẳng bằng thừa dịp lúc này xử lý xong cổ phần, nếu không tổn thất sẽ có khả năng sẽ nhiều hơn.”

Người đàn ông không quên người bên kia đã từng nói, trước đó đã muốn nhắc tới việc này, có điều vẫn không có cơ hội thích hợp. Nhưng trước mắt tập đoàn Lý thị có vấn đề, người đàn ông tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Lý Như Tuyết không có bất kỳ hoài nghi gì đối với lời người đàn ông nói, cô cũng lo âu chuyện này giống vậy. Nếu như có thể có một giá tiền thích hợp bán đi cổ phần này, cô còn có hai biệt thự, cùng một số tiền mặt lớn dưới danh nghĩa, những tài sản cố định này là núi dựa tương lai của mình, mà tiền bán đi cổ phần có thể đầu tư vào trong công ty của người đàn ông.

Mặc dù chưa từng nói rõ ở trước mặt cô, nhưng Lý Như Tuyết lại nhiều lần lơ đãng nghe được trong điện thoại của người đàn ông, và người đàn ông thở dài. Len lén hỏi thăm quản gia trong nhà, Lý Như Tuyết mới biết hiện tại người đàn ông có một hạng mục rất tốt ở nơi đó, chỉ là thiếu hụt tiền bạc cần thiết, vì thế người đàn ông đã cầu xin rất nhiều bạn bè trên thương trường nhưng vẫn không có đủ con số này.

”Chuyện cổ phần em cũng có ý

93. Chương 80: Tính Toán

Lý Ngọc Lam đúng là có chút khó hiểu chị cả đang suy nghĩ gì, trước mắt nghe được lời Lý Ngọc Nhu nói cẩn thận suy ngẫm một chút, mới mở miệng nói, “Không biết bây giờ chị cả là có ý gì? Trước mắt chủ nhà họ Lý là anh cả, có một số việc không phải chúng ta có thể làm chủ, không biết chị cả định làm như thế nào? Hôm nay, chị gọi em tới cũng không thể chỉ là tán gẫu thật chứ!”

Ngược lại, Lý Ngọc Lam không trực tiếp đưa ra đáp án. “Tốt, chúng ta đều là chị em, cũng sẽ không nói một vài lời lạc đề đối trá. Tình huống nhà họ Lý bây giờ, chúng ta nhất định phải nghĩ một con đường lui. Lúc trước khi cha qua đời để lại cho chúng ta cũng chỉ có một chút cổ phần như vậy, những cổ phần kia lại là di sản duy nhất của chúng ta, chuyện bây giờ làm thành bộ dáng này, nếu chúng ta thật sự không làm một vài chuyện, sợ rằng cuối cùng di sản cũng sẽ không giữ được.” Lý Ngọc Nhu nói tới chỗ này, thở dài.

“Chị cả nói đúng lắm, mấy ngày nay em cũng đang buồn rầu vì việc này, chỉ là tạm thời chưa nghĩ ra cách giải quyết, nếu như chị cả có phương pháp gì tốt cũng đừng quên mất cô em này.”

“Em cũng biết Kính Dân có chuyện làm ăn của mình ở bên ngoài. Hiện tại tình huống thị trường chứng khoán không tốt, một người bạn Kính Dân thấy hứng thú đối với cổ phần nhà họ Lý của chúng ta. Chỉ là, anh ta muốn hơi nhiều cổ phần, chị mới nghĩ đến em. Hiện tại chị sợ hãi nhất chính là mỗi sáng sớm thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, mấy con số kia khiến lòng của chị không ngừng rỉ máu. Nếu tại trẻ nãi tiếp nữa, sợ là tài sản dưới danh nghĩa của chúng ta cũng sắp trở thành từng tờ giấy lộn một rồi.” Lý Ngọc Nhu không tiếp tục nói nhiều thêm, cho Lý Ngọc Lam thời gian suy nghĩ.

Chị cả muốn bán cổ phần, chuyện này đến cũng không phải là chuyện bất ngờ gì, lúc trước bà cũng nghĩ đến ý này, có điều không ngờ hiện tại chị cả muốn đụng tới phần mức của Lý Như Tuyết. Dù cho đối với phần mức của Lý Như Tuyết, chị cả và mình gặp gỡ duy nhất chính là hai người bọn họ đều là người giám hộ của Lý Như Tuyết, tất cả tài sản ở dưới danh nghĩa của cô trước khi chưa lập gia đình đều cần hai người giám hộ bọn họ cùng ký tên mới có thể đạt thành giao dịch. Mà bây giờ chị cả chuyển suy nghĩ tới cổ phần trên người Lý Như Tuyết, tự nhiên phải làm tốt thăm hỏi với mình trước.

Nhìn dáng vẻ chị cả đã tính trước mọi việc ở nơi đó, chị em nhiều năm như vậy, Lý Ngọc Lam hiểu rõ chị cả biết mình hoàn toàn không tìm được lý do từ chối, có điều chuyện này nói tới đơn giản, nhưng làm cũng có chút khó khăn, còn có vấn đề phân phối ích lợi sau đó, cũng cần phải đàm phán thỏa thuận.

“Chị cả, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Cổ phần của Như Tuyết không phải là thứ hai người chúng ta có thể làm chủ, dù sao bên Như Tuyết còn có một Lý Bách Niên nhìn chăm chăm ở nơi đó. Nếu để cho ông ta tóm được nhược điểm của chúng ta, chúng ta cũng rất có thể mất đi quyền lợi giám hộ này.”

“Em nói đùa, việc do người làm, chỉ cần có lòng dựa vào thủ đoạn của em thì những chuyện này đều không phải là khó khăn gì. Hiện tại chủ yếu nhất chính là nắm chắc thời gian, một khi dời lại một ngày, tổn thất trong tay chúng ta chính là mấy triệu, tổn thất như vậy, cho dù em giàu nứt đổ đổ vách, cũng sẽ đau lòng.”

Lý Ngọc Nhu đã tính toán xong, người quý ở chỗ tự biết chính mình, bà không có sự cẩn thận của Lý Ngọc Lam, loại chuyện âm mưu quỷ kế này cứ để cho nó nhọc lòng là tốt rồi. Lý Ngọc Lam đi ra từ trong nhà Lý Ngọc Nhu, mặc dù trong nội tâm không cam lòng cứ thỏa hiệp như vậy, thế nhưng sự hấp dẫn này thì

bà không cách nào từ chối, tổn thất cũng là thứ bà không thể tiếp nhận. Hiện tại quan trọng nhất chính là phải thuyết phục Lý Như Tuyết, vừa suy tính nội dung phải nói một lát, Lý Ngọc Lam vừa bấm điện thoại của Lý Như Tuyết.

“Đó là bên kia vừa gọi tới? Không biết là vì chuyện gì, tuy cô út luôn đối với em đều là nụ cười chất chồng, nhưng trong nhà bọn họ ngoại trừ cô út ra, những người khác chưa từng nhìn tới em một lần. Hiện giờ cô út em đột nhiên gọi điện thoại, không biết là vì cái gì?” Chuyện trên thị trường chứng khoán, Lý Như Tuyết cũng lo lắng, nhưng một nữ sinh nhỏ như cô lại không làm được gì, chỉ có thể kể chuyện buồn khổ về phía người đàn ông bên cạnh.

“Như Tuyết, hiện tại tương lai nhà họ Lý là như thế nào? Chúng ta cũng không biết, chúng ta không thể đặt tất cả đều ở trên chiếc thuyền nhà họ Lý rất có thể nghiêng đổ này, có một số việc chúng ta cũng phải sớm tính toán. Chúng ta có công ty của mình, tuy quy mô công ty của anh không bằng nhà họ Lý, nhưng thuộc về hai chúng ta. Thành tựu của công ty cũng rất tốt, tương lai dựa vào công ty này chúng ta cũng sẽ trôi qua rất tốt. Chẳng bằng thừa dịp lúc này xử lý xong cổ phần, nếu không tổn thất sẽ có khả năng sẽ nhiều hơn.”

Người đàn ông không quên người bên kia đã từng nói, trước đó đã muốn nhắc tới việc này, có điều vẫn không có cơ hội thích hợp. Nhưng trước mắt tập đoàn Lý thị có vấn đề, người đàn ông tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Lý Như Tuyết không có bất kỳ hoài nghi gì đối với lời người đàn ông nói, cô cũng lo âu chuyện này giống vậy. Nếu như có thể có một giá tiền thích hợp bán đi cổ phần này, cô còn có hai biệt thự, cùng một số tiền mặt lớn dưới danh nghĩa, những tài sản cố định này là núi dựa tương lai của mình, mà tiền bán đi cổ phần có thể đầu tư vào trong công ty của người đàn ông.

Mặc dù chưa từng nói rõ ở trước mặt cô, nhưng Lý Như Tuyết lại nhiều lần lơ đãng nghe được trong điện thoại của người đàn ông, và người đàn ông thở dài. Len lén hỏi thăm quản gia trong nhà, Lý Như Tuyết mới biết hiện tại người đàn ông có một hạng mục rất tốt ở nơi đó, chỉ là thiếu hụt tiền bạc cần thiết, vì thế người đàn ông đã cầu xin rất nhiều bạn bè trên thương trường nhưng vẫn không có đủ con số này.

“Chuyện cổ phần em cũng có ý định này, nhưng anh cũng biết di chúc ông nội lập ra lúc qua đời kia. Tuy những thứ kia ở dưới danh nghĩa của em, nhưng em hoàn toàn không có quyền lợi xử lý, nhất định phải được sự đồng ý của hai người kia.” Lý Như Tuyết nghĩ đến việc này thì tràn đầy tức giận đối với Lý Vạn Sơn. Nếu không phải là trước khi qua đời Lý Vạn Sơn làm ra một chiêu này, hiện tại cô cũng không cần phiền lòng đến nước này. Người đàn ông cũng suy ngẫm chuyện này giống vậy. Nếu muốn bán đi cổ phần của Lý Như Tuyết, chỉ sợ cũng phải trích máu với hai người kia, nhưng sao người đàn ông chịu cái này, có một số việc xem ra phải liên lạc với bên kia một chút.

“Chuyện này, chúng tôi không muốn xử lý, chỉ cần đến lúc đó anh khiến chỗ tòa án không tra ra vấn đề, chúng tôi cũng không để ý chuyện còn lại. Dựa theo thủ đoạn của Ngân Hồ, những chuyện nhỏ này hẳn không có vấn đề gì.”

Bên kia điện thoại, người đàn ông đúng là không phiền não vì những việc này, “Chúng ta đều là người làm ăn để ý chính là hòa khí sinh tài, giá tiền chúng tôi đưa ra cũng coi là hợp lý. Một số tiền lớn như vậy cộng thêm tài sản còn lại, đủ để trả lại phí tổn của em gái anh. Ngân Hồ, sau khi anh làm buôn bán này, cũng vừa vặn có thể nghỉ ngơi rồi, sống cuộc sống mà anh muốn sống.”

Bên kia, người đàn ông mô tả ra cho anh bản gốc mà anh vẫn ước mơ mong đợi, quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, anh đã rất mệt mỏi. Nếu đã lừa nhiều người như vậy, lừa gạt một người nữa cũng không tính là gì. Mà Lý Như Tuyết vốn chỉ là một cô gái nhỏ mồ côi, cho dù không phải là mình, những người khác cũng mắt nhìn chăm chăm về phía cô giống vậy, mình cũng chỉ là vượt lên trước một bước lấy đi một số thứ mà cô không thể hưởng, không có những thứ đó, cuộc sống của cô cũng sẽ tự do hơn một chút.

Sau khi người đàn ông âm thầm hạ quyết tâm, dĩ nhiên là phải bắt đầu lừa gạt về phía Lý Như Tuyết. Ở dưới thế tấn công liên tiếp của người đàn ông, bề ngoài Như Tuyết bắt đầu ứng phó người nhà họ Lý, trong âm thầm lại có anh nhanh chóng tới xử lý mua bán cổ phần. Thói đời này, tiền có thể làm thông tất cả, chỉ cần số lượng tiền đủ rồi, một vài điều kiện cũng sẽ trở thành không phải là điều kiện.

Lý Ngọc Lam không biết bên Lý Như Tuyết này nghĩ ra chủ ý, nói ra một phen lời bà muốn làm với Lý Như Tuyết. Trong lòng Như Tuyết khinh thường, ngoài mặt quả thật chần chờ do dự, cô cần một ít thời gian, không thể để cho người nhà họ Lý phát hiện việc cô lén làm.

“Như Tuyết, con yên tâm đi, chỉ cần con ký tên của con ở trên giấy tờ trao quyền này, những chuyện khác cô và cô cả con sẽ xử lý tất cả. Chúng ta đều là người một nhà, lúc trước cha tự mình phó thác hai chúng ta chăm sóc con, đương nhiên chúng ta sẽ hết lòng hết sức, sẽ không để cho con chịu uất ức.” Liên tục tẩy não Lý Như Tuyết chừng mấy ngày, thái độ Lý Như Tuyết rốt cuộc bắt đầu mềm hoá xuống. Thấy tình huống này, Lý Ngọc Lam tự nhiên sợ chuyện sẽ tự nhiên đâm ngang, trực tiếp đưa Lý Như Tuyết đến chỗ Lý Ngọc Nhu, lấy ra tài liệu đã sớm chuẩn bị xong thay cho Lý Như Tuyết, hi vọng đối phương ký tên ở trên tài liệu.

“Đúng đấy, Như Tuyết, con xem bây giờ thị trường chứng khoán đã ngày càng lụn bại, chúng ta đây làm trẻ nãi một ngày, tổn thất của con chính là mấy triệu. Nếu như lại tiếp tục trẻ nãi nữa, sợ là cổ phiếu trên tay chúng ta sẽ sắp biến thành một tờ giấy lộn rồi. Lúc trước, cha cho con mười phần trăm cổ phần chính là hi vọng cho con một chút bồi thường thật tốt, con tuyệt đối đừng phụ lòng tấm lòng của cha.” Lý Ngọc Nhu nhìn dáng vẻ Lý Như Tuyết chần chờ, hận không thể trực tiếp sử dụng tay đè chặt đối phương, mạnh mẽ làm cho đối phương ký tên lên.

Lại nói việc này, nếu Lý Như Tuyết chính là cô gái nhỏ mồ côi đơn thuần thì thật tốt, như vậy cũng không có nhiều phiền phức như vậy, nhưng sau lưng còn có vài người ở nơi đó, lãng phí thời gian và tinh lực của bọn họ.

“Cô, con muốn trở về hỏi một chút ý của ông nội về tài liệu này, tuổi của con còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không hiểu rõ. Những tài liệu này tiếng Trung tiếng Anh nhiều như vậy, rất nhiều điều con cũng nhìn không ra. Nếu không như vậy, trước tiên các cô ký tên lên ở trên tài liệu, nếu như có thể, sau khi con hỏi ông nội thì ký tên xuống phía dưới.”

Lý Như Tuyết đột nhiên thốt ra một câu nói, lập tức dội nát mộng đẹp của hai người, bọn họ làm chuyện này chính là lừa gạt Lý Như Tuyết tuổi còn nhỏ. Phần tài liệu này là Lý Ngọc Lam nhờ người chuyên làm ra, nhìn bề ngoài không có vấn đề gì, luật sư bình thường cũng chưa chắc sẽ phát hiện vấn đề, nhưng trên thực tế ở trên một số điều cũng đã động tay động chân. Chỉ cần Lý Như Tuyết ký tên vào, phần tài liệu này đã có hiệu lực pháp luật, đợi đến lúc tương lai dù cho Lý Như Tuyết phát hiện chân tướng, muốn đổi ý cũng không kịp rồi.

Nhưng trước mắt, Lý Bách Niên cũng là một con cáo già, nếu để cho ông ta thấy tài liệu này, thịt béo tới tay bọn họ chỉ sợ cũng sẽ bị đối phương hung hăng cắn lên một miếng, chỉ là mở miệng phản đối, lại sợ Lý Như Tuyết nổi lên lòng nghi ngờ gì đó. Phải biết, bây giờ đối phương chần chờ lại là kết quả mà Lý Ngọc Lam tổn hết suy nghĩ cố gắng được.

“Được, trước tiên hai chúng ta ký tên và dấu vân tay, sau đó con cầm về cẩn thận tham khảo một chút. Như Tuyết, con cũng biết, hiện tại mỗi một phút chậm trễ, con sẽ tổn thất mấy vạn đồng, cái này chậm nhất cũng phải giao cho cô vào buổi sáng ngày mai, sau đó cô phải xác định hợp đồng với bên kia, biết chưa?” Sau khi Lý Ngọc Nhu tỏ thái độ đầu tiên, Lý Ngọc Lam cũng không phản đối, đi theo ký tên mình ở phía sau, đồng thời in dấu tay.

“Dạ, cô, con sẽ cố sớm, chỗ ông nội chắc cũng không phản đối chuyện này.” Như Tuyết rất cẩn thận bỏ tài liệu ký tên xong vào bên trong túi công văn mang bên người, mới chào tạm biệt rời khỏi nhà họ Lý.

“Như vậy là có thể sao? Chúng ta làm giả như vậy, tương lai nếu bọn họ thấy, có thể truy cứu trách nhiệm của chúng ta hay không?” Như Tuyết ngồi lên xe của người đàn ông, sau khi giao túi công văn vào trên tay người đàn ông, có chút chần chờ mở miệng dò hỏi. Không phải bọn họ chuẩn bị đường chạy, rất nhanh chị em nhà họ Lý sẽ phát hiện chuyện này, kế tiếp phiền phức mà bọn họ phải đối mặt thật sự có thể ứng phó được.

“Hạ Sinh, không bằng chúng ta bán cổ phần này, sau đó anh kết thúc công ty của anh, hai chúng ta rời khỏi nơi này thôi, ra nước ngoài phát triển. Chỉ cần chúng ta có tiền, anh lại có bản lĩnh, đi nơi nào cũng là bắt đầu mới. Chúng ta có thể tay trắng dựng nghiệp, có lẽ không tới mấy năm, công ty sẽ còn lớn hơn bây giờ.” Lúc chưa làm những chuyện này, cô vẫn chưa cảm giác được cái gì, nhưng thật sự làm được mọi chuyện, Như Tuyết cũng bắt đầu lo lắng sợ hãi.

“Cô bé ngốc, tất cả đều có anh đây. Dù sao những tài sản này cũng là của em, chúng ta chỉ là cầm lại phần thuộc về của chúng ta. Em cứ yên tâm chờ làm phu nhân tốt của anh là được, chuyện còn lại anh sẽ xử lý thỏa đáng. Nhà họ Lý đã không phải là nhà họ Lý trước kia, chị em bọn họ gây ra chuyện như vậy đã tự mình khó bảo toàn, đến lúc đó nào có tinh lực truy xét chúng ta. Lại nói, người mua cổ phần cũng không phải người bình thường, hai người bọn họ hùng hổ đánh nhau, chúng ta dĩ nhiên là có thể thoát thân ở ngoài việc.” Nhìn vẻ mặt người đàn ông nhẹ nhõm, Như Tuyết cũng yên lòng, không để ý đến vào lúc cô hơi cúi đầu xuống khoe miệng người đàn ông lộ ra nụ cười lạnh kia.

“Không tệ, đây là tiền của anh, lần này hợp tác rất là vui vẻ. Chính là đáng tiếc, không có cơ hội hợp tác lần sau.” Sau khi người đàn ông có mắt đào hoa ký xong một xấp tài liệu, lấy ra chi phiếu đã chuẩn bị xong đưa cho người đàn ông đối diện.

“Hợp tác vui vẻ, hi vọng chúng ta vĩnh viễn cũng đừng gặp mặt lại, các người nhớ giữ lời hứa, nếu không dồn ép người điên rồi, thì cái gì tôi cũng có thể làm được.” Khi người đàn ông nhìn ra người có mắt đào hoa kia không phải là một con người, mà là một con cáo, mà anh chính là con thỏ dẫn mà con cáo nhìn trúng kia. Rõ ràng anh mới là Ngân Hồ, nhưng lúc đối mặt người đàn ông này, mình lại trở thành con thỏ hoàn toàn không có sức trói gà.

“Không nên nói như vậy, thật ra thì ông chủ chúng tôi cũng rất khen ngợi anh, nếu như không phải là anh khăng khăng phải đi thì chúng ta có thể trở thành bạn bè rất tốt. Lại nói, thật là phải cảm ơn anh. Nếu không phải là anh thì làm thế nào chúng tôi cũng không thể dùng giá tiền này mua lại mười phần trăm cổ phần này. Ngẫm lại một chút bao lì xì mà tôi sắp lập tức tới tay, Ngân Hồ anh thật sự là quý nhân của tôi.” Nam hoa đào đúng là không để lời từ chối của người đàn ông ở trong lòng, ngược lại vẫn là vẻ mặt tươi cười thái độ thân thiết.

“Nhà họ Lý bị các người mưu tính, cũng là số phận của bọn họ.” Cát xong chi phiếu của mình, sau khi người đàn ông bỏ lại những lời này thì xoay người đi ra ngoài. Đi ra ngoài từ trong phòng khách sạn, nhiệt độ đột nhiên chênh lệch khiến người đàn ông không tự chủ hắt xì, ngày này là sắp mưa rồi. Lúc sáng sớm, người đàn ông nói phải đi xử lý một số chuyện, buổi tối lúc quay lại, hai người cùng nhau ăn cơm.

94. Chương 81: Chương 81

Từ sau ngày đó đi ra ngoài làm một ít chuyện, người đàn ông lại chưa từng trở về nữa, lúc đầu gọi điện thoại cho đối phương vào buổi tối, trong điện thoại chỉ nghe được đối phương nói có một số việc phải bận rộn, trên chuyện buôn bán xuất hiện một vài vấn đề, bây giờ sẽ lập tức phải ngồi máy bay, chắc phải bận rộn thêm ba bốn ngày mới trở về.

Lúc Như Tuyết nghe được tin này, tuy trong lòng có chút bất mãn uất ức, nhưng rốt cuộc làm ăn quan trọng, cũng không nói thêm gì nữa. Ai biết từ ngày đó về sau, điện thoại gọi qua nhắc nhở đều là giọng nữ lạnh lẽo. Một ngày không có tin tức, hai ngày, vào lúc ngày thứ ba, chính là Như Tuyết ngu ngốc nữa cũng phát hiện chuyện trở nên không đúng, bắt đầu lo lắng có phải là đối phương xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không.

“Tiểu thư Như Tuyết, việc này tôi cũng không rõ ràng lắm. Tôi cũng là một người làm công, cô thân là bạn gái cũng liên lạc không được, một người ngoài như tôi thì có thể liên lạc như thế nào được.” Trong ngày thường, quản gia tươi cười đầy mặt, bây giờ đối mặt lời hỏi thăm của Như Tuyết, thái độ cũng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn.

“Thân làm công, không phải là ông theo bên cạnh anh ấy rất nhiều năm, làm sao những chuyện này có thể không rõ ràng lắm?” Đối với thái độ quản gia đột nhiên thay đổi, Như Tuyết rất khó tiếp nhận loại chuyển biến này.

“Lý tiểu thư, có một số việc sợ rằng cô nghĩ sai rồi. Tôi và Hạ tiên sinh chỉ là quan hệ của chủ thuê và người làm. Tôi ở bên cạnh Hạ tiên sinh cũng mới hơn một năm, cũng không hiểu rõ đối với chuyện của Hạ tiên sinh. Lại nói, tiền công tháng này của Hạ tiên sinh lập tức sẽ sắp đến kỳ hạn. Nếu như đến lúc đó Hạ tiên sinh không về nữa, thì phần này tiền công, có phải Lý tiểu thư ứng tạm thay Hạ tiên sinh một chút trước hay không? Dù sao làm công giống như chúng tôi không sánh bằng những người có tiền như các cô cậu, cần phần tiền công này nuôi sống người một nhà chúng tôi. Lý tiểu thư cũng sẽ không keo kiệt con số nhỏ này nhỉ.”

Người đàn ông thay đổi xưng hô với Như Tuyết. Lại nói, quản gia tương tự cũng là một người bị lừa gạt, chỉ là so với Như Tuyết, ngược lại ông không tổn thất gì cả. Sau khi Ngân Hồ nhận được cuộc trao đổi này từ trong tay Lý Kiến Nghiệp, bên thuê lại căn hộ này, đồng thời mời người quản gia trước mắt này. Tuy người quản gia này có thể được Ngân Hồ nhìn trúng, chính là xem ở bề ngoài khó có thể gần gũi của ông, tính tình trầm mặc ít nói, có một người như vậy ở đây, Lý Như Tuyết rất khó biết được một chút chuyện không nên biết từ trong miệng ông. Dù sao người giống như là Ngân Hồ, muốn tính toán một người tự nhiên sẽ không để cho người ta dễ dàng nhìn ra đầu mối, cũng nhờ người quản gia này giúp che giấu biệt thự tràn đầy âm áp này, Như Tuyết chưa từng hoài nghi thân phận của đối phương.

“Thật xin lỗi, Lý tiểu thư, thời gian tuần trước ông chủ đã chấm dứt hợp đồng căn phòng làm việc này,

chúng tôi cũng không có liên lạc địa chỉ của anh ta.” Không thể tin được sự thật này, Như Tuyết xông ra ngoài từ bên trong biệt thự, trực tiếp lái xe đến chỗ công ty người đàn ông làm việc. Có điều chờ đợi cô cũng là một thực tế lạnh lẽo, mấy ngày trước đây còn là văn phòng náo nhiệt ở trong mắt cô, nhưng bây giờ thì người đi phòng trống, dụng cụ làm việc lộn xộn cứ tùy tiện ném xuống đất như vậy, rõ ràng nhìn ra đối phương đi rất đột ngột.

“Ông nói tuần lễ trước bọn họ đã chấm dứt hợp đồng, không phải bọn họ đã mua tầng này rồi à, tại sao có thể có hợp đồng?” Nhìn người gác cổng cao ốc, dù như thế nào Như Tuyết cũng không muốn tiếp nhận tất cả mình nghe được.

“Vị tiểu thư này, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi. Tầng lầu này vẫn luôn cho thuê, quyền sở hữu cao ốc này của chúng tôi đều thuộc về công ty chúng tôi, không có tầng nào là bán đi. Tầng này là mậu dịch Hướng Vinh thuê lại hơn nửa năm trước, nghe nói là muốn phát triển mậu dịch, mới cao giá thuê lại nơi này của chúng tôi, lúc ấy đã ký hợp đồng nửa năm, hiện tại hợp đồng đến kỳ hạn, tự nhiên phải rời đi. Vị tiểu thư này, có phải cô tới nơi này tìm bạn hay không, không bằng cô gọi một cú điện thoại cho anh ta, cô nhất định là có hiểu lầm gì đó.”

“Tiểu thư, tiểu thư, cô làm sao vậy?” Lời người gác cổng nói, Như Tuyết đã nghe không rõ đối phương đang nói cái gì, chỉ nhìn miệng đối phương không ngừng nhúc nhích, tất cả trước mắt trở nên mơ hồ không rõ, người trước mặt kia làm sao từ một biến thành hai ba người, sau đó thì cô không còn biết được gì nữa.

“Tiểu thư, cô khỏe chút nào chưa? Có chuyện gì cũng đừng gấp, nếu như cô bị lừa gạt thì có thể báo cảnh sát, nếu không tôi giúp cô gọi điện thoại.” Người gác cổng thấy Như Tuyết tỉnh táo lại, thở dài một hơi. Tuy rằng nói không biết đối phương xảy ra chuyện gì, nhưng gặp chuyện không may ở trong cao ốc bọn họ, cho dù người gác cổng như ông đây không có trách nhiệm, rốt cuộc cũng là không tốt.

Cho nên vừa thấy Như Tuyết té xỉu, ông vội liên lạc đồng nghiệp trực giống vậy, hai người bàn bạc một chút mới dìu Như Tuyết đến trong phòng nghỉ của bọn họ nghỉ ngơi tạm thời. Hiện tại, Như Tuyết tỉnh táo lại, nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của cô, mới có lòng tốt chủ động nhắc tới báo cảnh sát.

Báo cảnh sát, nếu để cho người bên ngoài biết mình lại bị một tên lừa đảo như vậy lừa, không được, Như Tuyết tuyệt đối không mất mặt như vậy. Tất cả đều không phải là thật, có lẽ những thứ này cũng chỉ là một bất ngờ, bây giờ trở lại biệt thự, anh đã đợi ở nơi đó. Suy ngẫm lại hồi ức ảm áp quá khứ, những hình ảnh dịu dàng mập mờ kia, Như Tuyết gắng gượng chống thân thể đứng lên, đẩy người gác cổng còn muốn tiếp tục nói gì đó ra, xông ra ngoài từ trong phòng nghỉ.

“Được rồi, lão Trương, cô ta đi rồi, chuyện còn lại chúng ta cũng không cần quan tâm. Chỉ cần không xảy ra vấn đề ở chỗ chúng ta, chúng ta cũng không cần biết những chuyện khác.” Một người gác cổng không yên lòng

95. Chương 81: Chân Tướng

Editor: trang bubble ^^

Từ sau ngày đó đi ra ngoài làm một ít chuyện, người đàn ông lại chưa từng trở về nữa, lúc đầu gọi điện thoại cho đối phương vào buổi tối, trong điện thoại chỉ nghe được đối phương nói có một số việc phải bận rộn, trên chuyện buôn bán xuất hiện một vài vấn đề, bây giờ sẽ lập tức phải ngồi máy bay, chắc phải bận rộn thêm ba bốn ngày mới trở về.

Lúc Như Tuyết nghe được tin này, tuy trong lòng có chút bất mãn uất ức, nhưng rốt cuộc làm ăn quan trọng, cũng không nói thêm gì nữa. Ai biết từ ngày đó về sau, điện thoại gọi qua nhắc nhở đều là giọng nữ lạnh lẽo. Một ngày không có tin tức, hai ngày, vào lúc ngày thứ ba, chính là Như Tuyết ngu ngốc nữa cũng phát hiện chuyện trở nên không đúng, bắt đầu lo lắng có phải là đối phương xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không.

“Tiểu thư Như Tuyết, việc này tôi cũng không rõ ràng lắm. Tôi cũng là một người làm công, cô thân là bạn gái cũng liên lạc không được, một người ngoài như tôi thì có thể liên lạc như thế nào được.” Trong ngày thường, quản gia tươi cười đầy mặt, bây giờ đối mặt lời hỏi thăm của Như Tuyết, thái độ cũng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn.

“Thân làm công, không phải là ông theo bên cạnh anh ấy rất nhiều năm, làm sao những chuyện này có thể không rõ ràng lắm?” Đối với thái độ quản gia đột nhiên thay đổi, Như Tuyết rất khó tiếp nhận loại chuyển biến này.

“Lý tiểu thư, có một số việc sợ rằng cô nghĩ sai rồi. Tôi và Hạ tiên sinh chỉ là quan hệ của chủ thuê và người làm. Tôi ở bên cạnh Hạ tiên sinh cũng mới hơn một năm, cũng không hiểu rõ đối với chuyện của Hạ tiên sinh. Lại nói, tiền công tháng này của Hạ tiên sinh lập tức sẽ sắp đến kỳ hạn. Nếu như đến lúc đó Hạ tiên sinh không về nữa, thì phần này tiền công, có phải Lý tiểu thư ứng tạm thay Hạ tiên sinh một chút trước hay không? Dù sao làm công giống như chúng tôi không sánh bằng những người có tiền như các cô cậu, cần phần tiền công này nuôi sống người một nhà chúng tôi. Lý tiểu thư cũng sẽ không keo kiệt con số nhỏ này nhỉ.”

Người đàn ông thay đổi xưng hô với Như Tuyết. Lại nói, quản gia tương tự cũng là một người bị lừa gạt, chỉ là so với Như Tuyết, ngược lại ông không tổn thất gì cả. Sau khi Ngân Hồ nhận được cuộc trao đổi này từ trong tay Lý Kiến Nghiệp, bèn thuê lại căn hộ này, đồng thời mời người quản gia trước mắt này. Tuy người quản gia này có thể được Ngân Hồ nhìn trúng, chính là xem ở bề ngoài khó có thể gần gũi của ông, tính tình trầm mặc ít nói, có một người như vậy ở đây, Lý Như Tuyết rất khó biết được một chút chuyện không nên biết từ trong miệng ông. Dù sao người giống như là Ngân Hồ, muốn tính toán một người tự nhiên sẽ không để cho người ta dễ dàng nhìn ra đầu mối, cũng nhờ người quản gia này giúp che giấu biệt thự tràn đầy âm áp này, Như Tuyết chưa từng hoài nghi thân phận của đối phương.

“Thật xin lỗi, Lý tiểu thư, thời gian tuần trước ông chủ đã chấm dứt hợp đồng căn phòng làm việc này, chúng tôi cũng không có liên lạc địa chỉ của anh ta.” Không thể tin được sự thật này, Như Tuyết xông ra ngoài từ bên trong biệt thự, trực tiếp lái xe đến chỗ công ty người đàn ông làm việc. Có điều chờ đợi cô cũng là một thực tế lạnh lẽo, mấy ngày trước đây còn là văn phòng náo nhiệt ở trong mắt cô, nhưng bây giờ thì người đi phòng trống, dụng cụ làm việc lộn xộn cứ tùy tiện ném xuống đất như vậy, rõ ràng nhìn ra đối phương đi rất đột ngột.

“Ông nói tuần lễ trước bọn họ đã chấm dứt hợp đồng, không phải bọn họ đã mua tầng này rồi à, tại sao có thể có hợp đồng?” Nhìn người gác cổng cao ốc, dù như thế nào Như Tuyết cũng không muốn tiếp nhận tất cả mình nghe được.

“Vị tiểu thư này, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi. Tầng lầu này vẫn luôn cho thuê, quyền sở hữu cao ốc này của chúng tôi đều thuộc về công ty chúng tôi, không có tầng nào là bán đi. Tầng này là mật dịch Hướng Vinh thuê lại hơn nửa năm trước, nghe nói là muốn phát triển mật dịch, mới cao giá thuê lại nơi này của chúng tôi, lúc ấy đã ký hợp đồng nửa năm, hiện tại hợp đồng đến kỳ hạn, tự nhiên phải rời đi. Vị tiểu thư này, có phải cô tới nơi này tìm bạn hay không, không bằng cô gọi một cú điện thoại cho anh ta, cô nhất định là có hiểu lầm gì đó.”

“Tiểu thư, tiểu thư, cô làm sao vậy?” Lời người gác cổng nói, Như Tuyết đã nghe không rõ đối phương đang nói cái gì, chỉ nhìn miệng đối phương không ngừng nhúc nhích, tất cả trước mắt trở nên mơ hồ không rõ, người trước mặt kia làm sao từ một biến thành hai ba người, sau đó thì cô không còn biết được gì nữa.

“Tiểu thư, cô khỏe chút nào chưa? Có chuyện gì cũng đừng gấp, nếu như cô bị lừa gạt thì có thể báo cảnh sát, nếu không tôi giúp cô gọi điện thoại.” Người gác cổng thấy Như Tuyết tỉnh táo lại, thở dài một hơi. Tuy rằng nói không biết đối phương xảy ra chuyện gì, nhưng gặp chuyện không may ở trong cao ốc bọn họ, cho dù người gác cổng như ông đây không có trách nhiệm, rốt cuộc cũng là không tốt.

Cho nên vừa thấy Như Tuyết té xỉu, ông vội liên lạc đồng nghiệp trực giống vậy, hai người bàn bạc một chút mới diu Như Tuyết đến trong phòng nghỉ của bọn họ nghỉ ngơi tạm thời. Hiện tại, Như Tuyết tỉnh táo lại, nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của cô, mới có lòng tốt chủ động nhắc tới báo cảnh sát.

Báo cảnh sát, nếu để cho người bên ngoài biết mình lại bị một tên lừa đảo như vậy lừa, không được, Như Tuyết tuyệt đối không mất mặt như vậy. Tất cả đều không phải là thật, có lẽ những thứ này cũng chỉ là một bất ngờ, bây giờ trở lại biệt thự, anh đã đợi ở nơi đó. Suy ngẫm lại hồi ức ảm áp quá khứ, những hình ảnh dịu dàng mập mờ kia, Như Tuyết gắng gượng chống thân thể đứng lên, đẩy người gác cổng còn muốn tiếp tục nói gì đó ra, xông ra ngoài từ trong phòng nghỉ.

“Được rồi, lão Trương, cô ta đi rồi, chuyện còn lại chúng ta cũng không cần quan tâm. Chỉ cần không xảy ra vấn đề ở chỗ chúng ta, chúng ta cũng không cần biết những chuyện khác.” Một người gác cổng không yên lòng Như Tuyết tinh thần hoảng hốt, còn muốn đi lên khuyên can, lại bị một người khác cản lại.

“Cũng không biết xảy ra chuyện gì, làm sao cô gái thật xinh đẹp lại gặp phải tên lường gạt.” Lão Trương cũng không kiên trì, cảm khái một tiếng rồi chuyện cũng là quên đi như vậy.

Dọc theo con đường này, Như Tuyết đã không nhớ rõ mình xông qua bao nhiêu cái đèn đỏ, may mắn chính là đến lúc đó không xảy ra giao thông bất trắc. Chỉ là lúc tới biệt thự lại phát hiện cửa biệt thự đã mở rộng ra, có phải là anh đã quay trở về hay không? Như Tuyết nhìn cửa chính rộng mở, nghĩ đến một khả năng, trong lòng mừng rỡ vội vàng nhảy ra ngoài từ trong xe, trực tiếp chạy vào trong nhà.

“Vị tiểu thư này, cô vốn là người ở trong nhà này à? Tôi là chủ nhà của cái nhà này, chúng tôi không đụng vào đồ trong phòng cô, cô có thể thu dọn một chút hay không? Hôm nay, chúng tôi tới thu dọn nhà, nếu như cô chắc chắn đã rất tốt rồi, chúng tôi thuận tiện gọi công ty làm sạch tới khắc phục hậu quả,” Trong

phòng là hai người ăn mặc trung niên một nam một nữ, thấy Như Tuyết xuất hiện ở nơi này, cũng không có bất ngờ gì, người phụ nữ trung niên kia chủ động mở miệng giới thiệu thân phận của mình.

“Chủ cho thuê nhà, các người đang nói chuyện cười gì. Đây là nhà của tôi, đây là nhà của tôi, các người cút cho tôi, rời khỏi nơi này cho tôi, nếu không tôi báo cảnh sát. Quản gia, quản gia, ông đã đi đâu, còn không đuổi bọn họ ra ngoài cho tôi.” Trong nháy mắt này, Như Tuyết đã cảm nhận được cái gì gọi là từ trên trời rơi xuống địa ngục. Đây là kỷ niệm duy nhất của cô và anh, cô tuyệt đối không thể mất đi những thứ này, ai cũng không thể cướp đi những thứ này từ bên cạnh cô, dù cho kẻ nào cũng không thể.

”Tiểu thư, có phải cô hiểu lầm hay không? Cô nói quản gia kia có phải là Hàn tiên sinh, ông ta đã đi rồi. Trước khi ông ta đi có giới thiệu tình huống tiểu thư cho chúng tôi, chúng tôi cũng biết tình cảnh của cô có chút đặc biệt, nhưng như vậy là không được. Đây dù sao cũng là nhà của chúng tôi, chính là cô báo cảnh sát cũng không tác dụng gì, trên giấy chứng nhận bất động sản viết là tên của chúng tôi.

Tiểu thư, chúng tôi cũng không phải là người cay nghiệt. Nếu như cô không thể thích ứng sự thật này, chúng tôi cũng có thể cho cô thời gian ba ngày, cô có thể tìm được một chỗ ở mới lâu dài qua ba ngày. Nếu như ba ngày sau, cô còn ở lại chỗ này, cũng đừng trách chúng tôi không nể tình. Đến lúc đó nếu như rùm beng lên một ít chuyện vượt khỏi dự liệu, cũng không phải là chúng tôi có thể khống chế.” Người phụ nữ bên cạnh người đàn ông muốn nói cái gì, lại bị người đàn ông bên cạnh khuyên nhủ. Sau khi người đàn ông nói những lời này, trực tiếp dẫn theo người phụ nữ rời khỏi nơi này: “Ông xã, làm gì lại để cho cô ta ở lại chỗ này, ai biết ba ngày này có thể gây ra cái gì, đến lúc đó nếu cô vẫn không trả nhà, chúng ta làm thế nào, còn không bằng cứ trực tiếp bảo cô ta rời đi, đây chính là nhà của chúng ta.” Người phụ nữ vừa đi vừa bất mãn mở miệng.

“Được rồi, có một số việc đừng làm quá đáng quá, như vậy chúng ta cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Lúc đầu, giá tiền Hạ tiên sinh kia mượn nhà này cũng đã rất cao, nhà lại được bài trí cho chúng ta thêm nhiều như vậy, chúng ta cũng đừng làm quá tuyệt tình đối với bạn gái anh ta. Bà không nhìn thấy vừa này sắc mặt cô ta trắng quá mức à, nếu chúng ta ép một cái, cô ta xảy ra chuyện gì, không phải là chúng ta không có chỗ tốt gì.”

Người đàn ông vừa nói như thế, người phụ nữ cũng nghĩ đến khuôn mặt trắng bệch và cặp mắt trống rỗng của Như Tuyết kia, không nói gì tiếp. Thời gian từ ban ngày đến gần tối, rồi đến đêm khuya, tiếp đó lại là một ngày mới, Như Tuyết ngồi liệt ở phòng khách lâu một không hề hay biết thời gian trôi qua, chỉ đau khổ chờ đợi phương trở lại ở nơi đó, nhưng chờ đợi này lại sẽ có kết quả như thế nào.

“Lý Bách Niên, ông nói với tôi rốt cuộc Lý Như Tuyết ở nơi nào? Có phải là ông cố ý chống đối với chúng tôi hay không? Chúng ta không phải đã nói xong, có phải ông muốn đổi ý hay không?” Vào ngày hôm sau Như Tuyết không tới theo giao hẹn, hai chị em Lý Ngọc Như bèn gọi điện thoại của Lý Bách Niên, nhưng lấy được kết quả lại là kết quả mà hai người không muốn nhìn thấy nhất, tiếc rằng không thể làm gì khác hơn là đồng ý với ý của Lý Bách Niên. Vốn cho rằng nếu Lý Bách Niên đã mở miệng, chuyện kia cũng không có vấn đề gì.

Nhưng lại qua hai ngày, vẫn không có bất kỳ tin tức gì, hai chị em tự nhiên không đợi nổi nữa, trực tiếp lái xe đến chỗ Lý Bách Niên. Nhìn hai chị em tới hưng sư vấn tội phía trước, Lý Bách Niên cũng có khổ không nói ra được, con bé chết tiệt kia lá gan lớn rồi, hoàn toàn lấy ông làm cái cớ, từ đầu chí cuối cũng không trở về nhà này. Lúc trước, khi ông nhận được điện thoại còn có chút nghi ngờ, nhưng nhiều năm chìm nổi thương trường khiến ông nhiều hơn mấy phần thông suốt so với người khác, chỉ tốt ở bề ngoài

một phần với đối phương, khiến Lý Ngọc Nhu bên kia cởi bỏ việc cơ mật, cũng là như thế mới chiếm được lợi từ trong miệng chị em bọn họ.

Chỉ là bên này phân chia tốt ích lợi, bên kia lại không tìm được bóng dáng của Lý Như Tuyết. Phản ứng đầu tiên của Lý Bách Niên chính là ở chỗ của người đàn ông kia, nhưng trong biệt thự chỉ có một quản gia đứng ở chỗ đó, nói là hai người đã rất lâu không trở về. Kết quả chính là Lý Bách Niên không cam lòng, đương nhiên phải phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không có tin tức. Thật vất vả hôm nay rốt cuộc có được tin tức, có điều kết quả kia lại là Lý Bách Niên nằm mơ cũng không ngờ tới.

“Tại sao có thể như vậy? Hiện tại phải làm sao? Rốt cuộc con bé chết tiết kia bị người ta lừa bao nhiêu tiền, hiện tại lại chết ở đâu rồi hả? Ông làm ông nội, làm sao lại không biết người kia là tên lường gạt, trước đó không phải là nói với chúng tôi rất hay, hiện tại đột nhiên nói việc này chúng tôi. Vậy những thứ kia trước kia đều là chuyện cười, đều là trêu chọc chúng tôi vui vẻ hay sao!” Lý Ngọc Nhu đã muốn nổi điên, Lý Bách Niên nói cái gì? Lý Như Tuyết cái gì cũng không có. Đây tuyệt đối không phải là thật, nhất định là người này đột nhiên đổi ý, muốn một mình nuốt chỗ tốt của bọn họ.

“Chú Lý, chú cũng là người biết chuyện, đây cũng không phải là chuyện có thể đùa, bây giờ chú nói rõ ràng với chúng tôi, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, còn có con bé Như Tuyết kia ở đâu? Chị cả, trước mắt không phải là lúc chúng ta lục đục.” So với Lý Ngọc Nhu, tuy Lý Ngọc Lam cũng tức giận, nhưng vẫn nén lại tức giận trong lòng.

“Con bé chết tiết kia, đã ở đây. Má Lý, còn không mời tiểu thư xuống.” Nghe được hai người đều muốn gặp Lý Như Tuyết, Lý Bách Niên trực tiếp dặn dò má Lý trong phòng khách.

Chứng kiến Lý Như Tuyết được đỡ xuống từ trên lầu, hai chị em nhà họ Lý liếc nhìn nhau, đã tin sự thật đáng buồn này. Mới mấy ngày, thiếu nữ vốn trong veo như nước giống như chỉ còn lại có một cái thân xác, mất đi linh hồn, có một số việc có thể thỉnh thoảng ngụy trang, nhưng có một số việc cũng không giả vờ được.

Trước mắt, Lý Như Tuyết đã thật sự xảy ra chuyện gì đó, Như Tuyết giống như không nhìn thấy mấy người trong tầm mắt cô, còn đắm chìm ở bên trong thế giới của cô. Về phần cô là làm sao ra ngoài từ trong căn biệt thự kia, lại làm sao đến chỗ Lý Bách Niên, cô đã không nhớ rõ.

“Chú Lý, Như Tuyết ra sao rồi hả?” Lý Ngọc Nhu thấy Lý Như Tuyết trực tiếp mở miệng chất vấn, nhưng đối phương đối mặt với tức giận của bà là hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như đối mặt một tỷ không khí vậy. Ăn quả đắng như vậy khiến Lý Ngọc Nhu càng ngày càng tức giận, đưa tay chính là đánh sang một cái tát, âm thanh lạnh lạnh hơn nữa má trái sưng đỏ có thể thấy được sức lực mà Lý Ngọc Nhu sử dụng. Đau đớn như vậy, cho dù thật sự ngốc cũng phải có phản ứng, nhưng đến chỗ Như Tuyết lại vẫn giống như không cảm nhận được gì cả.

“Từ lúc tôi tìm được con bé, con bé cũng đã như vậy. Dù kích thích như thế nào cũng không có phản ứng chút nào, vốn là còn muốn biết được rốt cuộc xảy ra cái gì từ trong miệng nó, nhưng con bé như vậy lại có thể nói đã xảy ra cái gì.”

Lý Bách Niên thở dài ra miệng, sớm biết sẽ là như vậy thì trước đó mình không nên mềm lòng, mà là phải

hành động trước, như vậy cũng sẽ không làm đến tiền mất tật mang như bây giờ. Rốt cuộc lúc nào thì người kia bắt đầu tính toán Lý Như Tuyết, vào trước khi biết người này, ông cũng phải người đi điều tra thân phận của anh ta, hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì, như vậy đây là tạm thời nổi lên suy nghĩ, hay là sớm có dự mưu, nếu như là sau, trong này lại có thể tế nhị hơn nhiều.

Chuyện Lý Như Tuyết cũng không phải bí mật gì, cũng không giấu diếm nổi, dù sao mười phần trăm cổ phần bị mất, hai chị em này cũng phải thông báo với Lý Kiến Nghiệp một chút. Lý Kiến Nghiệp nhận được tin, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đè ở trên ngực, trong nháy mắt điện thoại rơi xuống, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Trên đời không có người nào càng thêm hiểu rõ có khổ khó nói so với Lý Kiến Nghiệp, bản thân bị con chó của mình nuôi ra hung hãn cắn một cái, một cú cắn này lại là chỗ đau nhất. Hơn nữa chuyện liên tiếp gần đây, ở dưới sự đả kích này, Lý Kiến Nghiệp như dây cung vẫn bị kéo căng rốt cuộc đứt đoạn. Một ngụm máu bầm này phun ra sau khi đè nén ở trong lòng rất lâu, Lý Kiến Nghiệp cảm thấy ngực dễ chịu hơn rất nhiều. Khi nhìn phòng làm việc trống không một bóng người, rất may mắn mới vừa rồi không có người thấy được, nếu không vào lúc máu chốt này, truyền ra tin tức chủ tịch tập đoàn Lý Thị bệnh nặng hộc máu, như vậy Lý thị thật sự sẽ rối loạn.

Đối với gió tanh mưa máu trên thị trường chứng khoán, Lý Kiến Nghiệp vẫn đang cố gắng, chỉ là ông trời cũng không ở bên phía ông. Nhà họ Lý nổi lên ở mức độ rất lớn ấy là thứ thời cuộc kia tạo thành, nhưng vì không phải là người địa phương nên cho tới nay không dung nhập vào trong vòng luẩn quẩn bản địa ở thành phố của bọn họ. Mà, những chị em này của ông cũng không kết thông gia với gia đình mà cha chọn theo ý của cha, mới sẽ tạo thành tình thế một thân một mình bây giờ.

Lúc đầu, khi em trai từ chối đám hỏi, trong lòng ông vẫn còn đang may mắn, mình bởi vì tuổi tác chênh lệch lớn hơn với em trai, khi ông kết hôn, công ty cha không có quy mô như hiện tại, tự nhiên đối tượng đám hỏi cũng không thể so sánh với ứng cử viên hiện tại của em trai. Nếu như em trai có nhà vợ như vậy ủng hộ, có uy hiếp rất lớn đối với việc ông nắm trong tay nhà họ Lý tương lai. Lại nói, chuyện em trai và minh tinh nào đó, ông cũng bỏ ra không ít sức lực ở sau lưng.

Nhưng hôm nay ngồi ở vị trí của cha, lúc thật sự nắm trong tay tất cả cục diện, rốt cuộc Lý Kiến Nghiệp cảm nhận được loại quả đắng một thân một mình này. Cho tới nay, thủ đoạn của Lý Vạn Sơn ở trên thương trường rất là độc tài, tạo không ít kẻ địch, hiện tại loại kẻ địch này liên hiệp lại với nhau, thừa dịp lúc nhà họ Lý lộn xộn, cho bọn họ một đòn trí mạng.

Nghĩ tới mấy ngày nay ông vì Nhà họ Lý, vì tập đoàn này vất vả đêm ngày, mà mấy người cũng là người nhà họ Lý lại ở nơi đó mưu tính ích lợi của nhà họ Lý. Lý Kiến Nghiệp đoán được rốt cuộc xảy ra chuyện gì từ trong lời của em gái. Lại nói, tất cả mọi người bọn họ đều bị người tính toán, cũng không biết người sau lưng kia rốt cuộc muốn làm những gì, cuộc sống sau này của bọn họ lại phải trải qua như thế nào.

96. Chương 82: Chương 82

“Lão đại, bây giờ trên tay chúng ta đã có hai mươi lăm cổ phần nhà họ Lý, chính là đáng tiếc, chính là đáng tiếc không đựng vào được cổ phần chỗ lão phu nhân nhà họ Lý.”

Thừa dịp thị trường chứng khoán xuống thấp, người đàn ông đã càn quét sạch cổ phần trên tay ba anh em khác của nhà họ Lý. Bây giờ, cổ phần trên tay bọn họ đã ngang bằng với Lý Kiến Nghiệp, có điều vẫn không thể triệu tập đại hội cổ đông, buộc Lý Kiến Nghiệp rơi đài.

“Chuyện còn lại từ từ đi, chúng ta có nhiều thời gian. Trước mắt thừa dịp khi nhà họ Lý hỗn loạn, công ty chúng ta cũng phải cố gắng phát triển nghiệp vụ một chút. Chỗ nhà họ Lý bận rộn như vậy, có vài nghiệp vụ cũng cần chúng ta đồng hành giúp đỡ mới đúng.” Trương Hạo Đình đã đợi nhiều năm như vậy, đương nhiên không ngại tiếp tục chờ đợi, anh luôn rất có kiên nhẫn đối với buôn bán.

“Lão đại, chúng tôi đã sớm dấn dò phía dưới việc này, chúng ta cực khổ lâu như vậy cũng đến lúc phải thu hoạch kết quả. Lại nói, nếu như không phải là bây giờ Lý Kiến Nghiệp bị nhốt lại, công ty trong tay chúng ta cũng sẽ không có nhiều cơ hội như vậy.” Ở thương trường hiếm thấy đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng chuyện đánh kẻ sa cơ ở trên thương trường lại là thứ không hiếm thấy.

“Lý Như Tuyết vậy mà cũng bị gạt như vậy. Người kia đã chạy trốn, cô ta bị dẫn về chỗ Lý Bách Niên. Suy nghĩ một chút những người của nhà họ Lý đó, không biết hiện tại những kia người sẽ đối với cô ta như thế nào?” Tan giờ học trở lại, sau khi hai người dùng cơm tối, Trương Hạo Đình mới báo tin tức lấy được từ chỗ nhà họ Lý cho Lý Mạn Dao.

“Cũng biết em sẽ xúc động như vậy, mới cố ý dùng xong cơm tối mới nói với em. Đây kêu là mua dây buộc mình.” Đối với bi kịch của Lý Như Tuyết, người đàn ông cũng không lộ vẻ xúc động nào. Từ đầu chí cuối, anh cũng không làm gì đối với chuyện Lý Như Tuyết, tuy nói cuối cùng anh lấy được ích lợi, nhưng dù cho anh không ra tay, sau lưng Lý Như Tuyết vẫn có vài con sói nhìn chăm chăm. Lại nói, đây đều là Nhân Quả, nếu không phải là trước kia Lý Vạn Sơn làm ra những chuyện này, cũng sẽ không khiến cháu gái mình thương yêu nhất rơi xuống kết quả như vậy.

“Không ngờ sau đó cô ta sẽ như vậy! Có điều những chuyện này đã không có quan hệ với chúng ta. Em đã không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Lý. Lý Như Tuyết, người của nhà họ Lý xảy ra cái gì thì có quan hệ gì với chúng ta.” Sống lại tới nay, Mạn Dao vẫn cho là oán hận của mình đối với Lý Như Tuyết vĩnh viễn sẽ không loại trừ. Nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, hôm nay khi nghe cảnh ngộ Lý Như Tuyết, cũng không có hờ hê như trong tưởng tượng của mình, mà là một loại hồ hững của việc không liên quan đến mình.

Có lẽ từ trong nháy mắt anh không có qua lại với Lý Như Tuyết kia, hướng đi giữa bọn họ cũng đã là đường thẳng song song của từng người. Hôm nay, cô đã có cuộc sống hoàn toàn mới thuộc về mình. Cô muốn làm chính là làm sao làm tốt chính mình ở trong cuộc sống này, mà không phải mãi đắm chìm trong khổ sở đời trước. Nhà họ Lý, Lý Như Tuyết gì đó lại có quan hệ gì với cô.

“Hạo Đình, ngày mai chúng ta cùng đi thăm bác gái có được hay không? Mấy ngày này, anh bận rộn chuyện của công ty, bác gái rất nhớ anh.”

“Đi thăm mẹ, cũng tốt. Anh cũng đã vài ngày này không gặp bà rồi, cũng may mà có em ở cùng với mẹ. Mẹ đấy à, kể từ sau khi có em ở cùng với, thì bắt đầu bỏ con trai như anh vào vị thứ hai rồi. Ngấm lại một chút loại đối xử khác biệt này, một đứa con trai như anh cũng muốn ghen ghét.” Người đàn ông thấy Mạn Dao không tiếp tục hỏi thăm chuyện Lý Như Tuyết, cũng bèn bắt đầu nói đến những thứ khác.

“Được rồi, em phải đi đọc sách rồi, bài thi hôm nay còn chưa làm xong đấy.” Năm nay đã lớp mười hai, còn có vài tháng sẽ sắp thi tốt nghiệp trung học. Cho dù có trí nhớ của đời trước, đời này, Mạn Dao cũng không có phốt lờ đối với chuyện đi học. Cô đã chọn trúng trường cao đẳng, mặc dù phong tục người địa phương tương đối thấp, nhưng cạnh tranh cũng rất kịch liệt. Mạn Dao hi vọng có thể bằng vào bản lĩnh của mình thi đậu chuyên ngành mà mình thâm thích, mà không phải là một chút thủ đoạn khác.

“Anh đi cùng em, còn có chút tài liệu phải xử lý.” Hạo Đình cũng thấy sự cố gắng của Mạn Dao ở trong mắt, đây cũng là đôi lời mỗi ngày anh cố ý nói với đối phương vào lúc ăn cơm, chính là hi vọng đối phương có thể tạm thời nghỉ ngơi. Thân là người đàn ông của cô tuy nói thương cô gắng sức, nhưng anh cũng hiểu sự kiêu ngạo của đối phương, chỉ có thể yên lặng chăm sóc cô trong cuộc sống riêng tư.

Bắt đầu kể từ lên cấp III, người giúp việc vốn ở nhà cũ đã đến nhà bọn họ giúp đỡ, điều trị thân thể cho Mạn Dao. Mà trước mắt còn cách sinh nhật Mạn Dao gần hai tháng, có một số việc cũng nên chính thức

nâng lên chương trình. Nghĩ đến từng chuyện mình đã đã đồng ý, nhìn Mạn Dao vui đầu khổ học về phía sách vở ở đối diện, nụ cười của người đàn ông càng ngày càng dịu dàng.

“Hạo Đình, chuyện này giao cho mẹ là được. Mẹ mong nhiều năm như vậy rồi cuộc trông được một ngày như thế. Mạn Dao là một đứa bé ngoan, mẹ rất hi vọng, cũng luôn đợi các con nói chuyện này. Nhà họ Trương chúng ta đã bao nhiêu người dập tắt tin mừng, cũng đến lúc phải náo nhiệt thật tốt một chút rồi.” Mẹ Trương nghe được đứa con trai nhà mình nhắc tới muốn bà sắp xếp việc kết hôn với Mạn Dao, đầu tiên là kinh ngạc tiếp theo đó là mừng như điên, không có bất kỳ chần chờ nào, liền đồng ý ngay.

“Mẹ, mẹ cũng biết, hiện tại Mạn Dao đang bận chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, con không hy vọng những chuyện này làm phiền cô ấy. Chuyện có liên quan tới cô ấy, có thể đợi đến sau khi thi tốt nghiệp trung học chấm dứt lại đi làm, còn lại một chút chuyện giai đoạn trước có lẽ phải làm phiền mẹ nhiều rồi.” Hôn lễ nhà người có tiền như bọn họ cũng rất phức tạp, đặc biệt là như nhà họ Trương bọn họ, trừ hôn lễ kiểu tây phương như thường ra, còn có một vài nghi thức thuộc về gia tộc bọn họ phải cử hành.

“Mẹ đã nói bao nhiêu lần với đứa bé Mạn Dao kia. Con bé hoàn toàn không cần cố gắng như vậy, nhìn trúng chuyên ngành nào, trường nào, nói với con một tiếng là được rồi, nhất định vui đầu khổ học. Mấy ngày này, mẹ thấy khuôn mặt con bé vốn là mượt mà, cũng càng ngày càng nhợt. Vì để cho đứa bé này có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút, mẹ cố ý bảo con bé đi đến nơi này thăm mẹ, lại để cho người ta bồi bổ thân thể cho con bé.” Mẹ Trương nghĩ tới hôm nay thấy Mạn Dao mệt mỏi không che giấu được, trong giọng nói nhiều hơn mấy phần đau lòng và oán giận.

“Mẹ, mẹ cũng biết rõ sự kiên trì cô ấy, người thân như chúng ta duy nhất có thể làm chính là yên lặng để cô ấy cố gắng ở sau lưng, có lẽ còn hơn một tháng nữa thì cũng thi xong rồi.” Trong khoảng thời gian này, Hạo Đình biết chuyện Mạn Dao không chỉ bận rộn trên phương diện học tập, còn có trên nghiệp vụ công ty dưới danh nghĩa của cô.

Có lúc, anh thật nghi ngờ có phải là Mạn Dao có bản lĩnh biết trước hay không? Cô cạy người đi ra từ chỗ của mình, lại có kỹ thuật như vậy, thời gian mới mấy năm, thành tích mà công ty của Mạn Dao làm ra đã kinh hoàng đến toàn bộ ngành IT, không biết bao nhiêu công ty âm thầm ảo não, trước kia bỏ lỡ một cái Tụ Bảo Bồn như vậy.

Trong đầu Hạo Đình hiện lên từ lần đầu tiên Mạn Dao đưa ý kiến cho anh đến công ty trước mắt, có lẽ là đã sớm rễ tình căn đâm sâu vào, ký ức mấy năm trước bây giờ nghĩ lại cũng rõ mồn một trước mắt. Mỗi một chi tiết nhỏ, từng đối thoại đều khắc sâu ở trong lòng, cũng là như thế, anh mới sẽ nghĩ tới khả năng thoát nhìn hoàn toàn là ý nghĩ kỳ dị.

Anh là một người chủ nghĩa duy vật, anh vốn hoàn toàn khịt mũi coi thường những lời nói kia. Bây giờ nhìn lại cũng là chân tướng có khả năng nhất là, 0di33xn0dafnl330fys0doon cũng trừ là nguyên nhân này, nếu không thì làm sao giải thích những chuyện đã xảy ra kia. Trước đây rất lâu, anh đã từng rất tự tin mà nói, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ biết được chân tướng muốn biết từ trong miệng đối phương, nhưng hôm nay có phải là mình phải điều tra lại lần nữa.

Ở phòng bếp bên kia, Mạn Dao không biết Hạo Đình lại mơ hồ đoán được bí mật chỗ sâu nhất của mình, cũng không phải là cô chậm lụt, chỉ là loại chuyện như vậy nào sẽ có người tin tưởng. Có điều, cho dù biết rõ đối phương đã biết những thứ này cũng không tính là gì.

“Chuyện của công ty đã xử lý thỏa đáng rồi hả?” Trở về trên xe, Hạo Đình nhìn Mạn Dao sau khi đi ra từ chỗ mẹ, trong mắt mệt mỏi, quan tâm mở miệng nói. Mới vừa rồi, cô nhận được một cú điện thoại vào lúc ăn cơm, sau đó tuy ngoài mặt không có gì, nhưng lại không gạt được ánh mắt của Hạo Đình. Cú điện thoại kia tuyệt đối nói một số chuyện.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là công ty xuất hiện gián điệp thôi. Em sớm đã đoán được loại chuyện như vậy. Anh cũng biết, công ty IT chúng em chú trọng nhất chính là nghiên cứu phát triển, kể từ sau khi chúng em đẩy ra kỹ thuật đầu tiên, đã có người đổ mắt. Nếu không đào được nhân tài, dĩ nhiên là nghĩ ra chút bằng môn tà đạo rồi.” Ngoài miệng nói nhẹ nhõm, nhưng chuyện trên thực tế còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với Mạn Dao nói. Nếu như không phải là cũng đã dự phòng việc này ngay từ lúc trước đây thật lâu, cũng luôn không buông lỏng cảnh giác trên việc này, nếu không thì thành quả mới nhất mà bọn họ nghiên cứu ra thật sự sẽ vô có làm lợi cho cho những người khác.

Lúc đời trước, công ty Trương Hạo Đình đã từng xuất hiện những chuyện này, khi đó cô không biết rõ lắm, chỉ là nghe được đối phương nhắc sơ qua. Đời này, lúc ban đầu công ty của mình thành lập, Mạn Dao cũng đã phòng bị cẩn thận hơn, bây giờ thật sự phải may mắn lúc đầu nghĩ tới cái này.

“Gián điệp thương mại, thật là xấu xa.” Hạo Đình đưa tay để Mạn Dao dựa vào trong ngực của anh, không để cho đối phương thấy được lạnh lẽo trong mắt anh. Gián điệp thương mại, loại thủ đoạn này thật sự là không tránh được, ngay cả anh cũng từng nghĩ tới ý nghĩ này ở công ty đối thủ. Chỉ là loại thủ đoạn này bị dùng đến trên người của Mạn Dao, anh vẫn là không nén được sự tức giận, còn đau đớn hơn so với có người mưu toan mình.

Hạo Đình rất rõ con người Mạn Dao, cô không có quá nhiều dã tâm, công ty dưới danh nghĩa của cô phát triển cũng vững vàng, nhưng chính là như vậy vẫn bị người có lòng nhìn chòng chọc lên. Xem ra anh cũng phải làm chút việc, để những người đó biết có chuyện là không thể làm.

“Lão gia, tiểu thư đã dùng cơm rồi.” Lúc xuống lầu, má Lý thấy Lý Bách Niên ở bên trong phòng khách, âm thầm thở dài.

“Con bé vẫn như cũ?” Lý Bách Niên vừa nhìn thấy vẻ mặt má Lý, hừ lạnh một tiếng. Trước mắt, Lý Như Tuyết không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào đã thành cái đinh trong mắt Lý Bách Niên. Mỗi lần chỉ cần thấy cô, bèn nhớ lại mình bỏ lỡ cái gì, liền không áp chế được tức giận trong ngực.

Vì trái tim mình, Lý Như Tuyết này tốt nhất biến mất ở trong tầm mắt của ông. Nghĩ đến ngày đó lúc hỏi thăm với anh em nhà họ Lý dưới danh nghĩa của Lý Như Tuyết còn dư lại bao nhiêu di sản, nét mặt hai chị em, Lý Bách Niên càng ngày càng căm hận. Hai chị em này làm tính toán thật là rất hay, thấy lợi nhuận phát rõ, bèn muốn nuốt trọn tài sản còn dư lại. Lý Bách Niên, ông tuyệt đối không cho phép chuyện này, ông đã tổn thất quá nhiều, tất cả còn dư lại đều là của ông, dù kẻ nào

Quả chín, chín rưng. Hoàng hôn mới, sáng thì sớm quá trời
thời, rồi lại sớm quá không có thì giờ phàn đàng này." Khi
Lý nghĩ đến Hoàng hôn mới và giờ sáng thì sớm quá trời
thời trong dịp đó, nghĩ lại về thời giờ bị mất đi trước khi
"Hoàng hôn mới" xảy ra. Khi nghĩ, ông nghĩ đến thời giờ mất đi
quá. "Hoàng hôn mới" là thời giờ mà nó đã trôi qua rồi
khi Lý lại bị nghĩ ngợi.

Lưu lại, vì trong một họ Tây nam, đất mà người dân Tây Nam Trung cũng là người giúp việc mà có nhân tính đó là trong một xã hội bị ràng buộc bởi một người giúp việc, không chấp nhận rằng không phải họ có thể làm việc. Họ có thể làm việc như một tài sản của họ, nhưng nó là một cuộc sống của một người khác, một người khác.

Lý Thỉnh Hiên cũng không thể từ chối được. Nhưng việc nhỏ này ở đây rất nhỏ. Lý Thỉnh Hiên không thể nào, chỉ cần theo họ bắt bớ, chỉ cần bắt được một vài người cũng được. Vì phải theo bắt bắt bớ này nên anh đi, vậy họ có quan hệ gì với anh đây.

"Như Trùng, tôi hiểu, không thể nào, tôi không đồng ý. Khi chúng tôi quyết định không đồng ý chuyện tôi làm này, tôi không muốn nói với anh tôi làm này vì tôi biết anh, cũng không có cách nào để anh có thể tin người này. Như Trùng," Lưu Văn Lý Ngạn. "Như anh nói rằng người này tốt hơn Lưu Văn Lý Ngạn. Nhưng tôi chỉ nghĩ người này không tốt hơn anh, anh không thể tin người này được. Anh nói anh tin Lưu Văn Lý Ngạn. Anh nói anh tin anh và anh tin anh." Lưu Văn Lý Ngạn nói.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Lý Thập Vấn đã sớm biết sự việc này và Lý Ngạc Vấn, chủ nhân của nhà họ Lý cũng muốn được biết thêm chi tiết, chuyện này chỉ cần chờ là quá nhanh nhẹn rồi, trong chuyện họ bị bắt giữ và bắt giữ thì sau này còn tùy, họ nhận ra không đúng gì chuyện này. Từ đây mới biết được Lý Thập Vấn, sau khi biết chuyện này thì anh ta cũng bắt Lý Thập Vấn, ngày ở Lý Ngạc Vấn làm việc làm việc thật vất vả trong bệnh viện được vào phòng, đây mới phải có phải

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Sau khi được biết được thực chất của cơn sốt là tay Lạ, dân địa phương cũng bắt đầu chú ý tới chuyện chuyển địa điểm. Trong lần đi uống Lạ Mưa Tươi nhất này, chúng tôi được biết được thực chất của chuyện là một người đàn ông tên là Lạ Mưa Tươi, sống ở vùng này, đã bị bệnh tâm thần và đã bị bắt giam ở bệnh viện tâm thần. Sau đó, chúng tôi đã được biết thêm rằng, người đàn ông này đã bị bắt giam ở bệnh viện tâm thần, và đã bị bắt giam ở bệnh viện tâm thần, và đã bị bắt giam ở bệnh viện tâm thần.

"Kính Hy vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ và đồng hành cùng chúng tôi để cùng nhau xây dựng một Việt Nam xanh, sạch, đẹp và phát triển bền vững." **Thầy Lê Văn Sơn**, Giám đốc Công ty TNHH Sản xuất và Thương mại Thực phẩm và Đồ uống Việt Nam.

[illegible][illegible]

Đến trước là những người này đến như một vài tuần
mới, đến đây họ đang bị coi là kẻ hại đến đến đến
tất cả các cơ thể, thậm chí họ đang bị coi là kẻ nguy
hại "Hầu hết những người này đang bị coi là kẻ nguy
hại là kẻ bị coi là kẻ nguy hại nhất trong số họ
và họ đang bị coi là kẻ nguy hại nhất trong số họ
và họ đang bị coi là kẻ nguy hại nhất trong số họ

[illegible][illegible]

"Tiếng Xe, rầm rập khởi hành đường gần đây của con bé nhỏ cho tôi thấy rằng, cũng như cho mọi con trẻ không biết phân biệt giữa hai đời sống của con người là 'Lịch sử' và 'Đời sống hiện tại'." "Lịch sử không có gì khác" ngoài đời sống hiện tại của bé nhỏ mà bé nhỏ không thể phân biệt được. Khi bé nhỏ của người

Waka Nipshy shly *Ep. Tied* We shly one phing from
veto to, shly of bling chik into the gals with me, going
one *Ep. Waka Nipshy* into shly wating. We are waiting
for my one who, Tied We have shly also waiting, which
waiting for me to come back home.

[illegible][illegible][illegible]

97. Chương 82: Hôn Nhân Tính Toán

“Lão đại, bây giờ trên tay chúng ta đã có hai mươi lăm cổ phần nhà họ Lý, chính là đáng tiếc, chính là đáng tiếc không đựng vào được cổ phần chỗ lão phu nhân nhà họ Lý.”

Thừa dịp thị trường chứng khoán xuống thấp, người đàn ông đã càn quét sạch cổ phần trên tay ba anh em khác của nhà họ Lý. Bây giờ, cổ phần trên tay bọn họ đã ngang bằng với Lý Kiến Nghiệp, có điều vẫn không thể triệu tập đại hội cổ đông, buộc Lý Kiến Nghiệp rơi đài.

“Chuyện còn lại từ từ đi, chúng ta có nhiều thời gian. Trước mắt thừa dịp khi nhà họ Lý hỗn loạn, công ty chúng ta cũng phải cố gắng phát triển nghiệp vụ một chút. Chỗ nhà họ Lý bận rộn như vậy, có vài nghiệp vụ cũng cần chúng ta đồng hành giúp đỡ mới đúng.” Trương Hạo Đình đã đợi nhiều năm như vậy, đương nhiên không ngại tiếp tục chờ đợi, anh luôn rất có kiên nhẫn đối với buôn bán.

“Lão đại, chúng tôi đã sớm dặn dò phía dưới việc này, chúng ta cực khổ lâu như vậy cũng đến lúc phải thu hoạch kết quả. Lại nói, nếu như không phải là bây giờ Lý Kiến Nghiệp bị nhốt lại, công ty trong tay chúng ta cũng sẽ không có nhiều cơ hội như vậy.” Ở thương trường hiếm thấy đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng chuyện đánh kẻ sa cơ ở trên thương trường lại là thứ không hiếm thấy.

“Lý Như Tuyết vậy mà cũng bị gạt như vậy. Người kia đã chạy trốn, cô ta bị dẫn về chỗ Lý Bách Niên. Suy nghĩ một chút những người của nhà họ Lý đó, không biết hiện tại những kia người sẽ đối với cô ta như thế nào?” Tan giờ học trở lại, sau khi hai người dùng cơm tối, Trương Hạo Đình mới báo tin tức lấy được từ chỗ nhà họ Lý cho Lý Mạn Dao.

“Cũng biết em sẽ xúc động như vậy, mới cố ý dùng xong cơm tối mới nói với em. Đây kêu là mua dây buộc mình.” Đối với bi kịch của Lý Như Tuyết, người đàn ông cũng không lộ vẻ xúc động nào. Từ đầu chí cuối, anh cũng không làm gì đối với chuyện Lý Như Tuyết, tuy nói cuối cùng anh lấy được ích lợi, nhưng dù cho anh không ra tay, sau lưng Lý Như Tuyết vẫn có vài con sói nhìn chăm chăm. Lại nói, đây đều là Nhân Quả, nếu không phải là trước kia Lý Vạn Sơn làm ra những chuyện này, cũng sẽ không khiến cháu gái mình thương yêu nhất rơi xuống kết quả như vậy.

“Không ngờ sau đó cô ta sẽ như vậy! Có điều những chuyện này đã không có quan hệ với chúng ta. Em đã không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Lý. Lý Như Tuyết, người của nhà họ Lý xảy ra cái gì thì có quan hệ gì với chúng ta.” Sống lại tới nay, Mạn Dao vẫn cho là oán hận của mình đối với Lý Như Tuyết vĩnh viễn sẽ không loại trừ. Nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, hôm nay khi nghe cảnh ngộ Lý Như Tuyết, cũng không có hả hê như trong tưởng tượng của mình, mà là một loại hồ hững của việc không liên quan đến mình.

Có lẽ từ trong nháy mắt anh không có qua lại với Lý Như Tuyết kia, hướng đi giữa bọn họ cũng đã là đường thẳng song song của từng người. Hôm nay, cô đã có cuộc sống hoàn toàn mới thuộc về mình. Cô muốn làm chính là làm sao làm tốt chính mình ở trong cuộc sống này, mà không phải mãi đắm chìm trong khổ sở đời trước. Nhà họ Lý, Lý Như Tuyết gì đó lại có quan hệ gì với cô.

“Hạo Đình, ngày mai chúng ta cùng đi thăm bác gái có được hay không? Mấy ngày này, anh bận rộn chuyện của công ty, bác gái rất nhớ anh.”

“Đi thăm mẹ, cũng tốt. Anh cũng đã vài ngày này không gặp bà rồi, cũng may mà có em ở cùng với mẹ. Mẹ đây à, kể từ sau khi có em ở cùng với, thì bắt đầu bỏ con trai như anh vào vị thứ hai rồi. Ngẫm lại một chút loại đối xử khác biệt này, một đứa con trai như anh cũng muốn ghen ghét.” Người đàn ông thấy Mạn Dao không tiếp tục hỏi thăm chuyện Lý Như Tuyết, cũng bèn bắt đầu nói đến những thứ khác.

“Được rồi, em phải đi đọc sách rồi, bài thi hôm nay còn chưa làm xong đấy.” Năm nay đã lớp mười hai, còn có vài tháng sẽ sắp thi tốt nghiệp trung học. Cho dù có trí nhớ của đời trước, đời này, Mạn Dao cũng không có phút lơ đãng với chuyện đi học. Cô đã chọn trúng trường cao đẳng, mặc dù phong tục người địa phương tương đối thấp, nhưng cạnh tranh cũng rất kịch liệt. Mạn Dao hi vọng có thể bằng vào bản lĩnh của mình thi đậu chuyên ngành mà mình thầm thích, mà không phải là một chút thủ đoạn khác.

“Anh đi cùng em, còn có chút tài liệu phải xử lý.” Hạo Đình cũng thấy sự cố gắng của Mạn Dao ở trong mắt, đây cũng là đôi lời mỗi ngày anh cố ý nói với đối phương vào lúc ăn cơm, chính là hi vọng đối phương có thể tạm thời nghỉ ngơi. Thân là người đàn ông của cô tuy nói thương cô gắng sức, nhưng anh cũng hiểu sự kiêu ngạo của đối phương, chỉ có thể yên lặng chăm sóc cô trong cuộc sống riêng tư.

Bắt đầu kể từ lên cấp III, người giúp việc vốn ở nhà cũ đã đến nhà bọn họ giúp đỡ, điều trị thân thể cho Mạn Dao. Mà trước mắt còn cách sinh nhật Mạn Dao gần hai tháng, có một số việc cũng nên chính thức nâng lên chương trình. Nghĩ đến từng chuyện mình đã đồng ý, nhìn Mạn Dao vui đầu khổ học về phía sách vở ở đối diện, nụ cười của người đàn ông càng ngày càng dịu dàng.

“Hạo Đình, chuyện này giao cho mẹ là được. Mẹ mong nhiều năm như vậy rồi cuộc trông được một ngày như thế. Mạn Dao là một đứa bé ngoan, mẹ rất hi vọng, cũng luôn đợi các con nói chuyện này. Nhà họ Trương chúng ta đã bao nhiêu người dập tắt tin mừng, cũng đến lúc phải náo nhiệt thật tốt một chút rồi.” Mẹ Trương nghe được đứa con trai nhà mình nhắc tới muốn bà sắp xếp việc kết hôn với Mạn Dao, đầu tiên là kinh ngạc tiếp theo đó là mừng như điên, không có bất kỳ chần chừ nào, liền đồng ý ngay.

“Mẹ, mẹ cũng biết, hiện tại Mạn Dao đang bận chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, con không hy vọng những chuyện này làm phiền cô ấy. Chuyện có liên quan tới cô ấy, có thể đợi đến sau khi thi tốt nghiệp trung học chấm dứt đi làm, còn lại một chút chuyện giai đoạn trước có lẽ phải làm phiền mẹ nhiều rồi.” Hôn lễ nhà người có tiền như bọn họ cũng rất phức tạp, đặc biệt là như nhà họ Trương bọn họ, trừ hôn lễ kiểu tây phương như thường ra, còn có một vài nghi thức thuộc về gia tộc bọn họ phải cử hành.

“Mẹ đã nói bao nhiêu lần với đứa bé Mạn Dao kia. Con bé hoàn toàn không cần cố gắng như vậy, nhìn trúng chuyên ngành nào, trường nào, nói với con một tiếng là được rồi, nhất định vui đầu khổ học. Mấy ngày này, mẹ thấy khuôn mặt con bé vốn là mượt mà, cũng càng ngày càng nhợt. Vì để cho đứa bé này có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút, mẹ cố ý bảo con bé đi đến nơi này thăm mẹ, lại để cho người ta bồi bổ thân thể cho con bé.” Mẹ Trương nghĩ tới hôm nay thấy Mạn Dao mệt mỏi không che giấu được, trong giọng nói nhiều hơn mấy phần đau lòng và oán giận.

“Mẹ, mẹ cũng biết rõ sự kiên trì cô ấy, người thân như chúng ta duy nhất có thể làm chính là yên lặng để cô ấy cố gắng ở sau lưng, có lẽ còn hơn một tháng nữa thì cũng thi xong rồi.” Trong khoảng thời gian này, Hạo Đình biết chuyện Mạn Dao không chỉ bận rộn trên phương diện học tập, còn có trên nghiệp vụ công ty dưới danh nghĩa của cô.

Có lúc, anh thật nghi ngờ có phải là Mạn Dao có bản lĩnh biết trước hay không? Cô cạy người đi ra từ chỗ

của mình, lại có kỹ thuật như vậy, thời gian mới mấy năm, thành tích mà công ty của Mạn Dao làm ra đã kinh hoàng đến toàn bộ ngành IT, không biết bao nhiêu công ty âm thầm ảo não, trước kia bỏ lỡ một cái Tụ Bảo Bồn như vậy.

Trong đầu Hạo Đình hiện lên từ lần đầu tiên Mạn Dao đưa ý kiến cho anh đến công ty trước mắt, có lẽ là đã sớm rễ tình căn đâm sâu vào, ký ức mấy năm trước bây giờ nghĩ lại cũng rõ mồn một trước mắt. Mỗi một chi tiết nhỏ, từng đối thoại đều khắc sâu ở trong lòng, cũng là như thế, anh mới sẽ nghĩ tới khả năng thoát nhìn hoàn toàn là ý nghĩ kỳ dị.

Anh là một người chủ nghĩa duy vật, anh vốn hoàn toàn khịt mũi coi thường những lời nói kia. Bây giờ nhìn lại cũng là chân tướng có khả năng nhất là, 0di33xn0dafnl330fys0doon cũng trừ là nguyên nhân này, nếu không thì làm sao giải thích những chuyện đã xảy ra kia. Trước đây rất lâu, anh đã từng rất tự tin mà nói, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ biết được chân tướng muốn biết từ trong miệng đối phương, nhưng hôm nay có phải là mình phải điều tra lại lần nữa.

Ở phòng bếp bên kia, Mạn Dao không biết Hạo Đình lại mơ hồ đoán được bí mật chỗ sâu nhất của mình, cũng không phải là cô chậm lụt, chỉ là loại chuyện như vậy nào sẽ có người tin tưởng. Có điều, cho dù biết rõ đối phương đã biết những thứ này cũng không tính là gì.

“Chuyện của công ty đã xử lý thỏa đáng rồi hả?” Trở về trên xe, Hạo Đình nhìn Mạn Dao sau khi đi ra từ chỗ mẹ, trong mắt một mỗi, quan tâm mở miệng nói. Mới vừa rồi, cô nhận được một cú điện thoại vào lúc ăn cơm, sau đó tuy ngoài mặt không có gì, nhưng lại không gạt được ánh mắt của Hạo Đình. Cú điện thoại kia tuyệt đối nói một số chuyện.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là công ty xuất hiện gián điệp thôi. Em sớm đã đoán được loại chuyện như vậy. Anh cũng biết, công ty IT chúng em chú trọng nhất chính là nghiên cứu phát triển, kể từ sau khi chúng em đẩy ra kỹ thuật đầu tiên, đã có người đổ mắt. Nếu không đào được nhân tài, dĩ nhiên là nghĩ ra chút bằng môn tà đạo rồi.” Ngoài miệng nói nhẹ nhõm, nhưng chuyện trên thực tế còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với Mạn Dao nói. Nếu như không phải là cũng đã dự phòng việc này ngay từ lúc trước đây thật lâu, cũng luôn không buông lỏng cảnh giác trên việc này, nếu không thì thành quả mới nhất mà bọn họ nghiên cứu ra thật sự sẽ vô cố làm lợi cho cho những người khác.

Lúc đời trước, công ty Trương Hạo Đình đã từng xuất hiện những chuyện này, khi đó cô không biết rõ lắm, chỉ là nghe được đối phương nhắc sơ qua. Đời này, lúc ban đầu công ty của mình thành lập, Mạn Dao cũng đã phòng bị cẩn thận hơn, bây giờ thật sự phải may mắn lúc đầu nghĩ tới cái này.

“Gián điệp thương mại, thật là xấu xa.” Hạo Đình đưa tay để Mạn Dao dựa vào trong ngực của anh, không để cho đối phương thấy được lạnh lẽo trong mắt anh. Gián điệp thương mại, loại thủ đoạn này thật sự là không tránh được, ngay cả anh cũng từng nghĩ tới ý nghĩ này ở công ty đối thủ. Chỉ là loại thủ đoạn này bị dùng đến trên người của Mạn Dao, anh vẫn là không nén được sự tức giận, còn đau đớn hơn so với có người mưu toan mình.

Hạo Đình rất rõ con người Mạn Dao, cô không có quá nhiều dã tâm, công ty dưới danh nghĩa của cô phát triển cũng vững vàng, nhưng chính là như vậy vẫn bị người có lòng nhìn chòng chọc lên. Xem ra anh cũng phải làm chút việc, để những người đó biết có chuyện là không thể làm. “Lão gia, tiểu thư đã dùng cơm rồi.” Lúc xuống lầu, má Lý thấy Lý Bách Niên ở bên trong phòng khách, âm thầm thở dài.

“Con bé vẫn như cũ?” Lý Bách Niên vừa nhìn thấy vẻ mặt má Lý, hừ lạnh một tiếng. Trước mắt, Lý Như Tuyết không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào đã thành cái đinh trong mắt Lý Bách Niên. Mỗi lần chỉ cần thấy cô, bèn nhớ lại mình bỏ lỡ cái gì, liền không áp chế được tức giận trong ngực.

Vì trái tim mình, Lý Như Tuyết này tốt nhất biến mất ở trong tầm mắt của ông. Nghĩ đến ngày đó lúc hỏi thăm với anh em nhà họ Lý dưới danh nghĩa của Lý Như Tuyết còn dư lại bao nhiêu di sản, nét mặt hai chị em, Lý Bách Niên càng ngày càng căm hận. Hai chị em này làm tính toán thật là rất hay, thấy lợi nhuận phát rõ, bèn muốn nuốt trọn tài sản còn dư lại. Lý Bách Niên, ông tuyệt đối không cho phép chuyện này, ông đã tổn thất quá nhiều, tất cả còn dư lại đều là của ông, dù kẻ nào cũng không thể chia sẻ.

“Lão gia, hôm nay Vương tiên sinh cũng tới xem qua tiểu thư, chỉ là tiểu thư không có bất kỳ phản ứng nào.” Má Lý nghĩ đến Vương tiên sinh mà từ trước đến nay bà chưa từng gặp đó, xem ra ý lão gia là muốn gả tiểu thư cho Vương tiên sinh đó. Nhưng, bây giờ bộ dáng tiểu thư như vậy, Vương tiên sinh đó thật sự sẽ đối tốt với tiểu thư ư? Má Lý rất là nghi ngờ.

Lại nói, ở trong nhà họ Lý này, thật sự quan tâm Lý Như Tuyết cũng là người giúp việc mà cô chưa từng để ở trong mắt. Có điều bà cũng chỉ là một người giúp việc, những chuyện này không phải bà có thể làm chủ. Bà có thể làm duy nhất vào lúc này là chăm sóc tỉ mỉ cuộc sống áo cơm thường ngày của cô mà thôi.

Lý Bách Niên cũng không để ý Vương tiên sinh này sẽ đối xử với Lý Như Tuyết như thế nào, chỉ cần bọn họ kết hôn, tất cả sẽ đều thuộc về chỗ này của ông. Về phần sau khi kết hôn xảy ra cái gì, vậy lại có quan hệ gì với ông.

“Như Tuyết, kết hôn, không thể nào, tôi không đồng ý. Hai chúng tôi tuyệt đối không đồng ý chuyện kết hôn này. Tình huống này của con bé làm sao có thể kết hôn, ông đừng mơ tưởng đánh chủ ý tới trên người của Như Tuyết.” Lúc đầu Lý Ngọc Nhu vẫn còn đang nghi ngờ tại sao Lý Bách Niên lại đột nhiên gọi điện thoại cho chị em bọn họ, nhưng hôm nay nghe được tính toán của Lý Bách Niên, trực tiếp mở miệng từ chối.

Lý Bách Niên này lại có ý nghĩ này, những tài sản kia là của chị em bọn họ. Tình huống của Lý Như Tuyết như thế đời này không cần kết hôn là được rồi, nhà họ Lý bọn họ cũng không phải là không nuôi nổi một con bé như vậy.

“Như Tuyết là cháu gái của tôi, về mặt pháp luật tôi mới là người giám hộ của con bé. Chuyện của con bé cũng chỉ có một người giám hộ như tôi đây mới có thể xử lý. Mà hôm nay cũng chỉ là thông báo tin tức này cho các người, về phần thái độ của các người không có bất kỳ quan hệ nào với tôi. Mặt khác, tôi đã tính toán rõ ràng tài sản dưới danh nghĩa của Như Tuyết, nếu như hai người giám hộ như các người làm chuyện gì đối với mấy tài sản này, tôi không ngại đến trên tòa án tìm một công bằng cho Như Tuyết. Mà các người lại phải biết, nếu như đến trên tòa án có thể tôi không chắc sẽ nói ra gì đó, vậy chắc là hai vị Lý tiểu thư không muốn nhìn thấy việc như thế.”

Lý Bách Niên chỉ là cười lạnh một cái đối với lời Lý Ngọc Nhu nói, hoàn toàn không coi là chuyện to tát. Lần này, ông thật là làm xong tất cả chuẩn bị, nếu nói bản thân Lý Như Tuyết nổi điên lần này, ngược lại làm lợi cho ông. Nếu không phải là chỗ Lý Như Tuyết xảy ra chuyện gì, mình cũng không thể cứ như vậy mà tùy cơ ứng biến (tùy tình hình mà giải quyết). Mà lúc đầu những người khác của nhà họ Lý tính toán nhỏ nhất của riêng mình, sau đó Lý Vạn Sơn vừa bệnh nặng, từ đầu tới cuối không có ai nhắc tới vấn đề

giám hộ Lý Như Tuyết, mà người giám hộ cô vẫn luôn ở chỗ Lý Bách Niên.

“Chú Lý, đừng nói những lời tổn thương hòa thuận này, chúng ta đều vì tốt cho con bé Như Tuyết này, Vương tiên sinh này cũng vừa mới quen Như Tuyết. Đứa bé Như Tuyết này đã bị lừa một lần, lúc này nhất định phải cẩn thận gấp bội, tuyệt đối không thể lại xảy ra sự cố gì. Cháu thấy Vương tiên sinh này vẫn là đang suy tính một chút, trước hết để cho hai đứa bé chung đụng một lúc. Có lẽ qua đợt bệnh của Như Tuyết là tốt rồi, đến lúc đó hỏi ý của đứa, không phải tất cả đều vui vẻ, chúng ta cũng thuận tiện song hỉ lâm môn. Chú Lý, chú xem có được hay không?” Ý trong câu nói của Lý Ngọc Lam chính là kéo dài một chút, mới vừa rồi Lý Bách Niên đã nói rất rõ ràng, bọn họ không có lập trường đi ngăn cản chuyện việc kết hôn này, cũng chỉ có thể hi vọng khiến chuyện việc kết hôn này tạm thời kéo dài thêm. Bọn họ cũng thuận tiện nghĩ biện pháp xử lý cái phiền phức này.

Lý Bách Niên đã sớm biết so với chị cả Lý Ngọc Nhu, nhị tiểu thư nhà họ Lý này mới thật sự là khó đối phó, chuyện này cần chính là giải quyết nhanh chóng, càng chậm lại là không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với ông, tự nhiên sẽ không đồng ý chuyện này. Gặp trắc trở ở chỗ Lý Bách Niên, sau khi hai chị em rời khỏi nhà Lý Bách Niên, ngay cả Lý Ngọc Lam luôn luôn bình tĩnh cũng không nén được tức giận, đập một phát về phía xe.

“Chị cả, bây giờ chúng ta phải làm sao? Nếu như con bé kia kết hôn, vậy coi như sẽ làm lợi cho con cáo già Lý Bách Niên kia.” Đối mặt chuyện này, trong lúc nhất thời Lý Ngọc Lam cũng không có biện pháp. Nếu như đối phương sử dụng ám chiêu gì cũng không tính là gì, nhưng bây giờ đối phương lại là quang minh chính đại tính toán bọn họ, lợi dụng chỗ sơ hở của di chúc của cha lúc trước để tính toán. Nếu như sớm biết là như thế này, còn không bằng trước kia sửa đổi quyền giám hộ là tốt rồi.

“Sợ cái gì, không phải muốn kết hôn à, chúng ta sẽ để cho nó kết hôn. Nếu người giám hộ con bé kia là Lý Bách Niên không có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Lý chúng ta, tài sản của nó cũng thuộc về nhà họ Lý chúng ta. Một xu một hào cũng đừng hòng cướp đi từ trong tay chúng ta.”

Lý Ngọc Nhu nói tới chỗ này, quyết tâm trong lòng, cho tới nay tài sản dưới danh nghĩa Lý Như Tuyết cũng bị bà xem thành vật sở hữu của mình, nhưng đầu tiên là bị lừa ném đi cổ phần giống như là kẻ ngu, còn dư lại biệt thự và tiền gửi ngân hàng tự nhiên sẽ không rời cho người khác. Có điều muốn làm chuyện này, Lý Ngọc Nhu cũng biết một mình mình không cách nào chống chọi với Lý Bách Niên. Cô em gái này có rất nhiều quan hệ sau lưng, lúc này cũng phải kéo đứa em gái này xuống nước mới được.

“Chị là muốn?” Mới vừa rồi, Lý Bách Niên đã nói hết uy hiếp ra ngoài, Lý Ngọc Lam ngược lại không ngờ chị mình còn làm tính toán đó. Có lẽ chị ấy đúng, trước tiên lấy những thứ này vào trong tay mới là quan trọng nhất, về phần những thứ khác, chuyện trên luật pháp hãy để cho người hiểu luật pháp đến xử lý. Hai chị em rất mau đã đạt thành nhận thức chung, kế tiếp dĩ nhiên là lúc chia của. Hai chị em tranh chấp đối với việc này thật lâu, thiếu chút nữa trước khi sắp bàn rõ cuộc xác định rõ phần mức.

Sau khi Lý Bách Niên báo cho chị em nhà họ Lý, bèn bắt đầu vội vàng tổ chức chuyện kết hôn. Tuy bộ dáng Lý Như Tuyết như vậy, nhưng Lý Bách Niên vẫn chuẩn bị tiệc rượu thân bằng lớn, làm như vậy chính là muốn có nhiều nhân chứng hơn để chứng minh, tương lai lúc giằng co với chị em nhà họ Lý, cũng có thể nhiều thêm chút lợi thế. Đối với bản thân sắp kết hôn, chỗ Lý Như Tuyết hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, vị Vương tiên sinh kia cũng biết thân phận của mình, đi tới phòng của Lý Như Tuyết cũng chỉ ở một bên bận rộn chuyện của mình.

“Kiến Nghiệp, lão cáo già Lý Bách Niên kia gây ra chuyện này, đó lại là tài sản của nhà họ Lý chúng ta, không thể để hời cho người ngoài.” Khi Lý Kiến Nghiệp nhận được thiệp mời của Lý Bách Niên, đầu tiên là sững sờ tiếp đó đã đoán được đối phương muốn làm những gì, cảm hận xé thiệp mời thành hai nửa.

“Hiện tại phải buồn rầu không phải là chúng ta, mà là những người khác. Dựa theo tính tình tình hai đứa em gái kia của tôi chắc là sẽ không vô cớ làm lợi cho Lý Bách Niên, phải biết muốn cướp đồ ăn từ trong miệng chị cả của tôi, thế nào cũng phải rơi xuống một miếng thịt. Chúng ta vẫn là ngồi yên xem hổ đấu, trước đó bọn họ hợp lại tính toán tôi, hiện tại cũng là lúc bọn họ phải trả lại một chút.”

Mấy ngày nay xu thế cổ phiếu Lý thị rất cuộc vũng vằng lại, Lý Kiến Nghiệp mới hơi thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp lại truyền tới mấy tin tức xấu. Một khách hàng lớn của công ty mình lại bị những công ty khác đào góc tường. Rốt cuộc những thứ này là chuyện khi nào? Ông tức giận mắng về phía những người phụ trách kia, vừa tự mình liên lạc với những khách hàng này, nhưng cuối cùng lại không cứu vãn được gì cả. Sau khi trải qua những đả kích này, Lý Kiến Nghiệp cần nhất chính là tiền bạc. Nếu là trước kia những biệt thự và tiền gửi trong ngân hàng dưới danh nghĩa kia của Lý Như Tuyết, tuy nói là con số không nhỏ, nhưng nắm giữ xí nghiệp lớn như vậy, ông cũng sẽ không tính toán chi li những thứ này. Có điều, hôm nay không giống ngày xưa, những tiền bạc kia vốn là bàng quang vào lúc này cũng trở nên quan trọng.

Lần trước là những người này hùn vốn muốn tính toán mình, lần này ông đúng là có thể chờ hai bên đấu đến lúc lưới rách cá chết, giành được thứ ông muốn từ bên trong. “Kiến Nghiệp, tôi không hiểu chuyện của công ty, chỉ là đứa bé Tĩnh Xu này ông cũng phải khuyên một chút. Kể từ người của nhà họ Lâm lật lọng, tuy ngoài mặt Tĩnh Xu không nói gì, nhưng trên thực tế cũng bị kích thích rất lớn. Ông cũng biết, Tĩnh Xu nó luôn luôn kiêu ngạo, làm sao chịu được bị từ chối như vậy. Tôi đây làm mẹ đã nói với con bé rất nhiều lần, nhưng không có hiệu quả gì. Thời gian trước, ông bận rộn chuyện của công ty, tôi cũng không hy vọng dùng một số chuyện này tới phiền ông.” Vợ của Lý Kiến Nghiệp rất là lo lắng đối với biến hóa của Tĩnh Xu trong khoảng thời gian này.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nói với Tĩnh Xu một chút, một lát bà gọi điện thoại cho Tĩnh Xu, bảo con bé đến phòng làm việc của tôi một chuyến.” Lý Kiến Nghiệp gật đầu một cái, không quá để ý việc này. Phụ nữ chính là nhìn chút này chuyện quá sâu, mất đi nhà họ Lâm, con gái của Lý Kiến Nghiệp ông còn có thể chọn lựa những nhà khác, những thứ này lại coi là cái gì.

“Tĩnh Xu, con có biết hành động gần đây của con khiến cha rất thất vọng, cũng làm cho mẹ con lo lắng hay không? Con là đại tiểu thư của nhà họ Lý chúng ta, đây là nhà họ Lâm không có phúc, con cần phải làm là biểu hiện mình ưu tú, cha đương nhiên sẽ chọn lựa ra cho con người càng tốt hơn người nhà họ Lâm.” Sau ba tiếng, Lý Kiến Nghiệp thấy Lý Tĩnh Xu đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy cô không cách nào che giấu một mối, giọng của Lý Kiến Nghiệp trầm thấp xuống. Đối với những lời này của cha, Tĩnh Xu hơi thấp đầu xuống, nhếch miệng lên một nụ cười lạnh lùng.

Cha nói nhẹ nhõm, nhưng không biết bọn con cháu này hoàn toàn bị Lý Như Tuyết làm hỏng, vốn là chia tay cũng không tính là gì chỉ là tổn thương tự ái của cô. Y theo tự ái của cô, cho dù chia tay cũng là mình bỏ những người khác, mà không phải như bây giờ bị những người khác bỏ. Nhưng từng hình ảnh xảy ra từ sau chia tay, Tĩnh Xu cũng phát hiện khác biệt trong đó so với người bận rộn công chuyện, thái độ của những người bình thường chơi rất thân kia cũng bắt đầu xảy ra thay đổi về phía cô. Trước kia, cả vòng đều lấy cô làm trung tâm, cho dù cô có một lúc không ở trong nước, cũng không thay đổi điểm này.

Nhưng hôm nay đã có người thay thế địa vị của cô, những kẻ kia vốn là người a dua nịnh hót với cô đã bắt

đầu chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô ở sau lưng, đừng thấy những thứ này chỉ là chuyện giữa một vài thiên kim tiểu thư, trên thực tế cũng là cái nhìn đối với nhà họ Lý của những người lớn sau lưng của bọn họ.

Từ lúc sinh ra, Lý Tĩnh Xu đã được người ta nói là Phượng Hoàng của nhà họ Lý, là kiêu ngạo của nhà họ Lý, cô cũng vì nhà họ Lý mà tự hào. Vậy mà hôm nay, việc này làm cho nhà họ Lý mà cô tự hào lại là trở thành gánh nặng của cô. Loại đả kích này dao động niềm tin của cô cho tới nay. Đây mới là nguyên nhân làm cho cô chán chường. Mà đối mặt với những người khác, bao gồm cha mẹ, cô cũng không nói ra những lời trong lòng này. Cha mẹ đã gặp phải áp lực quá lớn, những thứ này trừ khiến bọn họ càng ngày càng phiền não, lại có tác dụng gì khác.

98. Chương 83: Chương 83

“Tĩnh Xu, Lý Như Tuyết sắp kết hôn, con là chị em tốt của con bé, ngày mai con đến Lý Bách Niên thăm chị em tốt của con, thay cha chúc mừng một chút.” Chỉ là sau lúc mở đầu vài câu, bèn bắt đầu dạn dò chuyện khác.

“Kết hôn, thật là đáng thương! Đáng vẽ kia còn bị người tính toán.” Tĩnh Xu cảm khái ngoài miệng một câu, đồng ý một tiếng đi ra ngoài từ văn phòng Lý Kiến Nghiệp. Lý Như Tuyết, vừa nghĩ đến tên này thì Tĩnh Xu rất khó làm mình bình tĩnh trở lại, nếu không phải cô ta làm ra chuyện này, cô cũng sẽ không lưu lạc trở thành trò cười của mọi người.

“Thân thể tiểu thư nhà chúng ta không phải rất tốt. Tiểu thư Tĩnh Xu, cô vẫn là trở về đi.” Sớm ở phía trước, má Lý cũng đã được Lý Bách Niên dạn dò, trước mắt lại thấy Tĩnh Xu trực tiếp mở miệng uyển chuyển từ chối yêu cầu muốn lên lầu thăm Lý Như Tuyết của Tĩnh Xu.

“Má Lý, tôi và Như Tuyết là chị em nhiều năm, trước mắt Như Tuyết có việc vui như vậy, em gái như tôi cũng phải đi chúc mừng cô ấy mới phải. Lại nói, thân thể Như Tuyết có bệnh nhẹ, tôi càng phải đi thăm. Bà ngăn cản tôi như vậy, nếu Như Tuyết biết, cũng sẽ oán trách bà.” Thật ra Tĩnh Xu lại không nghĩ tới sẽ bị người ngăn lại, nhìn trong mắt má Lý mang theo vài phần bất mãn.

“Tiểu thư Tĩnh Xu, tôi đây cũng là ý của lão gia, cô vẫn là trở về đi. Nếu cô thật sự có lòng, không bằng chờ đến ngày tiểu thư kết hôn tự mình tới chúc mừng.” Má Lý không có bất kỳ cảm tình gì đối với người của nhà họ Lý. Nếu không phải bọn họ, Như Tuyết cũng sẽ không là dạng này. Hiện tại để cô ta tới thăm Như Tuyết, cũng gần như là xem một chuyện cười thôi.

“Lý lão tiên sinh, đã tiêm vào xong, chỉ là tác dụng phụ của loại thuốc này quá lớn, nếu lại tiêm vào nữa, thì thật sự sẽ để lại tai họa ngầm.” Người đàn ông nhìn kim tiêm trên tay, trong giọng nói lộ ra lo lắng.

“Anh dựa theo sự dặn dò của tôi làm việc thì tốt rồi, chuyện khác tôi sẽ xử lý.” Lý Bách Niên nhìn Lý Như Tuyết nhắm mắt lại mê man ở trên giường, trong giọng nói lạnh nhạt khiến người đàn ông bên kia cũng cảm giác được sợ hãi.

Anh và Lý Bách Niên cũng nhận thức rất nhiều năm, lần đó lúc đón Lý Như Tuyết về, Lý Bách Niên đã đón anh vào trong nhà, khi đó Lý Như Tuyết chỉ là trong lúc nhất thời không tiếp thu được kích thích này, khóc rống một trận cũng sẽ không có việc gì, ai biết Lý Bách Niên lại bảo anh làm chuyện này. Hiện tại nhớ tới khi đó mình thật sự là bị ma quỷ ám ảnh, vậy mà đồng ý chuyện như vậy, có một số việc một khi làm, thì rút cuộc không quay đầu được.

Trước mắt mình đã lên thuyền ma quỷ, chỉ hy vọng chuyện này có thể rất mau sẽ kết thúc, nếu không anh thật sự sẽ áy náy cả đời. Thân là bác sĩ sứ mệnh là cứu người, mình lại trở thành công cụ giết người trên tay những người khác, loại nội tâm tự trách này làm cuộc sống hàng ngày của người đàn ông khó yên.

“Đương Hiên, kỳ thật bộ dạng Như Tuyết như vậy tôi nhìn cũng đau lòng, rất nhanh chuyện này sẽ kết thúc, hết thấy đều sẽ qua đi. Trong khoảng thời gian này, anh không cần đến nữa, chỉ cần để thuốc chích tới trên

tay tôi thì tốt rồi.” Hôm nay, Lý Bách Niên bảo người đàn ông tới chính là vì kiểm tra một chút tình huống Lý Như Tuyết hiện tại, sợ ở thời điểm mấu chốt xảy ra ngoài ý muốn gì đó.

Có thể không tự mình làm ra loại chuyện tổn thương người này, trong lòng người đàn ông sẽ cảm thấy dễ chịu một ít. Tuy nói là lừa mình dối người, nhưng dù sao cũng tốt hơn so tự mình dối mặt rất nhiều. “Lý lão tiên sinh, lần này tôi để lại cho ông thuốc, sau khi chích xong thì tuyệt đối không thể tiếp tục nữa, nếu không hậu quả thật sự không cách nào thu dọn.” Để lại hai câu tế ngắt, người đàn ông và Lý Bách Niên đi ra ngoài từ trong phòng Lý Như Tuyết.

Nhìn người đàn ông rời đi từ bên trong biệt thự, trên mặt Lý Bách Niên thu lại tươi cười.

“Chị cả, biệt thự này dựa theo ý của chị đã bán cho mấy nhà, Lý Bách Niên chính là có bản lĩnh, cũng không cách nào chống lại nhiều năm như vậy. Phải biết rằng giá của chúng ta hơi một phần so giá thị trường, hơn nữa vị trí chúng ta đặc biệt tốt, những nhà kia tự nhiên sẽ không do dự gì.”

Trước đó, Lý Vạn Sơn để lại cho Lý Như Tuyết hai cái biệt thự và mấy bất động sản, vị trí đều là đoạn đường hoàng kim, có thể nói là tắc đất tắc vàng, giao dịch bất động sản địa phương như vậy, không phải người bình thường có thể tiếp thu. Mà vì mau chóng lặng yên không một tiếng động giải quyết chuyện này, hai người lựa chọn chính là gửi đi ám chỉ cho mấy người có khả năng cùng mua ở trong cái vòng này của bọn họ. Những người này không có bất kỳ giao thoa gì với Lý Bách Niên.

Biệt thự đoạn đường Hoàng kim vốn là quý hiếm, lại thấp hơn giá thị trường một ít, chỉ cần người có được ám chỉ đều không chịu nổi dụ hoặc ích lợi này, mua bán rất mau đã thuận lợi đạt thành. Không có người nghi ngờ đối với chị em nhà họ Lý, hết thấy thủ tục chứng nhận bất động sản đầy đủ hết. Trước đó nhà họ Lý làm ra chuyện này, hiện tại thiếu tiền cũng là thuận theo tự nhiên, lại nói tiếp là bọn họ không công chiếm một cái tiện nghi.

“Hai cái biệt thự, bốn căn hộ tổng cộng bán tám mươi triệu, hai người chúng ta mỗi người bốn mươi triệu, hơn nữa tiền gửi ngân hàng thì ngang nhau, đây là một trăm ba mươi triệu thuộc về chị, còn có vài món trang sức ngọc.” So với những bất động sản gì đó, chân chính đáng giá chính là vài món trang sức ngọc mà Lý Vạn Sơn cuối cùng để lại cho Lý Như Tuyết kia. Phải biết rằng vàng có giá ngọc vô giá, mấy miếng ngọc kia tất cả đều là vật báu vô giá, là lúc Lý Vạn Sơn huy hoàng nhất đầu giá được từ trong mấy hội đấu giá ngầm, cuối cùng cũng là tiện nghi tới trong tay Lý Như Tuyết, mà hiện tại mấy thứ này đều về chị em bọn họ.

Lý Ngọc Nhu chỉ là đặt biên lai gửi tiền ngân hàng sang một bên, thật cẩn thận nhìn những trang sức ngọc trên bàn đó. Vì phân vài món đồ vật này, hai chị em bọn họ thiếu chút nữa làm lộn tung lên, cuối cùng vẫn là sau khi mời vài vị chuyên gia định giá, mới xác định phương án phân.

“Cha, thật là bất công, lại đưa thứ tốt như vậy làm lợi cho con bé kia. Chỉ là một con bé mồ côi, sao có thể xứng đôi mấy thứ này.” Lý Ngọc Nhu tưởng tượng đến những thứ này thiếu chút nữa sẽ thuộc hết về kẻ để tiện Lý Như Tuyết kia, thì nổi lên lửa giận trong lòng.

“Chị cả cần gì nhắc tới con bé kia, hiện tại những thứ này đều thuộc về chúng ta. Nếu không phải chị cả quyết định, em cũng không biết trong két sắt của cha lại còn khóa bảo bối như vậy. Lúc cha ở trên đời, chúng ta chính là chưa từng thấy những thứ này, chính là lúc phân di sản, mấy bảo bối này cũng không lấy ra từ trong két sắt.”

Lý Ngọc Lam nghĩ khi đó cha vừa qua đời, mỗi người bọn họ đều có tính toán của từng người, mới khiến mấy bảo bối này có thể yên ổn ở trong két sắt ngân hàng. Cha thật sự rất khôn khéo, tính toán đến lòng dạ mọi người bọn họ, hoàn toàn tính toán liên kết để bảo đảm tương lai Lý Như Tuyết. Chỉ là duy nhất ông không có tính toán đến chính là lòng người, chính là quan hệ của bà và luật sư cha tin cậy nhất, cũng là cớ kém một chiêu như thế này, hiện tại mấy thứ này mới thuộc về bọn họ.

Sau khi Lý Ngọc Lam rời khỏi, Lý Ngọc Nhu lại nhìn ngọc thạch trên bàn vài lần. Từ đầu đến cuối, người thắng cuối cùng vĩnh viễn đều là một mình mình. Lý Ngọc Nhu tính toán khá lắm, muốn không cần tốn nhiều sức là có thể chia đều di sản của cha với bà, nghĩ quá mức với đơn giản rồi. Mình mưu tính lâu như

vậy sao có thể thật sự chia đều với bà ta. Nghĩ tới giá cả một khối ngọc thạch phân đến của mình kia lại bằng tất cả của Lý Ngọc Nhu sở hữu bên này, Lý Ngọc Lam tươi cười càng thêm sáng lạn.

Thời gian cử hành hôn lễ của Lý Như Tuyết vừa vặn là ngày Mạn Dao thi đại học kia, ngồi ở trong trường thi nhìn bài thi phía trước, dĩ nhiên Mạn Dao bắt đầu hết sức chăm chú trả lời câu hỏi. Mà bên ngoài, Trương Hạo Đình nhìn phụ huynh canh giữ ở nơi đó, không dựa theo lời Mạn Dao nói trở lại công ty, mà là đi vào bên trong phòng đặt xong bên kia, chờ đợi Mạn Dao trong trường thi.

“Ông chủ, hiện tại nhà họ Lý bên kia đã bắt đầu tiệc cưới rồi, ra chúc rượu chỉ có chú rể, cô dâu chỉ là được hai phù dâu dìu ra một chút lúc đầu, tiếp theo thì không còn lộ diện.” Bên tiệc cưới kia của Lý Bách Niên, Trương Hạo Đình phất một cấp dưới đi chúc mừng.

“Chuyện hôn lễ đều là việc nhỏ, Lý Bách Niên kia đánh chủ ý ở trên tài sản dư lại của Lý Như Tuyết, kế tiếp sẽ có trò hay nhìn. Lại nói tiếp, nhà họ Lý náo nhiệt thật là xảy ra một việc lại một việc.” Lý Bách Niên muốn làm chút gì đó, cũng không phải bí mật gì, mà Trương Hạo Đình cũng biết một chút chuyện chị em nhà họ Lý âm thầm làm ra, phải biết rằng người mua căn biệt thự của Lý Ngọc Nhu chính là mẹ Trương Hạo Đình. Nghĩ tới hôn lễ náo nhiệt lại liên tưởng đến chuyện phát sinh lúc sau, loại đối lập mãnh liệt này làm cho Trương Hạo Đình trở nên càng thêm chờ mong.

Đối với chuyện liên quan tới hôn lễ, Lý Như Tuyết cũng không biết gì hết, chỉ bị phù dâu đùa nghịch thân thể, mà chú rể bên kia, dựa theo sự dẫn dắt của Lý Bách Niên hoàn thành nghi thức liên tiếp sau đó, cũng sẽ có thể kết thúc công việc.

“Chú Lý, hôm nay đột nhiên đến thăm nhà của chúng tôi, không biết là vì chuyện gì?” Lý Kiến Nghiệp nhận được điện thoại trong nhà cũ, vội trở về, thì thấy Lý Bách Niên dẫn theo hai người trang phục luật sư trên sofa ở phòng khách, đang nói gì đó với mẹ.

“Lý đồng, hôm nay đi vào nơi này một là thăm Lý lão phu nhân, mặt khác chính là về chuyện di chúc của chủ tịch lúc trước mà tới.” Lý Bách Niên là vì chuyện di chúc, Lý Kiến Nghiệp đại khái có thể đoán được một ít, ông cười lạnh một tiếng, trực tiếp ngồi xuống mẹ bên kia, không nhiều lời chút nào. Chuyện di chúc là chuyện của ông ta và hai đứa em gái, không có bất kỳ quan hệ gì với ông.

“Lý lão phu nhân, ngài xem hai người con gái của ngài đây là?” Chờ mãi chờ mãi, hai anh em nhà họ Lý đã tới hơn một giờ rồi, chị em nhà họ Lý vẫn cứ không xuất hiện. Lý Bách Niên nhìn hết thấy, biểu cảm trên mặt cũng từ tự tin tràn đầy lúc đầu, nhưng hiện tại phần nộ khó nhịn.

“Bách Niên, tôi cũng không biết việc này, bọn nhỏ có lẽ đều có chuyện mình phải bận rộn. Tuy nói tôi là mẹ bọn nhỏ nhưng cũng không thể bảo bọn nhỏ mặc kệ chuyện của mình. Nếu ông chờ không kịp thì có thể qua vài ngày, hẹn xong thời gian với hai người bọn họ lại đến. Nếu ông tiếp tục chờ nữa thì lão phu nhân tôi không thể ở cùng, thân thể tôi không phải là rất tốt, hiện tại đã có chút mệt mỏi. Thím Trương, đỡ tôi lên lầu nghỉ ngơi.” Đối với sự của phần nộ Lý Bách Niên, lão phu nhân nhà họ Lý hoàn toàn không có để ở trong lòng, không chỉ không giải thích, mà là trực tiếp mở miệng tiễn khách.

“Lúc này chỗ cháu còn có chút chuyện. Chú Lý, cháu thấy việc hôm nay cũng không nói được rồi, không bằng chúng ta cứ giải tán. Cháu đi trước.” Vừa thấy mẹ muốn rời khỏi, Lý Thủ Thành cũng đứng lên từ trên chỗ ngồi.

“Chú Lý, cháu thấy hôm nay nếu chú không trở về, không bằng liên hệ một chút với hai người đó. Chúng cháu cũng không giống như chú, mỗi ngày có rất nhiều thời gian. Hôm nay vì chuyện của chú, cháu đã để lỡ hội nghị trong công ty. Nếu mà họ vẫn không tới thì cháu thật sự phải rời khỏi.”

Lý Kiến Nghiệp nói tới đây cũng đứng lên. Lý Bách Niên nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng chỉ riêng không có đoán được loại này. Trước khi tới ông đã đưa tin tức cho chị em nhà họ Lý, bên kia vốn dĩ cũng đã đồng ý đến chỗ Lý lão phu nhân để xử lý chuyện kế tiếp, ai biết hiện tại lại hoàn toàn không liên lạc được. Nhìn cái dạng này, lại tiếp tục chờ nữa, cũng không có bất kỳ kết quả gì, Lý Bách Niên cũng không tiện ở lại một trước một sau đi ra ngoài với Lý Kiến Nghiệp.

“Luật sư Vương, chuyện này thì xin nhờ ông. Nếu bọn họ rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tôi cũng không cần kiêng kỵ mặt mũi bọn họ. Ông xử lý tốt chuyện kế tiếp cho tôi.” Lý Bách Niên đi ra ngoài từ trong nhà lớn, quay đầu lại dặn dò luật sư đi theo bên cạnh.

“Lý tiên sinh, chuyện này giao cho tôi được rồi, tôi sẽ xử lý tốt.” Lần này Lý Bách Niên mời đến là luật sư chuyên môn phụ trách loại chuyện này, gật gật đầu, đồng ý.

“Rất cuộc kết thúc rồi.”

Thời gian hai ngày, tất cả ba năm nỗ lực đều ngưng kết trên mặt mấy tờ bài thi này. Khi thi xong một môn cuối cùng, Mạn Dao đi ra từ trường thi, chỉ cảm thấy cả trái tim đều nhẹ nhàng rất nhiều, thở dài một hơi, chạy về phía người chờ ở ngoài trường học.

“Mệt muốn chết rồi nhỉ. Mẹ dọn đồ làm rất nhiều món em thích ăn cho em.” Chiều nay, mẹ Trương đã gọi điện thoại qua, tuy rằng Hạo Đình nghĩ tới thế giới hai người, nhưng mẹ mở miệng cũng không tiện từ chối.

“Em ngủ một lát trước, vừa rồi làm đề thật sự mệt mỏi quá, rất khẩn trương.” Vùi đầu ở trên vai đối phương nhắm mắt lại làm nũng nói.

“Ừ, ngủ nhiều thêm chốc lát.” Nhìn Mạn Dao mới nói với mình mấy câu, đã không còn nói nữa, hô hấp trở nên vững vàng, Hạo Đình đau lòng điều chỉnh một vị trí để Mạn Dao có thể càng thoải mái dựa vào trong lòng ngực anh.

“Hạo Đình, chúng ta đây là, đã bao lâu rồi, sao còn chưa tới chỗ bác gái. Bác gái hẳn là sốt ruột!” Một giấc này, Mạn Dao ngủ thật thoải mái, chờ đến cô rút cuộc tỉnh ngủ thì sau khi phát hiện mình vậy mà còn ở trên xe, có chút nghi hoặc nhướng mày. Khoảng cách từ trường thi đến nhà cũ không lâu lắm, mình ngủ lâu như vậy, sao có thể còn chưa tới.

“Hôm nay, chúng ta không đi chỗ mẹ, em cũng mệt mỏi rồi. Vừa rồi, mẹ điện thoại tới bảo em nghỉ ngơi thật tốt, chờ đến ngày mai lại đến chỗ bà.” Vào lúc Mạn Dao ngủ, Trương Hạo Đình cũng đã thông qua điện thoại với mẹ Trương, tiếp theo lại bảo tài xế vòng thêm vài vòng loanh quanh, để nữ sinh ngủ trong lòng ngực có thể thoải mái ngủ thêm chốc lát.

“Em đã khôi phục, cũng đã đồng ý hết rồi, sao lại có thể lỡ hẹn.” Trong lòng Mạn Dao ngọt ngào đối với Hạo Đình sẵn sàng, nhưng đối phương là bề trên, không thể làm ra chuyện yếu ớt nũng nịu được.

“Mẹ sẽ hiểu. Nhìn đến nhà rồi, chúng ta đi lên đi.” Hạo Đình dùng tay chỉ chỉ Mạn Dao còn mơ mơ màng màng, đẩy cửa xe ra.

“Đi thôi, nếu mà em không yên tâm thì về đến nhà lại gọi cho mẹ một cú điện thoại thì tốt rồi. Những việc nhỏ này mẹ sẽ không để ý.” Vốn đã khát khao thế giới hai người hiện giờ rút cuộc có thể được toại nguyện.

“Bác gái, thật sự sao! Dạ, con sẽ không nói, ngày mai con lại đi thăm bác, bác cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cúp điện thoại, Mạn Dao nghĩ tới tin tức đầu kia điện thoại mẹ Trương nói cho cô, nhìn Trương Hạo Đình dựa vào trên sofa xem văn kiện, chỉ hy vọng thời gian có thể ngưng lại trong nháy mắt này. Người này luôn lặng lẽ như vậy, yên lặng ở sau lưng làm nhiều chuyện như vậy nhưng trước nay chưa từng nói với cô. Nếu không phải mẹ Trương nói những việc này, người này muốn giấu những việc này bao lâu.

“Cô bé ngốc, ngốc ở nơi đó làm cái gì? Như thế nào, mẹ không ngại đúng chứ!” Giống như cảm giác được tầm mắt nóng bỏng bên này, Trương Hạo Đình quay đầu lại thì thấy Mạn Dao đứng ở nơi đó không chớp mắt nhìn anh, xì một tiếng bật cười.

“Từ nhỏ em lớn lên ở trong cô nhi viện, bắt đầu khi em có ký ức, chính là viện trưởng cô nhi viện nói với em về thân thể của mình. Em vốn cho rằng cả đời mình đều sẽ trải qua ở trong cô nhi viện như vậy.” Rúc cả người vào trong lòng ngực Trương Hạo Đình, Mạn Dao đột nhiên mở miệng nói ra lời, làm tay người đàn ông vuốt ve tóc dài của cô tạm dừng một chút.

“Khi đó em chưa từng nghĩ tới sẽ như vậy, sau lại rất may mắn, Lý Bách Niên xuất hiện. Lúc ấy, ông ấy chọn trúng em ở bên trong nhiều cô nhi (trẻ mồ côi) như vậy, đó là việc em chưa từng nghĩ đến. Có lẽ anh không biết lúc trước lớn như em không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không có người nhìn trúng chúng em. Mà trước khi Lý Bách Niên chưa tới, dieenddafnleequysddoon em vừa mới bị một trận bệnh, kỳ thật chính là bị sốt bình thường, nhưng ở trong cô nhi viện kia của chúng em bị sốt thì thật sự sẽ chết người. Mà số dĩ em không chết, chính là em có một người bạn tốt, một người bạn tốt nhất ở trong cô nhi viện, Mai Lan.

Em chưa từng một lần nghĩ tới, nếu lúc trước em không bị Lý Vạn Sơn nhìn trúng thì có lẽ tình bạn giữa em và Mai Lan cả đời cũng sẽ không thấy đổi. Nhưng ông trời chính là như vậy, có thể cùng hoạn nạn không thể cùng phú quý. Khi bọn họ thoát nhìn em là bay lên đầu càn biến thành phượng hoàng, lại có ai biết có phải em thật sự muốn trở thành phượng hoàng kia hay không.”

Cho dù chuyện đã qua đi thật lâu, có điều mỗi khi nhớ tới Mai Lan, nhớ tới cô nhi viện đã từng phát sinh chuyện, Mạn Dao vẫn cảm thấy đau lòng một trận, có lẽ càng là mình hạnh phúc, những hồi ức đã từng thống khổ đó sẽ càng rõ ràng.

“Đừng nói nữa, hết thấy đều đi qua, đi qua rồi.” Hạo Đình không muốn nghe đến mấy thứ này, cũng không muốn thấy Mạn Dao yếu ớt thế này.

“Đúng đều đi qua giống như là anh nói. Kỳ thật trên mức độ nào đó, tuy nói là Lý Vạn Sơn lợi dụng em làm tấm bia, khi đó em không biết những việc này, có điều biết lại có thể như thế nào. Chỉ có ông ấy mới làm ra việc dẫn em ra khỏi trong hoàn cảnh kia. Loại lợi dụng này ở Lý Vạn Sơn thoát nhìn cũng là loại cứu rỗi nào đó đối với em. Nếu không phải ông ấy, em cũng sẽ không quen biết anh, cũng sẽ không là Lý Mạn Dao hiện tại. Có lẽ em đã sớm bỏ học, làm công ở chỗ nào đó như là mấy đứa trẻ khác ở trong cô nhi viện, lưu lạc đến tầng chót nhất xã hội.” Những lời này nói chính là lời thật lòng của Mạn Dao, đây cũng là nguyên do Mạn Dao lựa chọn tiếp tục quần quýt lấy nhau với người nhà họ Lý.

“Có lẽ là nguyên nhân này, cảm tình của em đối với ông ấy rất phức tạp.

99. Chương 83: Ấm Ấp Ngọt Ngào

“Tình Xu, Lý Như Tuyết sắp kết hôn, con là chị em tốt của con bé, ngày mai con đến Lý Bách Niên thăm chị em tốt của con, thay cha chúc mừng một chút.” Chỉ là sau lúc mở đầu vài câu, bèn bắt đầu dẫn chuyện khác.

“Kết hôn, thật là đáng thương! Đáng vẽ kia còn bị người tính toán.” Tình Xu cảm khái ngoài miệng một câu, đồng ý một tiếng đi ra ngoài từ văn phòng Lý Kiến Nghiệp. Lý Như Tuyết, vừa nghĩ đến tên này thì Tình Xu rất khó làm mình bình tĩnh trở lại, nếu không phải cô ta làm ra chuyện này, cô cũng sẽ không lưu lạc trở thành trò cười của mọi người.

“Thân thể tiểu thư nhà chúng ta không phải rất tốt. Tiểu thư Tình Xu, cô vẫn là trở về đi.” Sớm ở phía trước, má Lý cũng đã được Lý Bách Niên dẫn dò, trước mắt lại thấy Tình Xu trực tiếp mở miệng uyển chuyển từ chối yêu cầu muốn lên lầu thăm Lý Như Tuyết của Tình Xu.

“Má Lý, tôi và Như Tuyết là chị em nhiều năm, trước mắt Như Tuyết có việc vui như vậy, em gái như tôi cũng phải đi chúc mừng cô ấy mới phải. Lại nói, thân thể Như Tuyết có bệnh nhẹ, tôi càng phải đi thăm. Bà ngăn cản tôi như vậy, nếu Như Tuyết biết, cũng sẽ oán trách bà.” Thật ra Tình Xu lại không nghĩ tới sẽ bị người ngăn lại, nhìn trong mắt má Lý mang theo vài phần bất mãn.

“Tiểu thư Tình Xu, tôi đây cũng là ý của lão gia, cô vẫn là trở về đi. Nếu cô thật sự có lòng, không bằng chờ đến ngày tiểu thư kết hôn tự mình tới chúc mừng.” Má Lý không có bất kỳ cảm tình gì đối với người của nhà họ Lý. Nếu không phải bọn họ, Như Tuyết cũng sẽ không là dạng này. Hiện tại để cô ta tới thăm Như Tuyết, cũng gần như là xem một chuyện cười thôi.

“Lý lão tiên sinh, đã tiêm vào xong, chỉ là tác dụng phụ của loại thuốc này quá lớn, nếu lại tiêm vào nữa, thì thật sự sẽ để lại tai hoạ ngầm.” Người đàn ông nhìn kim tiêm trên tay, trong giọng nói lộ ra lo lắng.

“Anh dựa theo sự dặn dò của tôi làm việc thì tốt rồi, chuyện khác tôi sẽ xử lý.” Lý Bách Niên nhìn Lý Như Tuyết nhắm mắt lại mê man ở trên giường, trong giọng nói lạnh nhạt khiến người đàn ông bên kia cũng cảm giác được sợ hãi.

Anh và Lý Bách Niên cũng nhận thức rất nhiều năm, lần đó lúc đón Lý Như Tuyết về, Lý Bách Niên đã đón anh vào trong nhà, khi đó Lý Như Tuyết chỉ là trong lúc nhất thời không tiếp thu được kích thích này, khóc rống một trận cũng sẽ không có việc gì, ai biết Lý Bách Niên lại bảo anh làm chuyện này. Hiện tại nhớ tới khi đó mình thật sự là bị ma quỷ ám ảnh, vậy mà đồng ý chuyện như vậy, có một số việc một khi làm, thì rút cuộc không quay đầu được.

Trước mắt mình đã lên thuyền ma quỷ, chỉ hy vọng chuyện này có thể rất mau sẽ kết thúc, nếu không anh thật sự sẽ áy náy cả đời. Thân là bác sĩ sứ mệnh là cứu người, mình lại trở thành công cụ giết người trên tay những người khác, loại nội tâm tự trách này làm cuộc sống hàng ngày của người đàn ông khó yên.

“Dương Hiên, kỳ thật bộ dạng Như Tuyết như vậy tôi nhìn cũng đau lòng, rất nhanh chuyện này sẽ kết thúc, hết thấy đều sẽ qua đi. Trong khoảng thời gian này, anh không cần đến nữa, chỉ cần để thuốc chích tới trên tay tôi thì tốt rồi.” Hôm nay, Lý Bách Niên bảo người đàn ông tới chính là vì kiểm tra một chút

tình huống Lý Như Tuyết hiện tại, sợ ở thời điểm mấu chốt xảy ra ngoài ý muốn gì đó.

Có thể không tự mình làm ra loại chuyện tổn thương người này, trong lòng người đàn ông sẽ cảm thấy dễ chịu một ít. Tuy nói là lừa mình dối người, nhưng dù sao cũng tốt hơn so tự mình dối mặt rất nhiều. “Lý lão tiên sinh, lần này tôi để lại cho ông thuốc, sau khi chích xong thì tuyệt đối không thể tiếp tục nữa, nếu không hậu quả thật sự không cách nào thu dọn.” Để lại hai câu tế ngắt, người đàn ông và Lý Bách Niên đi ra ngoài từ trong phòng Lý Như Tuyết.

Nhìn người đàn ông rời đi từ bên trong biệt thự, trên mặt Lý Bách Niên thu lại tươi cười.

“Chị cả, biệt thự này dựa theo ý của chị đã bán cho mấy nhà, Lý Bách Niên chính là có bản lĩnh, cũng không cách nào chống lại nhiều năm như vậy. Phải biết rằng giá của chúng ta hơi một phần so giá thị trường, hơn nữa vị trí chúng ta đặc biệt tốt, những nhà kia tự nhiên sẽ không do dự gì.”

Trước đó, Lý Vạn Sơn để lại cho Lý Như Tuyết hai cái biệt thự và mấy bất động sản, vị trí đều là đoạn đường hoàng kim, có thể nói là tắc đất tắc vàng, giao dịch bất động sản địa phương như vậy, không phải người bình thường có thể tiếp thu. Mà vì mau chóng lắng yên không một tiếng động giải quyết chuyện này, hai người lựa chọn chính là gửi đi ám chỉ cho mấy người có khả năng cùng mua ở trong cái vòng này của bọn họ. Những người này không có bất kỳ giao thoa gì với Lý Bách Niên.

Biệt thự đoạn đường Hoàng kim vốn là quý hiếm, lại thấp hơn giá thị trường một ít, chỉ cần người có được ám chỉ đều không chịu nổi dụ hoặc ích lợi này, mua bán rất mau đã thuận lợi đạt thành. Không có người nghi ngờ đối với chị em nhà họ Lý, hết thảy thủ tục chứng nhận bất động sản đầy đủ hết. Trước đó nhà họ Lý làm ra chuyện này, hiện tại thiếu tiền cũng là thuận theo tự nhiên, lại nói tiếp là bọn họ không công chiếm một cái tiện nghi.

“Hai cái biệt thự, bốn căn hộ tổng cộng bán tám mươi triệu, hai người chúng ta mỗi người bốn mươi triệu, hơn nữa tiền gửi ngân hàng thì ngang nhau, đây là một trăm ba mươi triệu thuộc về chị, còn có vài món trang sức ngọc.” So với những bất động sản gì đó, chân chính đáng giá chính là vài món trang sức ngọc mà Lý Vạn Sơn cuối cùng để lại cho Lý Như Tuyết kia. Phải biết rằng vàng có giá ngọc vô giá, mấy miếng ngọc kia tất cả đều là vật báu vô giá, là lúc Lý Vạn Sơn huy hoàng nhất đấu giá được từ trong mấy hội đấu giá ngầm, cuối cùng cũng là tiện nghi tới trong tay Lý Như Tuyết, mà hiện tại mấy thứ này đều về chị em bọn họ.

Lý Ngọc Nhu chỉ là đặt biên lai gửi tiền ngân hàng sang một bên, thật cẩn thận nhìn những trang sức ngọc trên bàn đó. Vì phân vài món đồ vật này, hai chị em bọn họ thiếu chút nữa làm lộn tung lên, cuối cùng vẫn là sau khi mời vài vị chuyên gia định giá, mới xác định phương án phân.

“Cha, thật là bất công, lại đưa thứ tốt như vậy làm lợi cho con bé kia. Chỉ là một con bé mồ côi, sao có thể xứng đôi mấy thứ này.” Lý Ngọc Nhu tưởng tượng đến những thứ này thiếu chút nữa sẽ thuộc hết về kẻ đề tiện Lý Như Tuyết kia, thì nổi lên lửa giận trong lòng.

“Chị cả cần gì nhắc tới con bé kia, hiện tại những thứ này đều thuộc về chúng ta. Nếu không phải chị cả quyết định, em cũng không biết trong két sắt của cha lại còn khóa bảo bối như vậy. Lúc cha ở trên đời, chúng ta chính là chưa từng thấy những thứ này, chính là lúc phân di sản, mấy bảo bối này cũng không lấy ra từ trong két sắt.”

Lý Ngọc Lam nghĩ khi đó cha vừa qua đời, mỗi người bọn họ đều có tính toán của từng người, mới khiến mấy bảo bối này có thể yên ổn ở trong két sắt ngân hàng. Cha thật sự rất khôn khéo, tính toán đến lòng dạ mọi người bọn họ, hoàn toàn tính toán liên kết để bảo đảm tương lai Lý Như Tuyết. Chỉ là duy nhất ông không có tính toán đến chính là lòng người, chính là quan hệ của bà và luật sư cha tin cậy nhất, cũng là cớ kếm một chiêu như thế này, hiện tại mấy thứ này mới thuộc về bọn họ.

Sau khi Lý Ngọc Lam rời khỏi, Lý Ngọc Nhu lại nhìn ngọc thạch trên bàn vài lần. Từ đầu đến cuối, người thắng cuối cùng vĩnh viễn đều là một mình mình. Lý Ngọc Nhu tính toán khá lắm, muốn không cần tốn nhiều sức là có thể chia đều di sản của cha với bà, nghĩ quá mức với đơn giản rồi. Mình mưu tính lâu như vậy sao có thể thật sự chia đều với bà ta. Nghĩ tới giá cả một khối ngọc thạch phân đến của mình kia lại bằng tất cả của Lý Ngọc Nhu sở hữu bên này, Lý Ngọc Lam tươi cười càng thêm sáng lạn.

Thời gian cử hành hôn lễ của Lý Như Tuyết vừa vặn là ngày Mạn Dao thi đại học kia, ngồi ở trong trường thi nhìn bài thi phía trước, Mạn Dao bắt đầu hết sức chăm chú trả lời câu hỏi. Mà bên ngoài, Trương Hạo Đình nhìn phụ huynh canh giữ ở nơi đó, không dựa theo lời Mạn Dao nói trở lại công ty, mà là đi vào bên trong phòng đặt xong bên kia, chờ đợi Mạn Dao trong trường thi.

“Ông chủ, hiện tại nhà họ Lý bên kia đã bắt đầu tiệc cưới rồi, ra chúc rượu chỉ có chú rể, cô dâu chỉ là được hai phù dâu dìu ra một chút lúc đầu, tiếp theo thì không còn lộ diện.” Bên tiệc cưới kia của Lý Bách Niên, Trương Hạo Đình phất một cấp dưới đi chúc mừng.

“Chuyện hôn lễ đều là việc nhỏ, Lý Bách Niên kia đánh chủ ý ở trên tài sản dư lại của Lý Như Tuyết, kế tiếp sẽ có trò hay nhìn. Lại nói tiếp, nhà họ Lý náo nhiệt thật là xảy ra một việc lại một việc.” Lý Bách Niên muốn làm chút gì đó, cũng không phải bí mật gì, mà Trương Hạo Đình cũng biết một chút chuyện chị em nhà họ Lý âm thầm làm ra, phải biết rằng người mua căn biệt thự của Lý Ngọc Nhu chính là mẹ Trương Hạo Đình. Nghĩ tới hôn lễ náo nhiệt lại liên tưởng đến chuyện phát sinh lúc sau, loại đối lập mãnh liệt này làm cho Trương Hạo Đình trở nên càng thêm chờ mong.

Đối với chuyện liên quan tới hôn lễ, Lý Như Tuyết cũng không biết gì hết, chỉ bị phù dâu đùa nghịch thân thể, mà chú rể bên kia, dựa theo sự dẫn dắt của Lý Bách Niên hoàn thành nghi thức liên tiếp sau đó, cũng sẽ có thể kết thúc công việc.

“Chú Lý, hôm nay đột nhiên đến thăm nhà của chúng tôi, không biết là vì chuyện gì?” Lý Kiến Nghiệp nhận được điện thoại trong nhà cũ, vội trở về, thì thấy Lý Bách Niên dẫn theo hai người trang phục luật sư trên sofa ở phòng khách, đang nói gì đó với mẹ.

“Lý đồng, hôm nay đi vào nơi này một là thăm Lý lão phu nhân, mặt khác chính là về chuyện di chúc của chủ tịch lúc trước mà tới.” Lý Bách Niên là vì chuyện di chúc, Lý Kiến Nghiệp đại khái có thể đoán được một ít, ông cười lạnh một tiếng, trực tiếp ngồi xuống mẹ bên kia, không nhiều lời chút nào. Chuyện di chúc là chuyện của ông ta và hai đứa em gái, không có bất kỳ quan hệ gì với ông.

“Lý lão phu nhân, ngài xem hai người con gái của ngài đây là?” Chờ mãi chờ mãi, hai anh em nhà họ Lý đã tới hơn một giờ rồi, chị em nhà họ Lý vẫn cứ không xuất hiện. Lý Bách Niên nhìn hết thấy, biểu cảm trên mặt cũng từ tự tin tràn đầy lúc đầu, nhưng hiện tại phần nộ khó nhin.

“Bách Niên, tôi cũng không biết việc này, bọn nhỏ có lẽ đều có chuyện mình phải bận rộn. Tuy nói tôi là mẹ bọn nhỏ nhưng cũng không thể bảo bọn nhỏ mặc kệ chuyện của mình. Nếu ông chờ không kịp thì có thể qua vài ngày, hẹn xong thời gian với hai người bọn họ lại đến. Nếu ông tiếp tục chờ nữa thì lão phu nhân tôi không thể ở cùng, thân thể tôi không phải là rất tốt, hiện tại đã có chút mệt mỏi. Thím Trương, đỡ tôi lên lầu nghỉ ngơi.” Đối với sự của phần nộ Lý Bách Niên, lão phu nhân nhà họ Lý hoàn toàn không có để ở trong lòng, không chỉ không giải thích, mà là trực tiếp mở miệng tiễn khách.

“Lúc này chỗ cháu còn có chút chuyện. Chú Lý, cháu thấy việc hôm nay cũng không nói được rồi, không bằng chúng ta cứ giải tán. Cháu đi trước.” Vừa thấy mẹ muốn rời khỏi, Lý Thủ Thành cũng đứng lên từ trên chỗ ngồi.

“Chú Lý, cháu thấy hôm nay nếu chú không trở về, không bằng liên hệ một chút với hai người đó. Chúng cháu cũng không giống như chú, mỗi ngày có rất nhiều thời gian. Hôm nay vì chuyện của chú, cháu đã để lỡ hội nghị trong công ty. Nếu mà họ vẫn không tới thì cháu thật sự phải rời khỏi.”

Lý Kiến Nghiệp nói tới đây cũng đứng lên. Lý Bách Niên nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng chỉ riêng không có đoán được loại này. Trước khi tới ông đã đưa tin tức cho chị em nhà họ Lý, bên kia vốn dĩ cũng đã đồng ý đến chỗ Lý lão phu nhân để xử lý chuyện kế tiếp, ai biết hiện tại lại hoàn toàn không liên lạc được. Nhìn cái dạng này, lại tiếp tục chờ nữa, cũng không có bất kỳ kết quả gì, Lý Bách Niên cũng không tiện ở lại một trước một sau đi ra ngoài với Lý Kiến Nghiệp.

“Luật sư Vương, chuyện này thì xin nhờ ông. Nếu bọn họ rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tôi cũng không cần kiêng kỵ mặt mũi bọn họ. Ông xử lý tốt chuyện kế tiếp cho tôi.” Lý Bách Niên đi ra ngoài từ trong nhà lớn, quay đầu lại dặn dò luật sư đi theo bên cạnh.

“Lý tiên sinh, chuyện này giao cho tôi được rồi, tôi sẽ xử lý tốt.” Lần này Lý Bách Niên mời đến là luật sư chuyên môn phụ trách loại chuyện này, gật gật đầu, đồng ý.

“Rốt cuộc kết thúc rồi.”

Thời gian hai ngày, tất cả ba năm nỗ lực đều ngưng kết trên mặt mấy tờ bài thi này. Khi thi xong một môn cuối cùng, Mạn Dao đi ra từ trường thi, chỉ cảm thấy cả trái tim đều nhẹ nhàng rất nhiều, thở dài một hơi, chạy về phía người chờ ở ngoài trường học.

“Mệt muốn chết rồi nhỉ. Mẹ dặn dò làm rất nhiều món em thích ăn cho em.” Chiều nay, mẹ Trương đã gọi điện thoại qua, tuy rằng Hạo Đình nghĩ tới thế giới hai người, nhưng mẹ mở miệng cũng không tiện từ chối.

“Em ngủ một lát trước, vừa rồi làm đề thật sự mệt mỏi quá, rất khản trương.” Vui đầu ở trên vai đối phương nhắm mắt lại làm nũng nói.

“Ừ, ngủ nhiều thêm chốc lát.” Nhìn Mạn Dao mới nói với mình mấy câu, đã không còn nói nữa, hô hấp trở nên vững vàng, Hạo Đình đau lòng điều chỉnh một vị trí để Mạn Dao có thể càng thoải mái dựa vào trong lòng ngực anh.

“Hạo Đình, chúng ta đây là, đã bao lâu rồi, sao còn chưa tới chỗ bác gái. Bác gái hẳn là sốt ruột!” Một giấc này, Mạn Dao ngủ thật thoải mái, chờ đến cô rút cuộc tỉnh ngủ thì sau khi phát hiện mình vậy mà còn ở trên xe, có chút nghi hoặc nường mảy. Khoảng cách từ trường thi đến nhà cũ không lâu lắm, mình ngủ lâu như vậy, sao có thể còn chưa tới.

“Hôm nay, chúng ta không đi chỗ mẹ, em cũng mệt mỏi rồi. Vừa rồi, mẹ điện thoại tới bảo em nghỉ ngơi thật tốt, chờ đến ngày mai lại đến chỗ bà.” Vào lúc Mạn Dao ngủ, Trương Hạo Đình cũng đã thông qua điện thoại với mẹ Trương, tiếp theo lại bảo tài xế vòng thêm vài vòng loanh quanh, để nữ sinh ngủ trong lòng ngực có thể thoải mái ngủ thêm chốc lát.

“Em đã khôi phục, cũng đã đồng ý hết rồi, sao lại có thể lỡ hẹn.” Trong lòng Mạn Dao ngọt ngào đối với Hạo Đình sẵn sàng, nhưng đối phương là bề trên, không thể làm ra chuyện yếu ớt nũng nịu được. “Mẹ sẽ hiểu. Nhìn đến nhà rồi, chúng ta đi lên đi.” Hạo Đình dùng tay chỉ chỉ Mạn Dao còn mơ mơ màng màng, đẩy cửa xe ra.

“Đi thôi, nếu mà em không yên tâm thì về đến nhà lại gọi cho mẹ một cú điện thoại thì tốt rồi. Những việc nhỏ này mẹ sẽ không để ý.” Vốn đã khát khao thế giới hai người hiện giờ rất cuộc có thể được toại nguyện.

“Bác gái, thật sự sao! Dạ, con sẽ không nói, ngày mai con lại đi thăm bác, bác cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cúp điện thoại, Mạn Dao nghĩ tới tin tức đầu kia điện thoại mẹ Trương nói cho cô, nhìn Trương Hạo Đình dựa vào trên sofa xem văn kiện, chỉ hy vọng thời gian có thể ngừng lại trong nháy mắt này. Người này luôn lặng lẽ như vậy, yên lặng ở sau lưng làm nhiều chuyện như vậy nhưng trước nay chưa từng nói với cô. Nếu không phải mẹ Trương nói những việc này, người này muốn giấu những việc này bao lâu.

“Cô bé ngốc, ngốc ở nơi đó làm cái gì? Như thế nào, mẹ không ngại đúng chứ!” Giống như cảm giác được tâm mắt nóng bỏng bên này, Trương Hạo Đình quay đầu lại thì thấy Mạn Dao đứng ở nơi đó không chớp mắt nhìn anh, xi một tiếng bật cười.

“Từ nhỏ em lớn lên ở trong cô nhi viện, bắt đầu khi em có ký ức, chính là viện trưởng cô nhi viện nói với em về thân thể của mình. Em vốn cho rằng cả đời mình đều sẽ trải qua ở trong cô nhi viện như vậy.” Rúc cả người vào trong lòng ngực Trương Hạo Đình, Mạn Dao đột nhiên mở miệng nói ra lời, làm tay người đàn ông vuốt ve tóc dài của cô tạm dừng một chút.

“Khi đó em chưa từng nghĩ tới sẽ như vậy, sau lại rất may mắn, Lý Bách Niên xuất hiện. Lúc ấy, ông ấy chọn trúng em ở bên trong nhiều cô nhi (trẻ mồ côi) như vậy, đó là việc em chưa từng nghĩ đến. Có lẽ anh không biết lúc trước lớn như em không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không có người nhìn trúng chúng em. Mà trước khi Lý Bách Niên chưa tới, dieenddafnleequysddoon em vừa mới bị một trận bệnh, kỳ thật chính là bị sốt bình thường, nhưng ở trong cô nhi viện kia của chúng em bị sốt thì thật sự sẽ chết người. Mà sở dĩ em không chết, chính là em có một người bạn tốt, một người bạn tốt nhất ở trong cô nhi viện, Mai Lan.

Em chưa từng một lần nghĩ tới, nếu lúc trước em không bị Lý Vạn Sơn nhìn trúng thì có lẽ tình bạn giữa em và Mai Lan cả đời cũng sẽ không thấy đổi. Nhưng ông trời chính là như vậy, có thể cùng hoạn nạn không thể cùng phú quý. Khi bọn họ thoát nhìn em là bay lên đầu cành biển thành phượng hoàng, lại có ai biết có phải em thật sự muốn trở thành phượng hoàng kia hay không.”

Cho dù chuyện đã qua đi thật lâu, có điều mỗi khi nhớ tới Mai Lan, nhớ tới cô nhi viện đã từng phát sinh chuyện, Mạn Dao vẫn cảm thấy đau lòng một trận, có lẽ càng là mình hạnh phúc, những hồi ức đã từng thống khổ đó sẽ càng rõ ràng.

“Đừng nói nữa, hết thấy đều đi qua, đi qua rồi.” Hạo Đình không muốn nghe đến mấy thứ này, cũng không muốn thấy Mạn Dao yếu ớt thế này.

“Đúng đều đi qua giống như là anh nói. Kỳ thật trên mức độ nào đó, tuy nói là Lý Vạn Sơn lợi dụng em làm tấm bia, khi đó em không biết những việc này, có điều biết lại có thể như thế nào. Chỉ có ông ấy mới làm ra việc dẫn em ra khỏi trong hoàn cảnh kia. Loại lợi dụng này ở Lý Vạn Sơn thoát nhìn cũng là loại cứu rỗi nào đó đối với em. Nếu không phải ông ấy, em cũng sẽ không quen biết anh, cũng sẽ không là Lý Mạn Dao hiện tại. Có lẽ em đã sớm bỏ học, làm công ở chỗ nào đó như là mấy đứa trẻ khác ở trong cô nhi viện, lưu lạc đến tầng chót nhất xã hội.” Những lời này nói chính là lời thật lòng của Mạn Dao, đây cũng là nguyên do Mạn Dao lựa chọn tiếp tục quần quýt lấy nhau với người nhà họ Lý.

“Có lẽ là nguyên nhân này, cảm tình của em đối với ông ấy rất phức tạp. Cho dù ông ấy xem em trở thành một con rối, hoàn toàn mặc kệ sống chết của em, nhưng em lại không thể hoàn toàn hận ông ấy. Anh nói có phải em rất ngốc hay không? Rõ ràng em cũng là cháu gái ông ấy, trước nay ông ấy lại chưa từng đặt ánh mắt tới trên người em. Những cái gọi là yêu thương, cái gọi là ông cháu tình thâm đó, cũng chỉ là một chuyện cười, một lời nói dối từ đầu đến đuôi.”

Những cảm tình này là Mạn Dao chưa từng nói tới, anh có thể đoán được chút nào trong đó, nhưng hiện tại nghĩ rằng cái chết thật sự đưa vào trong tình cảm của Mạn Dao, anh mới hoàn toàn cảm nhận được chua xót và tủi thân của Mạn Dao.

“Hạo Đình, gặp được anh, có lẽ chính là ông trời bồi thường cho em. Ở một mức độ nào đó, ông trời thật sự rất công bằng. Tuy rằng em chưa từng cảm nhận tình thân, nhưng em lại là thu hoạch được tình yêu. Anh là ông trời ban ơn cho em, không biết em có phúc nắm lấy tay anh cùng anh già đi hay không?”

Nghĩ đến chuyện người đàn ông làm vì cô, Mạn Dao cũng không làm rõ được là mình xuất phát từ mục đích gì? Lời này vốn hẳn là người đàn ông nói, nhưng vào lúc này Mạn Dao lại tự nói ra. Ngay lúc nghe được Mạn Dao nói đến việc này, cả người Hạo Đình đều sững sờ ở nơi đó. Vì lời nói mới rồi, anh đã tưởng tượng qua rất nhiều loại cảnh tượng, rất nhiều loại đối thoại, nhưng dù là loại nào cũng là do anh nói ra, mà không phải bầu không khí hiện tại này, do Mạn Dao nói ra.

“Em đồ yêu tinh này, là muốn mạng anh mà.” Sau khi sững sờ, nhìn mặt mày người trong lòng không che dấu được tươi cười, rất nhanh đoán được mục đích của đối phương, trực tiếp cúi đầu, hôn lên môi đối phương còn đang cười thật mạnh, hung hăng liếm mút lên. Cô gái nhỏ này càng ngày càng biết trêu cợt người, nếu hiện tại không cho cô một ít dạy dỗ, về sau không phải sẽ bò lên trên đầu của anh.

“Nhớ kỹ, những lời này phải để người đàn ông nói, biết chưa?” Nhìn đôi mắt đối phương bị bắt nạt ngập nước, người đàn ông cũng cảm giác được trên người mình bắt đầu có phản ứng, mới hơi buông lỏng đôi phương ra, nhưng đôi tay vẫn ôm cô eo, bốn mắt nhìn nhau, tiếng hít thở thổi tới bên tai Mạn Dao, làm đôi phương mất tự nhiên giật giật thân thể.

“Gả cho anh, được không?” Tuy rằng bọn họ đã kết hôn ở trong giáo đường, nhưng ở trong nước, Hạo Đình vẫn lần thứ hai mở miệng cầu hôn. Trước ngực, Mạn Dao cười gật gật đầu, cô đã đợi một câu này thật lâu.

“Lúc nào thì anh bắt đầu giúp đỡ cô nhi viện? Nếu không phải bác gái nói, em cũng sẽ không biết chuyện này.” Sau khi cầu hôn, nghĩ đến Hạo Đình yên lặng đi làm chuyện cho mình, Mạn Dao cảm động mở miệng nói.

“Trước đó, em cũng nghĩ tới muốn giải quyết chuyện này. Có điều, em rất hiểu tính tình viện trưởng bọn họ, cho dù cho bọn họ tiền, cũng không dùng đến trên người mấy đứa nhỏ kia. Duy nhất có thể làm chính là cho bọn họ thêm một ít quần áo cũ, một ít đồ dùng vặt vãnh không tiện bán thành tiền mặt. Thông qua quan hệ trường học, hỏi thăm âm thầm tiến hành giúp đỡ những đứa bé có ước muốn đi học.” Lớn lên ở trong cô nhi viện, so bất kỳ kẻ nào Mạn Dao cũng rõ ràng sự bủn xỉn của viện trưởng bọn họ. Ở chỗ xa xôi kia, rất nhiều chuyện nói dễ dàng hơn bắt đầu làm lại là gian nan hơn nhiều.

“Anh biết, tuy rằng em không nói, nhưng cũng vẫn luôn chú ý cô nhi viện kia. Đó là nơi em đã từng sinh hoạt. Em vẫn luôn không thể quên được nơi này, quan tâm những đứa bé đó. Nếu trong lòng em vướng bận, thân là người đàn ông của em tự nhiên phải thay em giải quyết chuyện này.”

Người với người chính là khác biệt như vậy, chuyện khó khăn đối với Mạn Dao, tới trong tay Hạo Đình lại trở nên đơn giản. Cho tới nay, chính phủ muốn kêu gọi đầu tư thương mại, mà điều kiện trước tiên để Trương thị bọn họ tới đó đầu tư, chính là quyền lãnh đạo cô nhi viện. Đối với lãnh đạo nơi đó, so sánh với thành tích đưa tới đầu tư bên ngoài, một cô nhi viện không hề bối cảnh lại tính là cái gì.

“Anh đã đạt được nhận thức chung với bên chính phủ, hiện tại người phụ trách bên cô nhi viện là người anh phái đi, bọn họ sẽ chăm sóc những đứa bé đó rất tốt, kể tiếp hết thầy cũng sẽ dựa theo chương trình mà xử lý. Tuy rằng cha mẹ bọn họ bởi vì đủ loại nguyên nhân không biết vứt bỏ bọn họ, nhưng ở trong cô nhi viện, bọn họ sẽ trải qua sinh hoạt rất tốt nên có.”

Người chuyên nghiệp của tổ chức chuyên môn Trương thị tới làm sự nghiệp từ thiện, những năm gần đây đã làm ra một ít thành tích. Lúc đầu dùng từ thiện cũng vừa vặn là vì hiệu ứng xã hội, nhưng đến lúc sau đó chậm rãi cũng phải về quỹ xã hội. Mà nương chuyện cô nhi viện này, Hạo Đình mới phát hiện thì ra trước đó bọn họ đơn thuần giúp đỡ cô nhi viện kỳ thật lại có tai hại như vậy.

Nghe được lời đối phương nói, Mạn Dao ngẩng đầu chuẩn bị hôn đến mặt đối phương, đối phương có lẽ nghĩ đến Mạn Dao muốn làm chút gì, hơi hơi nghiêng đầu một chút, một chút không nghiêng không lệch kia hôn tới ngoài miệng Hạo Đình. Nếu người đẹp đã nhào vào trong ngực, vậy chuyện dư lại cũng sẽ bắt đầu thuận lý thành chương.

“Mạn Dao, nhìn xem mấy áo cưới này thích cái nào? Nếu không thích thì chúng ta lại để cho bọn họ đi thiết kế.” Ngày hôm sau lúc tới chỗ mẹ Trương, chỗ mẹ Trương đã có vài người chờ ở nơi đó, vừa thấy Mạn

Dao tiến vào, mẹ Trương vẫy vẫy tay, chỉ chỉ những áo cưới trên mặt tập kia, mở miệng nói. Hôn lễ là chuyện của đám con cháu bọn họ, người làm mẹ như bà không thể bao biện làm thay. Mạn Dao nhìn hình ảnh xa lạ mà lại quen thuộc bày tại nơi này, trong đầu hồi ức đời trước khi đó mình là dạng tâm tình gì.

Khi đó cô cũng không quen thuộc đối với Trương Hạo Đình, là ông nội không màng sự phản đối của mình xác định việc kết hôn này. Vì cho thấy kháng nghị của mình, Mạn Dao nhớ rõ từ lúc chuyện kết hôn xác định ra tới sau đó mình đều là mặc kệ hết thấy không quan tâm, ứng phó tiêu cực. Hiện tại nhớ lại áo cưới khi đó hình như chính là Lý Như Tuyết chọn cho mình, lúc đầu còn tưởng rằng là chị em tốt, ai biết cô ta lại là ôm lòng dạ thay thế quyền lợi làm cô dâu hạnh phúc của cô khi làm những việc này.

“Lý tiểu thư, có phải cô không thích mấy thứ này hay không? Vậy có thể nói với tôi một chút phong cách cô muốn, muốn dạng kiểu dáng gì hay không?” Bên kia, người phụ nữ thấy Lý Mạn Dao chần chờ, mở miệng nói, rất nhiều gia đình như là nhà có tiền đều tự mình thiết kế áo cưới làm theo yêu cầu.

“Mấy áo cưới này đều rất đẹp, tôi tương đối thích dạng này, nhưng tốt nhất ở chỗ này, chỗ này điều chỉnh một ít” Tự mình tham dự vào trong thảo luận, Mạn Dao mới phát hiện chuyện cô bỏ qua đời trước là hạnh phúc cỡ nào. Tuy rằng ở trong mắt những người khác, tất cả mấy việc này đều là một ít chuyện vụn vặt, nhưng nghĩ đây là hôn lễ cô hy vọng lâu như vậy, cho dù vụn vặt cũng trở nên khiến người ta chờ mong.

Nếu không phải ngẫu nhiên nghe được tin tức trên TV bên đường, Mạn Dao hầu như đã quên mất những người nhà họ Lý đó. Một ngày kia vừa mới xác định xong thực đơn với khách sạn, Mạn Dao không trực tiếp ngồi xe rời đi giống với trước kia, mà là đi vòng tới một cửa hàng bánh ngọt kiểu cũ cách khách sạn này mấy con phố. Tuy rằng cửa hiệu mặt tiền này không lớn, nhưng hương vị bánh ngọt lại rất là chính tông, mỗi ngày đều có rất nhiều người xếp hàng ở chỗ này, mẹ Trương thích bánh ngọt nơi này nhất. Hôm nay vừa vặn cách nơi này không xa, Mạn Dao dĩ nhiên nghĩ tới cửa hàng bánh ngọt này.

“Ngày trước, bị người ngoài tiết lộ, trước đó nhà họ Lý vốn là nhà giàu số một thành phố này lại xuất hiện tranh cãi. Tiên sinh nào đó phục vụ cho nhà họ Lý nhiều năm kiện con cái nhà họ Lý lên toà án. Trước mắt còn chưa thể biết nguyên nhân cụ thể, nhưng dài chúng tôi sẽ chú ý chặt chẽ chuyện phát triển kế tiếp. Hiện tại vị trí chúng tôi ở chính là bên ngoài toà án, chúng tôi hy vọng có thể phỏng vấn được một ít nhân vật mấu chốt, hiểu rõ khởi nguyên (bắt đầu) của chuyện.” Tin tức mà TV treo ở bên ngoài truyền phát ra khiến Mạn Dao dừng lại bước chân, không chỉ là Mạn Dao mà rất nhiều người qua đường cũng ngừng lại.

Trước đó cổ phiếu Lý thị tụt lớn vừa mới bình ổn, hiện tại lại bị kiện lên toà án. Tuy nói không biết cuối cùng sẽ như thế nào, nhưng dù là thế nào, đối Lý thị mà nói cũng là một vết nhơ tạm thời không mất được.

“Nhà họ Lý đây là làm sao vậy? Từ sau khi ông cụ Lý mất, chính là chuyện xảy ra một cái tiếp một cái. Đám con cháu này thật là bất hiếu, ông cụ Lý lấy lòng cả đời hiện tại rốt cuộc lại phải chôn vùi.”

“Anh nói đúng lắm, mấy nhà có tiền này ngoài mặt thấy cha hiền con hiếu, ai biết sau lưng có bao nhiêu chuyện âm u. Thế đạo này vì tiền cái gì làm không được, huống chi tài sản Lý Vạn Sơn để lại lại là mấy trăm tỉ, những người này không muốn tranh giành đến đâu rơi máu chảy mới phải.”

“Thì ra đúng là mấy trăm tỉ, nhưng lần trước cổ phiếu Lý thị rơi xuống đáy cốc, còn không biết tài sản còn

lại bao nhiêu, sau lần này lại không biết những thứ đó còn dư lại bao nhiêu.” Lúc một người khác đang nghe đến mấy trăm tỉ thì cười lạnh một tiếng.

“Ít như thế nào nữa cũng không phải những người như chúng ta có thể nghĩ tới, những kẻ có tiền đó và chúng ta là hai thế giới. Chúng ta vẫn là sống tốt cuộc sống của mình là tốt rồi.”

Phía sau nói chuyện, Mạn Dao không nghe tiếp nữa, người kia nói rất đúng, mỗi người bọn họ đều có quỹ đạo cuộc đời của mình, có đủ loại vai phụ. Có lẽ ở trong mắt những người khác bạn là tên nữ phụ pháo hôi (bia đỡ đạn) phụ trợ vai chính, nhưng kỳ thật bạn mới là vai chính trong cuộc đời của mình. Chỉ cần bạn không quá cố chấp một số thứ không nên cố chấp, thật sự thấy rõ ràng yêu cầu dưới sương mù dày đặc ở sâu trong lòng bạn, có lẽ cuộc đời sẽ trở nên một loại đáng vẻ khác.

Lúc vừa mới sống lại, mình chính là quá cố chấp với đau thương trải qua đời trước, lại không phát hiện có một số việc kỳ thật là mình đi từng bước một tới chỗ đó. Hiện tại hồi tưởng lại, lúc trước, mình chính là một đứa bé liều lĩnh biết rõ những thứ đó không phải là của cô, lại muốn ném thử, biết mình chạm vào là đầu rơi máu chảy.

Khi gặp lại Lý Như Tuyết đời này, từ đầu đến cuối cô cũng không đi trả thù gì đó, có lẽ một lần ứng phó duy nhất vẫn là sau khi đối phương tính toán. Nhưng chuyện phát triển quả thật đi từng bước một tới một loại cục diện khác. Nếu Lý Vạn Sơn dưới nền đất biết vào sau khi ông mất phát sinh hết thấy này, có thể hối hận những việc mình làm lúc trước hay không? Đôi khi một bước làm sai, không tính là gì, còn có đường sống cứu vãn, nhưng nếu bạn lại không có phương hướng, u mê không tỉnh thì thật sự rất cuộc không trở về quỹ đạo cuộc sống bình thường.

“Không thấy ánh sáng xuyên thấu qua đám mây trên bầu trời nữa.” Tiếng chuông di động vang lên cắt đứt ý nghĩ của Mạn Dao, nhìn tên quen thuộc phía trên, vào lúc mình không biết gọi lên một độ cong.

“Đi đâu vậy? Bên kia dường như rất ồn ào, hôm nay lúc giữa trưa anh đã đặt khách sạn, em tới công ty mình rồi chúng ta cùng đi ăn cơm. Gần đây thời tiết thật nóng, em đừng đến chỗ nhiều người.” Nghe lời bên kia điện thoại lải nhải, chỉ cảm thấy nơi này vốn náo nhiệt cũng trở nên yên tĩnh lại, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ là vui sướng và hạnh phúc trên mặt lại không che giấu nổi.

Rắc, bên kia một người thích nhiếp ảnh xem ảnh chụp trong cameras thì vừa lòng. Lần này tạp chí xã muốn chọn đề tài hạnh phúc trong nháy mắt, anh đã chụp rất nhiều, nhưng đều không hài lòng. Hôm nay trong lúc vô tình trên đường, lại phát hiện thì ra hạnh phúc vẫn ở bên cạnh chúng ta.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-bao-thu>